

**ANECDOTA
GRÆCA E
CODICIBUS
REGIIS
DESCRIPSIT...**

4
2
268

BIBLIOTECA NAZIONALE
CENTRALE - FIRENZE

59.000 - 10-200

4. 2. 268

4. K. 2. 268

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

PARISIIS ET ARGENTORATI,
APUD F. G. LEVRAULT;
BRUXELLIS,
APUD RUMDEN, IN BIBLIOPOLIO PARISING.

ANEKΔΟΤΑ.

ANECDOTA GRÆCA

E CODICIBUS REGIIS

DESCRIPSIT ANNOTATIONE ILLUSTRAVIT

J. FR. BOISSONADE.

*Συναγάγῃ τὰ πελοπόνεσκα κλάσματα,
ἵνα μὴ τὴ ἀπολήνται. — IOANN. VI, 12.*

VOL. III.

PARISIIS,

EXCUSUM IN REGIO TYPOGRAPHICO

REGIS PERMISSU.

M. DCCC. XXXI.

THE

THE

THE

THE

PRÆLOQUIUM.

EDITIS, tertio hocce Anecdotorum volumine, Theodori Hyrtaceni encomio Deiparæ et horti Annæ descriptione, jam nihil ejus opusculorum restat edendum in codice saltem regio, quem unicum, si catalogis sit fides, nunc superesse reor. Mariæ encomium summis quidem ac valde hyperbolicis laudibus Dutheilii extulit (vide p. 55), sed quas multum vereor ut iudicibus genuino literarum græcarum succo enutritis probare queat.

Proximum alii Mariæ laudatori locum dedi, Joanni scilicet Gabræ, quem, ni fallor, eadem tulit ætas Andronicea, elegantium mater non sterilis ingeniorum. Atque est Gabras elegans quidem, si ipsam dictionis conformationem spectes, sed in sententiis operosior et obscurus.

Qui proximus sequitur, Mazaris, Luciano more, utinam stylo etiam, iter descripsit suum *per Ditis domos*. Ibi, quos habuit obvios, primores arripuit, qui sub Manuele Palæologo plurimum gratia valuerant, et alios simul homines nondum mortuos, summos et infimos, acri sale defricuit. Sed fatendum est facetias ejus nunc sæpius frigere, ac dicteria, quibus ad vivum inimicos tunc famosos circumrodebat, jam hebetata languere. Si ampliorem

historiæ eorum temporum privatæ et arcanae notitiam haberemus, magis placeret nobis Mazaris, quem magis intelligeremus. Ipsi autem spero non parum lucis affusum iri ex Manuelis Palæologi epistolis, quas ad editionem paratas habere se significavit quodam ad Bondelmontium loco Sinnerus vir doctissimus. Novimus quidem immenso nunc operi Sinnerum insudare, cujus ac sociorum laborem Deus fortunet! Sed gravioribus quæ miscentur leviora juvant; et Manueli principi literato doctisque ejus amicis Demetrio, Chrysoloræ, aliis, si horulas impertiverit subcesivas, poterit, animo relaxato, adsueta fortius præstare vicem, ut mea faciam Phædri verba, quem nunc ipsum in cultissima Bergeri editione legebam.

Iter Mazareum excipiant Nicephori Gregoræ epistolæ undecim. In regia quidem Bibliotheca plures superesse non existimo; sed aliæ latent, nec numero paucæ, Romæ ac Monachii, quas qui in vulgus emitteret, operæ pretium facturum esse reor.

Pselli, quem post Gregoram legendum propono, poeticum de re grammatica libellum nonnulli ad partes vocaverunt olim eruditi viri, Kœnius in primis ad Gregorium. Paululum vereor ne lectores quidam, fastidioso tristiores supercilio, oblatum oculis oderint, quem ineditum forte quæsiverunt; sed si qui judices sedebunt æquiores, invenient non mala plu-

rīma, parte præsertim ea qua rariorū vocum significationes traditæ sunt.

Agmen ducit Psellus grammaticorum ac rhetorū plurimorum. Nomina insunt illustria, Herodiani, Tryphonis; sunt et obscuriora, etiam plane nova, Nicetæ, Polybii Sardiāni, Cocondrii, Zonæi.

Grammaticis succedit scriptor doctus et elegans, Nicephorus Chumnus; Chumno medicus de alimentis, atque Hippocrates, non verus, sed personatus ille qui ad Ptolemæum de sanitate tuenda scripsit epistolam. Dioclis ad Antigonum de simili argumento epistolam Fabricius edere dignatus est, in qua quidem, ut in tenui, non satis posuit laboris ac diligentiae. Ego, qui non sum Fabricius, non id putavi vel in medicastrum mihi licere, et ad duos codices Pseudohippocratis præcepta accurate recensui.

In ultima folia conjeci Pselli, Basilii Megalomytis, latine Nasicam dicas, et Aulicalami ænigmata, quibus Anthologia edita poterit suppleri et illustrari; tum Joannis Comneni versus, quos Anacreonticos nuncupavit, ob metrum scilicet ac non elaboratum pedem, sed nulla quibus inest protervitas, imo pietatis multum, ac juncta pietati eximia in homine recente orationis bonitas; dein Planudæ versus et politicos et elegiacos nonnullos, quorum elegiacorum facilitatem valde sum mira-

tus, quum recentiores illi versificatores, si forte lyram antiquam attrectaverint, durissima plerumque ac scabra contortaque oratione usi sint, et eo rhythmo quem vix ferreæ aures durare queant.

Pro epimetro addidi gnomica nonnulla.

Ceterum notarum ratio eadem est atque in aliis voluminibus; scilicet ut plerumque vel inedita loca, vel ineditæ editorum scriptorum varietates, afferantur, nec neglecta tamen, pro temporis brevissimi ac curtæ eruditionis modulo, auctorum ipsorum circa res ac verba illustratione.

Quartum volumen, quod jam prelo submitti cœptum est, intra præsentem annum absolutum iri spero.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΥΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΤΑΚΗΝΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ

ΤΗΣ ΨΙΠΕΡΥΛΟΓΗΜΕΝΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ

ΔΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΥ.*

Ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, μὴ πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα (1) τοῦτον ἡμᾶς ἀπεδύσασθαι, μηδ' ἐπιχειρῆσαι θάρρησαι τηλικούτων τραγμάτων ἐφάψασθαι, καὶ πρὸς τὴν ὑπερτέραν πασῶν ἀσυγκρίτως (2) τῶν αἰῶν δυνάμεων τῷ λόγῳ βλέψαι πειράσασθαι, ἀλλὰ πρῶτα

* E cod. 1209, pag. 1. — De Theodoro Hyrtaceno, quem jam noverunt lectores mei, adeant t. II, p. 409.

(1) Ex illa voce, et praesertim e formula αἰεὶς διαινεῖται, qua non semel Theodorus est usus, Duthelius Notit. Mss. t. v, p. 718, quo in loco docte de Theodoro agit, non male infert hanc orationem ad solennem concertationem propositumque praemium fuisse compositam. Andronicus, qui, ut ex ejus edicto de festo Assumptionis abunde patet (vide

t. II, pag. 107), Virginem ferventissime colebat et adorabat, oratores forsitan ad Deiparae laudes celebrandas praemio constituto invitaverat.

(2) Non id dixit sine exemplo. Exstat enim ineditum Nicephori Gregorae opusculum hoc indicio: ὁπίλους καὶ πῦν, τίος χάρις ὁ ὕμνος, αἰδοῦσθαι πῶν Ἱεραφίμ πῶν Θεόπικος ὕμνος, διὰ τὴν προσεῖρηται αὐδὴς πῦν ἢ ἀσυγκρίτως ὁ ἀσύγκριτος ἢ συγκριμαίται ἐπίσης. Vid. Biblioth. Gr. t. VII, p. 634 Infra sic noster, p. 45, ubi etiam notabo.

μὲν πρὸς τὰ φρικτὰ τῆς Θεοτόκου καὶ μεγάλα μυστήρια καὶ ῥητόρων ὁμοῦ καὶ φιλοσόφων ὑπερχαθήμενα, εἴτα δὲ καὶ τοὺς ἡμετέρους λόγους ἰδόντας οὗτ' ἐπισήμονικῆς μετέχοντας ὑψηλότητος καὶ παντοδαπῆς σοφιστικῆς ἀππλλαγμένους δεινότητος (1), οὐμειοῦν ἐγχειρεῖν παρρεῖν τοῖς ὑπὲρ ἰσχύν ἐπειδὴ δὲ τῷ λόγῳ πτότος (2), ἀναγκασίου δὲ μᾶλλον λόγος ὀφλήματος (3), ὀνοκλήας ὡς τις ἀπαρχαίτητος τύραννος, οὐ πρὶν ἀνήσειν διισχυρίζεται, πρὶν ἂν πρὸς ἔργον ἐκβῇ καὶ λόγου συστήναι πατήρ, ἥττημαι τοῦδε τοῦ λόγου πρὸς θεῖον διαπορθμεύοντος ἔρωτα, καὶ τῷ τῶν ἀγάνων κρατίστῳ φέρων ἐμαυτὸν παρὰ διδάμι, πεποιθὼς ἐκείθειν πρὸς τὰ τῆς ὑποθέσεως συγκροτήσεσθαι. Εἴτε δὲ τῷ λόγῳ συναιεόμενοι καὶ ὑμεῖς ταῖς εὐχαῖς, ὅσοις τὸ προσήκον τῇ παρούσῃ κατὰ σφάσει λειτουργημα τῆς ἱερᾶς πασηγυρεως ἐξάρχους ἐφίπσι προκαθέζεσθαι· οὐ γὰρ χαμαιζήλων προκινδυνεύειν, ὅτι μὴ καὶ τῶν μεγίστων, προείλετο, καὶ τοσοῦτ' πάστω, ὅσω την Θεοτόκον τῶν νοερῶν ὑπεραισχυρισμένην οἶδε δυνάμεων· ὅς, καὶ πού τοῦ καθήκοντος ἀμυδρόν τι λίαν καὶ μέτερον ἄφαιτο, τὴν οὐκείαν ἰσως δόξει σπουδὴν ἐπιδείξασθαι. Εἰ δὲ κατόπιν τῶν ἐκωμίων (4), ἐλθοι παντάπασι, τῶν τε πρᾶγματων πρὸς

(1) Et alibi modeste de se loquitur: cf. t. 1, p. 388, n. 5.

(2) Sic ipse Epistola 55: πῶντ' ἄρα καὶ πῶντ' ὅτις ἐμὰ πρὸς λόγον.

(3) Quid sit illud debitum nunc nemo facile dixerit. Etsunt loca alia nunc obscura, et quæ vix intelligi queant, ob ignoratias plurimarum rerum, temporum

atque locorum, circumstantias.

(4) Procopius Gaz. Panegyrt. Anastasii p. 32, hac loquutione usus est, loco quidem pulcherrimo, sed quem librarii male habuerunt: ἀλλοις μὲν οὐκ ἐκ φωνῆς καίτοις ἀκουστέας καὶ πρὸς ἀκούματα, καὶ βασιλεῖς τοῦδ' ἐκκαλεῖται, πρὸς αἰδέσθαι τῆς τύχης· ὅτι οὐδὲ δὲ πρὸς

ἀξίας οὐκ ἐφικόμενος, καὶ τοῦ τῶν ἔργων μεγέθους, οὐχ ἥτις ἢ δυσμαὶ τῶν ἀνατολῶν ἢ τὸ κέντρον τῆς ἀνωτάτω σφαίρας, λειπόμενος (τῷτο γὰρ ἀνάγκη πᾶσα καὶ πείσθαι), καὶ οὕτως οὐχ ὅπως καὶ ῥηθῆναι βῶω χάριν εἴσεται γὰρ τῇ Θεομῆτορι, τῷ τε μὴ μόνον τηλικαύτης ἀξίας μετειληχυῖαν ἅπαντας ἅπασιν ὑπερβαίνειν, ἀλλὰ καὶ τῷ μόνῃ ἀπάντων τῆς τῶν λόγων ὑπερκαθῆσθαι δυνάμεως.

Εἰ δ' ἀπειροσκέπῳς δῶθεν τοῖς ὑπὲρ ἰσχὺν ἐλχει-
 ρούντων καθάπείσθαι τινες βούλοιντο, πειρωμένων
 τὰ μεγάλα λόγοι διαβηῖσθαι μικρῶ, ἐπαινῶ μὲν
 τοὺς ἀνδρας τῆς τῶν ἱερῶν εὐλαβείας ἐγὼ, συνεπαινέ-
 σονται δὲ καὶ οἷς τὰ θεῖα σέβειν ἔργον οὐχ ἥκιστα·
 ἀκουόντων δ' ὅμως οὖν καὶ τοιαῦτα καὶ μή ποτ' ἴσως
 οὐ φαῦλ' ἀτρία ὑπεραπολογουμένων ἡμῶν. Ἐσθ' ὁπό-
 τε καὶ ἡπίων παρκαχεινδυνευμένα ψελλίσματα καὶ
 λόγων ἐξημβλωμένων ἐκίρώματα κεκομψευμένων καὶ
 περιηρθρωμένων ἡδῶ καὶ χαριέσιερα (1), τὴν τ' ἀκρόην
 κατακινῶντα καὶ γαρβαλίζοντα, τὴν τε ψυχὴν (πῶς

λόγους, ἀνέξει φαίνεται τῆς διαρκείας, κατηγόρους ἐφικῶσι τῷ δαίμονι, ὡς οὐδὲν ἡπίστα π τῶν μελλόντων, οὐδέ κρῖναι εἰδὲ καλῶς, ἀλλ' εἰκὲ φιλοσ-
 μεῖται, καὶ δίδωσι ταυτὲ οὐχ ὅσοις ἄξιον, ἀλλ' ὅσοις καὶ βούλεται· εἰ δὲ ἄξιον φαίνεται τοῦ προσήματος, ἀλλ' οὐκ δοκῶσι τῇ τῆς πρὸς αὐτὰ, καὶ τῶ μὴ κατὰ τὴν ὁρμὴν παύσης, ἵππε δυνάει πᾶς ἀρετῆς. Videtur de-
 esse nonnihil quo ad ἀσέβητα re-
 gia esse. declarantur, si fuerit
 πρὶ πᾶ σπ. Tollendum et καὶ ante
 βούλεται, si verbum olim fuerit
 quod supersit βούλεται copula καὶ

jungeret. Sed majus est in ἀσέ-
 vitium, cui Villosionus mederi
 posse putabat, legendo ἀσέβησι
 vel ἀσέβη, infelicissime. Equi-
 dem nullus dubito quin ἀνάγκη
 rescribendum sit.

(1) Prævit Gregorius presby-
 ter Vna Gregori Naz. p. 2: Οἷ-
 μαί δὲ ὡς ἐπὶ πᾶσι τίλλος ἀπὸ καὶ
 πῶς μετεσέει πὴν παρ' ἐμοῦ ἐπι-
 τοι, ἐπὶ καὶ φίλα πατρὸς καὶ πῶς
 ἡπίων ψαλλίσματα, ἐξ ἀπῆχτον με-
 λικα προσέειπεν τῆς διαρκείας, ἢ τῶν
 πλείων οἱ ἐμμερῆσιν ἐργὸν λόγῳ καὶ πᾶ
 σέβησι λαμβάνονται

ἡδέως δοχεῖτε;) νύτλοντά τε καὶ διαχέοντα, καὶ συνελόντι φάσαι, τέρψιν οὐχ ἥττω μουσικῶν ἰύλῃαν ἐσσίάζοντα, καὶ τὸν ἀκρωμένον ἥπερ (1) αἱ σειρήνες καταρπυτεύοντά τε καὶ καταθέλγνιντα. Ἀποχρήσειε δ' ἄν μοι καὶ τοιοῦτό τι πρὸς ἀπολογία δευτέραι, εἶναι καὶ τῶν ἐλασσόνων ἀφοσιῶν, ὅπουται τις ἡρμῆνος μείζω μὴ καὶ πόρην ἔχη τῇ προθέσει συμβαλόντα.

Καὶ μὴν καὶ μεγάλους μάζους (2) Περσῶν βασιλέας ἴσμεν τῷ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς βασιλεῖ δι' ἡμᾶς προσκυνήσαστας μηδαμῇ καὶ δῶρα προσενηνοχότας ἀνάλογα (3), καὶ μυστικὸν ἄλλοι λόγῃ ἀνάλογα (4). μεθ' ὅσπερον δ' ὁδὸν ἥτιόν καὶ τὸν λόγον αὐτὸν τῶν νομικῶν ἱερέων προκαθεζόμενοι, ἦγε ἱὺν τῶν τῆς χάριτος, τῷ ἱερῷ τῶν εὐπορῶντων μείζω καλλιερῶντων τὸν ἔρανον, μακρῷ τὰ τῆς ἀπόρου χήρας προτετιμνηκότα λεπία (5), ἥκιστά γε τὸ φαῦλον τῶν δύο τεθαιμακότε

(1) Codex, ἥπερ. Infra ἔχει.

(2) Matth. cap. II.

(3) Matth. II, 11 : προσέτιγ-
καὶ αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον
καὶ σμύρνας.

(4) Notum responsorium in
officio Epiphaniæ : « tria sunt
munera pretiosa, quæ obtule-
runt magi Domino in die ista,
et habent in se divina mysteria :
in auro, ut ostendatur regis
potentia ; in thure, sacerdotem
magnum considera, et in myrrha,
dominicum sepulcrum. »
Leo papa lectione sexta ejusdem
officii : « illi de thesauris suis
mysticas Domino munera
species obtulerunt. » Et Grego-
rius papa lectione septima officii

tertia die infra octavam recitan-
di : « . . . eum ergo magi quem
adorant etiam mysticis mune-
ribus prædicant, auro regem,
thure Deum, myrrha marti-
rem . . . » Pariter Epiphanius
l. II, p. 340 . . . χρυσὸν μὲν ὡς βα-
σιλεῖ, λίβανον δὲ ὡς Θεῷ καὶ σμύρ-
ναν ὡς θηπῶ, μάλλον δὲ ἵνα καὶ τὸν
ἐνταφιασµὸν µητύπησι τῷ πᾶσι
ἐκείνῳ καὶ θεµιουργῷ Χριστῷ. Conf.
Gregor. Nazianz. Orat. XXXVIII,
pag. 623.

(5) Vide Marc. XII, 42. Theo-
dorus Hyrt. secum est ipse con-
ferendus ; similis est enim ejus
sententia Epist. 55 : κατὰ τὴν εἰ
(imò κατὰ τὴν εἰ, ut est in cod.)
Χειρὶς τὰ δύο λεπία πῶς χεῖρε προσ-

λεπτίων, τὸ θαυσιλὲς δὲ πάντως ἢ τις προσεήνηοχε πρόθεσις. Ἡ γάρ, ὅ γε μόνον εἶχε χαλλιερήσασα, δηλαδὴ τὰ τῆς γνώμης, συνέστησεν ὥς, καὶ μειζόνων ἦν εὐποροῦσα, καὶ τὰ μείζω καθιερούργηκε· καὶ ὁ τὴν τῶν ἐλασσόνων προσέμενος ἐπιμᾶλλον προσένεξιν, εἶναι καὶ ψιλὴν ἀντὶ δώρου προσίεσθαι πρόθεσιν (2), ἐπειδὴν μηδὲν τῷ προσῆ τῶν κατ' ἄξια, ὥς ἔφαιμεν.

Εἰ δὲ δὴ που καὶ παῖδας Ἑλλήνων ἀνέγνωμεν ἐαυτῶν καὶ μέχρις αἱμάτων ἡφειδικότας, κοτίου πέρι καὶ δάφνης καὶ σερίδος (1), οὐτιδαίων ἀναδημάτων (ἐῷ γὰρ οὐδένων φάσαι), τίνος οὐκ ἔχοιτ' ἂν ἀτοπίας, πείας δ' ἂν ἀπονοίας εἶναι μᾶλλον λειπόμενον, περὶ τὸν ἱερὸν ἡμᾶς ἀγῶνα τοῦτον γλισσχευέσθαι, δεδιότας ὥσπερ μὴ τῶν αὐτόθεν χρυσίων ἀπολαύσαιμεν, μηδὲ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις χαλῶν κοινωήσασαιμεν, καὶ ταῦτ' ἐξόν, καὶ τοῖς ἐγκωμίοις ἔλθωμεν δεύτεροι, τῆς γε μὴν εὐλογίας οὐ πολλῶ τῶν ἐφθακότων βαδισέσθαι κατόπιν. Εἰ γὰρ μέγα μὲν ἄλλοις, ἐπιδειξέως εἵνεκα, ὄγκοι λόγων καὶ ἀξιώματα, ἰδέαι τε καὶ ποιηκίαι, καὶ μεγέθη καὶ κάλλη, συνθήκαι τε καὶ ῥυθμοὶ καὶ διάρματα, καὶ οἷς πᾶσιν ἑτέροις ἢ σοφιστικῇ δεινότης σεμνύνεται, τοῖς τε διδῶσι τοῖς τε μεταλαμβάσκει, μέγιστοι τῇ Θεοτόκῃ πρὸς εὐφημίας σεμνῶν καταστάσεις ἡθῶν καὶ ποιότητες, ψυχῶν τ' εὐγενῶν σπουδῆς

ἡκατο, μὴ φέρει τὴν λεπτήν προσεχτικὴν εὐπρίαν, ἀλλὰ τὸ πολὺ τῆς προσεχτικῆς φερήσεως. *Admonere alium locum ex ejus Epist. 26. Adponam et ineditum Georgium Lapitham v. 499 : Θεὸς γὰρ κατὰ δύναμιν αἰπὴ πρὸς εὐπρίαν, ψυχῆς*

ὁρῶν διάθεσιν καὶ γράμην παλατιῶν, καὶ δύο λεπτὰ πρῶτα πολυπαλάτων δώρων.

(1) Verius scripsisset αἰλιου, si summa diligentia in talibus esset ab oratore exigenda, quod non puto.

προθέσεις μεσῆαι, καὶ βίαν διαφόρων καὶ γενναίων αἰρέσεις, πρὸς δ' ἔτι καὶ ἀριστία πως ἔχουσαι τῶν γνωμῶν, καὶ τὸ μᾶλλον τοῖς εὐφημεῖν ἐλομένοις παρ' ἑαυτῆς συνεισεγεγκεῖν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ μοι τοὺς καλοὺς ὑμᾶς συναισθημένους ἔχω διαιτητὰς, τῇ τε ἄλλῃ καὶ τῇ ψήφῳ τῇδὲ συμβαίνοντας, ὥσ' οὐκ ἔξω που βάλλω σκοποῦ, εἴπω μιάζουσι δὲ νόμος (1) τὴν ἀρχὴν διὰ τ' ἔθνους ἰοῦσι καὶ πατρίδος, πατέρων τε καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἴτα καθ' ἑξῆς, γενέσεως δηλαδὴ, τροφῆς τε καὶ ἀγωγῆς, καὶ τῶν εὖ πως πεπραγμένων, τοῖς ὑπὲρ ὧν προύθετό τις λέγειν ἀποδεδυκότας εἶναι τὸν λόγον, οὐχ ἥττιόν μοι δοκεῖν εἰς (2) ἐγκωμίων λύσιν (3) τὸ μὴ νόμοις πιθέσθαι σοφιστικῶς, οὐκ οὖν τεχνωμένῳ κοσμεῖν τὴν Θεοτόκον ὅσα τῶν ἀνέκαθεν, ὥς εἴ γε μηδὲν οἴκαθεν παρ' ἑαυτῆς εἶχε σεμνύνεσθαι, καὶ δογματίζειν ἀλογίστως ταύτῃ δέισθαι μὲν ἀστέρων τὸν ἥλιον, δέισθαι δὲ ταύτην τῆς ἐκείθεν συστάσεως· οἷς καὶ μὴ κατώρθωτό τι τῶν πρὸς εὐγένειας ἑτέροις, τό γε μόνον

(1) *Illius encomiastarum legis non semel alibi meminit* : conf., si tanti est, t. II, p. 410, n. 1; p. 413, n. 3; et infra p. 37, n. 4.

(2) *Nitidius foret, οὐχ ἥττιον, ἰμοὶ δοκεῖν, etc.* Sed sic saepe scribunt, pronuntiando diligentiorum distinctionem delentes. *Lucianus De Cal.* 4 : ἀγνοῖά μοι δοκεῖ, καὶ ὑπέλαψεν. *Plato Menex.* p. 93 Gottleb. : ὅτι μοι δοκεῖ, συνεῖναι τὴν ἐπιπείθειον λόγον. *Tauchnitz.* : ὅτι, μοι δοκεῖ, συνετ· quod mihi quidem placuisset olim,

nunc displicet. *Heindorfius ad Euthyd.* p. 398, scripsit, ὅτι, ἰμοὶ δοκεῖ, συνετ. *Malim* : ὅτ', ἰμοὶ δ. *Difficilior mutatio in hoc alio Platonis loco Clit.* p. 267 : ἀπικρίνατό τις, ὃ Σόκρατες, μοι τῶν σὺν ἐπιείρην. *Impenderunt nuper atque nunc impendant sedulam Platonem corrigendo operam viri doctissimi, quorum libros nondum novi.*

(3) *Innuit iterum sibi esse solvendum id debetur, de quo modo p. 2*

τοιαύτην καὶ τηλικαύτην προσενεγκεῖν ποίαν εὐ-
νείαν οὐκ ἀπέκρυψεν (1);

Ἦν ὅτε τὴν οἰκουμένην ἀπ' ἀκρῶν ἐς ἄκρα μικροῦ
περιεῖχεν εἰδωλομανίας σκοτόματα, ἦγε νῦν ὁ λαμ-
πρὸς ἀναχυθεὶς τῆς χάριτος ἥλιος ἀπελήλακε μὲν
ἐκ μέσου τὴν τέως ἐπιπολάζουσαν βαθεῖαν ἐκείτην
ἀχλὺν, θεογνωσίας δὲ μεγάλῃ φωτὶ περιήσφαγεν
ἅπασαν. Τῶν τοίνυν κατ' ἐκείνο καιροῦ δεισιδαιμο-
νεῖν ὡς μὴ ὀφείλον ἀναπνευσμένων, μόνοις Ἑβραίοις
τὸ τῷ ζῶντι λατρεύειν ἐφείτο θεῷ· καὶ, τῶν λοιπῶν
ἀπο νόμου πεπλασθέντων, οἱ δ' ἐπ' αὐχένι νομίμην
ζεύγλῃν ὠμίζοντο. Ἐντεῦθεν καὶ περιεῖναι τοῖς ἀσδράσιν
ἔξῃν ἐπικράτειαν, καὶ γε δὴ νικᾶν ἀνακράτος πρὸς
βάλλοντας τοῖς ἐχθροῖς, καὶ, μᾶλλον ἢ περ ἐκείνων,
τῆς ἀσεβείας καταςάρατηζύντας καὶ κατισχύοντας.
Ὁ, καί περ τὸ τῆς ἐκείνου πολλῶν καλῶν παρόντων
Ἑβραίοις, τῆτο (2) κάλλιον ὦροντο, καὶ τῶν ἄλλων μάλ-
λον εἰς λόγον ἦκον μεγάλους καὶ θαύματος.

Ἐγνωσάται μοι τὸν λόγον ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν
πατριάρχαις, τοῦτο μὲν τῷ χρέει, ἐκείνο δ' αὖ
τῷ τρόπῳ γεγόμενος, ὁ ἐξ Ἀβραμ σεμνὸς Ἀβραάμ
δι' ἐσομένην τιμὴν ὑπερέβαλλουσαν καὶ τὸ πατὴρ ἐθνῶν
κατασίησέσθαι (3), ὁ τῆς Χαλδαϊκῆς μετανάσσης (4),

(1) De hoc verbo notatum fuit
I. II, p. 35.

(2) Velim abesset teūta, quum
ē tam proxime praecedat.

(3) Genes. xvi, 5 : καὶ οὐ κλη-
θήσεται ἐν τῷ ὀνόματι σου Ἀβραμ·
ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομα σου Ἀβραάμ, ὅτι
πατήρ πολλῶν ἐθνῶν τίθεικά σε.
Philo, alia sequutus, Legis Al-

legoriis II, pag. 76 : ἐρμηνεύεται
Ἀβραάμ, πατὴρ ματρίων. Hesychius,
cumulatis variis hujus vo-
minis interpretationibus : Ἀβραάμ·
πατὴρ, ἢ πατὴρ ματρίων. Ἀβραάμ
δὲ, πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν. Lege ibi
que multa apposuerunt inter-
pretes.

(4) Genes. xi, 31.

τῆς δὲ τῶν Χαλασαίων οἰκιστῆς (1), εἶπω τὸ μείζον, ὃ τῆς μακαρίας Τριάδος ἐστιάτωρ καὶ ξενιστῆς (2), καὶ Θεὸν μόνος ἐστιάκως ἐφ' ὅσον ἐστὶν ἐστιάσιμος.

Συεῖγνᾷται καὶ Ἰσαάκ, ὃ τῆς ἐπαγγελίας καρπός, ἢ τῆς κακῆς ξενίας μισθός, καὶ τυθεῖς μικροῦ καὶ θύσας Θεῷ (3), σκέπτο μὲν οἷς ὅσον τὸ πρὸς Ἀβραάμ ἱερούργητο, τοῦτο δ' οἷς αὐτὸς ἑαυτὸν ἱερούργηκα καὶ τῆς οὕτως ἱερουργίας ἐπιστάτης χειρερτόντητο, εἰς τύπον τοῦ μοιογενεοῦς Χριστοῦ τοῦ μεγάλου καὶ θύτου καὶ θύματος ἀφωρεσμένος ἀνέκαθεν.

Τεῖτος μετ' αὐτῶ καὶ Ἰακώβ (4), ὃ καὶ γένος μὲν καὶ σέβας καὶ θρησὶν διάδοχος· αἷς δὲ γυμνασίαις προσέβαλε, καὶ σεαυταῖς ὠμίλησεν, οὐχ ἥτις ἐς ἄκρον ἐλκλακας ἀαθάσεως, ὅτε μὲν συμβολικῶς τῇ θεοτόκῳ ἐωρακῶς γῆθεν ἐς οὐραὶν ἀατρέχουσα κλίμακα (5), ὅτε δὲ τῇ κρείττονι συμπαλακίς, πρὸς

(1) Genes. XII, 9; XIII, 19.

(2) Genes. XVIII. Est de hoc argumento Theodori Prodrumi epigramma a Duthelio editum in Notitiis Mss. t. VIII, part. II, pag. 193: Τί παῦρα ποίεις; βουδοπις, Ἀβραμ γέγον; — Οὐκ· ἀλλὰ δίδωται καὶ τελεπάζει ἀρνίον. — Ὁ δαιτυμὸν πῆς, ἢ τὸ δίδωται ἀρνίον; — Ἡ Τριάς αὐτή. — Καὶ Θεὸς εὐν εἶδει; — Οὐ γὰρ ἱερουργεῖ τὸν ἀρνίον; — Ὡς ὑπάρχει πῆς αἷς, γέγον; Ὡς ὑπάρχει τοῦ φιλοζήτου βίου! Καρπὸν γὰρ ἀμφεῖν, καρπὸν ἑσπύος φέρει. Ad εἶρον adscripsit editor sic, scilicet significatur se de lectione ipsa vel de sententia dubitare. Atqui non est sincera lectio, sed facili ope-

ra restituetur, si φέρει legas, hoc sensu: «fructum enim ambarum (fidei nimirum ac hospitalitatis) fers, renum tuorum fructum (Isaac nempe, quem mox vetula concipiet uxor). Et ignoravit Duthelius sex primos versus ejus epigrammatis fuisse olim, a. videlicet 1611, editos in libello rarissimo a Fed. Morello. Qui edimus inedita, sic nonnunquam labimur.

(3) Genes. XXII.

(4) Repetatur συνεῖγνᾷται.

(5) Genes. XXVIII, 12. Sic facta allusione mystica ad Jacobi scalam Maria Joanni Damasceno, tom. II, pag. 843, dicta est ἡ κατὰ κλίμακα κ. τ. λ.

μουσικωτέραν πάλιν ἐβγυμνάζόμενος (1). Ἐῖτα δὴ καὶ οἱ δώδεκα (2), οὐ μένουσι εἰκὴ καὶ μάτην ἕκαστος ἐκαστῆς φυλῆς παρεκθήμενοι, λόγον δὲ πάντως τινὰ μουσικώτερον, ἐφ' ᾧ δηλαδὴ καὶ τὴν χερσικὴν ἀγασθῆναι περίοδοι τριττῇ τετράδι περιεστέμμενην μνηῶν, καὶ τῷ Χριστῷ χορὸν μαθητῶν περιποιηθῆναι τοσαύτην, τῷ εὐαγγελίῳ τὸν περίγειον κύκλον (3) διαλαμβάνοντας.

Ἄττια γὰρ μὴν τῇ προνοίᾳ τῶν εἰρημένων εἶνεκα θαυμασίως τετραετούργητο οὐκ ἄλλου τοῦ πάντως ἢ τῆς ἐς ὁρατὴν αὐτῇ πεποιθήσεως, νυνὶ μὲν τοῦ σοφοῦ Μωσέως δημαγωγῶντος, νυνὶ δ' Ἰησοῦ τῷ τῷ Ναυῇ (4) σίρατην ὄντος, οὗτ' ἐλχωροῦντων τῷ χειρῶν πρὸς ὑφήγησιν, οὗτ' οὖν τῆς αἰᾶς χειρὸς γραμματείας ὄντων, καὶ τοῦ λόγου δ' αὐτοῦ, μὴ διεξιέναι καθ' ἕκαστα σθένοντος, ἱκανὰ περὶ τοῦ ἔθνους διειληφότος, ἀναγκαῖον ἐπιβάλλειν τοῖς ἐφεξῆς.

Τὸ τῆς ὄντως παρθενίας ἱερὸν τουτὶ καὶ μέγα κειμήλιον, τὸ τῆς θεότητος ἐνδιαίτημα, τὸ τῆς ἀνθρωπότητος ἐγκυκλίωσιμα, ὁκεῖται τῆς ἐς τὸν βίον εἰσόδου τυχόν (ἔδει γὰρ ἔδει τῷ τῶν ἐθνῶν κρατίστῳ τῇ μεγίστῃ λειτουργῆσαι τῶν ὑποθέσεων), ἤνεγκε μὲν ἡ περιβρύλλητος Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσαλὴμ ἡ περιφανεσιώτα μητρόπολις, καὶ τοῦτο ταῖς λοιπαῖς γυναι-

(1) Genes. xxxii, 24.

(2) Duodecim scilicet Jacob filii. Supple συγκλῶνται e praecedentibus.

(3) Κύκλος περιγίαις illustretur e nota t. II, p. 326. Διαλαμβάνοντες λόγον non sollicitetur.

(4) Duplicem illum articulum

asserui t. II, pag. 326. Sed non erit relinquendus Theodoro Prodromo Rhod. III, p. 109, sic edito: Εἰ μὴ περὶ τῶν θείων θίσις χάριν δοθίσαι αὐτῷ, τῶν ἐπιμαίνων χάριν, τὸν τῶν φυσικῶν φυσικῶς θαυτῷ μέτρον. Reponendum puto, τὸ τὸ φυσ.

ριζομένη τῶν πόλεων, ὅπερ οὔσα ταῖς παρθένοις ἡ Θεοτόκος ἐτύχαεν, Ἱερουσαλήμ ἦν καὶ διὰ τᾶλλα μὲν (οὐδὲ γάρ ἐσίην, οὐκ ἐσίη ὅτου κελοῦ καὶ κέλλης ἐτέρα, μήπω παρσάπισαμένη πρότερον ἑαυτῇ, παρεχώρησεν· ὦν δὲ μᾶλλον μετέσχηκεν, οἷα μήτηρ εὐγενεσίᾳ, μεταδεδωκέναι ταῖς ἄλλαις θυγατέρων τρόπον οὐ παρητήσαί· καὶ γὰρ μὴν καὶ τὸ πατηθῆναι καὶ μαρτυρηθῆναι παρ' ὅτου, ταῦτ' ἐκείνη, ποταμοὶ καὶ θάλαττή, συνέρρευσαν). Γῆν Ἐπαγγελίας ἀκούμεν. Καὶ ταῖς μὲν οἰκῶν ὑψηλὴ καὶ μεγέθη, καὶ κάλλι ποικιλίαις διηθισμένα καὶ χρωμάτων καὶ χρυσοῦ περιστίλψεσι καὶ λεπτῶν ψφίδων συνθέσεσι, καὶ λοιπὸς ἅπας κόσμος, παρ' οἷς τιμᾶται καὶ ταῦτα τὸ θεῖον, ἐπίσημα· πρὸς δ' ἔτι βάθη πλούτων, ὄγκοι χρημάτων, πολυτέλεια κινήτων, γῆς εὐέχουσας θέσεις, ἀέρων κράσεις, καρπῶν ἀφθονία, τρυφῶν εὐθηνία, καὶ ὅς' ἅττα τῶν τοιούτων, αὐχήματα· τῇ δὲ τὸ κράτος ὑπὲρ αὐτάς, τῷ τε μηδεμιᾷς ἐπ' οὐδενὶ τῶν ἀπάντων ἐνδεῖν, καὶ τῷ παχυνθέντι (1) τὸν λόγον ἐναγκαλίσασθαι καὶ πρεσενέγκαι βροτὸν τὸν Θεοῖ, μὴδ' ὅπερ ἦν ἀποβαλόντα καὶ ὅγε οὐκ ἦν προσλαβόντα (τοῦ μυστηρίου!), σαρκὶ περιγεγραμμένοι τὸν ἀπερείρηκτον, καὶ τὸν εὐαγγελικὸν φθόγον, ὥσπερ ἀπὸ σημείου γραμμὰς ἑαυτῆς, ἢ μὴν ἀφ' ἡλὸς ἀκτίνας, πρὸς τὰ τῆς οἰκουμένης ἐκδοσχεύσασθαι τέρματα.

Ἀλλὰ τηλικούτῃ μὲν ἔθλους, τοιαυτοῖ δὲ προειρή-

(1) Παχυνθῆναι, i. e. incarnatum Adronam obiter versiculos in imaginem Verbi incarnati, c. cod. 1630, p. 63, 1: Νοῦς ὡς

μήκος, σαρκὸς εἰλεφας πάρος ταύτης γραμμῶν, τὴν δ' αὖτε φασιν εἶναι, Οὐ χρὴ γράψαν, οὐ περιγράψαν πτω.

νεκρο πόλεως· εἰς γυνέας δὲ καὶ τοὺς ἄνω ἢ τὸ παρά-
παν ἠτύχηκεν, ἢ χειρόν ἐσχέκει τινὸς ἢ τὴν ἴσιν βε-
βάδικεν, ἢ μὴν ὑπερἐλήλακε τι σμικρόν· ἡκιστὰ το-
σούτω δὲ καὶ τούτοις, ὅσω καὶ ἐκείνοις ὑπερηκόντικεν
ἅπαντας (1), παρὰ τοσοῦτον δὲ μᾶλλον ἐπῆρε περι-
φανείας, παρ' ὅσοι εὐπαιδία τῶν ἄλλων ἐκράτησεν·
καὶ τοὺς ἐξ ὧν ὑπερσχηκότες τοῖς κατωρθώμασιν,
εὖ γε μόνως ὑπερητήθηται πεκόνθασιν, ὥσπερ ἐκ τα-
πεινότερων ἐφ' ὑψηλότερα προχωρεῖν βιαζομένης
τῆς φύσεως.

Τοιγαροῦν πρόγονοι μὲν ὁ Θεῖος Ἰησοῦς καὶ Δαυὶδ (2).
Τῆς γὰρ εὐγενεὺς ρίζης ἐκείνης, ἢ προφῆτας ἅμα καὶ
βασιλεῖας, τὸν τε θαυμασιὸν καὶ ἱερατικὸν ἀνέσχε
κατάλογον (3), ἀνεδύθη βλασιὸς εὐγενεσίῃς. Ἐχρῆν
γὰρ, ἐχρῆν τὴν ζῶσαν ρίζαν ζῶντας προβαλέσθαι καρ-
πούς, κακεῖθεν ράβδον τὴν παρθένον ἐξαγατεῖλαι, καὶ
αὐθὺς ἀναβῆναι Χριστὸν, ἥπερ ὁ μέγας κηρυξ Ἡσαΐας (4)
εὐαγγελίζεται.

Γεννήτορες δὲ τηλικαύτης ἄξιοι κεφαλῆς, οἷς οὐθ'
ἐτέρας ἢ ταύτης ἔδει πατέρας ἀκηκοέναι, οὐτ' ἄλλων
αὐτὴν θυγατέρας ὅτι μὴ τούτων ἐκφυῖναι γυνέων,
ὥσπερ ἀντισπικούντων ἀλλήλοις τῆς εὐγενείας τὰ σύς-

(1) Conf. similia in ejusdem oratione t. II, pag. 412, 12. Et infra idem styli color pp. 16, 17.

(2) Matth. I, 8 : Ὡς δὲ δὲ ἐγένετο πρὸς τὸν Ἰσραὴλ· Ἰσραὴλ δὲ ἐγένετο πρὸς τὸν Δαυὶδ πρὸς τὴν βασιλείαν. Epiphanius monachus Vita Mariæ p. 40 : οἱ πάντες ἀπὸ Δαυὶδ κατέγοντο αὐτὸν λέγουσιν· ubi Mingarellus.

(3) Catalogum vide apud evan-

gelistas Matthæum et Lucam.

(4) Isaï. XI, 1 : καὶ ἐξανύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰσραὴλ, καὶ ἀνθήσει ἐκ τῆς ρίζης ἀναβήσεται. Epiphanius pariter t. II, p. 292 : ἐκ τῆς ρίζης δὲ Ἰσραὴλ Δαυὶδ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐκ τῆς φυλῆς Δαυὶδ πῦν βασιλεὺς ἡ ἀγία παρθέτος, ἥ ὅσα πρὸς οὗτοι ἀν-
δρῶν θυγάτηρ, καὶ οἱ γυνεὲς Ἰσραὴλ καὶ ἅπαντα...

σημα (1), μάλλον δὲ τῶν πατέρων, καὶ μὴ πρὸς τοσοῦτο μέτρον (2) ἐφθάκεσαν ὥσθ' ἀπάντων χαλῶν κάλλιστον προκεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ἀρχέτυπον, παρὰ μόνης δεδυνημένων ἐλληλακίναι πρὸς ἄκροι εὐδοκίμησης. Νυνὶ δ' ἐπισήμους καθεσίῳτας ἐξ ἀρετῆς ἐπισημοτέρους τῷ βελτίστῳ τῆς σφετέρας πολιτείας συνίστησι, κάλλισιά γε τοῖς γεγεννηκόσιν ἀποδεδωκυῖα τροφεῖα.

Τίς οὐκ οἶδε τὸν τὰ θεῖα πολὺν ἐκείνον Ἰωακείμ, τίς Ἄνναν (3) τὴν κεχαριτωμένην (4) τε καὶ περιέφημον; Τὸ χρυσοῦν τῷ ὄντι καὶ ἱερὸν ζευγος, τὴν τῶν ἀγαθῶν θάλατταν (5), τὸ παντὸς χαλοῦ καταγώνον, ἀγαθῶν ἀγαθίδας (6), ἢ κέρως Ἀμαλθείας (7), εὐσφίχως ἂν τις ὠνόμασεν. Ὁ μὲν γὰρ καθαπερεῖ τις

(1) Cf. quæ habet similia t. II, p. 411.

(2) Deest forsitan ἀντὶς.

(3) Conf. Epiphanius supra p. 11, n. 4; et Jo. Damascenus lectione septima officii in festo S. Joachim recitandi, ubi multa de Mariæ parentibus.

(4) Est in eo epitheto allusio ad vim hebraicæ vocis. Glossarium N. T. ab Albertio editum: Ἄνα· χάρις αὐτοῦ. Epiphanius t. II, pag. 392: Ἰωακείμ γὰρ ἐρμηνεύεται ἐπιμαρία Κυρίου· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἡτοιμάθη ταῖς Κυρίου ἡ παρθένος· Ἄνα δὲ πάλιν ὁμοίως χάρις ἐρμηνεύεται· χάρις γὰρ ἔλαβεν Ἰωακείμ καὶ Ἄνα· quæ latine legi possunt lectione quarta officii modo laudati, cui addas ejusdem officii nonam lectionem. Hieronymus Epistola ad Furiam p. 430: « Anna interpre-

» tatur gratia. » Conf. Oratio sequens sub finem.

(5) Hyperbole apud recentiores frequentissima. Theophylact. Simoc. Phys. 2, p. 22: Θιόρεσται πὴν τῆς γλώττης θάλατταν. Idem Hist. pag. 2: ἀνεαὶνός γ' ἐπιστάτης ἔπος καὶ λόγον τις. Damascius Photii p. 1037, de Hierocle: τοῦτο μὲν οὐκ ἐπιδείκνυται τῇ ἀνδρὸς ἡλικίᾳ, ἂν ἄρα τὸ πῶν φρονῶν πλάτος. Poetaster in Notit. Mss. t. VI, p. 509: Τῶν δόγματων θάλασσα τῆς θεογέφυαν, Χριστοῦ μνηστή.

(6) Proverbium est apud Suidam, et in Phrynichi Apparatu p. 9. Cf. Eustath. ad Dionys. 517.

(7) Dion Chrys. t. II, p. 327: τὸ δὲ τῆς Ἀμαλθείας κέρως μνησθὲν τὴν πῶν ἀγαθῶν δόξαν τι καὶ εὐδαιμονίαν· ubi Reisk. Adde quæ notavi ad Philostr. Her. p. 344.

κόσμος πολυόλβος τῷ τῶν ἀνδρῶν ἐνέπρεπε κόμματι·
 τὴν δ' ἐξηρημένην χαλλοὴν καὶ χάειν εὐτύχουν ὅσαι
 γυναῖκων τοῦ συντάγματος. Ποῖ δ' ἄρα καὶ πότε καὶ
 ποῖων οὐκ ἐν γλώττιαις εὐφήμοις κεῖνται καὶ χεῖλεσι,
 τίνας οἰκουμένας, ποίας ἀοικήτους ἐρήμας οὐ τοῖς σφε-
 τέροις περιλαμβάνουσι κατορθώμασί τε καὶ θαύμασι;
 Μαρτυροῦντων οἳ γε τὰς ἡπείρους οἰκοῦντες, καὶ οἱ
 ταῖς θαλάττιαις διαπλῶζονται, ὅσοι τοῦ ἀσκητικῆς
 καὶ μονάζοντος, καὶ ὅσοι τοῦ μιγάδος ὅχλου καὶ σύγ-
 κλυδος· οὓς ὑπερβαλέσθαι πάντας τοσοῦτον σπου-
 δῆς ἐνεδείξαντο, ὥστε, παρθεσίας καὶ γάμου πλείστοι
 ὅσοι ἀπ' ἀλλήλων διακισμένῳ, ἐς ταῦτόν συνδρα-
 μεῖν μότους τὴν φύσιν βιάσασθαι, εἶναι δὲ μᾶλλον
 ἄπορον ἑκατέρῳ μέρος ὁποτέρου λογίσασθαι. Εἰ γὰρ
 παρθεῖναι τις τοῖς παρθεῖναι ἀσκεῖν ἐλομένοις πῆραν
 ποιήσαιο, εὖρε γάμῳ μετρίως ὀμιληκότας, ἐφ'
 ὅσοντι τὴν ἐξ ἀπαιδίας ἀποτρίψεσθαι νέμεσιν· εἰ δ' αὖ
 γε δὴ τοῖς ὑπὸ ζυγῷ, δι' ἄκραν σωφροσύνην φέροντας
 παρθένοι οὐκ ἔλασσον· ἐφ' ἐν δ' ὁμοῦ συνελών, καὶ
 τοῖς ἐν σαρκὶ φιλοσοφοῦσιν ἀντέστητακῶς ἀσαρξίαν,
 ὑπεράνω που κειμένοις ἐντεύξεται, καὶ τὰς κοινὰς αἰρέ-
 σεις τῶν βίων οἰκεῖον σφίσι πεποιημένοις κατορθώμα.
 Αἱ γὰρ ψυχὰς τῶν θείων ἀνδρῶν, ἐπειδὴν ἐφάπαξ
 ἀπορραγίεν τῆς ὕλης, τῆς τῶν ἐφετῶν ἀκρότης
 ἐφαφάμεναι, κατ' οὐδὲν τῶν λυομένων τερπνῶν ἐπι-
 στήφοντα, φιλοπόνως δὲ τὰς ἀρετὰς μετιοῦσαι πρὸς
 ἐν ἐκεῖνο συντείνουσι, τὴν ἐσίῳσαι εἰς αἰῶνας ἀπό-
 λαυσιν. "Εἴθεν τοι καὶ τις (1) ἀπὸ ποιμαστικῆς ἐπὶ τὴν
 βασιλείου ἀπὴν ἀλάμενος, καὶ τὴν σύειλθα τῶρος

(1) David scilicet.

προφητεῖαν μεθαρμοσάμενος, καὶ μετὰ σαρκὸς κατὰ σαρκὸς ὀπλισάμενος, καὶ τεύθεν ἐν ἐκσίᾳσει θείᾳ γενόμενος, ὁπίσω Θεοῦ τῇ ψυχῇ κολληθῆναι (1) φιλοσοφεῖ καὶ εἰκότως ἄρα. Εἰ γάρ τι τῶν συρμένων δουλαγωγήσαντες ἔρωτες οὐ ῥαδίως ἀναπνεύειν παραχωροῦσιν ἐφ' ἑτέρα, πῶς ποθ' ὅτι γε πόθος ἐσίῳς παρεσίῃσαιτο, καὶ σμικρὸν ἐνδοῖν πρὸς χωρῆσαι τοῖς ῥέουσιν; ὀλιγωρεῖν δὲ μᾶλλον ἀναπείθει καὶ τοῦ συνδέσμου, εἴθ' ὡς εἰς κόνιν ἀναλυσομένου μετὰ διάζευξιν, εἴτ' οὖν καὶ ὡς λυμνηαμένου τῇ συζυγίᾳ τὴν σύννομον.

Τὸ μὲν ἐς δεῦρο δὴ ῥᾶσι δια μιᾶς ὁ λόγος ἐφέρετο, πρὸς ἐν ἐκεῖνο βλέπων, τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν· ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ τῶν τῆς Θεοτόκου πατέρων συνέδραμεν ὄνταυτοῖ, καὶ διπλοῦν ἀπέωγα σιάδιοι, δυσχεραίνει μὲν πρὸς ἑκατέραι ἀμιλλᾷ· ἀλλὰ καλῆς προθυμίας ἠτίωμένος ἀποδύσασθαι διαίσταται, οὐχ ἥτιον ἔξων, οἶμαι, ταύτην συγγνώμονα, εἴπερ ἐφίκειτ' αἰ τῆς ἀρετῆς ἐκείνων μετρίως, καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐπαίνων ἀφοσιώσαιτο. Ἀλλὰ γὰρ εἴητέ μοι συγγνώμονες, ἄνδρες δαιτυταί, εἰ, τῶν πραγμάτων ὧδε γινόμενος, μεταξὺ τι τῶν ἐγκωμίων ἐκτραγῶδῆσαιμι, ἐξὸν τοῖς ἐπιούσιν ἀτισπικῶσαι τὰ φθάσαντα, καὶ χρυσῷ περιγανῶσαι τὸν ἄργυρον.

Νόμος τοὺς ἐξ Ἰσραὴλ ἐσωφρόνιζεν, ἦγε χαλινὸς πύλων ἀσείλλει θρασυτέτα· τὸ γὰρ ἔξω νόμου κεῖσθαι τοὺς ἄλλους καὶ πλατῆσθαι πόρρω Θεοῦ, καὶ τεύθεν βαρεῖαις περιπίπτειν πληγαῖς, τοῦτο οὖν ἐκεῖνοις ἐτίθει· ἦγε δὴ, κυναρίων ἱμασσομένων, τὰ

(1) Psalm. LXXII, 8 : ἀκαλλῆθι ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου.

πλημμελῶ σκιρτήματα συνετίζονται (1) λέοντες, ἐπειδὴ τῇ φύσει χρυσάμενοι πρὸς θηριώδεις μεταβαλεῖν ἐξ ἡμερότητας. Ἦν τοιγαρὺν τῷ νόμῳ παράβλημα (ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὁπόθεν καὶ ὅπως (2), οἷα δικαστῆς ἀδέκαστος προκαθήμενος, τοῖς μὲν ἄλλοις δικαίας ψήφους ἐξήνεγκε καὶ δικὰς ἀξίας τοῖς τεταλμημένοις ἐπράττετο· τῷ γε μέντοι μετ' ὀλίγον εἰραιομένῳ τύραννός ἦν ἀπότομος καὶ τοὺς ἀνευθύνοὺς ὅσα καὶ ὑπευθύνους ἠκίζετο, καὶ, λαχὼν καθικνεῖσθαι γνωμῶν πονηρῶν, ἄλλως ἀνδρῶν δεδυσίχνηκόντων κατεψήφίζετο καὶ γυναικῶν σφειρευούτων κατηνθαδίζετο), ἦν δ' οὖν ὅμως παράβλημα, εἴ τις γάμῳ μὲν ὠμώλησεν, ἡκίστα δὲ τῶν ἐκ τῆς συναφείας ἀπάνατο δι' αὐτὴν καὶ τὸ γυναικῶν ἦν ἀγαγόμενος, ὥσθ' ἐκατέρας μοίρας τῆς εἰς παρθενίας καὶ τεκνογονίας ἡκούσης ἐκπαιίσκxναι, τοῦτον, καὶ τοῦ πρώτου γένους ἐτύγχαεν ὦν, καὶ παιδείας ἐπιφανῆς, καὶ ἐπιφανέσις ἀρετῆς, καὶ μελέταις ἀκπεπόνητο θείαις, συμπαθείας ἢ φιλανθρωπίας μηδ' ἡσίσινουσὺν ἀξιοῦν, τοῦταστὶν μὲν οὖν ἀπεληλάσθαι πανέσιον (3). Ἀμέλει περιβόλων μὲν ἱερῶν ἐκτετόπιστο, πασῶν δὲ θυσιῶν ἐξωσίραχιστο, ἀποδεδόκιμαστο τελετῆς, ἀπεψήφιστο προσφορᾶς (4),

(1) Const. Manasses Chron. pag. 58 : Ὡς δὲ πάλαι καὶ συγγαίς πλῆξασα παρρησίαις, καὶ λόγοις συνεπίσταται πῶς σφαιρονισκείας Πλίσσιν ἐπίσταται οὐδὲν (in Londinensi Stephani Thesaurο quod dixi, forsitan esse legendum συνεπίσταται, pro indicto haberi velim), πρῶτα καὶ τοιοῦτον, θηριώδεις πῶς ἀνελόντων ἀνελόντων ἐκπαιίστας : scrib. θηριώδεις.

(2) Pari formula Epist. 37 : καὶ δ' οὐκ οἶδ' ὅθεν καὶ ὅπως, πῶς ἀνελόντων ἀνελόντων. Et sic supra l. II, p. 421, 2.

(3) Codex, παρρησίας, cum diatographia παρρησίας.

(4) Hinc in Protevangelio Jacobi c. 1, quum die festo Israelitae dona offerrent Deo, et cum aliis ad aram Iacobim accederet,

ιερατικῆς συνουσίας ἀπέπρωτο, δημοτικῆς, ἀλλοτρίας, συμφυλέτιδος· τί δὲ μηχανεῖν; οὐ τῆς αὐτῆς τραπίης ἀπεισιτεῖτο, οὐδὲ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις ἁλῶν ἐκοινώνει (1)· πρᾶγμα ἐπεικῶς ἀνεπίφθογον (2) καὶ ὁ μὴδ' ὁ λίαν ἐκνους εὐξαιτ' ἂν πείσεσθαι. Μῶν γὰρ ἦσαν ὧν οὐχ ὁμογνίων μὲν, φιλίων δὲ, ἢ μὴ φιλίων μὲν, ἐφροσίων δὲ τὸ παράπαν ἐτύγγαεν; ἡκίστα· παρ' ὅτων δὲ μᾶλλον ἐκαραδύκει παραμυθίαν, οὐδ' εἴ τις ἐνὶν, οὐκ ἀφήρητο, οὐδένων εὖ διατιθεμένων ἀμφὶ τὸ τοιοῦτο δυσπρόσχημα, τούναντίον δ' οὖν ἔβρεσι πλυνόντων, ἀνόσιον καλόντων, βέβηλον, ἀλιτρίον τοῦ Θεοῦ, ἀρρηκτοποιῶν οὐδὲν οὐδὲν διαφέροντα.

Πρὸς ταῦτα τίνα δὴ ψυχὴν οἴεσθε εἶχον, ὁπόθ' ὑμεῖς καὶ πρὸς μόνην ἀκρόασιν ἰλίγγυ μεμέστωσθε; Εἰ γάρ τι τῶν ἀπροσδοκῆτων ὑπαντήσαν ἐξαπίνης ἐκσίαιτικόν, πολλοῦ πάντως, εἰ μὴ καὶ λῶον, ἐκσίαιτικῶ τερον. Πειραῖν μὲν οὖν ἀντέχειν, ὡς ἄνθρωποι, ἡκούοντο μὲν, οὐδὲν ἑαυτοῖς συνειδότες αὐθαίρετοι ἐκκλημα·

ἐστὶ κατέστη αὐτῷ Ρουβὲν ὁ ἀρχαῖος λέγων· οὐκ ἔξει σὺ πρεσβύτερον τὸ δυνάει σου, καὶ πᾶσι σπέρμα σου ἐπίσους ἐν Ἰσραὴλ. Vide ibi Fabric. Quid sit πρεσβυτέρω declarat Anonymus in cod. 1630, p. 201, 2: διὰ δὲ γινώσκοντα ὅτι διαφέρει πρεσβυτέρω, θυρία, δύσα, ὀλοκαυτώματα. Πρεσβυτέρω μὲν γὰρ ἐστὶ ἡ πρεσβυτεία ἢ ἀειμακτοσύνη· θυρία δὲ, ἡ μεταίματος καὶ κρίσις· δύσα δὲ, πᾶσι ἀειμακτοσύνη καὶ χρεώματα· ὀλοκαυτώματα, ἡ ἐξ ὀλοκαύτου πλεονομία καὶ καυμάτης· ἀπὸ δὲ δὲ τοῦ λέγει, ἀλλοτρίω ὁ μεταλαγμός. Qui locus ex-

cerptus videtur e commentario in Epistolam Apostoli ad Hebr. x, 5, 6, vel Psalmum xxxix, 6.

(1) Jungunt saepe τεράπιζαν καὶ ἅλας, formulamque alibi me illustrare memini. Georgius Lapidus ineditus v. 773: Ἡ δὲ τεράπιζος τῆς αὐτῆς καὶ ἁλῶν κοινωνία τοιοῦτον πᾶσι ἔδωκεν αἰδέσιμος ἀρχαῖος, ὡς καὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ κοινοῦ τεράπιζος κοινωνίας μὴ ἀνελπὶν ἐξῆται τὸ παράπαν.

(2) Significatione insolita id posuisse videtur pro ἀζήλων, ἀζήλων.

ἡδύνατο δὲ οὐδαμῇ, τῶν πικρῶν κατὰ τῶν τοιούτων
 λογισθεῶν φάρμακον μὲν ὕδρεος κεραυνύτος, δηλητη-
 ρίου δὲ μὴ πεφιδημένου παντός. Τοιγαρὺν ἑταλάνιζον
 ἑαυτοὺς (1) τῆς ζωῆς, εὐδαιμονίζον τὴς οἰχομένης, καὶ ὁ
 τοῖς πᾶσιν ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἡδίστον, μόνοις ἔχθιστον
 ἐλογίζετο (2). Καὶ μὴ τῆς σῆς φιλανθρωπίας πρε-
 λήφθῃσαι, δέσποτα, τάχ' ἂν καὶ διεχειρίσατο· τηλι-
 κούτον ἀνάγκη δυσκαταγνώσιον καὶ τῶν ἐσχάτων
 δεινῶν ἐξευρετικόν.

Ἄλλ' ὁκείνως μὲν τῶν λοιπῶν, ἄλλως δὲ τῶν τῆς
 Θεοτόκου πατέρων κατεψήφισατο τὸ παράγγελμα;
 ἢ μὴν ἄλλως μὲν οὐ, φιλανθρωπότερον δέ, ἢ μὴ φι-
 λανθρωπότερον μὲν, μετεωρότερον δέ; ἅπαρ· ὅσα δὲ
 γένει καὶ πολιτείᾳ προύχοντες ἦσαν, τοσούτω καὶ
 κατήψατο βιαίότερον, καὶ δριμέσι κατειργάσθῃσαι
 ἐξετάσμασιν.

Ἀλλὰ γὰρ ὁρῶ τὸν λόγον οὐχ ἥτιον ἤδη συγκαθ-
 ημμένον καὶ τῶν ὑμετέρων ψυχῶν, καὶ προσίλασι-
 πωρεῖσθαί πως ἀναγκάζοντα· τὸ γάρ τῳ συνημμένον
 ἐρωτικῶς, ὅποτε καὶ συμπράττειν ἐθέλει τῷ πρὸς ὃ
 διατίθεται, ὅπως ποτ' ἔχει φίλτρου συνιστᾶν ἰσχυ-
 εῖζεται.

Ἄλλ' ὁ μὲν τῶν χρειτόνων λόγος ἀναμεινάτω τέως
 ἔτι μικρόν· ἡμῖν δ' ἐμφιλοχωρητέον τοῖς χεῖρεσι.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο καὶ περὶ δίζιον ζεύξης, οὐ τὸν
 βίον ἥτιον ἢ τὰ σώματα, ἄρσυνα μὲν ἀγαθὴν τὴν
 ἀρετὴν ἐργαζόμενοι, ἀρότῳ δὲ σωφροσύνης βαθείας

(1) Ipse Epist. 77: ἐγὼ δ' ἑμαυ-
 τὴν πλανίζω, τὴν ἐμὴν εὐδαιμο-
 νίαν διαπορεύματος.

(2) Vide de Joachimi moreore
 Evangelium De nativitate Mariæ
 et Jacobi Protevangelium.

ἀνοίγοντες αὐλακας (1), τὰ τε τῆς Θεογνωσίας καθα-
ρὰ καταβαλλόμενοι σπέρματα, καὶ συχνοῖς δακρύων
ὄμβροσι ἐπάρδοντες, τοὺς πνευματικοὺς ἐγεώργουν
ἐκαστοσφύοντας σίαχας. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὃν ἀμπέλω
βάτος, καὶ τῷ σίτῳ δὲ φασὶ (2) συναναφύεσθαι τὰ
ζιζάνια· συνανεδίδοτο δὲ καὶ κείνοις ὅποσα τῶν ἀπὸ
σφειρώσεως ἐλαττώματα, δόξαι οὕτω τῇ σοφωτάτῃ
προνοίᾳ.

Ἰωακείμ τοίνυν, οὐχ ὅπως ῥάων ὢν φέρειν ἦν τῷ
μή. πω συσπῆλαι πατὴρ προσετρίβοτο νέμεσιν, καὶ τὴν
ἐφ' ὅτιοῦν σύμμιζιν πέρα παντὸς ᾤετο φορτικῷ,
πρὸς τε τοῦ εἰρημένου νόμου βαλλόμενος καὶ τὴν φύσιν
ὥσπερ ἐπαισχυνόμενος, ὁρῶν δὲ λόχμασι ἐνεχωρεῖζε,
καὶ τοῖς, ὅσα ζώων βαθείαις ὕλαις ἐντέτραπτο, κο-
μιδῇ συναεσφίετο, καὶ, πάτον ἀλεείνων ἀνθρώπων (3),
μετὰ Δαυὶδ ὡς σίρουθιον μετανασφύων (4), ἐρημαίοις
λόφοις κύλιζετο (5), τὰ τε τῆς ὑπομοῆς συμφιλο-
σοφῶν καὶ τὸν ἀπὸ καταιγίδος (6) σάζοντα προσδε-
χόμενος. Οὕτω δὲ τῶν οἴκοι μετανιστάμενος καὶ τῶν

(1) Respicit, quem multi re-
spexerunt, Aeschylus versum de
Amphiaraus : Βασιλεὺς αὐλακα διὰ
φρίγαν καρπούμενος, ἔξ ἧς τὰ κατὰ
βλασάνην βουλόμενα. Quem poste-
riorem versum suum fecit Ano-
nymus de S. Theodoro 39 : Ἐπρω-
σας αὐτὴς εἰς κεφαλὴν ἀγέλας, ἔξ
ἧς τὰ λεῖξά βλασάνην βουλόμενα.

(2) Notula in margine : παροι-
μία. Allusio ad locum Matthaei
xiii, 25. Const. Manasses Chron.
pag. 55 : Οὗτος ὁ Θεοδόσιος πᾶμα
μὲν ἦν ἀντίως, Χαρίεις, μεγαλόθυ-
ρος, βίβλους αἰὶν ἡγαλῶν· Ἀλλὰ τοῖς

φρονημασὶν ἴσα συναδαίον· Καὶ
πὺ κακὸν ζιζάνιον· codex melius,
συναδαίον.

(3) Homerus Il. 2, 201, de
Bellerophonte : ἀλάτο ὅν θυμὸν
καπιδαι, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

(4) Psalm. x, 2 : μεταστρώ-
σας ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς σίρουθιον.

(5) Protevangelium Jacobi
c. 9 : ἐλυπήθη Ἰωακείμ σφόδρα...
ἔδωκεν ταυτὴν εἰς τὸν ἔρημον καὶ ἵκησε
τὸν σκαπὸν αὐτοῦ ἐκεῖ. Lego, σκαπτή.

(6) Est et hic aliquid biblicae
imitationis; frequens est enim
nomen in Bibliis καταιγίς.

τοῦ βίου συλλήβδην ἀπασιδιάμενος, ὑπῆγε δούλην τὴν σάρκα τῷ πνεύματι. Ῥᾶσια μὲν τὸ βαρὺ τῆς ὕλης ὑπολυόμενος, ῤᾶσια δὲ τοῖν ποδῶν τὸν ἐκ προσπαθείας ῥύπον θερμοῖς ἀποξηζόμενος δάχρυσιν, ὠραίων δὲ τοῦ λοιποῦ δεικνυμένων καὶ τὴν γῆν τῆς ἀπαθείας πατούντων, ἥ τάχος τοῖς τοῦ νοῦ πτέρωσις πρὸς τὸν πρῶτον νοῦν ὑπερέπιατο, πυκναῖς ἐντεύξεσι χρώμενος.

Ἡ γε μὴν σύζυγος, οὐκ ἐξὸν ἐκχωρεῖν αὐτῇ οὔτ' ὀρέων ἐπιβαίνειν, εἰρημένη φύσει καὶ γῆρα (1), ἀναγκαιῶς οἴκοι διέτριβε, κατ' οὐδὲν ἐτερείας ἐχομένη τᾶσφρι διαθέσεως. Καὶ γὰρ τότῃ διωριζέσθην, τρέψω συνεβαινέτην, καὶ πρὸς ἓνα σκοπὸν ἀπυθύνοντο. Οὐκοῦν ἡμέλει μὲν τῶν πρὸς τὴν οἰκίαν κατὰσσιασιν· οὐδέος· ἀλλ', εἰ μὴ τοι προσεπινοήσοι καὶ πλείω, ἀγενῆς ἡγήτο καὶ ἀνελεύθερον· οὕτω μεγαλόψυχον ἑαυτὴν τῷ οἷς μὲν ἐπασχε φέρειν, οἷς δ' ἔφερε προσλιθέναί, καὶ περχωρεῖν ἐκατέρωθεν, ἐφιλοσόφει παρέχεσθαι. Οὐκοῦν ἐπὶ τῷ χωρίῳ χαρίεντι (ὠραίος τὸ χωρίον ἐν γιτόνων (2) παρῳδιστος) φέρουσα συνέκλειεν ἑαυτὴν, οὐκ ἐφ' ᾧ τοῖς ἐνοῦσι τέρπνοις ἐντροφᾶν, ἐφ' ᾧ δὲ σποδὸν ὡς ἄρτον ἐσθίειν, καὶ κινᾶν τὸ πόμα κλαυθμῷ (3). Οὐδὲ γὰρ ὥσπερ ἐν ἐτέροις,

(1) Videtur fuisse olim duplex lectio γῆρας et γῆρα, et illa in ipso textu; hæc nunc tantam superest. Γῆρας est in Nostri epistola 43. Cf. t. II, p. xv.

(2) Meminit et illius horti Eriphanis t. II, p. 392: Ἰωακείμ καὶ αὐτῷ ὅρει κῶχοντο, καὶ ἅπαντα ἐν τῷ παρῳδισμῷ αὐτῆς.

(3) Psalm. ci, 9: ὅτι ἀσπὶν μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίοντο. Noster eodem respiciens Epist. 35: ἔχθρας... χροῖν τὴν ὑπερβολὴν λείποντας, ἀσπὶν προφάντας ὡς ἀσπὶ καὶ πῆμα δάκρυα πίνοντες. Et notandum ibi etiam respici Psalm. lxxi, 9: οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χροῖν λείπονται.

οὕτω κἀνταῦθα τὴν σεμνὴν ἐμιμεῖτο Σωσάννας καὶ σάφρονα (1). Σωσάνη μὲν γὰρ ἐπὶ χρέει χλιδῆς ὁ παρέδιδυκος (2). Ἄνη δὲ κἀν προτέρῳ κείμενος ἦν τῇ Σωσάννης, καὶ πολλῶς χαριέσιμος, καὶ τὰ πρῶτα φέρων (3) κατὰ παντός, οὐδὲν ἱερὸν (4) πρὸς Ἄνης λελόγιστο.

Ἄλλ' ὁ μὲν περὶ ὀκείνου λόγος ἰδιαιτάτως ἂν ὀκροσθεῖν (5). ἡμῖν δὲ καὶ πρὸς τῶν κρειττόνων ἐφάψασθαι.

Ὡς ὄντως οὐκ ἐπλάθετό σου Θεός, ἱερὰ ζυνωεῖς! Οὐ τερασσίων ὑπερεῖδε τῶν εἰωθότων, οὐδὲ θαυμασίων τῶν ἐφθακότων· ἀλλὰ καὶ νῦν ἤδη μετὰ λαμπροτέρων ἐφίσταται, καὶ γὰρ δὴ παροδδοτέρων. Ἀλλὰ βαβαί! πῶς ἂν χρῆσαιμην ἀξίως τῷ λόγῳ; πῶς δ' ἐλχειρσαιμην δεόντως τῷ διηγήματι; προφθάνει γὰρ τῶν πραγμάτων τὸ μέγεθος τὴν τῶν ῥημάτων ἰσχύν. Σπείρει (6) μὲν, ὦ ἄνδρες, ὁ μέγας Ἰωακείμ, συλλαμβάνει δ' ἡ χάρις Ἄνα, καὶ ἀποτίκλει τὴν ὑπέραγνον

(1) Ordo foret iste melior: τὴν σεμνὴν καὶ σάφρονα Σωσάννας ἐμιμεῖτο· vel, τ. σ. ἐμ. καὶ σάφρονα Σωσ.

(2) De horto Susannæ vide Susannæ librum seu Danielis cap. XIII.

(3) Infra p. 37, διόπερ φέρωνται. De usu activi pro medio in hac loquutione egi ad Aristoph. Eq. 568

(4) Notula marginalis: παρρημία. Et est apud paræmiographos proverbium, οὐδὲν ἱερὸν. Libanius Epist. 351: ἀρ' οὐκ ἀνάγκη τι μεμνῆσθαι τῆς ἀληθείας; οὐδὲν ἱερὸν, παρὶ. Theodorus noster Epist. 8:

Ἐμῆς δὲ καὶ Μαῦσαι καὶ λόγοι οὐδὲν ἱερὸν, οὐδὲν τι πρὸς ἀληθινά. Utetur et infra, p. 68, eodem proverbio.

(5) Descripsit Annæ hortum oratione proximo loco edenda.

(6) Si non tam nude dixisset rem, se mihi quidem probaret magis. Sed nec periphrasi uti placuit Joanni Damasco. t. II, p. 842: ὁ δορυς τοῦ Ἰωακείμ παμμακάριος, ἐξ ἧς κατελήθη σπέρμα πατόμιμον! ὁ μήτρας τῆς Ἄνης αἰδοίμα, ἐν ᾗ πῶς κατὰ μικρὸν ἐξ αὐτῆς προφθάνει καὶ συλλαμβάνει καὶ διαμρφωθῆναι ἐπέχθη βρόχος σπατάμων! Concinator hoc die talia non ausit

Μαριάμ, Μαριάμ τὴν ὡς ἀληθῶς κυρία τῆς κτίσεως, καὶ φωτὶ θεῷ περιαστέρας πλουσας οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ γῆν καὶ τὰ σύμπαντα (1), Μαριάμ τὸ κοινωφελές καλὸν καὶ μέγα σωτήριον, τὸν ἀρράδωντα τῆς τῶν ἀκηρέτων ἀγαθῶν ἀπολαύσεως, καὶ πρὸς τὴν πρῶτα ἀξίαν ἡμετέρας ἀποκαλίσσασιν. Ἐδεῖ καὶ γὰρ, ὥσπερ τῷ τῆς κακίας προσίατῃ, δέξαι κατὰ στέγην τὴν φύσιν, ἵν' ὡς μὴ ὠφελε, τοῖς τῷ καλοῦ συληθεῖσι δορυφορηθῇ καὶ αὐτὸς, σιγερῶς ἐκλάβῃ γυνή, οὕτω δὲ, δεῖσαν καὶ τῷ Θεῷ τὸν κοινὸν πολέμιον καθελεῖν, τὸν δ' ἡττήθεντα πρὸς τὴν ἀρχαίαν εὐγένειαν ἐπαναγαγεῖν, παρθένοι κόρην τῷ μεγάλῳ μυστηρίου παρεληφθῆναι διάκονον, ἵν' ὅθεν τὸ τῆς ἀπώλειας ἀνεφύη ζῆλτιον, σκεῖθῃ τὸ τῆς σωτηρίας ἀναθήλη γέωργιον, καὶ τὸ τὴν ἀρρώστιας ἐνέγκαι ἀντισθενέγκῃ τὴν ἰατρείαν (ὅ φασι δρῶν τὰς ἐχίδνας, ὥσπερ ἐπησχυμένας, εἰ μὴ τὰ σφέτερα φαρμάγματα φαρμακεύσαιεν), καὶ ὁ δελεάσας ἐλπίδι θεώσεως (2) δελεασθῇ, ἀπαλχθῇ δὲ μᾶλλον ἀλκίστῳ σαρ-

(1) Allusit ad vim nominis Hebraici. Lexicon N. T. ab Alberto editum : Μαριάμ, κυριεύουσα· Μαριάμ, φωτίζουσα. Gregor. Thesal. Homilia in Annuntiat. p. 76 : τὸ ὄνομα, φησί, τῆς παρθένου Μαριάμ· τοῦτο δὲ ἐρμηνεύεται κυρία. Eriphanus t. II, pag. 299 : ἡ γὰρ Μαρία ἐρμηνεύεται κυρία, ἀλλὰ καὶ ἐλπίς· κύριος γὰρ ἵπκα τὴν ἐλπίδα τῷ σαρκὶ κόσμου, Χριστῷ. Pariter Jo. Damascenus loco laudato supra p. 12 : « Gratia (nam hoc sonat « Annæ vocabulum) dominam » parit : id enim Mariæ nomine

» significatur. Vere etenim re-
» rum omnium conditarum do-
» mina facta est, cum creatoris
» mater exstitit. » Quæ Damasceni Hyrtacenus imitatus esse videtur. Adlām ex eodem tom. II, p. 853 : χαῖρε, Μαρία, ἦτοι μωρία, διὰ τὸ ἀπειρημένης τῶν ἰγναμίων· μωρία γὰρ εἰπὼν περὶ σοῦ πῶς οὐκ αἶ ἐφίκορτο πῶς ἀξίας· χαῖρε, κυρία, ὡς τὴ τῶν ὅλων κυρίαν μητροφρεπῶς τὴν κυρίαν εὐληφύα, ἥς καὶ σύμπαντα δοῦλά πῶς φήσας οὐκ ἀπὸ σκοποῦ βάλλαι τὴν λόγον.

(2) Genes. III, 5.

κώσεως, καὶ, κατενεχθεὶς πῶμα ἐξαίσιον, γνῶ, τὴν
τυραννίδα καταλυθεὶς, εἰκῇ τὸν κρείττω δουλαγωγῶν.

Ἐντεῦθεν ἀρχεται μὲν Ἄννα μήτηρ καλεῖσθαι,
Ἰωακείμ δὲ πατήρ· συνάρχεται δ' οὐδὲν ἥτιον καὶ τὰ
δεύτερα δεσμὰ τῆς στείρωσεως, πολλῷ βιαιότερα
τῶν προτέρων. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἔξῃν πως καὶ διαλέ-
λυτο· ταῦτα δ' ἐφικτὸν οὐδαμῇ, οἷονεὶ τῆς φύσεως
ἀπαρρεουσούσης μηκέτι τοιόνδε τόκον προενεγκεῖν.

Ἐντεῦθεν ὡς ἀπ' ἀργυρίτιδος (1) γῆς τῆς πρεσβύ-
τιδος ἁσίαχυς ἐμεταλλευσθὴ χρυσοῦς, ἅμφω καλῶ
προισχόμενος, ἄρτον μὲν φεράσειν οὐράνιον, ψυχαῖς
λιμωτίουσais πνευματικὴν τροφὴν διαβρύφοντα, ἐς
γῆν δὲ τὸν καρπὸν καταιρήσειν τῆς παραδόσεως.

Ἐντεῦθεν ὁ νοητὸς φυτουργεῖται παράδεισος, ἵν' ἐπα-
ναγάγῃ πρὸς τὸν ὁρώμενον, καὶ, ὃν ἐκλείσειν Εὐα
συμβουλία πρότερον ὄφθως, διὰ χρηστέας ἀποξῆ προ-
νοίας ἢ τῆς Εὐας ἀπόρρητος δεύτερον.

Ἐντεῦθεν οὐκ ὅα πλευρᾶς ἄρρενος θῆλυ, τοῦνα-
τίον δ' ὅα θήλεος καὶ παρθενικῶν αἱμάτων ἄρρεν ὁ
νέος Ἀδὰμ (2) προελθεῖν προμνησίευσται· ἐκεῖνως μὲν
γὰρ διὰ τῆς Εὐας ὠδινήσειν ὁ φθόνος θάνατον ἐμελλεν·
οὕτω δὲ διὰ τῆς παρθένου ζωὴν ἔδει προενεχθῆσθαι,
διὰ δ' αὖ θανάτου ζωῆς ζωὴν προκύψειν ἀθάνατον.

Ἐντεῦθεν ἡ νέα τοῦ μαρτυρίου σκηνὴ (3) τῷ με-
γάλῳ Βεσελεὴλ (4) ἀρχιτεκτονεῖται συνεργία τοῦ

(1) Corruptus est Moschòpulus Π. χ. p. 41, in nomine vicino: χρυσῆς γῆ, ἢ ψῆγμα χρυσοῦ ἔχουσιν. Rescrib. χρυσῆς, ut est in cod. 2599.

(2) Stylo patrum mystico Chri-

stus saepius novus Adam vocatur.

(3) Et Joannes Damasc. Marism allegorice tabernaculum testimonii nuncupat, t. II, p. 854: χαῖμα, σκηνή, ὁ διόπτερος πῶλος...

(4) Exod. xxxi, 2, et alibi.

πνεύματος, καὶ τῇ καινῇ διαθήκῃ κεινός (1) καινότερα συμπήγνυται, ὡς κατακλυσθεῖν μὲν τὰ τῆς πρώτης κακίας ἀπόρρητα, τῇ μεγάλῃ δὲ τῆς χάριτος κεινότη περιφραθθεῖν τὰ τῶ πρώτῃ Νῶε (2) τέκνα, Θεοῦ κόσμον καινουργήσοντα δευτέρῃ.

Ἐντεῦθεν τῷ θεῷ μάνα, καὶ ζωτικῷ σιάμνος σφυρηλατεῖται χρυσῇ (3), καὶ μουσικῇ τῷ μουσικῷ ἄρτῳ διατορνέεται τρέπιζα (4).

Τὸ θαυμάσιον ὁσφράδιον, ἐξ Ἀραβικῶν ἀρωμάτων συντίθεται, ἵν' ἐκ μέσου τὴν κοσμικὴν δυσωδίαν διασχεδάσῃ, καὶ τὴν ἐκκλησίαν εὐωδιάσῃ Χριστοῦ, τοὺς κατὰ Χριστοῦ δογματίζοντας ὡς κοπρογενεῖς (5) ἀποπιῇ καυθάρους.

Τὸ ἱερὸν καλλιτεχνεῖται θυμιατήριον (6), ἐφ' ᾧ τὴν ὡραίαν νύμφην Θεοῦ (ἡ ἱερά Ν' Ἰερουσαλὴμ αὕτη), τὸν ὡραῖον κάλλει παρὰ τοὺς υἱὸς τῶν ἀνθρώπων (7) μεμνησθέντα ἐν θυμῷ, εὐωδίας πληρώσει (8) πνεύμα-

(1) Epiphanius similiter t. II, pag. 293: χαῖρη, κεχαριτωμένη, ἡ παρὰ τῆς δόξης κεινότης. Iesus, apud Gregorium Thaummat. p. 94, Gabrielem alloquens: λάλησον εἰς τὰ ὅσα τῆς λογικῆς κεινότης.

(2) Imo διουτέρῃ, νεώτερου Νῶε. Joannes Dam. tom. II, pag. 854: χαῖρη, κεινότη, τῇ θεοδόμητον εἴχεσ, ἢ τῇ παλαιῶν κόσμου ταμία, ἀφ' ἧς ἔξοι Χριστός, ὁ νῦν Νῶε, πληρὸς τῶν αἰνῶν κόσμος τῇ ἀσφαλείᾳ.

(3) Cf. Exod. xvi, 33; xxv, 23. Ac iudit circa similes allegorias Joannes Damasc. l. o.: χαῖρη, σιάμνος, τὸ χρυσόπαστον ἄρτος, ἢ πατὴρ αἰῶνος ἱεροποιμένη, ἀφ' ἧς μαρτυροῦνται ἅπας ὁ κόσμος... Epi-

phanus etiam t. II, p. 293: χαῖρη, κεχαριτωμένη, ἡ σιάμνος ἡ χρυσὴ πὺν οὐρανίως ἔχουσα μύνητα.

(4) Damasc. l. c.: χαῖρη, τρέπιζα. Philes, ut puto, ineditus, in cod. 1630, p. 43, 2: α'. Χρυστοῦ λόγου τρέπιζα τῷ ζῴῳ, κέρη, καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς με τρέπει. — β'. Σὺ τῷ λόγῳ τρέπιζα, κατὰ σὺς κῶν. Τῷ θαυμάτιω φερόντι, παρδῖνι, ψίχα.

(5) Codex, κοπρογενεῖς.

(6) Iterum Jo. Damasc.: χαῖρη, θυμιατήριον, τὸ σκεῦος τὸ χρυσόπαστον, ἢ τὸν ἥλιον ἀνθρώπων ἐνδοξοποιῶν.

(7) Psalm. xlii, 2

(8) Cum ἐφ' ᾧ, quia de formula

τικῆς· καλλιτεχνεῖται δ' οὖν, οὐκ οὐν ἐξ εὐρίστου (1) καὶ ἀκιδήλου χρυσοῦ, οὐδὲ λίθων καὶ μαργάρων Ἰνδῶν, ἀλλ' οὐραίων ἀνθρώπων καὶ μαργάρων διαφανῶν, ἐκ πνευματικῶν ἀστέρας πῶν σφαιρουμένων.

Τὴν θαυρῆ λυχία (2) ἀναφλέγει τὸ φῶς, ἵν' οἱ τὰς τῆς ψυχῆς ἐσβεσμένοι λαμπάδας πρὸς φῶς νοερὸν ἀναβλέψαιεν.

Στύλος ὁ τοῦ πυρὸς μὲν ἀνάπνεται, ὁ τῆς κηφελῆς δὲ συστιάζεται (3), ἵν' ὁ φεύγων τὴν σκιθροπὴν καὶ διώκτειαν Αἴγυπτον (4) νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὠδηγούμενος πρὸς Ἱερουσαλὴμ τὴν ἄνω διαδοῖσθῃται.

Τὸ πῦρ φυτεύει τὴν βάτον (5), ὥστί' ἐμφυὲν μηδὲν τι μέρος ἐκείνῃ διαλυμῆναιτο, τὴν πεντροφόρον δ' ὅλην ὑλομανοῦσαν κακίαν καταμεμήσαιτο.

vide notus ad Nicetam Eugen. pp. 53, 439, seipsum infinitivus alius, ac ipsi Theodoro, adhibitus est. Hinc conjecterit forsitan lector παρὰ πῶν. Sed Epicurus Diog. Laert. 2, 17, cum indicativo scripsit: ἐφ' ᾧ παρίχουσιν.

(1) De auro εὐρίστῳ conf. nota ad Aristen. p. 310. Joannes Damasc. t. II, p. 857, compellans Virginem: χαῖρε, λυχία, πὶ χρυσῶν τῆς παρθενίας σκαῦος καὶ εὐρίστον· latinus interpretatur εὐρίστον = firmitate vertit. Rescribendum omnino εὐρίστον. Id adjectivum a librariis esse male habitum ostendi et in Nott. Mss. t. XI, part. II, p. 257.

(2) Exod. xxv, 31. Vide locum Joannis Dam. in nota superiore. Epiphanius t. II, p. 296: ὡ λυχία παθητική, ἢ τὸ σκαῦος ἀπὸ λαίουσα,...

(3) Exod. xlii, 21. Joannes Dam. ibid.: χαῖρε, κεφάλῃ φανερῶς, ἢ ἐν ἱερῶν τῷ εἶναι ποιεῖσθαι τὴν νύκτα Ἱερὰ πλ. σκαῖζουσα,...

(4) Imitatur Gregorium Naz. Orat. xlii, p. 686: Αἴγυπτον φύγοντες, τὴν σκιθροπὴν καὶ διώκτειαν ἀμαρτίας. Vide pag. 35, n. 2, et Addenda ad calcem voluminis.

(5) Gregorius Thessalonicensis, Homilia in Annuntiationem pag. 83, parā allegoria miraculum rubi ardentis (Exod. iii) et Isaici forcipis (Isai. vi) ad Mariam transtulit: πὶς δ' οὐκ οἶδεν, ὡς ἡ παρηντομένη καὶ ἐκείνη τὴν ἡ βάτον καὶ αὐτὴν ἡ λαβὴς ἐστὶν, ἐν ἑαυτῇ τὸ θῆτο πῦρ ἀποκαλέτης ἀλλαβοῦσα; Et Damascenus usque præludens: χαῖρε, βάτι, τὸ ποιεῖσθαι δαῦμα, ἢ κατὰ εἰρησὶν ἀλάτῃ τῷ ἀμαρτίας.

Τὸ φῶς χαλκεύει τὸν δίσκον ἡλίου, ὡς ἂν, ἀπερί-
γραπτον ὄν, καιροῦ καλοῦντος, πείρατα φῆ.

Λαξεύει τὸ πνεῦμα τὴν πλάκα, οὐ γράμμα
νομικὸν δεξομένην (1), ἢ σκιά εἰκονίσειν τοῦ μέλλοντος,
ὡς ἂν δ' ὁ λόγος ἐνυπόστατος ὁ ζῶν ἐγγραφῇ καὶ
πρὸς βάθος ἐσημασθῇ καρδιῶν, ὅδε ποτ' ἐκείθεν ἀπα-
λειφόμενος, ὅδ' ἀποξεσόμενος, οὐδ' αὐταῖς πλαστῇ
συντελιόμενος (2).

Καλλιγραφεῖ (3) τὸν τόμον ὁ λόγος, ἀναγνωσθῆ-
ναι τὸ μέγα καὶ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον (4) καὶ Ἀγγέ-
λοις μυστήριον ἄγνωστον, ἀνθρώποις ἐπὶ τέλει τῶν
διωρισμένων αἰώνων ποσῶ καὶ χροῶ καὶ αἰεθμῶ, καὶ
Θεοῦ βουλὴν σκεκλυφθῆναι ἀπόρρητον.

Ἄρα ἡ ῥάβδος (5) ἄνθος ποροδάλλεται, ὡς ἂν, δι' αὐ-
τῆς ἀνάσσει (6), καρπὸν ὥραϊον σωτηρίας ἡμῖν προμνη-
σίευσται, καὶ τὴν πρὶν ἐρήμην θεογνωσίας ἐθνῶν
ἐκκλησία τὸν ὁρθὸν ἐξανθήσειν λόγον εὐαγγελίσσεται.

Τῷ Γεδεὼν ὁ πόκος πορευτρεπίζεται, ὡς ἂν δι' αἰνι-
μάτων τριττὰ καινουργηθεῖεν ἐξαισία· πρῶτον μὲν
τὸ τὴν θέσει τῆς ἁλῶ, τὸν πείργειον δηλαδὴ κύ-
κλον (7), τηρηθῆναι ξηρὸν, ἐπὶ τὸν πόκον δὲ μόνον (ὁ
τῶν Ἑβραίων οὗτος λαός) τῆς θεογνωσίας ψεκασθῆ-
ναι τὴν δρόσον (8), εἴτ' ἀποθλιθέντος λεκάνην ὕδατος

(1) Exod. xxxiv, 1.

(2) Exod. xxxii, 19.

(3) Allusio ad tabulas illas te-
stimoniū, γεγραμμένας τῷ δικτύῳ
τῷ Θεοῦ: Exod. xxxi, 18.

(4) Epist. ad Coloss. 1, 26:
τὸ μυστήριον τὸ ἀποκρυμμένον ἀπὸ
πάντων αἰῶνων καὶ ἀπὸ πάντων γενεῶν, τοῦ
δὲ ἐφανερώθη πρὸς ἡμᾶς αὐτῶν.

(5) Cod. ῥάβδος, cum lineola,
quasi esset nomen proprium: sed
vide Num. xvii, 8.

(6) Conf. locus Isaia supra
p. 11, n. 4.

(7) Conf. p. 9, n. 3.

(8) Joannes Damasc. tom. ii,
pag. 856: χαρὶ, πόκος, τὸ πρὶν τὸν
Γεδεὼν ῥίνας σύμβολον, οὗ καὶ ἀντί-

πληρωθῆναι· δεύτερον δὲ, τὸ συμβῆναι τοῖς πρῶτοις ἀντίστροφᾶ· τρίτον δ' αὖ καὶ πρῶτον, τὸ συνδραμεῖν ἐφ' ἐν ἄμφω, καὶ τὴν ζωηφόρον δόξον, Θεὸν, ὡς ὑετὸν, ἐπὶ πόκοι καταβῆναι, τὴν Θεοτόκον, ἀφορητὶ, τὰς ἀγγελικὰς λαβόντα δυνάμεις, καὶ τὴν γῆν μὲν πᾶσαν Θεῷ γνώσεως πληρωθῆναι, ἀνικμον δὲ μεῖναι τὸν πρῶτως θεοσεβεῖν λαὸν προελόμενον.

Ἐτοιμάζεται τὸ πῖον ὅρος (1) καὶ δαυὶ καὶ κατὰ σκιον, ἵν' ἀπορράγῃς ὁ λίθος ἄνευ χειρὸς (2) συντρίβῃ μὲν ὡς κεραμέως σκευή (3) τὰ τῶν εἰδωλείων σ' ἐρῶν μηχανήματα, χρηματίσῃ δὲ τοῖς ἐκ' ὅρου ἀναβεβηκόσι κατὰ Μωσέα, τοῖς κατ' ἐμέ δὲ συρμένοις περὶ τὰ κἄτω καὶ χαμερπῇ οὐδὲν ἥττον προσομιλήσῃ διὰ σαρκός.

Ὁ φρικτὸς ἄνθρωπος τὴν μουσικὴν λαβίδα (4) ἱερουργεῖ, ἐφ' ᾗ καὶ τὸν κόσμον ἀνακαλῆσαι τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἐθνῶν χρηματίσαι διδάσκαλος, εἴ τις καθ' Ἡσαΐαν ἀξίως κεκάθαρται.

Τί μοι δεῖ λόγων μακρῶν, καὶ τερασίων νήχεσθαι θάλατταν, καθάπερ οἱ λιμένος ἐξοκειλάττες (5) καὶ

ρίαν τροπικῶς ἢ ἀνάπας. Antiphona in officio Mariæ sabbatino ad laudes: «quando natus es ineffabiliter ex virgine, tunc imple» te sunt scripturæ; sicut pluvia «in vellus descendisti, ut saluum « faceres genus humanum. » Cf. locus Bernardi infra p. 31, n. 1.

(1) Psalm. LXXII, 15: ὄρεσ ᾧ Θεοῦ ὄρεσ ᾧον. Innuitur mons Sina.

(2) Daniel II, 34: ἐξώρηντες εἰς ἀπὸχάσθαι λίθος ἐξ ὄρους αἰνυ χειρῶν.

Eadem allegoria in Epiphanio I. II, p. 394: ἰδοὺ... πάλαι ποτὶ ἔρεσ, ἡ τὴν ἀκρότατον ἔχουσα πύργον Χελὸν· περὶ ἧς ὁ ἐφώπτατος Δαυὶδ λέγει: « ἀπὸ τῆς λίθος ἐξ ὄρους αἰνυ χειρῶν » ταυτίσιν αἰνυ ἀνδρὲς τὴν σινὰ πύργον Χελὸν ἵκαν ἢ παρήντες. Pro ἀκρότατον puto legendum ἀκροτάτων.

(3) Psalm. II, 9: ὡς σκυῖος κεραμῶν συντρίβῃς αὐτούς.

(4) Isai. VI, 6; cf. et p. 24, n. 5.

(5) Nonnulli in locus episto-

πρὸς ἀχανὲς καταγιγόμενοι πέλαγος; Οἰκοδομῇ τὴν ἔμφυχον πόλιν ὁ βασιλεὺς, περὶ ἧς δεδοχασμένα τοῖς προφῆταις καὶ θεόπαις (1) λελάληται.

Ἄλλ' ἅττια μὲν καὶ ὅσα καιεῖς διαφόροις καὶ λόγους προεῖδόν τε καὶ προήγγειλας, πολυτρόπως ἔλλαμφθέντες καὶ κινηθέντες τῷ πνεύματι καὶ πρὸς μέτρον, οἶμαι, τῆς ἑαυτοῦ καθάρσεως ἕκαστος, οὐ τῆς ἀσὰ χεῖρας πρᾶγματείας διεξιέναι· ἅττια δ' ἂν αὐτὴ περὶ ἑαυτῆς προτεθέσκη, καὶ ὧν αὐτουργὸς χρηματικῇ, λήθης παρεδῶναι βυθῷ (2), καὶ παραπέμψαι σιγῇ τὰ μακρὰς ἄξια μνήμης, οὗτ' ἂν εὐαγὲς τῷ μελέτην τιθεμένῳ μὴ τὰ θεῖα καὶ μεγάλα σιγᾶν, καὶ τοῖς ἀκριβῶς εἰδέναι σπουδάζουσι ζημίας μεγίστης ἐπέκεινα. Εἰ γὰρ ἐνεῖναι ταύτῃ τις καὶ τὸ τῆς προφητείας συζητοῖν σεμνόν, οἷα δὴ τῶν ὑψηλῶν χαρισμάτων τοῦ πνεύματος ὑψηλότερον, καὶ τοῦ μέγους τοῦδε δεινὸς συζητητῆς προκαθέζεται, ἴσως τῶν ἐνόντων αὐτῇ πλεονεκλήματων τοῦτ' εἶναι τοῦλάχιστον· ὅμως δ' οὖν σκοπεῖτω τὸν θεϊότατον ἐκεῖνον μακαρισμὸν, οἷ οὐ πρὸς ἐλάσσονος ἔθνους καὶ

Iarum Hyrtacenus ea est usus metaphora. Epist. 63 : φερτάς μὲν ποτ' ἐξικίλαται τῇ λιμνῇ πελαγίσῃ ταναόγος. Cf. Epist. 30.

(1) Psalm. lxxxvi, 3, δεδοχασμένα ἰλακήθη περὶ οὗ, ἡ πόλις Θεοῦ. Troparium odæ quintæ officit acathisti : χεῖρι, πέλις τῇ παμβασιλείᾳ, δεδοχασμένα καὶ ἀξία μνήμης περὶ ἧς λελάληται σφόδρα. Et multa alia ad illustrationem ejus sermonis facientia ex officio Græco Deiparæ peti possunt.

(2) Sic Epist. 5 : ὡς μὲν ποτ' ἂν ἐξίπτα τῷ χόρῳ γίνοιτο τὰ καλά, μηδὲν παρέρῃ λήθης ἀμαυροθέντα βυθῷ· quæ sunt eis simillima quæ dixit t. i, p. 288. Rursus Epist. 55 : τῶν μακρῶν χρόνῳ συγκρούει τὰ καλά, μηδὲ βυθῷ λήθης παρέρῃ. Niceph. Gregoras Hist. iii, 3, 5 : πὺς δὲ... ἔργους.... λήθης ἀπαλαστήτης βυθοὶ καὶ πλημύνεσσι διφθίρεται. Idem viii, 4, 5; xi, ii, 5. Cf. not. t. i, p. 360.

μέρους τῆς οἰκουμένης σμικροῦ, οὐδ' ἐπὶ χρόνον βρα-
χύν, πρὸς δ' οὖν ἀπασῶν γενεῶν καὶ πάντος αἰῶνος
εἰληφέειαι προεπηγγείλατο (1). Καὶ μὴ ποτ' ἄρα τῆς
τροφῆς διήμαρτε, πολλοῦ γε καὶ δεῖ' ἄλλα, τῶν
μὲν ἄλλων, ὅτι τὸ (2) νεκρὸν τῆς ὕλης ὑπόδημα διὰ
Θεοῦ ὑπελύσαντο (3) καὶ, πρᾶξεως ἀναπύαντες π.ε-
ρις, πρὸς θεωρίας παρακεκίψασι καὶ συνεῖναι Θεῷ
καταξιώνται, μακαρίων τροσηγρευμένων τῆς ἀνα-
βάσεως, αὕτη γε μὴ μόνον ἀπλῶς μακαρία, ἀλλ',
ὡς τῶν τιμίων Χερουβὶμ τιμιωτέρα καὶ τῶν ἐνδόξων
Σεραφὶμ ἐνδοξότερα, οὕτω δὲ καὶ τῶν μακαρίων
ἀσυγκρίτως (4) μακαριωτέρα καὶ γίγνεται καὶ ἀκούει
καὶ ἔσσι, καὶ τοσοῦτον δῆτα ὅσον οἱ μὲν τὸν ἡγεμόνα
νοῦν ἐλλαμφθέντες τῷ πνεύματι τὸ περιελλάμψας
ἀμυδρῶς ἐφαντάσθησαν (ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν, τραυῶς ἐω-
ράχσας), ταύτη δὲ τὸ μὲν δι' ὑπερβάλλουσιν ἐλή-
λυθε καθαρότητα, δύναμις δὲ τοῦ ὑψίστου οὐσιωδῶς
ἐπεσχίασε καὶ ἐνέκησε (5).

Παρέσιω μοι Δαυὶδ ὁ πολὺς τροφίτης καὶ βασι-
λεὺς, καὶ συμπανηγυρίζτω πανηγυρίζοντι· καὶ, τῷτο
μὲν τὰ τῆς οἰκονομίας μυσισαγωγούμενος, ἐκεῖτο δὲ
τὴν θυγατέρα τιμῶν τὰ μεγάλα, τιμώμενος δὲ
μᾶλλον τὰ μείζω (πολλῶν γὰρ αὐτῷ παρόντων σε-
μνῶν, ἐπ' οὐδεὶς τοσοῦτον ἔσσι σεμνύνεσθαι, ὅσον τῷ

(1) Maria ap. Luc. 1, 48 : ἀπὸ
πῶς οὗν μακαρεῖαί με πάντας αἰ γεναί.

(2) Verba ὅν ἡ scripsi e con-
jectura. Supersunt vix apices

(3) Est allusio ad Moysen (Exod.
III, 5), qui, terram sanctam cal-
caturus, solvit de pedibus suis

calceamentum. Cf. Gregor. Naz.
Orat. XII, p. 689.

(4) Conf. pag. 1, n. 2.

(5) Gabriel ad Mariam apud
Luc. 1, 35 : πνεῦμα ἁγίου ἐπιού-
σῃ ἐπ' σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου
ἐπισκιάσει σοί.

δι' αὐτὴν Θεοπάτωρ (1) καλεῖσθαι), εὖ ποιῶν εὐαγγελιζέσθω τὰ πρόσφορα, καὶ λόγον δαδειξέτω τῷ καιρῷ τὸν προσάδοντα· καὶ, τῆς ἡμῶν μὲν ὑπεραγάμενος ἀναπλάσεως, « αὕτη ἡ ἀλλοίωσις (2) τῆς δὲ »
 « ξῆς ὑψίστου », φθειγέσθω· τῇ παρθένῳ δὲ ψαλλέτω μετὰ τῷ πνεύματος, « ἄκουσον (3), θυγάτηρ, »
 « καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ ὄς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ »
 « λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου. » Βαβαὶ τῆς διὰ Δαυὶδ μαρτυρίας τοῦ πνεύματος! βαβαὶ τῆς ὑπὲρ νοῦν τῶν Θεοπνευσίων ἀσμάτων δυνάμεως! ὦ τῆς ὑπερφυοῦς πανταχόθεν σεμνότητος! ὦ τῆς ὑπερβαλλούσης ἐκαστέρωθεν κοσμιότητος! Φεῦ πολιτείας ἀπαρμύλλου! Φεῦ ἀγνείας ὑπερσώμου! ὦν χάριν ἔνυμφη μόνοι, ἔδε θυγάτηρ, ἀλλὰ καὶ μήτηρ ἀκούει τῷ παμβασιλέως με ὡραία (4) τῷ σώματι, ὡρασιότερα τῷ πνεύματι, καὶ φύσεως (5) πάσης ὀρωμένης καὶ νοουμένης ἐπέκεινα. Εἰ γάρ τις βούλοιτ' ἂν γυναιξὶν αὐτὴν ἐγκρῖναι διὰ τὴν φύσιν, ἀνδρῶν ἀρίστων κρατοῦσαι εὐρήσει διὰ κατόρθωσιν· εἰ δ' αὖ ἀνδράσι παρθεῖναι διὰ κατόρθωσιν, γυναικῶν ὑπερκειμένη δι' ὡραιότητα· εἴ τις δὲ πολλοὶ ἀνθρώποις διὰ τὸ σῶμα παραβαλεῖν, Ἀγγέλων ὑπερτεροῦσαι διὰ τὸ πνεῦμα· εἰ δ' Ἀγγέλοις αὖ διὰ τοῦτο, μόνου λειπομένην Θεοῦ· ὥστε πανταχόθεν ἀντεξέτα-

(1) De hoc Davidis epitheto vide t. II, p. 386.

(2) Psalm. LXXVI, 10.

(3) Psalm. XLIV, 10, 11; cum varietate.

(4) Post me quæ fuerunt pau-

cule literæ omnino evanuerunt. Forsan est supplendum, *μαγάου Θεοῦ, ὡραία...*

(5) Scripsi φύσεως e divinatione. Quæ fuit vox in codice, nunc legi nequit.

ζειν διαπορούντα ἐνὶ γὰρ ταῖς θαρρείν ἰσχυρίζεσθαι, τῷ
 πατάσασιν τοῖς πᾶσι δεῖν καλεῖν ἀπαράμιλλον.

Ἐμοὶ δ' ἐβούλετο μέν, ὦ ἄνδρες, ὁ λόγος καὶ τὴν
 τῶν ὑπὲρ ἑαυτὸν ἔρευν καὶ τῶν ἀπορήτων· τί δὲ τῆτο ;
 ὁ κέῖνος εἶναι καὶ τῶν ἀπάντων ἐπιτήδειον τῆς πρὸς
 ἡμᾶς ἐπιδημίας Θεοῦ, εἴπερ ἂν ἐξῆν ὅν ἐτέρω τὸ τη-
 λικοῦτο προεινεχθῆναι καλόν· νυνὶ δ' ἐπεὶ τῷ Λόγῳ,
 καλῶς ἐχόντων τῶν ἄνω, δεόν ἦν καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς
 εὖ διαθεῖναι πεπονητότα κακῶς, τὸ δ' οὐκ ἐξῆν ἄλλως
 ἐκδοῖναι πρὸς ἔρην, ἢ τοῖς Λόγῳ ἐνδημῆσαι τοῖς κατὰ
 διὰ σαρκὸς, ὁππότε καὶ ἀρμότῳ ἐφέσεικεν, ἔδδξε
 προυφείσθαι τὸ ὄργανον καὶ εὐκότως. Ὡς γὰρ οἰκίαν
 συμπέζοντι τέκνονι πᾶν ἀνάγκη τὸ συνοῖσον προεῖναι,
 εἰ δ' ὅτι τῶν πρὸς τὴν οἰκοδομὴν ἀναγκάζειν ἀπείνη,
 δυσχερές παρῶσχοιτ' ἂν τὸ κατόρθωμα, καὶ δεῖ δὲ
 τῷ τεχνίτῃ τοῦ τῶν συλληφόμενων συστήματος πρό-
 τερον· οὕτω δὲ καὶ τῷ μεγάλῳ καὶ σοφῷ Βεσελέλ (1)
 ἀρχιτέκονι τὸ τῶν οἰκείων χεῖράν ἔρην, τὸ μέγαν
 ὄντως κόσμον καὶ περισπούδαστον, τὸν ἄνθρωπον δη-
 λαδὸν, λυθέντα κακῶς, ὥς μὴ ὠφελε, δεῖσαν καλῶς
 ἀναδείμασθαι, τὸ συμπράξον ἥδη προυφείσκειν ὄρ-
 γανον. Ἀμέλει σφειανίτις ἡ Μαριάμ τῶν μητρικῶν
 προῆλθε θαλάμων, οὐ κατὰ τῆς γυναικείας ἀσθε-
 νείας μόνης ἀνδραγαθήσουσα καὶ λαμπροὺς ἀνδριάντας
 τοῖς τροπαίοις ἀνασπλώσουσα, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς
 τε ὑπὲρ ἡμᾶς καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς φύσεως ἐσομένη τὰ
 πρῶτα.

Διὰ ταῦτα τὰ κατὰ τοῖς ἄνω συνάπτεται, καὶ
 Θεὸς ἀνθρώποις συνασσίρεται, καὶ ὁ παλαιὸς τῶν (2)

(1) Conf. pag. 22, n. 4.

(2) Cf. c. II, pag. 452, n. 6.

ἡμερῶν βρέφος πρόσφατον γίγνεται, καὶ καινοτομεῖται, πολλοῦ τοῦ μεταξύ διεσίῳτος, δουλείας ἅμα καὶ δεσποτείας συνδρομὴ καὶ συμπλοκὴ καὶ συνάφεια. Καὶ (βαβαὶ καινῶν μυστικῶν, καινότερων ἀκροαμάτων!) πύλη κεκλεισμένη (1) κεκλεισμένον ἀνοίγει παρθένισον, καὶ παρθένος κόρη μητρικὸν μαζὸν ἔλκουσα τοὺς ἑαυτῆς γενάρχας ἀπακισμένους εἰς τὸ τῆς τρυφῆς εἰσοικίζει χωρίον (2). Διὰ ταῦτα τὴν παρῶσαν ἑορτὴν ἑορτάζομεν, καὶ τὴν ἱερὰν ταύτην συγκροτῶντες πανήγυριν, τὰ τῆς ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίας τελοῦμεν προοίμια (3). Διὰ ταῦτα τοῖς ἐπὶ γῆς συσχιρτῶσι καὶ συλχορεύουσιν Ἀγγελοι καὶ συνιάσι κόσμος ἑκάτερος εἰς μίαν ὑμνωδίαν τοῦ κτίσαντος.

Ἄλλ' ἐπεγίσθω περὶ τὰ πρόσω τῆς ἐφεξῆς ὁδοπορίας ὁ λόγος ἐχόμενος.

Οὕτω τοιγαροῦν θαυμασίας τῆς ἐς τὸν βίον εἰσόδου προβάσας, δεόν ὃν καὶ τὰ τῆς ἀνατροφῆς μακρῶς

(1) Ezechiel xlv, 2 : « πύλη αὐτὴ κεκλεισμένη ἔσται... ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς εἰσπλεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται καλεσμένη. Quia verba saepe respexerunt mystici Mariam laudatores. Licet proferre Bernardi locum ex officio tertiae infra octavam Conceptionis diei : « hanc » Gedeonis vellus, dum in medio siccat aream maduit, hanc » in Ezechielis visione (c. xlv, 1) » orientalis porta quae nulli unquam patuit, significabat. » Pariter Hieronymus lectione officii Mariae sabbatini : « Porta haec » clausa erit et non aperietur. Pulchre quidam portam clausam, » per quam solus Dominus Deus

» Israel ingreditur,..... Mariam virginem intelligunt, quae, » et ante partum et post partum, » virgo permansit. »

(2) Gregorius Naz. Orat. xx, pag. 366 : Ἀδελφεὶ ἡξιώθη Θεῷ χιρῶς καὶ παραδίξαι προφῆς · conf. t. II, p. 110, n. 1, et p. 158, 9.

(3) Non innuitur Conceptionis festum, quod « salutis exordium » dicitur in oratione ad laudes ejus diei recitanda ; nec Præsentationis ; etsi sit in tropario officii Graeci τῆς Εἰσόδου : σήμερον τῆς εὐδελείας Θεοῦ τὸ φερούμεν, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ φεκαύρις · sed Nativitatis, quod significabitur p. 64.

θαυμασιώτερον συμπεροβήσεται, καὶ ὁ φησι Πίνδαρος (1), ἐπὶ χρυσῶν κίωνων λαμπροὺς ἀνεγείρεσθαι θαλάμους, εὐ ποιοῦν καὶ συνέδραμεν. Αὐτίκα καὶ γὰρ ἐκ βρέφους ἀπειπαμένη ρεῦσ' ἦν πατοδοπὴν ἀγωγὴν, μόνον ἐπεμέλετο τῶν ἐσίωντων, καὶ ὁ ταῖς ἄλλαις ἡδύ, ταῖς τῶν ἡδονῶν ἐπιβούλοις λειότησι χαίρειν, τοῦτ' ἦν αὐτῇ ταῖς τῶν ἀρετῶν ἐπιπόνοις τραχύ-
τησιν ἥδεσθαι· ὁ φασιν, ἐκ πρώτης γραμμῆς (2) σκιαγραφοῦσα οἷα τις ἐσίαι προϊούσης ἡδὴ τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ φυτὸν μὲν ἀπὸ τῆς αὐτῆς τὸν καρπὸν προμηνῦον (3), ὁ δὲ σκύμνος ἐξ ὀνύχων χαρακλήριζον τὸν λέοντα (4).

Ἀμέλει τοι καὶ τρίτον ἔτος ἔτι τῆς πρώτης ἡλικίας αὐτούσουσα οὐ δημοτικοῖς ἐνεσχόλαζεν οἴκοις, οὐ κοιναῖς προσεῖχε τροφαῖς, ἔχ' ὅσα θῆλυ διητᾶτο τὴν φύσιν, οὐ πρὸς ὁμιλίᾳ ἀνθρωπικᾷς, οὐ πρὸς κἄλλος νεοθευμένον καὶ χρωμάτων ποικιλίαις ἐξησχημένον, καὶ κατὰ τῆς εἰκότος (5) ἐξευρημένον, οὐ πρὸς ἄλλο γ'

(1) Pindar. Ol. vi, 1. Gregorius Naz. Orat. xx, pag. 330, loco quem forsitan meminerat Theodorus : πιαύτης ὑπελπίστας ἐνυχὶ θαλάμῳ χρυσίας κίονας, ὁ φησι Πίνδαρος, οὕτως ἵκματ' εἰς τὸ φρόσιν. Usus est et imitatione loci Pindarici Ep. 54.

(2) Notula in margine : περιμῖα. Gregorius Hist. viii, ii, 4 : ὁ καὶ διὰ μεγάλης ἡλικίας αὐτῆς, ... διὰ τὸ ἐκ πρώτης, φαίνεται, χαμμηῖς δυστασίαν συνίσταται. Const. Manasses Chron. p. 71 : ὡς ἡδὴ δὲ Τιβέριος προσήλθεν εἰς τὸ κράτος ἔκ πρώτης, ὡς φασί,

χαμμηῖς ἔδωκε πρὸς ἐλπίδας. Et sine πρώτης adagium usurpatur. Manuel Palaeol. Dialog. cum Miteriza p. 330 : τοῦδε ἐκ φερυμῖαν ἀρχόμενοι καὶ ἀπὸ χαμμηῖς, ὁ φασιν· ubi Hasius. Eumathius Hysm. v, p. 165 : ἐξ αὐτῆς, ὁ φασί, χαμμηῖς ἐνυχὶν ἔδωκεν εἰς ἔργον· ubi Bussus.

(3) De hoc proverbio vide t. ii, pag. 414. Syntaxis non est omnino integra. Forsan, τὸ φυτὸν μὲν ἦν.

(4) Vide t. ii, p. 447.

(5) Scilicet contra Dei imaginem, ad quam homo factus est.

οὐδὲν τῶν ἐπιβούλων εἶδεν, ἃ καταζητεῦειν οἶδε τὰ αἰσθητήρια· καὶ δουλαγωγῆν τὸν ἡγαμόνα νοῦν ὡς ἀνδράποδον· ἄλλων γὰρ παρθένων ἔκρινεν εἶναι ταυτὶ, αἱ τῷ τῆς παρθενίας μόνῳ κάλλει ἐνσεμνυνόμεναί πως καὶ ἐκκαλωπιζόμεναι, πρὸς οὐδὲν τῶν συρομένων ὑψηλότερον βλέπουσιν. Ἡ δ', ὥσπερ ἀποταξαμένη πᾶσι δὴ τοῖς τῆς φύσεως, ἡμιλλᾶτο καὶ τῶν αὐλῶν βιοῦν αὐλότερον, καὶ μόνην ἑαυτὴν ἄξιον Θεοῦ καταρτίζειν νεών.

Ἐντεῦθεν Ἀρίων Ἄγια δέχονται (1)· καὶ οἱ μὲν αὐτοῖς τοῖς πρώτοις τῶν ἱερῶν ἐπιστάταις θυμάτων ἐμφιλοχωρεῖν πολλάκις ἐφεῖτο (2), ταύτη καθάπαξ ἐνδιατρίβειν ἐξῆν. Καὶ ὁ τῶν ἀρχιερέων πρῶτος (Ζαχαρίας (3) ἦν οὗτος ὁ Θεῖος) ἀποκαθίστησι. Καὶ, τὸ μείζον, οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ὁ τῶν Ἀγγέλων ἀρχῶν καὶ τῆς παιοσόφου θεαρχίας θερμὸς πρωτοστάτης καὶ λειτουργός, Γαβριὴλ θεραπνεύειν προσέτακται, ἔχ' ὅστις ὡραῖος μὲν εἰς ὄρασις, γλυκὺς δὲ εἰς βρῶσιν καρπὸς (4) μετεσχηκέναι παρελγυώμενος· οὐδ' ἄρτον

(1) Mariam trivulam fuisse, quum in templum a parentibus presentaretur, traditur in Evangelio De nativitate Mariæ c. 6; in Jacobi Protevangelio c. 7; a Cedreno p. 85; a Germano Homilia in Presentationem (vide codicum Clarkianorum Catalogum quem confecit Gaisfordius, p. 97); a Georgio Nicomediensi Homilia de eodem argumento. (vide Allatum Distr. De Georg. p. 312); a Joanne Gabra, quem edam inferius; ab Epiphanio monacho p. 45; aliis. Adde Alla-

tium ad Eustath. Hexaem. p. 288.

(2) Plurima huc facientia dabit Sigonius De republ. Hebr. v, c. 2, p. 310. Vide et infra Gabræ Homiliam.

(3) Etiam Zacharias nominatur in Jacobi Protevangelio c. 8, et alias: vide ibi Fabric. Epiphanio monacho p. 45 Hodæ dicitur et Zachariæ pater.

(4) Respectu ad Genes. III, 6: καὶ εἶπεν ὁ κυριε ὅτι καλὸν ἐστὶν ἐσθλὸν εἰς βρῶσιν καὶ ὅτι ἀριστὸν πρὸς ὀφθαλμοῖς καὶ ὡραῖον εἶναι τῷ καρποῦ.

Ἀγγέλων κομιζών ὃν ἔφαγεν ἄνθρωπος, ἀμβροσίας δὲ
 κλεινὴν τινα καὶ ἀπόρρητον, ἧς μόνη τῶν ἀπάντων με-
 εἴληφε· προσωρισμένον, καὶ τῇ ζῶντος ἄρτι (1), προσ-
 ληφόμενου τὸ τῆς ἐμῆς φευλοῦτος φύραμα (2), τὸν
 αὐτὸν αὐτῇ κομιεῖν εὐαγγέλια (3), καὶ δεῖν εἰδίσθαι
 πόρρωθεν, μὴ ποτ' ἐκσίσσειεν ἂν ἐξαπιναίως ἐφε-
 σίηκώς, καὶ ἄλλως ἐμπλεως ἡ παρθένος γενναίου
 φρονήματος οὐχ, ὡς τὸ πρῶτον θῆλυ (4), ῥᾷσί' ἂν
 ὑπόσχοι τὰ ὅτα.

Ἀλλ' οὕτω καὶ ταῦθα θείας ὀναμένη διατριβῆς,
 θειοτέρας ἀναβάσεως ἤπλετο, καὶ τῆς αὖξης προϊούσης
 τῷ σώματι, συμπροίεται πλείω καὶ τὴν σπουδὴν ἐπε-
 τήδευε. Τοιγάρτοι παρὰ τοσοῦτον σεμιότερας ἐδράτ-
 τετο κατὰστιάσεως, παρ' ὅσον ὁ νοῦς πρὸς θεωρίας
 παρέκυψεν· παρ' ὅσον δὲ μᾶλλον ἐκεῖνος τελεωτέρας
 θεωρίας ἠφίετο, παρὰ τοσοῦτον αὐτῇ γενναιοτέρων χα-
 μάτων ἀντείχετο. Ἦδει γὰρ ἦδει, θάτερον θατέρω
 καλῶν βοηθούμενον, καὶ, σιυτιονωτέρας κεχρημένη τῇ
 πρᾶξει, πρὸς θεωρίαν ὑψηλοτέρας ἀνάγεισθαι (5).

Ἀμέλει καὶ μὴ παρόντος (6), πρὸς ὃν ἀντεξεταζομένη
 τὴν ὀνοῦσαι ἀρετὴν ἐπιδείχαιτο (πάντες γὰρ ἐπίσης,
 ὥσπερ ἀπὸ κύκλου (7) κέντρον, ἐλείποντο), ἑαυτῆς

(1) Christus ap. Joannem vi, 50: ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν.

(2) Damascenus de Christo, in Stephani Thesaurō: ἀσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ πῦρ ἐκέρχεται ἡ θερμότης. Malim noster etiam dixisset τῆς ἐμῆς φευλοῦτος. Est in illa humilitatis formula, τῆς ἐμῆς φευλοῦτος, nescio quid superhūe.

(3) Lucas i, 26: ἀποστάλη ὁ

ἄγγελος Γαβριήλ πρὸς τὴν Θεοῦ, κ. τ. λ.

(4) Eva videlicet: Genes. iii.

(5) Περὶ ἐξοῦς esse διαρίας ἐπίστασιν tradit Gregorius Naz. Orat. iii, p. 103, quem vide. Cf. p. 42, 7.

(6) Est inter παρόντος et παρὸς lacunula, erasa vocula, forsitan ἄλλου vel πρὸς, quae ceteroquin sententia ipsa non indiget.

(7) Conf. p. 3, 2.

ἐφιλοσόφει φιλοσοφωτέρα καθίστασθαι, καὶ τὴν ὕλην μάλα βιαίως εἰς αὐτὴν ἀγωνιζομένη μεταποιῶν. Τυχὴ γάρ, ἐπειδὴν τοῦ πρώτου χάλλους εἰς ἔφεσιν ἵκηται καὶ φατασθῇ πως ἀμυστὰς ἐλλάμψεις τῆς ἀνω λαμπρότητος, οὐδενοςδὲν ὑλώδους ἐφίεται, πᾶσαι δὲ τέχνην μετιοῦσα σπουδῇ καὶ τὴν τῆς σαρκὸς νεφέλῃν μετασίοιχειοῦν πρὸς αἴγλην βιάζεται, τῆτον ὅρῳ οὐλομένη φιλοσοφίας ἄκρας, μελετῆσαι παρρησιῆσαι νεκρὰν τὴν σάρκα τῷ πνεύματι καὶ δούλην οἷα σῆσαι τῶν ἐαυτῆς ὑποθέσεων ἐξωθεν.

Τὸν μὲν οὖν Ἰσραὴλ σίυλος πυρὸς καὶ νεφέλης μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ προωδῆζον καὶ προεπόμπευον (1), φεύγοντα μὲν τὴν σκυθρωπὴν καὶ διώκτεσαν Αἴγυπτον (2), ἣ δὲ ποδῶν εἶχον τὴν Χανααίων μεταδιώκοιτα, καὶ Μωσῆς ἠγεῖτο δημαγωγῶν, τὴν τε τραχεῖαν εἰς λείαν ἐξομαλίζων καὶ τὴν σκαλιὰν εἰς ὁδὸν εὐθείαν μετατιθεῖς· ἡ δὲ τοῖς εἰρημένοις διημερεύουσα καὶ διανυκτερεύουσα καὶ πάντα λόγῳ πρὸς τὴν ἀνω μετασχευαζομένη μητρὸς πολιν, νόμοις ἦν τοῖς ἑκατέροις ἐμμελετώσα καὶ τῷ γραπτῷ μὲν, ὅσα νεφέλῃ καὶ λύχνῳ, μέχει τινὸς ὠδηγημένη· ἐπειδὴν δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς ὡς πυρὸς ἀνιφθῇ περὶφανὴς καὶ μετάρσιος, καὶ τὴν οἰκωμένην ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρα οἶονεῖ λαμπρὸς καὶ μέγας περιήσχηται ἥλιος, μέχει τέλους ἐπηκολούθησεν. Ἀμέλει, καὶ τοῦ πνεύματος τὴν τρεῖς ἐξομαλίζοντος ὅσοι ἀσφαλές, ὑψηλοτέρως Ἑβραίων διέβαινε. Παρὰ τοσούτον μὲν γὰρ ὀκνεῖνοι ταύτης ἐλείποντο, παρ' ὅσον ἐπλεονέκει τῷ πνεύματι παρὰ τοσούτον δ' αὐτῇ

(1) Exod. xiii, 21.

fiare nequibat : conf. similia supra p. 24, n. 4.

(2) Orationem Theodorus va-

ᾠροεῖχεν ἐκείνων, παρ' ὅσον ἐκρατοῦντο τῷ γράμματι· τοσοῦτω δὲ μᾶλλον ἢ σεμνὴ παρθένος πρὸς περιφάνειαν ἤρετο, ὅσα τὸ πῶμα μείζον Ἑβραίοις ἐγένετο· καὶ παρ' ὅσων ἐκεῖνοι Θεὸν ἀνωσάμενοι τάλαιζονται, παρὰ τοσοῦτων αὕτη προενηνοχυῖα τὸν αὐτὸν μακαρίζεται. Ἀλλ' ὅφ' ἐν (1) ἄμφω, νόμοι δηλαδὴ συνασπασα καὶ βίον ὀρθόν, καὶ διατάκτῃν αἰμένη ζυγὸν ἀμφιδέξιον, ὁμοῦ τε πνεῦμα καὶ σῶμα τῇ παρ' ἐκείτῃ παρυποζεύξασα ζεύγλη, τὴν τε κῆφην τῆς παρθένης ῥᾶον ἅμαξαν ἔλκουσα καὶ πολύχουν συγκομιζομένη τὸν ἄμῃον (2), ψυχὰς πεινώσας τροφὴν εἰσὶν αἰσθητικὴν. Καὶ δὲ τῆς τέχνης οὕτω ᾠροεῖσιν λαμπρῶς, ὥσ' ἴ', εἴπερ τινὲς μικρὸν ὀπίσω διαῖξιν ἐθάρήσαν, τοσοῦτω μακρὰν ἀπελείφθησαν, ὅσον ἡλίου πάντας ἀστέρας ἔσιν ὁρᾶν ὑσφιερῶντας.

Ἐπειδὴ δὲ τῶν ἀπάντων καὶ πανταχόθεν οὕτως εἶχε χαλῶς ὡς μήποτ' αἰ ἐξεῖναι κρειττόνως, νόμος δ' οὗτος ἀθλοῦσιν ἱκανῶς κατωρθώσιν ἀξίῳ τυγχάνειν καὶ τῶν ἐπάθλων καὶ σιεφανίτας ἀναγρεῦεσθαι, ἡβουλόμην μὲν, ὧ ἄνδρες, παρὰδραμεῖν ἀθεώρητον, ὑπὲρ τοῦ ὄντων καὶ λόγων τῶν ἐκείνης βεβαίων, μή ποτ' ἀνεφύκιοις δοκοῖν ἐπιχειρεῖν καὶ γέλωτ' ὀφλεῖν πλατύν, ὥσπερ οἱ τολμῶντες κοτύλη θάλατταν ἐξαττεῖν (3), ἢ μέγαν οὐρανὸν σαπρῷ κινεῖν ἀξονίσκῳ, φόβου μεσίον ὃν ἐκείτῃ, ἢ, τούτου θρασυθέντος,

(1) Codex, ὅφ' ἐν

(2) Gregorius presb. Vita Gregorii Naz. p. 6, de Gregorio et Basilio. ἰσχυρὴν τὴν πνευματικὴν καὶ αἰσθητικὴν τῆς σοφίας τῆς αἰσθητικῆς καὶ ἀπείρου, καὶ πολύχουν ἀμῃον

τὴν καρπὸν. Potest conferri supra p. 18, n. 1.

(3) Notula marginalis: περιμία. Non dissimile proverbium κατὰ ματρὶν θάλασσαν tractavi t. 1, p. 395, n. 7.

φόρτον Ἀτλαστος φέρειν, ἢ μὴν, λυτήσάσης ἐκείνης, ἐξαπολωλέαι· ὡς ποῦ τῶν ἐπῶν λέγει (1)·

Αἶας δ' ἐξατάλαιε, ἐπὶ πῖν ἀμωρὴν ὕδωρ.

Ἀλλ', ὥστε μῆτε τὴν Θεοτόκον τὸν κρεῖττω σίεφανον ἀφελόμην τῶν ἐγκωμίων, μῆτε μὴν ὑμᾶς ζημιώσαιμι ζημία οὐ φορητὴν (2), σῶμα διασθράσας ἐκλὸς κεφαλῆς, καὶ ταῦτὸν ἀπειρηχάλοις ἐσίιάτοροι πάθοιμι, τρέπεζαν μὲν συβαριτικὴν (3) παραβάλλουσι τοῖς ἐσίωμένοις, φθοιῶσι δ' αὐτοῖς τῶν ποπάων, καὶ διὰ τοῦτ' ἐγκλητέοις, καὶ με παραδίδιν τοῖς φιλοσκώμοσιν· ὡς οὖν μὴ ταῦτὸν πάθοιμι, μικρὰ μεγάλων ἀποδασάμενος, καὶ τούτων πέρι διηγησάμην.

Ῥητόρων παῖδες (4) τὰς πρᾶξεις (αὗται γὰρ ἐγκωμίων κεφάλαιον) διαιεῶσι τειχῇ, καὶ τὸ μὲν τι τῶν ἱερῶν ἡρῶνται ψυχῆς, τὸ δὲ τῷ σώματι νέμοντες, τὸ λοιπὸν χαρίζονται τοῖς περὶ ἡμᾶς, ὃ δὲ καὶ τύχην οὐκ ὀρθῶς φρονοῦντες ἀνίστασιν.

Περὶ τοίνυν ἕκαστον τῶν ὅτε τινος ἐφάνη δευτέρα φέρουσα (5), ὅτ' ἐν ἰσότητός τινι παρεχώρησεν· ἀλλὰ τῶν Θεῶν λογάδων δριμέως περιγενομένων τῆς φύσεως

(1) Homerus scilicet Od. Δ, 511. Videtur male abesse poetæ nomen. Synesius quidem, cuius Theodorus meminit, Epist. v, p. 162: λέγει γὰρ ἐστὶν ὅπου (male editio γὰρ ἐστὶν) τῶν ἐπῶν Αἶας.... Sed in proximis Synesius habet, π' Ὀμηρεῖον εἶδεν ἦν ἐκείνο: unde nihil est in λέγει impedimenti.

(2) Pari figura Gregorius Naz. Orat. xi, pag. 184, sed oratione ineliore ac simpliciore: ὡς πῶς ἢ καταβλησόμεθα πρὸ ἐκείνης ἀπαρτα,

ἢ, πρὸς πλείους παρὶς, μὴ ζημιώσω τοὺς ἀγαθοῦς;

(3) Mensæ sybariticæ frequens apud veteres mentio: vide Hemsterh. ad Luc. D. M. ix, 2, et nota ad Philostr. Her. p. 276.

(4) Aphthonium innuit, sic de encomio præcipientem, Progymn. p. 50: ἵνα τὸ μέγιστον τῶν ἐγκωμίων κεφάλαιον ἐπισημῶς, τὰς πράξεις, αἷς διακρίσεσι εἰς ψυχῆς, καὶ σῶμα, καὶ τύχην. Cf. p. 6, n. 1.

(5) Conf. p. 20, n. 3.

καὶ πρὸς ἀρετῆς ἐληλακότων ἀκρότητα, ὥσ' ἄμφοιν κοσμών, τῷ μὲν ὑπ' αἰσθησιν αὐλῶς βιῶναι χαρίσασθαι, τὸν ἐξ ὕλης (1) δὲ πληρῶσαι μετὰ σαρκὸς καὶ χρηματίσαι θεοὺς ἐνύλους, τοσοῦτον ὑπερέσχε τοὺς ἀσφρας, ὅσον τοὺς περὶ τὰ κάτω συρμένους ἐκείνοι, μᾶλλον δὲ καθ' ὅσον οὐρανὸς ὑπερεβάλετο γῆν. Αἱ γὰρ ἀρεταὶ θαυμασίους παρσσίησασαι καθ' ἐσίᾳσι δι' αὐτὴν θαυμασιότεραι, τὸν τε βίον ρυθμίζειν εἰδυῖαι ἡθῶν τε κοσμεῖν καταστιάσεις, καὶ ψυχῶν ἐπανορθοῦν ἐλαττώματα, παρὰ κόσμον ἦλθον καὶ ρυθμὸν ἐναρμόνιον, καὶ τῶν ἄλλων κρατεῖν εἰληχυῖαι, παρὰ ταύτης κρατεῖσθαι πεπόνθασιν.

Ἐπὶ τοίνυν τῶν γενικῶν (2) ὀχουμένη, ὑπασπισίαῖς δὲ χρωμένη ταῖς ἐφεξῆς, ταῖς ἀγρυπνίαις δὲ καὶ χαμεινίαις, ἐκκρατείαις τε καὶ νησιλείαις καὶ προσωευχαῖς, ὅπλοις ἰσχυροῖς (3) πεφραγμένη, καὶ τὸν κοινὸν καταγωνισαμένη πολέμιον, τίνας τῆς ὑπερφυοῦς πολιτείας λαμβάνει μισθοὺς πρὸς τὴν ὁ λόγος ἐρεῖ.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ψυχῆς σφαδάσματα καὶ σπουδαῖα· λεγέσθω δὲ καὶ τὰ σώματος.

Κάλλους μὲν τοσοῦτον εὐμοίρηκε καὶ συνθήκης μελῶν εὐφυοῦς (4), εὐαρμοσίαις τε καὶ συμφωνίας πρὸς

(1) Forsan ἔξω ὕλης. De mundo duplici ipse jam t. II, p. 412, 4, et supra p. 31, 12.

(2) Scilicet ἀρετῶν: cf. idem t. II, p. 33.

(3) Ὅπλων sensu illo metaphoricō, quod est facile obvium, illustravi in Notit. Mss. t. XI, II, p. 17. Gregorius Nyss. t. I, p. 396: ὥπερ γὰρ μέγα π καὶ ἰσχυρὸν

ὅπλον εἶναι, ἡ ἐναπαιγμένη τις ἀνθρώποις αἰδέσθαι, εἰς αὐτὰ ταῦτα, αἶμα, παρὰ πῶν Θεοῦ ἐπιθεῖσθαι, ὡς αὐτῶν ἀποτρέφει τῶν χειρῶν ὁ παῖς γένεσι διαβίαις. Ibi scribam libens a codice 1630, p. 125: ... ἐπιθεῖσθαι τῇ φύσει, ὡς αὐτῶν ἀποτρέφει τ. χ. π. τ. διαβίαις γένεσι.

(4) Virginis pulchritudinem descripsit Epiphanius monachus

ἄλλα, μήκους τε καὶ πλάτους καὶ βάθους (1), τῆς τριττῆς διασείσεως, πανταχόθεν ἴσου καὶ τὴν ἕξω τοῦ μετρίου ῥοπὴν παρεκκλίναντος, ὥσ' αὐτὴν θάυμαζειν τὴν φύσιν οἷον προήνεγκεν ἄγαλμα (2). Τὰ γὰρ μέντοι περὶ τὸ σῶμα τί δεῖ λέγειν ὅσ' ἄτ' ἡ καὶ οἷα, τῶν περὶ τὴν ψυχὴν μαρτυρούντων αὐτά· λεγέσθαι δ' οὐν ὅμως τίνα.

Τῷ τοῦ γένους Ἀδὰμ ἀρχηγῷ καὶ χειρῶν ἡξιομένῳ Θεοῦ καὶ εἰκόνι θεία τετιμημένῳ (3), καὶ βασιλεῖ τῶν ἐπὶ γῆς πάντων προβεβλημένῳ, πάντα τὰ περὶ τὸ σῶμα καλὰ συνδεσθράμηνεν· ἡργμένα δ' ἐκεῖθεν ὁμοῦ πρὸς τοὺς ἕξης μεμελεσμένα δὴ διαδέχεται, Δαυὶδ λέγων καὶ Σολομῶντα, Ἀβεσαλώμ τε καὶ

tam diligenter, ut sit descriptio plantae ridicula. Scilicet ab illo docemur fuisse Mariam ξανθόμμαν, ἰπέρριον, μακροδάκτυλον, ac reliqua; quæ ipsum docuerat Aphrodisianus quidam, natione Persa, cujus de vita Mariæ librum consuluisse se prolitetur. Hujus scriptoris locum ipsum unde profecit Epiphanius reperi in cod. 2408, p. 223, 1. Sic autem habet: περὶ τῆς ἰσότητος τῆς ὑπερβολῆς διασείσεως ἡμῶν Θεοτόκου. Ἰσὶον οὐ κατὰ τὸν ἰσολογὸν Ἀφροδισησίου τῆς ὑπερβολῆς διασείσεως ἡμῶν Θεοτόκου τὸ ἦθος ἢν συμμετρί· ὀλγὸν ἄλλος, παχυπέπτος, σιμοσιπεπτάτος, ἀσμερσιπύστος, φρεσὶ πάντε ἀνθρώπων, ἀγέλατος, ἀτάραχος, αἰρήνης, εὐφροσύνης, ἡμικαλῶ, ἡμῶς καὶ φρεσικαλῶς πάντε ἀνθρώπων, ὥσ' ἡ καὶ θαυμάζειν πάντε ἀνθρώπων τὴν εὐρίαν αὐτῆς καὶ τὸν λόγον· τὸ ἡλι-

κία μίση· ἄλλοι δὲ κρίνουσιν αὐτὴν εἶναι μέγαντον ἀνθρώπου, ξανθόμμη, ξανθόμματος, εὐφροσύνης, μακροδάρους, μεσέριον, μακρόχειρ, μακροδάκτυλος, μακροπόδας, εὐστατος, ἀνύφης, ἀσχημάτης, ἀλλοκίτης, ἡμῶς ἐμὸς καὶ φρεσικαλῶς καὶ ἀγαπῶσα· καὶ μαρτυρεῖ τὸ ὁμιλεῖσθαι αὐτῇ τὸ ἐπὶ τοῦ τοῦ αὐτῆς κείμενον. Vide Addenda.

(1) O ridiculam de femine mensura geometriam! Inepuebat similiter, sed modestius, Theodorus Prodrōmus Rhodanthē suam describens pag. 7: Ὁφρὸς φυσικῶς εὐνομαστρουμένη· ἐς εὐφροσύνην ἡμικυκλίον· et p. 70: Καλῶς γὰρ αὐτῇ καὶ κακαστημένως ἔχρημασται ἢ ἡνωμένης φύσεως.

(2) Similia dixit Irenen Augustam laudans: vide supra t. I, pag. 271.

(3) Conf. similia t. II, p. 158.

Ἰωσήφ, καὶ τὰς λοιποὺς κατ' ἀξίαν. Ἐπεὶ δ' ἀφ' ἐνὸς ἡργυμένα καὶ κεχυμένα ἔδει καὶ πρὸς ἓν ἐπανέσται, καλῶς ποιοῦντ' ἐπαΐασι, παρὰ μὲν Ἀδάμ ἀρχὴν εἰληφότα κινήσεως, παρὰ τῇ παρθένῳ δὲ σιλάσεως. Ποῦ γάρ ἐξῆν ἐπέκεινα κινήσθαι, περὶ τὸν ἔσχατον τρυγίαν κατηντηκυίας τῆς φύσεως;

Πλούτος μὲν ἦν ἐκείνη ἀδαπάνητός τε καὶ ἀνεξάντλητος τὰ τῶν ἱερῶν ὀντολῶν θησαυρίσματα, ἃς ὑπὲρ χρυσίον ἐξήρτητο καὶ τοπάζιον (1). σοφία δὲ οὐ κατὰ τὴν τοῦ Σολομώντος, οὐδὲ κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἢ καταρτυμένην ὁ Θεὸς ἐρεῖν παρωξύνθη Ἀπόστολος (2), ἢ γε μὴν ἀληθεσίᾳ καὶ ἐνυπόστατος, ἢ αὐτοσοφία, Θεὸς ὢν καὶ ὠδίνισε καὶ ἔτεκε (3), πνεῦμα σωτηρίας ὃ ἐκύνησεν ἐπὶ τῆς γῆς. Δόξα δὲ οὐχ ἡ κατωσεσμένη, καὶ ὡς ἄνθος ταχύ μαρμαρινομένη καὶ λυομένη, ἀλλ' ἡ γε εἰς ἀπεράτους αἰῶνας ἐξανθοῦσα καὶ θάλλουσα, ὑπὲρ ἧς ὁ μουσικώτατος ψάλτης, ὁ γλυκὺς τῆς ἐκκλησίας Ὀρφεὺς (4), ἡ κινουμένη λύρα τῷ πνεύματι (5), « πᾶσα (6) ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ » βασιλέως ἑσθθεν, πειβεβλημένη, πεποικιλμένη ἐν « χρυσοῦ τοῖς χρυσοῖς », ἀσματογραφεῖ· εἶεν δ' ἂν χρυσοὶ χρυσοῦ τοὶ τὰ τῶν θείων ὀντολῶν ἐγχεχυμένα μυστήρια.

(1) Psalm. cxxviii, 127: ἡγάπησα πᾶς ἐπιτάγας σου ὑπὲρ χρυσίου καὶ ποπάζιον.

(2) Paul. 1 Cor. xiii, 8: οἷον γνώσις, καταργηθήσεται.

(3) Is. xxvi: ἐπὶ ἡμῶν πνεῦμα σωτηρίας σὺ, ὃ ἐπαΐσασαι ἐπὶ τῆς γῆς.

(4) Orpheus Christi dictus est Gregorius Nazianzenus in epi-

grammate supra t. II, pag. 412.

(5) Conferam epigramma de Davide e cod. 1630, p. 221, 2: Κινῶς ὁ Δαυὶδ τὴν κιθάραν, κυρίθμος τῷ πνευματικῇ φόρμῳ συνεκμείνῃ, Βάλλει, δίδωκε τῇ βοῇ πάντως ἔστινος Στίφος τοῦτων θυεμάτων ἀλαστήρων.

(6) Psalm. cxlv, 13, 14.

Βασιλείας δὲ καὶ δυναστείας τοσοῦτον μετῆν, ὥστε καὶ τῶν ὄντως βασιλέων βασιλεύειν, καὶ τὸν κραταῖον καὶ δυνατὸν βασιλέα Θεόν, καὶ δυναστῶν ἐν ἐκτίλει κεφαλᾷ διακόπλοντα (1), παρεκαλεῖν τῶν δ' αὐτῶν βασιλέων καὶ τοῦ χεισιωνύμου λάχους προτίσασθαι καὶ ὑπερμαχεῖν, οὐδὲν ἥτιον συναιεσμένη καὶ προασπίζουσα. Ἐντεῦθεν πιστομένη τὰς κλήσεις, ταῖς πράξεις, μᾶλλον δὲ τὰς πράξεις ταῖς κλήσεσι, καὶ διχομένη πᾶσι κατὰλληλον ἐκαστέρωθεν, χαίρει μὲν ἐφ' ἀπάσαις ὅσον ἐπὶ μιᾷ (ἡγίται γὰρ μίαν ἐκείνην ἀξίαν πασῶν), χαίρει δ' ἐπὶ μιᾷ ὅσον ἂν ἐφ' ἀπάσαις (2). οἶεται γὰρ πᾶσας ἀξίας μιᾶς, καὶ κειναῖς ὁμερχαῖς αἰεὶ κεινοτέρας ἐξευρίσκει. προσηγείας, ἡνὶ μὲν ἐν παρθένοις μήτηρ, ἡνὶ δ' ἐν μητράσι παρθένος ἀκούουσα, παθῶν διάκτρια, ψυχῶν σώστρια. πτωλαιωμένων ὁδηγός (3), εὐοδουμένων χειρουργός. κρηπὶς ἐσιώτων, πεπλωκότων ἔγερσις (4). ὅρμος τοῖς ναυαγία κινδυνεύουσι, τοῖς ἐξ οὐρίων πλέουσιν ἡδονή, ὁκείνως μὲν αὖρα λεπτή καὶ πραεὶά τὰ τῶν καταιγίδων διεκπομπέουσα (5), οὕτω δὲ τῶν οἰάκων ἐπιλημμένη καὶ τὰς ναῦς αὐτοῖς φόρτοις ὁρμίζουσα, καὶ ἡπειρώτας μὲν νησιώταις, νησιώτας δὲ ἡπειρώταις ζυγάπτουσα καὶ πρὸς φιλοφροσύνην συνδέουσα. ἀθυμούντων εὐθυμία, εὐθυμούντων παιδαγωγία. χερῶν προστάτις, ὀρφανῶν τρομηθεὺς, ἣν δὲ βούλη, προ-

(1) Habac. III, 14 : δίκωφας ἐν ἐκτίλει κεφαλᾷς δυναστῶν.

(2) Codex, ἀποπάσαις.

(3) Græca liturgia In officio acathisti: χαῖρε, κωφοροῦσε ὁδηγὸν πτωλαιῶν.

(4) Ibidem: χαῖρε, ἀγέρθουσι τῶν ἀνθρώπων.

(5) Hinc in hymno notissimo: « Ave, maris stella. » Græca liturgia: χαῖρε, λιμὴν τῶν πῦ βίου πλωτήρ.

μήθεια· ἐλπίς τῶν ἀπ' ἐλπίδων, καταπονουμένων ἀντίληψις· πενομένων πλούτος, πλούτου τῶν σωφρονισμῶν, ὡς μὴ πρὸς ἀσωτιάς ὕλη χρῶντο τῷ πλούτῳ κακῶς, ἀλλ' ὀργάνῳ πρὸς σωτηρίας καλῶς· πρῶτων ἐπισίεφθαι, ἐπισίεφόντων συντήρησις· ἀκριβείας κατόρθωσις, κατορθούτων ἀκριβεία· χαλινὸς ἀκμαζόντων, παρμαζόντων βακίρεια· πρᾶξι καὶ ἐκδόσεως, θεωρητικῶν ἐπίδοσις· τῶν περὶ λόγους μέγιστη λόγων ὑπόθεσις· ἱερῶν παρθένων ὥραισμα, ἡσιῶν μητέρων ἀγλαίσμα· ἀρρένων διὰ τὸ θῆλυ τιμὴ, ὡς μὴ πανταχοῦ κυριεύειν εἰδεῖν, εἶναι δ' οὐ καλῶς ὑφείσθαι, ἐπειδὴ τὸ χειρὸν ἀντιποιοῖτο τῇ κρείττονος.

Τί δὲ τὰς καθ' ἑκάστον καὶ καθ' ἑκάστην εὐεργεσίας καὶ πρᾶξεις διεξιόντα μακρηγερεῖν; λόγος οὗτος βραχυὸς ἱκανὸς συσπῆσαι τὸ πᾶν· εἰ μὴ σύνδεσμος ἦ αὕτη τῷ κόσμῳ σιγῆρος, ὡς περὶ ψυχὴ σώματι, μέλεσι καὶ μέρεσι διαφόροις συνεσκήκωτο καὶ πρὸς μίαν ἁρμονίαν περιηρθρωμένῳ, πάλαι ποτ' αἰ ἀνάλυσιν πέποιθεν.

Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω καὶ συντηρεῖτο καὶ διεξάγειτο, ἡμῖν δ' ὁ λόγος ἐκ τῶν πρᾶκτικωτέρων ἀνακλίσας πρὸς θεωρητικώτερον.

Τῷ μεγάλῳ καὶ πρώτῳ φωτὶ δεῖσθαι ἐξ αὐκ ὄντων οὐσιῶσαι τὸ πᾶν, φῶτα παρυφέσθηκε δεύτερον, ἀπορροή τις οἷον τῆς πρώτης λαμπρότητος, καὶ τῆς αὐτοδόξης ὑψηλῆς νοερεῖ, ἧς καὶ δυνάμεις (1) οἶδεν ὁ λόγος. Ταύτας δὲ τὰς δυνάμεις διαβιβάζει μέχρις ἡμῶν ὁ

(1) Mysticas haecce notiones sumit ex Gregorii Naz. Or. xlii, p. 698: φῶς ἢ ἀπὸ τοῦ καὶ ἀλλοῦ οὐκ ὁ Θεός... ἀπλάμπε, καὶ ἀπλάμπε... καὶ φῶτα δυνάμεις καὶ

πρῶτον φῶτος ἀπυράγμενα, αἱ περὶ αὐτὴν δυνάμεις καὶ τὰ λειτουργικά πνεύματα. Cf. Or. xi, pag. 639, ubi inter cetera: δυνάμεις δὲ φῶς ἁγίας, τὸ πρῶτον φῶτος

λόγος ἀρχάμενος ἀνωθεν (οὐ γὰρ ἔξῃν, ὡς εἴκοι, συνεξευγμένον ὕλη τὸν νοῦν τὰς ἐκείθεν ἐλλάμψεις ἀμέσως ἰνδάλεσθαι, χρησθαι δὲ καὶ τινι μεσίτῃ καὶ συνερῶ), ἀφορίζει θ' ἐκάστη τὸν κατάλληλον καὶ διατέμει προσηγεῖαι ἀνάλογον, καὶ ἀριθμῶ περιορίζει προσήκοντι, μήτ' ἐλλείποντι μήθ' ὑπερβάλλοντι· προσφυῶς (1), οἶμαι, ἵνα καὶ τὸ τελαμπές τῆς παραγωγῆς μαρτυρεῖτο τελεάδος τε καὶ θεότητος, ἥ τε βάσις τετραγωνιζομένη (2) σιεῖρά γνωρίζοιτο καὶ δυσκίνητος. Ὁ τεῖα γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν τρισσευόμενος τὸν ὀνέα προήνεγκε μέλλον ὅσον οὐκ ἤδη καὶ τὸ ἐλλεῖπον προσθήσεσθαι, ἐφ' ὃ τὸν ἀπὸ μονάδων τέλειον ἀπαρτίσεσθαι δέκα. Ἐπεὶ δὲ προστετέθη καὶ κεῖνο, καὶ τὸν ἐξ ὕλης καὶ εἶδους ὁρατὸν ὠργάνωσε κόσμον, τῷ τε δευτέρῳ τὸ τρίτον ἐπέδωκε φῶς (3), οὐδὲ τοῦτον πλημμελῶς ἀφῆκε κινεῖσθαι, ἀλλ' ὑπὸ σίαθμῶ καὶ μέτρῳ καὶ ζυγῷ τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας συνέπηξεν, ἐπιδιελὼν καὶ τὸν κληρὸν τοῦτον εἰς ἀριθμὸν μουσικόν· μουσικὸς γὰρ ἀνωθεν ὁ ἐπ' αὐτῷ (4), καὶ σεπτός (5) προσμαρτυρεῖται

ἀπορροή τις ἡ ματαιότης. Rursus Or. XXXVIII, p. 617, de angelorum creatione: οὕτως ὑπέκταν λαμψότητες διύπναι, λειτουργοὶ τῆς φωτός λαμψότητες, εἴτε ποιεῖ πνεύματα, εἴτε πῦρ εἴτε αἶλαν καὶ ἀσώματα.

(1) Est inter ὑπερβάλλοντα et προσφυῶς spatium unius versus nunc vacuum, erasis omnino vocibus quibus olim impletum fuit.

(2) Basis seu radix, numerus scilicet 3, si quadratur, numerus prodibit quadratus, scilicet 9; e quo, monade addita, fit decem:

sunt autem angelorum ordines decem.

(3) Hominem scilicet. Gregor. Naz. p. 639: τρίτη φῶς ἀνθρώπου.

(4) Gregorius Naz. Or. XLII, p. 687, de septenario: οὕτως γὰρ μουσικώτατος ἀειθεῶν. Jam quid innuitur? septem, puto, planities. Alexander Aphrod. in Meursii Denario cap. 9: ὅτι καὶ πλείους ὁ ἐπ' αὐτῷ ἀειθεὶς δίδωται ἐκ τῶ διωκεῖν τὸν θεὸν τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἐπ' αὐτῷ.

(5) Metaphysici quidam curio-

καὶ (1) τρίμιος, εἴτε τῶν ἐπὶ ἀ παρειαυφώς γε χαρισμάτων τῆτο τῷ πνεύματος (2), εἴτε τῷ τῇ τριάδα καὶ τετραδά οἱ εὐεωρεῖσθαι καὶ τῷ δημιουργῶ τὴν δημιουργίαν συνάπτειν, εἴτουν τῷ παρβίος εἶναι (3) καὶ καθαρός, εἴτε καὶ δια 4, λόγους ἄλλους εὖς αὐτὸ τὸ πνεῦμα μόνον ἐπίσ.αται· ἔσ.ι δ' οὖν γε σεπτός. Τῷ τοῖν ἐπὶ ἀ πρὸς ἐπὶ ἀ μοιάδας διωρισμένου, τοσαύτας δὲ καὶ τάξεις ἀγίων ἀνδρῶν ἀριθμητέον ἀνεκαβεν, ἄς εἰ τις αὖ πρὸς τῇ ἐαυτὸν Θεοτόκον συγχρῆται περῶσαιτο, οὐτ' ἐκείνην τῆς ἐαυτῆς ὑφείναι οὕξει περιωπῆς, οὐτ' οὖν οὐχὶ ταύτας αὐτάς ἐαυτῶν τιμιωτέρας σὺσῆσαι· καὶ χρυσῷ γὰρ παραδολλούμενος ἀργυρος, οὐκ ἐσθ' ἐκπὺς οὐ λαμπρότερος ἐκείνου ἀπέφθιγε καὶ πλεόν ἐαυτὸν ἐξυυγέισεν ἐκείνῳ συνάγων

siiores ipsum nomen ἐπὶ ἀ derivarunt ab ἀπ' ἰς. Philo De mundi opif. ubi multus ac nimius est de septenarii virtutibus p. 28 = 30: διὰ μοι δεῦναι τὰ ἐνέματα τῆς χάριτος ἐξ ἀρχῆς ἐπισημαίνοντες, ἀπὸ σοφοί, καλίσαι τὸν ἀειδμεν ἐπὶ ἀ ἀπὸ τῆ πρὶ αὐτὸν μελετημῶν ἢ τῆς προσώπουσιν ομιλιτικῆς. Ῥωμαῖοι δέ, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνην πρὸ ἐκείνην ὑφ' Ἐκείνου τοῖς τῶν σ, τραυτοῦσιν ἐπὶ μελέται τῇ ἐμφαντὶ ἐπιμαίνοντες, ἀπ' ἡμ' ἀποκαταστήσαντες ἀπὸ τοῦ σμ. Vide ibi Mangey. Pro χάριμασι legere velim παράγματα, quae permutatio est frequens; ac scripserim, codicem sequutus: τραυτοῦσιν ἐπὶ μελέται τῇ ἐμφαντὶ, ἐπιμαίνοντες σπ.τ...

(1) Inter προσεμαρτυρήτω et ἢ dimidius versus vacuus est, facta rasura.

(2) Gregorius Naz. Or. xliii, p. 706: τῆς δὲ τῆ ἐπὶ ἀ πρῶς πολλὰ μὲν τὰ μαρτυρήματα... ὡς ἐπὶ ἀ μὲν ἰσομαζόμενα τίμα πνεύματα τὰς καὶ ἐκείνης, ὡμαί, τῷ πνεύματος πνεύματα φίλοι τῷ Ἡσυχαστῇ. Respicitur, puto, Isaiae locus xi, 3: καὶ ἀκαταύγασται ἐπ' αὐτὸν πνεῦμα τῷ Θεῷ, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰγνῆς, πνεῦμα γνῶσεως καὶ ἐνδοξίας· ἐμπέσει αὐτὸν πνεῦμα φόβου Θεοῦ.

(3) Gregorius Naz. in Meursii Denario c. 9: μέγας τῶν ἐν τῆς δικαδὸς ἀειδμεν οὐδ' ὑφ' ἐπὶ ἐπερὶ μαρτυρῶν, οὐτ' ἐπερὶ μαρτῶν, καὶ αἱ ἀειδμεν καὶ μαρτῶν λίγνοι τὴν ἐκείνην. Conf. ibi et alia loca, et adde quae notavi in Nouis Mas. t. xi, ii, p. 71.

(4) Addidi onussum a librario praepositionem διὰ.

τὸ κρεῖττον ὅτι παρθεύσεως. Οὐκοῦν τὸ ταῖς αἰσὶν μὲν καὶ πρῶταις (1) ἀπτεξετάζειν βιάζειν παρήμι (οὐ γὰρ ἔργον τοῦθ' ἡμετέρας δυνάμεως), τοσοῦτον μόνον εἰπὼν τιμιωτέραν εἶναι τῶν Χερουδὶμ καὶ τῶν Σεραφὶμ ἐνδοξοτέραν, καὶ τῶν λοιπῶν πασῶν ἀσυκρίτως (2) δυνάμεων ἅττια δ' ἂν δυνάμην ἴσως ἔρεῖν περὶ τῶν δευτέρων καὶ κάτω, καίερός ἦδη.

Τῶν πρὸ νόμου δικαίων (καλὸν γὰρ ἀνέκαθεν ἄρξασθαι), καλῶς τὸν βίον δικηκώτων καὶ δικαιοσύνην κατωρθώκων (ἐντεῦθεν γὰρ, οἶμαί, καὶ τὸ καλεῖσθαι δικαίους ἐσχήκασι), τίς ἐκείνης ἢ δικαιοτέρως πεπολίτευτο, ἢ βίον ἐβίω εἰρηνικώτερον, ὥς μηδὲ λογισμῷ παρὰ λόγῳ ἐφεῖναι παρείσδυσιν, μηδὲ φιλῆς ἀλλ' αἰσῶν διαοίας χραισθῆναι; Ἐκεῖνας ἀγαθὰς προφῆτας ἂν τις εἴπεν ἡμέρας, ἐκείνων ἐνιαυτὸν τῷ Κυρίῳ δεκτὸν (3), καὶ σιέφανον κύλορημένον χρησιότητος (4), ὅτε καὶ ἦν ἰδεῖν ἐλέω ἀλήθειαν συναγνῶσκειν καὶ δικαιοσύνην ἐξ οὐρανοῦ διακύψασαν καὶ εἰρήνην καταφιλόσασαν (5), ὁππότε καὶ τῇ κάτω μέρῳ ἐδίδου ζωῇ καὶ τῷ χρόνῳ τῷδε ἀριθμὸν ἡμερῶν λυομένων ἐβράβευεν.

Ἀρετὰ μὲν πρῶτιστος ἐν πατεράρχαις καὶ μέγιστος, οὗ τὸ τῆς πατεριάρχειας ἀπηρτισμένον σεμνόν, οἷά τις κληρὸς ἐξαίρετος, πρὸς τοὺς ἐξ αὐτοῦ διαβέβηκεν.

(1) Deest nomen; forsan δυνάμεις.

(2) Ephraem Syrus initio Sermonis de Mariæ laudibus, apud Giacomellium ad Modestum p. 2: *ἡμιωπία τῶν Χερουδὶμ καὶ ἀσυκρίτως πάντων τῶν οὐρανίων σφαιρῶν*. Cf. supra p. 1, n. 2; p. 28, n. 4.

(3) Isai. LXI, 2.

(4) Psalm. LXIV, II: *ἐυλόγησας τὸν σῖτον τῷ ἐνιαυτῷ τῆς χρηστότητός σου*.

(5) Psalm. LXXXIV, 10: *ἐλπίς καὶ ἀλήθεια στήθεσιν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καταφύλισαν... καὶ δικαιοσύνη ἐκ τῆ οὐρανοῦ δέκνυσθαι*.

ἀλλ' ὁ μὲν διὰ κακίας ἀποθέσιν καὶ πρὸς τὸ λῶον
μετάδεσιν, θρησκείας δὲ μᾶλλον εὐσεβείας ὑπό-
θεσιν καὶ θυσίας αὐτοῦ καὶ ἀναιμάκτου μυστήριον,
γῆς μὲν μεταναστέυει πατρώας (1), κληρονομεῖ δ' ἀνθ'
ἐτέρας ^{****} νὶ δοκῶντι (2) δῆθεν παρῆσθαι, ἀπὸς πῶς
διατεθειμένους, καὶ με μὴ μετείως αἰτιωμένους τὸ
μέρος τοῦτο ζημιοῦντα τὴν παρθένον, ὥς οἴεσθε.

Ἄλλ' αὐτὸς, ὅσα με εἰδέναι, ὅδε τῆς καλῆς ὁμολο-
γίας ἀπέσχημαι· ἔχω γὰρ εἰδὼς ταῦτόν ὁμολογίας
εἶναι καὶ μαρτυρίαν, καὶ σκοπεῖν ἐφ' ἑνα βάλλον ἑκάτερον.
Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ὅς.ις ὁμωμολόγηκεν οὐχὶ μεμαρ-
τύρηκεν, οὐδ' ὅς.ις μεμαρτύρηκεν οὐχ ὁμωμολόγη-
κεν, ὥσπερ οὐδ' ὅς.ις ὅ γέννηεν οὐ γενίσεται, οὐδ' αὖ
γεννῶς οὐ φθαρῆσεται· ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα, τῷ
Θεοῦ μεταποιούντος ὅπως ποτέ βούλεται. Εἰ δὲ τῷ
μὴ δοῦναι τόπον οἰκεῖον ὁμολογία, παρὰ τοῦτ' αὐτὸ
δυοσχεραίνετε, θαρρεῖν ἐγνώμαι· ὅδε γὰρ ἂν αἰροίμην
προσαυιάσειν, ἥσαι συγκαλεσάμενος· οὐκοῦν θαρ-
σεῖτε· ἔχετε με καὶ γὰρ μέσον συνειληφότες, καὶ
οὐδὲν ὅ τι διασφάσαι μηχανήμα. Συντείνετε τοίον οἱ
τῆς ὁμολογίας, ἢ τάχος· δρόμῳ χρῆσθε, τὸν καιρὸν
προλαμβάnete, τὴν ὁδὸν ἐπιτέμνετε· ἡδὴ γὰρ ἡ Θεο-
τόκος ὑπερδεσφάμηκε, καὶ τὴν καλλίστην (3) ὁμωμο-
λόγηκε, Χριστὸν οὐχ ὅτι τὸ μέγα προενεγκῶσα μυ-
στήριον, ὅτι μὴ καὶ πνεύσασα καὶ κηρύξασα, καὶ δειν

(1) Genes. xii.

(2) Inter ἰπῆρας atque ἀκωῶν
folii unius avulsae chasma patet.
Superest membranae laceratae
fragmentulum, unde ultimam ul-
time vocis syllabam si sumas. Su-

persunt praeiores e recto iniūta
ultimorum versuum ... ὅσ. .
σα... θαυ... νομ... et e verso
fines δ'.... μω... ὅτ... τὰ...
καὶ... .

(3) Deest forsan ὁμολογίας

ἐσὶν ἐρεῖν (1), ὅλη ὅλα συνημμένη καὶ ὅλου ὅλως ἐξημμένη. Ἄν ὠψίσθητε τὰριθμῶ, τῇ προθέσει προσβάσατε· ἂν ἡτλήθητε τῇ τάξει, νικήσατε τῇ σπουδῇ· ἀντιστοίχοι γὰρ καὶ χρέιον τὸ πρέθυμοι, καὶ τόπον τρέπος ἀντικαθίστησιν. Ἄν τὸν υἱὸν ἐπ' ἀνθρώπων ὁμολογήσητε, ἐπὶ τῷ πατρὶ παρ' αὐτοῦ ὁμολογηθήσεσθε· ἂν κηρύξητε Θεὸν ἄνθρωπον, ἄνθρωποι Θεοὶ κηρυχθήσεσθε.

Τί φατέ; ἱκανὰ ταῦτα, ὦ ἄνδρες, τῆς δι' ὑμᾶς προσθήκης, ἢ προσθετέον καὶ πλεῖον; ἀποχρώντως ἔχετε τῶν εἰρημέων, ἢ δεῖ καὶ δι' ἐτέρων ἐλθεῖν; Ἐγὼ μὲν, πάλαι κάμνων περὶ τὸν λόγον, καὶ μήθ' ἢ προσῆκε τῶν παραγμάτων ἡμέτεροι ὄρων, μήτ' οὖν ἀξίως κεχρημένοι ταῖς ὑποθέσεσιν, ἐβουλόμην τῆς περὶ τὰ πρόσω φορᾶς ἐπισχεῖν· ἐπεὶ δὲ οὕτω τῶν τῆς ἐορτῆς κατάκρας ἐάλωτε καὶ τῷ τῶν διηγουμένων κεχήνατε μέλιτι, ὥσαν εἰ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνεξεύσασθε, ὁποῖον δὲ τι φασὶ καὶ τὴν σελευκίδα λιχτεύεσθαι, ὥστε μὴ ποθ' ὅρην εἶδέναι κόρου (2), ἀλογῶ τοῦ καμάτου καὶ τῶν ἐξῆς ἐφάπιτομαι προθυμότερος.

Οὕτω τοιγαρὶν ἀριστίνδην διαθεμένης τὰ κατ' αὐτὴν, ὥστε μὴ ποτ' ἐξεῖναι κρεϊττίονως ἢ χορηγήσαι τὸ

(1) Monui t. II, pag. 78, δυν esse attice scriptum pro δύν, et exempla apposui. Nunc et alia apponam e Theodori scriptis desumpta. Epist. 74: ἰσχυὸν μὲν, ὅτι δύν ἢ· λόγῳ δὲ τῶν, ὅτι χαρᾶς. Ea est in eadem epistola δύν pro δύν, vel δύν: τίνα μὲν δύν ψυχὴν ἔχει; Conf. initium epistolae 67, et supra p. 34, 6.

(2) De seleucide ave, locustis maxime exitiosa, et insatiabili, vide notata ad Eunapii editionem t. I, p. 490. Basilii Homilia mor. pag. 114: τὴν σελευκίδα τὸ ὄρηον ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀκρίαν εἶναι ὅτις τῶν ὅλων ἰμμεγαλίστην. Manasses Chronicis p. 77: Ὡς σελευκίδες ἀφθονοῦν τῆς πῆρας αἰκρίαν.

πνεῦμα ἢ μὴν βελτιόνως αὐτὴν διαθεῖναι, τί γίνε-
ται, καὶ τίνας ἀντιδόσεις ἀξίας λαμβάνει τῶν πόνων;
εἰς ὕψους ἀναλύει σκηνάς, οὐκ ἐν ἑαυτῷ αὐτὸ τὸ σῶμα
ἐπὶ

(1) συμφυρῆναι τῇ γῇ συγχωρήσασα·
ἀναπειθεῖ δὲ πρὸς τὸ πνεῦμα θεὸν προενέγκας συ-
ναπλῖναι· οὐδὲ γὰρ ἐξῆν, ἀνιόντος τοῦ κρείττονος, μὴ
καὶ αὐτὸ δὴ συναπνεῖναι, ὡς ἂν ἡ συμπεριλὸν ἠγωνίζετο
συμμετάσχοι τῆς ἀπολαύσεως, καὶ ὁ παρὰ τοὺς
ἀγῶνας ἠλείφει σωθεῖν (2) καὶ μετὰ τῆς ἀνάλυσιν,
καχεῖνο μὲν εἰδῆ διάσπασιν πεισομένην τὴν προτέραν
συνάφειαν, τοῦτο δ' αὖ δευτέραν σύμμιξιν τὴν διά-
φραξιν καὶ οὐ ποθ' ὑφίσταμένην διαίρεσιν· ὁ γὰρ δὴ καὶ
Θαυμάσιον. Καὶ μεταθέσει μὲν τετιμημένος Ἐνώχ (3),
μετ' Ἐνώχ δ' Ἡλιοῦ (4), καὶ μηκέτι πεπονθείτην
ἀνάλυσιν, πείσονται μὲν, ὅταν τῇ προνοίᾳ δοκοῦν· τὸ
δ' ἐφθορὸς καὶ ταφῇ δοθέν, ἐφ' ὅσονδ' ἐν τῇ φύσιν πιστώ-
σασθαι, οὐ παρήκε μοι διώξιν αὐτίκα τὴν σύννομον.

Τίν' οὖν τὰν τεύθεν, οἶδα, γινῶναι ποθεῖτε. Οὐρα-
νοὺς κελεύπει, οὐσίνας δὲ τούτους ὑποκληπείον· γῆν
διαλαμβάνει· τοὺς μὲν ἀρετῶν ὑπερβολῇ καὶ μεγάλῃ,
τὴν δὲ διατομαῖς καὶ χαρίσμασιν εὐεργασιῶν, καὶ οὐχ
ὅσῃ οἱ ἀπὸ Χριστοῦ κεκλημένοι νεμόμεθα, οὐδ' ὅσῃ
οἱ τῆς ἐρημίας, τοῦτο δὲ τὸ θεῖον ἔθνος, ἀσπάζονται,
ἀλλὰ καὶ ἢ οἱ τῆς ἀλλοφύλου μόρας καὶ ἀλλοτρίας

(1) Quae post ἐπὶ olim lege-
bantur literæ: nunc sunt evan-
idæ. Forsan ἐπικαλῶ, vel ἐπικαλῶν.

(2) Nescio an σωθῆναι fuerit
scriptum a librario; adeo tenuia
supersunt vestigia.

(3) Genes. v, 24: καὶ ἐσφύ-
σεν

ἐσφύσεν Ἐνώχ τῇ Θεῷ, καὶ οὐχ ἐν-
ρίκειν, ὅτι μετέθεκεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.
Respexit Theodorus Gregorium
Naz. Or. xlv, p. 707: ἐπεὶ αὖ μὲν
πρὶν εἰδέναι ἐν ποσειδῶνι Ἐνώχ, πρὶν
μαρτυρίαις παρημαρῶν.

(4) iv Reg. ii, 11.

Χεισίου, καὶ ἡ τις μέχρς ἀοικήτων αὐτῶν παρτέ-
ταται, κατὰ ^{****} ὧν (1) πνεύματι.

Ταῦτα τῆς Θεοτόκῃ κατηγορεῖς, ὁ καλὸς εὐνῶμων
περὶ τὴν εὐεργέτιν, καὶ μηδ' αὐτὸ τοῦτ' εἰδὼς ὅ τι
ποτ' ἐσὶν εὐεργασία· καὶ διὰ ταῦτα τολμᾷς βλα-
σφημεῖν ὅτι ἐσχίκε μὲν ἐν ρασίῃ, τέτοκε δὲ τὸν
Ἑμμανὴλ (2). Καὶ ὁ τῆς ἀπορρήτου μεγάλης βουλῆς
ἄγγελος, ὁ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος πατήρ, Θεὸς ἀνα-
μάρτητος καὶ ἀθάνατος ὢν, ἄχρς ἄδου συλκταδέ-
θηκεν, ὥσθ' οἱ κατὰ σὲ τελῶναι καὶ πόρται μέχρς
οὐρανῶν ἐπαρθείμεν, σὺ δ' Ἡσαίου τῷ μεγάλῳ κατ-
εξορχήσῃ προφῆτου, ὅτι τῇ προφῆτιδι μὲν ἄρσεν
τῇ μήτραν διήνοιξεν (3), ἡ παρθενικὴ δὲ πύλη κεκλει-
σμένη (4) διαμεμένηκε καὶ παρὰ δόξαν συνήντησε, μάλ-
λοι δὲ παρὰ φύσιν ἐκάτερον, ὅτι τὸ ἐσφραγισμένον
βόλλιον (5) ἀνδρὶ μεμνήσκειντο τέκτονι, ὡς ἂν καὶ προ-
φῆται μὴ φευσθέντες μεγαλυθεῖεν, καὶ οἱ τῆς ἀνομίας
καταισχυθεῖεν ἀδικίαν εἰς ὕψος λαλοῦντες, καὶ, θε-
μενοὶ τὰς γλώττιαις ἐς οὐρανὸν, αὐταῖς βλασφημίαις
κατενεχθεῖεν ἐς Τάρταρον! Τοῦτο δὲ πῶς οὐκ ἐγκα-
λεῖς ἀπαυθαδιζόμενος, τὸ μηκέτι πρὸς παιδὸς παραβ-
βαίλασαι ἥβην, ἀλλ' ἔτι τὴν τοῦ βρέφους ἡλικίαν ἀνύ-

(1) Deest inter κατὰ et ἡ fo-
lium unum, quod fuit avulsam.
In particula superstitie sunt ex
pagina recta initia septem ver-
sum imorum, τῆς πρ... υἱὸν
δια... πρῶτες... ἀποστέλλων...
ἀπέναντι... ἀνὰ τὴν μὲν... οὐ
π... et ex versa fines octo ver-
sum... φήτης... ἐν ἡ... οὐκ φα-
μί... ὅ' ἐχθ... ἀτίσι λύχνος...

οις σου καὶ... σοι πα... ἡδύ...

(2) Ματθ. 1, 23: ἰδοὺ ἡ παρ-
θένης ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ πῆξται υἱόν,
καὶ καλεῖσθαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμ-
μανουὴλ.

(3) Luc. 11, 23.

(4) Confer similia p. 31, n. 1;
p. 55, n. 2.

(5) Respectu ad Isniæ locum
xxix, 11.

τουσαν, τρονηγεῖσθαι μὲν παρθένων σεμνῶν, τρονηγεῖσθαι δὲ πατέρων σεπτόων, μετ' ὅσης εὐλαβείας οἶσι καὶ χαταστιάσεως, φαιδραῖς τε λαμπάσι τροπέμπεσθαι (1), καὶ χέροις ιεροῖς ἱερῶν ἀρχιερέων εἰς τὰ τῶν Ἀγίων Ἁγία τροβιδιάζεσθαι (2). καὶ δι' ἀρχαγγέλου καινὴν προσίεσθαι δίαιται 3, δῆλον ὃν ἐντεῦθεν καὶ τετιμῆσθαι διὰ ταύτην πατέρας, καὶ προτετιμῆσθαι παρβένους, πρὸς τὰ φεικὰ τῆς τελεταρχικῆς ἱεραρχίας μυσθήματα παρὰ κίπτουσαι, καὶ Χριστὸν μὲν τὸν οὐράνιον ἄρτον οὕτω δὴ ζαλουχήσειν, τῆς κατ' ἡμᾶς δ' ἐκκλησίας βασιλίδι κραταίᾳ προκαθίσσεσθαι.

Μεμνησέυτο μὲν Ἰωσήφ, οὐκ οὖν δ' ὥς τε καὶ τέκτονι (4), ἀνδρὶ δὲ πρεσβύτῃ (5) καὶ Γραμμάτων θείων εἰδημόνι· καὶ ὅπως ἐκείνῳ (6) γνωσθῇ (ἅπασι, ἐπεὶ καὶ σεμνότης ἐκπνέει τῷ γέροντι, καὶ τὴν ὁσφύν (7) σφραγίσως ἀνέξωσθαι), ἀλλ' ὅπως τῷ μεγάλῳ τηρηθῇ

(1) In Jacobi Protevangelio c. 7, Joachim Mariam ad templum ducturus : καλίσσασθαι πρὸς θυγατέρας τῶν Ἐβραίων πρὸς ἀμύματα, καὶ λαβέτωσαν αὐτὰ λαμπύδα καὶ ἱστοίαι καίματα.

(2) Ibidem : ἐδίδξαν αὐτὴν ὁ ἱερὺς . . . καὶ ἐκείνη αὐτὸν ἐν τῷ πρῶτῳ βαθμῷ τῇ θυσαυρίῳ. Conf. Epiphanius monach. c. 4.

(3) Supra p. 33.

(4) Erat enim Josephus faber, quod a multis fuit traditum : πρὸς ἄρχην τίκτωι ἀκράτῳ, Epiphanius monachus ait p. 50. Ibi Mingarellius vocem ἀκράτῳ quid significet, aut quomodo emendanda sit, ignorare se modeste fatetur. Significare hic puto « qui

non superari potest » : est ergo τίκτωι ἀκράτῳ, « faber quo nullus superari potest ».

(5) Josephus ipso in Jacobi Protev. c. 9 : υἱὸς ἔχω καὶ πρεσβύτης ἐμῆ. Evangelium de Nativ. Mariæ c. 8 : « erat . . . Josephus » homo de domo et familia David « grandævus » : ubi Fabric Epiphanius mon. l. c. cum ait fuisse ἑτῶν πρὸς τοὺς ἑξομύοντα.

(6) Alludit ad verba Mariæ apud Lucam : πῶς ἔγωγε πῦρ, ἐπὶ ἀστέρα σου γινώσκω ;

(7) Imitatio loci biblici, forsitan Epistolæ ad Eph. vi, 14 : ἐπὶ τὴν αὐτὴν περιεσφάμεν τὴν ὀσφύν ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ. Cf. Epist. 1 Petri 1, 13

ἀρχιτέκτονι, καὶ μουσικῶς μὲν ὁ θεὸς λόγος ἀναγνωσθῇ, ἢ σφραγὶς δὲ σχολῇ γ' αἱ διαλυμαινῆ τῷ βιβλίῳ (1), ὅ τε τῆς κακίας προσιάτης καὶ σοφισίης, κακὸς κακῶς τὰς παρθένους πειρῶν, κάλλισιά γε ἀπατηθῇ.

Ἐκεῖνα τῆς οἰκονομίας, ταῦτα τῆς ἐξουσίας· ἐκεῖνα τοῦ γράμματος, ταῦτα τοῦ πνεύματος. Σὺ δ', ὅτι μὲν γένηται, συλλογίσῃ, ὅτι δ' ἀσπόρως, παρалоγίσῃ· καὶ δι' ὅκεινο μὲν μητέρα καλεῖν οὐκ ἀπαξιόις, διὰ τὸτο δὲ παρθένον ὀκνεῖς. Ἀλλὰ μάρι μὲν μεγάλοι Περσῶν βασιλεῖς (2), ἑλληνιζόντων δὲ παῖδες, μήτε νόμῳ δουλαγωγούμενοι, μήτε τροφῇταις ὑπείκοντες, καὶ τὸν τεχθέντα Θεὸν ἀληθῆ καὶ τὴν τεκοῦσα παρθένον ἀγνὴν ἀνωμολογήεσθαι· σὺ δὲ καὶ ὑποκεῖσθαι νόμου ζυγῷ βρενθυόμενος καὶ τροφῇταις πεπαιδευγῆσθαι γραφαῖς, καὶ τῆς ὄντως, ὡς οἶει, θεότητος μόνος εἶναι προσκυνητής, σαυτὸν λαμβάνεις ἀπάντων οὐχ ἡκιστὰ δυσσεβῶν; εἰ μὲν γὰρ ὀρθοτομῶν τυγχάνεις, ὡς ἰσχυεῖς, τὰ γράμματος, ὅτου χάριν ἀποδοκιμάξεις τὰ πνεύματος; ὥσπερ εἴ τις ἀποδέχοιτο μὲν αἰ τὸ τῆς εἰκόνος προσκίασμα (3), τέλειον λογιζόμενος, αὐτὴν δ' ὀκνεῖν ὡς ἀτελὲς ἀποσπρέφοιτο· εἰ δὲ ταῦτα φεύγεις ὡς πλάνην, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ὀκνεῖς τῶτων πολυπλαεσίερα, ἢ καὶ σκιὰν ἴσθαι κρίνων οὐσιωδέσιερα σώματος· ὥστε, δι' ὧν ἀποσπρέφῃ

(1) Respicit locum allegoricum supra p. 49, n. 5; quo et uti sunt Gregor. Thaum. p. 27, Gregor. Thessal. in Annunt. p. 77.

(2) Conf. p. 4.

(3) Gregorius Naz. Or. xlii,

p. 683, legem judaicam pariter vocavit σκιαγραφία πλά καὶ πρεσβυστερία τῶν ἀσέπων, collatis Apostoli ad Hebr. x, 1, verbis: σκιὰν γὰρ ἔχει ὁ νέμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν....

τὰ χάριτος, ἀτιμάζων ἐλέγχῃ τὰ νόμῳ, δι' ὧν δ' ἀτιμάξεις ἐκεῖνα, ὃν προσκυνεῖς ἀβετῶν, καὶ δοξάζων μάλλον δὲ συνάγων οὐδὲν, ἢ χερσὶ περισφίλῃσι καπνὸν καὶ διὰ κοσκίνου πηγῇ ἀρυόμενος φρέατος (1). Ὡς ὠφελές, καὶ μὴ ὡς βοῦς τὸν κτησάμενον, ἀλλ' ὡς ὄνος γνῶναι τοῦ σου κυρίου τὴν φάτιν (2)! Νυνὶ δὲ πανταχόθεν γῆν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ὀρθότητος ἐκπίπτως, καὶ πῶμα κινδυνεύεις κατεννήχθαι, ὅσῳ οἷσι σιναγῶν καὶ θρήνων ἐπάξιον! Ἀλλ' ἔχεις προκειμένην σοι τοῖν ποδῶν ὑπὸ πλάγιόν σου καὶ βασιλικὴν τὴν πρὸς τὴν ἀλήθειαν φέρουσαν· ἔχεις ἐλχειρίδια τὰ σωτηρίας φάρμακα· χρῆσαι ταῖς ἀντιδότοις; χρῆσαι τοῖς βοηθήμασι· κατεύθυνον τὰ διαδήματά σου Θεῷ (3)· ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ κατανοήσεις ἐκ τοῦ νόμου τὰ τῆς χάριτος ἐγκεχυρμένα θαυμάσια. Σύμφθεγξαι τῷ Δαυίδ· « ἐπιστρέψάτω » σὰν με οἱ φοβούμενοί σε καὶ οἱ γνώσκοντες τὰ

(1) Extulit verbis non solitis proverbium vulgare, κακίῳ φίμις ὕδωρ, κοσκίῳ ὕδωρ αἰτλῆς, de quo t. 1, p. 395. Quod fieri nequit potuit tamen facere Tuccia vestalis, quæ, ab incesti crimine se purgatūra, cribro aquam hausit e Tiberi et in Vestæ ædem pertulit. Rem narravit Valerius Maximus, idque verbis, ut par fuit, scripsit.

(2) Isai. 1, 3: ἔγνω ἑὸς τὸν ἀποσπασμένον, καὶ ὅτις τὴν φάτιν τοῦ κυρίου ἀκούει.

(3) Psalm. xxxix, 9: κατέβην (Κύριος) πρὸ διαδήματά μου. Cf. Psalm. cxxvii, 133. Constantinus De admin. imperio procem.

hinc illustratur: συνεπὶ σε ὁ παῖς σου, κατεβηνὶ σου τὰ διαδήματα. Primis verbis respiciebat huius psalmi v. 130: ἡ δόξα σου τῶν λόγων σου φωστὶ καὶ συνεπὶ τοῖς πατέσι. In illo Constantini procemio plurima sunt pariter ex Scripturis illustranda, in quibus Meursii et Lamii silentium miror. Statim prima verba, υἱὸς σφόδρα ἐυφραίνει πατέρα, καὶ πατὴρ φιλόστοργος ἐπὶ υἱῷ τίρπεται φερρόνως, conferenda erant cum Prov. x, 1, xxvii, 21; ut et sequentia καθιγῶ βασιλεῖς οὐκ ἀνιῶν, 21. In illis subhisto, quæ statim obtulit memoriola. Qui plus meminerit, aut Troemio poterit uti, alia dubit.

« μαρτύριά σου· γύμνωσόν μοι τοὺς μάλωπας καὶ
 « ἀκεσαίμην ἂν σοι τὰ σίγματα· » ἐξαγρέυσον τὴν
 ἀνομίαν σου τῷ κυρίῳ καὶ ἀφεθείη σοι τὸ τῆς καρ-
 δίας ἀσέβημα (1). Ἀπόδος τὴν εὐχαριστίαν, καὶ λήψῃ
 τὴν εὐλογίαν· κτῆσαι λόγῳ μικρῷ μεγάλην ἀπόλαυ-
 σιν· ἐπιστρεφθῇ τῶν ἀγαθῶν ὧν ἔτ' ὀφθαλμοὺς πείρασ,
 οὗτ' ἀκούῃ τις παρείλκεν (2). Ἄν τὴν παρβένον ὁμολο-
 γήσῃς ὅπερ ἐστί, παραστήσει σε τῷ Χριστῷ καὶ Χριστῷ
 παραστής, μετὰ Πατρός προσκυνήσεις καὶ Πνεύμα-
 τος· καὶ προσκυνήσῃς τὴν Τριάδα, συνδοξάσεις τοῖς
 Χερουβὶμ τοῖς τε Σεραφὶμ, καὶ ταῖς ἄνω πάσαις
 συμπανηγυρίζουσιν δυνάμεσιν· πείθομαι γάρ πανηγυ-
 εῖζειν ἤδη καὶ κείνας, εἴπερ εἰσὶ φιλόθεοι καὶ φιλόανθρω-
 ποι. Ἄν Θεοτόκον εἴπῃς (3), ἀμασθίσηταί σοι καὶ
 γλῶττα καὶ νοῦς καὶ διάνοια, ἡ μὲν ὀρθῶς διανενοη-
 μένη, ἡ δ' εὐσέδης προενηνοχυῖα τὸ διανοήμα. Γένοίό
 μοι τῶν δοξαζόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν χλευαζόντων,
 τῶν σεολογούντων, ἀλλὰ μὴ τῶν κατηχερούντων·
 κρεῖττον γάρ, εἴ τις τοιοῦτος, ἀπάγξασθαι. Οἶδα
 μισθοὺς τέταμιευμένους ἀμφοῖν, τοῖς μὲν χρυσόις
 ἀπολαύσεως, τοῖς δὲ, φεικώδους κολάσεως· ἀλλὰ σὺ
 (καὶ γὰρ οὕτω λίαν ἐξέχομαί σου καὶ περιέχομαι)
 εἴης μοι τοῦ κρεῖττινός κόμματος (4), τῶν προβάτων,
 μὴ τῶν ἐρίφων (5), τῶν τοῦ πατρὸς εὐλογημένων (6),
 μὴ τῶν ἀφ' οὐοῦ κατηχεμένων (7). Μὴ πλουτήσης

(1) Psalm. cxxi, 5: ἐξαγρέυσον καὶ ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν· μὴ τῷ κυρίῳ καὶ σὺ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου.

(2) Paul. i ad Cor. ii, 9.

(3) Codex, ὡς τις.

(4) Formula ea dicendi ipsa placuit valde: cf. t. i, p. 255, n. 1; p. 291, n. 3.

(5) Matth. xxv, 33.

(6) Matth. xxv, 34.

(7) Matth. xxv, 41.

πλῆστον κακὸν βλασφημίαν, μή ποτε λαζάρω δευθῆς
 πένητος ἄκρω δακτύλῳ τὴν γλῶττίαν σοι κατα-ψύ-
 ξοιτος (1), καὶ, μηδὲ τοσοῦτος τυχῶν, ἀσόνητα θρηνη-
 σης (2) φλογὶ γέννης τηγανιζόμενος (3). Ἐκσένηθι δὲ τῆς
 πατεικῆς καὶ συγγενίδος κακίας (4), καὶ τῶν ἐπηγελμένων
 χώρων κληρονομήσεις, καὶ, πρὸς τῷ πατρί πολλῶν
 ἐθνῶν κατασέσσεσθαι (5) καὶ νηπίων ἀγίων τὸν κόλπον
 μεθύσας πεπληρώσεσθαι, τὴν χαλὴν ἀλλοιωσιν ἀλ-
 λοιωθήτη. Τὰ τῆς κεινῆς διαθήκης σεβάσῃ· ἡ γὰρ
 πειθαρχῶν τιγχανείς, οὐδὲν παρέπαν ὀνήσει σε. Τὴν
 μέντοι κεινὴν ταύτην ὁ Θεὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ
 Ἰουδα διέθετο, διδούς αὐτοῖς νόμους, οὐ κατὰ τὸ
 φαινόμενον, ἀλλ' ἐς καρδίας αὐτὰς διαβαίοντας.
 Σοὶ χαλῶς αἱ τῆς καρδίας λαξευθήτωσαν πλάκες (6),
 δακτύλῳ δὲ Θεοῦ (7) τὰ τῆς χάριτος ἔλκεχαράξε-
 ται ῥαίγματα. Σὺ τῷ μουσικῷ περὶ τὸν τῆς ἀβείας
 μόσχον δὲς παρναλάωμα (8), καὶ παρνατὰ τὸν
 δεῖον τῆς παρθένου μόσχον ἔξεις σχεδιασθέντα σοι,
 ἐγὼ δὲ χαίρων σφαγιάσω τὸν σιτευτόν (9). Σὺ τῆς
 πνευματικῆς προσκίρτησον κέσωτοῦ (10), πλὴν οὐκ
 ἐπὶ καταπαύσει, τῇ γε δ' ἐς τὸν βίον εἰσοδῶ· ἐγὼ
 δ' ἀγαπήσω καὶ κατόπιν διώξαιμι, καὶ, σὺν χάριτι,
 ἀσπασαίμην τὴν ἐπιχόρευσιν. Οὕτω κοινῇ τὴν παρ-
 θένοι δοξάσασαμεν, οὕτω τῇ Θεοτόκῃ τὴν ἑορτὴν τῶν
 μετεθλίων τιμήσασαμεν, εἰ γε τῶν αὐτόθεν χαλῶν

(1) Luc. xvi, 24.

(2) Codex, θρηπίσις.

(3) Conf. l. ii, p. 178, n. 1.

(4) In his Iudæum alioquinur.

(5) Respectu facto ad Gene-
sin xvii, 5.

(6) Deuteron. i, 4.

(7) Exod. xxxi, 18.

(8) Respectu ad vitulum au-
reum: vide Exod. xxxii, 20

(9) Luc. xv, 23, 27.

(10) Conf. l. ii, p. 133, n. 4

ἀξίως τυχεῖν ἐφίεμεθα· τοιούτοις ἥδεται πανηγυρ-
σίαις, τοιούτοις ἐγκωμιασίαις ἀσμενίζει.

Ἄλλ', ὦ παρθένε μήτηρ καὶ θεοτόκε κόρη, καὶ ἀμ-
φοτέρῃ κόσμῳ δεσπόζουσα, ὦ βάτε (1), ῥάβδε, σιάμνε
καὶ κιβωτέ, καὶ λυχνία φωσφόρε, καὶ ψυχотερέφε
τράπεζα (χαίρω γὰρ πᾶσί σου τοῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ
λόγον ὀνόμασι, καὶ σφόδρα σφίσιν ἐγκαλλωπίζομαι),
ὦ πλάξ καὶ κλίμαξ, καὶ πόκε, καὶ τόμε, καὶ πύλη
κεκλεισμένη, καὶ πῖον ὄρεσ καὶ δασὺ καὶ κατὰσκιον,
καὶ πάνθ' ὅσα πατριάρχαι καὶ προφῆται καὶ προεῖδόν
σε καὶ προήγγειλαν· ὦ βασιλέων, ἱερέων, ἀποστόλων,
Ἀγγέλων κράτος, ἀσφάλεια, καύχημα, δόξα, ἔχεις
μέν, εἰ καὶ μὴ τῶν ἀνδρῶν ἀπαξάπαντας, ἀλλὰ τῶς
πλείους ὑμνητὰς ὁμοῦ καὶ προσκυνητὰς, καὶ πάντως
ἄλλους ἄλλων προέχοντας· ἔχεις δὲ καὶ τὸν ἡμέτερον
τοῦτον λόγον ἀπαρχὴν καὶ πύραν τῆς περὶ λόγους
δυναμews (2), ὅκω μὲν καὶ μεγέθει καὶ κάλλει, καὶ

(1) Ad Has allegorias cf. supra
pag. 22 seqq.

(2) Verba ἔχεις — δυναμews
citavit Duthell. Notit. Mss. t. v,
p. 718. Ibi de toto hoc panegy-
rico judicium protulit suum vir
d., quod describunt: « Il semble
« énoncer positivement que ce
« panégyrique fut l'essai et com-
« me une sorte de prémices de
« l'emploi de ses talens. Sa mo-
« destie lui fait ajouter que l'on
« n'y trouvera rien de ce qui ca-
« ractérise les productions frap-
« pantes des habiles rhéteurs et
« orateurs. Je ne crains point
« d'avancer que tout au contraire

« il n'y manque aucune de ces
« beautés d'élocution et de ces
« grâces de diction qui font de
« mérite des discours les plus
« vantés. Sans doute il y a bien
« quelques légères taches. . . . :
« mais, à parler en général. . . .
« la netteté et la pureté du style,
« le choix et l'arrangement des
« mots, l'exactitude et la symé-
« trie des périodes, le mouve-
« ment et la variété des figures,
« tout annonce l'un des rhéteurs
« les plus habiles dans leur pro-
« fession; tout porte, pour ainsi
« dire, à regretter que, avec tant
« de connoissance des ressources

πᾶσιν ἄλλοις οἷς οἱ δεινοὶ τῶν σοφιστῶν σεμνύονται λόγῳ, μακρῶ τῶν πάντων ἐνδόντα, πόθῳ δὲ σφραγῆ καὶ διαπύρῳ προθέσει οὐκ οἶδ' εἴ τις διύτερος, τὸν αὐτὸν εὐχαριστήριον καὶ δευτέρου τοῦτο μὲν ἴν' ὅπως τοῖς διὰ Θεοῦ καὶ σοῦ βασιλεύουσι (1), καὶ σὲ πνέουσι μᾶλλον ἢ τὸν ἄερα (2), τὸ κράτος ἐς τὸ διηκεῖς συντηρήσαι, πᾶν ἀλλόφυλόν τε καὶ βάρβαρον ὑποτίθεισα καὶ ὑποτάττουσα τοῖν ποδῶν, οὐχ ἡμισία δὲ τὸν δεινὸν πολέμιον τουτοῖ τὸν ἐξ Ἄχαρ λέγων καὶ Ἰσμαῆλ (3), ὅς οὐκ οἶδ' ὅπως τὴν σὴν ἀμπελίδα καὶ

« de son art et tant d'habileté à
« les employer, l'auteur ne se
« soit point exercé sur quelque
« sujet moins austère et moins
« étranger aux passions. On reste
« persuadé que, au lieu d'un mor-
« ceau destiné à rester ou com-
« plètement oublié, ou relégué
« parmi les productions ascé-
« tiques, il eût pu nous laisser
« une composition très-atta-
« chante; disons même, un mo-
« dèle de plus de cette éloquence
« grecque, &c. » Ibidem vir d.
pag. 716: « La tournure de ses
« phrases, son style, sa couleur,
« sa manière, tout est calqué sur
« l'antique. Jusqu'en son Pané-
« gyrique de la Ste Vierge, par-
« fois on croit lire des centons
« d'Homère, de Pindare, de Cal-
« limaque. Dans la peroration de
« ce discours, l'invocation à la
« Ste Vierge, sous une foule de
« noms divers, rappelle sur-le-
« champ, et par la ressemblance
« la plus frappante, l'invocation à

« Diane, qui se trouve dans
« l'hymne de Callimaque, &c. »
Equidem tumidum et obscurum
rhetorem tantis et omnia mo-
dum supergressis laudibus orna-
tum a Duthellio fuisse miror,
quos non descripsissem, adeo
falsæ videntur, ni liber esset ra-
rior. Atque ipsa Maris per po-
lyonymiam invocatio nihil habet
Callimachei studii. Capitulatim
varia recenset Virginis nomina,
quæ supra fusiùs exposuit et ad
quæ loca similia nonnulla con-
tulit.

(1) Andronicum patrem ac
filium simul regnantes inquit,
quos et compellavit t. 1, p. 966,
4: ὁ Διόνειος βασιλεὺς. Conf. Du-
theil. p. 719.

(2) Illa hyperbole et alibi fuit
usus: cf. t. 1, p. 990, 4. Eumae-
thius Hym. III, p. 93: οὐκ ἴσασιν
τὴν μετῆρα, ἥ τις αὖ σπῆν.

(3) Turcorum bellum innuitur,
quod Duthellius l. l. p. 730
ad a. 1295 vel 1297 refert.

κληρονομίαν ἀθέως πατεῖ (1), ὡς ὅς ἐκ θρυμῶν λυμαι-
νόμετος καὶ ὡς μονιὸς (2) νεμόμενος ἄγγελος (ἀλλὰ
μηκέτ' ἐπὶ πλεόν πατήσσει, Ἰατ'·ον ἢ λόγος βαρείας
οῦς ὀργῆς πειραθεῖς, καὶ ὡς τὸ μηδὲν λογισθεῖς (3), τοῦ
βασιλέως ὡς λέοντος ὠρυομένου (4) κατ' αὐτοῦ καὶ
ἀρπάζοντος), τῷ τε κλήρῳ παντὶ καὶ ταῖς ἱεραῖς
ἐκκλησίαις ὁμόνοια, εἰρήνη, εὐστιάθεια καὶ πᾶν ὅτιδ' ἐν
λαῶν περιποίησαιο καὶ χαρίσαιο (5). Ἐκεῖνο δὲ ἀνθ' ὧν
μυρίων δειπῶν συμπ.ωμάτων καὶ συκυρμάτων (6) πο-
νηρῶν ἀπηλλάγμεθα, τοῦ τε θελάτου πρησ'·ηρος
πικρῶς νεμψαμένου (7) τὴν πόλιν σου, εἰ μὴ τὴν κρα-
ταίαν ἀπειλὴν νύλαβήθη σου, οὐπερ ἔργει (8) ἐν χρῶ
κεκινδυνεύοτα γεγενῆσθαι διεφυλάξω με, οὐ μόνον δὲ,
ἀλλὰ καὶ τοῦ βραχὺ παρεπεμφομένου τοῖς ἐν ἄδου
νοσήματος (9). Ὡν χάριν καὶ τὸν λόγον ὑπέσκημεν, καὶ ὧν
ἐς τὸ μέλλον εὖ διατηρηθήσεται προσέσσεις σε, ἐλπίς
ἀκαταίσχυντε καὶ ἀκαταμάχτε. Καὶ σήσεις μὲν ἐν-
ταῦθα τὰς τῶν πονηρῶν καθ' ἡμῶν τυραννίδας, ἐκείσε
δὲ τὸν σὸν μὲν υἱὸν καὶ Θεὸν, ἡμῖν δὲ φοβερόν βασιλέα
τε καὶ κριτὴν, μπεικῆς πρεσβείαις ἐξιλεώσαιο· ὃ
κράτος, δόξα, τιμὴ, προσκύνσεις καὶ μεγαλοπρέπεια,

(1) Isai. xvi, 8: κατεπεπύσθη
ταῖς ἀμπέλοις αὐτῆς.

(2) Cf. Psalm. lxxix, 12; et
t. I, p. 272, n. 1.

(3) Daniel iv, 32: πάντες οἱ κα-
τακύντες τὴν γῆν ὡς οὐδὲν ἐλογίσθη-
σαν· conf. Isai. 40, 17.

(4) Psalm. xxi, 13: ἤνοιξας ἐπ'
ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ὁ ἀρ-
πάζων καὶ ὠρυόμενος. Conf. Petri
I Epist. v, 8.

(5) Votum eventu caruit. Res

enim publicæ in pejus fuerunt,
et magis ac magis ecclesiasticæ
turbabantur.

(6) Notula marginalis: γρ. συ-
σθημάτων.

(7) Videtur fuisse prius νεμ-
ψομένου.

(8) Conf. p. 63, n. 1.

(9) Ejus epistola 59 scripta
est quum febre laboraret, et fa-
me: πρὸς πλείους ἀλλελογημένον με,
ἵργει γάρστα πυρετῷ.

σὺν τῷ ἀνάρχῳ καὶ αἰδίῳ Πατρὶ, καὶ τῷ συνανάρχῳ
καὶ συναιδίῳ, παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ Πνεύ-
ματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν (1).

(1) Addam Theodori episto-
lam 61, qua Πισχυμένην illam
Mariæ laudationem misit : ἔκκει-
ται μὲν ὁ λόγος ἐπιγλαύσας ὅ, καὶ
οὐκ ἔν ἐπος οὐχ ἤξιον, σφώπει
ἤκει δὲ (πῶς δοκῶς) μαθ' ὅσης αἰ-
δοῦς, φάται δὲ μάλιστα, ὑποταλῆς ! πη-
λειδολῶς τῇ ψήφῳ, εἰα πε (bene
cod. οὐκ πς) ἐχάσονται. Καὶ ἴσως

μὲν πς δοκῶς, οὐκ ἔμοι τὴν
χάριεν εἰσιδῶς εἶναι, πολλῶν γὰρ δὲ ὑπό-
πως τῷ συναρμάνῳ παρῆναι καὶ δο-
μήσει, ὑπὸ ἧς καὶ ἐξηγήσεται (cod.
male ἐξηγήσεται)· εἰ δὲ διαπράς,
εἴη αὖ πημενός ὁ ἀποσιγῶν ἔγω-
γα· αὐτὸς δ', ἀποψοφιστὴς, ἐπαρη-
χάτω μαθ' ἥτης παρὰ πατήρα τὴν
πισχυμένην.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ

ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.*

Ναζαρέτ πόλις Ἰουδαίας ἐστίη· Ἄννα τῇ πόλει
παράκει. Πατεῖς ἡ πόλις τῇ Θεοτόκῳ· πρότερον μὲν
τῶν ἀσκήμων καὶ ἀφαιῶν, ὕστερον δὲ τῶν ἐπισήμων καὶ
λίας ἐπιφανῶν. Ἐν ταύτῃ γάρ Γαβριὴλ τῇ παρθένῳ
τὴν ἀσπερὶν εὐηγγελίσσατο (1) σύλληψιν· ἔδει γάρ, ἔδει
καὶ τὴν ἀπὸ μητρὸς Χριστοῦ γέννησιν ἀπάτορα καί-
νουρηθῆναι καθάπερ τὴν πατρόθεν ἀμήτροα (2). Ἄλλ' ὁ
μὲν Ἰωακείμ (οὗτος γάρ τῇ κόρῃ πατήρ), δι' ἣν ἐξ
ἀτεκνίας προστετέβητο νέμεσιν, ὡς ὁ λόγος φθάσας

* E codice 1209, p. 36.

(1) Apponere lubet e codice regio 1630, p. 63, 2, epigrammata nouacula, composita, ut videtur, in pictam salutationis angelicæ tabulam. Εἰς τὴν εὐαγγελισμόν. α. Δακὼ βερπύδα καὶ πάλιν πὺν δισπεν. Χαίρεις ὁ πικρὸς, ἡ κόρη θαμβουμένη. Ὡσὶ (cod. ὡσὶ) τὸ Πνεῦμα, πατὴρ ἡ χεὶρ ὑψέθεν. Ἦκουσα πάντως καὶ τὸ « Χαίρεις » Ἀγγέλῳ, Εἰ μὴ τὸ φῶμα καὶ πάλιν λαβὴν ἴδω.—β. « Χαίρεις » τὸ μήτ' ἔρα. Ταῦτα δ' ἴδω σοι, κορη, Κεῶν, ἐνέχους, θαλάσσης, σύμπαντος κόσμου, βροτοῖ, τοῖς· τὸ φῶμα, ἡ πᾶντων πᾶν, Σὺς πᾶς Θεὺς πᾶς, δεσπότης

σὺς θυμῶς.—γ. Ὁ τοῦς, τὸ χαῖρε καὶ λόγος αὐτῶν τῶν λόγων, Ὑπὸ λόγῳ, σὺν, μήτερ, οἰκί' ἰατρῶν.—δ. « Χαίρεις » ὁ τοῦς ἔφησας· ὡς πρῶτον λόγον! Ἀρρῆτος ἡ σπῆλαις· ὡς καιροῦ σπῆται! Γαστήρ, γυναικὸς οὐρανὸν ἐκὰς κῆτος.—ε. Δέχου τὸ πῦρ χαίματος, χρυσὴ λυχνία (cf. supra p. 24). Φάσμα Χερουβίμ, πᾶσι σε καὶ τίρψαι, κόρη.—ς. « Χαίρεις » τὸ φῶμα· ἡ τὸ φῶμα μοι λέγει, Σὺς πᾶς, Θεὺς πᾶς, δεσπότης σὺς, θυμῶς.

(2) Eadem antithesis in alio epigrammate indidem: Ὁ μητρός ὡς πᾶς φερόμενος πλάσας, Νύη πατρός ὡς πᾶς πλάτ' ἵκαται σοι, παρθένε. Eadem innuit nomen περιμνητορ.

ἐδύλωσε (1), τὸ καὶ τοῖς ἀνθρώποις συμμύγνυσθαι μείζονος αἰσχύτης κεφάλαιον ᾤετο· ἀμέλει καὶ λόχμας ὀρέων, θηροῖν ἀγέλοις συναεσίρεφετο. "Αἶνα γε μήν ἢ μήτηρ (ἀλλὰ τί δέῃ με λέγειν ὅποσον καὶ ταύτη περιῇν τὸ τῆς ἀθυμίας, ἐξὸν ἔργον (2) δεῖξαι;) ἐπεσίρεφετο μὲν οὐδενὸς τῶν οἴκοι· ἀπεσίρεφετο δὲ πάνθ' ὡς ἐπίβουλα καὶ σφειρώσεως αἴτια, μόνον δ' ἐν γειτόνων χωρίῳ (τὸ χωρίον παρὰδεῖσος ἦν) ὄνεσχόλαζε, καταμόνας τῇ Θεῷ ὀντυχάνουσα. Οἷος δὲ τις ἦν ὁ παρὰδεῖσος, ὅσοις τε καὶ οἷσις βρύων τῶν ἀγαθῶν, ἐκφράσων ὁ λόγος ἔχει.

Περίβολος ἦν ἐκείνη σχῆμα φέρων σφειδότης· τῇ σφειδότη τὸ σχῆμα περιφερές (3). Τῇ περιβόλῳ διπλὸς ἐπῆρτο θείης, ἀνατρέχων ἐς ἀέρα μετάρσιος. Καὶ κόσμος ἦσαν ὡραίος ἀλλήλοις ἐχάστερος, ἀσφαλῶς περιστοιχίζοντες τὸν παρὰδεῖσον· ἄτερος μὲν ἐκ τεχνιτείας συνηρμολογημένος λαξευτικῆς, ὡς μήθ' ὁ τὸ κλέπτειν ἐπιτηδεύων χαρίζοιτ' αὖ τῇ κλοπῇ, μήτ' οὖν ὁ τὸν ὀφθαλμὸν δουλαγωγούμενος ἔρωτι ἐκ περιέρχου θέας τῇ σαρκικῇ πυρὶ περιχάοιτο, κατὰ τὸς δ' ὄνοχλοῦντος ἀπηλαγμένος ἄδειαν παρέχοι τῇ κακῇ Θεῷ τῇ κοθυμένῃ προσομιλεῖν ἀρρέμβασίον αἰωρούση τὸν νοῦν· θάτερον δὲ χορὴς περιέσπερε κυπαρίθιος, τοὺς φύτευς μὲν τῶν δένδρων σφειδῶν ἐφίλωμένῳ ἐφ' ἱκανόν, εὐθύς δ' ἐκείθεν ἐκφυο-

(1) Conf. supra p. 18.

(2) Antithesis solennis est τῷ λέγειν εἰ τῷ ἔργῳ. Choricus in Procop. § 18 : οὐ γὰρ εἰπὺν καὶ παρατίσαι πῶς ἄλλαις πύκτοις ματῶναι τὴν πείδουσαν, ἀλλὰ πῶς ἔργῳ ἀπεδείκνυ

τὴν ἐπιστάμην. Legendum erit e codicibus regijs : οὐ γὰρ εἰπὺν εἰπὺν.

(3) Eumathius Hystm. i, p. 9, in descriptione hori. σφειδότη τὸ σχῆμα τῇ φρίκῃ

μένων ἰδυτερεῖς ἐς κόμας ἀπατρέχειν κωνοειδῶς, ὅτως εὖ ἀνεσφαλμένων καὶ οἶον ἀνεξωσμένων, ὡς δοκεῖν ὁρᾶν εὐζώνους νεάνιδας ὀρεγύσας ἀλλήλαις τῷ χεῖρε καὶ χορῇ ἰσώσας ἐξ ἀμοιβῆς πύγανισμέιον καὶ ἑναρμόνιον, περὶ ἃς ἐπιστήμη συνδραμοῦσαι καὶ τέχνη τὴν οἰκίαν παρσφῆσαι σπουδὴν ἑκατέρω πεφιλοτιμηντο· ἡ μὲν φυτουργίας νόμοις εὖ πως τοὺς πυθμένας ἐκκατορύξασα, ἀξιώσασά τ' ἐπιμελείας, ὅσον προνοίας ἔδει τῇ τέχνῃ· ἐπιστήμη δ' οὕτως ἀπ' ἀλλήλων διαμετρήσασα, ὥστε μὴ συμπίπτειν ἔχειν ὡς παραλλήλους (1), καὶ τὸ μεσιτεύον μὴτ' ἑλλείπον, μὴθ' ὑπερβάλλον εἶναι διάσπῃμα (2), τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑπερεκπίπτειν ἀπόσπῃσιν.

Ἐφ' ἐνὶ γὰρ μέντοι σημείῳ, ὕδροδόκη καὶ ὕδροχόη φιάλῃ τις ἦν τὸ σημεῖον, λόγῳ ἔχουσα κέντρον, πάσας ἐπίσης ὁρᾶν ἐπισφῆσασα ὥσπερ ἀπὸ κέντρου πρὸς κύκλον ρυισκομένης γεγραμῆς καὶ πάλιν πρὸς τὸ κέντρον ἀνακλωμένης (3). Ἀπὸ λίθου χλωεῖδος ἡ

(1) Conf. t. II, p. 418, n. 3.

(2) In Steckii Observationibus sacris, § 2, nunc ipsum legebam hæc ex Perpetuæ et Felicitatis passione depromita verba, quibus vir d. utitur, climata posse et diademata dici ostensurus: « ait Perpetua se in oromate vi- » disse Dinocratem exeuntem de » loco tenebroso, ubi et complu- » res erant, æstuantem et siti- » tem valde: et inter me et illum » grande erat diadema, ita ut » uterque ad invicem accedere » non possemus. » Diadema non est hic nec esse potest clima;

sed puto corrigendum, et diadema legendum, Auctor vocibus græcis libenter utebatur, qui et modo oromate, non oromate, scripserat. Rem judicent, qui librum ipsum, quo careo, poterunt inspicere.

(3) Ineptias illas geometricas mutatus esse videtur a magno nugarum artifice Eumathio, qui pariter I, p. 9: κωνοειδὲς αἰλὸς πρὸς τὴν μεσιτείαν κέντρον λόγῳ ἐπὶ πρὸς τὸ ἢ φερίαν κύκλωμα. Et forsan Theodoro ἐπὶ χύμα dandum pro ἰχνα. Est enim ἐπὶ χύμα in hoc sensu fere proprium. Gemistos

φιάλη λελάξευτο. Ἐπὶ μέσον τῆς φιάλης ὄρθιος ἀνέ-
τρεχε κυλίνδρος. Τοῦ κυλίνδρου κῶνος ὑπερεκτάθητο ὡς
ἐπαυχένιος κεφαλῇ, εἰς ὅπας διατετρημένος, ὅσαι δὴ
καὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς ὅσαι πρὸς τέσσαρσι. Τῶν ὁπῶν,
ὅσαι καὶ φλεβῶν, ἀνηκοντίζοντο πίδακες· ὡς ἀπ'
ὀφθαλμῶν δὲ μᾶλλον δακρύων κατέρρεον ρύακες· ἔτω
γάρ ἡ τέχνη τὰς ὅπας πρὸς ὀφθαλμῶν ἐμφέρειαι ἐξη-
κρίσωσε (1). Τί δὴ πρὸς ταῦτα τὰ Νιόβεια δάκρυα,
οὐχ ἡδοιῆς καὶ γάμους τυλχάνοντα σύμβολα, πημόνης
δὲ καὶ πένθους τεκμήρια, εἴ γε δὴ καὶ πρὸς λίθον
Νιόβη μετέβαλεν, εἴχασεν ἂν τις, εἶπε δ' ἂν μᾶλ-
λον, ἰδὼν, λίθον πρὸς ἄνδρα μεταβαλεῖν χαρᾶς καὶ
τέρψεως ἀμφιπερικρουνίζοντα δάκρυα, οὕτω δὲ τὴν
φιάλην ὑποδέχεσθαι τοὺς ὄμβρους ὀνασμενίζουσαν,
ὥσθ', ἃ μεθ' ἡδοιῆς ἠγκαλίζετο, ταῦτα μετὰ πολ-
λῆς τερπωλῆς ἐξοχετεύειν τοῖς φυτοῖς πρὸς ἐπάρ-
δουσιν.

Ἄττια γε μὴν λεόντων σκιρτήματα καὶ παρδάλεων
ἄλματα καὶ ἄρκων λυγίσματα, καὶ θηρῶν ἐτέρων
ἀγάλματα, ὁ τεχνίτης ἀριστίνδην ἐγγέλυφεν, οὐ
τοσοῦτον ἀπείχον κινεῖσθαι, ὥσθ' ἡύξατ' ἂν ὁ θεώ-
μενος ἀφεσίδιαται που πόρρωθεν, μή ποτ' ἂν οἱ θῆρες

Pletho in Siehenkeesi Anecdota
p. 97: ἡ γὰρ κέντρος λέγει ἐπὶ χεὶρ πρὸς
τὴν σφαῖραν τοῦ κυλίνδρου. Cleo-
medes, II, p. 66 = 82: ἡ γὰρ γῆ
μασσωμένη τῷ κότμου κεντρίῳ ἢ κέν-
τρου λέγον ἐπὶ χεῖρα. Basilus su-
pra t. I, pag. 2, 7: ἀπὸ λέγει
ὕψους ἐπὶ χεῖρ. Scholastes Joannis
Climaci pag. 110: διακέντρου λέγει
ἐπὶ χεῖρ ὁ πρὸς πύς πρὸς ἀγῶνας

αἰμαίνων τὴν γῆν. Ad Nicetam pag.
163, ubi et aliis exemplis eum
verbi ἐπὶ χεῖρ usum asserui, osten-
di in hac formula permutata a li-
brariis ἔχειν et ἐπὶ χεῖρ. Inde et
assentior Bakio, qui, ad Cleo-
medem p. 179, Plutarcho simi-
lem facit medicinam.

(1) Codex, ἐγκαλίσσας, cum
dittographia, qua sum usus.

ἐξαπίης ἀλάμενοι ἔργον ποιήσαιντο σπασμοῦ (1).

Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν τῇ φιάλῃ περὶ τὸ κύρτωμα·
πέρῃ δὲ γε τῆς σίεφάνης οἶους θαυμασίους περιτο-
νεύσας ἐπιεχάθειεν ὀρνίθας, ὡς τὸν ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ
τοῦ Διὸς ἀετὸν φαίη γ' αἰ μῦθος, τῷ δοκεῖν μὲν τὰ
ράμφη ἐμβάπτοντας καὶ τοῦ ὕδατος πίνοντας, μι-
χροῦ δ' ἀφιπίαμένους, εἴ τις ἂν προσεγγόσειε.

Τὸν μέντοι κῶνον κόσμον ἦν ἰδεῖν ἐπὶ κόσμῳ, καὶ
τοῦτο τῇ φιάλῃ τυγχάνοντα, ὅπερ ἡ φιάλη τῷ πα-
ραδείσῳ. Πορφυρίδης μὲν γὰρ ἐκλελατόμηντο, ἀφ'
ἐτέρου λίθου τοῦ σωλήνος μεμνηχασημένου γλαυκί-
ζοντος, ὥσ' ἂν τύπῳ μικρῷ τήν τε γίνεσιν καὶ θέσιν
τοῦ παντὸς αὐτόθεν φαντάζεσθαι, ἅνω μὲν τῷ πορ-
φυρίζοντος, κάτω δὲ τοῦ χλοάζοντος, ἀμφοῖν δὲ
μεσάζοντος τοῦ βυσσίζοντος.

Τῷ γε δ' αὖ σωλῆνι διαφόρῳ ὀρνέων ἐλκεχολαμ-
μένα γένη ὥσπερ ἂν ἀέρι διανενήχατο, ἥδισιά πως
διέντων τὰς πτέρυγας, καὶ τῇδε καὶ περὶ πιαμέ-
νων. Αὐτοῦ που δὲ καὶ ἰχθύς, ἐπειδὴ μὴ τοῦ σωλῆ-
νος οἷοί τ' ἦσαν ἐνδὸν διαπλωίζεσθαι, τῷ μὴ μένειν
ἀπρόοπτοι, τῇ θαλάσῃ τῆς τέχνης (2) ἕξω τοῖς
οὐραίοις οἰακίζόμενοι διεπλωίζοντο περισχεύοντες.
Ποῦ γὰρ εἶχον καὶ περαιτέρω; τῆς πορφυρίδος αἰ-
δέεος λόγον ἀπειλούσης ὅ τι ποτ' ἂν προσθίγῃ

(1) Theodorus noster de Glau-
co ab equis devorato Epist. 12:
ἔργῳ Γλαυκὸς χόρῳ σπασμοῦ.
De loquutione ἔργον γράφει φόνε,
πολίμῳ, &c., ἐγὼ ad Nicetam Eu-
gen. pag. 59; cf. p. 57, n. 8, 9.
Adde Jacobs. ad Achill. Tut. iv,

15, p. 736; Wyttenb. ad Julian.
pag. 176; Bassum ad Eunath.
p. 320; Schellhorn. in Bibliotheca
historico-philologico-theologi-
ca, cl. v, p. 851.

(2) Innuat glaucam istam ca-
nalis partem.

καταφλεγήσεσθαι. Ἄλλ' ἐκεῖνα μὲν ὁ τεχνίτης ἐς τοσοῦτον ἀκριθείας ἐξήσκησεν, ὥς ἄλλος ὢν Ἀπελλῆς· ἐκφρασθῆναι δὲ καὶ ὅσον εἶχον μιμήσεως γλώττης δεῖ Δημοσθένους.

Αὐτίκα μετὰ τὸν κυπαρίττινον πλείους ἦσαν ἄλλοι χορῇ παντοίων δένδρων ἀμοιβὰδὲν περιελιττίόμενοι, οὐκ οὐν συγκεχυμένως καὶ φύρδην καὶ τοῖς εἶδεσιν ἐπιμίξ, οὐδ' οὐτινοσοῦν τῶν ἀτελεσφορήτων ἢ μὴν πρὸς τελεσιουργίαι ἐδωδίμην ἀπειρημένον, ἢ μὴ προῖσχομένου καρπὸν ὁμοφυᾶ πάντα πολλῶ τῷ περιοντι νικῶντα· κοσμίως δὲ καὶ κατ' εἶδος καὶ γένος ἕκαστος διωρίζοντο, τούτῳ μόνῳ διαφέρειν ἀλλήλων εἰδότες, τῷ τὸν μὲν ὀπίσθιον ἐφυλοῦσθαι, ὑφεῖσθαι δὲ πῶς αἰετὸν ἐνδοτέρῳ, ὥς ὁρᾶσθαι μὲν τὴν χαλκονὴν ἐκείνου παρέχεσθαι, ὁρᾶν δὲ τὸν ζωογόνον ἥλιον ἅπαντας, ἦ γὰρ καὶ τοῖς ἱπποδρόμοις θεάτρεις τελούμενον ἔσθιν ἰδεῖν, συνεδριαζόντων τῶν θεωμένων κλιμακῶδὲν, ἀπὸ πρῶτων μὲν τῆς αἰωτάτῳ καθέδρας, ὑποκαθήμενων δ' αἰετὶ τῇ κατωτέρῳ βαθμίδι, μέχρ' αἰετὶ ἐς τὴν ἐσχάτην κατίωσιν, ὥσθ' ὁρᾶν τοὺς ἀμιλλωμένους ἐξεῖναι.

Ὀρνίθες δὲ, καὶ ταῦθ' οὐς ἡ τῆς φύσεως τέχνη βαφαῖς ποικιλομόρφοις ὡρᾷσεν, οἱ μὲν ἀμφιπεριέπλαντο, ἕτεροι δὲ πρέμνοις καὶ πετῆλοις ἀκροῖς τῶν δένδρων ἐφίζανον· τοῖς δὲ καὶ μέσσην ἰοῦσιν ἦν δοκοῦν γε οὐδέτερον, ὥσθ' ἀπορεῖν τὸν θεώμενος ὁπότερον ἐκατέρῳ τῆς ἀληθείας ἐφῆπται, ἄρ' οὖν τὸ ἐφίζανειν ἢ τὸ ἐφίπτασθαι. Ἰδίαι μὲντοι μουσικὴν ἀναβαλλόμενοι ἕκαστος (1), καὶ τίς αἰετὶ μέλος κελαδήσειε μελι-

(1) Et suum suo jure locum obtinent ὡς αἰετὶς ὁρνίθες in imagine

χερότερον οὐ φαύλην ἔρεν ἐρίζοντες. Ἐκεῖθεν ἀπδὼν ὑπερесеῖρήνιζε ποικιλόδειρος· ἔνθεν ψιτλιακὸς ῥομάτιζεν ὁ πείχλωρος· ταῶς ὄρνις περείχρυσος, χρῆμα ἐξ-αίσιοι, ταῖς ἑαυτοῦ βαφαῖς ἡγλαΐζετο· καὶ κύνος, ὑπαινὶς ζεφύρω τὰς πτέρυγας, λύραν ἐλύριζεν ἐιαρμόνιον. Εἰ δέ τινά που πανόπῃν μῦθος οἶδεν ἄνθρωπα τεράσσιον, ταῖς ἀληθείαις πάγλωττος ἦν ὁ παρ᾽ αἰεῖσος.

Ἦχος δὲ τὸ τῶν ἐξηυγενισμένων ἀνθέων πολυειδὲς τε καὶ πάγχρουν, καὶ ὑπὲρ τὰ ἐξ Ἀραβίας καὶ Ἰνδίας ἀπόζον, ἀρώματα (1), πῶς ποτ' ἂν τις ἢ φύσεως εἶχεν (2) λόγος ἐκφρασεῖεν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ τῶν ἀκροσφύων ἐπιστάλη χειρὸς, ὁπότε τὴν προμνήσειαν ἄνθην καρπῶν μητέρα συνίστασθαι γίγνοιτο, οἷας μὲν ὠραιότητος, ὕψους δὲ πηλικώτης, λειότητός τε καὶ περισίλψεως, καὶ χυμῶν ἡδίστης ποιότητος εἶχοντο, μᾶλλον ἢ τῆς ἀπολαυστικῆς ἐδέεσε χρίσεως ἢ τῆς ἐκφραστικῆς διηγήσεως.

veris, quam, Philostrateis coloribus verborumque cultissimorum pigmentis depinxit Manuel Paleologus, auleum quoddam describens textile « operis phry- » gii. » Sic Leunclaviana versio, quum sit in Græcis, ὑφαντῶ πα- » ραππίσκιαν ῥιχαῶ, melius, puto, vertendis: « textili auleo variis » tincto coloribus. » Moschopulus Πιελ. σχ. pag. 138: ῥιχαῶς, π' ἑα- » πλὴν ἱματίου, ἀπ' οὗ ῥιχαῶς ὁ βασιλεὺς. Malim etiam ῥιχαῶ a barbara vo- » ce ῥιχ derivare, ac vertere « re- » gio. » Auleum illud viderat Ma- » nuel Parisiis, quod didici e cod. 3041, qui ei opusculo præfixa

exhibet verba, in Παλαιῶν. Habi- » tavit Parisiis in regni Luparen.

(1) Codex, ἀραραβίας. Potest conferri ejus Epistola 54: οἱ γὰρ ἐξ Ἀραβίας μόρον καὶ Ἰνδικῶν ἀν- » θίας (σίσταται). Dion Chryz. t. II, p. 13: σπορροσύνη καὶ τοὺς ἐσθ' π' » σκίζονται· ταῦτα πῶς τὸν χρομῆντος » μακαρίους, ταῦτα πῶς θάλλει πορρο- » φιλίῃ· εὐχὴ λυκαταπῆς, ἡδὲ σμάρτα » (cod. 2958, εὐδ' ἢ σμ.)· πόθεν, » εὐδὲ ριχαῖ καὶ διακρυα διήλθον, ἡδὲ » Ἰνδικῶν (cod. π' Ἰνδῶν) καὶ Ἀραβίων » φρύγαντα. Ovidius Epist. xv, 76: » Non Arabo noster rore capil- » lus olet. » Adde supra p. 23, 9.

(2) Codex, εἶχεν.

Ἦν δ' οὖν ὁμῶς ὅ τι καὶ τὰς τοῦ σώματος αἰσθήσεις ἠνδραποδίζετο. Ὁ μὲν γάρ τι τὴν ὄρασιν ἐλπίζετο· ὁ δὲ τι, γαργαλίζον τὴν ἀκοήν, τῶν ὄντων ἐξήρτα τὸν ἀκροώμενον· ἄλλο καὶ μόνος ἐξ ἀναμνήσεως τὴν ὁσφρησιν ἐξεθύλυτεν· ἑτέρῳ μνηστὴρ ὑποπεσόντος τῇ γεύσει, τὸ τῆς ἡδονῆς ἀλκιστὸν ἀπῆλθε τὸν θώρακα· ἀφῆ γὰρ μεντοί, καὶ πρὶν ἢ λειότητος ἐπαφῆσασθαι, τὴν ἀπ' ἱκνῆς ἐμαλθακίζετο δύναμιν. Οὕτω παταχὸν θεν ἐτυχανεῖτό τις, καὶ εἰ λίαν ἀντέχειν ἐσφάδαζε. Καὶ μὴ ὅτι γὰρ ταύτας, ὅτι μὴ καὶ τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις κατεπαλαίετο.

Ἄλλ' ἑκείνα μὲν, ἴσως ἂν τις ἐπιμελείας καὶ γεωργίας εἶπε τεχνιάσματα καὶ δωρήματα· ἅτ' αὖτ' αὖ αὐτομάτως γῆ προεβάλλετο, τῇ ἂν περὶ τούτων πεφιλοσόφηκε;

Διεζωγράφητο μὲν καὶ διαπιποίχιλτο τῆς γῆς ἐκεῖνο το πρὸσωπον, ὡς ἄλλο γ' ἔδεν, τῶν ὀπιδόκωτ' ἀναδιδόμενων ἀρχαίων ἑκείῳ ὁμοῦ συνδεσφραμνικότων ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος (1). Νύμφην ἂν τις εἰκότως Σολομοντείαν ὑπὲρ ἀγεῖν τὰ κρίνα ἐσόλισμένην ὠνόμασε (2). Τέρπιον τὸ ρόδον, παρενοῖσεν τὴν κάλυκα, περιούκην· ἡδὺ παρεπῆδα τὸ κρίνον, τὴν κυφορεῖσαν γαστέρα διαρρήγνυν· ἀγλαὸν ἐσκήρτα τὸ ἴον, ὡς βρέφος ἀπὸ παργατωμεῖον ἀλλόμενον· ἐρωτικὸν ὁ χαλὸς ἐλυγίζετο νάρκισσος· λωτὸς ἐρσέεις, εἶπεν ἂν ὁμηρίδης (3), ἡδὲ χρόκος ἡδ' ὑάκινθος περιε-

(1) Gregorius Naz. pag. 86 Montac.: ὥσπερ ἐξ ἐνὸς συνθήματος: ubi schol. De hac formula vide Schwebel ad Onos p. 89, et quae monui ad Philostr pag

452, collata nota ad Eunarium pag. 196.

(2) Cf. Matth. vi, 28, 29.

(3) Verba quidem sunt poetica, sed non Homericæ Sic et

χόρευον ἐπαφρόδιτον· χάριεν ἐμειδία τὸ σίλφιον, τῶν
ἄλλων μᾶλλον περιβλεπόμενον. Ἐγέλων Καλλοπαῖ (1),
ἐσχίρτων Ἡδοναῖ, ἐμελῳδδουν Μοῦσαι, ἐλυρῳδδουν Νύμ-
φαι·

Οὐ γὰρ φόρμιγος πεικαμνίος ἐν ἔχ' Ἀπόλλων
ἔδιδοντο....

Αὐτοὶ δὲ φόρμιζον ἀντιβάλλοντες καλὸν αἰεῖν (2).

Ἀπανταχῇ Χάριτες, ἐκασίαχῃ Ἰυλῆς· ἔνθεν παρε-
χάλου Τρυφαῖ, ἐκεῖθεν Ἀπολαύσεις. Πάνθ' ὥρατα,
πάντα χαρίεντα, καὶ οὐδὲν ὅ τι τὸ μὴ τῶν λοιπῶν
προέχειν ἥτις οὐκ ἔστο φαύλην· τοιαύτην καλὴν
φιλονεικίαν ἐφιλονεῖκουν πρὸς ἄλλα.

Ἀλλὰ πόθεν τῶν ἀμαράντων φυτῶν ἐκείνων τὸ
μόσχευμα; πόθεν τῶν ἄλλομένων ναμάτων τὸ ἄρ-
δευμα; ἢ δῆλον τῶν ἐξ Ἐδέμ τε καὶ τῶν Εὐφράτου·
πάν γὰρ ὅ τι καλὸν ἐκασίαχῃ ὡς ἐφ' ἐν ἐκεῖ συν-
ελλλύθεσαν καταγώνιον, καὶ οὐθαρ ἀρούρης ὄντως
συνέσπασαν. Τί τὸ λῆρον ἐκεῖνο κηπίον Ἀλκίνας τδ. Φαί-
κος (3), γῆς μὲν, ὡς λόγος, ὑπερρημένον, ἐς δ' ἄερα
πεφυτευμένον μετέωρον (4); τί δὲ Μακάρων Νῆσοι, καὶ
λειμῶνες ἀσφοδελοὶ (5), καὶ φθορεῖς ὑπερκείμενα Πεδία
Ἠλύσια, τὰ ποιητικὰ ταυτὶ φλησιφήματα, καὶ

Epist. 13: καὶ λωτὸν ἱστίοντε,
μηδ' ὀκνέοντες, ὁσπὲν δ' εὐωδίας
χρῆς πνευματικῆς.

(1) Ineptissime circa talia lu-
dit, praesertim Annæ hortum de-
scribens. Et alibi illis rursus ele-
gantius ineleganter est usus: cf.
t. I, p. 265, 278.

(2) Hom. Il. A, 603; Od. A,
155 Inferciit ἐδιδόντο Theodorus,
versibus huic ineptis productis.

(3) De Alcinoi hortu monui
ad Odys. H, 119.

(4) Credo locum esse man-
cum, et nonnulla peruisse quibus
pensiles Semiramidis horti decla-
rabantur; si ipse auctor pecca-
verit, non librarius.

(5) Homer. Od. A, 539, κατ'
ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Cf. Notit. Mss.
t. XI, II, p. 114, et notata mea
ad Odyssæe locum.

γραιδίῳν κωθωνιζομένων λογύδρια, ὧν, ἐπεὶ δὴ τοῦ καθ' ἡμᾶς παρθείσου μακρὰν ἐξώκειλαν, Ἑλλήνες λήρων λειμώνων λήρως ἡξίωσαι ἥρας; ἦν', οὐς οὐ τόπος ἐκθρέψειε χλοερὸς, οὐδὲ δρόσος ἀναφύξειε χάριτος, δίψος καὶ λιμὸς κατὰσχοι πνευματικὸς, καὶ Κωκυτὸν οὐ καταδικασθεῖεν ἔδδ' Πυριφλεγέθοντα, ποταμὸν δὲ πύρρος αἰωνίζοντος καὶ φλόγα γέννης ἀάπαυλαι.

Τί δὲ δεῖ καταλέγειν ἐλαιῶνας καὶ ἀμπελῶνας, δαφνῶνάς τε καὶ μυρρίνῶνας, καὶ φυτῶν πρασῖας, καὶ ἰδέας εὐγενῶν δένδρων, καὶ ὁπωρῶν ιδιότητος καὶ ποιότητος, ὡραιότητάς τε καὶ πληκότητας, καὶ διειδῶν ἐκδόσεις πηγῶν καὶ γαμάτων ἡδίστων ἀναβολὰς, καὶ ὀρνίθων λιγυρὰ κελαδήματα, μουσικῶν ἰύγων οὐκ ἀποδέοντα, τὰ τ' ἄλλα, ὧν ἄξιον ἕκαστον λόγου καὶ διηγήσεως τὸν κειρὲν καταναλίσκειν ἐκφράζοντα, καὶ ταῦθ', ὅποτε, καίπερ οὕτω κάλλους καὶ θαύματος ἔχοντα, μὴδ' ἠνίνοῦν ψυχαγωγία Ἄνη παρέχετο. Ξυχὴ γὰρ δυσχερῶν καθάπαξ πεπειραμένη προλήψεων, καὶ ἀλγαινοῖς κατενηγεμένη, οὐτ' ἀνακεύειν, οὐτ' οὖν μεταβάλλειν φιλεῖ ῥαδίως ἐφ' ἕτερα· ἀλλ', ὡς ναῦς ἐμβάψασα κλυδωνίῳ καὶ ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις ἐπιρροαῖς κυμάτων καταδυομένη, οὐκ ἔσθ' ὅπως κουφισαμένη ἀποβαπίσασθαι. Ἀμέλει καὶ κατ' οὐδὲν τερπνὸν ἀσμένως δέχεται· ἀλλ', ὅθεν ἔδει μετεῖναι ἀνακωχὴν, ἐκείθεν μᾶλλον συμφορῶν φορτία συνεκομίζετο, καὶ τι τῶν ἡδέων ἔδδ' ἐρῶν ἐλογίζετο (1).

Ἀμέλει ποτὲ μὲν οὐχ ἥττιον τοὺς νοερὸς λογισμὸς ἢ τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς αὐταῖς χερσὶν ἐς οὐρα-

(1) *Notula marginalis*, περιγραφή. Cf. *supra* p. 20, n. 4.

νὸν ἀνατείουσα, ὅτε δ' ἐκατέραιν τὰ σιέρνα πατάσ-
σουσα, ἔσσι δ' ὅτε καὶ τῷ ἐδάφει τὰ μέτωπα σὺν
γνάσσι προσερείδουσα, τοιάσδε πρὸς τὸν Θεόν, ὃν
συνοχῇ ψυχῆς ὁμοῦ καὶ καρδίας, ἐλεεινὰς ἠφίει φω-
νάς· «Ὡς ὥφελον μῆτε τὴν ἀρχὴν ἐγὼ συλληφθῆναι,
» μὴθ' ἢ ταλαίπωρος μήτηρ κινεσέσθαι· ἀλλ' ἢ συλ-
» ληφθεῖσαι αὐτάκ' ἐκίρωθεῖσαι ἰδεῖν, ἢ μὴν καὶ γεννη-
» θεῖσαι ἅμα τῷ βίῳ λειτουργῆσαι (1) καὶ τῷ χρεών!
» οὕτω γάρ οὐκ ἂν τοιαῦδε πονηρὰ περιπέπλωκα
» δαίμονι· εἰ δ' οὖν, ἀλλ', εἰς τοῦθ' ἡλικίας παραλ-
» γίλασα, δυοῖν θάτερον ἢ μήτηρ συστήναι, ἢ τῶν
» ζώντων ἐκσπῆναι!»

Τοσαῦτ' ἔφασκε· καὶ περὶ μὴ βροντὰς προΐσχειν,
μηδ' ὁμῶς καταρρεῖν ῥαγδαίους ἡδύνατο, τὸ κατ-
ἀλληλον ἐτέλει τῇ φύσει, σίναλμὺς μὲν ἐκ βαθέων
ἐξεργάζανουσα, πίδακας δὲ δακρύων ἐξακοντίζουσα.
Τί δαί (2); ἀλλὰ καὶ τὴν Σάρραν καὶ τὴν Ἄνναν, καὶ
Φενάνναν (3), καὶ τὰς ὅσας κατ' ἐκείνας τῷ δεινῷ τῆς
στειρώσεως δαιμονίᾳ προσέβαλον, ὃν νῶ σιρέφουσα,
καὶ ὅπως ἐκάστη πρὸς τεκνογονίαν μετέβαλεν, ἐλπί-
δων ἢν χρησιωτέρων; οὐμενουν οὐδαμῇ· ἀλλὰ τὰ μὲν
κατ' ἐκείνας ἰάσιμα, τὸ κατ' αὐτὴν δὲ μόνον ἀνία-
τον ἦετο.

Ἀλλ' εὐαγγελίζομαί σοι θαρσεῖν, Ἄννα· βλέπον
πρὸς Σάρραν, ἢ τὸν Ἰσαὰκ ἠνεῖκεν· ἰδε πρὸς Ἄνναν,

(1) Non semel sic est loquutus: cf. t. 1, p. 338, n. 2.

(2) Codex ita, cum dittographia δέ.

(3) Annasclieet Elcanæ uxor. Et ejusdem Elcanæ uxor altera

Phennana fuit. Ambae fuerunt steriles, si Hyrtaceno creden-
dum. Sed ipsum memoria male
fida scellit; ἢ enim (1 Reg. 1,
2) τῇ Φενάνα παιδία, καὶ τῇ Ἄννα
ἢ καὶ παιδίον.

τὴν Σαμουὴλ μπτέρα (1). Ἐγὼς Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὃς δεσμὰ διαλύειν οἶδε σφειρωτικὰ· προμηνύει σοι (2) τὴν σύλληψιν, Ἄννα. Ὡς γὰρ τὸν Σαμουὴλ ἐκείνη, οὕτω σὺ παρθένοσ κόρησ συλλήψῃ· ἢ δ' αὖ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ὃν ἄμυνόν τοῦ Θεοῦ αἶρετῖα τὴν ἁμαρτίαν τῷ κόσμῳ (3) Ἰωάννης ὁ τῆς Ἐλισάβετ (4) προφητεύσει, καὶ οὐ ῥήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ δακτύλῳ δείξει, « ἰδε » λέγων, « ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων » τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. » Ὡς εὐγέ σοι τῶν εὐαγγελίων! ὑπέρευε τῶν χαρίτων! νῦν ὄντως ὅπερ κέκλησαι γένησας, μᾶλλον δ' ὅπερ ἐκλήθης γενήσῃ· ἴσθι σοι τὴν ἐρμηνείαν τῆς κλήσεως. Ἄννα χάρις ἐξελληνίζεται (5), καὶ ἐξελληνιζομένη ἐξευγενίζεται. Οὐ γὰρ ἡ χάρις χάριν, ὃ φασι (6), τέξῃ, ἀλλὰ τὴν πασῶν χαρίτων μπτέρα καὶ τὴν φύσιν ἡμῶν χαριτώσασας, τὴν κεχαριτωμένην (7) δηλαδὴ Θεοτόκον, καὶ δέσποιναν Ἀγγέλων ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τοιγαροῦν σὺ μὲν ἐτοιμάζου περὶ (8) τὴν σύλληψιν, καὶ συλλαβοῦσα τέκλει, καὶ τεκοῦσα καὶ χαῖρε καὶ σκίρτα, καὶ χόρευε· ἡμῖν δ', ὧ παρόντες, ἀναπαυσίεον ἡδὴ τὴν ἐκφρασιν.

(1) 1 Reg. 1, 20.

(2) Res narratur in Evangelio De nativitate Mariæ et in Jacobi Protevangelio.

(3) Verba Joannis Baptiste apud Joann. 1, 28.

(4) Luc. 1, 56, 60

(5) Conf. supra, p. 12, n. 4; pag. 21, n. 1.

(6) Soph. Aj. 530: Χάρις χά-

ρις γὰρ εἶναι ἡ χάρις· αὐτὴ ibi locus Theodori Prodromi a me adductus, non e tomo v, quod est mendum typorum, sed e tomo vi Notitiarum Mss. est desumptus.

(7) Χαῖρε, κεχαριτωμένη· verba sunt Gabrielis ad Mariam virginem.

(8) Forsan πηγὴς. Conf. t. II, p. 415, n. 3.

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΓΑΒΡΑ

ΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗΝ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ.*

Ὁ μὲν ἤδη παρὼν ἀγὼν καὶ τῆς ἐπαγγελίας τὸ
ὑπεράλλον οὐ περὶ κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ καθ'
ἑκάστα περὶμάτων τούτων, ἀξίων τε ἰδεῖν καὶ λόγῳ
τῶν αὐτῶν κροτεῖν. (ἥ γὰρ ἂν σὺν εὐτυχίᾳ τούτου
ἀπηλλάγημεν, ὑπὸ τοῦ πάνυ ζητεῖν περὶ αὐτῶν πόλλ'
ἄτλια ἴσως ἐξευρέντες, ἃ περιφανῆ τὴν χάριν τοῦ λέγειν
ἔχειν ὁδῶσαι ἐμελλε ποιεῖν ἡμῖν). ἀλλ' ἢ ἐκ πάσης
τῆς τῶν ὄντων φύσεως Θεὸς ἐκρίνας, εἴτα γεγενῆ-
σθαι παρ' αὐτῆς πιστεύειν ἔδωκεν ἀνθρώποις, περὶ
ταύτης ἢ παρεσχευὴ τοῦ λέγειν καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος,
ὡς εἰπεῖν, τραυματευόμενον.

* E codice 3010, p. 300. Quis
fuerit J. ille Gabras ignoro et qua
vixerit ætate. Puto ad Androni-
ceum ævum esse referendum; et
Gabrae cuidam N. Gregoras scrip-
psit epistolam. Illa ipsa hominis
conditio oblivione conditi in cau-
sa fuit cur eum in lucem ac famam
vindicare voluerim, præsertim
quum id tractaverit argumentum

quod ipsi doctorum hominum,
si qui forte in ejus librum inci-
derint, studium non facile conci-
liet. Sed quem nemo forsitan edi-
disset, editum erunt qui legere
non recusent; quibus quidem le-
gitima ac casta orationis confor-
matione quum placuerit primum,
vercor ne sententiis plerumque
abstrusioribus deterreantur

ὥς οὖν ὁ μέλλων λέγειν ὑπὸ τοῦ τῆς ὑποσχέσεως καταπεσεῖται βάρος, καὶ ἡλίκοι ὑποσίσεται τὸν ἐν τῇ ἰσχύϊ ἱλιζῶν, ἐπαίνοις τοῖς τῆς Θεομήτορος ἐφάμιλλον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ λέγειν κατασίστας, πάντες ἐφ' ὧν αὐτῶν, ὁρθῇ τὸ πρᾶγμα ψήφω κρίνοντες, ραδίως ἂν γινώσκτε. Εἰ γὰρ οὐρανοῦ μέγεθος, εἰ γὰρ διάθεσιν ἀσιέρων, εἰ γὰρ τὴν ἀφορισθεῖσαν τοῖς Ἀγγέλοις φύσιν, εἰ τὸ ταῦτα ἕκαστα λόγῳ δινηθῆναι διελθεῖν, πρὸς τὸ (1) μὴ ῥᾶσιόν τι δοκεῖν καὶ εἰς ἀδύνατον σχεδὸν τι περισίσταται, ἥπου περὶ τῆς τὸν ἕνα τῆς μακαρίας Τριάδος ὅλον ἐν αὐτῇ λαβούσης, ὥστε καὶ σαρκὶ τεκεῖν, μέγα τι καὶ φέρον ἀτεχνῶς εἰς δόξαν ἡκιστὶ ἂν δυναίμεθα εἰπεῖν. Καίτοι τὸν μὲν οὐρανόιοι τόπον οὔτε τις ὑμνήσῃ πο, οὔτε μήποτε ὑμνήσῃ (2) πρὸς ἀξίαν· ἢ δ' αὐτὴ τὸν πάντων ὑπερκαίμενον Θεὸν καὶ τῆς φύσεως σωτῆρα, ὡς ἐν ἄλλῃ (3) τῇ καθαρωτέρῃ καὶ ὑψηλοτέρῃ τοῖς ὅλοις οὐρανό, τῇ ἑαυτῆς (« οὐκ οἶδ' ὅπως, Θεὸς οἶδεν », φησὶ ἂν καὶ νῦν ὁ Θεὸς (4) Ἀπόστολος) ἐδέξατο γαστήρ, διάκονος μεγάλης βουλῆς τῆς τοῦ πατρὸς ἀξιοτάτη τῶν πασῶν κριθεῖσα, ταύτην ποῖος ἂν ὑμνήσῃ (5) τις ἀξίως λόγος; τίς δ' ἂν, περὶ αὐτῆς ἐκωμίων τάξει τῇ συνήθει χρώμενος, οὐκ ἂν, ὥσπερ ἂν εἰ τοῦτο μελετῶν ἐτυγχάνει, οὐδὲν πλέον δόξα τι πεποιημένα;

(1) Velint quisq; τῶ: « præter-
quam quod res non esse facilli-
ma videatur. »

(2) Cod. ὑμνήσῃ: iotacismus de
more syllabam corrupit. Theo-
dorus Diaconus. III, 191: Νέω πε-
πην εἰς τρεπὴν καὶ θηρία καθή-
μασι τῶν ἐκδότην, φίλοι, λαβὼν. Lego,

καθεμίνεν, scilicet « demissum. »

(3) Deus ad Gabrielem apud
Gregorium Thaumaturgum pag.
27: ἀπλῶς πρὸς τὸν Διόνερον ἐπὶ
ῥῆς οὐρανόν.

(4) Paul. II ad Cor. XII, 3: οὐκ
οἶδεν· ὁ Θεὸς οἶδεν.

(5) Codex, ὑμνήσας.

Ἰατίον γὰρ ἂν τις, μετὰ σώματος ἀελθὼν εἰς οὐρανόν, τάχει πάντα σκέψαιτο, ἢ τινι τῶν πάντων ἀξίον τι εἶναι περὶ τῆς Θεοῦ μητρὸς διεξελεῖν.

Ὡς οὖν τὸν ποιητὴν καὶ κύριον αἰῶνων καὶ υἱὸν αὐτῆς οὐτ' ὀφθαλμοῖς ἔχοντες ὁρᾶν, οὐτ' αὖ θεωρεῖν τῇ τῷ ἱδ' τῆς κατὰ τοῦτον ἐφικνεῖσθαι φύσεως ἐξ ἴσου νοῦν καὶ γλῶττιαν τὴν ἡμῶν φευγούσης, ὅμως, ὅσα, οἶτες ἄνθρωποι, τὸ δυνατόν, τῷ Παύματος εἰσφέρειν δοκιμάζειν λόγῳ, ἔπαινον (1) εἰς τοῦτον ἀδόμεν, διδόντες μᾶλλον κρίσιν προθυμίας ἐν τῷ λέγειν ἢ τοῦ ὅλως ἀγωνίζεσθαι τι ἀξίον· ὥς (2) δὲ καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ μητρὸς, τῆς μετ' αὐτὸν τῇ δόξῃ, ἤκομεν ἐπὶ τὸ λέγειν, οὐχ ὡς ἂν τινες τὴν ἀξίαν περισώζουσιν εὐφημίας μέλλοντες οὐ μᾶλλον ἢ καὶ καθαιρήσειν, ὡς δὲ προθυμίας τὴν ἡμῶν αὐτῶν οὕτως ἀνδεικνύμενοι, καὶ πίστιν ἔχοντες ἢ μὴν ἐτοίμην παρ' αὐτῆς βοήθειαν τῷ λόγῳ ἤξειν. Οὐ γάρ, ὅσα γε τῇ κατ' ἡμᾶς συμβαίνει φύσει, τὰ πρὸς εὐφημίας εἰσφερόμενα τῇ Θεομήτορι, καθάπαξ ἀποδέοντα τῆς κατ' αὐτὴν ἀξίας, διὰ τούτο ὥσπερ ἀτιμάζει· τοῦναντίον μὲν οὖν, ὅσα τῇ φιλανθρωπία χαλεπύσῃ ἐκείνῃ καὶ ἀθεοῖς τὸ τῆς βοήθειας ἀποδίδωσι, τοσούτω καὶ τὸ δυνατόν τῆς παρὰ πάντων εὐφημίας ἀγαπᾷ. Οἷς οὖν ὅσα γε ἐκ τῶν ἐπαίνων εἰς σεμνότητα οὐδὲν αὐτῇ προσγίνεται τι πλέον, πλὴν ὅσα καὶ τὴν ταύτης ἀφαιρεῖσθαι δόξαν, εἰ τοῖς λόγοις τις ἀπλῶς ἀποθάρροισι, τῶν πάντων δὲ οὐδὲν ἀπάλιν ἀπωθεῖται λέγειν προθυμούμενον περὶ

(1) Codex distinguit : δοκιμάζειν, λόγῳ ἔπαινον... Puto syn- ταξιν esse : ὅσα δοκιμάζειν, καὶ δὲ- τατόν, ἐπιδείκνυσιν λόγον καὶ Παύματος.

(2) Codex, ὡς. Et ita codex non semel ut pro ὡς.

αὐτῆς, τοῦτοις πανταχόθεν δέικνυται, ὡς, οὐχ ἵνα προσθήκη αὐτῇ ἡ δόξα λάβῃ (τίνα γάρ, ἢ Κύριος ἐγένετο τεῖχος (1) πρὸς κύκλῳθεν, εἰς δόξαν αὐτῆς;), ὡς δ' ἐκείνῳ μετ' εὐπρεπεστέρας οἷον τῆς προφάσεως ἀφθονωτέραν ἀποστέλλει τὴν βοήθειαν, οὕτω δὲ τὴν παρὰ πάντων εὐφημίαν ὡς τι ἔχουσαν αὐτῇ ἀνύσιμον προσέτα· καὶ ἅμα, συνεθίζουσα τὴν βοηθὸν διδάκειν, οὐκ ἐκδέβληκε τὸν ἔπαινον, εὐεργετοῦσά τε καὶ ὡς αὐτῷ τῷ δέχεσθαι, καὶ, ἐπειδὴ αὐτοῖς ὁ ἔπαινος εἰς τέλος ἔρχεται, ὑπερβῶν τὴν χάριν δωρομένη, ὡς σπουδὴν τὴν εἰς τὸ ἐπαινεῖν τελοῦσαν, καίτοιγε ὑπὲρ αὐτοῖς, οὐδὲν ἀπαρρεύουσι τῷ περὶ τῆς ἐπαινουμένης πίστιν ἔχειν ὑπὸ τῆς περὶ αὐτοὺς φιλανθρωπίας τὴν τοῦ ἀγαπᾶν καὶ συλλαβὴν τὴν (2) εἰς τὸ ἐπαινεῖσθαι.

Πολλῶν τοίνυν ὄντων, καὶ πάντων, ὅσα γε εἰς λόγον θαύματος, ὑπερβαλλόντων, ἃ πρὸς ὕμνον τῆς Θεῷ μνηστὸς νεύουσιν ἀνθρώποις, ἡν περὶ τοῦ εἰς τὰ τῶν ἁγίων ἁγία εἰσδύναμι τὴν Παρθέιον ἅπαντα τῷ λόγῳ ἀποκινδυνεύεται ἡ πραγματεία. Ἀμύνητος οὖν τις τῶν τοιοῦτων καὶ ἀτέλεστος, καὶ μέντοι εἰς τὸ παντελὲς ὀργασμῶν τῶν θειοτέρων ιδιότης ὡς τὴν γνώμην, εἰ περὶ αὐτῶν διεξέειπεν, τί τις ἂν περὶ αὐτῶν λέγῃ; ἢ ὅτι τῶν παρὰ τῆς Θεοῦ τεκνούσης ταυτησὶ θαυμάτων οὐκ ἔσθ' ὅτ' οὐ γινομένῳ ἐν καὶ τὸ περὶ ἐμὲ τοῦτο γίγνηται νυκτὶ. Τὸ γὰρ μὴ ἱκανῶς ἔχοντα τῆς οὐ

(1) Zachar. 11, 5: καὶ ἐγὼ ἐσθαι αὐτῇ, λίαν Κύριος, πῶς πρὸς κυκλῶν, καὶ εἰς δόξαν ἐσθαι αὐτῆς.

(2) Forsan συλλαβὴν αὐτῆς: scilicet τὴν πίστιν τὴν πρὸς αὐτῇ, καὶ συλλαβᾶν εἰς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτῆς.

τοῖς λόγοις ἔξω, εἴτ' ἀγῶνα τοσοῦτον ἀπαίρεισθαι ὡς περὶ αὐτῆς λέγειν ἐπαρῆναι, πῶς οὐκ ἀποχρῶν εἰς λόγον θαύματος; ἢ πῶς μᾶλλον, εἰ μὴ οὕτω τις λογιζοίτο, ἢ τοῦ Θεοῦ μήτηρ οὐκ ἂν τοῦτο διεκώλυσε τοῦ λείψανου, ὑπὸ φιλανθρωπίας τοῦ τοῖς ἀδυνάτοις ἐμφανῶς ἐπιχειρεῖν ἀπεργουσα;

Ἡ τοίνυν οὕτω δόξης σχοῦσα καὶ ὀνόματος τοῦ πάντ' ἐν πᾶσι βοηθεῖν καὶ σώζειν, πῶς ἂρ' ἐμελλε πατερίδος ἢ τινων τοιούτων ὅλως φρονητεῖν; ὥστε ὕδὲ τὴν ἀρχὴν περὶ αὐτῶν ἐνεθυμήθη.

Οὐκοῦν οὐδὲ ὅσον μέτερον φέρουσα αὐτὴν τοῖς κάτω τούτοις ἔδωκεν· ἀλλ' ὅσον, διατρέκουσα ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ἀγνείαν ἐαυτῇ τηρεῖν τῷ ὄντι ἀχραντον, καὶ οὕτως εἰς ὑποδοχὴν ὑπάρξαι κατελθόντι τῷ Θεῷ, τοσοῦτον παρεπέλαυσε φρονητίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων.

Ὡς οὖν ὁ σάρκα παρ' αὐτῆς δεξάμενος υἱὸς τε καὶ Θεός, δέησαν γαστέρες λύθῃναι τῆς παρθένου, καὶ λυθεῖς, οὐ τὴν μερίσιν· τῶν ὑπ' οὐρανὸν πόλεων ἐζήτησεν (ἐπεὶ οὐδεὶς ἄξιος αὐτῇ τῆς καταπαύσεως ἐνθάδε τόπος), σπήλαιον δ' αὐτὸν ἐδέξατο δεινῶς ἀπάνθρωπον τι καὶ σίεον, καὶ οὕτω συνετήρησεν αὐτῷ τὴν δόξαν· οὕτω καὶ αὐτὴ (1), παρὰ Θεοῦ τε καὶ πατρός εἰς φῶς ἐλθεῖν κριθεῖσα, ἐπεὶ πᾶσα πόλις οὐκ ἄξια ἦν αὐτῇ σκηῆσαι καὶ εἰς τόπον κρίνεσθαι αὐτῇ πατερίδος, τὴν καὶ ὀνόματι διδοῖναι οὐ πολλὰ ἄξια ἐγκρίνασα, τὴν ὀρεῖναι, πατρίδα ἐαυτῆς ἐγράψατο.

Ἀλλὰ τί δὲ περὶ τούτων λέγειν; εἰς γὰρ λόγον ὁ λόγος νῦν ἤκέ μοι κατὰ χεῖρὸν μνησθῆναι, ὥσπερ

(1) Codex, αὐτῇ.

οὖν εἰκός, ἐπέβησαν τῶν αὐτὴν φυσάστων, Ἰωακείμ λέγων καὶ τῆς Ἑλίας, οὓς δὴ γένους ὄντας ὑπὸ Θεοῦ διοικουμένους, καὶ βίᾳ παρασκευὴν ἀρίστην ἡγνουμένους Θεῷ μᾶλλον ἀνακείσθαι ἢ τὰ κατ' ἀνθρώπους ταῦτα πελοπούδασα ἐν λόγῳ τίθεσθαι (οἱ γὰρ τὸ Θεοπάτορες γιένεσθαι (1) μοῖοι τῶν ἀπάντων εὐτυχήσαντες ἐφάπτοσαν, πῶς ὅτοι ἂν ἔχ, ὡς οὐράνιοι τὴν γνώμην, τῶν ἀνθρωπίνων φροντισμάτων πάντων ὑπερείδον,) οὕτω (2) δ' ἔχοντες παρασκευῆς εἰς τὰ καλά, ὡς πάντας μακαρίξει τὸς ὁρῶντας, παίδων ἐρημία βλάβη εἶναι αὐτοῖς ἐνόμιζον τὸν βίον, εἰδὲν αὐτὸν ἐκείδει σφίσι κρίνοντες, καὶ ὥσπερ τυφλοὶ, τοὺς αὐτὶ ὀφθαλμῶν αὐτῷ (3) μὴ ἔχοντα ἐισομένους παῖδας· ἀλλ' ἀρίστην μὲν αὐτοὺς ὁ χεῖρος συζητῶν εἶχε δεξιόχειρ, οὐδὲν δὲ καὶ παῖδας τῶν αὐτῶν. Καὶ τρεῖς μὲν, ἢ ἅπαρ ἐγνώσαν τραπίσθαι εἰς τὰ πρὸς Θεόν, ἐφύλαττον, καὶ τῆς ὁδοῦ προήεσαν ἐχέσσιότε· ὁδὸν δὲ,

(1) Qui erant e familia David erant διατάμεις ut David, qui per excellentiam dictus est a multis διατάμεις. Vide p. 29.

(2) Distinxi ut visum est melius. Est anacoluthia. Syntaxeos difficultatem ac periodorum ambages affectat. Se Thucydides esse putabant ea mente, si non intelligerentur sine lectoris labore.

(3) Artemidorus 1, 26: εἰκάσθαι γὰρ οἱ ἐφθαλμοὶ πικρὴν, ὅτι καὶ πεθεροὶ καὶ παῖδες ἐσθλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν γὰρ γενομένην γένων. Ausonius Parent. IV: « Amissum flesti post tri-

na decennia natum. Saucius, « ac laevo lumine cassus, eras. » Dicebas sed te solatia longa fore vere, Quod mea precipuus fata « maneret honos. » Lectio est Venetianae, nec bona, ac laevo, pro codicis lectione, oclerus. Mentio luscationis est, eo loco prorsus importuna. Saucius de desiderio est intelligendum, ut Parent. XIII, XV; lumine, de puero. Tullius, « atque uno lumine », non male, si uno pro unico. Scaliger: « Saucius, ocle, tuo lumine cassus eras » : quod et sensui est aptissimum nec stylum Ausonii dedecet, nec a codice discedit.

μᾶλλον δὲ προοίμιον φέρειν αὐτοῖς καὶ ὁπωσοῦν τοῦ
τέξεσθαι ἐλπίδας, οὐδ' ὀνείρεα αὐτοῖς παρέσκησε.
Καὶ προθυμία μὲν ἦν αὐτοῖς τοῦ πράγματος οὐχ
ὅσην ἂν τις εἴποι· ἡ φύσις δὲ αὐτοῖς οὐ συνηγνώσθη.
Οὐκοῦν λαμπρὸς μὲν αὐτοὺς ἔρας εἶχε τοῦ τεκεῖν·
ὁ δὲ χρένος ὅτι μάλιστ' ἀπροκόψας διὰ τοῦ εἰς τὸτο
ἀτελεσφορήτου ἤλελθεν αὐτοῖς τὸν ἔρωτα, ἀγρίους
παίδων παρεχόμενος, οὐ μᾶλλον χρένος ἢ λύπη δο-
κῶν περιφανής, καὶ δυσίυχία συμμετρούμενος ἀεὶ
τῇ τούτων. Καὶ κοινῇ μὲν ἅ ἀνθρώπων τοῖς ὦν λόγῳ
ἔσιν ἀγαθὰ, κατὰ ταῦτά καὶ οὗτοι, πλὴν σὺν σω-
φροσύνῃ καὶ μετὰ καλοῦ, ἀπολελαύκασαι τοῦ λόγου
τοῦτο δὲ κακόν, ψυχῆς τὸν μυελὸν αὐτοῖς ἐκτῆκον,
τὸ τῆς ἀπαιδίας, ἡδέσσαι. Οὐκοῦν τᾶλλα ἀμεμπτοί
διάζηντες, καὶ ὑφ' ἐκείνων, οἷς ὦν ζήλοφ τὰ καλὰ,
εἰκότως θαυμαζόμενοι ὥς περισσεύοντες ὦν τῷ ἔργῳ
Κυρίου (1), πάντοτε δεινοῖς κυκλούμενοι τοῖς ἐκ τῆς
ἀπαιδίας, μετ' αἰσχύνης ἐνεώρων τοῖς ἀνθρώποις· καὶ
δὴ ὑπὲρδυνόν τι σφίσι τοῦτ' ἐδόκει, καὶ ὥς δρυμὸς
ὄντες ἄλγους ἐφαίνοντο, διὰ τὸ μὴ παίδων ἀπο-
λαύειν. Ἐλογίζοντο γάρ, φρονήσει τε πεπικνωμένοι
τῇ προχειροτάτῃ (2), καὶ φρονοῦντες ἔτι τρέπον τὸν
χαλλίονα, τὸν τῷ ἀεὶ Θεῷ ἐπιφροσύνην ἔχειν καὶ τῶν
θεῶν, δεινὸν εἰ τοῖς μὲν τοῦ ζῆνι μετέχουσι σχεδὸν
τι πᾶσι τὸ κοινὸν τοῦ γένους μεταπίπτειν φαίνοιτο
εἰς ἄλλα, περιώζον τὴν αὐτῷ δοθεῖσαν ἐξ ἀρχῆς
ἐκείνην εὐλογίαν (3) καὶ τὸ ἀφθαρτον αὐτῷ ἐντεύθει

(1) Sumtum id e Paulo Epist.
I ad Cor. xv, 58.

(2) Codex, προχειροπία.

(3) Respicit Genes. i, 29 : καὶ
εὐλόγησεν αὐτὰς ὁ Θεός, λέγων· αὐξάν-
ησθε καὶ πληθύνεσθε.

κατακλιώμενον, αὐτοὶ δὲ κοιλίας τῆς αὐτῶν καρπὸν οὐκ ὄψοντο, ἀλλ' αὐτοῦ που σίτισοντο θνητοὶ πεσόντες ἐπὶ γῆς. Ἀγὼν οὖν διὰ ταῦτα ἔσχατος αὐτοῖς, οὐκ οἶδα εἴ τισι τῶν οὕτως ἐχόντων ἀπαιδίας.

Πόρρω τοίνυν ἡλικίας ἤδη ἦκοντες, καὶ, ὅσα ἐν ἐλπίσιν ἀνθρωπίναις, τὴν τοῦ τεκεῖν ποτ' ἂν ἀφηρημένοι πίσιν, ὅμως, θειοτέροις λογισμοῖς θερμὴν αἰεὶ καρδίαν ἔχοντες, τοῦ μὴ πατέρες καὶ αὐτοὶ δοκεῖν ἀκουσέσθαι οὐδὲν ἀφίστατο· οὐ γὰρ τὸ τῆς γνώμης ὄνταυθοὶ γενναῖον πέπλωκεν αὐτοῖς, καθάπερ δειδῶκεν ῥίζης, ὑπὸ τοῦ μακροῦ ἐξασθενῆσαι χρένου. Ὁ Θεὸς γὰρ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸν ἀράβωνα τοῦ πνεύματος (1), ὁδηγήσας αὐτοὺς ἐπὶ λιμένα θαλήματος αὐτοῦ (2). Ἡνίκα γὰρ ὑπὸ τοῦ χρένου ψυχρὸν τι καὶ ἀπνηθικὸς αὐτοῖς τὸ σῶμα ἐγεγενέι. καὶ ἡ φύσις, ὅσα δὴ τινα ἀνθρώπινα λογίζεσθαι, ὡς ὀσέρακον ἐξηράνθη (3), τοῦ σφύζειν τι πρὸς τὸ τεκεῖν ἀπόρως πάντως σχοῦσα, τὰς δ' εἰς τὸτ' ἐλπίδας κάτω φέροντες καὶ ὅτοι ἐξ ἀνάγκης ἔθεσαν, τῆνικαὐτ' αὐτὰς ἢ τῶν θείων πραγμάτων τὸν σῶματος καὶ γνώμης συνεκκροτημένη μετελάμβανε, καὶ ἀκοιμήτοις ταῖς γε πρὸς Θεὸν εὐχαῖς ἐκέχρητο, αὐτ' ἄλλης, ὡς εἶπεν, ἀγκύρας ἀγνάντες τὴν ἐν αὐτῷ ἐλπίδα περὶ τῶν ἐχόντων τι τῶν πραγμάτων, καὶ οὐκ ἔθεραζεν αὐτὰς ὅτε γήρως ἀργῶ καὶ ἡμιθνήτος, ὡς οὕτω λέγειν, ὑποψία, ὅτ' αὐτὴ τῶν ἄλλων ὑπόνοια καὶ πίσις ὡς οὐκ ἂν τοῦ λοιποῦ τέκον. Πιστεύοντες δ' ὡς τὰ μεγάλα τῶν

(1) Loquutio Paulina: vide αὐτοῦ ἐπὶ λιμένα θαλήματος αὐτοῦ
Ephes. ii ad Cor. i, 22; v, 5. (3) Psalm. cxi, 15: ἐξηράνθη

(2) Psalm. cvi, 30: ὁδηγήσας αὐτοὺς ὡς ὀσέρακον ἢ ἰσχύς μου

πραγμάτων οὐ διὰ ταχέων δέχεται τὸ πῖρας, σχολαιότερον δ', ὡς ἀπὸ μείζονος καὶ θειοτέρας ἡρτημένα ὑποθέσεως, καὶ ὃν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς τοῦ Κυρίου φαίνεται δεξιᾶς (1), ἡλικίαν τὴν αὐτῶν ὑπάγρυσαν αἰεὶ ἐπὶ τὸ ἀβαστέσιον οὐδὲν ὑπελογίσαντο πρὸς τὴν ἐπαίρουσαν καὶ ἄνω εἰς Θεὸν τιθεῖσαν πίστιν τὴν αὐτῶν. Οἶμαι τοίνυν, ὥσπερ ὁ μέγας οὗτος οὐρανὸς τὸ γενέσθαι ἐξ ἀρχῆς παρὰ Θεοῦ λαβὼν δημιουργῶν, ἔπειτα, ἡλίου τούτου ἐξηγενημένου, θαυμασιότερος καὶ ἑαυτοῦ ἐφάνη, διὰ τούτων, μοι δοκεῖ, Θεοῦ τὰ κατὰ τούτους ἐπὶ τῶν παρόντων ὑποσημαίνοντος πραγμάτων, ὡς (2) δὲ καὶ οἱ τῇ παρόντι κατὰσφάκτες οὗτοι εἰς γενήτορας, Θεοῦ τῇ ψήφῳ τοῦτο δόξαν, τὸ μὲν τῆς γνώμης αὐτῶν παρὰσίγημα περὶ τὰ κάλλιστα θαυμασιὸν ὅσον ἔφερον παρ' ἑαυτοῖς, οὐχ ὥστε μέντοι καὶ τὸ κάλλος τῆς αὐτῶν ψυχῆς ὀκνεῖσθαι τοῖς πολλοῖς, χρόνῳ δ' ὕψιστον καὶ τὴν ἡλίου ταυτηνὴ καθαρωτέραν τῇ τῆς δόξης περιόντι προβαλλόμενοι, διάδηλοι τὸ κατ' αὐτοὺς τοῖς πᾶσιν ἀπειργάσαντο, ὃν ᾧ δὲ ἡλίῳ καὶ Θεὸς ἔθετο σκῆνωμα αὐτοῦ (3), καὶ θαυμασίην (4) τοῖς πάντων ὀφθαλμοῖς κατὰσκευάσας ἔχει ὥστε πάντας μὲν τοὺς ἐφ' αὐτῶν ταῖς ἀρεταῖς ὀνείων, ἑαυτοὺς δὲ ταῖς ὃν τῷ Θεῷ ἐλπίσι, μονοιουχί (5) ταῦτα λέγοντες, ὅτι, καὶ πιθανότατες λόγων τῶν τῆς φύσεως καὶ μάλα θράττωσι, καὶ θάνατος αὐτοῖς ὥσπερ ὃν προθύρις δεδιγμένος ἐφίστηται, καὶ πάνθ' ἀπλῶς προσκίπτοντα

(1) Psalm. xix, 6.

(2) Codex, ὡς.

(3) Psalm. xlviii, 4.

(4) Ita codex. Nihil tamen forsitan deest.

(5) Codex, μόνον οὐχί.

τὸ ἄγνον αὐτοῦς ὅρκου ἰσχυρότερον φρονεῖν ἐπέιγη, οὐδὲν μᾶλλον ἐλπίδος τῆς τὸν εἰρημένον τρέπον ἀποσίψει.

Ταύτην ἐγὰν τὴν ἐλπίδα παρέδειγμα τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐν Θεῷ ἐλπίδος κρίνω· ταύτην τῶν ὧν ἂν εἴπῃ τις καλλισίων πράξεων ἀξίας μᾶλλον τίθεμαι θαυμάσαι· ταύτην τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀρετὴν περὶ φαῖ σκλάμψαι πείθομαι καὶ σεμνοτάτην τὴν αὐτὴν, καὶ μέντοι τοῖς ἀσκήσασιν ἀξίας τοῦ παντός· οἱ φρονῶντες ὠφθήσαν ἀνθρώποις τὰναστή, πίστιν μὲν ἀγνοῦ φύσεως πλεον ἔξει ἡγησάμενοι, συνεχῇ δ' εὐχὴν ἡλικίας θερμότεραν κρίναντες. Τίνες γὰρ ἀμεινον αὐτῶν ἐλπίσι ταῖς ἐν τῷ Θεῷ ὑγαίον; τίνες δὲ τῷ βίῳ τούτων μᾶλλον πρὸς τὸ ἄριστον καὶ καλλισίον ἐχρήσαντο; εἰς ἀρετὴν ἀνθρώποις ἡγησάμενοι, οὗτοι τῶν ἐν ὕλῃ καὶ χαμαὶ κειμένων (πῶς ἂν ἀξίως εἴποι τις;) ὑπερεφρόνησαν· οὗτοι ὑπὲρ τὰ κοινὰ τῆς τῶν πολλῶν φρονήσεως ὁρῶντες, ὑπ' αὐτῶν ἀγμέτοι ἐλπίδων θειοτέρων, τὸ πάντων τοῦτο θαυμασιότατον, τῇ τοῦ Θεοῦ μητρὶ εἰς γένεσιν ἡγήσαντο.

Οὐ γὰρ σιτιτέλεια παρῆν ἐνταῦθά τις ὡς ἐκ φύσεως, οὐδ' αὖ τέχνη τοῦτο περιγίγναι αὐτοῖς, οἷα παρ' ἀνθρώποις γίνεσθαι φιλεῖ· ὃδὲ πραγμάτι' ἅττια συσκευάσαντες, οὕτω τὸ γεννιήτορες γινέσθαι ἔσχον. Θεὸς δ', ὃν τρόπον ἐδοκίμασε, περιελὼν τὰ φαυλίσματα τῆς ὕβρεως αὐτῶν, ἀγασθεὶς οὕτω ταῖς ἐλπίσι προσιαλαιπωρύντῃ, κἀντεῦθεν εἰς ἀνθρώπους ἀπαγγέλλων τὸν Χεράϊον αὐτοῦ, παιδὶ τοιαύτῃ πίστιν τὴν αὐτῶν ἡμέλῃατο· λέγειν μὲν ὅπως, πάντων μάλιστα ἀδύνατον· πιστεύειν δ' ὡς ἀξίως τῆς αὐτοῦ

βουλῆς καὶ κρίσεως, εὐσεβές τε ἅμα καὶ μακάριον.

Οὐκ ἔχω τοίνυν πότερὰ τὸ θεῖον τῆς εἰς τούτης ταύτης χάριτος θαυμάσω, ἢ τῷ δόξαι (1) τῆς αὐτῆς βουλῆς ἀξίως. Εἴ τε γὰρ Θεὸς, εὐρὺν οἶους τῷ βουλευματι ὑπηρετεῖν ἀξίως, οὕτω μόνως τῶν ἀπάντων τούτῳ δὲ τετίμηκε τῷ τρέπω, εἴ τε, κρίνατος αὐτοῦ μυσίας τῆς αὐτοῦ γενέσθαι γνώμης, αὐτίκα καὶ αὐτοὶ, ὥς ἂν τις εἴποι, μετεπλάσθησαν ὡς μέγας τὸ τοῦ βουλευματος χωρῆσαι, ἐκατέρως γίνεται τὸ θαῦμα· πλὴν ὅσον καὶ ἰδίᾳ φέροντας Θεῷ ἀποδιδόναι τι τοῦ πράγματος εὖ ἂν ἔχοι (2).

Τοῦτο δ' ἐτι θαυμασιότερον, ὅτι, πρὶν ἢ φύσιν γνῶναι τὴν αὐτῶν σπαργῶσαι ὅσα γε εἰς γέννησιν, πρὶν ὠδίνων τῶν ἐπὶ τῷ τόκῳ αἰσθῆσιν αὐτοῖς γενέσθαι, ὃν δ' εὐχαῖς κειμένων ἐτι μυστηρίων τῶν περὶ αὐτοῦ, ἢ μὴν εὐθύς τὸ τεχνησόμενον Θεῷ γε ἀναδησέειν ὑπισχνοῦντο. Τοῦτο δ' ὅσον ἀρετῆς αὐτοῖς ἔχει, πῶς ἂν τις καὶ ἀποδεικνύοι; τὸ γὰρ τούτους μὲν ἥδη περὶ τὸ γεννᾶν αὐτοῖς τὴν φύσιν γνόντας ἀπειποῦσαν, εἴτ' εὐχαῖς περὶ αὐτοῦ προσκείσθαι τούτου καὶ τὴν διαθήκην αὐτῶν ἐπὶ θυσίαις διατίθεσθαι, πάλιν δὲ, παιδὸς ἐρῶντας καὶ τοῦ πράγματος ἐπιτυχῆς τῷ ὄντι γενομένους, καὶ δ' ἀποδοῦναι (3) φέροντας Θεῷ· πῶς οὐχ ὑπερφέροντας τῶν ἄλλων δείκνυσι καὶ θειοτάτους ἐξ ἀπάντων, ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ τὸ τῆς εἰς Θεὸν πίστεως,

(1) Forsan τῷ δόξαι αὐτός.

βαλὼν εἰς αἶγας, εἰ τοῦτο αἰθεράζεις,

(2) Codex, ἔχει. Permutationem parit talem iotacismus. Paulus Silentarius in Thermas vers.

Κροταλλόμακται ἐν ἑστίῃ. Cod. 1310, αἰθεράζεις et εὐρε, quod praeferim.

93 : Ἐστί, λέγουσι, τῶμα, Ὅτι,

(3) Cod. γενομένης δ' ἀποδοῦναι.

ἐν τούτῳ δὲ τὴν τοῦ πάντα λειτουργεῖν τούτῳ προθυμίαν, καὶ ἀμφοῖν ὁμοῦ τὸ ζῆν Θεῷ, ἐμφαίνουσιν.

Ἰπὲρ λόγον μὲν οὖν ἡ καὶς ἐν γενέσει· μεταβολαὶ δὲ τῇ τῶν ὁρωμένων τούτων φύσει ἐπὶ πᾶσι τοῖς βελτίστοις. Καὶ θυγάτηρ μὲν αὕτη τῶν τεκόντων τούτων ἦκουε, Θεοῦ δὲ μήτηρ καὶ κοινὸν ἀνθρώποις ἀγαθὸν ὑπῆρχεν· οὐ μᾶλλον τοῦτ' ἀκουσμα τὸ ἄρρητον αὐτῷ ὑπηρετήσουσα, ἢ ἀνθρώποις σωτηρίας διὰ τοῦ αὐτοῦ αἰτιωτάτη ἐσομένη.

Τοῦτον τὸν τρόπον ἡ παρθένος εἰς τὸν βίον ἦκε· τῷ Θεῷ δὲ ἄρα πρὸ αἰώνων καὶ ἐωρᾶτο καὶ μητρὸς ὁμοίως εἶχε τότε τάξιν. Ἄγγελοι τοῖνυν ἰδόντες τὴν γέννησιν αὐτῆς, ὅπως λείπονται αὐτῆς αὐτίκα ἐλπίσαι, Θεὸς ἐσέμνυνεν, ἡ φύσις ὑπεχώρει ταύτῃ· τὰ πάντα ὡς κηρίων σχήματι τὴν οὐ διὰ μακροῦ εὐεργεσίαι τοῖς ἀνθρώποις περιεκατήγγελλε, σχῆμα καὶ αὐτὰ λαβόντα ὥσπερ εἰς τὸ λέγειν, τὰ μὴ πεφυκότα, διὰ τὸ τεθναματουρηγμένοι τῆς γεννήσεως αὐτῆς. Λέγω συνελόν· ὥσπερ, ὅτε τὸν τε οὐρανὸν καὶ μὲν δὴ τὴν κατ' αὐτὸν διάθεσιν καὶ τάξιν τὴν τῶν ἀστέρων ὁ Θεὸς ἐποίει, πάντες ἦνεσαν αὐτὸν Ἄγγελοι, ὡς (1) δὲ καὶ ὅτε Θεὸς αὐτὴν ἐδημιούργη, καὶ ἀρχόμενος δι' ἀμυδρῶν τῶν γνωσμάτων ἐξεμόρφω ὡς εἰς βρέφος, χορὸς πᾶς οὐρανίου σρατιᾶς, Θεοῦ μαθεῖν αὐτοῖς διδόντος τινικαῦτα βάθος τὸ τοῦ πλάσματος, πάντως αὖ ἦνεσαν αὐτόν. Ἡ γὰρ μεγάλη ἔργα τὰδ' ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ Ἄγγελοι καὶ ἀνθρώποις ἔχοντα τῷ ὄντι ἐκπλήξιν. Τὰ ῥῶν διεσπῶτα εἰς ταῦτον συῆκτο· καὶ γῇ μὲν, θαλάσσης νικῶντος, τῆς αὐτῆς φύσεως ἀλλοτριωτάτα·

(1) Codex, ὡς.

εἰς οὐρανοὺς ἀνέβανεν· οὐρανόσ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ταῦθα σώζων τάξιν τὴν αὐτῆς, κατήκει (1)· καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ τοῦ γινῶναι δόξαν Κυρίου (2), καὶ πάνθ' ἅμα καὶ ἔργος Θεοῦ εἰσέηκει, καὶ θεία τις τὸ πᾶν εἶχεν ἡδονή. Ἦν γὰρ Μωσῆς μὲν δι' αἰνισμάτων καὶ σκιάς ἰδὼν (3) ἐθαύμασε καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ὁπῶπον Θεοῦ τὸ πρὸς ἀνθρώπους ὡς γ' ἐν ὁμιλίαις ἔσχεν (4), Ἰακώβ δὲ θεωρήσας κλίμακος ἐν σχήματι (5) πατὴρ ἤξικται ἐθίων γενέσθαι, πάντες δ' ὡς ἐν προοιμίῳ οἱ προφῆται ἀσθενὲς περὶ αὐτῆς ἰδόντες καὶ λεπτόν, τῷ δυνατῷ τῆς θεωρίας ἥσθησαν ἀμύχανόν τι ὅσον, ταύτην ἐκφανεῖσαι πᾶσι δι' αὐτῆς πόσον οἶσθε τῇ φύσει παρῶσχειν σκιρτῆσαι; ἔκ ἂν ἔχῃ τις ῥαδίως λέγειν, πλὴν τοσούτῳ τι πιστεύειν, ὡς ἂν αὐτὴ μήτηρ γένηται Θεοῦ, καὶ τεύθεν τὸ τῆς ἡδονῆς σκοπεῖν ὡς οἶόν τε καὶ τῆς εὐεργασίας πρᾶγμα.

Καὶ τοι βασιλέως μὲν ὄνταῦθα παῖς γενεῖσθαι μέλλουσα λαμπρὰν μὲν, καὶ πρὸ τοῦ πρᾶγματος καὶ πρὸ τοῦ πρᾶγματος, τὴν ἡδονὴν ποιεῖ τοῖς ἀρχομένοισι, κατὰ περίοδον δ' αἰεὶ δευτέραν, ἡμέρας τῆς τὴν τελευτὴν ἐλθοῦσαν δεξαμένης ἐπιλαμβανούσης, νεωτέρως πάλιν καὶ ἀκμάζοντας εἰς λόγον ἡδονῆς παρέχεται· ἥνικα δὲ ὁ τῶν βασιλευόντων βασιλεὺς

(1) Codex, κατήκει. Sæpe in ejus temporis et similium scriptura peccatum fuit. In Protevangelio Jacobi, c. 19 et 16, est male scriptum ἀπὸ pro ἀπέναντι. Josephus Anticab. § 3, pag. 501: ἐπὶ τῇ δυνάμει εἶσαν· oportuit ἥσαν. melius codex 3010, ἥσαν.

(2) Habac. 11, 14: ἐμπεπλησθή-

σται ἡ γῆ τοῦ γινῶναι τὴν δόξαν Κυρίου.

(3) Allusio ad rubrum ardentem, Exod. 111. Similes allegorias jam plurimas, imo nimias, in Theodori Hyrtaceni præcedente oratione vidimus.

(4) Exod. xxxiv, 29.

(5) Genes. xxviii, 12.

καὶ κύριος τῶν κυριευόντων (1), ἀποσείλας τὸ λόγον αὐτῷ τῇ γῇ, μητέρα τὴν αὐτῷ εἰς βίον ἔχειν ἔκρινε, καὶ ἐν τῇ ἀγία ταύτῃ αἱ πορεῖαι κατέφάνησαν αὐτῷ (2), καὶ τὰ κακὰ πάντα ἐξηγῶν, πῶς ἐκ ἔμελλον πάντες μὲν πρηφῶνται, πάντα δὲ Ἀγγέλων τάξις, πᾶν δὲ τὸ τῶν ἀνθρώπων πλήρωμα πληροῦσθαι ἡδονῆς, καὶ αἰεὶ δὲ τοῦτο πάσχειν ἐξ ἐκείνου, καὶ τὴν δόξαν Θεοῦ τοῦ ἀφθάρτου καταγέλλειν; Καὶ μὴν, εἰ δεῖ νομίζειν ἀθυμίας σὺν ὑπερβολῇ κοινῇ ἀνθρώποις ἐξηγέσθαι, ὅτ' ἐγὼ διὰ τῶν πρηπατόρων τῆς βεβήλου τόλμης ἔγνων (3) κατασῆναι (δῆλον γὰρ ὡς ἀνθρώποις ἐξ ἐκείνου τὰ τῆς καταδίκης ἐπεκλώσθη), ἐνταῦθα δικαιοσύνα ἀπάντων ἂν πείσῃσι τις ὡς θαυμασίῃ τις εὐθυμία πάντας ἂν κατέσχε, τῆς Θεοῦ μητρὸς εἰς φῶς ἐλθούσης, εἴπερ ἔλεον μὲν Θεὸς καὶ χάριτας ἀνθρώποις ἀποστέλλειν καὶ βούλεται καὶ θαυμασίῃ τις ἐνεσθῇ αὐτῷ εἰς τοῦτο δύναμις, ἡμεῖς δ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκκλείομεν, τὴν πονηρίαν καὶ τὰ ἴσα ἀθαιερούμενοι. Καὶ τί δεῖ πολλὰ λέγειν; εἰ γὰρ θερμότερον, ἢ κατὰ τὸν ἐνόντα χειμῶνα τοῖς ἀνθρώποις, φημὶ, τὸν τῆς ἀγνοίας, διάθεσιν λαβὼν τις, δυνήσεται πιστεῦσαι ὡς αὐτὴ Θεῷ διὰ σαρκὸς ὑπὲρ ἡμῶν δέπου συνηγώνισται, κάτοχος ἐνταῦθα τὴν ψυχὴν τῷ θαύματι γενόμενος, θειοτάτην ἀπασῶν ταύτην ἂν ἐν βίῳ ἡδονὴν ἡσθεῖν, καὶ εὐπαθήσας ὑπ' αὐτῆς, ἀνω, ὡς εἰπεῖν, τῷ τῷ χωρήσει, ἄχει ἢ τῆς

(1) Periphrasis Paulina ex Epist. 1 ad Timoth. vi, 15. μῆτις τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ αἰῶνι.

(2) Psalm. lxxvii, 24: ἐξαγήθησαν αἱ πορεῖαί σου, ὁ Θεός, αἱ πο-

(3) Sic codex. Si haec sunt integra, utique non sunt facticia.

φύσεως περιφορᾷ καὶ τὸ καθέλκον ταύτης εἰς τὰ κάτω πάλιν κατενέγκη, τῆς ἀναβάσεως, καθάπερ ὡτέρων, διαρρύσεως.

Ἄλλ' ὁ μὲν τῆς γενέσεώς αὐτῇ ὄνταῦθα σήκτω λόγος, ὃν σιγῇ τὸ θαῦμα λέγων, καὶ σεμνότερος αὐτοῦ γινόμενος τὸν τρόπον τοῦτον· τὸν δὲ τῶν δευτέρων τούτων μυσηρίων μεταλαμβάνοντες ἀγῶνα, κατὰ δύναμιν ἀρξώμεθα τοῦ λέγειν.

Αὕτη τοίνυν ἡλικία ἔτι βρεφικὴν ἐπέχουσα καὶ κλῆσιν φύσει τῇ τῶν γυναικῶν ὁμολογεῖται ἐπισυρμένη, εἰς τὰ τῶν ἁγίων Ἅγια (ὡς λόγων θαύματος γμόντων τούτων καὶ πληθυντῶν οὐρανόν!) εἰσάγεται. Καὶ οὔτε τὸ νεώτερον τοῦ πλάσματος κατέσειε τὴν τῶν ὁράωντων γνώμην, οὔθ' οἱ πρεσβύτεροι αὐτῇ τὴν εἰσοδὸν πατέρες ὅτι πλεόν, ἢ νόμος ὁ Θεοῦ ἡγήρευεν (1), ἐπιχειρῶσι δοᾶν ὃν νῶ ἐλάμβανον. Ἀλλὰ Θεὸς μὲν ἄνωθεν ἐπιψιφίζων διετέλει, πρὸς ἡμᾶς τῷ εὐδόκειν ἔτι, οὗτοι δὲ τὴν παρ' αὐτῶν συντέλεια τῷ πλάσματι λαμψρὰν εἰσέφερον· καὶ πάντες τὸ καλὸν τουτὶ ὡς σύνηθες ἡγάπων, ὡς οὐ νεωσὶ σχεδιασθέν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ κειμένων νόμων καὶ ψιφισμομένου τοῦ Θεοῦ τὸ κράτος καθαρῶς φερόμενον. Οὐ γάρ Θεὸς εὐδόκει καὶ θαυμασθῆναι βούλεται, ὄνταῦθα πάντ' ἐσὶν ἰδεῖν ὑπέκοντα καὶ τῆς αὐτοῦ βουλῆς ἐκκρεμαννύμενα· ὥσθ' ὡν οὔτε νῶ δύναται λαβέσθαι τις, οὔτε λόγος τούτων ἐφικέσθαι, ὡς καὶ τὸν παντάπασι κεκαθαρμένοι ἄνθρωποι καὶ θεῖον ἀτέχνως τὴν γνώμην ἀπιδόντα εἰς αὐτὰ τῷ μεγαλείῳ τε καὶ τῷ τῷ θαύματι

(1) Poterit consuli Tillenont. Liron. Amœnitatibus criticis 4. II, Memor. t. 1, pag. 487; collato pag. 94.

τος ἐνόντι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς πλῆθους, καὶ σιγὴν ἐν ταῦθα ἐξ ἀνάγκης ἀρῶντα δοκεῖν τὸν χρόνον, τῷτον ὥσπερ λέγειν, ταῦτα νῦν ὁρᾷ πολλοῖς ἐξέκειτο.

Τί γάρ, ὁ μέγιστον, οὐ περὶ βαίνειν εἰς ἔρως, τί δ' οὐχὶ παρὴν, ὁ τῆς φύσεως οὐ κυριώτερον; ἅ γάρ ἄδυστα ἀκούειν τε ὁμοίως καὶ τῇ πείρᾳ κρίνειν, περὶ ᾧ ὁ μὲν πολὺς οὐδ' ὅτι οὖν γινώσκοντες ἐτύχασον, ἱερεῦσι δ' ἀπείρητο μηδέ ποτ' ὤφθαι εἰσιόντας εἰς αὐτὰ, μήτε γνώμην σχεῖν περὶ αὐτῶν περὶ ἐρως ἀνερευτῶντας τὰ ἐν ταῦθα δρώμενα, ἀρχιερεὺς δὲ ᾧ ἀνείτο ἡ ἐκεῖ διατελεῖν, λαλῶντων ἀνὰ ἔτος ἑκατόν ἡμέραν μίας πρὸς τὸ τὰ γινόμενα τῷ πρῶνιματι ὑπηρετεῖν (1), τὸ ἀπ' ἐκείνου τῶν πολλῶν οὐδὲν διέφερεν, ὡς λόγος, ἀσέως τὰ ἐκεῖ καὶ οὗτος τεκμαιρούμενος (2), ταῦτα τοιγαροῦν τὰ διὰ πάντων ἅμα καὶ διὰ πάντων ἔχοντα τὸ θεῖον εἶναι καὶ σεμνότερα (ἐπεὶ τῶν οὐκ ἦν αὐτῇ ἐνδιατελεῖν ὡς ἐπιτηδεύοντες, οὐδ' ὅς ἀν' ἀρκίᾳ μᾶλλον πρὸς ἀξίαν), τῇ παρθένῳ δίαιτα καὶ οἶκος, ὡς εἶπεν, γενέσθω.

Οὐ μὲν, χωρὶς θειάμων σεμνότητων τε καὶ τῶν αὐτῶν πολὺ τὸ σῶφρον σὺν μανίᾳ θεῖα φερούμενων, τὴν ἀρχὴν τὰ πρὸς τὴν εἰσοδοὶ αὐτῇ ὑπῆρξε τοῦ νεώ· ἀλλ', ὥσπερ εἰς τῆς κατ' αὐτὴν περὶ τὰ καλλισία παρὰ σκευῆς ἐπιδείξει ταυτὶ τὰ ἄδυστα κατασκευάζοντος αὐτῇ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ μέντοι γε δεικνύντος οἷα μὴ καὶ ἀνθρώπων δοκεῖν, ὅτι τὰς τῶν θηλειῶν παρθένους οἱ δρώμενων τῶν μεγίστων τούτων μυσία γεννιότες εἰς ταυτόν συναγαγόντες, ὑπὸ πλείονος

(1) Conf. supra p. 33, n. 9. 938, ubi hic ipse locus appositus

(2) De eo proverbio i. ii, pag. a nobis fuit.

τῷ φωτὶ (1) τὴν ἀκριβῶς παρθένον ταύτην ἐπὶ τὸν νεῶν ὠρεγκέμπουσι. Παρθένῳ τοιζαροῦν. ὡλήρης ὁ θείαμβος, καὶ χρῆσμοι, ὡς λόγος, οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπρίομετοι (2) ἐπὶ τοῦ πρέσματος καὶ δὴ ἐξέβαινον. Καὶ χορὸς ὁ τῶν παρθένων, θείασμῳ δῆπου καλὲχόμενος, τὰ πολλὰ περὶ ὧδ' αὖ καὶ τὰ τοιαῦτα εἶχε, καὶ τὴν ἰδίᾳ τῷ Θεῷ καταπεφημισμένην ταυτηνὴν παρθένον παμπλείσις ὕμνοις ὠρεγκέμπεν ἐπὶ τὰ Ἅγια. Καὶ τὰ ταῖς ἀκοαῖς πολλῶν ἄνωθεν ἐτῶν θρυλλομένη τοῖς ἤδη γινόμενοις καὶ ὄρεν παρίσματο.

Οὐ μᾶλλον τοῖσι αἱ παρθένοι ὀφθαλμοῖς ὄνταυθ' ὀκλεῖσθαι τοῖς ἀπάντων, ἢ ἐντεῦθεν ὠρεσβεῖον τὸ τῆς παρθενίας ἑαυταῖς προμνᾶσθαι ἐλπιφίζοντο, οὐ μόνον τῷ ὡς εἰς παράδειγμα αὐτὴν ὄρεν δῆπου παρθενίας, ἀλλὰ καὶ ὡς τέλειος τῆς διὰ πάντων ἀκχεύτου καὶ ἀχράντου φύσεως αὐτὴν νομίζουσα. Οἷς οὖν ὑγιές τι καὶ ἐλεύθερον φρενὲν δυτάμεται καὶ τοῦ διακοτεῖν τοῖς μὴ γυναικοῖς τῶν πραγμάτων ἔχουσα ἀλλοτριώτατα, ἔπειτα, ὄνταυθ' ἀγαπητῷ τούτῳ παθήματι διακονέμεται, ἀρρενωπὸν τι τὴν ψυχὴν ἐύρων καὶ ἐλεύθερον καὶ βλέμματος παρθενικῷ ἀντίρρόπον, ἐκ τῆτων τὸ καθ' ἑαυτὰς εἰς θαυμαστὴν ἀνάβασιν κεχωρηκὸς ἐμάνθανον. Οὐ γάρ, ὅσον τῷ τῶν γυναικῶν αὐταὶ διέφερον ὁμίλου, τοσοῦτον αὐτῇ πρὸς ἑαυτὰς τὸ μέσον φέρουσα ἐδίδδοσα· ἀλλ' οὐρανοῦ μὲν καὶ γῆς ἑστὶ καὶ κοιτὸν ἰδίῳ τι καὶ συνάγει εἰς ταῦτ' ὁρήματα περὶ ἀμφοῖν αὐτῶν, τὰ δὲ τῷ παρθένον τούτων πρὸς

(1) Conf. supra p. 50, n. 1.

(2) Lucianus Alex. 54 : ὁκτώ
μαι χρῆμας ἐπὶ μὴν οὐκ γῆς, φα-σις, οὐκ οὐρανοῦ ἀπρίομους, ἀπρί-
τους δὲ καὶ δυτοπύτους ἀπύτας.
Vide Erasmus Adag. 1, v, 44.

αὐτὴν καθάπαξ ἀκοῖνα· ὡς οὐκ ἔστιν ὅτε νῦν τὸ κατ' αὐτὴν δηλῶσαι οὔτε λόγῳ, ἀεὶ δὲ τοῦ ἰσοῦ δεῖ τῷ σκοπούμενῳ περὶ ταύτης, πρὸς γὰρ τὸ ἰδεῖν τι ἄξιον περὶ αὐτῆς καὶ διελθεῖν.

Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ ἅδυντα αὐτά τε καὶ ἡ περὶ τῶν μνήμη, περὶ ἧς ὁ λόγος ἔχων ἐπλέκε τὸ θαῦμα τῇ παρθένῳ, ἔτι ἔχοντά με παρ' αὐτοῖς, « κεφάλαιον », φησί, « τὸ τῇ ἐκεῖ θαυμάτων λέγει, « τῆς Ἀγγέλου (1) καθ' ἡμέραν ἐπὶ τῇ ἀγνῇ προδεδημένης οὕτως ἐν τροφῇ, ὥσπερ τροφῇ σαυτῶν τε καὶ τῷ λόγῳ ἐν τῷ ἀφηγεῖσθαι ἀπολαῦσαι καθαρῶς παρέχων. » Προθυμίας οὖν αὐτίκα πρὸς τὸν λόγον πίπλωμαι ψυχαγωγῶντα διὰ τῶν πραγμάτων· δέδια δὲ τὸ ἑμαυτοῦ σκοπῶν ἐν μέρει, μὴ, πρὸς τὴν οὐράνιον ταύτην ἀπιδεῖν προθυμηθεὶς, ἀνάτασιν καὶ νοῦν ἐνταῦθα ὑπερτείνας, ἔπειτα ἐντεῦθεν ὡς ἀπ' οὐρανοῦ καθάπερ σκάλῃς ἐκσταειφθῶ, μήτε ὑπὸ τῆς ὕλης βάρους ἔχων τοῖς τοῦ νοῦ πίεσιν χωρεῖν διὰ τῶν ἐν τοῖς Ἀγγέλοις θείων καθαρῶς πνευμάτων, μήτε μὴν τοῦ κατ' αὐτοὺς πυρὸς ἁγίου περιδράττισθαι. Ὅς γὰρ ὕψος βίον τοῦτοι ἐκπεριαιτλῶ, πολλῆς ἀναπιμπλάμενος τῆς ἀπὸ τῶν κακῶν ὀμίχλης, πῶς ἄρα τῶν ἀγγελικῶν ἐξασημάτων τούτων καὶ τῆς κατὰ τούτους νοητῆς φλογὸς οὐσίας ὡς διὰ νεφέλης τῆς τῶν λόγων ἕξεως χωρῶν κατόψομαι; εὐρίσκω γὰρ, δοκιμάζων τούτοις προσχωρεῖν διὰ τοῦ λόγου, ἑμαυτὸν μὲν οὐδὲν ἑλαττίον ἀπολισθαίνοντα ἐκείθεν, ὑποσπῶντός τε καὶ καταδύοντος τοῦ ἐν τῷ τρέπω

(1) Vide p. 33, sq. quæ narrat archangelus Gabriel uno quoque die ad Virginem ferre jussus fuit.

βάρεος, ταῦτα δ' ἔχοντα τὸ ἔτι καῶφοι καὶ πίνον
καὶ εἰς αὐτὰ αὐτὰ ἐνσφύον.

Καὶ τοι ἔγνω, πρὸς τῷ μηδὲ Ἀγγέλων ὄψιν σίεσαι
πεφυκίαι, καὶ τὴν μήμην οὐκ ἀξίας ἑμαυτοῦ νομίζω.
Εἰ γυν ἱλίζην ἐμοὶ ἐντίθῃσιν ἡ μήμη, τὸ καὶ λειτερ-
γίας καθαρώς ἀγγελικὴν ἐπὶ τροφῇ τῇ τῆς παρθένου
βύλεσθαι διεξιέμαι λόγῳ ὅσῃ ἄς μοι τὴν δειλίαν ἐμ-
ποιοῖ (1) διχαίως! Ἄλλοι μὲν γὰρ λογιζέσθωσιν Ἀγγέλων
θεωρίας, ἄλλοι δ' ὁμιλίας τούτου μουσικὴν τε καὶ
σκιαζομένην τῇ τοῦ λέγοντος ἀξία τε καὶ φύσει, οἱ
δ' ἐμπύρευ γλώττης νοητὰ πρεβλήματα· τοῖς δὲ
τὸ θαύρου τῆς παρθένου πρὸς τὸν Ἀγγέλον καὶ τὸ
ὡσαν περὶ εἰκείου λειτουργοῦ φερεῖν αὐτοῦ ἐν θαύ-
ματι κρινέσθω· σύμπαντες δ' ὁμοῦ τὸ τούτου πρὸς
αὐτὴν λειτεργήμα συντεταμένον θεωρεῖτωσαν μετὰ
νηφούσης γνώμης. Ἐξ ἀπάντων γὰρ οὖν τούτων θαύ-
ματα ἀνθρώποις ἀνακύπτει ἄρρητα καὶ ἀθεώρητα,
Θεοῦ μόνον, ὡς εἰπάειν, δυναστείας ἔχοντι τι ἀναχα-
ράττοια. Καὶ μήτε τις ἀκούει ἀόρατον Ἀγγέλου
φύσιν, μήτε ηπιώδους ὀφθαλμούς παιδός, μήτε τοῦν
ἐξ ἀπόπτου καταβαίνοντα, μήτε κόρης γινῶσιν γη-
γινοῦς, τῶν τῆς περνοίας λόγων, ὑπὸ ἀπειρίας λογι-
σμῶν σωφρόνων καὶ φερόντων εἰς Θεόν, σχιζέσθω·
οὕτω γὰρ Θεόν (2) ὡς εἰς ἐργάτην ἔσται ταῦτα ἀνα-
φέρων, εἰ ἀνθρώπων μὴ ὁρᾷ λογισμοῖς ταυτὶ ὑπ-
εἶκοντα. Ἐπὶ, εἰ γνώσεως τῷ ἐπιβάλλοντι τῆς τῶν
ἀνθρώπων καὶ ἀξία συμμεμέτρητο ἢ τῶν γινωσκομένων
τούτων, ὄφελος οὐκ ἄς αὐτὰ ἡμῖν τοσόνδε εἶχε.

Πάντων τοίνυν τούτων ὑπερπεφυκῶν τῆς χάτος

(1) Codex, ἐμπυῖ.

(2) Forsan τις Θεός.

τε καὶ χαμερπούς ἀνθρώπων γνώσεως, εἰκότως καὶ ὁ
 θεῖος οὗτος Ἀγγελος οὐ τρεφῇ δῆθεν Ἥλιου (1) οὐδὲ
 τῷ πάλαι θρυλλομένῳ μάνῃ, οὐδὲ τὴν τῶν προ-
 πατόρων περισχόμενος τρεφὴν ἐκείνην (2), εἰσΐα τὴν
 παρθένον, ἄρτω δὲ ὑπερπαθεῖ τοῖς ὅλοις καὶ χεῖρες
 ἀγγελικῆς ἀξίας θήγει. Ἀγγελος τοίνυν τὴν τρεφὴν
 αὐτῇ φέρων, παρετίθει· Ἀγγελος, προσώπων ὀψέως
 ἀναλαμβάνων, οὐκ ἀσύμβλητον αὐτὸ καλίστη τῷ
 τῆς τρεφομένης, ὡς εἶπεῖν, προσώπων· Ἀγγελος, ὡς
 ὑπὸ πνεύματι Θεοῦ κινούμενος, τὴν ταύτην λειτουργίαν
 αὐτ' ἄλλου τοῦ ἀπεδίδου ἔργου.

Τίς ταῦτ' ἀκούων οὐ κατὰκρας ἤδεται, ὅσα τὸ
 φοβεῖσθαι, τοσούτω καὶ τὸ χαίρειν ἔχων; τίς, ἀν-
 θρώπου, ὡς ἰδεῖν προχειρῶς, κοινωνίαν πρὸς Ἀγγέλου
 φύσιν οὕτως ἀκούων, οὐχὶ καὶ τὴν, μὴ ἐπ' ἄρτω
 μόνῃ ἔχειν ζῆν τὸν ἄνθρωπον, φωνὴν ἐκείνην τῷ Θεῷ (3)
 εὐθὺς συνεληφίσατο,

Ὡ χεῖρες Ἀγγέλου φέρουσαι πρὸς τὴν παρθένον,
 καὶ τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς ἡμᾶς διὰ μειζόνων πάλιν εἰσ-
 ποιῶσαι! χεῖρες οὐ λαβίδι πυρὸς καθαίρουσαι δήπου
 τὴν παρθένον (4), δι' αὐτῆς δὲ μάλλον κερδαίνουσαι
 αὐταὶ τὸ ἐπὶ πλεῖστον ἔνθεον, καὶ τῆς κεκαλυμμένης
 χάριτος αὐτόθεν ὁσφρακνόμεναι! ὦ χεῖρες, ὡς ἐν
 σκιαγραφίᾳ τὴν τοῦ παντός μεταποιῶσαι φύσιν, καὶ
 κατὰ Θεοῦ βουλὴν κινούμεναι, καὶ βάρος ἱερῶν οἰκο-
 νομίας τῷ κοινῷ διαφερούσης γίνει τῷ ἀνθρώπων

(1) in Reg. xix.

(2) Προπάτορες sunt Adam et
 Eva; et trophē ikainē est fructus
 ille arboris paradisiacae: cf. pag.
 33, n. 4.

(3) Deuter. viii, 3: οὐκ ἐπ' ἄρ-
 τῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ'
 ἐπὶ παντὶ ρήματι τῷ ὅκτῳ νοημένῳ.

διὰ σωματικῆς Θεοῦ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος.
 (4) Isai. vi, 6.

εὐχερῶς διατιθέμεναι! ὦ χεῖρες διακοιναί, προζω-
 γραφεύσαι χεῖρας τὰς δεσπότου καὶ Θεοῦ, δι' ὧν τὸ
 κατ' ἡμᾶς τοῦτ' (1) ἀναλαβὼν, τῷ τῆς σαρκὸς ὁμοίᾳ
 ἄδου ἅμα ἐδυνήθη καὶ θανάτου χειρῶν ἐξαποσπάσαι!
 ὦ χεῖρες, τῷ σὺν λόγῳ ἤφθαι οὐκ ἐπὶ τούτου ἔγνωσαν,
 ἰώμεναι τὴν περὶ τὴν διὰ χειρῶν τῶν ἐξ ἀρχῆς ἀνθρώ-
 πῳ τοῦ ἀπειρημένου θίξιν! ὦ λόγσι καὶ ὅφισ ἐκείνη
 καὶ πρὸς βλήματα Ἀγγέλου, καὶ φωτὸς ἑορτῇ, τοῖσιν καὶ
 εἰπεῖν ἀδύνατος! ὦ παρθένου πρὸς ἐκεῖνον ἀνεκλά-
 λητος καὶ θαυμασὴ τις ἐντευξίς, καὶ ὅσα πρὸς ὑπο-
 δοχὴν τῶν λεγμένων διατεταγμένα, καὶ ψυχῆς ἀνά-
 τασις τοὺς ἐν ταῖς συνουσίαις οὓς μὴ ἐκφορῶν πῶ
 τῶν λόγων φθάνουσα, καὶ πάντα τὰ αὐτῆς Ἀγγέλου
 παρουσία συμφωνοῦντα!

Ὡς τῷ ὄντι ἡ παρθένος κατὰ τούτους (2) τὰ τοῦ
 βίου κάλλιστα περτελεσθεῖσα, εἶτα καὶ τὰ μέγιστα
 νυνὶ τελεῖται, γνώσῃ πᾶσα ἅπαντα τὰ κατ' αὐτήν,
 καὶ οὐδεὶς τῶν πάντων δύναιτ' αἶψά ἰδεῖν εἰς ὅσον περὶ
 κατ' αὐτὴν μακαριότητος· ὥς (3) νῦν καὶ πρὸς τῆς
 κατ' αὐτὴν τροφῆς ἐπιχειρῶν διεξιέναι λόγῳ, νεκρὸς
 ὥσπερ τις καὶ ἄφρων, ἐλήλεσμαι μηδὲν λέγειν ἔχων
 ἄξιον τοῦ πρᾶγματος, καὶ λέγειν πάλιν ἀντικρὺς φι-
 λονεικῶν, ἄφωτός τις, τὸ τοῦ λόγου, τοῦτο θέατρον
 ἀλίσκομαι παρεξίαν, φωτὴν μὲν ἴσως προιέμενος, μηδ'
 ὅτι οὖν διὰ τῆς φωτὸς δηλῶν περὶ τῆς κατ' αὐτὴν
 τροφῆς. Εἰκόνα γὰρ Ἀγγέλου ῥᾶον ἰδοίμ' αἶψά, ἐπ'
 ἑμαυτῷ ἀνατυπώσας διανοίας ἐπαφῇ, ἢ περὶ τροφῆς

(1) Videtur σῆμα excidiisse.

Potuit tamen orator, quum non
 diceret, gestu sententiam decla-
 rare.

(2) Nescio ad quos referatur
 πύπος. Deest forsans πύς χε-
 ρος.

(3) Codex, ὥς.

τῆς τῆς παρθένου (1) ἔχοιμ' ἂν τι καθαρόν εἰπεῖν καὶ φέρον εἰς ἀπόδειξιν τὴν γὰρ μετρίαν. Ἄρτον γὰρ ἔχειον. 2) ἡ παρθένος, τὸν μᾶλλον τῶν ἀρρήτων πάντων καὶ νοῆσαι καὶ εἰπεῖν ἀληπτόν ὁμοῦ καὶ ἄγιον, ἐν τῇ αὐτῆς δέξασθαι γαστέρι ὑπὸ τῆς ἀχερείτου τε καὶ μακαρίας ἐλθριθεῖσα φύσεως, τῆς τοῦ Θεοῦ λέγων καὶ πατρός, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, λόγῳ φεύγει τὴν τῶν ἀνθρώπων γνώσιν, ταύτην ἔχειν τὴν ἐστίᾳσιν ἡζιώται. Καὶ παριών τις ἐν σιγῇ μᾶλλον ἂν δοῇαι τι ποιεῖν, ἢ καὶ ὅπως οὖν κινῶν λόγον περὶ τούτου. Ὡς περ γὰρ φῶς ἡλίου μᾶλλον εἶδεν τις, μὴ πάνυ τὴν ἑλπίν προσερεΐσας· ὡς (3) δὲ καὶ τροφὴν γενόηκε τις τὴν ἐνταῦθα, καὶ τὴν γνώμην ἐνελάμφθη ἔτι τε καὶ (4) ἐτρέφθη, μὴ φιλονεικίσας τὰς αὐτῇ μαθεῖν, μηδ' ὥς περ λίχιον ὀφθαλμὸν ὑπὲρ τὸ πεφυκὸς τὴν ζήτησιν ἐπιβαλὼν. Τίνων οὖν ἀσέβων συνδρομαὶ καὶ παραλλάξεις τοιαύτην θεωρίας πώποτ' ἐνεποίησας τοῖς περὶ ταῦτα ἔχουσι; ποῖοι σχηματισμοὶ κληνῶν καὶ δρόμος ἀπλανῶν κατὰ περίοδον ἐτῶν τῇ τοῦ παντός ὀλκῇ συμφερεμένην ἐσέησας τὴν ξένην ταυτηνὴν τρεφὴν; τίες ἀνθρωποὶ οὐρανογιώμονες καὶ διώκοντες ἀέρα, καὶ ἀνέμων δίκην ἐμφιλοχωρεῦντες καὶ συνδιαιτῶμενοι τοῖς νέφεσιν, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν τῆς σελήνης ἔδραν ἑαυτοὺς σπείροντες, κἀντεύθεν πρεσβαίνοντες ἡλίῳ, ἔπειτα διανηχόμενοι διὰ τοῦ ὅλου τῆς Θεοῦ δημιουργίας τραγῆματος, τοιαύτην πώποτ' εἶδον ἢ ἐθέρεσαι τραγμάτων σύνοδον.

(1) De duplici illo articulo
I. II, p. 296.

(2) Christum intelligi ἄνω
ζῶντα, quo se Christus nomine

ipse ind.g.tavit apud Joannem
Cf. p. 34, n. 1, 96, nn. 6, 7

(3) Codex, ως.

(4) Addidi καὶ.

ὥς ἀληθῶς πάντα τὰ ἐνταῦθα παραλλάττοντα καὶ ἀσχημάτισια, καὶ γινώσιν διαφεύγοντα τὴν τῶν ὑπ' οὐρανὸν, καὶ μυστικῶν αὐρας ἔμπλεα, καὶ παρυσίας γίμοντα τῆς τοῦ Θεοῦ, αὐτά τε καὶ ἡ πρὸς ἀδύτοις τῆς παρθένου (1), περὶ ἧς ὁ λόγος καὶ τῷ λέγοντι διατελεῖ.

Ἄλλ' εἰσιούσης τῆς ἐν δόξῃ ταύτης εἰς τὰ Ἅγια, τὰ Σεραφίμ ἐθαύμαζον· τὰ Χερουβίμ εἰκότως περὶ ὕμνους εἶχον· Ἀρχαὶ, Θεόνοι, Κυριότητες, καὶ πᾶν δειὸν πλῆρωμα πρὸς ὁράνῃ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ταύτην πρεσβυθεύσαν ἐμακάριζον, τὸ τῷ Θεῷ νοούμενον τε καὶ ἐσφραγισμένον τέως ἀναπίπτουσαν ὁρῶντες διὰ τῆς ἐν τοῖς Ἁγίοις παρυσίας.

Ἐκ γῆς μὲν οὖν πάλαι δῶρον Θεῷ ἐξηρημένον ὁ θρυλούμενός νεὺς ἐστιάθη· ἐν αὐτῷ δ' Ἁγίων Ἅγια ἐνεχοδόμητο, εἰπεῖν τε καὶ προσελέφα ἀπὸρροθὲν πολὺ τῷ θεσμένῳ ἐμποιοῦντα τὸ τῆς ἀγαθίας πρᾶγμα· ἐν αὐτοῖς δὲ ἡ παρθένος τὴν διατελεθὴν πεποίητο, καθιστάμενη διὰ τοῦτο θεῖος τῷ Θεῷ, καὶ, ὡς ἐσκιαγραφημένοι ἥλιον ἡλίῳ ἀκριβοῶς τοῦ τῆς δικαιοσύνης, τὸν αὐτοῦ νεῶν τε τοῦτον καὶ τὰ Ἅγια οἰκῶσα. Οὕτω τὰδύτα τῶν ἱερῶν ἐπὶ τοῦ κατ' ἡμέραν τῆς Θεοῦ μητρὸς πορεύσιμα, καὶ οὕτω ἰομοῦ πλέον εἶχε παρθένος, ἢ καὶ δι' αὐτῆς τὸ ἀπὸ τοῦδε εἰργασμένην τοῦτον (2) νῶτα δοῦναι ταύτῃ καὶ τὸν πόδα εἰς τὴν πίσω ὑπεκκλέπειν· ὥστε θεῖα μὲν αὐτὴ ἀπαταχοῦ ἐκεῖ ἑώρα, θεῖα δὲ ἐμάνθανε δι' ἑαυτῆς αὐτὴν, θεϊότατα δ' αἰετὶ τετέλεστο καὶ μέλλω θαύματα. Οὐ γάρ τι

(1) Vix puto posse hic mente tentia, vel διατίθη, vel ὡσεύς, vel repeti, quod proxime sequitur, παρυσία.

noimen διατελεῖ. Addi poscit sen- (2) Legem scilicet Judaicam.

ἀγεννές καὶ οἷον μὴ δοκεῖν ἄξιον αὐτῆς ἐφρονεῖ· ἀλλ', ἀκήρατον τῷ ὄντι γνῶσιν ἔχουσα καὶ οἶα τῆς φρονουσης δέπουθεν αὐτῆς ἀξίαν, οὕτω καὶ τὸν τρέπον ἐδειξε τῷ τοπῷ πρέψαιτα· οὔτε γὰρ αὐτὴ τὸ κάλλιον καὶ μάλλον συγγενές, ὡς ἐνοικεῖν ἐτέρῳ τόπῳ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, παρῆκεν. Οὐκ οὐν οὐδ' ὁ χρόνος ἐδειξεν, αὐτὸς τε ὁ λαχὼν τὸν πρὸ αὐτῆς δοκοῦντ' ἄξιον ἐνδαισιτᾶσθαι ἥκιστα ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ σχῶν ἐφάνη· οὐκ οὐν οὐδ', ὡς ἔλαβεν, ὑπέμεινε τὸ μὴ τὸν ἐνοικοῦ εἰς τέλος ἔχειν. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο, οὐ κατὰ τῆς προφητίας τὰ παρὰ τοῦ πνεύματος, τῇ ἐνοικίᾳ πλκτούσῃ ἦν αὐτῇ· ἀλλὰ μεθ' ὅσης τῆς παρουσίας τῆτο ἐπεσκιαζεν αὐτὴν (1) καὶ περιεῖχε καὶ κατεσχημάτιζε δι' ἑαυτοῦ· ἐπεὶ περὶ αὐτῆς διεξιόντες καὶ προφῆται δόξαν προσελάμβανον ὡς ἄρα λειτουργοὶ τῶν τῷ Θεῷ ἐψφισμένοι ἐκ τῶν κατ' αὐτὴν κρινόμενοι. Οὐδὲ γὰρ ὑπὲρ μὲν Νινευὶ τῆς πόλεως, οὐδέ γε ὑπὲρ Ἰουδαίῳ ἢ ὀντινῶνδιν, προλέγοντας αὐτὸς Θεὸς κρείττονος ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίας ἐπέπλη, ὡς περὶ τῶν ἐσομένων ὡς γεγενημένων ἔχειν ἀποφαίνεσθαι, καὶ πάντας ἔχειν τοὺς ἀκουοντας πιστεύοντας καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὺς θαυμάζοντας· ὑπὲρ δὲ τῆς ἀληθινωτάτης πόλεως αὐτοῦ (2), λέγω τῆς ὁμοῦ παρθένου ταύτης καὶ μητρὸς, καὶ τῆς αὐτοῦ βουλῆς περὶ αὐτῆς, διαφερόντως τῆς καὶ πάντα τὰ σωτήρια ἡμῖν ἐχούσης, καὶ αὐτὴ ὑπὲρ τῶν ἐν οὐρανῷ καὶ τῆς ἀπάσης φύσεως, Θεός, αὐτοῖς παρῶν τε καὶ διαλεγόμενος ἐν τῷ προσδο-

(1) Respectu ad Lucæ verba: Πνεῦμα ἄγιον ἐπιπνέοντα ὅτι σὶ, καὶ δυνάμεις ὑψίστου ἐπισυναΐσσει σοί.

(2) Cf. p. 27, n. 1. Addatur Gregorius Thaumaturgus Hom. 111 in Anagnostiat. Mariæ p. 27 C

ποιεῖν αὐτοῖς τὰ τῆς αὐτὸν τεκούσης ταύτης ὡς εἰς τὸ γινώσκειν, οὐχὶ πολλαπλῶς σοφούς τούτους ἀπεδείκνυε καὶ τὰξιν σώζοντας τὴν προφητῶν, καὶ διὰ ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν θαυματομένους ὑπὸ πάντων.

Ἐν ἁγίοις οὖν ἡ παρθένος, ὣν δὲ τῇ παρθένῳ Θεός· καὶ νεώμεν ἐν ἀδύτοις (πῶς ἂν (1) εἴποιμι;) αὐτὴ ἐσκήνει, ὣν αὐτῇ δ' ὁ τοῦ πατρὸς υἱὸς ἐσκήνωσεν, ὡς μηδ' ὣν νῶ λαβεῖν τὸ πρᾶγμα ἔχειν τοὺς ἡμᾶς γι τοῦτο εὐεργετηθέντας, καὶ ἐπέβη ὡς ἐπὶ Χερουβὶμ καὶ ἐπιτάσθη (2), καὶ εὐφράνθη ἐπ' αὐτὴν ὣν τέρπει ὡς ὣν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.

Καὶ Ζαχαρίας μὲν, ὡς γυνὴ ἰδοῖν, αὐτὴν ἀναδεχόμενος, προσῆγε τοῖς (3) ἀδύτοις· αὐτὴ δὲ τοῦτον, ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τῷ μεγάλῳ ἀρχιερεῖ τε καὶ δεσπότῃ συνεισηγε.

Καὶ φωνὴ μὲν ὥν τοῦ ἐκεῖ ἰλασίπριου ψῆφοι δηλαδὴ τὴν ἀνωθεν καὶ ὥν Θεοῦ κατήγγελλε περὶ τῶν ἀτεχνῶς πρακτέων τοῖς ἀνθρώποις· ὥν δὲ τῆς μακαρίας αὐτῆς γαστέρος λόγος προελθὼν ὁ τῷ Θεοῦ τὸ πᾶν γέμον ἀγιότητος ῥῆμα τοῦτο συνετέλεσε.

Καὶ λίθοι μὲν ἐπωμίσι (4) πάλαι τῶν ἱερέων ἐπιχείμενοι, καὶ τι σκοτεινὸν ὑποδεικνύντες, ἢ πάλιν τι διαφανὲς καὶ ἀμιλλώμενον τοῖς καθαρῶς λευκοῖς, ἐξ ἑκατέρας ταύτης ὕψους τὰ πράγματα ὡς ἔξει τοῖς

(1) Vide l. II, p. 255, n. 3.

(2) Psalm. XVII, 10 : ἐπέβη ὡν Χερουβὶμ, καὶ ἐπιτάσθη.

(3) Codex, πρὸς : permutatione nota. Libanius Epist. 1113, quæ Iphicrati vulgo inscripta est, Themistio in codice 3035 : κα-

λὲς οἶδα, καὶ τῶν πάλαι καὶ τῶν νῦν, ἀπὸ τῆς ῥαδίως τῶν γραφόντων κατηγγεῖν θεοῦ ὡς δέξασθαι, καὶ πῶς μὲν αὐτοὺς ἐκφοβοῦσαν, ἡμῶς δὲ ἀπαύστην εἶναι ψυχῆς· codex idem, οἱ προφῆται, melius, me quidem iudice.

(4) Exod. XXVIII, 9...

ἀνθρώποις προύλεγον· αὐτὴ δὲ, τὸν ἀχρογωνιαῖον λίθον (1) καὶ τὸν μαργαρίτην (2, δεξαμένη ἐν αὐτῇ Χριστόν, τοῖς ἐν σκοτῷ φῶς οὐράνιον ἐποίησε, καὶ σωτηρίας ἅπασιν ἡμῖν αἴεσχε, οὕτως ἄρα ἀποχρῶσαν, ὥς· εἰ κρεῖττον λόγου τό τοσοῦτον ἀγαθὸν δοκεῖν ἡμῖν ἤνπευ κεχαρίσθαι.

Κακεῖ μὲν ἔλαιον ἱερέας τε καὶ βασιλέας χεῖρον, θείας ἐνδιδύσης κινήσεως, κατῆει· ἐπ' αὐτὴν δ' ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, κλίνας οὐρανούς, κατέβη (3), τὸν πρὸ τῶν αἰώνων τῆς αὐτοῦ βουλήs ἐκεῖνοι ἔλαιον ἐῖχέν· τοῖς ἀνθρώποις, καὶ χριστοῦς ποιῶν τοὺς πάντας διὰ τούτου. Σκητὴ γάρ εἰς μαρτύριον ἀνάγραφον αὐτὴ (4) Χριστοῦ κριθεῖσα τοῦ σωτῆρος ὡς τῷ τοῦ Θεοῦ καταπείασματι ἐναναπαύεσθαι, ἦν μὲν ὡς τράπεζα (5) τοῦ θείου καὶ δεσποτικοῦ προτέβεται καὶ ζῶντος ἄρτου (6), ἦν δ' ὡς σάμανος ἀγασματος (7) πλάττεται καὶ νεουργεῖται· καὶ ἦν μὲν ὡς λυχνία (8) φῶς Θεοῦ κρυφιοῦτος ἐκλάμπουσα,

(1) Vide t. II, p. 113, n. 4, ubi de Jesu nō ἀχρογωνιαῖος. Θεομικχίος Explic. Epistol. pag. 113 : ἀχρογωνιαῖος δὲ λίθος ὁ Χρυσός, ὡς πῦρ δύο πύλους, πῦρ πὺν πατεμενὸν οἶκον ἀποπλύντας, καὶ τὴν ἐξ ἐθνῶν καὶ Ἰουδαίων, διὰ τῆς ἐαυτοῦ συναντικῶν ἐπαφῆς καὶ εἰς μίαν συναντικῶν ἀνομιαν.

(2) Christum vocat margaritam respectu ad Matthaei locum XIII, 45, 46.

(3) Psalm. XVII, 9 : ἐκλινεὺς οὐρανὸν καὶ κατέβη. Gregorius Thesalonicensis Homil. in Annunt. pag. 75 : ἡμεῖς ὁ πλάσις ἡμῶν

Θεός... κλίνας οὐρανούς κατέβη.

(4) Codex, αὐτῆ. Cf. pag. 22, n. 3.

(5) Respectu ad mensam ac panes facierum : Exod. XXV, 23 ; Levit. XXIV, 6. Cf. p. 23.

(6) Conf. p. 34, n. 1.

(7) Respectu ad urnam mannae : cf. p. 23. Basilus Seleuc. Orat. in Annuntiat. p. 218 : πάλιν ὅς ἐστιν ἐκεῖνος ἡ Θεοτόκος, ἐν κατὰ τὴν χεῖρσιν σάμανος τὸ μάννα ζωμέσασα, ἀλλὰ πῶς οὐράνιος ἄρτον ἐν χερσὶ ζωμέσασα, τὸν εἰς βρώσιν καὶ ρῶσιν πῶς πικρὴν δίδόμεσται ;

(8) Conf. p. 24.

καὶ τῷ πυρὶ τῆς ἀφθαρείας τὸν γηγενῆ ἀνθρώπων θάνατον ἐξαπαλίσκουσα, τὴν τῆς Θεοφανεΐας ἔκκαθίζει ταῖς ἡμῶν ψυχαῖς λαμπρότητα, νῦν δ' ὁσμήν ἀφιεῖσα δόξης ὑπερπαθοῦς τε καὶ ἀρρήτου, μυστικῆς ὡς τοῦτο ἡδονῆς ἡμᾶς ἐμπίπτῃσι. Καὶ ὁ μὴδὲ ὄνθυμῶναι φύσις ἀτεχνῶς ἐδύνατο ἢ τῶν ἀνθρώπων, Θεοῦ λέγω παρ' ἡμᾶς ἀφίξιν καὶ ὁμιλίαν, τοῦθ' ὡς κάλυμμα, τὴν τῶν ἀπάντων γνώμην διαφεύγειν, ἐπὶ τὴν αὐτὴν τεκοῦσαν ταύτην πρῶτον ἐκταθέν, Θεοῦ ταῖς περὶ τοῦτου ψήφοις πρὸς αὐτὴν ἰδόντος, εἴτα πρὸς τὸ γένος δι' αὐτῆς, αὐτὴν καὶ δι' ἥδη ἐναπολαμβάνει, τὸν τῷ κατὰ τὴν χεῖρματός ἔλεον (1) διαμνησίον, ὃ αὐτὴν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῇ τῆς ἀνθρωπείας σκευὴ φύσεως Θεότητος λαμπρὰ τῇ ἐξουσίᾳ χεῖσαν, οὐκ ἔσ' εἰπεῖν ὅποσο, τι συμπάντων ποιημάτων ταύτην τὴν αὐτὴν ἀπέδειξεν ὀντισμοτέραν (2).

Ἐν τοίνυν, τῇ ἀναφερῶσιν εἰς αὐτὴν ὡς μυστήριον τάξει, βοιωμένη ἀκῶθεν ἱεφέλη ὁ τῶν Ἰουδαίων νόμος ἐλεγχόμενος ὡς οὐχ οἷός τ' ὦν πλυσθῆναι δόξης οἴκου Θεοῦ (3), ὡς ταύτῃ τῇ αὐτῇ ἐλέγχεται. Τὸ γὰρ παρθέτον πῶς μὴ ἰδεῖν ὀνδιατρέφουσας ἀδύτοις, ἔπειθ', ὡς εἰ ἄνθρωπος μὴδὲν μὴδὲ ὑπὲρ τὰ ἱερὰ ἰδόντες ἔτυχον, τὴν γνώμην διακείσθαι ἀνεκπλήκτους, ἀδυσίτους τούτους δείκνυσιν εἰς τὸ εἰδέναι δόγμασι Θεοῦ ἀκολουθεῖν ὡς καὶ Θεός, τὴν τοῖς ἀδύτοις ταύτην ἐμπεριχορεύουσιν καθάπερ οἶκον συντελέσας ἐαυτῷ,

(1) Forsan π. ἔλαον, ni voluerit in sono simili ludere

(2) Codex, ἐπιμωτέραν.

(3) Ezech. x, 4 : καὶ ἀπὸ παντὸς

δόξα Κυρίου ἀπὸ πάντων Χερουβὶμ εἰς τὸ ἀγαλματὶ πῶς οἶκον καὶ ἔστησι πῶς οἶκον ἢ πρὸς αὐτὸν. Conf. ii Paralip v, 13;

iii Reg. viii, 11.

τούς μὲν τῷ ἑσώτῳ νόμῳ καὶ πρεσβυτικῷ ἐναπομεί-
ναι γυόντας, καὶ μήτ' ἀνελέλκεῖν τὸν νοῦν τῆς σκιά-
δους διατοίας, μήτε διαθήκην Θεοῦ ἐκ πόλεως Δαυὶδ
μαθεῖν, καὶ ἔτι μήτε ὁρωμένην προσκυῖναι, μήτε
μὴν τοὺς ἱερούς γε τούτους περιπάτους ταύτης αἰ-
δεσθῆναι, ἀλλ' ἀπλήκτους διαμεῖναι, τῆς Θεοῦ βρον-
τῆς ἀποσίρραφέντας τὴν ψυχὴν, καὶ, χάος εἰς ἀγνοίας
ἄθεον καταπεσόντας, ἔπειτα καταφρενεῖν, τούτους
ὡς τῇ διαφθορᾷ ταύτῃ ἢ ἐποίησαν ὁ τῆς δόξης κύριος
κατέλιπεν ἐμπαῖναι. Καὶ τῶτ' ἔστιν ἐκεῖνο τὸ θρυλ-
λούμενον, ὡς οἵ γε ἱερεῖς αὐτῶν σῆναι λειτουργεῖν οὐ
δύνανται ἀπὸ προσώπου τῆς νεφέλης ταύτης (1). Οἱ
δ' ἐκ τοῦ παθεῖν κατατελεσθῆναι (2) ταῦτα δὴ τὰ
θεῖα νέος Ἰσραὴλ αὐτῇ γεγένηται, εἴτα διὰ τῶν τῷ
ὄντι ἱερέων εἰς τόπον τὸν αὐτῆς εἰσφέρειν οὐκ ὀκνεῖσιν,
ἀλλὰ, πρὸς τῷ τὰ Σεραφὶμ διασεωγμέναις πτέρυξιν
ὄραν' τηροῦντα τόπον τὸν αὐτῇ ἀφωρισμένον, σπου-
δὴν ποιοῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ ἐλχόμενον δι' ὑμῶν τῇ
Θεοῦ μητρὶ ἀποδιδόναι, μεγάλης ἐπ' ἐλπίδι δόξης
κατασκηνοῦντες (3), τούτων δὴτ' αὐτῶν, ὡς διέθετο,
κύριος ἀτελεύθετο.

Ἀπ' ἐκείνης τοίνυν τῆς ἡμέρας γῆ ἐδέχετο τὴν
εὐλογίαν, παιθεῖσα, ὡς εἰπεῖν, τῇ ἐκ τῶν γενομένων
τούτων αὔρα. Ἀπ' ἐκείνης, ἡ πρὸ τοῦ γενέσθαι κό-
σμον τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἐλπιζομένη πέρατι καὶ δὴ
ἐδίδδοτο φιλανθρωπία· τὸν δαῖνον ἐκείνη καὶ ἀκοίμητον

(1) in Reg. viii, 11: καὶ ἐδύ-
νατο εἰ ἱερεῖς σῆναι λειτουργεῖν ἀπὸ
προσώπου τῆς νεφέλης, ὅτι ἐπληροῦ
δόξα Κυρίου τὸν οἶκον.

(2) Codex, καταμαρτυρεῖται.

(3) Psalms xvi, 9: ἡγαλλιάσασθε
ἐν γλωσσῇ μου, ἥτις ἐστὶν ἡ σὰρξ μου
κατασκευάσασθε ἐπ' ἐλπίδι.

ἐχθρὸν κατήνεγκεν εἰς ἄδου, τὸν Ἀδὰμ ἀνέλαβε πε-
 σόντα πνῶμα μέγιστον· ἐκείνης τὸ τὸν θάνατον
 αὐτὸ (1) τεθάναι, καὶ μηδὲν ἔτι δοῶν ἔχειν κατ' ἀν-
 θρώπων. Ἀπ' ἐκείνης, ἡ χαμαὶ κειμένη γῆ τῆς μάρ-
 τυρας ἐπῆλειφε πρὸς τοὺς ἀγῶνας καὶ τῇ τούτων
 ἐφιλοτιμεῖτο τάξει, μᾶλλον δὲ εἰς τόπον οὐρανοῦ
 αὐτὴν ἐτίθει φέρουσα, ἀντ' ἀσίων ἀριθμοῦ συν-
 τάγματα προβάλλουσα τὰ τούτων, ὅσα κεκαλ-
 λώπιστο τῷ ἐκ τῷ ὑπερέαλλειν πλήθει, τοσῶδε (2) καὶ
 τῷ ἐκ τῆς τέτων δόξης τοῦτ' αὐτὸ φωτὶ περιασίρα-
 πτομένη. Ἀπ' ἐκείνης βωμοὶ γέλωτος καὶ τῆς μα-
 χρᾶς ἄλλης φλυαρίας ἔχουσιν ἀνατραπέντες, ἔτι τε
 δαιμόνων πᾶσα τάξις ὥσπερ εἰδῶλα ἐθνῶν ἠφάνισται,
 καὶ, εἰς τυθὸν οὐκ ἀπολήρητα εἰς πέρας συνωσθεῖσα,
 τὴν τοῦ καταφέρεισθαι αἰεὶ ὁδὸν ἠνάγκασται ζητεῖν.
 Ὁ τὰ πολλὰ Ἀπόλλων σοφιζόμενος τοῦθ' ἐν ἄσοφοι
 καὶ δίκαιον ταῦτ' ὑπέστη, συναπολωλὸς ταῖς γρη-
 τεῖαις· καὶ ὁμοῦ οἱ τοῦ αἰῶνος τούτου φρόνιμοι ἠλέη-
 χθησαν. Χειρὸς δ' ἐν ταῖς ἀπάντων κεῖται γλώττιαις,
 ὁ αὐτὸς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὢν, δι' ἀρετῆς χαλύψας
 οὐρανοὺς (3) τῆς τοῦ γενέσθαι ἐν ἡμῖν καὶ συμπεπο-
 λιτεύσθαι· καὶ τὸ τοῦ φραγμοῦ μεσότοιγρον (4) ἐκ
 μέσου γέγραψε, καὶ ἐπεγνώσθη τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις ἡ
 σωτήριος· καὶ ὁ λησὴς ἐν Ἑδὲμ (5), καὶ φλογὴν ῥομ-

(1) Forsan αὐτὴν.

(2) Codex, τῷ πᾶσι.

(3) Conf. p. 48, 19.

(4) Epist. ad Ephes. II, 14: πᾶς μεσότης τῷ φραγμῷ λύσεως. Basilid. Seleuco. Orat. in Annun-
 tiat. p. 315: χαῖρε, κεχειτωμένη,μασπύουσα θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἵνα
 πᾶς μεσότητος αἰσινῇ τῆς ἐχθρας.
 Conf. Grubius Spicilegio t. I,
 pag. 396.(5) Jesus ad Iatronem penden-
 tem: σήμερον μετ' ἐμοῦ ἐσθ' ἐν τῷ
 παραδείσῳ.

φαία (1) μετασπίσασα τὸ πῦρ εἰς δρόσον (2)· καὶ, ὡς εἰς κεφάλαιον ἀνεβλόντα δὴ τὸν λόγον δι' ὀλίγου φάσαι οὐκ ὀλίγον, βασιλεία οὐρανῶν ἀνέσται τοῖς βουλομένοις εἰσελθεῖν, καὶ πάντα θαύματα. Καὶ τῶν ἐνταῦθα οὐκ ἔσθ' ὅ τι ἔξω παραδόξου, μᾶλλον δὲ τοῦ κεκοσμηθῆαι πολλῷ τῷ παραδόξῳ· ὑπὸ γὰρ Θεῷ αὐτὴ ἢ καὶ χωρήσασα ἐν ἑαυτῇ αὐτὸν ἐκλήθη πρὸ αἰώνων, ὡς ἡμᾶς ἀσπληνήσουσα ὑπὸ μυρίων κεκμηκότας τῶν κακῶν καὶ ἥδη ἀπειπόντας.

Τοῦτο ὑπὲρ οὐρανοῦ δημιουργίαν τε καὶ χρεῖαν· ὁ μὲν γὰρ σώζει σύμπαντας ἡμᾶς τοὺς ὑπ' αὐτὸν, τὸ δὲ μετὰ τοῦ σώζειν καὶ τὸ εὖ ὁμοίως ἔχει. Τοῦτο ὑπὲρ φύσιν τὴν τῆς γῆς· ἡ μὲν γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς φέρουσα ἡμᾶς ἐσίωτας οὕτως παρέχεται, τὸ δὲ διαφερωμένους, καὶ ἐπ' οὐδενὸς ὅπως βεβηκότας, ὅσα σάλας ποντείας γινέσθαι κινδυνεύειν τὴν ψυχὴν ὑποβρυχίους, ἐσίησε, λαμπρὰς γαλήνης δεδακὸς λαβέσθαι καὶ ἀλκίρας ἱερᾶς, μηδὲν ὑφοραμένους τοῦ τὸ πρὶν ἐκβερασσομένου ἐφ' ἡμᾶς πονηροτάτου πνεύματος. Τοῦτο ὑπὲρ πᾶσαν ἀτεχνῶς δημιουργίαν· τίνα γὰρ τούτων ἀγιώτερά τε καὶ τὸ θαῦμα πλεῖστον ἐφελχόμενα; τίνα δὲ μᾶλλον ὁσιώτερά, καὶ λόγον χάτω λείποντα ἐπιχειροῦντι λέγειν; τίνα δ' οὕτω μετέθηκε τὴν γῆν εἰς ὕψος; τίνα δ' ἕτερα τὸ χάτω τε καὶ ταπεινὸν ἀνθρώπων γένος φέροντα παρὰ Ἀγγέλων τάξιν ἐσίησε; τίνα δ' εἰς ἀνάσισιν ἀμείνω καὶ ἀνάβασιν τὸ πᾶν ἐμετεώρισε;

Καὶ μὴν, εἰ οἱ παῖδα ταύτην εὐτυχήσαντες μὴ,

(1) Genes. iii, 24.

poni ostendi ad Nicetam Euge-

(2) Πῦρ et δρόσος saepe sic op-

nianum p. 113.

πρὶν ἀκοῦσαι τὸ πατέρων ὄνομα, ὑπόσκησας Θεῷ τῷ δόντι ἀναθήσειν φέροντες, εἰ φύσεως τῆς τῶν ἀνθρώπων μὴ τὴν γένησιν ἐσχάκει κρείττω, εἰ μὴ πάλα περὶ αὐτῆς δεδοξασμένα ἐλαλήθη τῆς πόλεως Θεῷ (1), εἰ μὴ τὰ ἐπὶ τούτοις θαύματα εἰς ἔργον δι' αὐτῆς ἐξέβη, τὸ παρθένον ὑπὲρ τὰ κοινὰ τῆς φύσεως αὐτὴν ἀποδεδείχθαι, τὸ τὸν ἕνα τῆς μακαρίας Τριάδος δεξαμένην ἱερόν ἀποτεκεῖν, τὸ τὸν χορηγὸν τῆς ἀνωζωῆς καὶ ἀθανάτου γάλακτι παρθερικῶς ἐκτρέψαι, ταῦθ' ὁμοῦ εἰ τῷ εἰκότι λόγῳ μὴ δουλεύοι (2), ὅτι δὴ παρθένος ὦν Ἀγίοις, μᾶλλον δὲ ὦν μυστικαίοις Ἀγίων τῇ διατελειᾷ πεπoίητο, οὐχ ἱκανώτατον εἰς λόγον θαύματος καὶ οἷον αἶ καὶ τὸν ἡλίθιον κατασκευάσαι σώφρονα;

Ἐγὼ μὲν οἶμαι τοσοῦτον πάντας ἀποδεῖν τοῦ τὴν ἀξίας τούτου γινῶσιν ἔχειν, ὥσθ' οὕτω μᾶλλον συνορεῖν, εἰ τὸ παράπαν διαφεύγειν τοῦτ' αὐτοὺς νομίζοιεν. Οὐ γάρ μόνον ὅτι, πεσόντων τῶν ἀνθρώπων λαμπρὸν πῶμα καὶ Θεοῦ πόρρω γενομένων, κἀντεῦθεν δόντων ἑαυτοὺς εἰδώλοις καὶ τῇ κατ' αὐτὰ ἀπάτῃ, καὶ ἐκσίαντων μὲν ὀρθῆς φρονήσεως, ἐκσίαντων δ' ἅμα καὶ Θεοῦ, καὶ οὕτως εἰς ἐχθρὰς καὶ μαχομένας δόξας ὅσα γε περὶ αὐτοῦ ἐκκυλισθέντων, καὶ τοῦ μὲν Θεοῦ βουλομένου τούτους οἰκειώσασθαι τὰ πρὸς αὐτὸν, τοῦ δὲ ἐχθροῦ ἐπὶ τὰ χεῖροσιν αἰεὶ ὑποσκελίζοντος, αὕτη, τῇ ἐξ ἀρχῆς Θεοῦ βουλῇ ὑπηρετήσασα, ὡς πορρωτάτω τούτων τοὺς ἀνθρώπους ἐσίησε, Θεοῦ τε καὶ τῶν θείων γινῶσιν ἅπασιν αὐτοῖς ἐνηθεῖσα, δεῖ σκοπεῖν, κἀντεῦθεν ἢ παρὰ Θεῷ

(1) Conf. p. 94, n. 2.

(2) Codex, δουλεύει.

ἐπλούτει χάριν ὀνοεῖν· ἀλλὰ καὶ ὅτι τηλικόσδε ἥλιος
ὡς ἐκ δυσμῶν ἡμῶν αὐτὴ ἀνέσχει, ὥστε ἐσκηνηθῆαι
ἐν ναῷ, παρὰ τὰ τῶν Ἀγίων Ἅγια τοὺς περιπάτους
ποιουμένη, ἐν τοῖς ἀληθῶς μεγίστοις κρίνοιτ' ἂν εἰς
δόξαν. Οἶμαι δὲ ἐγὼ ὡς, δεῖξαι βουλευθεὶς Θεὸς ὡς
ἄρα οὐκ ἐν μόνῳ τῷ μεγίστῳ σχήματι τὰ θαύμα-
τα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως περσίνειν ἔχει, τὸ μέγα
τοῦτο χρῆμα ὑποσίσας οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐλα-
χίστῳ, λέγω τῷ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, πρὸς τὸ
τὴν γινῶσιν τῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἡμῖν διπλασιάσαι,
ταύτην ὥσπερ ἄλλον οὐρανόν (1) ἀμείνω καὶ μεγαλο-
πρεπέστερον ἐπικατεσκευάσατο. Οὕτω τοιζαρὺν καὶ
ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος εἰς οὐρανὸν ἀποδόμκσε τὴν
κατάβασιν (2) αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐπαγγελίαν ἐπὶ
γῆς ἐθεμελίωσε, τῶν συνεχόντων ἀμφοτέρων τῶντων
ὄρων τοὺς ἡμᾶς ἀπειλημένους μέσους λόγον ἔτι
ἔχειν ἐργασάμενος, καὶ ἐκ τῆς τούτων πρὸς δὴ τὰ
παρὰληφθέντα ταῦθ' ὁμωνυμίας ἐπὶ τῶν νυνὶ θαυ-
μάτων (3) εἰς τοσοῦτον ἤρτα δόξης τῇ Θεοῦ μητρὶ
τά κατ' αὐτήν.

Ἡ γρὺν ὁ δυνατὸς μεγαλεῖα πεποίηκε τοιαῦτα (4),
πῶς αἰεὶ υἱὸς αὐτῇ ἀνθρώπου τὴν ἀξίαν εὐφημίας ἀπο-
δοίη; μᾶλλον δὲ πῶς οὐχ οὕτως ἔσται, ὡς εἰς λόγον
εἰσφορᾶς τῆς ἐκ τοῦ ἐπαινεῖν, δοκῶν ποιεῖν τι, εἰ νο-
μίζοι μηδὲ τὴν ἀρχὴν τι φέρον εἰς αὐτὸ εἰργάσθαι καὶ
μετὰ λαμπρὸν καὶ μήκιστον ὁμοίως τὸν ἀγῶνα.

(1) Conf. p. 79, n. 3.

αγγελίαν αὐτὴ ἐν τῇ γῇ θεμελιῶν.

(2) Ita codex, καταβασιν. Sed

(3) Sic Codex.

Amos ix, 6 : ὁ οἰκοδόμος εἰς τὸν
οὐρανὸν ἀνάβασιν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐπ-

(4) Psalm. lxx, 19 : εἰς ἐπίση-
μας μεγαλεῖας.

Χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, θειοτάτων οὕτω καὶ με-
 γίστων ὄντων, εἴ με δεῖ, καὶ τῶν εἰς λόγον εὐποιίας
 παρ' αὐτῆς ἡμῖν μνησθέντα, οὕτω κατ' ἐπιτρομὴν
 τῷ λόγῳ ὥσπερ σέφαρον τὴν τούτων μνήμην ἐπι-
 θεῖναι, τίς ἂν τὴν ἀπλὴν αὐτῆς εὐεργασίαν, τὴν πο-
 λυειδῆ, τὸ κατὰ ταῦτα τάχος, τὸ μὴ ἀποκλίνειν
 εὖ ποιούσας, τὸ νῦν μὲν σώζειν, νῦν δὲ ὥσπερ δεῖσθαι
 πρὸς τὸ σώζειν, ἀπὸ δεομένου εἰς τὸ εὖ ποιεῖν καθ-
 ιστάμενην, τὰ ἐν τοῖς συμπίπλουσι κινδύνοις κατα-
 λέγει βοηθήματα αὐτῆς, τὸ ῥύεσθαι αὐτοῦ θανά-
 του (1), πρὸς τὸν γεννηθέντα ὑπ' αὐτῆς Θεὸν κοινόν
 καὶ τοῦτο ἔχουσας (2); μυρίας γὰρ ὁ παρελθὼν χρόνος
 ἀποδείξει τὰς εἰς ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις δέδωκε, καὶ
 μέντοι δίδωσιν. Ἀμέλει πᾶσα πόλις, πάντες ἄνθρω-
 ποι εἰς εὐφημίαν τὴν περὶ αὐτῆς ἀεὶ ἀκμῆτες καὶ
 ὀρθοὶ τὴν γνώμην ἀπαντῶσι, καὶ ἐγκύμιοι τὴν ἑαυ-
 τοῦ καρδίαν ἐκασίος καὶ γλώττιαν ὕμνων τῶν εἰς ταύ-
 την ἔχει· ἀπολείπονται δὲ τοῦ πρὸς ἄξιαν, ὅσων
 προτεθύμνηται. Καὶ μὴν καὶ τοὺς ἐτέροις γλώττιαις
 τουτουσί (3) λαλοῦντας πάντας ἂν συμφώνους εἰς τὴν
 περὶ ταύτης μνήμην ἴδοις, καίτοι τᾶλλα διαφερ-
 μένους καὶ ἐκασίους ζῶντας καὶ αὐτούς· οὐ γάρ εἰσι
 λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι, ἐν οἷς οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ
 αὐτῆς (4). Οὐκοινοῦ οὐδὲ ταχὺ χρόνου περιόδου αὐτῇ
 ὥς εἰς πανήγυριν ἀποκεκλήρωται, ὃ δ' ἅπας χρόνος

(1) Non rara in Bibliis loquutio est, *ῥύεσθαι θανάτου*. Locos ipsos indicare superfluum fuerit.

(2) Velim *ἔχουσας*, nempe relationem ad αὐτῆς, quod est post βοηθήματα.

(3) Videtur nescio quos tunc praesentes externos homines significare.

(4) Psalm. XVIII, 3. οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι, ἐν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

ὡς τιν' ἄλλην χάριν καὶ αὐτὸς δεξάμενος ἔκειθεν τοῦτο ἔλαχε· καὶ ἀνὰ πάθ' ὁμοίως χρέιον τὸ περὶ αὐτῆς παινηρεῖν, ὥσπερ εἰσφορὰ τις, παρὰ πάντων ἀποδίδεται, νικήσασα καὶ χρέιον, τῷ μηδέποτε ἰλιγιάσαι ὡς γε ἐν ἀπείρῳ τούτῳ ζώντας, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ τῇ πατηγύρει. Καὶ οὐκ ἔσ.ιν ὅς τῆς ἑαυτοῦ Ἰουχῆς τὴν μνήμην ἐπ' ὀλίγον ῥῶν ἐξέβαλεν, οὐκουν ὅσον οὐδ' αὐτῇ πώποτ' ἐπελάβετο· καὶ πάντες, ἐπὶ τὴν ἑορταζομένην ταύτην ἅπαντι θυμῷ φερόμενοι, προσπίπτουσιν, ὡς ἄρα τῆς περὶ ἡμᾶς Θεοῦ φιανθρωπίας ἀρχὴν τε καὶ συμπέρασμα αὐτὴν πρεσβεύοντες, καὶ ὀφθαλμοὶ ἀκοίμητον ἠγνύμενον ἡμῖν τὴν εἰς τὸ σώζειν· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς (1) λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Θαυμασίᾳ ῥῶν διὰ πολλῶν εἰδῶν φιανθρωπίας παρ' αὐτῆς βοήθειαι καὶ τούτοις. Καὶ μὴν καὶ ἅ πολλοῖς αἰεὶ παρέσ.η τῶν ἀνθρώπων ὑπερβάλλοντ' ἀγαθὰ καὶ χάριτας ἔκειθεν προσδοκῆσαι, τὸ πιστεύειν ὡς τιν' ἄλλον καταβάλλοντας μισθὸν, ἰδεῖν καὶ πειραθῆναι τελεσφόρα ἔχει δοῦσα, ὧν τὰ μὲν ἐπιφθάσασιν (2) ἐτέροις ἴσοις θαύμασι, τὰ δὲ πρὸς τὸ παρὸν ἀρχὴν λαμβάνει. Καὶ συμβαίνει πάντας μὲν ἐλπίσαι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς τῆς ταύτης μοίρας καὶ ἐλπίζειν (3), μηδένα δὲ τῶν πάντων πώποθ' εὐρεθῆναι, ὅς γε δὴ τῶν ἐν αὐτῇ ἐλπίδων εἰς τὸ ἔρῃν ἐλαττίονων πεπιεσται τῆς χρείας. Καὶ τῇ μὲν δυνάμει τῶν θαυ-

(1) Psal. xliii, 12: π' ὁρῶντων σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι πρὸ λαοῦ τῆς γῆς.

(2) Forsan καὶ φθίσαντες, subaudito ρήματι.

(3) Puto homines quos τῆς ταύτης μοίρας, eos esse qui ex ejus stant partibus. Arrianus Periplo Euxini p. 126: ἀπ' ἀρχαίων οἱ Ἀρχαῖοι ἀπὸ τῆς Χιερμύρου καὶ

μάτων ἅπαντες ἐξ ἰσοῦ τὴν ψυχὴν κεκράτηται· ἐξ ἰσοῦ δ' αὖ καὶ τοῦτο τῶν αὐτῶν, φημί τὸ ταῦτ' ἀδυνατοῦντας διὰ λόγων καὶ κατὰ μικρὸν θαυμάζειν, σιγῇ ἐφ' ἑαυτῶν ὑμῖν ψυχῇ χρημένους ὅσα γλώτῃ. Ὅσον γὰρ Θεὸς τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ χάριν τοῖς ἀνθρώποις ἔδειξεν, ἡλίου καὶ τῶν κινουμένων ἄλλων τούτων ἡγερέστερον δρόμον ἔχουσα μετὰ τοῦ καὶ μᾶλλον ὠφελεῖν!

Καὶ ὁ μὲν, ὡς ἄνωθεν καὶ οὐ γενέσεως τῆς ἐξ ἀρχῆς χρυσάμενος αὐτῇ συμμάχῳ, μέγιστόν τι οἶον χαίρει καὶ οὐκ ἔχει ὅστις γίνηται ὑφ' ἡδονῆς· ὁ δ' ὡς μάστιγι εὐθύς ἐλπίσας, καὶ τὸν τρέπον τοῦτοι κομισάμενος τὰ τῶν ἐλπίδων εἰς τὸ ἔρρειν· ὁ δ' ὡς θατίον ἢ εἰπεῖν τυχὼν οὐκ εἶπεν φιλανθρωπευμάτων, μηδὲ προκλήων ἐλπίσιν· ὁ δ' ὡς ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πλημμελημάτων τοῦ ἐλπίσαι ἐξαιρεζόμενος, ἔπειτα τὴν παρ' αὐτῆς χάριν συννοήσας, καὶ ἐλπίσας, οὐδεὶος τῶν ἄλλων ἐλατίον τυχὼν (1) αὐτῆς εἰς ἀεδοῦλετο· καὶ ὁ μὲν ὡς μεγίστης τε καὶ παραδόξου τῆς εὐεργεσίας πειραθεὶς, ὁ δ' ὡς πλείστων τῶν αὐτῶν, ὁ δ' ὡς τῶν αὐτῶν πολλάκις, ὁ δ' ὡς λαμπροτέρων ἢ κατὰ τοὺς ἄλλους, ὁ δ' ὡς ἐξ ἀρχῆς αὐτῷ παρέσκησεν ἢ γνώμη. Ὡς γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲνα τῶν ὑπ' οὐρανόθεν εὐρεῖν, ὃς οὐ δι' ἄερος ἑαυτῷ τὸ ζῆν περιποιεῖ, οὕτως οὐδὲ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ τις τούτων χαλουμένων εὐρεθήσεται, ὃ μὴ παρ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ

τῆς Σινοφῶντος μερίδος. Lucian. De concub. hist. 40 : τῆς τῶν κολληνοῦντων μερίδος ἰκόντως ἀντομολογία· ibi vid. C. Fr. Hermann Adde Plut. Apophth. Regg. Pom-

peio § 1, 3. Quae notavi ob virum d., cui suspecta falso fuisse videtur loci Arrianæ græcitas.

(1) Codex distinguit post ἑλπίσιν, ut sit ἐλατίον οὐδενός ἐλπίσας.

καθ' ἡμέραν εὐεργεσιῶν πόλλ' ἄτ'ια (1) εἶδη ἔρχεται, καὶ πάντα τὰ αὐτὰ ὡς ἀληθῶς σωτήρια. Τεκμήριον δέ· πλείστοις γὰρ αὐτὴ καὶ διαφορίσι τοῖς ὀνόμασι καλεῖται, ἐκ τῆς χρείας τῶν βοηθουμένων παρ' αὐτῆς ἐκείσ'· ὡς τὴν ἐπιουμίαν ἄλλην ἄλλοτε μεταλαμβάνουσα. Ὡς περ οὖν καὶ ὁ μητέρα ταύτην τὴν αὐτῇ Θεὸς εἶδέναι τε καὶ προσκυνεῖν (2), καὶ, κεφάλαιον εἰπεῖν, Ὡς τ' οἱ ἥλιος ὑπομενεῖ τῆς ἑαυτοῦ κινήσεως ἄργιαν, ἢ αὐτὴ μὴ πάντας εὖ ἡμᾶς ποιοῦσα καθ' ὑπερβολὴν ἀφθίσεται.

Καὶ σιωπῶ τοῦτο μὲν πολλοὺς ἀνθρώπων ἄρξαμένους ἀπὸ κεφαλῆς τῷ (3) πόδε βεβλαμμένους ὑπὸ νόσου καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἐξελεγχόμενον, ἐτέρους ἐκνευρισμένους καὶ σαλευόντας ἐπ' οὐδενός, κατεσκήνωσας ἄλλους νόσῳ φαρμακώδει καὶ τηκούσῃ, πάντας τοὺς αὐτοὺς εἰς τὰ αὐτῶν σκεῖνα δι' αὐτῆς τὸ συντελές διδούσης ἐπανήκοντας, καὶ νεύειν ὑμείας δεχομένους διὰ τῆς καὶ νεύματι αὐτῆς τὸ ταῦτα δύνασθαι ἐχούσης· τοῦτο δὲ συχνοὺς ἐτέρους ἄμεινοι οὐδὲν νεκρῶν διακειμένους ὑπ' αὐτῆς ἀναβιάσκοντας, ὡς ἐκπεπληχθαι τῇ τε εἰς τὰ ἐναντία τύχῃ καὶ τῷ εἰς αὐτὴν ἐτοίμῳ· τοῦτο δὲ πολλοὺς τὴν ὄψιν ἐζημιωμένους, καθαρόν τι πάλιν τοὺς αὐτοὺς ὁρῶντας ὡς καὶ εἶσαι πᾶσιν ὑπὲρ τούτου, καὶ ἀπλῶς, οἷς καθ' ὅτι ἔστιν ποιεῖ τὸ σῶμα, πάντας τοῦ δεινοῦ ἐλευθερίας δι' αὐτῆς εὐερίσκοντας καὶ πάντας ὥς περ ἀναπλαττίζομένους. Ταῦτα γὰρ καὶ ὅσα φέρει εἰς αὐτὰ καὶ ἀνὴρ, καὶ

(1) Codex, πλάπ, ut et orationis initio. Conf. t. II, p. 275, ubi de illo loquendi modo.

(2) Sic cod., loco lacunoso.

(3) Codex, τί. Mox velim ἐλεγχόμενους.

ἡπίους ἢ δεχομένη τὸ τῆς θρασείας βάρος, καὶ ὑδάτων φύσις ἔχοι ῥητορεύειν.

Οὐκῶν (1) εἰκότως ἐαθῆκαί μοι δοκεῖ τὰς τῷ μεγάλῳ διακόσμῳ τούτῳ παρ' αὐτῆς ταυτί γε θαύματα· περὶ ἀπείρων γὰρ ἐγένετ' ἅς τῷ λόγῳ ἀγνώσασθαι, εἰ ταῦτα προύβητο σπουδὴν. Οὐ τοῖνυν οὐδὲ πρὸς ὀλίγην ἔχει τὸ πρᾶγμα δοκιμάσας· οὐ γὰρ οὕτω νέας κομιδὴν ψυχὴν ἐγὼ καὶ ἀπαθὴ τῶν παρ' αὐτῆς χαρίτων ἔχων περιέρχομαι. Δοκῶ μοι τοῖνυν μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἰπεῖν τι ὅσα γε δοκεῖν αὐτῆς εἰς ὕμνον φέρειν, περὶ ὧν ἀνθρώποις εἰς κλειρὸν κηθίσσεται διεξελθόν. Οὐ γὰρ ἡ δόξα τῆς θυματρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν (2) καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ὁρώμενα, ὄνταυθ' οὐκ ἄδηλον ὡς ἄρα, εἴ τι λέγουμεν αὐτοὶ περὶ αὐτῆς, ἔξω βάλλειν τοῦ σκοποῦ δικαίως ἂν κρινοίμεθα, πλὴν τοῦ προθυμία τείνειν εἰς αὐτήν· ὡς τούτου γ' ἕνεκα αὐτῆς μονονούχῃ (3) λαμβασόμεθα καὶ ἔχομεν περιπίυσσόμενοι, καὶ ἀπιμεν μετὰ τὸ ἠγνώσθαι, πνεῦμα ἁμεινον καὶ γέμον πανηγύρεως ὅν τῇ ψυχῇ πεπλουτηκότες, ὡς τῆς τὴν Θεῶν διὰ κηκίας ἐκπολεμαθεῖσαν φύσιν, λέγω τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆ γενῆσαι ταυτησὶ διαλλαξάσης ἐπαινέται τὰ εἰς δύναμιν γεγενημένοι.

Προίκα τοι γάρην ἡμῖν αὐτὴν προθεῖσα χρῆσθαι, χάριν καὶ τοῖς πᾶσι δίδωσιν ἡμῖν καὶ τὸ σεσῶσθαι πάντ' ὧν πᾶσιν· οὐκ οὖν ἔστιν ὅποι δὴ νεῶν εὐρεῖν, ὧν ἂν μὴ

(1) Codex, οὐκ οὖν.

(2) Psalm. κλιν, 13 : πᾶσα ἡ δόξα αὐτῆς θυματρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν. Bona ea varietas ἔσωθεν

jam aliunde nota est. Vide Schleusner. Opusc. critic. pag. 199, et supra p. 40.

(3) Codex, μόνον οὐχί.

ἀνεσπίλωμένην ὅς·ισοῦν αὐτὴν ἴδοι ἂν Θεῶ καὶ βήματι (1) τῷ ζειτονοῦντι, πλὴν ὅς·ις οὐκ ἐσ' ἄθη πω.

Εἰ τοίον νεὼς μὲν οὐκ ἂν ἀκοδομήθη ὡς ἑτέρως, ὅτι μὴ τὸ θεῖον Ἰλεων ὀντεῦθεν ἐργαζόμενος ἀνθρώποις, αὐτὴ δὲ τὸ μέγα καὶ κοινότατον ἀνθρώποις ἱλασθήριον γεγέννηκε Θεὸν, περιέρχον διεικνύ·αι ὡς νεὼς τε καὶ τὰ ἀφελουῖντα ἄλλα θεῖα δι' αὐτῆς τὴν πάροδον λαβόντα ἔχει· ὥστε καὶ ἀπόστολος ὁ θεῖος τῶν, εἰ περιῆν, οὕτως εἶπεν ἂν, ὡς πάντες δι' αὐτῆς ἀνακεκαλυμμένῳ τῷ προσώπῳ τὴν δοξάν Θεοῦ κατοπίριζόμεθα (2), φέροντες τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὁσ·ιρακίοις σκεύεσι (3). Νῦν γάρ· οἱ πάντες τε ἡμεῖς διὰ τῆς θεομήτορος παρρού·ντες ἔχομεν Θεῶ, καὶ γὰρ ἰδί·α νῦν ἡγάπηκα ὑμῶν αὐτὴν καὶ ἄδων ταῦτα, ὑπ' αὐτῇ ῥωνύση τὸ μὴ κεκρατῆσθαι τῇ δειλίᾳ σχών.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἕκαστος τῶν λόγους προσκειμένων (οἱ δὲ ἀκροώμενοι ὑμεῖς, τιθέμενοι καὶ μοὶ τῷ τὰ αὐτὰ παθήματα παθεῖν, γινώσκετε θησό·μενοι τὴν ἀληθινωτάτην ψῆφον), λογισμὸν λαμβά·ων εἰς ἀγῶνα τὸν περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ μητρὸς, ἀξί·ωσιν τὴν τῶν ἐμβραττειῶν (4) ἑαυτῷ καὶ δι' τελέαν πρά·ξας, ἥδη εἰσὶ·ων ἀγανίζόμενος (5), πρῶτον μὲν, μεγέθει τῷ τῷ πρᾶγματος εἰκότως ἐκπ·λαγείς καὶ καταπ·ήξας, ἀναπύ·σει οἶον καὶ ἱλιγᾶ τὴν γνώμην, θειοτέρεις χρώ·μενος ἰδρῶσιν, ἔπειτα, ἐλ·γενομένης τούτῳ θέρ·

(1) Βῆμα est sacrarium. Multus est de τῷ βήματι Allatus Epistolis de templis Graecorum recentioribus. Vide et Billium ad Gregorium Nazianzenum t. II, pag. 727.

(2) D. Paulus Epistola II ad Cor. III, 18.

(3) Ibid. IV, 7.

(4) Ἐμβραττεῖα τῷ λέγειν dixit Philostratus Her. p. 80.

(5) Fors. εἰσὶ·ων ἀγανισόμενος.

μης ὑπὸ πίσειως, ἀνευγκὼν ἐν τούτῳ ἑαυτὸν, ἐν ταῦθα τὴν ψυχὴν ὁμαῖ σαφές· ἐργῶ, ὡσὰν πέδης (1) τοῦ ἀποπνευγνῆτος δέους ἐκλυθεῖς, κἀντεῦθεν, θαυμασὴν κίνησιν δεχόμενος, ἠβρυσίαι πᾶς εἰς ἑαυτὸν, καὶ οὕτως εἰς τὸ μὴ ὀρίζον ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ πέλαγος τῆς κατ' αὐτὴν φιλανθρωπίας ἀπιδῶν, καὶ μακαρίας ταύτην ὅ·φιν ἐν ψυχῇ λαβὼν, καὶ ἔτι πεπονηθὼς ἄπερ ἄρρητα, μείζων ἑαυτοῦ αὐτίκα γίνεται τε, καὶ πληρῶται τὴν καρδίας λόγον καλλιόνων ἑαυτῷ καὶ σεμιωτέρων, καὶ ῥήματα ἀποτολμᾷ καθάπαξ ἐκτοπα, καὶ, πάντ' ἐλάττω λέγεσθαι τοῦ πρὸς ἀξίας πίσει· ἔχων, ὅμως οὐκ ἐνδίδωσιν (ἐξ ἀφανοῦς γὰρ ὡς περὶ τῷ λέγειν βοήθεια ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, θερμοῦς ἐμπιπλάσά τε καὶ τόνου), καὶ οὔτε τῶν παρ' ἐτέρῳ λεγμένων ἐνταυθοῖ δοκεῖ ἀκοῦειν, ὅσα τε εἰς αἰσθησὶν καὶ τὸ ὁρᾶν ἐλήλεγκται (2) αὐτῷ (τῇ γὰρ ψυχῇ ὁμοῦ συσρέφας ἔχει καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς)· καὶ θαυμαστότεραν μὲν ἢ κατὰ τὴν τῶν ἀκυσόντων ψήφον ἀποδίδωσιν αὐτῇ τὴν εὐφημίαν, τῶν δὲ γε εἰς αὐτὴν καὶ τῶν εἰς τὴν αὐτῆς φερόντων λόγων δοξασ καὶ πολλῶν διέσπκε τῷ μέσῳ· καὶ νοεῖν μὲν ἔχει ὁ λεχθέν τάχα ἂν τι δοῖται, γλώττης δὲ οὐκ ἀρκούσης, σιγὴν ἄγχι ἐξ ἀνάγκης· καὶ τοῦ μὲν συνήθους πλεῖστον φθείρεται καὶ κρεῖττον, λέγων περὶ τῶν αὐτῆς καὶ μέντοι καὶ αὐτῆς, τῆς γε μὴν ἀξίας πάντῃ ἀποδέον. Τόπος γὰρ αὐτῆς ὁ δηλαδὴ εἰς ὕψος τὸ τῆς δόξης, οὐχ ὅσος ἔσθ' ἡλίκα ἐπιοῦντι τὴν ἐκμετρομένην ταύ-

(1) Codex, πείσει. Theodosius permutatione vocalium η, ω, ιε-
Dinc. III, 47: Πολλῶς μὲν ἢ γῆ go πολλῶ pro πολλῶς.
συμερῶν ἀπηνάγη. Adjutus solita

(2) Codex, ἐλήλεγκται.

την γῆν· ὅσος μὲν οὖν κινήσει τῇ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος αὐταρχεῖν. Οὕτω θαύματά τε τὰ τῆς φύσεως προέβηκεν αὐτῆς καὶ τὰ τοῦ τρέπου, καὶ ὑποχωρεῖ αὐτῇ τὰ πάντα, μετὰ τὸ πρὸς τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα κρίνεσθαι αὐτὰ ἐν ὑπεικόντων καὶ ἡττόνων εἶναι τάξει. Θεὸς γὰρ ἐξῆρεν αὐτὴν, ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς βουλῆς αὐτοῦ στήσας καὶ τιθεὶς εἰς θησαυρὸν ἀβύσσου (1).

Οὐ μὴν ἀλλ', ὅσον ἀγιότητος αὐτὴ ἀνέβη εἰς τὸ κράτιστον, καὶ θεῖον τόπον ἔλαβε, Θεῷ σταθεῖσα θρόνος τὸ χωρῆσαι σχῶν, τοσοῦτον ἐβγυτάτω πᾶσιν εὐρηται ἡμῖν, καὶ διὰ φιλανθρώπου τρέπου μεσιτευόντος συνδιαιτᾶσθαι ὥσπερ ἐνιοεῖν ἡμῖν παρέσχεν. Οὐ γὰρ οὕτω βούλεται χρησιὰ πατὴρ τοῖς ἐξ αὐτοῦ, οὐδὲ τις αὐτὸ τοσοῦτον περὶ ἑαυτοῦ τὰ χάλιστα εὐχεται, οὐδὲ γὰρ ἔτι ὁ ταχθεὶς Θεοῦ προνοία Ἄγγελος τὰ κατ' ἐκείστους ἐφορᾷν ἡμᾶς τοσοῦτον ὑπερέβληκε φιλανθρωπία τῇ περὶ τὸ γένος καὶ τῷ τῶν ἡμῖν φροντίζειν συμφερόντων, ὅσον αὐτὴ, ὑπὸ πειρασίας τῆς χρησιότητος καὶ τῆς αἰεὶ ἀκμῆς, τοῦ ταύτη δύνασθαι προοίσιαται ἡμῶν, καὶ ὑπερέχει χεῖρα, κινδύνοις ὁποτέρῃς εἴπῃς (2) συνεζητασμένους ἐξαρπάξουσα, καὶ ἄλλως εὖ ποιοῦσα. Οὐκ οὖν ἔστιν οἶκος ἔθνος, οὐ πόλις, οἶκος ἡπειρος, οὐ νόσων ταῦθ' ὀρίσματα, εἰς ἃ μὴ διὰ πλείστων εἰδῶν τῆς βοηθείας διαβέβηκεν αὐτὴ, προσδρόμους ἀγαθοὺς καὶ σωτηρίους διαπέμπουσα τὰ θαύματα, ὥστε καὶ γνώσις ἡ Θεοῦ ἐξ αὐτῆς μάλιστα ἐθαυμασίωθη (3) καὶ φοβερὸς ἐν βου-

(1) Psalm. cxxii, 7 : σπείραν
ὡς αἰὲν ὕδατα θαλάσσης, πῆξις
ἐν θησαυροῖς ἀβύσσου.

(2) Foras ὡς ἰσχυρ.

(3) Psalm. cxxviii, 6 : ἰθαυ-
μασίωθι ἐν γυναικὶ σου ἐξ ἐμοῦ.

λαῖς ὥφθη ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων (1). Κάν-
τεϋθεν οὐσίας τε αὐτοῦ ὅσον ἔζην ἀνθρώποις οὔσι με-
μαθήκαμεν καὶ τὰλλα δὴ τὰ κατ' αὐτὸν ὁμοίᾳ τρόπῳ
γνώσεως, τοῦτο μὲν οἷς τὰ τῆς τούτου καταβιάσεως,
οὐκ ἂν ποτὲ γεινομένα ἡμῖν ληπτ' ἄ ἑτέρως, ὅμως δι'
αὐτῆς τοιαῦτα ταῦτ' ὑπῆρξε, τοῦτο δ' οἷς, αὐτὴν
μπότερ τούτου ἐγνωότες, τὸν γε ἐλχωροῦντα τρέ-
πον ἐγνώμεν καὶ τοῦτον, μὴ ἀρκεῖντες διὰ τοῦ ἀξίου.

Τίνα γυν αὐτῇ τῆς ταύτης γνώσεως ἐκτίσομεν
τὴν εὐφημίαν, ποῖος δὲ χοῦτος ἐγκωμίων τηλικῶδε
ὄγκῳ χάριτος ἀρκῶν φανείται, αἰῶ, ὁ μέλλον πάν-
τως. Ὑπὸ γὰρ αὐτῇ ἡγεμονούσῃ τῆς ἀμείνοις γενο-
μενοὶ ζωῆς ὁκείης, καὶ μεταλαβόντες ὀφθαλμοὶ ὁρᾶν
ὡς ἀληθῶς ἡμῶν ἀπεργαζόμενοι τὴν γνώμην, οὕτως
ἔχομεν τὰ παρ' αὐτῆς ἡμῖν ἀμείνοι τῇ εἰς τὸ λέγειν
ἔξει ἐπιέναι. Οὐ γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χά-
ριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ τοῦ
κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ὃ πρέπει τιμὴ, δόξα, κράτος, σὺν τῷ ἀάρχῳ αὐτῷ
Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Πνεύ-
ματι, νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

(1) Psalm. LXX, 5 : διὸ καὶ ἡ βουλαὶς ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀν-
θρώπων καὶ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ φοβερὰ ἡρώπων.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΝΕΚΡΙΚΟΣ.

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΜΑΖΑΡΙ ΕΝ ΑΔΟΥ,

Η ΠΕΥΣΙΣ ΝΕΚΥΩΝ ΕΝΙΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΤΩΝ ΕΣ ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΟ-
ΜΕΝΩΝ.*

Νοσήματος ἑναβχός δεινотάτου τῇ Κωνσταντι-
νου (1) ἐπεισεφρηκώτος (2) ὁμόσε, καὶ πάσης καθαφα-
μένου σχεδὸν ἡλικίας, ταῖς τοῦ θειοτάτου ἀρχιβύ-
του πρὸς θεὸν διηνεκέσι πρεσβείαις (3) τοῦτο μετε-
κεντρίσθη, καὶ ἀντὶ λοιμώδους παρὰ τοῦ τῶν ὅλων
δημιουργῶ κυνάβχη συνεχωρήθη, ἥ γε, λοιμώδης εἴπερ

* E cod. regio 2931 A, p. 448.
De hujus opusculi argumento,
de auctore ejusque ætate, docte
dissertuit Hasius, quem omnino
consulendum moneo, in Notit.
Mas. t. IX, part. II, p. 131 sqq.
Nunc verbo significare satis erit
mihi a Mazari, scriptore prorsus
ignoto, tangi, more Lucianeo et
cynica dicacitate, privatas publi-
corum quorundam hominum res,
qui in aula Græca, regnante Ma-
nuele Paleologo, circa initium
 sæculi quinti decimi versaban-
tur. Plura in notis exponuntur.

(1) De morbo illo pestilenti
vid. Phrantzes I, 35; Ameilhon.
Hist. Infimi Imperii cxvi, 65.
Annus tunc fuit 1417.

(2) Moschopolus Π. σχ. pag.
195: φρῶ, ὃ γένηται ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης

κατὰ συγκατάν· ὃ μάλιστα φρήσω, ὃ
ματὶ τῆς ἀφροσύνης αἰὶ χάριται,
οἷον εἰσφρήσω. Codex 2599 recte
omittit τῆς: quum non una pre-
positio eis simplici φρῶ addatur.
Vel legendum erit, τῆς ἀφροσύνης
eis. De compositis simplicis atque
inusitati verbi φρῶ vide Wytténb.
ad Eunap. p. 314.

(3) Πρεσβεία, ἢ παρεκκλίσις, in-
terprete Herodiano Epimer. pag.
107. Moschopolus Π. σχ. p. 39,
in epimerismo syllabæ πρε: πρε-
σβεία· πρεσβύς ὁ γερωτός, διὰ τὴν
ν ψιλοῦ· πρεσβύς ἢ γερωτός, διὰ
τὴν μεστέρα διὰ τῆς ε καὶ ἰσπερ δι-
φθέγγον. Codex 2599: πρεσβύς ὁ
γερωτός, πρεσβύς ἢ γερωτός διὰ
τὴν ν ψιλοῦ, καὶ ἢ μεστέρα διὰ
τῆς ει διφθ. Voluitne scribere li-
brarius, πρεσβύς ἢ γερωτός?

ἦν, πᾶσαν αὖ ἄρδην ἠφάνισεν ἡλικίαν, καθάπερ τὸς
 ἐν νόσοις ἐξέθερσε πρότερον.

Ἐπεὶ οὖν ἡ τοιαύτη κατὰ πάντων διώδευσε, καὶ
 πῶσις οὕτως ὁμῶς, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπισέφρυνσε,
 μετὰ τῶν ἄλλων μάλα γε ἀναιδῶς, ᾧ παρόντες,
 χαμοὶ ἐπέθετο, καὶ δίκην σκηπτοῦ μιᾷ πρὸς ταῖς
 θύραις ἡμέραις κατὰ τοῦ σώματος ἐκσίρατεύουσα,
 νῦν μὲν συνεχέσι πυρετοῖς, νῦν δὲ κλότοις, νῦν δὲ σκο-
 τοδίνοις ἰλίσσις, καὶ μελῶν παρέσει; καὶ ἄλλαις
 ἐπαλλήλοις, ὀδύταις διοδεύουσα, Μουσῶν λείαν, κα-
 τὰ τὴν περιμίαν (1), τὰ ξύμπαντα κατειργάσατο
 μέλη. Μόλις οὖν ποτε, καὶ μεθ' ὅσης αὖ εἴπη τις βίας,
 τῆς τοιαύτης κυνᾶλγης ἀναχωρησάσης, ραῖσας ἀν-
 ἔστην, τοσούτον ἱταμῶς ἐπιτεθείσης, ὅτι περ καὶ ἀκοῖτα
 ἐλγὺς ἐς τὸν τοῦ αἵτου ὥσεν οὐδόν.

Ἄ μὲν οὖν ἐκείσε ἀφικόμενος, παρ' ἐφίῳ ἀνήκοά
 γε νέκυων, καὶ ἄπερ εἶδον βεβχύν τινα διατείφας

(1) Ad Eonapium pag. 483, quum proverbium Μουσῶν λείαν illustrarem, hunc locum protuli, ab ἔπι οὖν ad μέλη. Atque Harsius, ad Timarionem p. 166, eadem verba ad καὶ δίκην adtulit. De proverbio adde notus Variorum ad Aristot. Rhet. I, 12, 30, in edit. Oxon. a. 1830; et Gothofredi ad Liban. t. II, p. 166. Leo Diacon. Hist. VII, 2: τὴν Ἀσίαν κατατρέχουσαν, τὴν μὲν ἀσπίδα μέγιστον κύματι πικρὰν οὖσαν, λείαν ἐφίῳ Μουσῶν. Niceph. Gregoras Hist. IX, 6, 9: αἱ μὲν βασιλεῖς... τὴν τι γρηγορῶν καὶ τὴν δίκην τὴν φορὰν ἀνιχνύουσαν, πᾶς αὖ

Μουσῶν λείαν ἐργάζονται καὶ πᾶς ἔξ τῶν Βυζαντίων πρὸς αὐτοὺς. Conf. et Liban. t. I, pp. 378, 333; Theodor. Hyrtac. Epist. 55. Moschopulus Π. σχ. p. 141: Μουσῶν λείαν περιμία ἐστὶ οὕτως λεγόμενη· λέγουσι δὲ λαβεῖν τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν καταφραγμάτων ἀνυμνασίου πᾶς ἡμερῶν τὴν Μουσῶν κατὰ τὴν Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀπεθνήσκον· λέγεται δὲ ἐκ τῶν ἀφαιρούμενων τῶν τι τῶν πῶν· codex 2598 habet λέγεται pro λέγουσιν, tale φραγμάτων, et pro λατῶν, quod est et apud Harpocratium a Moschopulo compilatum, non bene λησασμένων, dein commode· λέγεται δὲ καὶ.

χρόνοι, ὡς οἶόν τε, ὃ ἄνδρες, διηγήσομαι, τοῖς τε
 ἄλλοις ἅπασιν, ἔχ' ἥκισ' αὖ δὲ γε τοῖς συναγασσίρεφομέ-
 νοις ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς· οἷα δὲ ἀνθ' οἶων ἐν κλίνῃ
 με κείμενον ἡ παλαμναία ἥδε νόσος κατεργάσατό τε,
 καὶ ὅσα περ τὰ ὄρνεα καὶ ἐβούλετο καὶ ἐμαρτεύσατο
 κατ' ἐμοῦ, ἦν ἀκούσατε, δέομαι, ἐπειδὴ περ δι' ἐφέ-
 σεως, οἶδα, ταῦτ' ἔχετε μαθεῖν. Ὅσιον γάρ τὰ ἐν τῷ
 βίῳ πρῶτον, ἐπιθ' ὑμῖν τὰ ἐν ἄδου διηγήσασθαι.

Κειμένου μου (1) τοιχαρῶν ἐν κλίνῃ, τῶν φίλων
 οὐδέν· ἀφῆκεν αὐτῇ νόσου χωρὶς πρὸς τὸ ἐλθεῖν ὡς
 ἐμὲ καὶ θεάσασθαι· ἀλλ' ἀπὸ παρυσίας φίλων τε
 καὶ ἐπιτηδείων, κολοιούς καὶ κοράντας πρέσβεις μοι πέ-
 πομφεν, ἀπὸ δ' ἰατρῶν, τοὺς τοῦ θανάτου κόρακας
 κήρυκας (2). Οὐδὲ γὰρ οὐδεὶς τῶν ἀπάντων, ὡς ἔφθην
 εἰπὼν, ἦκεν ἐν κλίνῃ με θεασόμενος κείμενον, ἐπειδὴ
 περ καὶ φίλοι καὶ ἀγχισίαι, ἀλλὰ δὴ καὶ βροτολοιγῶν (3),
 ἐν πέντε μὲν σισύρχαις, τρισὶ δὲ χλαῖναις ἔκειντο,
 κατὰ τὸν Κωμικὸν (4), ῥέλχοντες, ἐλκεκορδύλημένοι
 καὶ πέρδοντες, ὥσπερ ἤδη καὶ γὰρ πέπονθα κείμενος. Καὶ
 ἦν μὲν ἐδύλου τὰ ὄρνεα μαρτενόμενα θάνατον, ἦν
 δ' ἔκραζε, τὰς ἐμὰς ἀθλίας καὶ κατὰ σῆκτους, μάλ-
 λον δὲ ἐξηρθρωμένας τε καὶ παρειμέειας αἰτοῦντα
 σπαράξαι σάρκα, καὶ ταῦτα, πρὶν τοῦ παρόντος
 με ἀπαλλαγῆναι δυσίηνου βίου. Ἐπειδὴ δὲ παρὰ μὲν
 τῶν κολοιῶν καὶ κορωιῶν ἥδη ἐψήφισ' ο, παρὰ δὲ τῶν

(1) Codex, κειμένου μοι

(2) Forster περὶ τῆ θανάτου κη-
 ρυκας κήρυκας

(3) Codex sic, ubique nonum
 Non semel ita medicos significa-
 bit. Mox p. 118. iunguntur φίλοι

καὶ ἀγχιστίαι, ἀλλὰ δὴ καὶ ἰατροί.

(4) Ἀγικτοφθ Nub inu. Οι
 δ' οἱ κατὰ ρυγχοῦσι. Ἀλλ' οὐδ' ο
 χηκας οὐκ αἰσθάνονται ἔχοντες τῆς
 ρυγχῆς, ἀλλὰ παρὸς τῆς πίνης σ-
 σήρχαις ἐλκεκορδύλημοι.

καράκων φεῦ! μοι ἐκέρκιστο ἢ ἀργαλέα καὶ ἀνάστης καὶ
 μεσὶν φείκης ἐν ἄδου ὁδὸς ἐκείνη, τῇ ὑπέρεσθαι ὑπνώ-
 σας, ἤρπάζην, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑπὸ τινος· εἴτε οὖν
 γυμνός, εἴτε σιτθὸνα ἐνημμένος, συνιδεῖν οὐκ ἔχω. Καί
 μοι μηδὲς ἀπιστεῖτω, τοιαῦτα κατὰ τὸν ἰαουά-
 ρειον τῆς νῦν ἐβδόμης ἰδεῖν ἰνδίκτου (1) τερατευομένῳ.

Ἦν γάρ τις οὐ πιστεύουσα (πολλοὶ δ', ὡς οἶμαι, πιστεύ-
 σουσιν ἂν ἡκισία), δρομαῖος ἀπελθέτω εἰς ἄδου, καί,
 εἴπερ οὕτως οὐχ εὖρεσι ὡς ἐγὼ γε ἀειδηλότατα διεξέρ-
 χομαι, ψευδόμενόν με γραφάσθω παρὰ τε τῷ Μίνωϊ
 καὶ Αἰακῷ καὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, κακῆνοι δικάσουσιν ἂν
 με, καί, ὡς εἰώθασι, δίκας λήφονταί.

Ἀρπαγὴς ὦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἄνωγ' οὐκ τῶν, τῶν οἰ-
 κατῶν μοι ρεῖχόντων ἐπὶ τῆς οἰκίας (οὐδὲ γὰρ ἦσθοντο
 τοῦ ξυμβατός), ἐς μεγάλην τε καὶ βαθύαν ἀφαικόμεν
 κοιλάδα, μεσὶν παμπόλλων τε καὶ ἀναειρημύτων ἀν-
 δρῶν, οὐ νέων, οὐδὲ πρεσβυτέρων; ἀλλὰ μίας ὑπαρ-
 χόντων ἡλικίας, ἄνευ τῆς τῶν προσώπων μορφῆς·
 αἱ γὰρ πάντων ἰδίαι διάφοροι, ὡς ἐν τῷ παρόντι βίβη
 διατελόντες τυγχάνουσιν ἄνθρωποι· ἀπάντων δὲ ὄντων
 γυμνῶν, τῶν μὲν μάλωφι κατασίλικτων (2) καὶ κατ'
 ἐμὲ βεβαπλισμένων ὑπὸ πλῆθους ἀμαρτημάτων,
 τῶν δὲ, μολώπων χωρεῖς, οὐκ ἀφωρισμένως, ἀλλ'

(1) Indictio septima mense ja-
 nuario incidit in annum æræ By-
 zantinæ 6922, et J. C. 1414.
 Recitavit Nasius, ad Timar. pag.
 196, ab ὑπερβία ad δικάσουσι καί
 μα, scripto πινόντων, lapsu cala-
 mi. Futurum sæpe Mazariis cum
 particula ἀν construxit.

(2) Mortuorum cujus vita

scelerosa fuerat, animas cicatri-
 cibus ac vibicibus et stigmatibus
 maculasas esse, multæ veterum
 philosophorum ac poiarum etiam
 ecclesiasticorum tradiderunt: de
 qua opinione vide Hæroclitum
 ad Plat. Gorg. § 170; Wytten-
 bachium Annotad. in Plutar-
 chum p. 891.

ἀναμιξί· πάντων ἐσώτων. Μικρὸν οὖν ἡσυχᾷ προβάς
 ποδὶ ἐξ οὐπὲρ ἀφικόμενῃ χωρείου, ἐπιτυγχάνω ἀνθρώ-
 πῳ κατασπίκτω ὄντι καὶ μελαμπύγῳ, μεγάλην τε καὶ
 ὑπόγρυπον ἔχοντι ῥίνα, τὴν μὲν κόμην κεκαρμένην, τὴν
 δὲ γένυν σώας ἔχοντι, πολλὴν δ' ἄρῃσι σπουδὴν, ὥσπερ
 τὰ ἐν ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς ἐξετάσαι πάντα.
 Λάθεα (1) γάρ, ὡς ἐφαίνετο, ἐκ τῆς πληθύος τῶν
 ἐν τῇ κοιλάδι ἐκείνῃ κατοικούντων, ὡς μακρόθεν με
 ἐώρακεν ὑποσκάζοντα, εἰσεπήδησε, μαθεῖν βουλόμε-
 νος, τίνες τε τῶν συναναστροφήμενων λειτουργῶσιν
 ἐν ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς λειτουργίας, καὶ τίνες
 διατελοῦσιν εὐδοκιμοῦντες· ἐφλέγετο γάρ ὑπὸ δόξης
 καὶ ἐξηλοτύπει, καὶ ὅλος ἦν τεταμένος καὶ φερόμενος,
 ὥστε τὰ ἐν βίᾳ ἀκριβῶς εἶδεναι ἅπαντα. Τοῦτο δὲ
 ἐτεκμαιρόμεν, ἀπὸ τε τῆς αὐτοῦ μορφῆς καὶ τῶν
 ἐρωτήσεων, οὐχ ἥκιστα δ' ἀπὸ τῆς ἐριδος καὶ νεύκης,
 καὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ὣν ὅσπερ κατὰ μέρος
 διηγείτο τε καὶ διηρύνει, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀκουσθεῖσιν
 ἐξεθαμβεῖτο.

Πρῶτον μὲν οὖν, ὡς ἠπήντηκεν, εὐθύς ἡσπάσατό με
 γελῶν, καλέσας ὀνομασίῃ· ἔπειθ', ὡς περιέβαλον,
 ἤρετό με μεμφόμενος· « Τί βουλόμενος, ταλάντατ'
 « ἀνδρῶν, ἥκας ἐς νεκροὺς καὶ κευθμῶνα καὶ πύλας
 « ἄδου (2), μήτε τῷ ἐπιτεκλωσμένῳ σοι νήματος ἔκκο-
 « πέτος, μήτε τοῦ Χάρωνος ὧδε καλέσαντος (3); »
 Τεῖτον βουλὴν μοι βουλευέται γυναικί καὶ μάλα

(1) Apud Nasium ad Timar.
 p. 305, ab ἀέθεα ad εἶδεναι ἅπαν-
 τα, recitatus est locus.

(2) Umbra Polydori, in ipso
 Euripid. Hecubae initio: ἡσπ, π-

κρὸς κευθμῶνα καὶ σπέν πύλας Λεπιδ.

(3) Euripid. Alc. 969: Χάρων
 μ' ἔδν καλεῖ. — Habet Nasius ad
 Timar. pag. 211, verba μήτε τῷ
 ἴσπκ. . . . καλέσαντος.

λυσιτελοῦσαι, ἢ Ἀθηναίαν ἢ Σολομοντιαίαν τις εἰπὼν
οὐκ ἂν ἀμάρτοι, « Ἀπελθε » λέγων, « Φίλτατε, ἄνω
» ἐς τὸν βίον· οὐδὲ γὰρ ἔχει τις ὧδε σοῦ χρεῖαν,
» πέντος τε ὄντος καὶ ἀδδξου, ἀλλὰ καὶ παρειμένου,
» καὶ πρὸς γε ἐτι μὴ παρασχόντος σου τοὺς δὲ (1)
» ὁσολύς τῷ πορθμεῖ, κατὰ τὸν ἄνωθεν εἰς τῆτο θε-
» σμὸν ἐπικρατήσαντα. Ἡ σὺ οἶε παρρησίαν ἐνταῦθ'
» ἔχειν τὸς κατὰ σέ βεβορβορωμένους καὶ πάντας ;
» Ὅτε δὲ γειήσῃ, κατὰ τὸν Κωμικόν, ὅμοιος Χρε-
» μύλῳ (2), τότε σε καὶ ἄκοντα λήφονται, καὶ παρρη-
» σίαν ἐνταῦθ' ἔξεις. Τό γε γούν ἡν ἔχον ἐς Μῶραν (3)
» ἀπελθε πανοικί, καὶ τὴν γαστήρα χρεῶν τε καὶ ἐλαῶν,
» ἀλφίτων τε καὶ νέκταρος, πρὸς δὲ καὶ κωλῆς καὶ
» παναθηναικοῦ ζωμοῦ πλῆσον· τιμηθήσῃ γὰρ ἐκείσε
» ῥαδίως ὑπὸ τῶν τὴν Πέλοπος οἰκούντων, καὶ δοξα-
» σθήσῃ (4) μάλα εἰκότως· ἀφ' ὧν καὶ ἀργύριον ἱκανόν
» ὑποκτήσειας ἂν. Εἴτα, μετὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐκείσε
» εὐδαιμονίων, συμβαλεῖς καὶ συνετωτάτῳ καὶ βαθυ-
» γνώμονι ἀνδρὶ, ὁμωνύμως μὲν κεκλημένῳ Εὐδαί-
» μονι (5), χαρτερόν δὲ ὄντι καὶ πολυλόλῳ πολλῶν δὲ

(1) Sic codex, non δὲ, ut est
ap. H., p. 135, qui descripsit ab
οὐδὲ γὰρ ad πικτας. Cod., καὶ οὐ οἷς :
ut et infra, quod et infra mutavi.

(2) Chremylo similis illi qui
in Pluto Aristophanis fit e pau-
pere diuissimus.

(3) In Moream, ἢ πρὸς Πιλο-
πίτην, ut infra dicetur p. 124,
explicandi causa.

(4) Codex habere videtur vel
δοξαδίζεσθαι, vel δοξαδίζεσθαι. Iotacismi
talía mēda non servanda sunt.

Choricus Villouisoni p. 34 : πόντος
ἔβριχεν ἴσος ἐν ὄρεσιν. κατὰ τοιοῦτον
Est id quidem in codice, neq̃ ta-
men ideo non mutandum : rescri-
bi debuit κατὰ τοιοῦτον. Id. ibid.
p. 60 : οὐκ ἔπειτα πᾶσι μὲν ἐκείνῳ
ἰσχυμένῳ ἰδὼν· quod est bene
græcum, sed tacite sic a Ville-
brunio scriptum, cui codex, non
ἰδὼν, sed ἰδὼν, obstat : unde erat
scribendum ἰδὼν.

(5) Ignotus homo, ut tot alii
quorum infra mentio fiet.

„ ἄρχοντι πραγμάτων καὶ τὰ μέγιστα δυναμένη, τῶν
 „ ὅσα συνασπρεφομένων ἐν τοῖς τῷ πορφυροβλά-
 „ σι (1) βασιλείοις ἔδειξ. Τῷτον τοῖνυν τὸν γενναϊότα-
 „ τον εὐρών, προσκολληθῆντι, καὶ τὰς αὐτῷ προσιάζας
 „ ὡς αυτοκράτορος ποίει, ὡς αὖ καὶ σαυτὸν καὶ τῆς με-
 „ τὰ σὺ πολλῶν ἀγαθῶν ἐμπλήσῃς. Τούτω μήποτε
 „ ὀκνήσῃς εἰπεῖν τόνδε τὸν μῦθον, ὡς οὐ πολὺς ἔσοιτο
 „ χρόνος τοῦ γινέσθαι τοῦτον εὐδαίμονέσ. ἐρῇ τε καὶ
 „ βελτίω, καὶ ἠδδοξότερον πάντων τῶν ἐκεῖσε ἐνοικῶν-
 „ των. Καὶ ταῦτα μὲν αὐτῷ φράσον χρύφα· σὺ
 „ δ' ὅταν τοῦτων πάντων καὶ ἐτέρων μειζόνων ἐμ-
 „ πλησθῇς, ὡς ἔφθην εἰπὼν, καὶ πλουτήσῃς, τότε
 „ ῥαδίως ἤξεις εἰς ἄδου καὶ φανερώς, οὐ μὲν δὲ χρύφα
 „ καὶ ἀρπακτικῶς ὥπερ νῦν, μετὰ ποιμπῆς θαυμα-
 „ σίης καὶ δόξης ὅτι πολλῆς. Τότε δὴ τότε καὶ φίλοι
 „ καὶ ἀγχιστεῖς, ἀλλὰ δὴ καὶ ἰατροὶ, ὅτε σε νοσοῦντα
 „ ἀκούσωσιν (2), ἐλεύσονται αὐτεπάγγελτοι, ὁμοίως
 „ δὲ γυνὴ τε καὶ παῖδες, καὶ οἰκίται, καὶ πάντες σχε-
 „ δόν, κλαύουσιν αὐτὸν καὶ ὀδυροῦνται τὴν σὴν ἰσχυ-
 „ μίαν. Τότε τοῖνυν οὐ πολλοῦ κόπου καὶ κόπου σοι
 „ χρειὰ γινήσεται πρὸς τὴν εἰς ἄδου πορείαν· ἀλλ',
 „ ἐπειδὴ περ ἐν τῇ Λακωνικῇ τὸ Ταίναρον, ὡς φασιν,
 „ ὃν τυγχάνει, τὸ δὲ ἐστὶν πλησίον ἄδου, ἐξ οὔπερ
 „ πάντες, ὡς λέγουσιν, οἱ τεθνηζόμενοι ἀνάγονται μὲν
 „ ἐκ βίου, ἐς ἄδου δὲ κατὰγονται, παρὰ σχείας (3)

(1) Innuit Theodorum Palaeologum, Manuelis imperatoris filium, qui Lacedaemonius erat descriptus. Ambitiosus est nomen προσφρεζέλας pro vulgatiore προσφρεζήτης. Eudociam Alexu primum

filium προσφρεζέλας vocant Theodorus Prodromus, sed in poemate vid. Notit. Mss. t. VIII, 11, pag. 179.

(2) Codex, αὐτοῦσιν.

(3) Sic codex. Optativus alius

„ ἄν κ' σὺ τότε δὴ ὅσολύς τῷ πορθμεῖ, κ' ἐς μόροι
 „ ραδίως ἀπονητὶ (1) ἀπὸ Μώρεος χαίρων (2) κ' εὐφραι-
 „ τόμενος ἦξεις, ἐπειδὴ περ, καθ' Ὅμπερον (3), μόρον σε
 „ ἀμήχανον. καὶ ἐν οἰκίσκῳ σαυτὸν καθεῖρξης (4),
 „ οὐχ ὑπαλύξαις (5). „

Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτὸν, χαίρων καὶ ἐπαμβούμε-
 νος, τῷτο μὲν ἐν τῷ ξυμβουλευεῖν οὕτω καὶ προα-
 γάλην μοι καὶ τὰ τινα καὶ παρέδδξα, τοῦτο δ' ἐν
 τῷ λέγειν αὐθις ἀναβιῶναι, καὶ δὴς με ἀποθαγεῖν.
 „ Ἄρ' ὁ καλὸς κέραιός ἐκείνος ἦσθα (6) Ὀλόβο-

barbare formatos infra videbi-
 mus, ἐξήλθαι, λαθεῖναι.

(1) Forsan ραδί. ἢ ἀπονητὶ.

(2) Ludit, qui est ejus mos, in
 nominibus μώρεος : « in
 mortem e Mores. »

(3) Respici, puto, Odys. Ω,
 29 : Μῶρ' ὁλῆ, τὴν οὐρανὸν ἀνέστη
 ἐς καὶ γένετο· vel II. M. 328 : ἔμπερ
 γὰρ Κῆρς ἐφιστάτο θανάτῳ Μυρίας,
 ἀς οὐκ ἔσθι φυγῇν βροτῶν, οὐδ' ὑπα-
 λύξαι. Cf. et II. Z, 486, ubi pluri-
 ma ad sententiam illustranda con-
 gessit Duportus Gnomol. p. 36,
 inter quæ Pythium id oraculum
 ab Ἀλῖανό servatum pag. 1055 :
 Μῶρεον μὲν θυμῷ αἰμύχανον ἐξ-
 αλίανθαι... Conf. Lamb. Bosii
 Exercit. in Epist. ad Hebr. ix,
 7, et Stobæi titulus 118, qui totus
 est de hac sententia.

(4) Nobilissimus est Demo-
 sthenis locus, quem et infra re-
 spiciet : πῶρας μὲν γὰρ ἀποστὰν αἰσχρο-
 τῆς ἐστὶ τῷ βίῳ ὁ θάνατος, καὶ ἐν
 οἰκίσκῳ περ αὐτὸν καθεῖρξης τῶν : de
 cujus syntaxi monui ad Eurip.
 t. v, p. 431. Pariliter poeta apud

Valcken. ad Hippol. 1442 : Πιολ-
 λάκι δὴ τέτατα φυγῶν καὶ δούπον αἰσχρο-
 τῆς ἔρχεται, ὡς δ' αἴμα μῶρεος πύαν
 θανάτου. Vide Bergl. ad Alciphr.
 1, 25. Verba Demosthenis me-
 minerat Eusebius H. eccl. vi, 43,
 p. 199 : παρακαλούμενος... ἵν' ἐξ-
 ελθὼν τῷ οἰκίσκῳ ἐν ᾧ καθεῖρξεν ἑαυ-
 τὸν, βροτῶν περ αἰσχροτῆς.

(5) Sic codex. Auctor tunc fuit
 indiligens adeo, ut, syntaxeos in-
 choante Immemor, non animad-
 verterit scribendum fuisse, μῶρεον
 αἰμύχανον..... ὑπαλύξαι! Forsan
 peccavit librarius, omissa ἀλί-
 ανθαι post αἰμύχανον, vel simili
 alio verbo.

(6) Codex, ὁλῶς, sine sensu.
 Scripsi ὁλῶς, iotacismi mendum
 emendans. Libanius Jac. Morelli
 p. 308 : οὐδ' ἂν ἀποστὰν περὶ τῆς
 περ' ὁμῶν δίκης, οὐδ' ἂν ἐξέλθαι
 ἴμο, ἐξέλθαι. Basilii Hom. mor.
 p. 221 : περὶ τὴν χροῖς ἐκπελαθῆναι
 οὐδέναι, καὶ θάλασσι, διδάμνασθαι
 ἴμο θάλασσι, quod habent forsam
 editiones emendatiores. Infra p.
 121, mendum est simile, ὁλῶς περὶ τῆς.

«λος (1), ὁ τοῦ μεγάλου μὲν καὶ γεναιοτάτου αὐ-
 «τοκράτορος ἄριστος γραμματεὺς, ἐμὸς δὲ ἐταῖρος
 «ὡς οὐχ ἑτέρου, ὁ τῆς Κωνσταντίνου μὲν ῥήτωρ
 «δεινός, τῶν δ' ἰατρῶν ὁ βέλτιστος, ὃν ὁ μυρταΐτης
 «ὁ κεῖνος Ἀνδρόνικος φοβεῶν ἐλεγει, ἢ μέλλεις γ-
 «νέειν λογιέτας (2); Καὶ ὅς, θρῆνι καταιεύσας, ἔφη-
 «σε, «Ναί. » Κἀγὼ αὐτῷς ῥέμην αὐτόν· «Πῶς, ὦ τῶν
 «τοιοῦτος γένηας; καὶ πῶς οὕτω γυμνὸς καὶ κατὰ-
 «στικτος τυγχάνεις διατελῶν, ποῦ δὲ εἰσὶν αἱ λαμ-
 «πραὶ καὶ σπειαὶ (3) καὶ λευκαὶ ἐσθῆτες ὁ κεῖνος, ἅς
 «σοι μέγας βασιλεὺς ἐναῖχος ἐδωρήσατο, μεθ' ὧν
 «ἑώκεις βαδίζων υἱὸς κοισίστωρος (4), »

Ἐπὶ τούτοις ὁ κεῖνος, κινήσας τὴν κεφαλὴν, καὶ
 βύθιον σείσας, καπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολαύσεων
 δακρὺν τὸ χεῖλος (5), πηγὰς ἤφει δακρυῶν, εἰτά μου

(1) Codex plerumque habet
 εὐλόγως, nonnullaquam εὐλοῖως,
 quod praeuli. De Holobolis agit
 eruditissime Haasius pp. 139-141.

(2) Barbare dictum videtur,
 pro ἢ μέλλεις γινέσθαι λογιέτας;
 Andronicus iste fuit myrtaites,
 quod officium erat in aula By-
 zantina. Auctor ignotus De offi-
 ciis (inter notas ad Codinum
 p. 42), quem, sequitur 2991 A,
 Philae dona nomine: Ἐπιρριπ-
 ρας, τῶν ἀνστιατῶν ἄρχων, ὁ μου-
 ρταΐτης ὁ μέγας ἐπὶ τῶν. Matthaeus
 monachus De officiis ibid. p. 40:
 τῆς ἐπὶ κακοδικατίας (μυρταΐδος) δι-
 σπαρατῆς δέκνυνται, καὶ μὴ ἐπι-
 ριπρῆς, ἄρχων ἀλαρίων τε καὶ μέ-
 γας μυρταΐτης. Codex 2964 habet
 ἐπιρριπρῆς, unde sumenda di-

phthongus, et ἄρχων τῶν ἀλαρίων
 τε, bene; nam editus versus est
 brevior.

(3) Codex σπειαί. Permuta-
 tionem peperit eam iotacismus.
 Synesius De provid. p. 107: πῶ
 συνδιδάσκειν αὐτῆς πῶς χρεῖται ἢ τῆς
 ψυχῆς τῆς ἀλλοτῆς παραμυθίᾳ. Prie-
 sonus, ad Mær. p. 60, coniecit
 non male αὐτῆς vel αὐτῶν. Codex
 1038 melius, ἀχλὺν, quod ipse
 tucitur Synesius De regno p. 15:
 συνδιδάσκειν ἱερουσι ἡμῶν πῶς χρεῖται, καὶ
 τῆς ψυχῆς τῆς ἀχλὺς... παραμυ-
 θίᾳ. Atque in priore loco e
 posteriore συνδιδάσκῃ restitui
 velim.

(4) Id est, quaestoris filio.

(5) Eurip. Bacch. 613: χεῖλος
 σπινθιδὸς ὁδόντας· ubi notavi.

τῆς χειρὸς λαβόμενος, ἄγει με ἀπότηρῳ, καὶ, δάφνη
 συνηρεφεῖ ἡμῶν ἐπικραδισάτων, ἐμοῦ μὲν κεκμηκός
 ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκείνου δὲ καὶ πιευσίῳ τῇ
 τοῦ δρόμου συντομία ὃν ἔδραμεν ἄρτι, καὶ δειλιῶντος
 μήπω γὰρ τις αὐτὸν θεάσεται, ἤρξατο πρῶτον ἀδα-
 χρυτὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἐν κεφαλαίῳ διηγεῖσθαι· ὅπως
 τε ἐφενακίσθη ὑπὸ τοῦ τῶν εὐγενῶν (ἦν δὲ ὁ ἐξαπα-
 τήσας Τζαμπλάκων ἐκεῖνος ὁ (1) καβαλλάριος), καὶ
 ὅπως ἐς τὴν παλαιὰν ἄτην ἤκε φέρων ὡς γραμμα-
 τεῖα, ἐπὶ κακῇ μοίρᾳ, ὡς ἔλεγε, τῶν ἀσθενῶν (εἰ γὰρ
 ἐτύλχανεν ἰατρεύων ἐκεῖνος (2), πολλοὺς αὖ ἐκ θαλά-
 του ἐρρύσατο· οὐκ ἔνιοι τῶν ἰατρῶν μήτε γράμμα-
 τα εἰδότες Ἑλληνικὰ, μήτε τὰ Γαληνοῦ μήτε μὲν
 Ἰπποκράτους νοῶντες, ἀπεριμερίμνως ἰατρείας ποιῶσι,
 καὶ πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς, καθ' Ὅμηρον (3), προι-
 ἀψύουσιν ἀσθενῶν αἰδοί· ὅπως τε ἐδέξατο τοῦτον
 ἀσμένως ὁ θεϊότατος βασιλεὺς, καὶ ὅπως τετίμηκε
 παρ' ἀξίαν, ἥτις κακίας αὐτῷ γέγρην ἀφορμή· καὶ
 τὴν τῆς ἰατρικῆς κατέλιπε τέχνην, καὶ ἐς παλαιὰν
 διατρέβων ἐτύλχανεν ἄτην (ἐχρῆσατο γὰρ αὐτῷ ὁ
 κρατῶν ἐκ τοῦ παρρυτῖκα, ὥσπερ εἰάθει τοῖς νέωσί·
 ἀφικνουμένοις πέλυσσι (4) χρῆσθαι, καὶ ὡς ἀκέραιοι
 ἐμπεύρω καὶ ὡς ῥήτορι δεινῷ, καὶ ὡς ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ

(1) Circa ann. 1330 in aula
 Byzantina versabatur Arsenius
 Τζαμπλάκος, officio fungens ma-
 gis papae: vide Constant. Hist.
 II, 22. Ejus forsan filius fuit
 vel nepos, Τζαμπλάκος ὁ καβαλλά-
 ριος.

(2) Ἐκεῖνος, narrator ipse.

(3) Homerus: Ποιῶς δ' ἰοθί-

μους φορεῖ αἰὲν ὀπίσσω Ἡρώην.

(4) Codex, πολλὰς, permuta-
 tis iterum a et u. Herodianus
 Epimer pag. 90: κάλως, ὁ καὶ
 ἰατρός. Et ibi rescribendum κάλως
 quod in nota monui. Moschoru-
 lus Piel. ex. pag. 44: κάλως (sic
 bene codex 2599, pro edito κί-
 κλως), ὁ καὶ ἰατρός.

ὡς εὐφυνεῖ καὶ περιέρχῃ ὑπογεγραμματοῖ Παδιάτου (1) ὁ κείνου τοῦ κατὰπίστευον τε καὶ φληνάφους)· ὅπως πεπλούτηκεν ἐξαπίης, ἀφ' ᾧ γέγραφε θείων τε καὶ σέπῳ χρυσοδούλων καὶ προστάγματων· ὅπως τε ἡγαπᾷ καὶ ἐτιμάτο, δι' ἣν εἶχε τοῦ βασιλέως εὐνοίας, καὶ παρὰ τῶν εὐπατεριῶν, καὶ τῶν εὐφροσύνων, καὶ τῶν γένει προσκόντων τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ δι' καὶ τῶν ὧν τέλει, καὶ ἀπλῶς παρὰ πάντων· ὅπως ἀνωκοδόμησεν οἰκίας λαμπράς καὶ περιεκαλλεῖς, καὶ ὅπως ἀφῆκε ταύτας ἡμίτελεῖς ἐκ τινος συμβάματος· ὅπως κατὰ σμικρὸν χωρήσας τοῖς τοῦ βασιλέως μυστικείοις, ἐφαίνετο μὲν ὁμοίος τοῖς ἐνδοῖν συνασπίρεφομένοις, νύκτωρ δὲ καὶ μεθ' ἡμέρας (2) τῷ αὐτοκράτορι συνῶν καὶ διαλεχόμενος, καί ἐπλευσεῖ ἐς Βρεττανίας τε καὶ Γαλίας καὶ μέχρις ὠκεανοῦ μετ' αὐτοῦ (3)· ὅπως διὰ ταῦτα μὲν γένηεν, ὡς ἔλεγον

(1) Qui hæc recitavit Hasius p. 139, ab Παδιάτῳ ad ἐπιμᾶν, scripsit φληνάφου, vero, puto, quum et pag. 133 recto φληνάφους Mazaris sit usus, nec φληνάφους auctoritatem habeat. Retulisse videtur πηλούπῳ ad Padiatem, in qua syntaxi ab ejus judicio recessisse licet. Ὅπως πηλούπῳ est continuatio sententiæ per repetitum adverbium ἔπως protractione, estque de Holobolo intelligendum. Post ὑπογεγραμματοῦ sustuli quæ est in codice distinctionem, ut fuerit Holobolus Padiatis ὑπογεγραμματοῦς, et revera fuisse docet disertissimus locus p. 139. Exstitit olim post φληνάφους vocula inter lineas, a secunda

manu scripta, quæ nunc non potest legi.

(2) Adduxi ad Marinum, pag. 69, quum formulam νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας illustrarem, ab ὑποκτωρ ad διαλεχόμενος. Wernsdorfius, ad Himer. p. 82, falso putabat posse μεθ' ἡμέρας scribi. Dionysius Halic. De Dinarcho c. 3· μεθ' ἡμέρας, καὶ τοῦ τ' ἐξελθόντος· pessime latinus interpres, «circa» «vesperam, occidente sole;» quem nuper temere sequutus est vir d. Sensus est Dionysii verborum, «interdiu ac sole exortiente te»: quod toto cælo differre merito dixerō.

(3) Respicuntur Manuchus Palæologi iunior: cf. Hasius ibid

ὁ τοιοῦτος (1), ἐπέρασιος, ὁ δὲ χρησίος Παδιάτης
ἐκείνος κατὰ μικρὸν βδελυμίας καὶ ἄχρηστος· ὅπως
τε ἦν μότος κύριος τοῦ ἀκούσαι καὶ γράψαι ρητῶν
τινῶν καὶ ἀπορήτων· ὅπως τε ἅμα γένητε γεσμμα-
τεὺς καὶ βουλευτῆς, καὶ διακομιστῆς μυσιπείων, καὶ
ὑπομνημάτων ἐξαγγελεύς· ὅπως τε μικρὸν ὕψιστον
ἤλπιξεν, εἴπερ οὐκ εἶχεν ἀντίτεχνον τὸν τὴν κλεῖν
κατεαγῆτα (2) Φιλομμάταιον, ἐς τὸ τοῦ μεγάλου
λοζθέτου γέρας ἥξειν.

Ἔπειθ' ὡς ἐν μυσιπείᾳ καὶ πρὸς οὓς ἔφασκε μὲν,
οὐκ ἀδακρυτὶ δὲ οὐδ' ἀσπενακτὶ, ταῦτα· «Ὁρᾶς, ὦ
« φίλων ἀερίσι, οἷος ἀνθ' οἴου γένηται, καὶ οἷος ἐν ἄδῳ
« βαδίζω, ἡλίκος (3) νῦν φαίνομαι. » Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς
αὐτὸν, σπενάξας· « Ὁρῶ. »

Καὶ ὅς ἀρξάμενος διηγήσατο οὕτως· πῶς εἰπών·
« Ἐγὼ μὲν, ὦ βέλτισσιε Μάζαρι, ὡς ἐν ἐξομολογή-
« σει (4) καὶ παρρουντῶς ταῦτά σοι διηγήσομαι· σὺ
« δ' ἀκούσας φύλαξοι καὶ ἔχε παρὰ σαυτῶ. » Καὶ γὰρ
εἶπον· « Ὁμοιοπαθεῖ ἀνθρώπων ἑρεῖς, καὶ πολλὰ εἰδῶτι
« μυσιπεία, ζεῖνε· καὶ ὥσπερ τὰμὰ καὶ ταυτὶ φυ-
« λάξω. »

Καὶ ὅς ἀρξάμενος ἔλεγεν· « Ἐγὼ γὰρ εἴπερ ἔμελλον
« φεῦ! ζῶν ἐν τῷ βίῳ ζῆσαι πλείω τε καὶ βελτίω

p. 135; Leunclavius Praeceptorum editionis dedicatoria. Idem, p. 132, protulit verba ἑσπερ κατέσπερ — μὲν αὐτῷ, quae non ad Padiatem, sed ad Holobolium hmo de senarrantem sunt referenda.

(1) Ὁ παῖς, nempe ille ipse narrator, Holobolus.

(2) Demosth. Coron. 21 : πὴν Φίλων... πὴν ἐφθαλμῶν ἐκακομύειος, τὴν κλεῖν κατεαγῆτα. De Philomatice infra monendi nonnulli erit occasio : cf. pp. 129, 136.

(3) Forsan ὡς ἡλίκος.

(4) Vortendum : « velut in confessione ; velut apud confessorum. »

« τῆς ἥσπερ βεβίωκα ὁ ταλαύτατος, πλουτόν τε
 « πλεῖστον πλουτῆσαι καὶ τῶν εὐπατρίδων μίαν γῆ-
 « μαι, καὶ τὰς οἰκίας λαμπρὰς καὶ περικαλλεῖς ἐκ-
 « τελέσαι, τέτ' ἀρά μοι ὁμοίως δεῖν ἂν ἐνὶ χαίρῳ
 « καὶ ἐκ τοῦ παρσενίχα ἐπέμβετο, ἅπερ μοι νόσον
 « βαρεῖαν τε καὶ δεινотάτην κατεργάσατο· καὶ, ὥς
 « ὁρᾷς, ἐν ἄδου ταυτὶ ἁρῶς με πρῶν πεμψε. »

Τοὺς χρονικοὺς οὖν καὶ αὐτὸς τῷ ἐμῶν δακρύων
 ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐκμάσας, πρὸς αὐτόν εἶπον· « Μὴ
 « ὠφελές, δύσ' ἐν' Ὀλόβολε, πρῶτως με (1) ξυσπῆ-
 « σαι, μηδὲ τοιαῦτα πρὸς ἐμέ λέξαι, μηδὲ τὰ σά
 « οὕτως ἐπιδείξαι, ὥσπερ ὀφθαλμοῖς μὲν εἶδον, ὥσ' ἰ-
 « δ' ἀκήκοα· τὴν γάρ ἐν ἄδου διατελεῖν ὥμην δεῖν
 « βελτιωτέραν 2) τε καὶ ἀπαιωτέραν τοῦ οὐπερ ἐξήλ-
 « θον δυσίνιου βίου, καὶ χαίρων ἠκολούθουν ἐκείνῳ,
 « τῷ ἁωρὶ νυκτῶν ἥρπакότι (3). Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἐν
 « ἄδου οὕτως ἔχει, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν βίῳ, σὺ δὲ
 « πολλὰ καὶ μεγάλα δεῖν πίκνυντας, ὥς διεξέρχῃ,
 « παλινδρομῆσαι βούλομαι ἐς τὸν βίον· βέλτιον γάρ
 « ἐκείσε διατελεῖν ἀτίμως οὕτω καὶ δυσίυχως, ἢ
 « γενέσθαι με τοιοῦτον ὅποιος σὺ μοι φαίνῃ νῦν.
 « Πλὴν, δέομαι δὲ σου, ἐπεὶδὴ μοι συμβουλευῇ τὰ
 « λυσιτελοῦντα, καὶ ἐς Μῶραν (4), ἥτοι γε εἰς Πελο-
 « πόνησον, φοιτᾶζων ὥσπερ Ἀπόλλων ἐκ δᾶφνης,

(1) Forzan μοι. Sed accusative abutuntur valde in syntaxi verborum ac praepositionum recentiores, quod ad Syntipam ostendi

(2) Pro δῖν, forzan δὲ, vel δῖν ἡμῶν. Cod. Βιλαποπῶν. Scripsi Βιλαποπῶν cum Hasio, a quo hic

locus ab τὴν γάρ ὡ ad ἐς τὴν βίον excitatus fuit ad Timar. p. 202. Quod scripsi παλινδρομῆσαι est in codice.

(3) Vide p. 115, ubi se narrat fuisse raptum.

(4) Codex, μῶρα: confer supra pag. 117, n. 3.

„λέγεις μοι ἀπελθεῖν, φράσον μοι τὰ τέτταρα
„ὅκεῖνα οἷα ἐσὶ, τὰ τήν ἐν ἄδδου σοι πορέας οὔτως
„προξενήσαντα· δι' ἐφέσεως γάρ ἔχω τούτων ἀκοῦ-
„σαι. »

Καὶ ὅς σιενάξας αὐθις, « Νῆ τὸν Κέρβερον » εἶπε
„τὸν κύνα, ὦ χατάρκατε ἐπιθέτα, δῆλά σοι βούλο-
„μαι ἡκίστα ταυτὶ ποιῆσαι, δύο κακῶν ἕνεκα, ὧν
„ἕτερον μείζω μοι προξενήσεται ἢ ζῆμιαν. » « Καὶ
„τίνα ζῆμιαν ἢ βλαβὴν » ἔφη ἔγὼ « μέλλουσι προξε-
„νήσειν ταυτὶ, τεχρόν γε ὄντα καὶ διατερίοντα (1) ἐν
„ἄδδου; ποῖαν » ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν « συνιδεῖν
„οὐκ ἔχω. »

« Σὺ » ἔφη « ἀγνοεῖς, κλίθιε, πάντων μάλιστά γινώ-
„σκειν οἰόμενος; »

« Οὐκ ἔρεῖς » εἶπον αὐτῷ « ταύτην ἐμέ τὸν φι-
„λῶντα τὰ σὰ πλέον τῶν ἄλλων, ἀλλὰ χρύπτεις; »

« Οὐκ οἶσθα » ἔφη « ὥς εἶπερ ἐκ συναρπαγῆς
„κοινώσεις πρὸς τοὺς σοὺς καὶ ἐμοὺς ἐταίρους ταυτὶ,
„οὐ ταραχθήσονται (2), καὶ ἐπαράσσονται με οἱ τὰ
„δεῖνά δράσαντες; »

« Μὴ φοβοῦ, ὦ ῥαθὲ », εἶπον· « ἐγὼ γάρ οὔτω
„παρ' ἐμοὶ φυλάξω τὰ εἰρημένα, ὥσπερ αὐτὸς σὺ
„ταυτὶ ἐφύλαττες ἕως νῦν. Ὅρα μόνον μὴ χέκρυ-
„πίαι τις ἐν ταῖς μυρρίναις, καὶ τῶν λεγόμενων
„ἀκούη· ὁρῶ γὰρ αὐτὰς σειομένας. »

« Θάρρει », ἔφη· « οὐ γάρ τις ἐκ τῆς πληθύος
„ὀκείνης ἐξῆλθεν, ἀνευ ἐμοῦ. Πλὴν ἀκούε δὴ μου καὶ

(1) *Expreciabam iurā γὰ ὅτι καὶ legitima occurret syntaxis p. 128.*
διατερίον, quum supra bis des- (2) *Me impedit negatio. For*
ξην fuit legitime structum. Et san συνερχήσονται

« τῶ προτέρῳ δεινότεροι δεύτερον. Ἐγώ γε, ὦ ἑταῖρε,
 « τὸν μέγαν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην παπαί!
 « δέδοικα· ὥς, εἴπερ αἰσθογὰί με (1) διὰ τέτλιν
 « ἅττια (2) λυπούμενον, ἀπὶ δεινοτάτης καὶ μεγάλης
 « κολάσεως, τὸ τῆς λήθης μοι ὕδωρ πιεῖν οὔμενον
 « δώσουσιν, ὅπερ μοι ἐς ἡμερῶν τριαχθεὶς δώσειν γε
 « ἐπιβγείλαστο, ὥς ἂν ἀμνημονήσω πάντων, ὥς ἐν
 « βίῳ χρησίῳ ἀπῆλαυσα· ἡ γὰρ τούτων μνήμη τὸ
 « μὲν σῶμα κατατρύχει, δίκην δὲ σκάλπος ἰοδόλου
 « νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας (3) τὴν ψυχὴν δάκει τὸν
 « μὴ τοιῦτον ὕδατος μετασχοῖτα. Καὶ γὰρ βασαν-
 « σίηριόν ἐσσι χαλεπὸν ἢ τῶν ἀπολαύσεων μνήμη, καὶ
 « ἀρρήτός τις ὁδύνη, καὶ δίκη δίκης ἀπάσης καὶ τι-
 « μωρίας πικροτέρα, ἢ πλευράς καταξάνουσα μόνον,
 « ἀλλὰ καὶ ψυχῆς δύναμιν λυμαιομένη. Ἡ σύγε
 « οὕτως οἶε διαχέζειν καὶ τοὺς ἐν ἄδου διαχέζας, ὅσπερ
 « καὶ οἱ ἐν βίῳ διατελοῦντες οὕτω (4) διαχέζουσιν; »
 « Ἀλλὰ πῶς ἄρ' » εἶπον « οἱ ἐν ἄδου διαχέζουσιν; »
 « Δικαίως » ἔφη « καὶ ἀπροσωπολήσιως, ἔτι δὲ
 « ἀδωροδοκῆτως, καὶ μὴ πρὸς χάριν (5), ἀλλ' ἔδδ' πρὸς
 « καλαχείαν, οὐδ' εἴτεκα λημμάτων· οὐδὲ γὰρ διον-
 « ται μαρτύρων ἑκείνοι, οὐδὲ κατηγορῶν, οὐδ' ἀπο-
 « δειξέων, οὐδ' ἐλέγχων, οὐδὲ συμβολαίων τινῶν·
 « ἀλλὰ πάνθ', ὥς ἐπαράχθη, πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν πε-
 « πλημμελημένων εἰς μέσον ἄρξουσιν. Τότε δὴ τότε
 « οὐχ, ὑπὲρ ὧν ἡδίκηκέ τις, κρίνεται ἕτερος, ἀλλ'

(1) Conf. p. 167, 34.

ad δίκην: cf. supra p. 123, n. 2.

(2) Codex, πῖσας π. Vide supra p. 108, n. 1.

(4) Forsan delendum εἴπερ.

(3) Sunt adposita verba in notis ad Marium p. 69, ab ἡ γὰρ

(5) Verba δικαίως.... κρίνεται sunt apud Hesium ad Timar. pag. 216.

« ἕκαστος ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Οἱ δὲ ἐν βίᾳ οὐχ οὔτω, ζεῖτε,
 « ἀλλ' ἄλλως, δικάζουσι. Κεραίνουσι (1) μὲν γάρ. πρὸς
 « χάριν, ἀλλὰ δὴ καὶ κολακίαι, δωροδοκούνται δὲ
 « παρ' ἑαυτέροις τῶν δικαζομένων. τοῦ γὰρ δικαίου
 « ἀπολωλότες, τῶν μάλα ἰσχυρόντων καὶ πλείω παρ-
 « χομένων, μᾶλλον δὲ τῶν μεγάλα δυναμένων καὶ
 « εὐρυβίων καὶ πλούτῳ βειβόντων (2), τὸ δίκαιον
 « γίνεται. »

Ἐκπλαγαὶ οὖν ἐπὶ τούτοις ἔγω, ἰκίτευον αὐτὸν
 φράσαι, καὶ τὰ τέτταρα ἐκεῖνα πῶς ἐσὶν, καὶ τοὺς
 ἐνταῦθα δικασίας. Ὁ δὲ, χαριζάμενος με τεθορυγμένον
 αὐτῷ καὶ πῶς λογῇ μετέωρον ὄντα σφόδρα (ἔώρα γὰρ
 ὡς μὲν ἰδόμενος, ὡς δ' ἀνιόμενος ἐν ταύτῳ), « Πῶς
 « ζητεῖς τὰ τέτταρα » ἔφη, « ἐκεῖνα; καὶ πῶς ἤκιστ'
 « ἐπιλάβου τούτων, ἀλλ' ἐξάει μὲ ἐμὲ διεγείρεις,
 « πάντοτε δὲ πούτω μνείαν ἔχεις, καὶ σχεδὸν ὅσαι
 « ὥραι μέμνησαι καὶ σράγματα μὲν παρέχεις. Καὶ
 « πρὸς ταῦτοις ζητεῖς γε μαθεῖν καὶ τὰ ὅσων δικασίῳ
 « ὀνόματα, διὰ μαθεῖν σαφὲς βίαν. »

« Ταῦτ' εἰπέην ἑναλχός μοι ὑπόσχου », πρὸς αὐ-
 τὸν ἔγωγε ἔφην. « Πῶς δὲ τρέποι παρνοκρύπτις,
 « ὃ καλὲ καὶ ἀγαθὸν. »

« Οὐ κρύπτω », ἔφη. « ἀλλ', ὥς ἔφθην εἰπὼν, δέ-
 ν. δὴ καὶ μὲν. πάντα δὲ τρέποι πῶς καὶ πράττω πρὸς
 « τὸ συλχεῖν τὸν σὸν λογισμὸν, ὥστε μὴ ζητεῖν καὶ

(1) Sic codex. Forsman κρῖναι.

(2) Est εὐρυβίων ab εὐρύςιος;
 « eorum qui facultatibus abun-
 « dant. » Codex, βρυβίον. Iota-
 cismus confusus serpius; et u.
 Moschopolus II, ex. pag. 121:

φύτις, ὁ πατήρ. codex 2509 re-
 cto, φύτις. Idem p. 123: ἐδιδύ-
 πται, πὲ κομῆς παχύνει. ἰμο πα-
 χύνει, ut est in codice. Idem p.
 126: πλάσις καὶ κλίντης παλινος.
 ἰμο πλάσις, eum eodem codice.

« πολυπράγμονεῖν σκεῖνα τὰ βλάβην οὐκ ὀλίγη μοι
 « προξενήσονται (1). »
 « Εἰπέ μοι » ἔκπον ἐγὼ « πρὸς Θεοῦ, καὶ οὐτ'
 « αὐτὸς σὺ, συναισθμένης τῆς ἀληθείας, ὑποσίαινης
 « αὐτ. βλάβην, καὶ μοὶ δ' ὠφέλειαν οὐ σμικρὰν προξε-
 « νήσαιοις. »

Μόλις οὖν, ὅμως δ' εἰξας, ἢ σκεῖτος, ἀνακαθίσας,
 οὕτωςί πως εἰπὼν καὶ διηγησάμενος, πρῶτον μὲν τὰ
 τῶν δικαστῶν τῶν ἐν βίᾳ ὀνόματα· ἄλλως γὰρ ἐν
 ἄδου κελοῦσι τούτους· τὸν μὲν γὰρ λέγουσιν αἰτοῦ
 φάρι, μὴ τῆς εἰρήνης υἱόν, τὸν δὲ μόνον μεσσίον·
 τὸν δ' ἄκυραι ἀδικούντων, τὸν δὲ τέταρτον, σκατῶν
 φύλακα· ἔπειτα τὰ κατ' αὐτοὺ τέσσαρα. « Τοῦ
 « θειοτάτου βασιλέως, ὃ ἐξετασίκαυτατε (2), ἐξ
 « Ἰταλίας καὶ Βρεττανίας μετὰ τὴν τοῦ κατὰ πύ-
 « σίου σκεῖνου σατράπου κατὰπίωσι (3), ἐν τῇ
 « Κωνσταντίνου ἐπατήκοντος, οὐχ ἡσυχάζειν· εἰς καὶ
 « σωφρονεῖν ὁ τῆς ἀκαλασίας οἰσίερε, πρὸς τὸ μένειν
 « με διηνεκῶς ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς, τοῖς ἐνδοῖς τε
 « συνασσίρεφομένοις συνασσίρέφεισθαι, καὶ τὰς τῶ
 « κρατοῦντος προσίαγας ἐκπληρεῖν (4) ὡς τὸ πρότε-
 « ρον· ἀλλ' ἀδικοῖς θεασάμενος ὁρμασι μίας τάχα
 « τῶι μοναζουσῶν, διεσπεκλωμένην (5) ὑπὸ μυρίων,
 « ἀρχαίαν φίλην, τῇ ταύτης καὶ αὐθις ἀλούς ἔρωτι,

(1) Ab *διδίκα* leguntur in
 notis Hasii ad Timar. p. 301.

(2) Codex, *ἐξεταστικῶν*.

(3) Id intelligit Hasius pag.
 135 de Bajazeto, quem apud An-
 cyram Tamerlan profligavit.

(4) Sic codex, et infra pariter.

(5) Codex, *διεσπασμένη*. In-

fra p. 155, rectius cum α. Ari-
 stophanes Plut. 1083: Οὐκ αὖ
 διαλεχθεῖν διεσπεκλωμένη ὕψι
 εἰς τῶν γὰρ ἢ σπινθάλων. Codex,
ἐγκατασπασμένη. Vir d. his usus p.
 183; scripsit, facta correctione,
ἐκκατασπασμένη: quem voluisse pu-
 to *ἐγκατασπασμένην*.

„ μᾶλλον δὲ καταγρηγευθεῖς, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 „ τῷ ταύτης ἐγκαλινδύμην βεβορβορωμένῳ σώμα-
 „ τι (1). Τοῦ δὲ γενναιοτάτου βασιλέως ὅσαι ὥραι
 „ ζητοῦντος πρὸς τὸ Γράφειν με τὰς αὐτοῦ προσία-
 „ γας, ἐπεὶπερ οὐδαμῶς εὐερισκόμην, ἀγανακτήσας
 „ τος, ἀντίτεχνιόν μοι πεποίηκεν ἐξ ἀγγέλων ποιηρῶν
 „ τὸν διαληφθείτα (2) Φιλομμάϊαιον. Ὅπως μὲν ἔν
 „ περὶ τούτου λελύπημαι σφόδρα, καὶ ὅπως διηγώ-
 „ νισμαι, ἵν μὲν διὰ μεσαζοντων (3), ἵν δὲ δι' ἐν
 „ ἀρέτων καὶ κατὰ Θεὸν βεβιωκότων, θειοτάτων
 „ καὶ γενναιοτάτων ἀνδρῶν, πρὸς τὸ ἐξοσφρακισθῆναι
 „ τὸν ἀντίτεχνον, οὐ χρεῶν, οἶμαι, καταλέγειν ἔκα-
 „ σία, τῆς ὥρας κατεπειγύσης, καὶ (4) τὸν τῆς διηγῆ-
 „ σεως κέρει φεύγοντος. Πλὴν ἐν ἐνὶ διηγῆσομαι λόγῳ,
 „ ὥς ἡ τοῦ ἀντιτέχνου λύπη, καὶ ἡ δινηκῆς ἀθυμία
 „ ἦν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν εἶχον, ἐς τὸν τοῦ ἄδου
 „ χῶρον αἰώρως, ὥς ὁρᾷς, προύπεμψεν· αὕτη μοι
 „ τῶν τετάρων πρώτη καὶ μία αἰτία, ξεῖνε. Ἐπειθ',
 „ ὥς διέτρεβον πρὸς τοὺς διαβεβοημένους ἀγίους καὶ
 „ κατ' ἀντίφρασιν ξανθοὺς ὑπούλους (5), ἵνα με πρὸς
 „ τὸν κρατῶντα κατασῆσωσιν, ἡλίκος ἦν πρότερον,
 „ ἄνευ ἀντιτέχνου (ὑπήκουε γάρ αὐτῶν ὁ κρατῶν, ὥς
 „ οὐδεὶς τῶν ἀπάντων), ἐφεινακίσθην ὑπὸ τοῦ τοῦ
 „ των. Ἦν δὲ ὁ ἐξαπατήσας ἐκ γίνους ἀσπίνδου καὶ

(1) In notis ad Marin. p. 69, ab ἡ ταύτης ad σώμα. Cf. supra p. 129, n. 2.

(2) Id est, πρὸς διαλεχθέντα, πρὸς εἰρημένον, supra scilicet p. 123.

(3) Id est, per summos publicarum rerum administratores.

(4) Forsan καὶ ἐμοῦ.

(5) Nescio qui sint isti ξανθεὶ ὑπούλοι. Significant, puto, quosdam ξανθεπούλους, aulicos homines, in cuius nomine iudat, ut ejus est mos. Nec semel infra nominabuntur.

« εὐσεβεῖν ἀναπεισμένου, ἦν πολλῶν βίους ἔλη (1).
 « Θριδακίαις γὰρ καὶ ἰντυβίοις καὶ σέρισι, ἀλλὰ δὲ
 « καὶ Θλασάις ἐλαίαις, ὁσημέρσι μοι (2) δεξιζόμενος,
 « καὶ νῦν μὲν ὡς χροκάδειλος (3) δακρύων, νῦν δ' ὡς
 « χαμαιλέον σιενάζων, νῦν δ' ὡς Πρωτεύς μᾶλλον,
 « ἥπερ ὀκτάπους, προσφάτοις ὑποδεικνύωι γε χρώ-
 « μασι, ἔτι γε μὴν τὸ τῶν ἀλιέων μιμησάμετος
 « δέλεαρ, εἴλωσέ με τὸν σκληρὸν καὶ ἀτεῖκτον, καὶ
 « μολύβδου, μᾶλλον δὲ κηροῦ (4), πεποίηκε μαλθα-
 « κώτερον. Καί, τοῖς τρύτου κατὰ ὁμικρὸν θελήμα-
 « σιν εἴξας, πάντων ὡτ' εἶχοι ἀφανῶν τε καὶ φανερῶν,
 « ἐπίτροποι ἀγρυπνοὶ ἐγγράφως πεποίηκε. Τούτων
 « τὴν μνήμην οὐκ ἀδακρυτὶ, ξεῖπε, νῦν φέρω, ἀλλ'
 « ὡς σκάλῃ με ἰοδόλος ὅσα ὥραι τιτρώσκει. Τρίτος,
 « ὡς ἐθεάσατό με βεβαπλισμένον ὁ βδελυμίας καὶ
 « λωποδύτης ἀδελφιδῶς Κακοαλέξιος (5) ὑπὸ τοῦ

(1) « Si multorum diripuerit
 « facultates. »

(2) Melius scripsisset, ac scrip-
 pisse puto, με.

(3) Codex, χροκάδελος, permuta-
 tatis n et v. Constantinus Por-
 phyrog. De adm. imp. c. 13 :
 οφείλει τὰ οἰκίαια κρατῆν· cod. 2967,
 κρατῆν, duplici mendo calami
 in una voce, pro κρατῆν. Iota-
 cismus, quem toties attigi, nar-
 ratiuncula declarabo quam late
 pateat. Composita fuit a quodam
 ludi magistro, qui, ἀπειρῶν
 praecepta exemplis illustraturus,
 nominis ἐρέμην metamorphoses
 exhibuit. Illam descripsi e codi-
 ce 2599, p. 181. Ἐρέμην ποτὶ κα-
 πεδικαδῆς ἐπὶ τῇ δικαστῇ ἦν (lege

ἦν), καὶ οὐχ εὐρὺ δὲ αὐ ἐρεμίην
 πῶς ποτε χῶρος αὐτῇ μιν. Καὶ δὲ,
 τὴν ὡς ἐκείνη φέρουσαν ἀγνοῶν,
 πρὸς ἑμαυτὴν ἔλεγει· « εἰ μὴ τις ἐρεῖ
 « μιν, αἰρεσίμην αὐ καπεδικαδῆς
 « μᾶλλον ἢ πλατῆσαι ἀνέηκε. » Καί-
 ματις οὗτ' ἐπισημαίνουσιν, κατὰ γὰρ τὴν
 ἐρέμην. Περὶ μὲν τοῦ πλησίον εὐσεβῆ
 αἰδομένου, μέλις τε πρὸς αὐτὴν εἰρε-
 σε, καὶ κατὰ αὐτὴν ἀτακίαις, ὡδοιπό-
 ρον· καὶ γὰρ οὗτ' ἢ πῶς καὶ ἐρε-
 μῆν· ἀνέφερα, καὶ ἑμαυτὴν θαλάσσῃ
 ἐρέμην· αἱ εἰρήναι (forzan καὶ εἰρήναι
 vel ἐρέμναι) ἐκάλεζον πάλαι.

(4) Ad Marinum p. 101, ubi
 de ea τοῦ κηροῦ metaphora egri,
 fuit is locus appositus.

(5) Composuit cum adject. κα-
 κός proprium nomen ἀλέξιος. Sic

„ ἐπεισεφρηκῶτος δεινотάτου ἐκεῖνου νοσήματος, χα-
 „ λινούς, ἐφεοίειδας, βιβλία, ἄορας, λέσπτας (1),
 „ θώκους, ἐσθήτας, τάπητας, ἀλλ' ἅτλα σκαῖα πολ-
 „ λὰ, μέχει καὶ πατρίάλων, ὅντος ὑφείλετο εἰσελ-
 „ θῶν, πάντων ἐπ' ἐμὲ ἀσχολουμένων· ὃν εἰ λα-
 „ βόιμην, τὴν ῥίνα τούτου δακὼν ἐκτεμῶ, ὡς ἂν γνά-
 „ ριμον καὶ σεσημειωμένον ἀποκαταστήσαιμι φῶρα καὶ
 „ τοῖς ἐν ἄδδου, ὥστε μὴ κλέπτειν τυμβωρυχοῦντα
 „ καὶ τὰς τῶν νεκρῶν σινδόνας. Τέταρτον, ὡς ἀκή-
 „ κοεν ὁ ἀήτλητος αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν μισιφόνων
 „ βροτολοιγῶν μηδαμῶς ἔχοντά με σωτηρίας, τὸν
 „ Κακοαλέξιοι ἀδελφιδῶν δειλιάσας, ἵνα μὴ καὶ ἄπερ
 „ εἶχον χρυσόβουλλά τε καὶ προστάγματα θεῖα, τὰ
 „ μὲν δι' ἐρυθρῶν ὑπογεγραμμένα γραμμάτων (2),
 „ τὰ δ' αἰεὶ, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν θέσιν, ἐν ᾗ τὰς ἀπαι-
 „ των εἰδήσεις εἶχον ὅντος γεγενημένης, συλῆση,
 „ καθαπέρ, ὡς ἔφθην εἰπὼν, σεσύληκε καὶ τὰμὰ,
 „ πέπομφε τὸν—ὅκ οἶδ' ὅπως καλέσαιμι· καὶ ταῦθ'
 „ Ἡράκλεις! ἔλαβεν ἀπερυθειάσιως, μετὰ σοβαρᾶς
 „ τινος διαλέξεώς τε καὶ ἔριδος. Ὡς πῶς τὴν τότε
 „ ἔφερον βίαν; πῶς δ' οὐ γέγρανα φρενῆρης, ὥ φίλ-
 „ τατε; πῶς οὐκ εἰς πῦρ ἢ χρημνὸν φέρων (3) ἐμαυτὸν

veteres fecerunt Δάμαρει, Δου-
 ελίην. Non semel Κακοαλέξιος ad
 partes vocabitur.

(1) Codex, ἄορας. Respicit
 Homericum Od. P, 322: Αἰπίζων
 ἀκόλους, ἐνὶ ἄορας, ἐνδὲ λίσσης.

(2) Literis rubris diplomata
 subscriptum imperatoris nomen
 ferebant. Epigramma in codice
 1630, p. 134: Εἰς τὴν διὰ κατα-

κάρας βασιλικὴν ὑπογραφὴν. Οἶον
 τὸ χρώμα, καὶ λόγος τῷ διαπύπῳ.
 Aliud ibidem: Εἰς τὴν αὐτὴν. ῥή-
 ματ' ἀληθία· πύπῳ καὶ χρώματι πύα.
 Omisit librarius pedem unum,
 quem restituas initio, ἔστιν ῥή-
 ματ', vel in fine, πύα πύπῳ.

(3) Hunc participii usum trac-
 tans ad Enop. pag. 564, hoc
 sum loco usus.

« ἔρριψα; πῶς δ' οὐ μάχαιρας κατὰ σπλάγχνων
 « ἑμῶν ὥσα; Λυσιτελέσειεν ἦν ἄν καὶ ταῦτα συ-
 « λῆσαι τὸν Κακοαλέξιον ἀδελφιδδύν, ἢ τὴν τούτων
 « οὕτως ἀφαίρεσιν ὑποσῆναι. Εἴπερ οὖν, ὦ τ' ἄν, ἔκ
 « ἀφείλετο οὕτως ἀναιδῶς τε καὶ ἰταμῶς ὁ ταῦτ'
 « αἰτήσας καὶ λαβὼν, ἅμ' ἑα λάθῃ, μὴ γινώσκοντός
 « τινος, κατακαῦσαι ταῦτ' ἐβουλόμην, ἤρουν τὸν
 « πάντα μοι ὑπακούοντα κλεπίσιότατον κηδεσίην
 « ἐπέτρεπον ἄν, ὥσ' ε, μὴ γινώσκοντός τινος, ταῦτα
 « συνθάψαι. »

« Τί κέρδος », ἦν δ' ἐγώ « μάταιε, ἢ ποῖαν τινὰ
 « λυσιτέλειαν κερδήσειν σέου, εἰ ταῦθ', ὥς διεξῆλθες,
 « ἐποίηis; »

« Μέγα », ἔφη πρὸς με « καὶ πολλῶν ἐγκωμίων
 « ἄξιον, χάρισσε. »

« Εἰ ταῦθ' οὕτως » ἔφη « ἐποίηis ὥς διεξῆλθες,
 « οὐκ ἐφοβοῦ τοὺς τυμβορύκτας, μητοίκακε, μὴ σε
 « δις κατασκέψωσιν; »

« Εἰθ' ἐποιοῦν ἂν τοῦτο », εἶπε « πρὸς τὸ μὴ γινέ-
 « σθαι τὸν ἀντίτεχνόν μοι τῆς γραμματοεισαγωγῆ-
 « κῆς ἐπιστήμης ἀπάσης ἔμπειρον, καὶ μὴ μόνον δις,
 « ἀλλὰ καὶ ἑκατοντάκις, κατεσκαπτόμην ἄν. Εἰ δὲ
 « καὶ ταῦτα μετ' ἐμοῦ ἐπίμπρασαι, καὶ γυν οἱ
 « ὀδόντες, τοῦ ἄλλου σώματος δαπανηθέντος ὑπὸ τῆ
 « πυρὸς, ἀναπελείφθῃσιν ἄν, ὥς φασι, καὶ δι' αὐτῶν
 « ἡμυνάμην ἂν τὸν ἀντίτεχνον. »

« Μελαγχολᾶς, ξείν' », εἶπε « νῆ τὴν κεφαλὴν τὴν
 « σπὴν καὶ τὴνδε τὴν θάυμασίην ξυνουσίαν. Οὐκ οἶσθα
 « ὅτι, ὥσπερ σὺ γίγναις γραμματεὺς ἔμπειρος, γε-
 « νήσεται γε καὶ κεῖνος καὶ ἄλλοι τῶν σῶν εἰδήσεων » ;

« Οὐ μένου » ἔφη « ἥκιστα, καὶ πάντες ῥήτορες καὶ φιλόσοφοι φῶσι. »

« Καὶ ὡς (1) εἰ τοῦτ' » ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν « ἔκ »
 « ἔνι ὡς εἶπον, πῶς ἄρα σὺ μέγας γένησας; Ὁ φη-
 « ναφός καὶ εἰρωνείας μεσίς καὶ περὶ τοὺς εὐεργέτας
 « ἀχάριστος, ὁ λέγων ἄλλα τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ καὶ
 « ἄλλα γράφων λημμάτων εἵνεκα, Παδιάτης ἐκε-
 « νος, οὗτός μοι μεθ' ἡμέρας συνῶν καὶ διαλεγόμενος,
 « καὶ ἡμέρας ὑπαγρευῶν τετλίρων ἐνιαυτῶν, τοιοῦ-
 « τος, ὡς οἶδας, πεποίηκεν ἔμπειρον (2). »

Τῆς οὖν διαλέξεως οὕτω πέραις λαβούσης (πολλὰ γὰρ ἐβουλόμην, ὡς εἶδον τοῦτον ἰκονημένον φέροντα τὸν θυμὸν, κολάσαι τε καὶ ἐπισύψαι), αἵφνης αἰσίσταται ἐκ τοῦ χώρου ἐκείνου ἐν ᾧ μυρρίαια ὑπῆρχον ἐφ' αἷς ἐγκέχυτο, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὁ ποτέ μὲν ἐπέραιος καὶ χρυσίος, ὕστερον δὲ γενόμενος ἀχρηστος καὶ κατὰ πλυστός, Παδιάτης ἐκεῖνος ὁ πάγκοι. Φησὶν ἀγείως οὕτω καὶ θυμοειδῶς, τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ὥσπερ ἐξ ἀλγόνης διασπέρους πεποικώς, ῥόπαλον δ' ἔχων τῷ χεῖρι (3) καὶ ὑποσκάζων. « Ὡ μῶρε καὶ »
 « παρὰ ληρε καὶ ῥεραφαιδωμένε (4) Ὀλόβολε, καλὰ

(1) Sic codex. Forsan καὶ ὅμως, vel καὶ πῶς.

(2) Sic codex.

(3) Sic codex. Perit nonnihil.

(4) Rursus hac forma perfecti utitur p. 137, quem, quum adtulisset Hasius p. 133, notavit vocula sic. Est ῥεραφαιδωμένε in Lydo De mag. p. 90, quod non mutari debuit in ἱρραφαιδωμένε. Hesychii ῥεραφαιδωμένε sub ῥεραφαιδωμένε frustra in ἱρραφαιδωμένε Meibomius con-

vertebat; quo loco qui utebatur Wesselingius Prob. c. 5, p. 45, nihil tentabat, quum nihil esset tentandum. Ἀπέραιος, pro ἀπέραιος, adtulit e Joanne Chrysost. Abreschius Diluc. pag. 840. In Onosandri codicibus nonnullis invenit ῥεραφαιδωμένε Schwebelius, quem vide p. 46. Puto illas formas a quibusdam usurpatas fuisse et euphonie causa, et ad imitationem Homericæ ῥεραφαιδωμένα.

„ γ' ἐσθι ταῦτα (1), ἅπερ μετὰ τοῦ κυλλοποδίουτος
 „ Μαζάρεος φληναφεῖς, „

Ἐκεῖνος δ' εὐθύς ἀχειάσας (2), καὶ μικρὸν ὑπομει-
 διάσας, φησὶν· „ Ἐγὼ μὲν ὤμην οὐδένα τῶν ἀπάντων
 „ κεκρύφθαι ἐνλαῦθα, ὧ, χάρις τοῖς μυρταῖτην (3) ἐκεῖ-
 „ νοι Ἀνδρόνικον, μπαγτιάτα (4)· καὶ διὰ τοῦτο ἀπε-
 „ ριμερέμνω καὶ ἀπλῶς ἀμίλου, ὡς ἀκήκοας, ἔγω
 „ καὶ χαλῶ κέλαθῶ καὶ φίλος ἡμῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν
 „ ἔλεγον ἑκείνα, ἅπερ ἥκιστ' ἐχρῆν σε ἀκούσαι·
 „ ἐπεὶ δὲ σὺ μὲν ὡς ὠτακουσίης κατεκρύφθης ἐν
 „ ταῖς μυρρίναις, λαθρονότως δὲ πως ἐπ' αὐταῖς
 „ εἰσερρύεις ὡς ὕδρος, καὶ ἅπερ εἶπον ἀκήκοας, δέομαι
 „ δὴ σου καὶ πάνυ δέομαι, φύλαξον ταῦτα, καὶ μηδὲν
 „ τούτων εἴπης πρὸς τινὰ τῶν ἀπάντων, οὐχ ἥκιστ' α
 „ δὲ γε πρὸς τε τὸν μέγαν Πλούτωντα καὶ τὴν Περ-
 „ σεφόνην. Ἦν γὰρ παρὰ τῆς σῆς μιᾶς γλώττης
 „ μάθωσι ταῦτα, τῷ σίωματ' εὐθύς ἐμβαλοῦσί με
 „ τοῦ Κερδέρου τὸν δύσηνον. „

„ Θάρρει, „ ἔφη ἑκεῖνος „ καὶ ἔχ' ἀτρέμας. Πλὴν
 „ καὶ τούτου δεικνύει τοῦ Μαζάρεος, ἵνα μὴ δῆλα
 „ ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ταῖς βασιλικαῖς διατείνον-
 „ τας ποιήσῃ αὐλαῖς. „

„ Πολλαχόθεν „ ἔφη ἑκεῖνος „ τοῦτον θάρρῳ· σὲ
 „ δὲ μόνον ὑποδειλιῶ, καὶ τὴν σὴν τετρεμαίνω (5)

(1) Ita Codex, superscripto
 πινύ.

(2) Codex, ἀχειάσας. Chori-
 cius in Procop. § 3 : εἰδὼς πῶς
 πῶς ἔργον ὅτι φύσας δέξω, καὶ ἐξ
 ἡλικίας, καὶ ἐξ ὀφθαλμίας ἐπὶ τὸ γέ-
 ρον αὐτῶν, αὐτὴν πρὸς τὸ δέξαι
 αὐτὴν αἰδῶν ἀνέλεον. Cod. 2967,

ὀφθαλμίας, quod non notavissem,
 ni fuisset animadvertendum si-
 mul esse in codice αὐτῷ, melius
 quam αὐτὴν.

(3) Cf. p. 120, n. 2.

(4) Puto esse gallicum nomen
 bandit.

(5) Codex, πετρεμῶν.

» μᾶλλον γλῶττιαν, ἵνα μὴ καὶ ἄδου ποιήσης ὥσπερ
 » αἰ παλίων μᾶλλον ἢ σπουδάζων εἰσθεῖς ποιεῖν ἄνω
 » ἐς τὸν βίον, ὑβρίζων ἅμα λοιδορῶν τε καὶ εἰρωνευό-
 » μενος ὅσαι ὥραι πάντας καὶ πάσας. »

Ὁ οὖν Παδιάτης ὀλίγον ἐπισχών, καὶ ἡρῶν ἐμ-
 βλέψας ὥσπερ οἱ λέοντες, ἔλεξεν οὕτω πρὸς αὐτόν·
 « Οὐκ οἶσθα, χάκισιέ Ὀλόβολε, ὅτι ταῦθ' οὕτω λέ-
 » γων καθυβρίζεις καὶ ἐμὲ, ὥσπερ ἑναλχος ἐξ ἀμαξῶν
 » ἐπλυνας τὸν (1) ἐξ ἀγγέλων πονηρῶν ἀπόρρονον
 » Φιλομμάταιον (2), τὸν παρὰ τοῦ μεγάλου βασι-
 » λέως μὲν ἐς τὰ μάλιστ'α φιλούμενον, πολλῶν τε
 » ἄλλων εἵνεκα, οὐχ ἥκιστ'α δέ γε διὰ τὸν αὐτοῦ
 » πάππον, τὸν χαλάσαντα, κατὰ τὸν μυρταίτην
 » ἐκεῖνον Ἀισρόνικον, κτήριον ἑλληνικὸν αὐτοῦ καὶ τῆς
 » εἰρκτῆς ἐκβαλόντα (3), παρὰ δὲ κύντων διὰ ταῦτα
 » καὶ τιμώμενον παρ' ἀξίας καὶ ἐπαινούμενον, τὸν νεώ-
 » τερον καὶ εὐφυσίερον καὶ ὑψηλοτέρου κατὰ πολὺ σοῦ,
 » τὸν συνασπρεφόμενον τοῖς ἔνδοι καὶ μεγάλων κοιτω-
 » νοῦντα μυσίηριον, τὸν εἰς ἅπαντα ὄντρεχῆ, τὸν
 » τόξα καὶ ὄπλα φέροντα, καὶ νεβρῶν καὶ ἀρκτων
 » κατατρέχοντα, καὶ σύας βάλλοντα μᾶλλον ἢ πῖω-
 » κας, καὶ πὶ τὰ πολεμικὰ δὲ ἐμπειρότερον τυγχά-
 » νοντα, τὸν ἐπὶ σατράπαις πρεσβείας ποιεῖντα, τὸν
 » ἀοκνοτέρως καὶ εὐφυσιέρως γράφοντα σοῦ, καὶ
 » μῆτε ξυγερμαματέα μετ' ἐαυτοῦ γράφειν ἔχον-
 » τα, μὴδ' ὑπογερμαματέα, ἀλλ' ἀπειρφάως (4) τὰ

(1). Codex, πὶ τῶν.

(2) Philomataeus, de quo su-
 pra p. 193, unus fuit ex Ange-
 lorum familia, et sit insus in an-
 gelorum nomine. Nullus dubito

quin Mazariis Philomataeus idem
 sit τῷ γερμαματῷ ἀγγέλῳ τῷ Φι-
 λημάτῳ Phrantzæ I, 39

(3) Sic codex.

(4) Sic codex.

« πάντα δι' αὐτοῦ γραφόμενα (1), λημμάτων ἕνεκα,
 « τὸν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας διατρέχοντα ταῖς βα-
 « σιλικαῖς αὐλαῖς, καὶ πάντα τρόπον ποιῶντα καὶ
 « σφραγματευόμενον πρὸς τὸ μὴ μεθ' ἑαυτῷ ξυγγρα-
 « φεῖν ἕτερόν τινα. Οὐκ αἰσχυρὴ οὖν, ταλάντατε,
 « οὐδ' ἐρυθρεῖας, ἀλλὰ παρὰβάλλεις τὰ τοῦδε μετὰ
 « σαυτοῦ· ἢ ἐπελάθου ὡς ὁ σὸς μὲν πατὴρ οἶνοπώ-
 « λης ἦν, ὁ δὲ τὸν πατέρα φύσας ἦν ἐργαζόμενος
 « ὑπὸ ἐρίων κεφαλῆς πίλα, φορῶν διφθέραν, »

Κἀπὶ τοῦτοις ὁ Ὀλόβολος ἀκείβητε καὶ ἐγέλασε,
 καὶ πρὸς ἐμέ « Φίλτατε », ἔφη, « ποῖος Τελχὶν ἦκα
 « φέρων ἐνταυθοῖ τῶτονι τοῖ ἐπάρατοι καὶ παλαμναῖον
 « καὶ ὕβρισίην, τὸν οὐ πρὸς ἀληθείας, ἀλλὰ πρὸς
 « χάριν καὶ ψευδὸς πᾶσι φιλοῦντα (2), τὸν τῇ ξυνο-
 « σίᾳ ἡμῶν ἀνακόψαντα τὴν χρησίνην ἐκείνην, »

Ὁ δὲ Παδιάτης, σφυφιστὴς τῷ προσώπῳ ὑποσίρε-
 ψας, « Ποῖαν », ἔφη, « συνουσίαν; μή τις ξυνεγγίνοτο
 « τῷ ἑτέρῳ (3) »; Κἀγὼ ἐρυθρεῖας ἔφην· « Εὐφρημα
 « φώνει ἐν ἄδδῳ, παρ᾽ ἔνομε, καὶ μὴ φληνάφει. »

Καὶ ὅς, λαβόμενός μου τῆς χειρὸς, ἔφη· « Ὀρχιῶ
 « σε ἐπ' ἀληθείας, ὦ κατὰ Λατίνους κουμπάρε (4).
 « εἰπὲ τίς χρὴ ἐμὸν αἶ καὶ τῶν γε πλέον λυπεῖσθαι,
 « ἔγωγε, ὁ πατεῖδα καὶ γένος καὶ οἰκίας καὶ ἀγροῦς
 « καὶ πλοῦτον καὶ ἄλλ' ἅττια καταλιπὼν, ἔτι
 « τε διατρίβῃ καὶ πολιτείᾳ βελτιωτέραν τῆς ἥς
 « ἀπῆλθον ἐν βασιλείᾳ, ὁ καὶ τῷ μεγάλῳ

(1) Sic codex. Forsan ἀνα-
 ληφθέντες πάντες δι' αὐτοῦ γράφονται.
 Sed puto lacuna locum esse vi-
 tiosum.

(2) Sic φιλέῖα πᾶσι φίλος cum

dativo occurret infra, pag. 154.

(3) Συνουσία obsceno sensu ca-
 picbat.

(4) Est nostrum compère, mo-
 nente commode Haseo pag. 133.

« βασιλεῖ συλκοπιάσας καὶ τῇ Κωνσταντίνῃ, καὶ τῇ
 « Φιλίππου, καὶ τῇ Ἀνατολῇ, καὶ τῇ πολυμηνίᾳ
 « Λήμνῃ, καὶ πανταχοῦ, ἢ αὐτὸς (1) ὁ ῥεσφασι-
 « δαμένος καὶ βδελυγμίας Ὀλόβολος, ὁ ἐκ πεικτών
 « πλούσιος, καὶ ἐξ ἀτίμων τίμιος, καὶ ἐνδοξος ἐξ
 « ἀδόξων, καὶ ἐξ ἀγνώσιων γνωστός, γενόμενος, ὁ τὴν
 « πατερίδα μὲν οἰκῶν, οἰκίας δ' ἀποικοδομήσας λαμ-
 « πρὰς, αἵς οὐδ' ἐν οἰκίᾳ εἶδ' ὅποτε, ὁ λευκὰς καὶ
 « σπρικὰς καὶ βασιλικὰς ἡμφιεσμένος ἐσθῆτας, πρό-
 « τερον δὲ διφθέρας φορῶν, ὥσπερ ὁ τούτου πρό-
 « γυνος. »

Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτὸν βλέμματι καὶ νεύματι
 « Σέ αὐτότατον (2) πλέον ἐκείνου λυπεῖσθαι χρῆ. »

Εἶτ' αὖτις ἔφη πρὸς Ἐκείνον ὑποσίρέψας, ὥσπερ
 εἰώθει παίζων αἰεῖ. « Μῶρε καὶ καταγελαυμημένε (3)
 « ὈλόβOLE, εἰ μὲν ὁ κράτιστος καὶ διακριτικώτατος
 « αὐτοκράτωρ ἀποκατέστησεν ἀντίτεχνον, σοῦ πα-
 « ρόντος, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας ἐν βασιλείᾳ
 « σοῦ εὖρεσκομένου, ὁσίως αἰ λελύπησαι, καὶ μετό-
 « πισθεν δικαίως τε, καθ' Ὅμηρον (4), ἔσχεις κότον
 « ὄφρα τελέσῃς κατὰ τοῦ ἀντιτέχνου, καὶ καλῶς
 « πρὸς τὸν καλὸν καὶ κατὰ τὸν ἡμῶν Μάζαριν
 « περὶ τούτων διεξῆλθες· ἐπειδὴ δὲ πολλάκις, μᾶλλον
 « δὲ μυριάκις ἐζητήθης παρὰ τοῦ κρατοῦντος καὶ
 « ἥκισθ' εὐρέθης (5), καὶ πολλά μὲν καὶ μεγάλα δου-
 « λεῖται, πάμπολλα δὲ ὑποδέσεις, ἀκυραὶ τε καὶ

(1) Expectabam ἵππε.

(2) Potuit pronomen comicæ
 formationis ex Aristophane sibi
 sumere. Sic Plautus dixit ipseis-
 simus. Habent et Itali stessissimo.

(3) Ita codex. Forsan καταγε-
 λαιωμένε.

(4) H. A., 89: Ἀλλὰ τί καὶ μαρ-
 τυρεῖται ἔχει κότον, ὄφρα πλέσῃ.

(5) Codex, ἵππε ἵππε.

« ἡμιτελεῖς ἐναπελείφθησαι, ἐξ ὧν ἡ τῶν Ῥωμαίων
 « εὐδαιμονία μεμείωται, σοῦ μὴ εὐρεσκομένῃς ἐν ταῖς
 « βασιλικαῖς αὐλαῖς, ἐπὶ δὲ τῇ κεκοισυρωμένῃ (1)
 « μαχλώσῃ τε καὶ ἐπὶ μέγα γαυρουμένη, καὶ τάχα
 « γε μοναζούσῃ, τῇ μείζονι τοῦ ματαίου καλινδου-
 « μένου ἄνωρὶ νυκτῶν τε καὶ μεσημβρίας, πῶς οὐχ
 « ὅσιον τὸν κρατοῦντα καταςτῆσαι ἀντίτεχνον; Πρὸς
 « ταῦθ', Ὀλόβολε (2), χαλέπαινε καὶ πῆδα, καὶ πάν-
 « των ἀνδρῶν μιαιώτατον ἐμὲ κάλει, ὥσπερ νῦν ἥδη
 « καλεῖς. »

Ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ χρῆσ. ὁς Ὀλόβολος ἐνέδν τὴν
 λεοντήν, ὡς φασι, καὶ τῆς δεξιᾶς μοι λαβόμενος, καὶ
 οὗτος ὑποτρέμων ὑπὸ θυμοῦ (τὴν γὰρ πατέρα
 χεῖρα τὸ γένυ κατεῖχε), φησὶν ἀειδῆλως οὕτω καὶ
 μακρῶς πρὸς αὐτόν· « Ἐμοί, μπαντιάτα (3), γύ-
 « ναιον οὐκ ἦν· ἀλλ' οὐδὲ ποδαλγῶν ἢ χειραλγῶν
 « ἐτύγχανόν ποτε, ὥσπερ σύ. Εἴπερ οὖν, κατὰ με-
 « σημβρίαν ἢ νυκτῶν ἄνωρ, κομάσδων ἀππρχόμην
 « ποτὶ τὰς μείζονα τῶν ματαίῃς, κατὰ Θεόκριτον (4),
 « ἀλλ' οὖν εἶχον ὑποβραμματέα τὸν μείουρον (5) καὶ
 « ἀκίφαλον, τὸν ἥσυχον φῶτα (6), Κασσιανόν, ὃν
 « ἀντ' ἐμοῦ παρεῖς ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς μένειν

(1) Codex, κεκοισυρωμένη. In-
 fra sic cum duplici c. Sumsit id
 verbi ex Nubibus 49, ubi: Σι-
 μιν, πρηνθῶσας, ἐγκεκοισυρωμένης.
 De re supra p. 128 ext.

(2) Codex, παῦτ' Ὀλοβόλ: sic.

(3) Supra p. 134, n. 4.

(4) Theocrit. III, 1: Κομάσδω
 πρὸ πάντων Ἀμαρυλλίδα. — Codex πιν,
 superscripto πίν.

(5) Codex, μίνεον.

(6) Locus non videtur integer.

Forsan post πιν querebat epithet-
 um, et, non invento, syntaxin
 mutavit, sic distinguendis verbis:
 πίν — ἡσυχῶ φῶτα — Κασσιανόν. Ea
 negligentia liberiores dialogum
 non dedecet. Cf. pag. 131, 18.
 Fateor tamen in ea explicatione
 non me mihi fecisse satis.

» ἐκέλευον. Ἐτι γὰρ μὴν εἶχον τὸν Μαιναχάτῃαν οὐλο-
 » μένον, τὸν νεκρέγγερον Ὠχιμον, καὶ τὸν τούτου
 » ὁμώνυμον, τὸν εἰς κάλλος γράφοντα, Κέλῃφον,
 » καὶ τὸν οἰνόφλυγα Τζαμαμύρεα. Διὰ τοῦτο οὐ
 » δίκαιοι ἦν γινέσθαι ἀντίτεχνοι, καὶ δι' ἄλλα μὲν
 » πολλὰ, οὐχ ἡκιστία δὲ γὰρ δι' ὅπερ μοι ἐς Ἰταλίαν
 » διατερόντι, μετὰ τῶν ἄλλων εὐεργετήτην καὶ αὐτὸς
 » παρὰ τοῦ θειοτάτου αὐτοκράτορος πρὸς τάγμα
 » θείου, ἵν' ἐς αἰεὶ τυχεύωσι δῆκουθεν εὐελοκόμενος μρ-
 » γώτατος γραμματεὺς ῥήτων τε καὶ ἀπορρήτων,
 » ὥσπερ καὶ τοὺς Μεσίαν μεσάζειν τὸν ἅπαντα τῆς
 » ζωῆς αὐτῶν χρόνον πεποιήκειν. »

Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτὸν φιλικῶς μάλα καὶ ἡγαπη-
 μένως πλέον ἢ περ ἡπίως ἐποίουν γὰρ οὕτω τοῦτο,
 διὰ τὸ ἵνα τούτους ἀποκαταστήσωμι εἰρηνικῶς καὶ
 μὴ φιλονεικῶς ἔχειν· ἐώρων γὰρ τὸν ἐπάρατον Πα-
 διάτην ὥρμενον ἐπὶ κόρρης πατάξαι, ὥσπερ καὶ τὸν
 ἐκ Τραπεζοῦντος γεννάδα δροσκέριον (1) ἐκεῖνον μέ-
 στον ἀγροῦς ἐπὶ κόρρης ἐπάταξεν· « Ὡ φίλταθ' Ὀλό-
 » βολε, ἄρ' οὐ μέμνησαι, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως ἐπελά-
 » θου, ὅτι περ καὶ αὐτὸς σὺ ἀντίτεχγιος ἦσθα (2)
 » τουτουῖ Παδιάτου τοῦ πάνυ » ; Καὶ ὃς ὑποτρέμων
 ἔφη· « Οὐχί, ἀλλ' ὑπογραμματεὺς ». Καὶ ὁ Παδιά-
 τής, « Νάχι », φησὶ, « τριβολαιε, μάλλον δὲ τριο-
 » βολιμαῖε (3), καὶ διαβολεῦ ἀληθείας, Ὀλόβολε,

(1) Vulgus est scriptura per
 χ, sed et δροσκέριος aliunde in
 Glossarium Cangini receptum fuit.
 Saep̄ permutant librarii literas
 χ, γα.

(2) Codex, ut statim, atque

infra p. 143, ἴδου, et sic supra :
 conf. p. 119, n. 6. Lucianus De
 gym. 19 : ἢν δ' τις ἢ φερύμων εἴ-
 περ . . . ἢ διήκων ἐξωθεν ἐπάγει τῇ
 ἀράμῃ· imo ἐπάγει.

(3) Sic et pp. 154, 159. Malim

« ἀντίτεχνος ἦοθα, οὐχ ὑποβραμματούς. » Τῆς θα-
 τέρας οὖν μοι λαβόμενος καὶ αὐτὸς χειρὸς, φησὶν
 οὕτως, ἐπομνύων « Νῆ τὴν ἡμέτεραν Φιλίαν, ὦ ἀδελ-
 » φέ, καὶ ἵ' ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ ὁ πάντα ποιῶν καὶ μετα-
 » σκευάζων παντοκράτωρ πρὸς λυσιτέλειαν τῆς τε
 » δεινῆς χειρὸς ἀλγυποδάνερας καὶ τῆς πενίας, ἔτι γε
 » μὴν τῆς ἀθυμίας καὶ τοῦ προπηλαχισμοῦ, ἅπερ
 » ἡμῶν ἐκάτερος πέποιθε, καὶ νῆ τὴν τοῦ Φιλτάτου
 » μοι υἱοῦ ζωὴν, τοῦ σειομένου καὶ διαβρυπόμενου
 » ἐν τῇ βαδίσει τῆς ἑαυτοῦ πλέον ἀξίας, τῇ παρ-
 » ανύμως, κατὰ τὸν Κλαυδιῶτην ἑκείνῳ σουπα-
 » σιν (1), Σεσέλκωι ἐπονομαζομένου, διὰ τουτονὶ
 » τὸν ἀλιτήριον καὶ τὴν αὐτοῦ ἀαΐδειαν καὶ ἀντι-
 » τεχνίαν, ἐς ἣσον Λῆμιον, τὰ πάντα δεύτερα
 » θέμενος, καταπιπλευκῶς ἀπῆλθον. Ἐζηλοτύπων
 » γὰρ αὐτὸν καὶ οὐκ ἠνειχόμεν ὁρᾶν, ὁρῶν γράφοντα
 » μέν καὶ ἀπόντος ἐμοῦ καὶ παρόντος, ἔινδον δὲ ζητού-
 » μενοι ἐς ἀεὶ πάντοτε. »

« Οὐχ οὕτω τρέπων », εἶπεν ἑκείνος « ὦ κυλλο-
 » ποδῶν Παδιάτα, ἐς Λῆμιον ἀπαίρεις, ἀλλ' οὕτω
 » τὸν γὰρ τὰς Φρένας τετρωμένον κερυυλκῶ βέλει (2)

πρὸς ὁλοκαύτω, quam rectior sit
 scriptura per ω : cf. Herodiani
 Epim. p. 304. Agathias Anthol.
 Praef. v. 13 : πῶς δ' αὖ πρίαντο πύς
 λόγους πρὸς ὅλους;

(1) Conf. p. 150, n. 5.

(2) Statum Malacenus iste ex-
 εροφόρος dicitur. Maritis, cujus
 erant uxores adulterae, liberior
 Graecorum sermo, ut noster, cor-
 nua in fronte tribuebat. Qua de
 re videri possunt Solanus ad Luc.

D. M. I, 2; Jacobs. ad Lucill
 Epigr. 9; Belin. ad Lucian. l. III,
 p. 326; Huschk. Anal. p. 168;
 Lambec. ad Codin. § 126; No-
 dell. in Diario class. t. x, p. 157;
 Bayl. Dict. in Junone not. E.
 Molleri librum de jure cornuto-
 rum non potui inspicere; rarus
 esse fertur. Qui scripsit ad Per-
 sium I, n. 27, « l'idée d'infamie
 ou de honte qu'il a plu
 » à quelques nations modernes

« Μαλακηνὸν ἐκείνον, τὸν σὸν σύμπερον (1) πίσηθεις,
 « μὴ πως ἐκ τῶν βαρέθρων τῆς Θετίαλῶν ἤξειε
 « πόλεως, καὶ τῆς πολυθρυλλήτου κλίμακος ἐπανα-
 « βεθῆκώς σίῃ, ὥσπερ αἱ μοιχαλίδες τοὺς σφῶν ἀν-
 « δρας λέγρυσιν ἐπαπειλούμεναι· Ὁρᾶτε, ἄνδρες· μὴ
 « κακῶς ἡμᾶς λέγῃτε· ἀναβήσεσθε γὰρ παρ' ἡμῶν
 « καὶ ἄκοντες ἐς τὴν τοῦ πατελαρχείου θρυλλουμένην
 « κλίμακα, τὴν ἔχουσιν βαθμοὺς δύο πρὸς τοῖς
 « ἐβδομήκοντα· τοῦτον τὸν κεραιφόρον, ὡς ἔφθην εἰ-
 « πὼν, φοβηθεῖς, τὸν τῆς Λήμνης δρομαίως (2) ἔδραμες
 « δρόμον, μηδὲνα τῶν ἄλλων ποιησάμενος λόγρον· ἄλλ'
 « ὥσπερ ἐκ δισμοωτηρίου τινὸς ἀποδράς, μᾶλλον δ'
 « ὥσπερ ἐκ τινος ὑσπληγῆς, ὑποσχάζων ἔθρες, θαμὰ
 « βλέπων ὅπισθεν, δειλιῶν καὶ ὑποτρέμων, μὴ ποῦ γέ
 « τις παρὰ πόδας δώκει. » Πρὸς ἐμέ δὲ ὑποσίρεψας,
 φησὶν οὕτως· « Πεπίστεικας τοὺς αὐτοῦ ὄρκους, ξεῖνε,
 « οὐκ οἶσθα ὅτι τοῦ Ῥῆφα Χαλκοπούλου (3) ἐκεί-
 « νου τυγχάνει ὢν ὑποβολιμαῖος, ὅντινα χαλεῖ υἱὸν
 « οὐτοσί (4) ἔσθ' ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ »

Ἐπὶ τούτοις ταραχθεὶς ὁ ἀλιτήριος Παδιάτης,
 ἅμα τε καὶ μαεῖς, τὴν κεφαλὴν τοῦ χρυσοῦ Ὀλο-
 βόλου χατέαξε τῷ ροπάλῳ ᾧ ἐπιστήρικτο· τὸ δ' ἦν
 ἐκ κρανίας· ἐγκέφαλος δ' εὐθύς ἐκ ῥινῶν, καθ' Ὀμπ-

• d'attacher aux cornes, étoit in-
 connue aux anciens », Selisius
 veteres vix attigerat, et si se do-
 ctum esse putaret, et tunc essent
 quibus suam doctrinam proba-
 ret. Et infra Mazaris pariter lu-
 dit : cf. p. 143.

(1) Sic codex. Fors. σύμπερον.

(2) Codex, δρομαίως.

(3) Forsan Ῥῆφα. Est forsan
 nomen per ludibrium ex ῥήφου
 factum. De nominum termina-
 tione πινος monui ad Syntipam
 p. 170, ubi pro Χρυμαπίνος,
 quod calamit lapsu scripsi in
 Theodori Hyrtiaceni loco, repo-
 ne Χαλκομαπίνος

(4) Codex, οὐτοσί.

ρον (1), ἔσφαξε. Βοῆς δὲ γενομένης καὶ ταραχῆς ὅτι πολλῆς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἄλλος ἄλλοθεν εἰσπνδῆσας ἐς τὸν θρόνῳ ἦκον ἐκείνον, καὶ τοῦ ἀθλίου Ὀλοδόλου λειποψυχοῦντος, καὶ διαλύγιον φθειγμένου « Ἐλθέτω » ἰατροί » (ποταμηδὸν γὰρ ἐκ κεφαλῆς ἔρρει τὸ αἷμα), ἦκε κληθεὶς ἐκ τῶν ἰατρῶν ὁ καλὸς χάραθός Πεπαγμένος (2) ἐκείνος, ὁ δηλητήριον ἀπ' ἀλεξιτηρίου κερσαάμενος φάρμακον, καὶ ἐαυτῷ καὶ τῷ Φωκιδίῳ ἐκείνῳ τῷ οἰνόφλυγι (3) καὶ ὑπογεσμματῇ τοῦ Ἰαπετοῦ Εὐμαράντου ἐκείνου δίδωκας, καὶ τὴν μὲν ῥύσιν εὐθὺς τοῦ αἵματος ἔσπισε, βοτάνῃ ἐπιθεὶς τὴν καλουμένην βοόφαλμον (4).

Ἐμὲ δὲ ἰδὼν ἡσπασατό τε καὶ περιέβαλε τρώϊον, εἶτ' ἤρετο. « Πῶς, υἱέ μου, τοιοῦτος γέγονας, πόθεν » δὲ ἦκεις αὐχμῶν, κυλλοποδιτίων, ἀχειῶν, θυρευλῶν, τοὺς τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν δακτύλους ἔξηρθρωμένους ἔχων; πόθεν δὲ γέγονας, πίνης ἅμα καὶ προσάτης, ἀτιμός τε καὶ ἀδόξος; καὶ πόας δ' αἰτίας ταυτὶ πέποιθας; εἰπέ, πρὸς φιλίας. »
 Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτὸν σιναάξας. « ὅτι μὲν εἰμὶ

(1) H. T, 38 : ἡκίαν ἔρυσεν Σπύρι κατὰ μινῶν.

(2) Non esse confundendum cum Demetrio Pepagomeno medico, cujus exstat liber de podagra a Bernardo editus, monuit Hasius p. 141.

(3) Codex, εἰσέφλυγι. Basilus Homil. de Synisactis p. 84 : λογαζῶ ζῶν ἑρπετικῶν δρακόντων προσαιτίαν ἔχοντα. Puto legendum ἑρπετικῶν. Nam e lexicis omnino exigenda videtur vox ἑρπετικός, nata

scilicet e mala vocalis secundae scriptura. Sic jam fuit ἑρπετικός a Jacobsio damnatum ad Antipatri Thessal. Epigr. 53. Similem medicinam faciam Synocello, nuper suppleto a v. d. Dindorfio, p. 14 : πὸ δὲ αἵμα τὸ ἔριπ πτερύαν τὸ πρὶν, καὶ μετὰ τὴν πατρὸς εἰσέχοντο ἑρπετικῶν, οὐκ αἰπυστῶν. Velim ibi etiam ἑρπετικῶν reponi.

(4) Sic codex, pro βύφαλμον, opinor.

« τοῖστος ὡς ὄρας, καὶ αὐτὸς οἶδα· ἐκ δὲ ποίας αἰτίας
 « γέγρανα τοιοῦτος, συνιδεῖν οὐκ ἔχω. »
 « Ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ' »· ἔφη « τὴν αἰτίαν· πλὴν, οἶαν
 « οἶμαι, πρὸς σέ ταύτην ἔρω. »
 « Εἰπέ », εἶπον ἐγὼ « πρὸς Θεῶν, καὶ μηδὲν χρύψῃς. »
 « Πιστεύω », εἶπεν « υἱέ· δι' οὐδὲν ἄλλο γέγρανας
 « τοιοῦτος ἡλίκος νῦν ἦσθα, ἢ δι' ἣν κέκτησαι πίστιν
 « ἐς βασιλέα ἀκλόνητον, ὅτι περ οὐδ' ἐν ὀνείρεσι ἤθε-
 « λήθης πώποτε γενέσθαι τούτου γε ἀπίστος, καὶ ὅσα
 « θινὰ πολλά τε καὶ μεγάλα πέπονθας. Εἰ γάρ παρ-
 « σπόνδεις καὶ αὐτὸς, εὐρισκομένῃ σὺ ἐν Λήμνῳ, ὥστερ
 « καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ, οὐχ ἥκιστα δ' ὥστερ ὁ Ξυλ-
 « λούμενος κεραιφόρος Κερκάντης (1) ἐκαῖνος, ὁ ἔδωδ-
 « μήκαντα μόνον ἐς περιουσίαν ἔχων τότε νομίσμα-
 « τα, καὶ τῷ ἀδελφιδεῖ τοῦ γενναιστάτου αὐτοκρά-
 « τορος τῷ χαριτωνύμῳ (2) ἐκαίνα βασιλεῖ ἠκολούθεις

(1) Est usus in κεραιφόρος et Κερκάντης. Talia Mazari valde placuerunt. Plurima congegit ex ejus libello petita exempla Hasius p. 137. Sic plebs dicacula ludebat in Arbazacii nomine. Ἀρβαζάκιος Ἰστωρ, Euparius Suidæ inquit p. 315=117, ὅπῃ Ἀρκαδίν βασιλέως, δὲ Ἀρπαζάκιος ἐκάλει διὰ τὸ παλαιὸν ἡν: scilicet Ἀρπαζάκιος quasi ἀρπακτικός. Arbazacius iste μουσουργὸς συνίζων ποσύναις, ὅπως οὐκ ὀλίγοις ἀεθμοῖς εἶχαν, ἐπὶ ἑπείρας περ τῶν διακονημάτων· καὶ οἷα φροσύνοντες αὐτῷ λογιζοῖτο τῶν εἰσπραπτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀεθμοὶ τῶν γεραιωτάτων ἡδίστοι, τὸ δὲ πλεῖστον τῶν ἱκανῶν καὶ τῶν ὀκ τῶν χαρῶν ἀεθμοὶ αὐτῷ διέφυγον. Conjeci nuper vir

doctissimus αὐτὸν pro αὐτῷ, quam conjecturam non intelligo.³ In voce Μουσουργοί, particula hujus loci cum pauilla varietate repetita fuit, ac sine αὐτῷ. Potcrit αὐτῷ vel in αὐτῶν tautari, vel, quod satius est, servari; sensusque erit, qui fuit in Latina versione significatus: « scortorum » vero multitudo vel manuum « ipsius numerum fugiebat », scilicet, vel numerum qui ex arithmetica per digitos supputatione iniiri posset. Et notandum, quod conjecturam αὐτῷ quoque refellet, imitationem inesse Pindari loci Ol. 11, extr.: ψάμμος ἀεθμοὶ περιπέφυγον.

(2) Χαριτωνύμος, id est, qui

« ἔν τῇ Φιλίππου, οὗτ' αἶ ὃ ἐκ Λιβύης χίβδνλος (1)
 « Χίος ἐκεῖνος ὃ καὶ βδελυγμίας θετολόγος διέβαλεν ἄν
 « σε, ὅτε κατὰ σὸ κακὰ καὶ διενοήσατο καὶ πεποίνηκεν ὃ
 « κοινοφθαλμος φῶς κατὰ Κλαυδιάνην, ὃ μελαίνης
 « μὲν καὶ λευκῆς χρηματίσας θαλάττης ἀπογραφεὺς
 « δοκιμώτατος, νῦν δὲ θεόληπτος, μάλλον δὲ φρεϊό-
 « ληπτος, ναξισαῖος (2) γενόμενος, ἱκανὸν δ' αὖ εἶχες
 « ἀργύριον, δόξαν τε καὶ τιμὴν καὶ ὑγίειαν, καὶ μεγάλας
 « ἐλειτουργίας αὖ λειτουργίας, ὥσπερ τὸν κερκυλαῖον
 « τετραμένον βέλει (3), μελάντερον Κεράττην ἐκεῖ-
 « νον, καὶ τὸν ὁμοίως καπνίαν (4) Ταρχανειώτην, καὶ
 « τὸν μολυβδόχαλκῶχρον Μαχνητὴν ἐκεῖνον, καὶ
 « ἄλλους πολλούς. »

« Ἐκ παλαιοῦ αὖ ἐγίνωσκον καὶ αὐτός », ἔφη.
 « Οὕτως ἔχει, ὡς ἔφησθα. Πλὴν ἐδέδωκεν λέγειν,
 « ἵνα μὴ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν λοιπῶν προσθήκη μοί
 « τις γένηται, καὶ πολλῶν κακῶν ἀφορμή· ἡ γὰρ διη-
 « νεκὴς ἀθυμία, ἣν εὐκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν εἶχον,
 « καὶ αἱ τοῦ κρατοῦντος ὀργαί, καὶ τὸ πονηρὸν εἰς
 « ἐμὲ πάντοτε δόξαν ἔχειν, τοιοῦτον, ὡς ὀργῆς, ἥδη
 « πεποίηκε. »

« Μέγαν ὄκνον », ἔφη « υἱέ, καὶ πολλὴν ἔχω δειλίαν,

Joannis nomen habet. Hebraice enim Joannes *graham* significat, quod ostendi t. 1 : conf. Wernsdorf. ad Philen pag. 133. Significatur Manuelis fratris filius, Joannes Palaeologus. De Manuelis patre Joanne Joannes Diaconus in ejus panegyri. v. 241 : Παλαιολόγον τὸν ἐμὸν, τὸ παῖμα τῆς ἀγάπης, τὸν κλῆρον χειρουργῶν, τὸν βρῦνον τῶν χειρῶν· conf. et v. 5.

(1) Codex, χίβδνλος : quod reliquum. Potuit auctor suo vocem male scribere, ut *lusus* inter *Χίος* et *χίβδνλος* esset apertior; praesertim quum et sint qui nomen *χίβδνλος* a *Χίος* derivent.

(2) Codex, ναξισαῖος. Vid. notam t. 2, p. 411, coll. Albertro Gloss. N. F. p. 18.

(3) Conf. pag. 140.

(4) Codex, καπνίαν.

„ πλεῖσά τε πεφόβημαι, καθάπερ πῖνῆς ὄμμα
 „ πελείας, κατὰ τὸν ποιητὴν (1), περὶ τῶν ἐμῶν μὲν
 „ υἱῶν, σῶν δὲ ἐταίρων, ἵνα μὴ γένηται τι τοιοῦτον
 „ καὶ πρὸς αὐτοὺς, ὅποιον ἄρα καὶ ἐπὶ σοὶ γέγινεν.
 „ Ἐμαθὼν γάρ παρὰ τῶν ἀπὸ βίου ἀφικνουμένων,
 „ ὅτι περ ἐβούλοντο πρὸς ἄρκτον ἀπελθεῖν, καὶ τῶ
 „ εὐεργετικωτάτῃ βοεβόδῃ (2) δουλεύειν πρὸς τὸ καὶ
 „ τούτους πλουτῆσαι, ὥσπερ πεπλούτηκεν ἑξαπίνης
 „ ὁ αἰοιδὸς Πῶλος Ἀργυρὸς ἀπελθὼν, παρὰ δὲ τοῦ
 „ πρὸς μητρὸς θείου τοῦ Ἀχράζαντος ἐκάλυψεν,
 „ καὶ εὐρίσκονται νῦν ἐν τῇ παλαιᾷ αἰτῇ. Ὡν ὁ μὲν νεώ-
 „ τερος, ὁ ἐκ Πατρικλέως ἀφικόμενος Ἀλκισιάος (3),
 „ ἐν τῷ χορῷ τῶν ἐνδὸν συνασσίρεφομένων εὐρίσκει-
 „ ται, τοῦ τε Λουκίου ἢ ὄνου (4), τοῦ τῆς ὁπώρας
 „ Κυδωνίου ἢ προβάτου (5), τοῦ πυγῆν νύτλιοντος Πυ-
 „ γωνίτου, τοῦ δεινοπλήγῃ Ζωοτικῷ, καὶ τοῦ Βεργ-
 „ νικέος (6) πύθικου τοῦ Ἀνδρονίκου, καὶ, πρὸ τούτων,
 „ τῶν κορυφαίων, τῶν τε Συρματθαίου (7) τοῦ χρυσοει-
 „ κεφάλου, τοῦ καὶ ἐς ἀπόπατον ἀνευ διαγνώσεως

(1) Sophocl. Aj. 139 : Μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι, Πιπῆς ὡς ὄμμα πηλείας.

(2) Est gallice *vagabonde*. Vide Cangium.

(3) Aristoph. Pl. 84 : ἐκ Πατρικλείους ἔρχομαι, Ὅς καὶ ἐλίσσεται ἑξέσπου περὶ γένεσιν.

(4) Lusum quaesivit ex Luciano libello cui lemma *Λούκιος ἢ ὄνος*.

(5) Innuitur, puto, Demetrius Cydonius, Ludit circa nomen *κυδωνίτης* μῆλον, capto μῆλες et de

fractu et de ovis. Est festivior nimum iste Mazaris.

(6) Codex *βιροπικίος*. Synesius Epist. 79 : ἄρα γὰρ παρ' ἡμῶν ὁ Βιροπικίος Ἀνδρονίκος, ἀπὸ φράσεως ἀνθρώπου. Synesii verba respexit Mazaris. — Forsan πύθικου.

(7) Videtur esse compositum nomen e *σὺρ* et *Ματῆλως* : *σὺρ* pro Occidentalium nomiae sive. Est apud Ducam p. 91, σὺρ Γεωργίου. Notissimus est ex Cantacuzeni historia *Συρματῆς* in Androniconum rebus.

» ἀσίστατον μὴ ἀπερχομένου, καὶ τοῦ κοπεῖν μικρῶς
 » Θεοδοσίου, τοῦ ἐν τοῖς ὑπνοῖς λευκὴν ἡμφιεσμένου
 » ἐσθῆτα βασιλικήν· ἄτερος δ' ὁ πρεσβύτερος, ὁ
 » Πεπαγμένος (1) μὲν ὀνομασμένος, παρωνύμιος δὲ
 » Σαυερμάτης γε κεκλημένος, ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν
 » μαιφόνων βροτολογίων (2), ὅσον γε τοῦ κατὰ Λα-
 » τίνους Ὀγοχεντίου (3) τοῦ τὰς φρένας πεπρωμένου,
 » τοῦ αὐταδέλφου τούτου τοῦ εὐκότος Λιβίστη, καὶ
 » τοῦ, κατὰ Συνέσιον (4), ὀργὴν περιβημένου Πεντα-
 » πόλεως, Πέτρου, καὶ, πρὸ τούτων, τοῦ κερβέρου
 » Κωνάνη, τοῦ ἀντ' ἀλεξιτηρίου κώνειον (5) τοῖς ἀν-
 » θρώποις παρεχομένου, καὶ τοῦ ῥαδίως καὶ ἀσπιδι
 » πρὸς Χάρωνα τοὺς πονήρας ἔχοντας προσδοπιου-
 » μένου Χαρσιανίτου. »

« Θάρρει », ἔφην ἐγὼ « καὶ ἔχ' ἀτρέμας· οὐδὲ γάρ
 » ἀν' πάθωσί τι τοιοῦτον, ἕως ἂν ὦσιν ἄλγους· ἐπει-
 » δὴν δέ γε βουλευθεῖεν γῆμαι, τότε ὄψει τούτους
 » ὁμοίους ἐμοὶ καὶ χείρονας. Ἐγὼ γε μὲν γάρ, ἕως
 » μόνος ἔζων, ἀπῆλθον ἰκατῆς δόξης τε καὶ τιμῆς,
 » οἷας ἦν εἰκὸς ἀπολαῦσαι, καὶ πλούτου, καὶ ἄλλων ὧν
 » οἶδας ἀγαθῶν· εὐθὺς δέ (φεῦ μοι!) τὸ (6) γῆμαί με
 » παρὰ πόδας ἠκολούθησαν αἱ δυστυχίαι, ἐπεὶ ταῖς

(1) Conf. p. 143, n. 2.

(2) Cf. p. 114, n. 3; p. 131, 11.

(3) Putat vere Hasius, alludi ad Latinum nomen Innocentius.

(4) Codex, σπίασ. Synesius igitur Epist. 47 : αείθμει καὶ Πέτρῳ ὀργὴν Πενταπόλεως.

(5) Codex, κώνει. Hasius, eos circa nomina lusus recensens

pag. 137, scripsit ἀλεξιτηρίου κώνειον. Illud non mutavi, quod et p. 152 legetur. Nomen medici Κωνίων et κώνειον, ut Χαρσιανίτης et Χάρων frigide componuntur.

(6) Ita codex. In alio scriptore statim scripsissem τῇ, quae foret melior syntaxis verbi ἀναλυτικῆς. Cf. p. 124, n. 2.

„ἀρεταῖς, κατὰ τὸν εἰπόντα (1), παρεπιπήγασιν
 „αἱ κακίαι. Καὶ φαίνομαι, ὡς ὄρας, τοιοῦτος. »

« Καὶ τοιοῦτος » ἔφη ἐκεῖνος « ἔχ' ἄδου βούλει γέ
 „διατρέξῃς; »

Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν· « Οὐχί. Ἄλλ', ἐπειδὴ περ
 „ὦν τῷ δυσήνῳ βίῃ πενίας παρὰ πόδας καὶ ἀδοξίας,
 „φυγὴν τε καὶ ἀτιμίαν, τροπῆλαχισμούς τε καὶ δια-
 „βολὰς καὶ συκοφαντίας, ἔτι τε νοσημάτων ἐπαλλή-
 „λων ἰδίας, καὶ, τὸ δεινότερον, φοβερισμούς καὶ
 „βασιλέως ὀργήν, καὶ θεατερισμούς νῦν μὲν ἐν πόλεσι
 „νῦν δ' ὦν νησοῖς, οὐκ ὀλίγας τε ζημίας, καὶ παίδων
 „ἀποβολήν, καὶ ἄλλα μυρία, καὶ, τὸ πάντων χαλε-
 „πώτατον, ὡς οὐ μέλει τῆς παρούσης ὥρας τὰ
 „δεῖνὰ ἔστι, ἀλλ', οὐσίνας βούλεται ὁ γενναιοτάτος
 „αὐτοκράτωρ φοβῆσθαι τε καὶ ἐκπλῆξαι, ὅποτας εἰς
 „λειτουργίας ἐκπέμψῃ, ἐμέ τε τὸν δυσήνῳ καὶ τὸν
 „Μελικνιάσῃ, καὶ ταλάστατον Βουλωτὴν παρεβάλλ-
 „λει, ποῖων τε καὶ ἐξελέγχων κακίας καὶ φοβερισμοῦ
 „καὶ παραδείγματος σίηλιν· ἐπεὶ οὐ ταῦτα πάντα,
 „συναιεσμένου Θεοῦ καὶ ἀρήγνιτος, γενναίως τε καὶ
 „μεθ' ὅσῃς αἰεὶ εἶπῃ τις μεγαλοφυχίας καὶ ἀνδρείας
 „ἠνέχεα, προσδοκῶ, κατὰ τὴν ἐν τοῖς θεοῖς εὐαγγελ-
 „λίῳι φωνὴν (2), ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν καὶ ἀταλαίπω-
 „ρον ζωὴν, καὶ τὰ μὲν ὅσα περ ἐπαγγέλλονται τοῖς ἀν-
 „δρείως δεῖνὰ ἐνεγκοῦσι. »

Τούτων οὕτω παρ' ἐμοῦ λεγόμενων, καὶ μήπω πέρας
 τῆς ἐμῆς διηγήσεως εἰληφύας, ἤκεν, ὡς ἐκ θαλάμῃς,

(1) Gregorium scilicet Naz., πῶς ἀγαπᾷ αἱ κακίαι καὶ τίς τις
 ejus hæc reperi verba in Ste- ἀγῆθωσι.
 phani Thesaurο : παρεπιπήγασιν (2) Conf. Matth. v, 10.

ὅκα μύθου (1), θρομαῖος καὶ ὁ περιφανὴς πρεσβύτης
 ὁ κεῖνος Ἀντίοχος, μᾶλλον δὲ γυναικομανὴς, καὶ, πρὸ
 τοῦ ἀσπάσασθαι με κατὰ τὸ εἰωθὸς καὶ περιβαλεῖν,
 ἤρετό με πρῶτον· « Τί ποιεῖ, ὦ οὗτος, ἢ ἐμοὶ πεφι-
 » λημένην καὶ ἐπέρασός ἐκείνη, ἣν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέ-
 » ραν διὰ μνήμης εἶχον, καὶν τῇ Βρετ'ανία καὶν τῇ
 » Γαλία (2) καὶ παταχοῦ, καὶ ἐτι νῦν ἐς αἰῶνα ἔχω,
 » ἣν ἐλπίζω καὶ ἐκδέχομαι ὅσαι ὥραι ὧδε ἐλθεῖν, τοῖς
 » γὰρ πόθῳ κάμνουσιν, κατὰ τὸν εἰπόντα (3), βίος
 » ὅλος ἡμέρα μία· εἰ δ' ἀπέραντος ὁ αἰὼν, πῶς οἶε
 » με πάσχειν, ξεῖνε; Ὅθεν καὶ δέομαί σου, φίλτατε,
 » εἴπερ σώζεται τὸ κάλλος ἐκείνης καὶ ἡ περιουσία
 » φρεσίν, πρὸς ἀληθείας βούλομαι γὰρ τοῦ ἐλ-
 » θεῖν (4) ὧδ' εὐθύς ἐκείνην γῆμαι. »

« Ποῖαν, ὦ δύσμορε καὶ γυναικοφρεινόληπ' ἐ καὶ φά-
 » δων (5) ὄρων », ἔφην ἐγὼ « λέγεις; »

Καὶ ὅς « Τὴν πλοσίον τῆς πύλης οἰκοῦσαν τοῦ ἀγίου
 » μάρτυρος Ῥωμαίου (6), δύσυχέσ' ατε », εἶπε,
 « τὴν πολὺν οἶνον γέωρνευμένην, τὴν σπαθῶσάν τε (7)
 » καὶ κεκοισυρμένην (8), καὶ ἀντικρυς ὡς ἐξ ἀναόλητος
 » λάμπουσας, Ἀνατολικήν (9). »

(1) Ita codex. An μύθον?

(2) Fuerat igitur ille Antiochus Manuelis in itinere comes.

(3) Respici videtur Theocritus, qui Id. XII: οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν
 ὁ ἡμᾶν γαστρίκωνται.

(4) Videtur subaudiendum
 ἄμα ante πῦ. Syntipas: ἄμα πῦ
 συμμνηται· cf. ibi nota p. 199.

(5) Id nomen sumtum e Plu-
 to 535, ubi vide quæ notavi.

(6) De porta Constantino-

leos quæ a S. Romano nomen
 habebat, vide Caugii CP. Chri-
 tianam.

(7) Sumsit ex Nubibus 54:
 cf. t. II, p. 420, n. 3, et Albert.
 Observ. philol. p. 398.

(8) Et id est Aristophanicum:
 cf. supra pag. 138, n. 1. Hasius
 hoc loco usus κεκοιστρ. recte scri-
 psit: codex, κεκοιστ.

(9) Ludit rursus in nomini-
 bus Ἀνατολική et ἀνατολή.

« Τὸ μὲν χάλλος » ἔφη « ἐκείνης, ὡς γυναῖκα μαρτὺς,
 « ὡς ἡμεῖς ἀπερρύη χρῖνον (1), ὃ δ' ὅλκος ἅπας διεφθάρ-
 « ρη, ὑπὸ τῆς ὡς ἐκ νεκρῶν φθεῖγμένης υἱὸς αὐτῆς, τῆς
 « τὰς φρένας ἐν πύρναϊς ἔχοντος (2), Ἀναλολίου. »

« Παπαί »! εἶπεν ὁ ἐρωτομαστὴς· « ὁ θεῖοτατός
 « μοι κεκάλυκε βασιλεὺς τοῦ μὴ γῆμαί με ταύτην.
 « Διάτοι γὰρ τοῦτο, καθώσπερ ἡ τύχη τῆς τοιαύτης
 « εὐδαιμονίας ἐμὲ κεκάλυκεν, οὕτως ἐλπίζω καὶ τὰ
 « τῶν Ῥωμαίων γενέσθαι τράγματα. »

Καὶ γὰρ εἶπον· « Ὡς καταγέλαστί, ἔτι γὰρ διὰ μή-
 « μης ἐν ἄδου γυναῖκα ἔχεις, τρυπέμπλος ὢν, καὶ
 « ταῦτα τοῦ Χάρωνος τὸ ξύμβολον διδασκότης σοι (3);
 « ἢ ἐπελάθου ὡς θυγατέρας καὶ παῖδα ἔχεις τὸν
 « Κακωαλέξιον (4), φορβλόγην τε ὄντα δεινόν, καὶ ἔμ-
 « πειρον ἐν λειτουργίαις, καὶ πρὸς τοῦτοις φῶρά τε
 « καὶ κυμινοπρίστῃν (5); »

Ἀναπολήσας οὖν κατὰ νοῦν καὶ μνησθεὶς ἔφη· « Ναί.
 « Ἀλλὰ διότι οὐχ εὐρίσκεται εἰς ἡν ἡμῖν ἔγωγε
 « ὑπηρεσίας καὶ ὁ τοιοῦτος, οὐ μὲν οὖν φιλῶ αὐτόν,
 « ἔδδ' ἐκ τούτου γὰρ μέμνημαι. Λυσιτελέσεις γὰρ ἡν ἂν
 « αὐτῷ μεθ' ὧν συναεσίρεφόμεν καὶ τοῦτοι συνανα-
 « σίρεφεςθαι, ἢ φορβολογεῖν καὶ λεγδολογεῖν (6) οὕτω
 « μακρῶς μεθ' ὧν ἐξυπηρετεῖν εἴλετο. Εἴπερ οὖν ὡς

(1) Anonymus in meis ad Mar-
 tinum notis p. 70: λυθίς· ἀπα-
 ρίς· οὕτω δὲ καὶ τὴν κεῖν.

(2) Conf. nota ad Marini Pro-
 cium p. 70. Demosthenes Orat.
 de Halon. fin.: εἴπερ ὁμαῖς τὴν
 ἐγγύφαλον ὡς πῆς κρητῆρας, καὶ μὴ
 ὡς πῆς πύρνας καταπνέον, φησὶν.

(3) Ex Plauto 278.

(4) Conf. p. 130, n. 5.

(5) Est id nomen supra t. 1,
 p. 167 f. in Libanio. Vide Mo-
 schop. Περὶ γ. pag. 5; Menag.
 Amoen. jur. c. 33; Schacht. ad
 Matth. xxiii, 23; Spanheim. ad
 Caesares, &c.

(6) Iuxta codex. Forsan λαλο-
 λογία.

» φῶρ φωρεθείη, δίδοιχα μὴ τὰ ὅμοιά σοι δεινὰ
» χάκεϊναι γενήσεται. »

Σὺν τούτῳ ἦκεν ἅλαξιου πόλου καὶ ὁ τὰς
αἰῶν προτέρων Μελενζυξὶς ἀμέλγων περὶ τῶν υἱῶν
ἐρωτήσων, εἰ ἄρ' ὠτακυσταὶ γενήσονται καὶ οὗτοι, ὥσπερ
ἦν χάκεϊνος. Καὶ μετ' αὐτὸν ὁ ἅλαξιου ποταμίου ρευμά-
των Ἰαπετὸς ἐκείνος Ποτάμιος, ὁ πρὸς ὕβρεις ῥήτωρ
δεινός, πρὸς τε τὸ λέγειν πρὸς τε τὸ γράφειν, ἦκε
βυλόμενος καὶ ὅτος μαθεῖν, περὶ τε τοῦ δυτικῆς παι-
δαίου, τοῦ τὰς αἰσθήσεις μεμικτός Καμύτζης (1),
εἰ ἄρα καὶ καὶ ἐτι δροπακίζεται (2), καὶ περὶ τοῦ κο-
κίνου χαρχαρόδοντος (3) Χαρσιανίτου, τοῦ ἀκαλάστου
τε καὶ οἰνόφυλτος (4) εἰ ἐτι καὶ νῦν παλακῆν ἔχει,
καὶ εἰ τὸν ἀκρατον ἐκρηφᾷ ὥσπερ πρότερον ἔσκα.

Σὺν τούτῳ ἦλυθεν ὁ Κλαυδιώτης ἑκείνος ὁ χοίρων
σούπαις (5), κατὰ Παδιάτην, βεβαμμένας καὶ τὰς
τοῦ πώγωνος καὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων τείχας ἐκ κο-
ρέων ὧν φασὶ γὰρ οἱ ταύτας βάπτιστες, μετὰ
κορέων βάπτειν ὧν μελασὰς (6), ὡς ἅλαξιου

(1) Καμύτζης, μύτις, καμμίτις, Mazari inficetos ludos praebe-
runt, ut modo Μελενζυξὶς et ἀμέλ-
γων. Sic lusit Theodorus Pro-
dromus in epitaphio Constantini
Camutiae, quod edidit Dutheil-
lii Notit. Mss. t. VIII, 11, pag.
219: Τῆτι δὲ, μύσαι πῆς πύχας
(non πύχας) τῶν ὀμμάτων...
Ἐτ' οὐ λέγεις μοι, τίμω, τὴν ῥά-
μας (scilicet τὴν πύαν) μύσαι, Τῶν
τῶ σέβαστι χαμμουσῶντων ὀμμάτων.

(2) Melius fuerit δροπακ. Cf.
t. I, p. 238, n. 1.

(3) Sic codex. Putat Hasius

p. 137 a vulgari scriptura χαρχα-
recedisse auctorem, ut plenior
esset quam querebat alliteratio
inter Χαρσιανίτης et χαρχαρόδοντος.
Conf. p. 144, n. 1.

(4) Codex, οἰνόφυλτος.

(5) «Jen'ose décider», Hasius
ait p. 134, «si le dernier mot
» désigne un nom propre, un
» nom de dignité, ou simplement
» une injure. » Cangio est Bassae
vicarius. Vide Addenda.

(6) Cod. μέλας. « Forsan με-
» λας », Hasius ait p. 135, ubi
de comme tinctura nonnulla eru-

πορφύραν. Πρὸ τοῦ ἀσπίσασθαί με οὖν καὶ πειθα-
λεῖν, τὰδ' ἔλεξε σπουδάζων μᾶλλον ἢ παίζειν.

« Οὐκ ἔλεγον, ὦ μυρωτικὲ σύντεκνε, ὡς πᾶν ὅσον-
» περ ποιεῖ ὁ εὐεργετικώτατος Ζωσιμάς πρὸς τὸν
» ἄσπιτον καὶ κατὰ πίστιόν μοι υἱὸν Αἰτίτην, χαρά-
» ρει (1) αὐτὸ, ὡς εἰς βυθὸν ῥίπτων; οὗτος γὰρ ἐς
» ὕψιστον παλινδρομήσειεν ἂν πρὸς Ἰσμαηλίτας (2).
» οὐδεὶς γὰρ περὶ τετραμήνιος ἀκροβυστίας τὸ πάχον
» ἔχει καὶ ἀσφαλὲς πρὸς τε Θεοὶ πρὸς τε βασιλέα,
» ἀλλ' ἐς αἰεὶ διὰ μνήμης τὰ τοῦ Μωάμεθ καὶ ἀρρε-
» τομανίας καὶ ἄλλης ἀρελῶδους πράξεως ἔχει, ὥσπερ
» ἔγωγε διηνεκῶς διατρέβων ἐν Δήμῳ εἶχον. »

« Ναί », εἶπον. « Τοιαῦτα μὲν ἔλεγες· πλὴν δ'
» ἄμην ὡς φθόγου σοι λέγειν (3) ταῦτα. »

dite monet. Rescripsi *μαλακός*. Recentiores utuntur adjectivo *μαλακός*. Moschoropus Περὶ σχιδ. p. 135 : πηλοδὲν τὸ βαρβάρους οὗτω λεγόμενος *μαλακός*. Anonymus, in meis ad Planudis Metam. notis p. 653, τὸν *μαλακόν* dixit. Joannes Mauropus De signis physiognomonicis inter meas notas ad Marin. p. 133 : *κρίαντος* (ὄνου) εἰ σκεπαιδὺς τῶν *μαλακῶν* καὶ *καρῶν*. Codex dentio a me inspectus, τ. *μαλακῶν* καὶ τῶν *καρῶν*. Obiter ob adjectivum *μέλας* Theodorum Prodromum attingam Amar. : ἡ *κίρα* *κίχλη* *διμαλαίνετο*· πῶς γὰρ οὐκ αἰεὶ συνιγνασμένον φιλοσόφου· *μέλας* γὰρ ἔκλειπεν τὴν τῆς *λύμης* ὑγερὴν καταρρίπτει, οὐκ εἰς μακρὰν τὴν σφύρμα ἐξελίσσεται. Sic edidit, codicem suum sequutus, Dutheil-
lus Notit. Mss. t. viii, 11, pag.

119, et notavit se ex industria *μέλας* et *λύμης*, pro Gaulminianis lectionibus *μέλας* et *λήμης*, scripsisse. Pessime factum. Nam *μέλας* vox est nihili, et *λύμης* sensu caret. Putidulus senex oculos subito pinxerat, non callide; siquidem humor lippitudinis, quum sic niger fueret, artem hominis malam prodebat. Facta fuit τῆς *λήμης* ejus mentio p. 115.

(1) Sic codex. Melius fuerit, puto, *χαίτην*. Scriptura varia est et antiquior verbi, quod nunc plerumque cum forma *χαίτην* reperitur: conf. Corayus ad Plut. t. ii, p. 365.

(2) Codex, *Ἰσμαηλίτης*. Scripsit Hasius p. 138, quod scripsi. Monuit idem nomen filii ejus esse *Αἰδίν*, *Αἰτίτης*.

(3) Vel ὡς *λίγισ*, vel σοι *λίγα* δει.

Τούτων ὕψιστος ἦκεν, ὡς ἀσπίς βύων τὰ ὄτα (1),
 ὁ κεῖνος ὁ Ἀσπίεταος, ὁ λόγους μὲν ἠδυνεπής, ἔργους
 δ' ὥσπερ ἀσπίς δάκνων, ὑφ' οὗ καὶ αὐτὸς δηχθεὶς,
 μέχρι τοῦ νῦν θανατῶ. Λέγεται γὰρ ὡς ὁ ὑπὸ Θηρίου
 δηχθεὶς ἀλεξιτῆριον ἅν' ἐθερέα πειυσε φάρμακον, ὁ δ'
 ὑπ' ἀνθρώπων φαύλων, οὐδὲ εἶπεῖν ἐστὶν ὅσοι ἀπο-
 λώσασι, καὶ πόλεις πᾶσαι (2) καὶ ἰδιῶται καὶ ἱπσοὶ
 καὶ βασιλεῖς. Μακρόθεν οὖν με ὡς ἐώρακε, βῶν ἔλεγε·
 « Τῶν φλωρίων οὐκ ἐπελαθόμην τῶν ἐν τῇ Γαλίᾳ,
 « ἅπερ ἠδίκηκε καθαρχάσας ὁ τετρυχωμένος καὶ δίκην
 « Ἡφαίστου βαδίζων ἀσάφης Σταφυδάκης (3)· ἀλλὰ
 « τῶτων μέμνημαι καὶ μεμνήσομαι, καὶ πῶ καὶ οὐ
 « πῶ τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Καὶ γὰρ, ὅταν εἰς τῶτον
 « ἦξῃ τὸν χῶρον, δρομαῖος ἀπελθὼν εἰς τὸν Μίνω,
 « ἐκχαλέσαιμι ἂν τοῦτόν γε περὶ τούτων. »

Μετ' αὐτὸν ἦκε καὶ ὁ ἐκ Λατίνων Βαρβολομαῖος
 Ντεαλαζάσκος ἐκεῖνος καὶ λατινικῶς με προσαγο-
 ρεύσας, « Μπεδένια μισέ (4) », μειδιῶν ἤρετο· « τί

(1) Psalm. LVII, 4: Θωμᾶς αὐ-
 τῆς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφτος,
 ὡσπερ ἀσπίδος κοφῆς καὶ βύτης τὰ
 ὄτα αὐτῆς.—Ludit in aśpis et
 Ἀσπίεταος.

(2) Malim ὅλας. Ceterum no-
 tanda syntaxis plane ἀσύνητος.

(3) Rursus lusus in ἀσάφης et
 Σταφυδάκης. Proximis utebar ad
 Marinum p. 79, ubi de τῷ τῆς
 λήθης πόματι. Quae ibidem Fabri-
 cius adduxit Procli tunc inediti
 verba, μεταπορεύς λήθη, nunc le-
 gi possunt in commentario Alci-
 biadeo p. 7, 3. Sententia similis
 est Metogalae in Noui. Mss. I, VI,

p. 508: πιαύτης πόματις αἶπος ἐγα-
 γῆναι, ἢ δοκῶ μοι οὐκ ἐπιλήσιον, εἰ
 καὶ τοῦ πόματος ὀκλήτου πόσιον, καὶ
 πόσιον ἐμπιστύντος λήθη τις ὀκλήτου
 γαμμάτης.

(4) Hasius de hoc loco, pag.
 133: « πῆ est certainement le *de*
 « français ou latin. . . . Quant au
 « mot altéré Ἀλαζάσκος, je ne sais
 « ce que l'auteur a voulu dési-
 « gner. Serait-ce *de la Gascogne?*
 « Μπὲ Σίνα (prononcez *Be ve-*
 « πία), μπεί, sont probablement
 « quelques mots de la langue
 « franque; peut-être, *ben venga*,
 « *Messer*, ou *Monsieur*. » For-

« πρᾶτ' ἔπειτα, ὃ ἐπείρασέ; ὁ ἐμὸς μὲν υἱὸς, σὸς δὲ
« ἑταῖρος ὢν ταῖς αὐλαῖς ταῖς βασιλικαῖς; ἄρ' εὖ
« εἰσκεταί καὶ ἔτι ἐν ταῖς τοῦ ἄλατος λειτουργίαις
« ὡς πρότερον; ἢ λόγων μόνον καὶ μηνυμάτων δια-
« πορθμεύς ἐστί Λατίνων καὶ Γραικῶν; »

Καὶ γὰρ, μόλις ἀναγνωρίσας τὸν ἄνδρα, κεκαρμένην
γὰρ εἶχε καὶ τὴν ὑπὲρ (1) καὶ τὴν κεφαλὴν, « Ἐκάτερ' »
εἶπον, « καλῶς αὐτῷ (2) πρᾶτ' ἔπειτα, καθηγητὰ εὐγνέ-
« σιατε. Πλὴν ὑπόκειται μόνον τισὶ λογισμοῖς τῶν
« τοῦ ἄλατος κατασίχων. »

Ὁ δὲ, κινήσας τὴν κεφαλὴν, καὶ τῇ παλάμῃ τῇ
ἐτέρᾳ παλάμῃ κρούσας, καὶ βύθιον σιενάξας, ἤρετο·
« Καὶ τίς ἐστὶν ὁ τοὺς λογισμοὺς τῶν Ῥωμαίων ποιῶν
« νῦν, καὶ ὁ τοῦτον λογίσασθαι ὀφείλων; »

« Οὐκ οἶσθα » ἔφην « τὸν ἐκ Βαβυλῶνος ἐλθόντα
« τότε ἐν τῇ Χρυσῇ, καὶ κρινόμενον μετὰ τοῦ Ἰαπετοῦ
« Πελοποννησίου ἐκείνου ἀσώφου Σοφιστοῦ περὶ τῶν
« ἐς Ἀλεξάνδρειαν πεμφθέντων βασιλικῶν ξύλων; »

« Τὸν ὑπεριόντα λέγεις Μισαὴλ Μουσκαρένον, τὸν
« διαβολέα, τὸν κατὰπίστιον καὶ ὑφαλον, καὶ λα-
« ποδύτην, τὸν οἰόμενον εἶδέναι τὰ τε ὄντα τὰ τ' ἐσό-
« μενα, πρὸς τ' ὄντα (3), πλὴν δὲ ἀσυνείδειας ὄντα
« οὐδὲν, τὸν ῥαμπλιστὴν (4), καὶ σολοικιστὴν, καὶ λα-
« τινόφρονα, τὸν τὴν ἀκροβυσσίαν περιτετμημένον,
« τὸν ὃδὲ πρὸς Θεὸν τὸν ἐν Τριᾷδι ὑμνῶμενον, ὃς εἰς
« βασιλεία πίστιν ἀκλόνητον ἔχοντα, τὸν πᾶσι τοῖς

san, Mipici, amicis: verbis latinio-
ribus, « bene venisti, amice. »

(1) Codex, ὑπὲρ, et ad mar-
ginem ὑπὲρ.

(2) Ἐπειτα αὐτὸς: καὶ οὕτως

πρᾶτ' ἔπειτα pro καλῶς ἔχει.

(3) Ex Homero II. A, 70.

Codex, πρὸς.

(4) Astrologum, ni fallor. Vide

Cangii Gloss. in Ῥάμπλον.

« ἄλλοις αὐτοῦ φίλοις οὐ κατ' ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
 « χάριν καὶ δόλους καὶ ἀπάτην, φιλοῦντα (1); Του-
 « τοὶ τὸν παμμίαρον καὶ παρῆλπον καὶ παραπλήγη
 « καὶ ἀκόλαστον φῆς, ὅτι βούλεται λογίσασθαι τὸν
 « ἐμὸν υἱὸν φίλτατον; »

Καὶ α' Ἐκεῖνον « φημί » τὸν τριβουλαῖον, μάλλον δὲ
 « τὸν τριβοוליμαῖον (2). »

Καὶ ὁς, λαβόμενός μου τῆς χειρὸς, ὑποτρέμων
 φησὶν· « Ἐγὼ ἀκήκοα παρὰ τοῦ χρηστοῦ Ὀλοβόλου,
 « ὅτι καλινδρομῆσαι βούλοιο ἐν τῷ βίῳ· καὶ εἶπερ
 « οὕτως ἔχει ὡς ἀκήκοα, ἀνάμνησον τὸν γενναϊότα-
 « τον αὐτοκράτορα ἐξ ἐμοῦ κρύφα τάδε· ὡς οὐ δεῖ
 « τοῦτον τὸν μιᾶρὸν καὶ ἀκάθαρτον, καὶ λατινόφρονα
 « καὶ συμβαλομάχον, Ἰσκασιώτην μάλλον ἢ Μου-
 « σκαρῆνον (3), πρεσβευτὴν ἐν τῷ τοῦ Γαλατᾶ
 « ποτεσιάτῳ (4) πέμπειν. Ἡ μὲν ὡς ἀλοχόρπον δεν-
 « δῖω (5), ἣν μὲν τῇ τούτου συμβουλῇ τὴν βασι-
 « λικὴν σημαίαν ὁ ποτεσιάτος ἀναιδῶς χαμαὶ ἔρριψε·
 « καὶ τοῦ παρευτῖκα μετακληθεῖς, καὶ ὡς ἐκ μέθης
 « ἀναπήλας, ὡς τὸ πρότερον αὐτὴν ἐσίπασε, μετὰ
 « πομπῆς θαυμασίῃς καὶ δόξῃς ὅτι πολλῆς. Εἶπερ
 « οὖν οὐδὲν παρὰ πέμψῃ (6) τούτοις ἐς κόρυκας, ἐς αὐ-
 « ριον πολλὰ δεινὰ καὶ μεγάλα τῇ βασιλίδι τῶν

(1) Ita codex, φίλοις..... φίλιν-
 π. Conf. pag. 136, n. 2.

(2) Conf. p. 139, n. 3.

(3) Ludit in Ἰσκασιώτης et Μυ-
 σκαρῆνος. Pro συμβαλομάχον, ve-
 lim συμβολομάχον, scilicet symbolo
 fidei hostem, qui pugnaret acriter
 ut Græcorum symbolo verba καὶ
 υἱὸν adderentur, quæ processio-

nem S. S. duplicem assererent.
 Hasius tamen hæc verba allega-
 vit nec ea suspecta habuit.

(4) Magistratus Genuensium
 qui in Galata suburbio Byzantii
 habitabant; le *podestat*. Mira
 syntaxis, ὅτι πομπῇ πέμπει.

(5) Sic codex.

(6) Scripsit, puto, παρὰ πέμψῃ.

« πόλεων ἐργάσεται ὁ τοιοῦτος, τῇ ξυμβουλίᾳ (1) τοῦ
 « πολυμηχανοῦ καὶ παλαμναίου καὶ ῥεσφαιδωμέ-
 « νου (2) τοῦδε. Αὐτὸς γάρ ἐστίν ὁ τῶν ζιζανίων (3)
 « σπορεὺς τῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας· αὐτός
 « ἐστίν ὁ τὴν θρυλλουμένην τῶν Ῥωμαίων νῆσον Θᾶ-
 « σοι ταῖς ξυμβουλαῖς καὶ συτεγέσι γεσφαῖς κατα-
 « πείσας τὸν ἐκ θυγατρὸς κηδεσίην, δυσίυχέσιaton
 « Ῥαούλιον Μύρμηκα, ὥς τε πρίασθαι.»

Τούτου τοίνυν οὕτωςι πρὸς με διηγησαμένου, ὁ
 χρυσὸς ράϊσας Ὀλόβολος, εὐθὺς ἀνέστη, καὶ, τῆς
 διξιάς λαβόμενος, ἄγει με ἀπωτέρω, ἐν ᾧ πτελέει (4)
 μὲν ὑψίκομοι, πάμπολλοι δὲ πεφύκασι πλάτανοι,
 ἐφ' οἷς καὶ καθήμενα ὠδικὰ σίρουθία ἦδον ἡδέως μάλα
 γε καὶ ποικίλως, καὶ πρὸς τοῖς εἰρημένοις (5), « ὦ
 « φίλτατε », μόνον ἔλεξεν.

Εἶτα μετὰ τὴν ὁδὸν τῶν τοιούτων σίρουθίων ὕψια-
 τος ἐλθὼν καὶ ὁ τῆς μουσικῆς κορυφαῖος λαμπαδά-
 ριος (6) ἐκείνος, φέρων ἐν τῇ χειρὶ λαμπάδα ἡμμένην,
 πρῶτον μετὰ μέλους ἦσεν ὁδὸν τὴν ἐκ νεκάδων,

Σύντομος αἰὲς ἀφῆκε μάλασσιν,

ὥσπερ εἰώθει λέγειν ἐν βίᾳ μοι. Ἐπειτ' ἤρετο·
 « Πῶς ἔχουσιν οἱ τάλαντατοι καὶ τετυφωμένοι καὶ τρις-
 « ἀθλιοὶ μου υἱοὶ, οἱ τὴν πατεικὴν μὲν ἐξαρηνοά-
 « μενοι κλῆσίν τε καὶ ἐπιστήμην, τὴν δὲ μητεικὴν
 « ἀεὶ ἀσπαζόμενοι; πρὸς Φιλίας, φράσον μοι τὴν
 « αὐτῶν καὶ πολιτείαν καὶ διατριβὴν τὴν ἐν βίᾳ.

(1) Codex, συμβουλία. πτελέει apud Hassium pag. 219.

(2) Conf. supra p. 133, n. 4. (5) Sio codex.

(3) Codex, ζιζανίων. Cf. p. 18. (6) Non est nomen proprium

(4) Codex, πτελέει. Bene est hominis, sed officii ecclesiastici.

» Πολλοὶ γὰρ τῶν ἀπὸ βίου ἀφικνουμένων ἐτάραζαν
 » μὲς τὴν ψυχὴν καὶ τὸν λογισμὸν συνέχεον, λέγοντες ὡς
 » ὁ μὲν πρῶτος, ὁ παρὰ τῆς μητρὸς κληθεὶς Λήσκαρις,
 » τὸν μονήρη γε τάχα βίον ἠσκάσατο, καὶ τὴν κλῆ-
 » σιν ἀμείψας γέγωνε ναξισχῆος (1), τὴν δὲ ἐταίραν
 » ἐκείνην τὴν διεσπεκλωμένην (2), τὴν ἐκ Σκυθῶν, τὴν
 » ἐκ παιδιόθεν συκκλιωμένην, οὐκ ἠρήσατο, ἀλλ'
 » ὥσπερ λεπὰς (3) τῷ τοιούτῳ μιὰρῷ γρηιδίῳ προσ-
 » κόλλεται, καὶ ἐν ἀρεῇ, καὶ ἐν πανηγύρεσι καὶ ἐν
 » τριόδοις, καὶ ἐφ' ἑορταῖς, ἔπειτα ταύτην γυρλί-
 » ζων (4) μᾶλλον, ἢ προοδοποιῶν καὶ οὐκ αἰσχύνεται
 » ὁ τρισάθλιος, μᾶλλον δὲ φρενόληπιος, οὔτε τὸ
 » σχῆμα ὁ ἐνεδύσατο, οὔτε τὸ τῆς μητρὸς γένος·
 » ἀλλὰ φέρει τὸ σχῆμα τοῦτο παραφρογῶν, ὥσπερ
 » λεοντῆν ὄνος (5)· ὁ δὲ δεύτερος ὁ Δρακοντόνυμος,
 » καὶ παρωνύμως Φυσίγναθος (6) κεκλημένος, τὸν αἰοιδὸν
 » Πῶλον ἰδὼν ἐκ Βλαχίας (7) ἐπανήκοντα μεθ' ἱκανοῦ
 » ἀργυρίου πρὸς τὴν ἐνέσκαμμένην, ὥρμησε καὶ αὐτὸς
 » ἀπελθεῖν ἐκείσε, ὥστε πλουτῆσαι, καὶ, τῆς πατρί-
 »δος ἀπάρας, ἐναυάγησε, ἐκχεῖθεν ἐπανήκων, δια-

(1) Cod. ταξισχῆος. Cf. p. 144, n. 2.

(2) Conf. p. 138, n. 6.

(3) Aristoph. Plut. 1096: ὡς εὐπύκας, ὡς Ζεὺ βασιλεῦ, πὲ γράδιον, ὡσπερ λεπὰς, τῷ μαρμαίῳ προσέσκαται! Ibi glossator verbo προσέσκαται adscripsit προσκολλάται: quod praestat ignoto verbo προσέσκαται.

(4) Codex, γυρλίζων. Iterum praevit Aristophanes Pl. 307: Ὑμεῖς δὲ γυρλίζοντες ἐπὶ φιληδίας ἐπεὶ μὲν χεῖροι.

(5) Aesop. F. 258 Corayanae.

Theodorus Prodrom. in Notit. Mss. t. VIII, 11, p. 85: καὶ παραινόμεθα πρὸς τὸν οἶον τῷ λεοντῇ, ὃ τῷ τυμφοκλῇ ἐσθλὸν πρὸς τὴν γαλήν. Quae describens in oculos incurrit vicinus locus: εἰ ποθεν εἴχεε... ἀεροφοῖται, καὶ ὑπερβῆναι κατὰ πύεος αἰσπόμενος τὸν ἱλμμάζοντα· lego, ἀεροφουῖται.

(6) Ranarum rex in Batrachomyomachia. Videtur homo iste buccis fuisse inflatus.

(7) Vide supra p. 145, et Hasium p. 138.

» τρέξει διακενὴς ἐν ταῖς αὐλαῖς ταῖς βασιλικαῖς. »
 « Οὕτως ἔχει τὰ κατ' ἐκείνους », εἶπον αὐτῷ « ὡς
 » λέγεις, ἀνδρῶν μουσικώτατε· ὁ γὰρ τὴν τούτων
 » σοι πολιτεῖαν διηγησάμενος, χαλῶς διεξῆλθε. Καί
 » σε παρακαλῶ μὴ με εἰς μακρολογίας καὶ ἐξετά-
 » σεις ἐμβάλης, ὥστε λέγειν καὶ διεξέρχεσθαι τὰ
 » ἐκείνων· ὅρῳ γὰρ ὅτι πολλοὶ μοι ἐπέθεντο ἐρω-
 » τῶντες, καὶ ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν τοῦ λέγειν τε καὶ
 » ἀκούειν. »

« Ἐπειδὴ περ σὺ μὲν » ἔφη ἐκεῖνος πρὸς με « πρὸς
 » τὸ διηγέσθαι καὶ λέγειν ἀπδῶς ἔχεις, ἔγωγε δὲ
 » κατεπείρωμαι ὑπὸ φίλτρει πρὸς τὸ μαθεῖν, καὶ
 » ἀκουσον, δέομαι δὲ σου, πῶς ἄρα μοι διηγήσατο
 » τὰ ἐκείνων ἢ τῆς παλαιᾶς ἀτης ἀπάλεια καὶ πρῶ-
 » τος ἱερέως. »

« Εἰπὲ ταῦτα », ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν· « μόνον
 » βραχέως· ὅρῳ γὰρ ὅτι κατεπείρωμαι. »

« Οὕτω ποιήσω », ἔφη ἐκεῖνος. « Ἦδη δὲ μόνον
 » ἀκουε· Διηγήσατό μοι ὁ τριπέμπελος ἐκεῖνος καὶ
 » κεκυφώς, ἡ εἰρημένη ἀπάλεια, ὡς ἦκεν ἐκ βίου ἐς
 » ἄδου ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος, ὅτι, ὁ μὲν πρεσβύ-
 » τερός μοι υἱὸς κείρας τὴν κόμην, καὶ κίδαριν καὶ
 » μακρύας (1) ἐπενδυσάμενος, πᾶσαι παιδιὰν καὶ ἁμα-
 » θίας, ἀβελτηρίας τε καὶ νωθείας, ἀλλὰ δὴ καὶ τύφοι,
 » καὶ ἄλλην πᾶσαν ἀκολασίαν καὶ ἀσελγείαν, ἅπερ
 » παιδόμεν ἐξήσκησεν, ἐπεκάλυψεν ὁ μακρύας, καὶ
 » γέγραπεν ἐλαχιῶν (2), καὶ διατρέχει ἐν τῇ τοῦ Εὐέρ-

(1) Cod. κίδαριν κατμακρύας. t. 1, p. 433, 3: καὶ ἡ κίδαρις;
 Vestimenta monachorum sunt. καὶ ὁ μακρύας;
 Theodorus Prodromus Aneodot. (2) Codex, ἐλαχίστην.

„ γέτου μοιῇ (1), ψευδευλάθειαν τάχα δεικνύων,
 „ τῆς δὲ ἀφροδίτης τυγχάναν φίλος· ὁ δὲ νεώτερος
 „ τὰ τῶν νεωτέρων καὶ ἀκολασίων καὶ τετυφωμένων
 „ καὶ εὐρυπρώκτων καὶ μέγα οἰομένων, μάλλον δὲ
 „ μαινομένων καὶ φρενολήπτων, ἔργα ποιεῖ. Παιδευθεὶς
 „ γὰρ παρ' ἐμοῦ τὴν τῆς μουσικῆς ἐπιστήμην ἄκρας,
 „ ὥς·ε ζῆν ἐντίμως καὶ ἀφθόγως, ὥσπερ ἄρ' ἔζων καὶ αὐ-
 „ τὸς ἐν βίῳ, τὴν τοιαύτην ἔκ ἡσπάσαί·ο πολιτείας τε
 „ καὶ ἐπιστήμην, ὥσπερ ἐγὼ, ἀλλ' ἑτέραν βδελυσθῆν
 „ καὶ ἀπαίδευτοι, ἄτιμόν τε καὶ ἄδοξον, καὶ ἄλλως ἀκερ-
 „ δῆ καὶ μεμιασμένην. Οὐχ αἰρεῖται (2) γὰρ παρὰ τῶ
 „ εὐαγρῶς καὶ βασιλικῷ κλήρῳ καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ με-
 „ γάλους ἐκκλησίας καλεῖσθαι καὶ ὀνομάζεσθαι Δομέσ·ι-
 „ κος (3), ὥστε ὡδὰς ἄδειν ἐπικίχους καὶ θείας· καὶ μετὰ
 „ παίδων καὶ δούλων καὶ μεθυόντων καὶ παραλήρων,
 „ ποιούντων τε καὶ πασχόντων, ἄδειν αἰρεῖται λήρων
 „ ὡδὰς. Φεῖδεταί πολλάκις ὡδὰς ᾄσαι, ἐφ' ἑορταῖς
 „ τε καὶ πανηγύρεσιν ἐκκλησίας μέσον· καὶ μετὰ
 „ μειραχίων ἀκιδάρτων τε καὶ ἀτασθάλων ἄδει καὶ
 „ χορεῦει καὶ φλυαρεῖ, παραπαίων καθάπερ μαινό-
 „ μενος. Αἰδεῖται τάχα καὶ ἐρυθρεῖα αἰσχυρόμενος,
 „ ὠροσκαλούμενος παρὰ τοῦ γυναισιτάτου αὐτοκρά-
 „ τορος ὥς·ε πρὸς κιθάραν (4) ᾄσαι, καὶ μέλος ἐναρμό-
 „ νιον ἢ τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων διὰ σώματος εἰπεῖν,
 „ καὶ ἀπαναίνεται· καὶ ἐν γυνήσιν καὶ τριόδδισ, καὶ παιδο-
 „ χερίσιν, καὶ καταλύμασιν ἐταιριζομένοις γυναικῶν,
 „ κιθαρίζει καὶ κορδακίζει, καὶ ἑτέρ' ἅτ'·α ἄσεμνα πρᾶτ-

(1) De Evergete monasterio
 vid. Cangii CP. Christiana.

(2) Codex, οὐκ αἰρεῖται

(3) Vide Cangii Gloss. in Δο-
 μέσικος pp. 321, 322.

(4) Codex, κιθάραν.

» τει λάβρα καὶ μετὰ τοῦ κρύπτεσθαι. Παρακαλεῖται
 » πολλάκις καὶ ἀναγκάζεται παρὰ τῶν ἐν τέλει καὶ
 » τῶν γένει προσκόντων τῷ βασιλεῖ μέλος ἄσαι
 » ἑμὸν πόνημα πρὸς παρεμυθίας καὶ χαρμονῆς βα-
 » σιλέως ἢ δεσποτῶν, καὶ κρύπτεται ἐν γυνίαις καὶ
 » τῶν ἀνθρώπων ὁποθεν, καὶ ὡς παιδάριον διαβρύπτε-
 » ται, καὶ φουμίξει φθειγόμενος εὐνούχων ὀξύτερον.
 » παρὰ δὲ τριβολιμαίων καὶ οὐδένων προσκαλού-
 » μενος, ἀνερυθριάσας ἄδει μεθύων, φθέγγεται πα-
 » ρακαίων, ἑμῶν βοᾷ, πέρδων χορεύει, τοὺς ὀφθαλ-
 » μούς ἐξ οἰνοφλυγίας πελιδνοὺς (1) ἔχων καὶ διασφί-
 » ρους ποίων ὡς ἐξ ἀλγότης (2). Διὰ γε οὖν ταῦτα,
 » κατὰ τὸν μεγαλοφωνότατον Δαυὶδ (3), αὐτὸς μὲν
 » λοιμᾶξεν ἅς ὡς κύων καὶ τὴν πόλιν κυκλώσοι, καὶ
 » τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ διαρράγησεται, τὴν δὲ προκοπὴν
 » αὐτοῦ λάβοι ἕτερος, ἀνθ' ὅν πατρικῶν θεσμῶν,
 » προσιάξεν τε καὶ ιουθεσιῶν, οὐ τετήρηκεν. Ἡ δὲ
 » προμνήστρια (4), ἥτις με παρεκίνησε τὴν αὐτῶν
 » γῆμαι μητέρα, εἶδε παραπυμφεθῆναι ἐν τῷ τοῦ Κερ-
 » βέρου σιόματι.»

Ὁ δὲ χρυσὸς ἀναγκτήσας Ὀλόβολος τῆς τῆς
 μακρᾶς διηγήσεως, πρὸς με φασίν· « Ὁρᾷς ταυ-
 » τὴν τὴν βαθεῖαν τε καὶ ἀλσώδη ρύακα; »

Ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν· « Ὅρῳ.»

(1) Codex, οἰνοφλυγίας πει-
 δνοῦς.

(2) Similia p. 133, 19.

(3) Psalm. lxxiii, 6: λοιμᾶξ-
 ναι ὡς κύων καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

(4) Codex, προμνήστρια. Se-
 quitur et nunc Aristophanem

Nub. 41: Εἶθ' ἄρα· ἡ παρεμύθησις
 ἀπολείπει κακῶς ἥτις με γῆμαι
 ἔπειτα τὴν αὐτὴν μητέρα. Substituit au-
 ctor παρεκίνησε verbo Aristopha-
 nico ἐπέειπε, et παρεκίνησε cum aliis
 synonymis est in glossis ad Co-
 mici locum.

« Ὑποκρίθητι » ἔφη « ἐς ἀπόπατον ἐν αὐτῇ ἀπελ-
 » θεῖν σε· καὶ, μικρὸν ὑποκρυφθεὶς, ἐς βίον ταχέως
 » ἀπελθε χαίρων καὶ εὐφραυνόμενος ἐς μακροὺς τὰς
 » ἡλίας. Καὶ πρῶτον μὲν ἐξ ἐμῶ προσαδόμευσον χαίρων
 » χαίροντα τὸν εὐγενέσιον καὶ πάσης φιλοσοφίας
 » γέμοντα περιπόθητον Δεῖον τοῦ Δειοτάτου καὶ με-
 » γάλου αὐτοκράτορος τὸν Ἀσᾶν (1)· ἔπειτα μὴ ὀκνή-
 » σης εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ τόινδε τὸν λόγον, ὥς·
 » Οὐκ ἐπελαθόμεν, ῥητορικώτατ' ἀνδρῶν, τῶν σῶν
 » χρυσέων ἐπὶ τῶν οὐδ' ἐν αἵδου· ἀλλ', ὥσπερ ἐν ταῖς
 » βασιλικαῖς αὐλαῖς ἐμεμνήμην καὶ τῷ κρατοῦντι
 » καὶ τοῖς ἐτέροις ἐκοινῶνουν τὰ σὰ ξυγράμματα
 » ὅσαι ὦραι, οὕτω κἄνταῦθα μέμνημαι· καὶ νύκτωρ
 » μὲν διηγεῖσθαι πρὸς τε τὸν μέγαν Πλούτωνα καὶ
 » τὴν Περσεφόνην ἅ περὶ τῆς τῶν κεκοιμημένων ἀνα-
 » στάσεως διεξῆλθες ἀριδηλότατα· μεθ' ἡμέραν δὲ
 » πρὸς τε τὸν Μίνω καὶ Αἰακὸν καὶ Ῥαδαμάνθυαν (2)
 » μεθ' ἡδονῆς διεξέρχομαι ὅσους περ τὸν ἅπαντα τῆς
 » σαυτοῦ ζωῆς χρεῖνοι ἀκοπωτὶ τε καὶ ἀσολοικισίῃ,
 » ἔτι γε μὴν ἀβαρβαρισίῃ, νοός τε καὶ σαφηνείας
 » ἄνευ, ἐννέα πρὸς τοῖς ἐξήκοντα λόγους γέγραφας.
 » Καὶ τὸ Δέατερον διὰ τῆς διηγήσεως ῥητόρων καὶ φιλο-
 » σόφων πληρῶν, ὧν ἀκούοντων οἱ μὲν πρὸς τὸν ὕφ'
 » ἡδονῆς, οἱ δὲ μελῶσι σαρδάνιον, ἔνιοι δὲ τὸν ἀέρα
 » πληροῦσι βοῆς, καὶ τὴν Κλωθὴν κελυβετεύουσιν ὥς
 » αἰώρως ἐκκόψαι τὸ νῆμα τοῦ ἀτρακίος τοῦ ἐπὶ σοί

(1) Michael Asan, Bulgarus princeps, Joannam Palaeologinam Manuelis imperatoris amitam duxerat; quem respici puto.

(2) Codex, αἰακῶν καὶ ῥαδαμάν-

θεν. Hoc servavit et Nasius, qui eo loco est usus p. 238; quin servavit etiam πῦ ἀτρακίος, quod mox exhibebat codex. Atque πῦ ἀτρακίος iterum legetur p. 172.

» κεκλωσμένου, πρὸς τὸ ταχέως ἐς τὸν τοῦ ἄδου
 » σε χῶσθ' ἐλθεῖν. Δι' ἐφέσεως γὰρ πάντες ἔχουσι
 » τοῦ θεάσασθαι καὶ ἀπὸ σόματος ἀκοῦσαι τὰ σὰ
 » κατὰ σὲ ὥσια (1) ῥαψωδήματα. Ἐπειτα δὲ γὰρ
 » τὰ πάνθ' οὕτως, ὡς διατάξάμην καὶ συνεβουλευσά-
 » μην σοι, ποίησον· καὶ μηδενὶ τὰ κατ' ἐμέ εἴπης,
 » πρὸς φιλίας, ἀλλ' οὕτως, ὡς ὑπέσχου, φύλαξον.
 » Ἐνταῦθα γὰρ οὐ μόνον οὐκ ἐξετάζουσι τοὺς ἐν βίῳ
 » εὐδοκιμοῦντας, ἀλλὰ, καθ' Ἡσίοδον (2),

Καὶ πλῆγες πλῆγῳ κατὰ καὶ αἰνὸς αἰνῶ,
 Καὶ πέποι πάτων.

» Καὶ, καθάπερ ἐς τὸν βίον ἄνω ἢ τοῦ πλῆσιον
 » εὐκλεία δάκνει, κατὰ τὸν εἰπόντα, τοὺς φθονε-
 » ροὺς, οὕτω ἐνταῦθα ἐν ἄδου ἢ τῶν κατὰ Θεὸν
 » εὐδοκιμησάντων εὐημερία, ἢ τε δόξα καὶ ἡ λαμπρό-
 » της, καὶ ἡ τῶν προκειμένων ἀγαθῶν ἀπόλαυσις,
 » περιπτέρι τοὺς κατ' ἐμέ πεπλημμεληκότας· ὅθεν
 » καὶ ἀρχιθύτης ἀρχιθύτῃ φθονεῖ καὶ ἀρχιερεὺς ἀρ-
 » χιερεῖ, καὶ μονάζων μονάζοντι, καὶ σατράπης σατρά-
 » πῃ, καὶ μεσίας μεσία, καὶ ἡγεμῶν ἡγεμόνι, καὶ ἀρχῶν
 » ἀρχόντι, καὶ σίρατῃ σίρατῆρος, καὶ ναυάρχῳ
 » ναυάρχῳ, καὶ κριτῇ δικαστῇ, καὶ ἀπογεραφεὺς ἀπο-
 » γεραφεῖ, καὶ γεμματεὺς γεμματεῖ, καὶ ῥήτορι
 » ῥήτωρ, καὶ ἰατρὸς ἰατρῷ, ἐτι τε ἀδελφὸς ἀδελφῷ,
 » καὶ πατεὶ υἱός, καὶ, τὸ δεινότερον, ποδαλγῷ χειρο-
 » ποδαλγός· καὶ ἀπαξάπλως πάντες ὁ μόνον οὐ (3).

(1) Codex, ὥσια. Num voluit
 auctor ironia plenus verbis κατὰ
 σὲ ὥσια vitiosam Asanus in effe-
 rendo nomine ὥσια pronuntia-

tionem innuere? Vix tam-n puto.

(2) Hes. Opp. 25.

(3) Ita codex, delenda forsitan
 altera negatione : sed et sic v. 8.

« φθονοῦσι, ἀλλὰ καὶ βασκαίνουσι, καὶ ἕκαστος ἐκείσῃ
 « δόλους ἀεὶ καὶ συκοφαντίας ῥάπτουσιν ὅσαι ὄραι.
 « Διὰ γὰρ οὖν ταῦτα καὶ νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπερχόντους
 « αἰῶνας δίκας δώσουσιν, οἱ μὲν τῷ Κερβέρῳ κυνί, οἱ
 « δὲ τῷ ἀσδέσῳ πυρὶ, οἱ δὲ τῷ Ταρτάρῳ, οἱ δὲ
 « τῷ ἰοδόλῳ σκάλῃ, οἱ δὲ τῷ τῶν ὀδόντων βρυγ-
 « μῶ (1), οἱ δ' ἑτέρῳ κολασίῃ δεινότερῳ τε καὶ
 « χαλεπωτέρῳ. Πρὸ τοῦ μαθεῖν οὖν τούτους καὶ ἀκού-
 «σαι παρὰ τοῦ μιαινοῦ καὶ βδελυγμῆς, τοῦ κατα-
 « πύσιου τε καὶ φονικῷ Παδιάτῳ, τοῦ γάμον
 « ἀλλότριον διορύζαντος, ὅτι περ ἄρπαγείς ἄνωγ' ἐν-
 « κτῶν ἥκας βία ἐνταῦθα οὕτως ὥς βίου, πᾶσα
 « ἐν τῇ κοιλάδι πληθὺς, ἣν ὀρᾷς, φίλτατε, φρο-
 « μαῖοι πρὸς σέ γυμνοὶ τε καὶ ἀπεψωμένοι (2) ἐλεύ-
 « σονται, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν οὐ παύσονται
 « ἐρωτῶντές τε καὶ διερευνώμενοι τὰ περὶ τῶν ἄνω
 « ἐς τὸν βίον κατοικούντων, πῶς ἂν ἕκαστος τυχε-
 « ρεὶ διατελῶν, καὶ τί πρᾶττει, καὶ εἰς πόαν εὐεί-
 « σκεται λειτουργίαν· εἰ γὰρ τοῦτο γένηται, ὃ μὴ
 « γένοιτο, τοῦ ἄδου οὐκ ἐξέλθειας (3) ἂν ποτε, ὥσπερ
 « οὐδ' ἐγὼ γε, μέχρις ἂν τῆς τελευταίας ὁκείνης
 « ἀκούσεας σάλπιγγος. »

Ταῦτ', ἀπὲρ δακρύων μάλλον, ὧ παρόντες, ἢ γέλω-

(1) Respiciebat nota Evangelistarum loca. Marc. ix, 47 : βλεψῆται εἰς τὴν γνάθον τοῦ πυρός, ὅπου ὁ σκάλῃ αὐτῶν οὐ πλευνᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται. Luc. iii, 17 : τὸ δὲ σπέρμα κατακαύσει πυρὶ ἀσδέ-
 σῳ. Matth. viii, 12 : ἐκί τὸ λαὸν ὁ κληθεὶς καὶ ὁ βουθεὶς τῶν ὀδόντων.

(2) Sic codex, non ἀπεψωμένοι.

μῆτοι, quod in hoc ipso loco e codice notabat vir d. Vera fuerit scriptura ἀπεψωμένοι, quod habet Aristophanes Pl. 995, fuitque a glossatore redditum, πᾶσι δεικνύσις : fuisset, puto, melius hocce modo, λίαν ἐρυκνύσι καὶ ἀποσκοπεύονται.

(3) Conf. p. 118, n. 3.

τος, ὡς οἶόν τε, ἀρπαγαῖς, παιδιᾶς χάριν ἢ παιδείας (1)
γένεσθα, σπουδάζων μᾶλλον ἢ παίζων.

ΟΝΕΙΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΒΙΩΣΙΝ*

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΒΟΛΟΝ

ΕΚ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΕΣ ΑΔΟΥ ΕΚ ΤΑΙΝΑΡΟΥ ΠΕΜΦΘΕΙΣΑ.

« Τί τῷτο, πολυμήχαν' Ὀλόβολε; ἄρά με καὶ ἐν
» ἄδου ἐξηπάτηκας, ὥσπερ ἐν Λήμνῳ πάλαι, ὅτ' ἀπῆ-
» ρας μετὰ τῷ ὑψηλοτάτῃ Βασιλέως ἐκ Κωνσταντίνῃς
» πρὸς Ἰταλίαν τε καὶ Γαλίαν, καὶ μέχει Βρετανίας αὐ-
» τῆς. Καὶ ἴσως μὲν τότε ζηλοτυπῶν ἐποίησας, ἵνα σου
» μὴ ἀντίτεχνος καὶ αὐτὸς γένωμαι μετὰ σοῦ συμ-
» πλέων, ὥσπερ νῦν ὁ ἐξ ἀγγέλων πονηρῶν ἀπόρρητος (2)
» ἐν τῇ Κωνσταντίνῃ γίγνεται· εἰς δὲ τὸν τῷ ἄδου χῶρον,
» ἐνθα ζηλοτυπία καὶ φθόνοι, καὶ ἀντιτεχνίαι καὶ ἐριδίες,
» ζάλαι τε καὶ ταραχαὶ ἀπέδρων, καὶ οὔτε γράμ-
» ματεὺς, οὔτε μεσίτας, οὔτε σίρακτηρς, οὔτε ναύ-
» αρχος, οὔτ' ἄλλος τις τῶν ἀπάντων, ἐκέισε παρ'
» ῥησίας ἔχει πρὸς τὸ ποιεῖν τοιαῦτα, ἀλλ' ὑπὲρ ὧν
» μόνον ἑκαστὸς πέπρακεν ἀπαιτεῖται εὐθύνας, πῶς
» πεφενάκιχας, παρῶνομε, λέγων (3). Ἄπειλθε ἄνω
» ἐς τὸν βίον· οὐδὲ γὰρ ἔχει τις χρεῖας σου πένητός
» τε ὄντος καὶ ἀδόξου, ἀλλὰ καὶ παρειμένου. Καὶ τὸ

(1) Conjecit vere Nasius pag. 134, verbis transpositis, παιδείας χάριν ἢ παιδιᾶς.

* Lemma partim est fere evanidum. Id. bene legit Nasius, quem vide p. 134, quemque se-

quor. Nitidius foret, ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ταυάρου ἐς ἄδου, vel ἐκ πῦ ἐν Πελοποννήσῃ Ταυάρου, vel...

(2) Philomatheus: cf. p. 135.

(3) Conf. supra p. 117.

« δεινότερον συνεβούλευσας δολίως, εἰπὼν ἵνα καὶ
 « πρὸς Πελοπόννησον ἀπέλθω πατοικί, ὡς ἂν μάλα
 « σκεῖτσε δοξασθῆσωμαί γε καὶ πλουτήσω· καὶ πρὸς
 « τοῖς ἐπηγεγλμένοις ἔλεγες ὅτι πολλῶν καὶ μεγάλων
 « ἀγαθῶν καὶ ἐμαυτὸν καὶ τὸς μετ' ἐμοῦ ἐμπλήσω, εἰ
 « προσκολληθῆσομαι ἐνὶ τῶν ἑτδον συνασπρεφομένων
 « τοῖς τῷ πορφυροβλάστῃ (1) βασιλείοις. Ἰδού τοίνυν
 « εἶξας ταῖς σαῖς συχναῖς καὶ μεσῃαῖς ἀπάτης βου-
 « λαῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἐπαγγελιῶν θελχθεῖς, τῶν διὰ
 « λόγων μὲν χρυσῶν, δι' ἔργων δὲ ὄντων οὐδὲν, καὶ
 « ἀναβείβωκα, ἐς δὲ Πελοπόννησον ἦκον πατοικί· τῶν
 « δ' ἐπηγεγλμένων σκεῖνων οὐ μόνον οὐκ ἔτυχον,
 « ἀλλ' ἐν πλείονι πενία καὶ ἀδοξία τυγχάνω διατε-
 « λῶν, πρὸς τοῖς δέκα τέτταρας ἄγων μῆνας. Δέ-
 « δοικα οὖν ἵνα μὴ γίνωμαι καὶ αὐτὸς διατελέων ἐν
 « Σπάρτῃ ὥσπερ ἐν τῇ Κωνσταντίνου γέγνηεν ὁ Πε-
 « λοποννήσιος σκεῖνος, Συναδνὸς ὁ Κορμέας, ἢ ἵνα
 « μὴ βαρβαρῶν καὶ αὐτὸς ὥσπερ ἄρα βεβαρβά-
 « ρωνταί γε οἱ Λάκωνες (2), καὶ νῦν κέκληνται Τζά-
 « κωνες (3), καὶ πιάσον τα καὶ σφίξον τα, καὶ δώσον
 « τα, καὶ ἡμενον, καὶ ἡρχόντησαν, καὶ καθεζούτησαν,
 « καὶ ἑλάδε, πᾶ, καὶ αἰτιτοίωσέν τον, καὶ ἀλλ' ἄτῃα
 « βάρβαρα λέγουσι (4). Τί οὖν ἄρα ποιήσω; ἀπορία

(1) Conf. pag. 118, n. 1.

(2) Et sic sibi metuebat Ovidius inter Getas exul: « Et pudet, » et fateor, jam desuetudine longa Vix subeunt ipsi verba latina mihi. Nec dubito quis sint » et in hoc non pauca libello Barbara: non hominis, culpa sed » ista loci. » Distinguunt: « non

» hominis culpa, sed ista loci » : quod non placet.

(3) De origine Τζακωνας nominis vide Corayam ad Aelian. H. V. 1, 24.

(4) Non est λέγουσαν in codice. Eximium hunc locum protulit Hasius p. 136. Me monuit Νικηφόρος Smyrnenensis, qui, quum

« καὶ ἀθυμία συνέχομαι, καὶ ἰόσιον γε μέμνημαι, καὶ
 « διχάζομαι διχῇ ποῖον τῶν δύο ποιήσαιμι, κότερον
 « ἴν' ἐς ἄδου παλιτρομήσω, καὶ τὸ σκότος ἔκείνο
 « φέρω καὶ τὸν Τάρταρον, καὶ τὸν τῶν ὀδόντων θρυγ-
 « μὸν καὶ τοὺς σκώληκας (1), καὶ τὰς ἄλλας καλὰ-
 « σεις, ἅπερ ἔκεισε εἶδον, ἐπειδὴ περ, καὶ ἐμαυτὸν ἐν
 « οἰκίσκῳ, κατὰ τὸν εἰπόντα (2), χαθείρζας τηρήσω,
 « ὁ-φέ ποτ' ἂν ταῦτά με διαδέξεται, ἢ μενῶ τὴν ἐν
 « βίῃ δυστυχίᾳ τε καὶ πένει καὶ τὴν τῶν ἀναγκῶν
 « σιέρησιν, καὶ τὰλλ' ὅσα περ πάσχω μεθ' ἡμέραν
 « δεῖν ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁ γὰρ τῶν ἀναγκῶν, κατὰ
 « τὸν εἰπόντα, ἐπιδεὴς λυπηρὲς γίγεται, καὶ τοιοῦτος
 « γινόμενος μισεῖται, καὶ μισούμενος ἔτι πλέον λυ-
 « πεῖται, καὶ λυπούμενος τὰ ξυμφέροντα αὐτῷ οὔτε
 « βούλεύεται, οὔτε ἐργάζεται· οἷός μοι καὶ τῇ Κων-
 « σταντινου συμβέβηκε. Στερηθεὶς γὰρ τῶν ἀναγκῶν
 « καὶ κλειῖστα ἀναθεὶς ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος, τὰ συμ-
 « φέροντά μοι οὐκ εἰργασάμην. Ὅθεν δέδωκα μὴ καὶ
 « ἐνταῦθα τοιοῦτόν τι πάθω, βεβαπλισμένος τυφ-
 « χάνων ὑπὸ πολλῆς ἀθυμίας. Συμβούλευσόν μοι οὖν
 « ποῖον ἀπάρτι τῶν δύο τούτων χῶρον βαδίσω· πρὸς
 « φιλίας γὰρ εἰπὲ τὰληθές, καὶ μὴ ὡς πρότερον ἀπα-
 « τήσης. Καὶ δίδωμί σοι ἐβγυπτάς ἀξιοπίστους, τὸν
 « ἑκ Θεσσαλονίκης πολυδρῦλλον ἔκείνον καὶ τα-

ελληνικάτα ipse loquatur ac scri-
 bat, barbara tamen intelligit,
 esse ἡμετεῖς imperfectum verbi
 εἶναι, ἐρχόμενον esse pro ἔρχομαι,
 καθίζουσαν pro ἐκαθίζω, ἐλατὶ
 pro ἐλαττω, ἡμετεῖς εἶναι, πᾶ
 pro ὑπαγε, mutandum αἰσπύωσαν
 πρὶν in ἐπαιύωσαν, quod sit cori-

stus verbi παύω ab adjectivo
 πῖπος derivati, significetque
 « eum fecit talem » In reliquis
 nihil est impediendum; nisi σφίξον
 pro σφίξω

(1) Cf. supra p. 163, n. 1.

(2) Nempe Demosthenem: cf
 p. 119, n. 4.

» λάντατον ἱατρὸν Χαλαζᾶν, καὶ τὸν ἐκ Κωνσταντίνου
 » ἀνδρὴ καὶ φρενόληπτον γραμματέα Ἐξάκουσίον,
 » ἵνα γε, οὔτε ἐν βίῳ οὔτε ἐν ᾄδῳ, ἱατρεύσω πώ-
 » ποτέ τινα χειροποδαλγὸν, ἀλλ' οὐδ' ὑπογραμμά-
 » τεὺς ἢ ἀντίτεχνος τινὸς τῶν ἀπάντων γενήσομαι εἰς
 » τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. »

« Τάλας » ἔφη ὁ κείνος « ἐγώ! μέγα δεινὸν εἶργα-
 » σάμην τὸν ἐμοὶ φίλτατον. Οὐδὲ γάρ ἦν, ξεῖνε,
 » τοῦτο ὅπερ σοι συνεβουλευσάμην, καὶ πέποιθας ὑπό-
 » τε φθόνου καὶ ζηλοτυπίας τινὸς ὥσπερ φῆς· οὐ, καὶ
 » τὴν κεφαλὴν τοῦ φίλτάτου μοι ἀδελφιδοῦ Κακο-
 » αλεξίου. Ἀλλ' ἐξηπάτημαι, ὥσπερ οἱ ἐν βίῳ δια-
 » τρεῖδοντες ἀεὶ ἀπατῶσί τε καὶ ἐξαπατῶνται, μάλ-
 » λον δ' ὥσπερ οἱ ἐν ὀνείροις πλουτοῦντες· καὶ διὰ
 » τοῦτό γε τὸν ἐμοὶ φίλτατον συνεβουλευσάμην
 » πρὸς Πελοποννησίους ἀπελθεῖν. Ὡμην γάρ εἶναι
 » τούτους καὶ πρὸς σέ τοιούτους, ὁποῖοί περ ἦσαν ὅτε
 » μετὰ τοῦ γενναιοτάτου αὐτοκράτορος ἀφικόμην
 » ὁ κείσῃ, καὶ τὰ πάνθ' ὑπῆρχον ἀφθονα, καὶ πρὸς
 » με δεδύκασιν (1), χάριν ὧν γέγραφα πρὸς αὐτοὺς
 » ὀρισμῶν (2) τε καὶ θείων γε προστάγματων καὶ
 » χρυσοβύλλων, χρυσοῦς σιατῆρας ἐπ' ἰαχοσίης. Τύττω
 » τοῖνυν ἔνεκα παρακεκίνηκά γε καὶ σὲ ἀπελθεῖν ἐκεῖσε
 » πλουτῆσαι, ὥσπερ πεπλούτηκα καὶ αὐτὸς ἐξα-
 » πίνης, καὶ περιχαλεῖς ἀνταποδομισάμην (3) οἰκίας. »

« Μελαγχολᾶς, ἄνθρωπε, καὶ τὴν ἡμετέραν φι-
 » λίαν », ἔφη αὐτῷ. « Πλοῦτος ἐν Πελοποννήσῳ
 » πολιτεύεται ἢ δόσις, ἢ ἀγάπη, ἢ εἰρήνη, ἢ φιλα-

(1) Et insuper mihi dederunt. rari notam Ἀπρίλις τ. 1, p. 299.

(2) Οἰσμοῦς, jussa. Vide Co- (3) Conf. supra p. 129.

» θρωπία, ἢ δικαιοσύνη, ἢ φιλοξενία, ἢ μέλειότης, ἢ
» ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; »

« Ἀλλὰ τί πολιτεύεται; »; φησὶν ἐκεῖνος. « Καὶ τίνα
» βίον νῦν ζῶσι, καὶ πῶς ἤδη πράττουσιν οἱ ἐν τῇ
» τοῦ Πέλοπος οἰκοῦντες; δι' ἐφέσεως γὰρ ἔχω
» μαθεῖν τούτων τὴν πολιτείαν. »

« Παπαί »! ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν. « Ἐκείσε πε-
» πλούτηκας, μελάμπυγε, ὡς ἔφησθα, καὶ πολὺν
» ἥδη διέτριψας χρόνον· καὶ τὴν τούτων οὐκ ἔγνωκας
» πολιτείαν! καὶ νῦν ἐμὲ φῆς ἄρα διηγήσασθαι σοι
» τὴν τῶν Πελοποννησίων διατριβὴν! »

« Ναί », ἔφη ὁ κείνος κυλλοποδίων· « οὕτως ἔχει
» ὡς λέγεις· ἀλλὰ τὰ τῶν ἀκριβοτέρων γινώσκεις,
» ἔξεταστικώτατός τε ὢν καὶ σχολαιότερος, καὶ
» πλείονα διατείφας ἐμοῦ χρόνον. Ἐγὼ μὲν γὰρ
» περὶ τὸ γράφειν καὶ λαμβάνειν σιατῆρα ἠγωνίζο-
» μην· περὶ δὲ τῶν ἄλλων τὸν νοῦν οὐ προσεῖχον. »

« Ἀληθῶς » ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν « λέγεις· κατὰ
» γὰρ τὸν Κωμικόν (1), ἢ Φεργνίς εἶλκε τὴν ἰκμάδ'
» εἰς τὴν σιατῆρα, καὶ διὰ τούτου τὸν νοῦν ὁ προσεῖχε.
» Πλὴν, εἴπερ πεισθῶ, ὥσπερ μοι λέγεις, ὥστε τὰ
» τῶν Πελοποννησίων διηγήσασθαι ὡς ἔχουσι, δειλιῶ
» καὶ τετρεμαίνω εἰπεῖν, ἔτι μου ὄντος ἐν Σπάρτῃ.
» Εἰ γὰρ αἰσθονταί μου (2) διηγουμένῃ καὶ γράφοντος
» τίνα τε βίον ζῶσι καὶ πῶς ἄρα πράττουσιν καὶ τὴν
» πᾶσαν τούτων πολιτείαν τε καὶ διατριβὴν, τοξεύ-
» σουσιν ἂν με ἢ διαπερησούσι (3) τοῖς δοξατίοις

(1) Aristoph. Nub. 326. Cf.
t. II, p. 305.

(2) Conf. pag. 126, 3.

(3) Codex, Διαπρησούσι. Pas-
sim ω et o librarii confundunt.
Synesius De regno p. 17: μέγατε

« ἄπερ ἐν χειρῶν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν φέρουσιν,
 « ὥσπερ αἰεὶ ποιεῖν εἰάθασιν οὐ μόνον ἐχθροῖς, ἀλλὰ
 « φίλοις τε καὶ ἐπιτηδεύουσιν συμποσιάζοντες. »

« Θάρρει », ἔφη ἐκεῖνος « καὶ μὴ φοβῶ· ἐγὼ γὰρ
 « ἐπιδείξαιμι ἅν σοι ὁδὸν ῥαδίας τε καὶ ἀκίνδυνον, ὣν
 « ἢ γινώσκω μὲν αὐτὸς τὰ τῶν Πελοποννησίων ἀκρι-
 « βῶς ὡς ἔχει, σὺ δὲ αὐτὸς φυλαχθήσῃ μάλ' ἀσφα-
 « λῶς, καὶ οὐχ, ὥσπερ ὑπονοεῖς, κινδυνεύσεις. »

« Ποίαν φῆς » ἔφην αὐτῷ « ῥαδίαν τε καὶ ἀκί-
 « νυν ὁδὸν, ὥς, εἰ με μὴ κινδυνεύσαι, εἰ τὰ τῶν Πε-
 « λοποννησίων ἐξείπω, πρὸς Θεῶ, κρύφα φερέσιν. »

« Μετ' εὐφροσύνης τε καὶ ἀληθείας ἐρῶ », ἔφη « καὶ
 « μὴ φοβοῦ. Τὸ ταῖσ' ἐν τῇ Λακωνικῇ, ὡς
 « οἶσθα, ἐστὶ πλεονεξία Σπάρτης, ὁδὸν ἡμερῶν ἄρην
 « δύο ἐν ᾧ ταιάρον κατάρχονται καὶ ἀναρχῶνται
 « ἐς ἄδου ἀχέτια διαπεραινώμενα, ὡς λέγῃσι, ψυχὰς
 « νεκρῶν (1). Μεθ' ἐνὸς οὖν τούτων ἐμοὶ ἱεράται, καὶ
 « δῆλωσον πάντα ὡς ἔχει. Γίγνηται οὖν οὕτω ποιήσεις,
 « εὖ ἰσθί, ἀλβείας (2), ἅν πάντας καὶ πάσας. »

« Ὑπέρευγε λέγεις », ἦν δ' ἐγὼ « φίλτατε· ἀλλ'
 « εἰπέ καὶ πρὸς τίνα διαρρήσας τὴν ἐπιστολήν ἐλχει-
 « ρίσαιμι, ὥς, εἰ διακομίσαι ταύτην πρὸς σέ ἀσφα-
 « λῶς ἐν ἄδου, καὶ οὐ πρὸς τίνα ἄλλοι. »

« Τῷ ἐν Σπάρτῃ διατερίβοντι ἀοιδῷ κατ' ἀντί-
 « φρεσιν Μόσχῳ (3) », ἔφη ἐκεῖνος, « τριπεμπέλω

ἢ πᾶσι τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλ'
 ὡς αἱ ἐπιστολὴν καὶ τῶν γεγραμμένων οἱ
 πάντες malini codicum duorum
 accusativum ὄν: habent et com-
 mode τῶν ὄν γάρ.

(1) Conf. p. 118 extr.

(2) Conf. p. 118, n. 3.

(3) Spartanus poeta, nomine
 Moschus, per antiphrasin sic dic-
 tus esse videbatur, adeo malus
 erat et ab antiquo illo Moscho
 discrepabat.

» τε ὄντι καὶ κυλλοποδίῳ, Λακεδαιμονίοις δὲ ἐτώσιον
 » ἄλθος (1) τυγχάνοντι. Ἐκείνῳ ἔλχειρίσας τὴν ἐπι-
 » στήλην δὸς· καὶ πρὸς ἐμέ εὖ γε διακομίσεις οὗτος
 » κρύφα. »

« Μεινόν με » ἔγωγε ἔφη « σμικρὸν, ἕως ἂν τὸ
 » περὶ τούτου συμβουλευσώμαι· ὁ γὰρ ἀσυμβού-
 » λευτος, κατὰ Σολομῶντα, καθ' ἑαυτοῦ τυγχάνει
 » πολέμιος. Συμβουλευσάμενος οὖν ἅμα τε καὶ δια-
 » σκεψάμενος, τὰ τῶν Πελοποννησίων, ὡς ἔχει τάξεώς
 » τε καὶ πολιτείας καὶ διατριβῆς, ἅπαντα κατὰ μέρος
 » δηγήσομαι. »

« Σὺ μὲν οὕτω ποιήσον, δέομαί σθ' », ἔφη ἐκεῖνος·
 « ἔγωγε δὲ ἀπέρχομαι ἰατρεύων ἓνα τῶν τοπαρχῶν,
 » πονήρως τε ἔχοντα τοὺς πόδας καὶ ἀδικώτατον
 » ὄντα πάνυ, τὴν δὲ ψυχὴν διπλῶς μεριζομένην καὶ
 » πάσχουσα δεινῶς ποῖον ἂν τῶν δύο ποιήσεις, πό-
 » τερον τὸ τηρῆσαι τάχα πίστιν ἐς βασιλέα ἀκλό-
 » νητον, ἢν ὕψαλον καὶ ὕπουλον καὶ χαμαιλεοντικήν
 » κέκληται νῦν, ἣ συνακολουθήσεις ἑκάεξιν τοῖς ἐτέ-
 » ροις τοπαρχαῖς πρὸς σιῶσιν τε καὶ ἀπιστίαις (2). »

« Ποῖος », ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν « ὁ τοὺς πόδας
 » τε ἀλγῶν, καὶ ἀδικῶν, τὴν δὲ ψυχὴν οὕτως ἔχων
 » τεταραγμένην καὶ σχιζομένην διπλῶς, ὁ παρὰ σθ'
 » ἰατρευθισόμενος; βούλομαι τὸ τούτου μαθεῖν
 » ὄνομα. »

« Τὶνόςμα ἔκ' ἂν ποῖε εἴποιμι » ἔφη ἐκεῖνος « ἐκεί-
 » νου· ἀπὸ δὲ τῶν νοσημάτων ὧν περ νοσεῖ, καὶ τῆς
 » πολιτείας, ῥαδίως ἂν καὶ τὸν ἄσθρα μαθήσῃ. »

(1) Ex Homero II Σ, 104. turbaus vide Ameilhon Hist. in-

(2) De rebus in Peloponneso finitimp. cxvi, 62, et infra 178.

« Ναί, οἶδα τὸν ἄνδρα, » εἶπον « καὶ παῦε. Τοῖς
 « πολλοῖς οὖν τοῦτον μὴ ποιεὶ κατὰδῆλον. Ἀλλ' ἀπο-
 « ρίαν τινὰ ξένην καὶ ἀλλόκοτον καὶ πολλὴν ἔχουσαν
 « τὴν ζήτησιν ἀπορῶ· περὶ ὀλίγου γὰρ ἔφησθα ὅτι
 « πορευθὶ ἰατρούσων τοὺς σκείνου τε πόδας, καὶ τὴν
 « ἀδικον καὶ παλίμβουλον ψυχὴν. Ἐχει σκείνος ἴασιν,
 « παμμίαρε, ὁ Αἰθίοπος μὲν μελαντότερος, φαυλό-
 « τατος δὲ κεκλημένος, ἀδικώτατος δὲ πάντων τυτ-
 « χάνων ἀνθρώπων; Καὶ ἴσως μὲν κατασθέσεις τὸ
 « τῶν ποδῶν ἄλγος, τερεβινθίνην (1) ποτίσας· τὴν δὲ
 « τῆς ψυχῆς νόσον καὶ τὰς ἀδικίας καὶ ἀρπαγὰς,
 « ὥσπερ σκείνος παιδόμενος ἐξήσκησεν, ἄρτι μετα-
 « βαλεῖς; »

« Ἄφες, δέομαί σου » ἔφη σκείνος « τὴν διὰ μα-
 « κρολογίας ἔριδα καὶ τὰς ἀποιρίας, καὶ Γεφύρον ἄπερ
 « σε ἠξίωσα καὶ ὑπέσχετο· ὅτιπερ, ἔαν βουλευθείης ἐξ-
 « εἰάξῃς τὰς τῶν Πελοποννησίων ψυχὰς οἷά τε εἰσὶ,
 « καὶ τὰς ἀδικίας ὥσπερ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν πρὸς
 « ἀλλήλους ποιοῦσι, καὶ τὴν πίσσιν ἣν ἔχουσιν εἰς βα-
 « σιλέα, καὶ τ' ἄλλ' ὅσαπερ δρῶσι παρθένομα, καὶ
 « τὰς πρὸς ἀλλήλους σπονδὰς ἅμα τε καὶ ἐπιτοκίας
 « καὶ τοὺς φοίους, εὐρήσεις ἂν τὰς μὲν ἀπάντων
 « ψυχὰς τετυφωμένας καὶ φοίειον πνεύουσας, πλεον-
 « εκτικὰς δὲ καὶ ἐπηρμένους, καὶ αἰεὶ χαιρεύουσας (2)
 « εἰς μάχας, τὴν δὲ πίσσιν αἰεὶ κίβδηλον καὶ ἀπάτης
 « καὶ δόλου μεσσην, καὶ πρὸς τούτοις τριπλῶς ἓνα
 « ἕκαστον μεριζόμενον ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους (3)
 « συμφωνίαις· ἄλλα (4) γὰρ γλώττι φθέγγεται,

(1) Codex, πικρὴν θύνη.

(3) Codex, ἀλλήλους.

(2) Forasan χαιρεύουσας.

(4) Codex, ἀνά.

« καὶ ἄλλα φρὴν μελετᾷ, καὶ ἕτερ' ἅτ' αἶα δι' ἔργων
» περὶ τῆς. »

« Εἴπερ οὖν οὕτως ἔχει, ὦ φίλος », εἶπον ἐγὼ
» ὥς ἐν ἐνὶ δεδήλωκας λόγῳ, τί πλείονων χρεῖαν
» ἔχεις ἔργων τε καὶ πολιτείας παρ' ἐμοῦ μαθεῖν;
» πρὸς γὰρ παρ' ὅσ' αἰσιν τῆς αὐτῶν πολιτείας ἰκανὰ
» τὰ τοιαῦτα τυγχάνει. »

« Ταῦτά μοι πολλοὶ ἐν κεφαλαίῳ διηγήσαντο » ἢ
» ὁ κείνιος « ἐν ἄδδου, κατὰ μέρος δὲ οὐδεὶς δεδήλωκε.
» Διὰ τοῦτό σου δέομαι καὶ ἱκετεύω, ἵνα μοι κατὰ
» μέρος Γράψῃς ὥσπερ ἐφίεμαι. »

Ἡρόμην οὖν αὐτόν· « Εἰς πλάτος, ἢ λακωνικῶς,
» ταῦτά σοι διηγήσομαι (1); »

Ὁ δὲ « Γράψον » ἔφη « τὰ τούτων ἀκριβῶς, καὶ
» μηδενὸς (2) παραλείπης· ὥς δὲ βούλει διέξελθε.
» Πλὴν σίειλον ταχέως ταῦτα ἐν ἄδδου, καὶ μὴ ἐς
» αὐτεῖον ἀναβάλλου, ἵνα μὴ, κατὰ τὸν εἰπόντα (3),
» καὶ αὐτὸς ἄταισι περιπέσης. »

« Ἴδὺ ποιήσαιμι ἅς τὸ κελευόμενον. Ἄλλ' ἐὰν ὁ
» Ἰαπίτος ἀοιδὸς ὁ βλιτομάμας (4) καὶ βεκεσεῆλη-
» νος (5) φιλοζωοῖ καὶ ἀπᾶραι πρὸς ἄδδου οὐ βέλῃται,
» ἄλλ' ἐτι φιλῇ (6) διατρέβειν ἐν Σπάρτῃ ἐφ' ἐόρταῖς

(1) Codex, διηγήσομαι.

(2) Ita codex.

(3) Hesiod. E. 408: Μηδ' ἀνα-
» κάμειδαι ἱς τ' αὐτεῖον.....
» Δίει δ' ἀμδοληγρὸς ἀνὴρ ἀτρεῖς πα-
» λαίει.

(4) Ex Aristophane Nub. 999.
— Codex, βλιτομάμας.

(5) Ex eodem Nub. 397.

(6) Codex, φιλεῖ, solæce. Sed

est mendum. calami ac pronun-
» tiationis, quum modo sit recte
» subjonctivis usus, φιλοζωοῖ, ἐν-
» ληται. Moschopolus Π. γ. p. 183:
» ἀνθρωπία μιν ἵπν, ὅταν οἱ κατηγο-
» ροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἀν-
» αμύνουσιν.... ἀνθρωπία δὲ, ὅταν π-
» νὴς ἐπὶ πνι συμφωνήσαντες ὁμύνουσιν.
Codex 2599 melius, ἀνταμύνουσιν
» et ὁμύνουσιν. Idem pag. 189: ἀν-

» τε καὶ πανηγύρεσι καὶ ἄλλοις τισὶ Διονυσιακοῖς συμ-
» ποσίοις, πρὸς τίνα ἄλλον ἐλχειρίσαι κελεύεις τὰ
» γελωσμένα; »

« Κίνησον μόνον » εἶπε « πρὸς τὸ γράφειν τὴν
» χεῖρα, καὶ, εἴπερ ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα ὅκ' ἐβελήσει τοῦ
» ἀτρακτος (1) ἑκάψαι, τοῦ ἐπὶ τούτῳ τῷ παμ-
» μιάρῳ καὶ τειπεμπέλῳ κεκλωσμένου, ἥδη τὸ ζύμ-
» βολον ὁ Χάρων ἐνὶ γε τῶν εὐγενῶν ἀνδρῶν δίδωσι (2),
» καὶ, πρὸ τῆς τελειώσεώς σε τὰ ἐπηγελμένα, ἀκο-
» νητὶ ὁ τοιοῦτος ἥξει ἐς Κέρβερον, ἀκόλασός τε ὢν
» καὶ ἐπαφρόδιτος· καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπισίολὴν
» ἐλχειρίσον. »

« Τοῦτο ἂν ποιήσαιμι », ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν.
« Ἄλλ', ὅπερ σε ἤξιωσα πολλαχόθεν, ἵνα μοι εἴπῃς
» ποῖον τῶν δύο ποιήσω, οὐδ' ἓνα περὶ τούτων εἰρή-
» κεις λόγον· καὶ λέξον μοι, πρὸς φιλίας. »

« Τὴν ἐπισίολὴν γράψον, ἦν μοι (3) ὑπέσχου », ἔφη ἑκαίῃος· « περὶ δὲ οὐπὲρ αἰτεῖς, ἐς αὖριον ἄμ'
» ἔω (4) φανήσομαί σοι ὅν ὑπνοῖς, καὶ φράσω σοι τὸ
» ποθοῦμενόν, »

στέλνῃ ἑκαίῃι, ὅταν κατὰ τοὺς αἰρί-
τους κοιῶται πρὸς ἑκατόν· κλεινὴ δὲ
ἑκαπέλῃι, ὅταν τοὺς πνεύνας ἀπεριβ-
μῇ. Etsi et codex habcat κοιῶται,
rescribendum κοιῶται, quod et
ὅπως et ἀπεριβμῇ possunt.

(1) Ita cod. Cf. p. 160, n. 2.

(2) Ex Plauto. Conf. pag. 149,
n. 3.

(3) Codex, μ. Superscripsit
μοι eadem manus.

(4) Ovidius Ep. xix, p. 195:
• Namque sub auroram... Su-

» inania quo cerni tempore vera
» solent. » Cf. Wernsdorf. Poet.
min. t. III, p. 207; Broukhuis. ad
Tibull. iii, 4: « nec sint insomnia
» vera Quae tulit extrema pessima
» nocte quies! » Dacier. ad Hora-
tiana i, S. 10, 33: « Post me-
» diam noctem visus, quum so-
» mnia vera. » Somnia vero fal-
sa esse putabant, quae vesperti-
na. Quintus Calab. i, 133: Να-
πῆ, ἢ ῥ' ἐπίθῃσι τὸ ζυγὸν πρὸς Ὀρίων
Ἐσπριον, ὅς φῶλα πλανητῶν ἀν-

« Οὐ πρότερον ἔφησθα » ἦν δ' ἐγὼ πρὸς αὐτόν,
« ὡς τὸ τῆς ἀναβολῆς δόκουν οὐκ ἐπαινετόν; καὶ
« πῶς ἄρ' ἀναβάλλῃ ἐς αὖριον, καὶ οὐ νῦν λέγεις; »

« Μείνον ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἔτι βεβιασμένως »
ἔφη ὁ κείνος « χερίον βραχύν. Καί, εἴπερ οὐ ποιήσει
« ὁ θαλννότετος καὶ πολλῶν καὶ μεγάλων χαρείτων
« κεκασμημένος πορφυρεσινθῆς Δεσπότης (1) τὰ πρὸς
« ζῶαρχεαι καὶ τὰ κατ' ἀξίαν εἰς σέ, ἐς Κρήτην (2)
« ἀπλθε ἢ πρὸς τὸν τῆς Κεφαλωνίας Δεσπότην, ἵνα
« μὴ λοιμώξης ὡς κύων καὶ τὴν Σπάρτην κυκλοῖς (3), καὶ
« μετὰ τοῦ τρισαυθλίου Ἀκανθοπατέος ἐν ἡλίῳ τυλ-
« χάνης ἀλεινόμενος, κακείσε ὡς ἀνεπίγνωστος ἢ
« παῖδας εὐδαιμόνων πατέρων διδάξειας ὡς γράμ-
« ματα, ἢ γενήσῃ βροτολοιγὸς καὶ ἰατρούης (4) ὥσπερ
« ὁ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Σπάρτης εὐρισκόμενος ἄρ-
« χων ἐκ Δουκῶν Χαλιβέρεας. »

« Εὐχαριστῶ σοι », ἔφην αὐτῷ « ὅτι μοι ξυμβ-
« λεύῃ τὰ λυσιτελεῖντα ἥδη οὖν καὶ αὐτὸς ἀσμένως
« τῆς ἐπιστολῆς ἀπάρξομαι. »

ΕΠΙΣΤΟΛΗ. — Πρώτη καὶ εἰκοστὴ σεπτέμβριου
ἰνδικτιῶνος ἐνάτης (5).

Ἐπειδὴ περ, ἀεὶ φίλων, ἐκεῖνα ἅπερ οὐκ ἐβου-
λόμην οὐδ' ἐν γυνίαις εἰπεῖν, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τινα
τῶν ἐπιτηδείων, σύ με κατέπεισας μὴ μόνον γρά-

φράσαι θίλῃ καὶ λεχέον ἀδελφὴν ἐπὶ
κέρμα βαλόν. Exstare scio J. L.
Schulzii de somniis dissertatio-
nem, quam quarant qui volent;
ego nolim.

(1) Theodorus Despota, ut vi-
detur. Conf. supra p. 164, n. 1.

(2) Codex, κρίται.

(3) Conf. p. 150, n. 3.

(4) Codex, ἰατρούης. De no-
mine βροτολοιγός cf. p. 146, n. 2.

(5) Indictio nona incidit in an-
num J. C. 1410, æræ Byzanti-
næ 6924.

ψαι καὶ διηγῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸν τῷ ἄδου ταῦτά σοι στείλαι, ἥδη τὴν χεῖρα ὡς οἶόν τε κινῶ καὶ τοῦ γράφειν ἄρτι ἀπάρχομαι. Ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ αὐτὸς οἶδας, ξεῖνε, οἰκεῖ ἀναμιῖξ γένη πολιτευόμενα κάμπολλα, ὧν τὸν χωρισμὸν εὐρεῖν ἴνι οὔτε ῥάδιον, οὔτε κατεπεῖρην· ἃ δὲ ταῖς ἀκοαῖς περιηχεῖται, ὡς πᾶσι δῖλα καὶ κορυφαῖα, τυγχάνει ταῦτα· Λακεδαιμόνες, Ἰταλοὶ, Πελοποννήσιοι, Σθλαβῖνοι, Ἰλλυριοὶ, Αἰγυπῖοι καὶ Ἰουδαῖοι (οὐκ ὀλίγρι δὲ μέσον τούτων καὶ ὑποβολιμαῖοι), ὁμοῦ τὰ τοιαῦτα ἐπαριθμούμενα ἐπὶ ἃ. Ὁ γὰρ ἐπὶ ἃ ἀριθμὸς ὧν ἄλλοις μὲν δίκνυται πολλαχόθεν ἀξιόπιστός τε καὶ σεβασμῖος (1), καὶ παρὰ ἀριθμητικοῖς παρθένος (2) ὀνομαζόμενος· ἐπὶ δὲ τούτοις τοῖς παμμιάρσις ἐναγὴς τε καὶ βέβηλος. Εἵπερ οὖν ἐν ἐτύχαιε γένος, καὶ μία ἦν πόλις ἢ τούτους περικυκλούσα, κουφότερα αὖ ἦν τὰ δεινὰ καὶ ἀπλᾶ, καὶ ἄλλως ἀκαπνήλευτά τε καὶ ἰδιωτικά καὶ ἀπραγμάτευτα τὰ πάντα ἐνταῦθα ἐπολιτεύετο, καὶ τὰ πάντα ἐνόμως τε καὶ δικαίως ἐτρεῖτό τε καὶ ἐπράττετο· ἐπεὶ δὲ φύρδην τυγχάνουσιν ἅπαντες καὶ εἰσὶν ἀναμιῖξ, πᾶσα ἀνάγκη ἴν' ἔχαστος τά τε ἔθνη ἐχάσίου, τοὺς νόμους, τὴν φύσιν, τὴν πολιτείαν, καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαι κακίαι ἦν τὸ γένος πλεονεκτεῖ, ἐκμημήσῃται, ὥσπερ καὶ τὸν χωλῶν (3) συνόντα ἀμήχανον μὴ μεμαθηκέαι τοῦ ὑποσκάζειν. Ἐπεὶ τοίνυν οὕτως ἔχει καὶ οὐκ ἄλλως, φέρε εἵπωμεν ἐχάσίου γένους τό τε ἐπιτήδευμα καὶ τὰς τῆς κακίας ἀρετάς, καὶ ὅπως αἱ κακίαι ἐτέρας ἀναμάττονται

(1) Respicit etymon a nomine
πῶς: cf. p. 43, n. 5

(2) Conf. p. 44, n. 3.

(3) Codex, χωλῶν.

κακίας. Τούτων τοίνυν οἱ μὲν τὸ φιλόδοξον ἐνίων καὶ ὕφαλοι καὶ πρὸς διαβολὰς καὶ συκοφαντίας ἔτοιμον, καὶ τὸ τετυφωμένον καὶ οἶνοφλυγῆς (1), καὶ φειδωλὸν περὶ πάντα καὶ πανούργην ἐξεμιμήσαντο· οἱ δὲ ἄλλων τὸ ἀρχικὸν καὶ φιλοχρήματοι καὶ παλιγκάπηλον, καὶ περὶ τὸ ζῆν (2) σίενοχωρημένως τε καὶ βέδιασμένως, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ σίρεβλόν καὶ δόλιον ἀνεμάζαντο· ἕτεροι τὸ παλίμβουλون ἐτέρων καὶ ἀπίθανον καὶ κίβδηλον καὶ ἄδικοι καὶ πλεοικεκτικοί, καὶ τὸ πρὸς σιάσεις καὶ ὄρκους καὶ ταραχὰς καὶ ἀπιστίας καὶ ἐπιτορίας καὶ τυραννίδας ἔτοιμον ἐκαρπώσαντο· ἄλλοι τὸ ὠμὸν ἄλλων καὶ ἀγριὸν καὶ ἀτίθασον καὶ φόνειον πνέον καὶ ἀγροῖκον καὶ ληστεικὸν καὶ βάρβαρον καὶ ἀναρχον καὶ θεοσύνης ἐμιμήσαντο· ἔτι οἱ τὸ ψευδὲς ἐτέρων καὶ ἐξεταστικὸν καὶ οὐρεσίτερον, καὶ βαρέως ἐπικείμενον πρὸς ἀπαιτήσεις, καὶ πρὸς ἐνδύματα καὶ τρυφὰς λυτὸν, ἀλλὰ καὶ κλεψίσιατον καὶ ἄσιατον καὶ πανούργην καὶ δολερὸν ἐξήσκησαν· ἄλλοι τὸ ἀεὶ αἰτεῖν ἐνίων καὶ φορτικὸν καὶ κίβδηλοι καὶ διεστραμμένον, καὶ περὶ μαζανείαις (3) καὶ μαγείαις καὶ κλεψίαις συδιαιτώμενον καὶ πολιτευόμενον· ἔμαθον ἕτεροι τὸ φιλοτάραχον ἄλλων καὶ πρὸς ἀλλήλους ὀχλοποιὸν καὶ βάσκανον καὶ δόλου γέμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσπονδὸν καὶ ἀσύνητον καὶ βέβηλον καὶ ἀκάθαρτον καὶ ἐναγὲς καὶ ἀσεβὲς ἐπεσπᾶσαντο. Τί δ' ἂν εἴποιμι πρὸς τοὺς τὰ Σοδύμων καὶ Γομόρων καὶ αἰμομικτῶν καὶ ἄλλων ἀσελγειῶν ἔργα διαπραττιόμενους; εἰ γὰρ ἐβελήσαιμι τὴν ἀπάντων εἰπεῖν ἀκριβῶς πολιτεῖαν, πολλῶν ἄρα δευθήσομαι λόγων καὶ

(1) Codex, οἶνοφληγῆς, ut solet « atque insuper. » Cf. 166, n. 1.

(2) Forsan καὶ πρὸς, π' ζ. : (3) Codex, μαζανείαις

μακρᾶς διηγήσεως. Ἀφείς οὖν τοὺς μακροὺς λόγους, ὃν ἐνὶ βούλωμαι παρσφίησασθαι λόγῳ τὴν τούτων ἅπασαν φύσιν τε καὶ τὴν πολιτείαν. Αἱ ἀρεταί, φησὶ τις τῶν μεγάλων (1), ὅτι γε διαφθείρονται ὑπὸ ἀχρήσιων ὁμιλιῶν· εἰ οὖν τὰ χρησιὰ διαφθείρονται ὑπὸ ἀχρησίων, τί ἂν γίνωνται αἱ κακίαι ὑπὸ κακίων συνασπίρεφόμεναί τε καὶ συνδιαϊτώμεναι, μᾶλλον δὲ συγχιρνώμεναί τε καὶ συνουσιούμεναι, συγκυλιούμεναί τε καὶ καλινδούμεναι, καθάπερ ἐπὶ τῷ τέλματι καὶ βορβόρῳ σῦες.

Εἰ μὲν οὖν, ὃ ἐξετασικώτατε, πείθῃ οὕτω καὶ ἕκ ἄλλως ἔχειν τὰ τούτων πολιτευόμενα, ὥσπερ ἔγωγε δι' ὀλίγου νῦν διεξῆλθον, ἀπήλλαξάς με μακρολογίας καὶ ἀτερποῦς διηγήσεως, καὶ οὐκ ἂν δεκθῆσομαι (2) πλειόνων ἀποδείξεων πρὸς τὸ παρσφίησαι τὰ τούτων· εἰ δ' οὔτε πείθῃ οὔτε πιστεύεις, ἀλλ' ἄλλην τινα δόξαν ἐξηπατημένην ἐπὶ τούτοις καὶ κακιοτέραν ἔχεις, ἣν εἶχες ὅτε με ξυμβούλευσας πρὸς Πελοπόννησον ἀπελθεῖν, ἄκουσον, ὁ πάντων μοι τῶν κακῶν αἴτιος, μᾶλλον δὲ, ἢν' ἢ μοι τὸ κήρυγμα μεῖζον, καὶ, πάντες οἱ ἐν ἄδδῳ, ἀκούσατε· οἱ γὰρ περιόντες τῷ βίῳ καὶ οἶδασιν ἅπερ ἐγὼ νῦν, καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς εἰς τὸν καθεξῆς αἰῶνα ἀκούσονται, καὶ σίγητις τις ἔσεται κακίας, τῶν τῶρ ἂν ἀσιδαιμένων ἀμείνων σιγηλῶν, ἀποκρύπτουσα

(1) D. Pausus scilicet, cuius nota verba: καὶ πλατῶν· « φησὶ » ἦν οὖν ἡδὲ χρίσθ' ὁμιλίαι κακαί. » Auctorem ejus meminerat Apostolus, sive Menandrum sive Euripidem, sequebatur et Diodorus Sic. xvi, 64: τοῖς πολλοῖς ὁμι-

λίαις διέφθιρι πᾶσι καὶ τῶν ἀνθρώπων. Plautus Trin. II, 2, 6: « malus » bonum malum Esse volt, ut sit » sui similis; turbant, miscent » mores mali » Conf. notula mea ad Gnom. p. 289.

(2) Codex, ἀκηθόμεναι.

ὃ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκεῖνα καὶ τὰ τῆς Ἰλιάδος κακὰ (1).

Τοῦ θειοτάτου καὶ γενναιοτάτου καὶ μάλα ὑψηλοτάτου αὐτοκράτορος ἐκ Κωνσταντίνου ἀπάρατος, κατὰ τὴν πέμπτην καὶ εἰκοσὴν ἰουλίου τῆς ἐβδόμης ἰνδικτιῶνος, μετὰ υἱὸς τε μεγάλης μιᾶς καὶ πέντε τριήρων, κατέπλευσεν ἐν τῇ σίασιασάσῃ πολυυμνήτῳ Θάσῳ, κατέκρινε τρεῖς μῆνας ἐνδιατείνοντας, ὑφ' ἑαυτὸν ἐποιήσατο πᾶσαν (2), ὥστε ἦν πρότερον, μετὰ δυνάμεώς τε καρτερός καὶ περσεύων μηχανημάτων, συχνῶν πρότερον καὶ μεγάλων ἐν αὐτῇ γεγενησάντων πολέμων. Εἶτα μέλει καὶ Θεσσαλονίκης τῷ τοιοῦτου ἐλθόντος καὶ τὰ ἐκεῖσε πάντ' εὖ καὶ ὡς εἰς διαβεβημένου, ἐπαῖνε μετὰ τῆς τοιαύτης δυνάμεως καὶ πρὸς τὴν τοῦ Πέλοπος χαίρων (3). Ἐπαῖνε οὖν οὐ πρὸς θοίνην οὐδὲ θήραν, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἀρεσὶν καὶ πόνων ἀνακωχὴν, τῶν πολλῶν καὶ γενναίων ἐκείνων ἔργων ὧν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Θάσῳ πεποίηκεν· ἀλλὰ τὸν ἀπ' αἰῶνος κατεσκαμμένον ἰσθμὸν τῆς Πελοποννήσου καὶ βατὸν τυγχάνοντα τῷ βουλομένῳ παντὶ, ὃν οὐδ' ἐν ὑπνοῖς ὠνειρεπόλησέ

(1) Notum proverbium de quo consulendi Paroemiographi, ac Wolfius ad hæc Libanii Epist. 24: τοῖς τοῖς φρεσὶν Ἀθηναίων, κακὰ. Codex 3035, γ. τοῖς τοῖς φρεσὶν, additione non spernenda. Nic. Gregoras II, 2, 3: ἢ ἰδίῃ οἰκίᾳ κατεσκαμμένα, πύλην περικυκλωμένην, κακὰ, ἐργαζομένους, πολλὰ καὶ παντοδαπὰ κακὰ ποιήσαντες.

(2) Consentit Phrantzes I, 33: ἐν τῇ ἰουλίῳ μηνὶ πᾶσι τῇ

ἔπος ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς κ.τ.λ. Μαρκιανὸν ἀπλῶς εἰς τὴν πόλιν Θάσῳ, καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἀπὸ μηνὸς ἐπὶ μηνὶ πᾶσι τῇ πόλει ἔπος. Annus æræ Byzantinæ 6921 incidit in annum J. C. 1413, ut et initium anni Byzantini 6922, quem september inchouit.

(3) Phrantzes: καὶ αὐτὸς ἐκείνην ἀπῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Μαρίαν, εἶτα ἀπεβίβησεν τὴν Ἐξαμίαν κ. τ. λ. Confer. Amelthon. cxvi, 62.

τις τῶν προτοῦ βασιλέων, πρὸς τὸ τειχίσαι (1) τε καὶ ταφρῶσαι, τῆτον, παρὰ πᾶσαι προσδοκίαι, ἐν πέντε πρὸς ταῖς εἰκοσιν ἡμέραις, μετ' ἐπάλξεων καὶ πυργωμάτων τὸν τοῖστον τετείχισε περίβολοι, καὶ σὺν αὐτῷ ἀνωκοδόμησε καὶ τὰ ἐν ἄκροις κατεσκευασμένα δύο πολίχνια εἰς φρεράν μὲν τῶν ἐῖδον συνανασρέφομένων, λιμένα δὲ τῶν χειμαζομένων ἐξώθεν ὑπ' ἀνάγκαις βαρβαρικαῖς. Οὐκ ἔτι δὲ τῷ περιωνύμα τῆτις ἔρβη ἀπαρτισθέντος, οἱ πάντ' ἄνω καὶ κάτω κικλῶντές τε καὶ ταραττοντες τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς αὐτῶν χρόνον τὰ τῶν Πελοποννησίων, οἱ μάχαις μὲν αἰεὶ χαίροντες καὶ ταρχαῖς, φόνοιον δ' ἐς αἰεὶ πνέοντες τοπάρχαι, οἱ ἀπάτης καὶ δόλου καὶ ψεύδους μεσίοι, οἱ βέβαρρωμένοι καὶ τετυφωμένοι καὶ ἄσφατοι καὶ ἐπίορκοι, καὶ ἀπιστοὶ πρὸς βασιλέα τε καὶ Δεσπότην αἰεὶ, οἱ ὄντες μὲν τάλαντατοι, Ταντάλου δὲ πλέον φρονοῦντες, οἱ Ἴροι μὲν τυγχάνοντες, ἥρωες δὲ εἶναι δοκούντες, καὶ μυρίαὶ ἀσελγιῶν καὶ πράξεων (2) μεμεσώμενοι, οὗτοι, ὧ γῆ καὶ ἥλιε καὶ ὁ τῶν ἀσπίρων ἅπας χορὸς, περὶ τὸν εὐεργέτην αὐτῶν καὶ σωτῆρα ἀναιδῶς ἐπαιέσθησαν, καὶ τυρανίδα τοῦτων ἕκαστος ἐμελέτησε, καὶ ὅρκους καὶ συμβούλια χαλεπὰ πρὸς ἀλλήλους συνέθετο, καὶ δόλους κατὰ τοῦ γενναιοτάτου βασιλέως ἐρράβαν, καὶ πρὸς τοῖς ἐργαζομένοις ἠπέλησαν ἵνα καὶ τὸν ἀνωκοδομηθέντα πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν τε καὶ τῶν μετ' αὐτῶν περίβολοι κατασκευάσωσι, καὶ τὸν τοῦτον τειχίσαντα εὐεργέτην τε καὶ πρίταν καὶ πολιοῦχον καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀγρυπνιον Φύλαχα,

(1) Codex, πειχισαι πιναι πιναι
 καὶ ἐν ἑξῆς πειχισαι πιναι

(2) Sic codex. Videtur epithetum deesse, σωχρῶν, vel aliud

καὶ τῷ παρόντι καίρῳ καθ' Ἡρακλέα καὶ ὑπὲρ Ἡρα-
κλέα ἀγωνιζόμενον, τὸν τὰ ἑαυτοῦ πάντα δεύτερα
θέμενον πρὸς τὸ τειχίσαι (1) τε καὶ ταφρῶσαι μόνον
τουτοῦν τὸν περίβολον εἰς φρουρὰν πάντων τῶν ἐντὸς
ἐνοικούντων, τοῦτον τοῖνον τὸν ἀπείτητον καὶ γενναί-
οτατον αὐτοκράτορα διαχειρίσαι ἐκαυχῆσατο ἢ χρύ-
φα ἢ μεθ' ὅπλων καὶ σίρατιᾶς. Οὕτως ἀπιστήσαν-
των τε καὶ σίασιασάτων τούτων, ὁ πάντων ἀπείτητος
αὐτοκράτωρ ἀδρεΐως καὶ μεθ' ὅσας αἰεὶ εἶπεν τις μεγα-
λοψυχίας τε καὶ καρτερίας, καὶ δειλίας τινὸς ἄτερ,
τὰ τούτων τῶν παμμιάρων σκαιορήματα καὶ τοὺς
ὑβλους, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰς ἐκδρομὰς καὶ ἐνέδρας καὶ
ἐκσίρατειας, ἔτι τε τοῦ κροκοδείλου (2) τοὺς λόγους
τοὺς ἀπάτης καὶ δόλου μεσίους, καὶ τοῦ Ἑλμαδούρκου
τοῦ δρεπατηφόρου τὸν τύπον γενναίως διενεκῶν, ἐχώρει
μετὰ παμπόλλου σίρατεύματος κατ' αὐτῶν, ὑπὸν
ὁμοίως καὶ ἥλιον φέρων ἰδέως, χαίρων ἅμα τε καὶ
ἀνιώμενος· χαίρων μὲν ὅτι διὰ τούτων τῶν λυσitte-
λεσιᾶτων ἔργων οὐ μόνον τὸ δουλεῖν ἐξηλέγχθη τού-
των ὅπερ αἰῶθεν ἔτρεφον καὶ χαιρέεσκον, ἀλλὰ καὶ
τὸ ἀπατηλὸν καὶ κίβδηλον καὶ ὑπουλον, καὶ πάσης
ἄλλης κακίας μεμεσιώμενον τε καὶ ἀπίσιον πεφασέρι-
ται· οὐδὲ γὰρ ἄλλως αἰεὶ ἐξεφαάνθη ἢ τῷ τῶν ἀνοια καὶ
μαῖα, εἰ μὴ διὰ τῶν τοιούτων χρυσίων ἔργων, καθ-
άπερ ἐξελέγχει καὶ τὸν φρενίτην ὁ ἀκράτος, μᾶλλον
δὲ τὸν κίβδηλον χρυσὸν λίθος ἢ βάσαρος ἀνιώμενος
δὲ ὅτι περ οὐ τετέλεκα τὸ περιώνυμον καὶ πολλῶν ἐκκο-
μίων ἀξίον ἔργον ὡς ἐφίετό τε καὶ πύχετο, ἀλλ' ἐφ'
ἑτέρῃ τινι ἀτερπῇ καὶ αἰτῇ ἑαυτοῦ διαορίας τε καὶ

(1) Recte codex, πειχίσαι. (2) Cod., κροκοδείλου. Cf. p. 130, n. 3

βουλῆς ἔξω τὸν καιρὸν ἀναλίσχειν ἠναγκάζετο, οἷόν γε πρὸς πολέμους, ποίους, μάχας, πολυχίνων ἀλώσεις, σποιδὰς ἐπ' ἀγροίκων, ἐπ' οὐδέων πρεσβείας, εὐεργεσίας πρὸς ἀχαρίστους, πρὸς ἀνημέρους καὶ φόνειον πιέοντας συμπάθειαν μετὰ φιλανθρωπίας, ἐλεπόλεων καὶ πετρεβόλων μηχανημάτων κατασκευὰς, χρημάτων πολλῶν ἀναλώσεις, σιερήσεις ἀναγκαιῶν, ἀνδρῶν καὶ ἀσημέρων χωρίων διατρίβη, δυσβάτων ὁρέων διάβασιν, χαμευνίας, ἀγρυπνίας, οἰκετῶν γῆγυσμούς, δούλων ἐπιθέσεις, οἰκείων ὅκνον (1) τε καὶ ἀναβολὴν, ἴππων φροντίδας, καὶ ἄλλων μυρίων δεινῶν κέκωσίν τε καὶ ταλαιπωρίας.

Τοιαῦτ', ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐτι πλείους ἀμοιβὰς τῷ σωτῆρι τούτων καὶ εὐεργέτῃ καὶ κοινῷ τῷ Ῥωμαίων φύλακι οἱ τοιοῦτοι νῦν ἀποδεδώχασιν· δεῖον γάρ ὑπὲρ τούτου νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν εὐχεσθαι τῷ παντοκράτορι καὶ λιτὰς καὶ δεήσεις αἰεὶ πρὸς Θεὸν ποιεῖν καὶ τὰς αὐτοῦ προσίζας πείθεσθαι καὶ ὑπακούειν ἡδέως, ἐκπληρεῖν (2) δὲ προθύμως τὰ κελευόμενα, κηρύττειν δὲ καὶ μεγαλύειν εἰς ἅπασαν τὴν ἰφ' ἥλιον τουτὶ τὸ ἔργον, τὸ δ' ὄνομα τούτου ταῖς αὐτῶν διαποιαῖς καὶ σιέρνοις ἐγγράφαι, οἱ δὲ ἀνεφάνησαν τοιοῦτοι οἴουσπερ νῦν ἀκήκοας, οἷον περὶ τὸν εὐεργέτην ἀχαρίστοι, περὶ τὸν σωτῆρα ἀγνώμονες, περὶ τὸν ἀγρυπνον φυλάκα ἀποστάται, περὶ τὸν πάντα προέμενον εἰς τὸ σῶσαι σάσιασ.αῖ καὶ ἐπίβουλοι, περὶ τὸν πρόμαχον καὶ πρόβουλον τῶν ἐπερχομέων αὐτοῖς δεινῶν ἐπίπορον καὶ θονηκὸν καὶ δόλου καὶ κηκίας μεμεσώμενοι. Ἐὰν οὖν εἰς τὸν γενναίωτατον καὶ μάλα ὑψη-

(1) Codex, ὅκνον.

- (2) Conf. p. 128, n. 4.

λότατον κὶ ἀπτήλητον αὐτοκράτορα, τὸν σαλεύοντα
 μὲν καὶ σείοντα δι' ἀκοῆς τὰς ψυχὰς τῶν ἀπ' ἀνι-
 σχοντος ἡλίου μέχρι καὶ δυομένου σατραπῶν, ἐκφο-
 βούντα δὲ καὶ ἐκπλήττοντα δι' ἔργων πάντας τοὺς
 δυσμενεῖς, τι ἂν εἰς ἐμέ τὸν δύστηνον κὶ ταλάντατον,
 καὶ τοὺς κατ' ἐμέ κατὰ Πελοποννησίους ἀνατολικὰς
 οἰομαζομένους, οἱ τοιαῦτοί γε διαπράττονται; Διὰ τῆ-
 το καὶ εὐχουμαι μὲν τῷ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι
 τὰ πάντα παραγαγῇτι παντοκράτορι, ἵνα τὰ μὲν
 πόλινια τῶν μιάρων καὶ κιβδύλων καὶ δολίων καὶ
 παμμιάρων καὶ οὐδέων τοπαρχῶν ῥαδίας τε καὶ δι'
 ὀλίγου ἁλωθῶσιν ὑπὸ τοῦ γενναιοτάτου αὐτοκράτο-
 ρος, αὐτοὶ δὲ τακῆσονται ὡς κρεῶς ὑπὸ τοῦ πυρός (1)
 καὶ ὡς πάχη ὑπὸ ἀκτῆος (2), καὶ κυριευθήσονται
 γε καὶ δουλωθήσονται δεινῶς ὑπὸ τῆν αὐτοῦ τε δεσπο-
 τεΐαν κὶ κυριότητα, δουλοσύνην (3) δὲ τοῦ πάντ' ἀρί-
 στου καὶ γαληνοτάτου καὶ πορφυραῖοις Δεσπότην
 ἡμῶν. Τοὶ δὲ χθόνιοι καβικετεύω Ἑρμῇ καὶ τῇ Πέρ-
 σεφόνῃ κὶ αὐτόν γε τοὶ μέγαν Πλούτωνα, ἵ', ἐπει-
 δὴ περ δολίων με συνεβύλευσας, μᾶλλον δὲ παρσχεκί-
 νηκας πρὸς Πελοπόννησον πανοικί ἀφικέσθαι, τριβό-
 λους τε καὶ ἀκρίβας (4) ὀδεύων ἐν ἄδου πατρὸς, τὸ τῆς

(1) Isai. LXIV, 2 : ὡς κρεῶς
 ὑπὸ πυρός, καὶ ὡς πάχη ὑπὸ
 ἀκτῆος. Cf. Psalm. LXXII, 2.

(2) Confer Sapient. Salom.
 XVI, 29.

(3) Codex, δουλοσύνη. Mo-
 schopolus II. c. p. 75, de scri-
 ptura nominum ejus desinentiis :
 τὸ φερ (scilicet in nomine εὐφο-

σύνη) μικρόν, διὰ τὸ εἶναι τὸν πρὸ
 αὐτοῦ οὐλοῦν μακρόν. ὡς γὰρ
 καὶ διὰ τοῦ ὀπίσθου καὶ ὀπίσθου, ὡς
 καὶ διὰ τοῦ ὀπίσθου ἡλικία κ. τ. λ.
 Codex 2399 paulo disertius : καὶ
 διὰ τοῦ ὀπίσθου καὶ ὀπίσθου, οὕτως
 καὶ τὰ διὰ τοῦ ὀπίσθου.

(4) Jungunter τριβόλοι καὶ ἀκρί-
 βας, ut in Epistola ad Hebr. vi,
 8. Cf. Matth. VII, 16.

Στύγες ὕδωρ σοι ξηραθήσεται, τὸ δὲ τῆς Λήθης οὐκ ἂν ποτε πῆς εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα, ὥς ἂν τὴν τοῦ ἀντιτέχνου σοι ἀπῆλαι νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραι ἐν γῇ σφρέφης, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τῶν φλαυρίων ὁδοῖν ἄπερ πρὸς τοὺς ξανθοὺς ὑπούλους (1) φενακισθεῖς δίδωκας. Διάτρεψε ἐν ἄδου ἀσιώμενος μέχρι τῆς τελευταίας σάλπιγγος, ἡμᾶς ἐκδεχόμενος χαίροντας, ὅποτα γὰρ Θεὸς ἐπιτρέψῃ.

ΜΑΝΟΘΗΛ ΟΔΟΒΟΛΟΣ ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΕΤΑΙΡΟΙΣ

Τῷ ΑΡΙΣΤῶ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤῶ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΩΝ

ΚΥΡῶ ΝΙΚΗΦΟΡῶ ΠΑΛΛΙΟΛΟΓῶ ΔΟΥΚᾶ Τῷ ΚΑΛΑΚῇ.*

Καὶ πρὸ τῶν γεγραμμάτων, οἶμαι, τῶν ἡμετέρων, ἐξ ὧν πρὸς τὸν χαλὸν κῆρυθον ἐταῖρον ἡμῶν Μάρτιον ἐν ὀνείροις (2) πρὶντα διεiléχθην (3) μαθεῖν ἐμελλες, Ἀσκληπιάδων ἀριστέ, ὥς ἔχει πάντα τὰ κατ' ἐμέ; ὥσπερ ἄρα καὶ αὐτὸς μεμάθηκα δέπουθεν πάντα τὰ κατὰ σὲ παρὰ τοῦ πολλὰ ἐν Πελοποννήσῳ ἀναθέντος ἀκρίστορος τοῦ Ἀγγέλου ἐκείνου περὶ τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ προσόδου, καὶ ὑπ' ἀθυμίας εἰς ἄδου ὀρμήσαντος· ὅθεν μακρῶν οὐ δέομαι περὶ τούτῳ λόγων, ὥστε καὶ γράψαι καὶ παραμυθῆσασθαί σε τὴν τε ἄλλην καὶ ταλαιπωρίαν καὶ τῶς πότους, ἄπερ ἐν

(1) Conf. p. 129, n. 5.

* Lemma fere evanidum. Id. regione fuit in codice rescriptum a viro doctissimo. Hasio, cuius nomen agnovi nitidissimum. In ul-

tima voce literæ καλ sunt reliquis quoque obscuriores.

(2) Scilicet in præcedente opusculo.

(3) Codex, διελίχθην.

Πελοποννήσῳ πέποιθας διατρέϊδων. Ὁ γὰρ τῆς ἑαυτοῦ
πατρίδος ἀπάρας ὁμοίος ἐστί πῖρες φυήσασσι μύρμηκι
καὶ κεῖνός περ ἐκείνος ὀλλύϊα διαπλῆς, οὕτω καὶ ὁ τοιοῦτος
διαφθείρεται ἐνθεν κακίῃθεν φερόμενος. Τοῦτο δὲ σοι
μόνον διὰ βραχέων πρὸς παραμυθίαν ἐρῶ, ὥς, ἐπειδὴ
περ τῆς μεγάλης ἐξηλθες πόλεως, οὕτως ὡς ἐπυθόμην,
καὶ Πελοποννήσῳ τυγχάνεις ἔτι διατρέϊδων, ὡς ἐγνων,
καὶ νῦν μὲν τάλαιπωραῖαι παλαίων ὤρακιᾶς, νῦν δ'
ἀθυμίαις κυκλούμενος, μικρὸν δὲ φρενῶν ἔξω γένη, καὶ
νύκτωρ μὲν τὴν ἡμέραν κατεύχη καθ' ἣν τῆς πατρί-
δος ἐξηλθες, μεθ' ἡμέρας δὲ μεμνημένος ἐς αἰεὶ τυγ-
χάνῳ διατελεῖς παίδων, οἰκιῶν, ἀγρῶν, δίδωρων,
ὀπυρῶν, κερδῶν, ἀποσομίας, τρυφῆς, ἰχθύων, πλού-
του, κρεῶν, θεάς, ὁμιλίας ἀνδρῶν ἀρίστων, καὶ ἄλλης
ἀπολαύσεώς τε καὶ θυμῆς, βούλομαι σοι φάρμα-
κον ἀλεξιτήριον (1) παρσχεῖν, ὥστε λήθῃ σε πάν-
των ποίησαι ὧν ἀπήλαυσας ἀγαθῶν, ὅπερ καὶ αὐτὸς
ὅν ἄδδου ἔπειον τότε, καὶ τῆς γε ἀνδρίας ἐπελαθόμην
τοῦ ἀντιτέχνου καὶ ἄλλων ὧν περ ἀπήλαυσα ὅν βίῳ
χρησίων, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν φλωρίων ἐκείνων ἅπερ
πρὸς τὰς ξανθὰς ὑπούλκας (2) Ἡράκλεις! φετακισθεὶς
δέδωκα. Ἡ γὰρ τῶν ἀπολαύσεω, ζεῖτε, μνήμη ὁδύνη
τίς ἐστὶν ἄρρητος καὶ δίχη δίχης ἀπάσης καὶ τιμωρίας
πιχροτέρη, οὐ πλευρὰς καταξάνουσα μόνον, ἀλλὰ
καὶ ψυχῆς δύναμιν λυμαιομένη (3). Εἴπερ οὖν ἐθελή-
σεις τὸ παρὲν ἀλεξιτήριον, ὅπερ ὅν ἄδδου Λήθης κα-
λῶσι ὕδωρ πιεῖν ἅπαξ, τούτου γε μόνου, ἐπιλήσμων
ἂν γένοιτο τούτων πάντων, καὶ ἀμνημόνησις οὐ μόνον

(1) Conf. pag. 146, n. 5. Εἰ
sic ποx.

(2) Conf. p. 129, n. 5.

(3) Similia p. 126.

πατρίδος καὶ πάντων ὧν ἀπήλαυσας ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κατωρωυμένου σκείου χρυσοῦ, καὶ τοῦ νεοφύτου μεγάλου ἀγροῦ, καὶ τῶν συμβολῶν, καὶ ἀλεξιτηρίων φαρμάκων ἅπερ τῷ χρησίῳ ἀνδρὶ Σεβαστιάνα ποιεῖν (1) προσέτατίες, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν συνεισφορῶν τῶν ξενίων, καὶ λημμάτων τῶν ἀρχόντων τοῦ Γαλατᾶ. Ἐρῶσο, Ἀσκληπιδῶν ἀερίσι καὶ εὐδαμονέσiate, ἐς μακροὺς τοὺς ἡλίους.

Αὕτη ἐγγράφη ἐν τῷ Ταϊνάρῳ ὀκτωβρίου 15, καὶ ἐπέμθη μετὰ Συναδητοῦ (2) τοῦ Κορμέα.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΤ.....ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΠΡΟΣ ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΝ ΟΔΟΒΟΔΟΝ.

Ἐδεξάμην τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἀπὸ Ταϊνάρου πεμφθεῖσαν, ῥητόρων βέλτιστι, μετὰ τοῦ Πελοποννησίου Συναδητοῦ τοῦ Κορμέα, ἦν διαρρήξαι καὶ οὐκ ἀναλῶναι ἔδει, ὅτι με κατωρωυμένον χρυσοῖον γέγραπτος ἔχειν. Πλὴν, ἐπειδὴ περ πέπομφας καὶ ἄκων ἀνέλκω, τὴν δὲ (3) τῶν γεγραμμένων διήγησίν τε καὶ μήμην, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν συμβουλὴν, ἦν ἐν Πελοποννήσῳ μοι συμβουλευῆ ποιῆσαι, κατέγνων. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἔμην ἐν αὐτῇ σε γεγραφέναι τά τε ἐν ἄδδου ὡς ἔχει πάντα, καὶ οἶον ζῆς βίον, καὶ εἰς οἶαν τάξιν αὐτόθι τυγχάνων διατελεῖς, ἄρ' ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀείσιων Ἀσκληπιδῶν ἢ ἐν τῷ χορῷ τῶν μεγάλα

(1) Sic vernacule, *faire des remèdes*. Ironice dicta puto ea remedia ἀλεξιτήρια, pro ἀλεγεινέσις. Medicos nonnullos ejus eta-

tis ut φαρμακίας jam momordit. (2) Codex, *συναδην*: et sic mox. Cf. p. 164, 18.

(3) Forsan τίνα.

δυναμένων ῥητόρων. καὶ εἶπερ αὐτόθι μετέρχῃ ἐκά-
τερα, ὥσπερ ἐν βίῳ πλεονεκτῶν μετῆρχου καὶ τὴν
ιατρικὴν, καὶ σὺν αὐτοῖς ποίας τούτων αὐτόθι τιμῶσι
πλέον, τὴν τῶν ῥητόρων ἢ τὴν τῶν ἰατρῶν ἐπιστήμην,
καὶ πρὸς τούτοις τὰς ἀπολαύσεις ὧν ἀπῆλυσας
ἦκων αὐτόθι, ὡς ἂν καὶ ἡμᾶς ποιήσης τροθύμους ὥσ'·
ἀποδράσαι τῶν ὧδε καὶ πρὸς ἄδου θρομαίως ἐλθεῖν·
σὺ δ' ἐξ ὧν καὶ μέμνησαι καὶ γράφεις, τὸ τῆς Ἀθήνης
οὐκ ἔγωγε πέπτωκας (1) ὕδωρ· ὁ γὰρ ἐκείνου γευσάμενος,
ὡς οἱ ποιηταὶ φασι, πάντων ἐπιλανθάνεταί. Εἰ δὲ σὺ
μὲν ἔπες, ὡς γράφεις, ἔτι δὲ μνείας ἔχεις καὶ ἀντι-
τέχνου καὶ σιατήρων, καὶ ἀδελφιδῶν, καὶ ἄλλων
ἡδέων τε καὶ τερπινῶν, τίνα ἂν μείζονα δώσεις δίκην,
ὅτε τῷ κριτῇ παρσιφῆς ἐκείνῳ τῷ ἀλαθίῳ; ἢ γὰρ
τῶν ἀπολαύσεων, ὡς ἔφησθα, μνήμη κολάσεων ἄρα
καὶ τιμωριῶν μνείαν ἐσὶν ἱκανή. Ἦν οὖν καὶ αὐτὸς
πίωμα τὸ Ἀθήνης ὕδωρ, ὡς φῆς, οὐκ ἐπιλήσομαι δὲ
πάντων ὧν κέκτημαι, ἀλλ' ἔχω καὶ ἄδου τούτων γε
μνείας, ὥσπερ ἐν Πελοποννήσῳ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν κατατρυχομαι ὑπὸ μνήμης, οὐκ οἶδα τίνα ἂν
ὠφέλεια εὐρεῖμι· ὅθεν βέλτιον ἡγῶμαι διατεῖναι ἐν
τῇ τοῦ Πέλοπος μονοχίτων, ἄνω τε καὶ κάτω φερό-
μενος, καὶ τῶν ἡδέων πάντων ἐστερημένος ἢ τὸν πα-
ρόντα χειρὸν ἀφικέσθαι ἐν ἄδῳ. Ὁ γὰρ ἐν βίῳ
διατεῖναι, καὶ εἰς τὰ τέρματα τῆς οἰκουμένης
ἀπέλθῃ, ὅψ' ἐποτ' ἂν ἐπατήξειεν αὐτὸς ἐς τὴν πα-
τείδα· ὁ δ' ἐν ἄδῳ, μέχει καὶ τελευταίας σάλ-
πιγος. Διὰ τοῦτο, τό γε νῦν ἔχον, οὐ βούλομαι·
δι' ἐφέσεως δὲ ἔχω τὰ φίλτατα συναρμόσαι, τῷ

(1) Codex, πίπτωκας.

μὲν νύμφην, τῇ δὲ νυμφίον. Πλὴν ἐτοίμασον χάριν
τὸν πρὸς Ἀξίαν, ὅτι μικρὸν ὕστερον, καὶ μὴ βουλώ-
μεθα, καὶ ἄκοντες ἐλευσόμεθα (1). Διάτριβε, ῥητο-
ρικότατε, καλᾶσεων ἐξώθεν ὃν χάρις χλόης τε καὶ
ἀναψύξεως μέχρι καὶ τελευταίας σάλπιγγος (2).

Αὕτη ἐγγράφη ἐν Σπάρτῃ (3), ὀκτωβρίου κα', καὶ
ἐπέμφθη μετὰ τοῦ ἀάρωος θανάτου Θετίαλου τοῦ
Χρυσάφου, τοῦ μηδὲ μόλυβδον (4) ἔχοντος.

(1) Codex, ἐλευσόμεθα.

multis codicibus atque editioni-
bus, Paulinæ Epistolæ claudun-
tur.

(2) I Epist. ad Cor. xv, 52 :
ὡς τὰ ἐγώ τε σάλπιγγι. Inde profecit
Mazaris hic et supra p. 182, 7.

(4) Desinit ludendo de more

(3) Clausulam hujus ac præ-
cedentis epistolæ ad imitationem
scripsit formularum quibus, in

in nomen hominis ab auro vocati
χρυσάφης, et cui ne plumbus qui-
dem nec æs fuerunt,

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΚΥΡΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.*

α'.—Τῷ Μεγάλῳ Δομεσίτικῳ.

Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς (1), οὗς ὦν τοῖς μά-
λισ' αὖ τῶν ἐταίρων ἐτίμα, παρὰ τὴν ἀρεσίαν ὦν
τοῖς δέπνοις ἐχάριζε χεῖρα, φύλακας ἴσως ἑαυτῷ
τοῦ ἀσθενοσίεργου ποιούμενος μέγους (2). Σὺ δὲ πάν-
τας μὲν ὅποσοι τῆς σῆς ἐπικουρίας πεφύκασι χρήζον-
τες, τούτους δ' αὐτὸς ὑπὸ τὸν τῆς σῆς δεξιᾶς
καθίζεις λιμένα, ἵνα μᾶλλον ἐκείνοι φυλάττιοντο·
τὴν δ' ἀρεσίαν οὐδ' ἐπιγνώσκειν τὰς τοιαύτας τῆς
δεξιᾶς ἀξιοῖς εὐποιίας (3). Κακέϊνος μὲν ὦν μόνοις γὰρ
τοῖς δέπνοις, σὺ δ' ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ λέλθας δει-
πνίζων ἅπαντας. Καὶ οὔτε νύκτες κοιμίζειν σου τὰς
τοιαύτας ἰσχύουσιν εὐποιίας, οὔθ' ἡμέραι περισπᾶν
καὶ ἀντέλκειν ἐκ τοιαύτης γαλήνης εἰς πελάγη θο-
ρύβων (4) πολιτικῶν· ἀλλ' ἐν ἀρμοστίῳ τῇ χώρῃ
μένειν ἐκότερα δίδως μετὰ τινος ἡχρίδωμένης τῆς

* E cod. 9991 A, p. 164, ubi
τῷ αὐτῷ ὀπισθαί. Nomen et epi-
theta aumsi e cod. p. 154.

(1) In Bosviniaco epistolarum
Gregorie catalogo epistola recen-
sita est Μεγάλῳ Δομεσίτικῳ inscrip-
ta, cujus initium, Κῦρος ἐκείνος
ὁ Καμύσου, ab ea quam edo for-
san non diversa.

(2) Videatur Xenoph. Cyrop.
viii, 4, 3.

(3) Procepio est Christi ap.
Matth. vi, 3 : σὺ δὲ πῶντος ἡλε-
μοσύνην, μὴ γνάτω ἡ ἀρεστὴ σου
τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου.

(4) Menander pag. 93, Cler. :
Εἰς πύλας αὐτῶν ἰμβάλλεις τὸ τραγυ-
μάτωρ.

πλάσιλῃς· τοῦ γὰρ χεῖνου διαδοχαῖς ἡμερῶν καὶ
 νυκτῶν παστρέχοντος, οὐ καὶ τοῦ χεῖνου βεβαί-
 οτερα κέκτησαι τὰ θαλά. Σὺ μὲν γὰρ τοὺς εὐρείπους
 ἐλέγχεις ἐκείνου τῇ μονίμῳ τῶν ἔργων χρησιότητι·
 ἐλέγξαι δ' ἐκεῖνος τὴν σὴν δεξιὰν οὐ δεδύνηται μέ-
 χει καὶ τήμερον.

Ἐπεὶ δ' οὐ μοισειδὲς σου τῶν ἀγαθῶν τὸ γῶργιον,
 ἀλλὰ πολύχουν ὁμοῦ καὶ ποικίλον ἐκ τῶν πλουσιῶν
 ἐδύχτων τῆς γνώμης ἀτέρχεται (1), ἥκομέν σοι καὶ
 τήμερον παρῆλπον ταύτην ὑπὲρ τοῦ σοῦ (2) προσ-
 ἄρξντες, οὐ πολλάκις προσιάτης ἐγένου καὶ μεγίστων
 παρχειὺς ἀγαθῶν. Φάσθι τοίνυν αὐτῷ κινδυνεύοντι
 θερμὸς προμηθεὺς, καὶ νῦν μᾶλλον ἢ πρότερον δεο-
 μένῳ τῆς σῆς ἱερέας καὶ βεβαιωτάτης ἀγκύρας (3), καὶ
 πρὸς Θεοῦ, καὶ τῆς συνήθους σοι μεγαλοφυχίας, δεϊό-
 τατε ἄνθρωπε καὶ πάντων ἀγαθῶν ἀνθρώπων ἀντάξει.

β'.—Τῷ αὐτῷ.

Ἐμοὶ (4) δ' ἐκ τῶν τοῦ σοφῶς Σολομῶντος ἀσμά-
 των δανεισάμενῳ τὰ τῇ παρῶσῃ χρεῖα προσήκοντα
 λέγειν ἔπεισι πρὸς σέ τὸν τῆς ἡμετέρας δημιουργῆν
 εὐφροσύνης, « νῦν (5) ὁ χειμὼν παρῆλθεν, ὁ ὑετὸς
 « ἀπῆλθε, τὰ ἄνθη ὤφθη, φωνὴ τρυγέως ἐν τῇ γῇ
 « ἡμῶν »· ὅθεν καὶ φροῦδα γέγωνε τὰ σκυθρωπά καὶ

(1) Respectu ad Aeschyli lo-
 cum, quem vide supra pag. 18,
 n. 1.

(2) Sic codex, omisso forsean
 proprio hominis nomine, qui
 commendatur.

(3) Alludit ad notum prover-
 bium de anchora sacra: ταύτην,

ut est in Appendice Vaticana π,
 18, eis τὴν ἁλίσκην ῥιπύουσι, ἐπὶ
 μέγας χιμῶν καταλάβῃ καὶ πλε-
 τιστοῦ resc. ἐναι, et forsean παρ-
 πύου.

(4) Deest haec epistola in Boi-
 viniano catalogo.

(5) Cant. cant. II, 11, 12.

ἡδονῆς ὁρᾶται τὰ πάντα μεσῖα, καὶ χάρις Θεῷ τῷ ταύτην χαρισαμένῳ τὴν εὐφροσύνην ἡμῖν. Δεῖ δὲ καὶ τὸς ἐν εἰρήτῃ καὶ δεσμοῖς τῆς τοιαύτης αἰσθῆσθαι χαρᾶς καὶ λαμπρότητος, ὥσπερ ἐξ ἄδου μυχῶν ἀνασίσαντας, καὶ ὅ-ψιν ἐλευθέρων ἀφέντας πρὸς σέ τὸν τοῦ παρόντος δημιουργὸν ἑαρος ἥλιον. Ἔσται δὲ τοῦτο ῥᾶσῖα δι' ἐνὸς τετελεσμένον τοῦ τάλαιπῶρος, ὅς, τῇ σκληρότητι χρυσίαλλωθεὶς τῶν δεσμῶν, πρὸς βίαιον κατεννέχθαι βιάζεται θάνατον· ἀλλὰ, πρὶν αὐτὸν τῷτο παθεῖν, βλέψον καὶ πρὸς αὐτὸν συμπαθῶς ἢ φύσει φιλεύσπλαγχος φύσις. Εἴ τι γὰρ πηλημελές τε καὶ κίβδηλον ὑπῆρχε δήπου γε τάσθρι, ἅπαν μακρὰς ὁ μακρὸς τῆς κακώσεως ἀπῆλασε χερός.

γ'.—Τῷ Ξανθοπούλῳ.*

Ὁ παῖς ἐμὸς, τὸ τῆς χρείας, ὀλῆζυ δέω λέγειν, ἀπαραιτήτοι· ἢ δὲ σὴ μεγαλόνοια, φίλος ἐμοὶ πατρώος. Τὸ δὲ κεῖσθαι κοινὰ τὰ τῶν φίλων ἥτε παροιμία (1) θεμιστεύει, καὶ οἱ τῆς φιλαλληλίας ἐπιστήριζουσι λόγῳ· δίδου τοίνυν ὁ βουλόμεθα, καὶ ὁ δυνάμεθα μὴ κατόκει (2) ζητεῖν.

δ'.—Τῷ φιλοσοφωτάτῳ Ἰωσήφ.*

Εἰ μὲν γράφοντας ἡμᾶς τοῖς φίλοις ἐπαινεῖς, μιμεῖσθαι χρή· εἰ δ' οὐκ ἐπαινεῖς, γράφειν χρή καὶ παραινεῖν ὡς ἄρ' οὐ χρή.

* Videtur scriptum esse Ξανθοπούλῳ. Epistola abest catalogo Boiviniano.

(1) De hoc proverbio notavi in Nouit. Mss. t. xi, ii, pag. 31.

Conf. Vorst. De adag. N. T. &c.

(2) Codex, κατόκει.

* De illo philosopho Josepho vide t. ii, p. 212.—Non comparat epistola in Boiviniano catalogo.

έ.—Τῷ Πατριάρχῃ.*

Πιτταχὸς μὲν ἑκείνος ὁ Λέσβιος ἐν τι τῶν ἀνεφί
κτων εἶναι ἐνόμιζεν ἄνθρωπον εὐρεῖν ἀγαθόν (1), καὶ
πάνυ ζητοῖη τις· Περικλῆς δὲ τῷ Κορινθίῳ, δυσχε-
ρὺς τινος εἶναι δοκοῦντος ἐπιτυχάσειν ὧν ἂν τις ἐπιθυ-
μῇ, δυσχερέσειεν ἐδόκει πολλῶν εὐρεῖν ὅς ἂν ὧν προσ-
ῆκει ἐπιθυμῇ. Ἀλλ' (οἰχέσθω φθόνος) ῥάδια ταῦτα
γινόμενα βλέπομεν σήμερον, τὰ μὲν σοί, τὰ δ' ἐμοὶ
διὰ σέ, ὡς εἶναι τὰ πάντα σά. Σὺ γὰρ ἀγαθὸς ἀνὴρ,
εἴπερ τις ἀνθρώπων· ἐν δὲ τοῦτο σὸν ἀγαθόν· δεύτε-
ρον δ' ὅτι καὶ ἀγαθὸς ἐμοί, εἴπερ τῷ τῶν πάντων
ἀνθρώπων, τοῦτο κοινὸν ἀμφοῖν, σοῦ μὲν δίδοντος,
ἐμοῦ δὲ κληρουμένου. Τῆς δ' ἐτέρας συζυγίας θάτερον
μὲν ἐμοὶ μόνῳ καθήκει, πῶς μὲν διὰ σέ, πῶς δὲ διὰ
σοῦ, λέγω δὲ τὸ τυγχάνειν ὧν ἐφίεμαι· τὸ δ' ἐπιθυ-
μεῖν ὧν δεῖ, τοῦτο δὲ σοὶ τῶν πάντων μόνῳ πρό-
εσθ' ἄνθρώπων· ὡς γὰρ ἀνθρώποις ἅπασιν τοῦ τῶν (2),
οὕτως ἔφεις σοὶ πάντας εὖ ποιεῖν, ὡς ἂν εἰ, μὴ διὰ
σαυτὸν, ἀλλὰ δι' ἄλλους (3), ἐς τὸν βίον παρήχθης.
Ἐπεὶ δὲ καὶ τήμερον, τὰ τῆς σῆς φύσεως δόγματα
πράττων, αὐτὸς εὖ ἡμᾶς πεποιήκας τῇ ὑμῶν τά-
σφαλές πορισάμενος βίβλω, πέμπει πρὸς ἡμᾶς αὐθις
αὐτήν, ἵν' εἰς τὸ ἐξῆς ἐπιόντες, νῦν μὲν ἡμεῖς, νῦν

* Non exstat epistola in cata-
logo Boiviniano. Patriarcha ille
est, puto, Joannes Glycys.

(1) Respicere videtur Pittaci
dictum, χαλεπὸν ἐστὶν ἐμμεται.
Vid. Davisius ad Maxim. Tyr.
1, 1, &c.

(2) Vide t. 1, p. 78, n. 6.

(3) Plato Epist. 9 : κακίον δὲ
ἐστι καὶ ἑκάστῳ ἡμῶν εὖ
αὐτῷ μόνῳ γίγνηται Gregorius Naz.
Orat. xxiii, p. 412 : οὐδὲ γὰρ ἑαυ-
τῶν κακῶν μόνον ἔλασεν ἡμῶν, ἀλ-
λά καὶ πάντων. Confer. Elmsleyus
ad Euripidis Heracl. 2, ubi et
Barnes.

Ν' ὁπόσοι τῶν φίλων, πολλοὺς σοι τοὺς τῶν ἑλκωμίων ἀποδιδόημεν κρότους.

ς'.

Ἡ μὲν περιμία χαλεπὸν (1) χορεῖν κύνα γένουσαι (2) φησὶ, μηδὲ γὰρ ἂν ἔχειν ὅπως ἀταλαίπωρος τῆς ζητήσεως παύσαιτο ἐφεξῆς· χαλεπώτερον δ' ἔμοιγε φαίνεται παύσασθαι, εἴ τις τοῦ σοῦ γένουσαιτο μέλιτος· ὁρᾷ γάρ τοὺς αὐτοὺς ἑλκειμένους αὐθις καὶ μάλα αὐθις, καὶ τῆς συνήθους παρὰ σοῦ δεομένους ἐπικουρίας, καθάπερ ἐπὶ πρὸς ἀσφαλοὺς τῆς βεβαίας ὀχουμένους ἐλπίδος. Σὺ δὲ μὴ λήθῃς, ὦ βέλτιστε, αὐτὸς τε πρῶτῶν εὖ καὶ τὴν συνήθη τοῖς δεομένοις παρέχων βοήθειαν.

ζ'.

Τὸν Κύρην φασὶν ὀκεῖνον τὸν μέγαν, μετὰ Μήδους καὶ Ἀσσυρίους καὶ Βαβυλῶνος τρέπαια, ἐπεὶ, καὶ ποταμὸν διαβάς τὸν Εὐφράτην, ὅπλων Περσικῶν τὴν ἄχρι θαλάττης Ἀσίαν ὑπήκουον ἐπεπράχει, τότε τοῖν φασὶν ὀκεῖνον μείζω τὴν ἡδονὴν τῇ ἑαυτοῦ παραπέμπειν ψυχῇ, εἴ τις οἰανδήποτε χάριν ἤτησε παρ' αὐτοῦ, ἢ εἴ τις αὐτῷ τὴν ὅλην Ἀσίαν ἡργυρολογηκώς ὀκεκομίσκει. Οὕτω γὰρ αἱ μεγάλαί καὶ φιλοτιμοὶ κρίνουν ἴσασι φύσεις, ὅτι τὸ μὲν οὐχ ὅπως συνέσεως καὶ σιροτηγικῆς ἕξεως, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς εὐγενοῦς

(1) Est hæc epistola in codice Veneto, saltem si ex primis quatuor vocibus fiat iudicium. Vide Zanetti Catalogum p. 231.

(2) Theocritus κ, 11, χαλεπὸν χορεῖν κύνα γένουσαι. Vide Erasmus Adag. II, 4, 22; Schott. ad Suidam Adag. XIV, 52.

ἀπαλλάξαντος λείπεται δειγμα καὶ ῥέον διὰ παντός τοῦ αἵματος ἐγκώμιον, τὸ δ' ἐξ ἡμισείας φιλοτιμειῖσθαι τοῖς ἔχουσι δίδωσιν, ὥσπερ ὅλου σώματος ἀρμονίας κατακερματίζον καὶ ἀφαιρεθῆμενον τὰ βελτίω. Καὶ σὲ δὴ νῦν αὐτὸς εὐρηκώς, ἀερίσῃ, πολλῶν χαρίτων θάλαμον, καὶ μηδὲν μήτε τῆς ἔξωθεν εὐγενείας λειπόμενον ὅποσα προσήκει μέgalως εὐτυχῶσι κατὰ τὸν βίον ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ βαθεῖαν αὐλακα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἐξ ἧς ἀκραιφνεῖς βλασφάμουσι γινώμαι καὶ νόμιμοι δίχα (1), τῆς σῆς ἐπικουρίας δόμενον σὺν μεgalῇ τῷ θάρρει προσάγω σοι τουτογί, ἔργois καὶ τέχνοis χρῆσίοis τὸν βασκακίον καθ' ἑαυτὸ κινήσαντα δαίμονα· χάριτας γὰρ ὀφείλων λαμβάνειν, παρ' ὧν εὖ πεποίηκεν, ὁ δ' (2) ἐπιπλήξεις καὶ λύπας κομίζεται. Καὶ ῥάδια μὲν οἶδ' ὅτι καὶ μικρὰ τὰ τῆς λύσεως φανεῖται σοι βουλευθέντι, πολλοῦ δὲ τοῦ βάρους ἀπαλλάξεις τουτογί τὸν ταλαίπωρον καὶ τῆς λύπης. Καὶ μέντοι καὶ λαμπροὺς ἐντεῦθεν κερδήσεις (3) καὶ τοὺς θεόθεν μισθοὺς.

Καὶ με μὴ μέμφου, μικρὰν ὡς πρῶτης, ὃ φασι, γαστριμῆς (4) προσάγοντά σοι τὴν ζήτησιν καὶ ἥμισί' ἀξίαν τοῦ σοῦ μεγέθους· ἐμοὶ γὰρ οὐ μικρὸν ἐφόδιον ἐλπίδος ἔσται τουτὶ ἐς τὸ καὶ μείζω θελήσαντι κατορθοῦν ὡς τοῖς ἔξῃς, τὸ δὲ γε πλεόν, καὶ ἐς τὸ τὴν τῶν πλείστων ὑπόληψιν βεβαιοῦν, ὅσοι νενομίκασι παρὰ σοί με τὰ μέγιστα δύνασθαι.

(1) Ex Aeschylō : conf. supra p. 18, n. 1.

(2) Codex, οἶδ'. In codicibus apertissime δὲ pro enclitica a libra-

riis est habita. Hinc passim in editionibus οἶδ' pro ὁ δ'.

(3) Forsan deest ἐπιπλήσεις.

(4) Cf. supra p. 32, n. 2.

η'.—Τῷ μεγάλῳ οἰκονόμῳ τῷ Βέκῳ.*

Λόγος (1) τοὺς Πυθαγρείους οὕτω τοι (2) θεῖα, καὶ βεβαιότερα ἢ τὰ ἐκ Δωδώνης θεσπίσματα, οἶεσθαι τὰ τοῦ Πυθαγρέου δόγματα, ὡς ἐν πέντε ὅλοις σιωπῶντας ἔτεσιν (3) ἀκροᾶσθαι οἱ τῶν λεγμένων, οὐτ' ἀμφιβάλλουσιν ἀκοήν, οὔτε γλῶττιαι προιεμένους ἀντίφωνον. Καὶ αὐτὸς δ' οὖν ἔλαγε ἑμαυτὸν ἀγλαῖον μὲν, πανήκοον δὲ σοὶ καθίσθημι σήμερον, εἴπερ δῆτα καὶ σαυτὸν αὐτὸς κριτὴν ἐβέλοισ λόγων τῶν ἐμῶν χειροτονεῖν. Καὶ δὴ σκώπτουσα ἐπετέγκης μοι γλῶττιαν, καὶ μὴ σήψομαι πρὸς ἐχάτερον, μάλα τοι (4) πρόθυμον οὗς σοὶ ὑπέχωι. Καὶ κρεῖττον ἔμοιγε τὸ σοῦ φανεῖται ψήφισμα, ἢ τοῖς Πυθαγρείοις ἐκείνοις τὰ τοῦ Πυθαγρέου δόγματα, εἰ δὲ βούλει, καὶ τῶν ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τείπεδος χρησμῶν ἀσφαλίστιστα (5)· οὕτω τοι θεῖος ἐμοὶ καὶ αἰδέσιμος σὺ καὶ κράτιστος ἐν ἅπασι καὶ σοφὸς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, καὶ κριτὴς ὑπὲρ τοῦ Μίνω. Εἰ δὲ καὶ τὴν ὑπεσχημένην βίβλον ἡμῖν πρὸς ***

* Est Veccus ille in ecclesiastica historia notissimus, et de quo non semel supra in primo et secundo volumine fuit injecta mentio.

(1) Adduxi ad Eunapium pag. 286, ab λόγος ad ἀντίφωνον.

(2) Malim οὕτω π. Sed est οὕτω π. et in Vaticano, unde illa prima verba adtulit Boivinus in catalogo Gregoræ epistolarum.

(3) De silentio Pythagoricorum quinquennali vide Ritters-

hus. ad Porphyrium pag. 20; Menag. ad Diogenem Laertium viii, 10, &c.

(4) Malim μάλα π.

(5) Et hæc adposuerim ad Eunapium ibid., quum illustrarem formulam ὡςπερ ἐκ τείπεδος. Seneca Consol. ad Polybium 33 : * aliud habebunt hoc dicente * pondus verba, velut ab oraculo * missa. * Idem De brevitate 9 : * quod apud maximum poetarum * more oraculi dictum est. *

θ'.

Εἰ δὲ οὖν (1) καὶ σύ γε αὐτὸς πατερίδα μὲν καὶ συμπατριώτας ἡμᾶς (2) παρῃλλάξας, ἄλλοις δὲ τισι τοῦ σοῦ παρσχόμενος ἀπολαύειν μέλιτος, ἀχθομένων αἰσθοιο ἡμῶν, οὐκ ἄτοπὰ τινα δρώντων, οἶμαι, αἰσθοιο ἂν, οὐδὲ καινὰ καὶ οἶα μήπω πρὶν, ἀλλὰ καὶ πάνυ τοι (3) γεγενημένοις ὅμοια. Εἰ δ' αὐτοὶ τε ἐπέχοιμεν καὶ τὰ σὰ οὐκ ἐθέλοιμεν γλώτῃς ἐκχαλύσας ὑπεύθυνα τίθεσθαι, ὥρα σοι λοιπὸν σκοπεῖν ὅποσον τὸ δεινὸν τοιούτους ἄνδρας ἀδικοῦντι μεγαθύμους τε φῦναι, καὶ ῥᾶσ' αὖ φιεμέιους εἴ τίς πῃ ἀδικῇ. Ὅσοι γὰρ οἱ πάσχοντες ὑπέκοντα τοῖς ἀδικήμασιν αὐχένα τίθενται ἐβελονταί, τοσοῦτο μείζω τοῖς δρῶσι δημιουργεῖται τὰ κλήματα.

Ἐγὼ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἥδιον ἂν ἐπαινοῖην ἢ Πυθαγόραν τὸν Σάμιον. Ὁ μὲν γάρ, Ἀθηνησοὶ γεννηθεὶς καὶ τεραφεὶς (4), Ἀθηνησοὶ καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ δημόσιοι ἦν Ἀθηναίοις ὄφελος ἢ Σωκράτης γλῶσσα καὶ τὰ Σωκράτους πράγματα· ὁ δὲ τὴν πατερίδα καταλιπὼν εἰς Ἰταλίαν ἀπέπλει, ἵν' ἡγεμόνα τῆς Ἰταλικῆς αἰρέσεως αἰῶσι τοῖς ἐξῆς ἑαυτὸν παρβύειν. Ἀλλ' ὁ κείνος μὲν ἰσως καὶ πρόσω γ' ἂν εἴη αἰτίας, εἰ καὶ μὴ καθάπαξ καὶ τοῖς ὅλοις, πάντως

(1) Perist inter φέρει paginae versae finem, et si di ois recte initium, solum saltem unum.

(2) Quum infra dicatur ex Heraclaea oriundus homo ille ad quem Gregoras scripsit, patet fuisse etiam ipsum Heraclcotam. Qua de re sunt et alia testimonia

(3) Velim πάν π. Sed ob alia loca uli οὕτω πει, μάλα πει, et hio π reliqui, ne auctorem pro libro corrigere: cf. p. 193, n. 3, 4.

(4) Adduxi ad Eunap. p. 300 ab ε μὲν ad παρσχίς, illustraturus verborum juncturam γαρη καὶ τραφεῖς

δ' οὖν μετρίως καὶ μετρίοις· οὐ γὰρ ἱκανὴν ἔκρινε Σάμον, φαῦλόν τι νοσίδιον, ὅγκον ἀρετῆς χωρῆσαι, ὅπόσον ἐκείνῳ Αἰγυπῖοι καὶ Χαλδαῖοι συμμιζαντι ἐξεπέρισαν· σὺ δὲ πατρίδα καταλελοίπεις, οὐ μόνον γὰρ τιμᾶν εἰδυῖαι ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ γῆς καὶ θαλάττης καὶ ἀέρος ἀσηρημένην τὰ κλεινώτατα, πάσης δ' Ἀσίας δόξασαν ὀφθαλμὸν (1), Ἡρακλέους δ' ἐπώνυμον κατασιᾶσαν, ἀφ' οὗ τῶν Ἑλληνίδων ἐστὶν αἷς τὸ μέγα καθίκει κλέος.

Ἀλλὰ τούτων μὲν ἅλεις· ἀσείεις γὰρ εἵνεκα εἴρηται. Ὅρωμεν γὰρ ὅτι καὶ τὰ φυτὰ τῆς καρπῶς ἐτέροις καὶ ἥκιστα σφίσιν αὐτοῖς ὑπανίσχει, καὶ θαλάττια τοῖς ἡπειρώταις μᾶλλον ἢ ἑαυτῇ καρποφορεῖ, καὶ γῆ τῶν ἀσίουχῶν οὐχ ἡ φύσασα ὤνατο, ὅτι μὴ σαφῶς ἐτέροις ἐκπονεῖ τὸν τόκον· καὶ νόμος οὗτος ὁμοιοῦς ἐσίγηκεν αὐτῇ θαλάττῃ τε καὶ γῇ καὶ πόλεσιν ἀπάσαις, ἀλλὰ ἄλλως ἄλλοις ἐφόδια φιλίας χαριζομένους τοῦ κλίσαντος.

Ἐγὼ δὲ καὶ μεγίστας ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας, ἀκισδύλους μοι τῇ γλώττῃ πρὸς τοὺς αἰεὶ μοι ζυνόντας παρεχομένῳ τὰς ἀφορμὰς φιλοτιμίας γάρ τινος οὕσης ἐμοὶ μασιώδους πάντα μικροῦ τὰ βελτίω τῇ πατρίδι προσιέμειν, ἔπειτ' ἀποχρῶν λοιπὸν αὐτός μοι τὸ τῆς γλώττης θεάτρον ὑφαίνειεις, οἰκοθεν οὐδὲν οὐκ ἔχοντος ἐμοῦ τῇ ζυντυχίᾳ χαρίζεσθαι πρόσφο-

(1) Metaphora nota, de qua videndi Camenz. et Bæckh. ad Pind. Ol. II, ubi Theronis majores Σικυρίας ὀφθαλμῶς sunt nuncupati. Multa dabit Damken. ad Agapet 46. Addatur et mea ad Nicetam Eugen. nota pag. 285, coll. Burdclot. ad Heliodor. III,

p. 68 Gregorius Naz. Or. XXXII, p. 517, Constantinopolim vocat πῆς οἰκουμένης ὀφθαλμὸν, quam ὅλης τῆς γῆς ἀνύπερ ὀφθαλμὸν dicit esse Themistius Orat. VI, p. 83. Libanius t. I, p. 531 : ἐμῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα δὲ τοῦ τῆς Ἑλλάδος ὀφθαλμοῦ πῶν Ἀθηναίων.

ρον. Καὶ καινὸν οὐκ ἂν εἴη τουτί. Ἰδοὺς γὰρ καὶ τοῖς ἱππικοῖς διαύλοις καὶ ταῖς ἀρμαπλάσiais τοὺς μὲν ταῖς ἀληθείαις ἀθλοῦντας καὶ γανυμένους ἐπὶ ταῖς νίκαις, τοὺς δὲ μῦτε πομπικοὺς τινὰς ἔχοντας δίφρους, μῦτε παῖκράτιον εἰδότες, συγχαίροντας δ' ὅμως ἑκείνοις, καὶ γέμουσαν ἡδοῆς ποιουμένους τρυφὴν τοὺς τῶν νικῶντων σέφάνους. Ἐρῶσο.

Ι.—Τοῦ φιλοσόφου

τῷ μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης τῷ Γλαβᾷ.*

Οὐκ οἶδ' ὅτι τις ἂν ἐν τῷ βίῳ ᾖν ἔχων τιμιώτερον ἄρτι τῆς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμιλίας, ἐξ ἧς ὠφελοῖτ' ἂν εἰκότως, ἢ τῇ ἀρετῇ ἑκείνων θαυμάζων, ἢ κατὰ γνώσκων ζῶν ἑαυτοῦ τοῖς ἑκείνων τὰ οἰκεῖα παραεξετάζων. ὃν ὅ γένοιτ' ἂν τις ἀποτρεπῇ τῆς ἐπὶ τὰ χείρω ῥοπῆς, ὅταν αὐτὸς αὐτὸν ὑπεύθυνον εἰδῇ (1) καὶ πάσαις ψήφοις κατεγνωσμένον. Τῷ γὰρ αὐτὸν τινα κατηγερεῖν ἑαυτοῦ ὡς ἀνοσίου καὶ πονηροῦ ἔπιταί τις συγνώμη· ἀγαθὸν γὰρ καὶ τοῦτο. Ἐγὼ γ' οὖν φιλῶ μὲν τοὺς σπουδαίους, βιοῦν δὲ κατ' ἑκείνους ὑπὸ μαλακίας οὐχ ὑπομένω. Εἰσὶ τοίνυν οὗς θαυμάζω πολλοὶ, καὶ οἷς συνῶν μὲν χαίρω· ἀποδημοῦσι δὲ, εἰς ὁμιλίαν ἄλλην, ὃν δὴ φασὶ δεύτερον πλοῦν (2), καθίσταμαι, τὴν διὰ τοῦ ἐπὶ σέλλειν. Σοῦ δὲ τὸν τρόπον ἐξαίρετον ποιοῦμαι· πάσαις γὰρ ψήφοις ὑπερ-

* E cod. regio 1424, p. 265, hanc ac sequentem epistolam descripti. Ex eodem libro, tunc alius notato cfris, utramque in indice Gregoræ epistolarum retulit Boitanius.

(1) Sic esse scriptum videtur. Vocabulum est in fine versus et paululum mutilatum, ut plura in eodem loco alia. Mox de ἐγὼ γ' ἂν dubito: superest tantum ἐγὼ γ'.

(2) De δεύτῳ καὶ c. II.

βάλλει (1) τοὺς ταῦτά σοι προελομένους. Οὐκοῦν
 συνειπᾷ τέ σοι, εἰ οἷόν τ' ἦν, ἐβουλόμην ἂν, καὶ τῶν
 ἐκ τῆς συνθείας ἀγαθῶν ἀπολαύειν· ἐπεὶ δὲ οὔτε
 νῦν ἐστὶ τοῦτο (2) λαβεῖν τοσοῦτον ἀφελήκωτι τῆς
 τιμιωτάτης σου κεφαλῆς, οὔτε πρότερον ἐξεγένετό
 μοι κατὰ τὴν μεγάλην πόλιν συμμίσσαι σοι (οὐ γὰρ
 ἦσθα κύριος, ὡς ἐπυθόμην, ὡς (3) πᾶσιν ἐντυ-
 χάνειν οἷς ἂν ἐθέλης), νῦν ὅτε τῆς ἀνάγκης ταύτης
 ἀπήλλαξαι τοῦ τοῖς ἑτέρων ἐπισθαι δόγμασιν (εἰς
 γὰρ κρείττον σῆμα σε μετέσθισεν (4) ὁ Θεὸς τὸ
 κατ' ἀξίαν σοι νέμων), δέομαί σου τῆς διὰ γρῆμ-
 μάτων γῶν ὁμιλίας ἀπορῶντι τοῦ τιμιωτέρου καὶ
 πρώτου μεταδίδοναι μοι. Οὕτω γὰρ σύ τε ἐπεικῆς
 δόξεις, τοῦτο ποιῶν, ὅπερ οὖν καὶ εἴ, καὶ πᾶσι δείξεις
 ὅπως δεῖ τοὺς φίλους εὐεργετεῖν, ἐμοί τε τὰ μέγ-
 αλα χαρίῃ, δείξας (5) ὡς ἐστὶ τις λόγος ἐμοῦ παρὰ
 σοί. Καὶ μὴν ἴσως καὶ ὠφελήσεις τῶν σὺν ἀκούοντα
 λόγων, οἱ μεγέθει διανοίας τοῦτο πεφύκασι δοᾶν
 πρὸς τοὺς μὴ (6) παρέργως προσέχοντας· ἐγὼ δὲ,
 τούτων ὡς ἐραδίης, γνησιώτερον σφίσι προσέξω, εἰ
 μή τι ἄλλο, τοῦτο γῶν αἰσχυνόμενος, τοσοῦτον
 ἀπολειφθῆναι τῆς σῆς ἐπὶ τὰ κρείττω σπουδῆς, ἢ σε
 φῶς ἀντικρυς ἐβλήκεν ἐκ ἡμῶν τοῖς ἐν ἀχλύϊ διάλυσαι
 καὶ τοῖς πονηροῖς καὶ ἀσηκέτοις ἐπισχημένοις (7) πάθεισιν.

(1) Fors. ἐπιδόμους. vel ὑπερ-
 βάλλει.

(2) Forsan nūp ἡμοί. Est nūp
 in ipso versus fine, et bibliope-
 gus aliquid potuit resecare.

(3) Post ἐπεδομάμην vocula fuit,
 nunc motiōa, -cujus supersunt

primæ literæ σνι, si bene legi.

(4) Initium verbi divinavi po-
 tius quam legi.

(5) Superest tantum διὰ

(6) Nunc superest tantum li-
 terα μ.

(7) Finis participii docet.

ια'.—Τοῦ αὐτοῦ

τῷ πρωτονοταρίῳ Θεσσαλονίκης τῷ Σωτηριᾷ.

Ἐξ ἡμισείας μοι φαίνεται χρησίος· ὅτι μὲν γὰρ ἐπι-
θυμεῖς γραμμάτων ἐμῶν, παλαιᾶς σκείνης μεμνη-
μένος διατριβῆς, ἀσφρὸς ἐπεικοῦς δοχεῖς μοι πρᾶγμα
ποιεῖν· τῷ δ', ἐξόν τυχεῖν ὡς ἐράς, μὴ πρῶτος αὐτὸς
χρήσασθαι τοῖς ἐπὶ ταῦτα κινήσουσί με, καὶ βρα-
δύς τις ὡ καὶ νωθός, ταύτῃ μοι τὸ δέον παραλείπειν
δοχεῖς. Ἐπεὶ δὲ δεῖ τινα τῶν καλλίστων ἡγεμόνα (1)
γενέσθαι, σὺ δὲ τοῦτο λαβεῖν οὐκ ἠέσχου, ἐξόν σοι
τοῖς τοιούτοις ἀμέμπλως πλεονεκτεῖν, ἐγὼ σοι γίνο-
μαι τούτων ὑφηγητὴς, ἵν' οὕτως γρῶν ἐποιό μοι,
πρὸς παράδειγμα βλέπων τοῦμόν. Εἰ μὲν οὖν τού-
τεῦθεν, τὸ ραθυμεῖν ἀποθέμενος, ἐπὶ τὸ γράφειν
ἤξεις, ἡμεῖς τέ σε ἐπαινεσόμεθα, καὶ σὺ τὸ δέον ἠνυκῶς
ἔσῃ· ὁλόκληρον γὰρ αἶ οὕτω τὸν σαυτοῦ τρέπον
ἡμῖν καὶ οὐκ ἀτελῇ γε, ὥσπερ νῦν, παρσφίσαις.
Καὶ πρὸς σέ βλέπω, οὐκ ἀπώσω τοῖς ἴσοις ἀμείβε-
σθαί σε· δίκαιον γὰρ με, τοῦ γενομένου παντὸς
τυχεῖν σοῦ, καὶ αὐτὸν τὸ δέον ἀντιδιδόναι·
« δὸς γάρ τι καὶ λάβε τί », φησὶ τις τῶν παλαιῶν·
« ἂ γὰρ χεὶρ τὰς χεῖρας νίξει (2). » Εἰ δ' ἐμμενεῖς τῇ
σιγῇ, μηκέτ' ἐμέ δίωκε σκαλιότητος, ἢ τῶν φίλων (3)
ὑπερφίας· σαυτὸν δὲ αἰτιῶ τὸ δέον ἐκλελοιπότα,

(1) Addidi μέγα.

« ἤλκ'· δὸς καὶ λάβε π. » Conf.

(2) Auctor Axiouchi § 6 : διὰ
παρὰς δὲ ἔξος ἐστὶν αὐτῷ φανεῖν πὺ
ὑπερχάρμωσιν· α δὲ χεὶρ πὺν χεῖρα

l. II, p. 419.

(3) Puto bene me coniecisse.
Superest tantum littera φ.

ὃ μ' ὀλίγεις ἂν ἐπὶ τὸ γράφειν ἀεί. Σιγὴν γὰρ ἄξω
 καὶ γὰρ, τοῦ κινουῦντος οὐκ ὄντος· ἐπεὶ καὶ νῦν οὐκ ἂν
 ἐμνήσθην πρὸς σέ γεγραμμάτων, οὐκ εἰσθώς (1) πρό-
 τερον τοῦτο ποιεῖν, εἰ μὴ με ὁ χρηστός οὕτως ἐπα-
 νίας κατέστη

(1) Codex, εἰσθώς. Quae voca-
 lum ω et ε permutatio vix fuerat
 notanda nisi ad aliam viam faceret.
 Lucianus Asin. § 39 : ἀλλὰ μήτις
 ἀποθνήσκει, εἴπῃ, ὃ φίλῃται, μήτις
 ἀθυμία πιαύτη δὲς σταυπὴ. Codex
 1310, μήτις τῇ ἀθυμίας τ. δὲς σταυ-
 πὴ : unde δὲς erit sumendum.
 Qui dixit δὲς σταυπὴν, et § 4, τῷ
 ἔρωτι δὲς ἐμμανὴν, et § 46, πῶς
 κέρδεις εἰδίδου ἐμμανὴν, potuit et
 absque pronomine recte dicere

§ 3, πῶς ἐσθώς ἐκείνην πύτῃ (imo
 πύτῃ) δὲς. Vertunt, ut sit ἐσθ-
 ρας verbo δὲς jungendum,
 « vesperam computationi dan-
 » tes » ; sed intelligere malim
 δὲς ἐσθώς κατὰ τὴν ἐσθραν,
 « vesperi se computationi dan-
 » tes. » Verbi δεῖναι ea cum ellip-
 si usum illustravit Jacobsius ad
 Philostr. Imagg. p. 362, ubi nec
 mem. notæ ad Nicet. p. 55 im-
 memor fuit vir magnæ diligentiae.

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ
ΥΠΕΡΤΙΜΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ
ΚΥΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ
ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ
ΚΥΡΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΤΟΝ ΜΟΝΟΜΑΧΟΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.*

Μελέτω σοι Γραμματικῆς καὶ τῆς ὀρθογραφίας·
 Πρῶτος (1) αὕτη Σεμέλιος καὶ βάσις μαθημάτων.
 Οὐκ ἔστι δὲ μονότροπος, οὐδὲ κοινὴ καὶ μία·
 Ἀλλ' ἔχει γλώσσας καὶ φωνάς, καὶ πέντε διαλέκτους,
 8 Αἰολικὴν, ἰωνικὴν, αἰθίδα καὶ δωρίδα,
 Καὶ τὴν συνήθη καὶ κοινὴν καὶ κατημαξευμένην (2).
 Ἐχάσθη δὲ διάλεκτος ἔχει φωνὰς ἰδίας.

* Usus sum in recensendo eo opere codicibus regijs 2408, 2551, 2620, qui designabuntur, brevitatis causa, literis A, B, C. In Catalogo bibliothecæ Bernensis, t. I, p. 586, sex primi versus fuerunt a Sinnero in specimen producti, ut et finis. Adposuit etiam Bandinius, in Catalogo Florentino t. II, p. 373, e codice Mediceo primum versum et ultimum. Libri ejus Medicei valde differt lemma ab illo

quod e Parisiis recepi: qua de re monuisse nunc erit satis. Et id et cetera tractabit olim diligenti cum eruditione Walzias, qui vastum grammaticorum ac rhetorum syntagma edendum suscepit.

(1) Bernensis codex, ὁρῶν, si catalogo fidendum.

(2) Psellus in Cant. cant. v, 6: Διὰ μὲν τὴν ἐξήγησιν πάντων τῶν ῥημάτων Ἐν ἀπλοῦς λέξεσι καὶ κατημαξευμένοις.

Ἡ δὲ κοινή, καὶν πίφυκεν ἄθροισμα τῶν τεσσάρων,
 Ἀλλ' ἐσὶ καὶ μονότροπος, ἄλλη παρὰ (1) τὰς ἄλλας.
 Ὡς ἐπὶ παραδείγματι δεικνέον (2) σοι τὰς πέντε. 10
 Τὸ μὲν γὰρ Πέρσης Πέρσεω (3) τυγχάνει τῆς ἰάδης.
 Ἦν εἶπον γὰρ ἰωνικὴν καλῶ σοι (4) τὴν ἰάδα.
 Ἰὰς γὰρ ἀπὸ Ἰωνος (5) δῖονυμος ἢ κλησίς.
 Ὡς δὲ τὸ Δημοσθένεος (6) γενικὴ τῆς ἰάδης,
 Καὶ τὸ Περσέων γενικῶς, ὥς δὲ καὶ τὸ νυμφέων. 15
 Εἰ δὲ τις μεταλλάξειε καὶ λέξειε νυμφάων,
 Αἰολικὴν διάλεκτον (7) εἶπεν, οὐ τὴν ἰάδα.
 Εἰ δὲ τις εἴποι θάλαττιαν καὶ τεῦτλον, ἀτρίχιζει (8).
 Εἰ δὲ τις ὀνομάσειε τὰς Μούσας Μώσας (9) πάλιν,
 Ὑποδωρίσας εἶρηκε δωρίδι διαλέκτῳ. 20
 Ἡ δ' αἰολίς διάλεκτος τῷ ῥῶ ἔητα προσιέμει,
 Βράχος τὸ ῥάκος λέγουσα, βρυτῆρα τὸν ῥυτῆρα (10).
 Εἰ δὲ τις εἴποι (11) θάλασσας καὶ ῥάκος καὶ ρυτῆρα,
 Κοιτὴν εἶπε διάλεκτον ἥτοι σύνθεσιν ἰάτην.
 Ταύτην μοι μόνην δίδωκε, τῶν δ' ἄλλων κατὰ φρόνην. 25

(1) B, ἐστὶν.....πτερί.

(2) Codices, αὐτὸ ὡς: syllaba superflua. B, δικτίον. C, λακτίον, superscripto ε, ut sit λακτίον.

(3) Eodem exemplo et aliis, usus est Gregorius Cor. D. Ion. § 6. Ibi Kaenius Pselli versum adtulit.

(4) B, καλῶσ.

(5) Gregorius Cor. p. 10: ἰὰς ἀληθῆς ἀπὸ τῷ Ἰωνος κ. τ. λ. C, κλησίς.

(6) Cf. Gregor. Cor. D. Ion. § 11. Mox C, προσιέμει et προσιέω. B, τῶν γ. C, πῶν. Kaenius, versibus 14 et 15, ad Gregor. D.

Ion. § 4, usus, bene habet π γ.

(7) Cf. Gregor. Cor. D. Aiol. § 2, ubi Kaenius adposuit Pselli verba, Εἰ δὲ τις.... ἰάδα.

(8) C, εἶπε. Conf. Gregor. D. Att. § 4, ubi versus Pselli fuit a Kaenio prolatus.

(9) Cf. Gregor. D. Aiol. § 8. Kaenius ad eundem, D. Dor. § 58, hunc et proximum versum produxit, eo junxit πάλιν ὑποδωρίσας, quod displicet.

(10) C, ῥητῆρα. Cf. Greg. D. Aiol. § 1, ubi Pselliana, Ἡ δ'... ῥητῆρα, fuerunt a Kaenio adposita.

(11) C, εἶπε.

- Ἰρῶιζε, ἰάμβιζε, ἐλεγιᾶ μοι γράφε·
 Μάθε τὴν Ἀνακρέοντος ἥδυεπὴ κιθάραν
 Καὶ τὴν Θηβαίαν μάλιστά τοῦ μελωδοῦ Πινδάρου,
 Τὴν δὲ βουκόλου σύριγγα τοῦ Θεοκρίτου μάθε (1).
 30 Τῶν ὀνομάτων μάθε μοι καὶ κλίσεις καὶ κληνόνες
 Ἀρρένικων (2) καὶ θηλυκῶν, πρὸς δὲ καὶ οὐδετέρων.
 Τί μὲν ὀρθοτονοῦμεν ἐν μέρεσι (3) τοῦ λόγου,
 Τί δ' ἔσιν ἐγκλινόμενον, ἀκριβέστερον μάθε·
 Τὸ μὲν γὰρ ἄνθρωποι τινὲς ὀρθότονον τυγχάνει·
 35 Εἰ δ' εἴποις ἄνθρωποι τινες, τὸν τόνον ἀνασύρας (4),
 Ἐγκλινὰς οὕτως εἴρηκας, τὸν τόνον μετασφύσας.
 Περθεσις οὐκ ἐγκλίνεται, οὐ μετοχή, οὐκ ἄρθρον.

- Ἐγκλίσεις πέντε γίνωσκε τὰς διωνομασμένας,
 Ὀρισίικην, προσῖακλικὴν καὶ εὐκλικὴν, πρὸς ταύταις (5)
 40 Τὴν ὑποτακτικὴν φωνὴν καὶ τὴν ἀπαρεμφάτων.
 Τί δ' ἔσιν ἀπαρέμφατον καὶ πόθεν ὀνομάσθη (6);
 Τῶν πέντε γὰρ ἐγκλίσεων τρεῖς εἰσὶ διαθέσεις
 Αἱ γινώσκουσι, ἐνέργεια καὶ πάθος καὶ μεσότης.

(1) C, μάθε. A, μάθε, super-
 scripto ε, ut fiat μάθε. Vix puto
 consilium id dari potuisse regie
 discipulo, ut Theocritum negli-
 geret. An propter Musae bucolicae
 in nonnullis petulantiam? sed quae
 ediscenda commendantur Ana-
 creontis carmina sunt parum ca-
 uta. Adponam quem modo lege-
 bam de Theocriti dialecto locum
 in codice 2551, p. 150, 2: κύρη-
 ται δὲ ἰαδί διαλέκτῳ καὶ διελδί τῇ
 ἰαίᾳ· δύο γὰρ εἰσὶν, παλαιὰ καὶ ἰαίᾳ·
 καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τρεχίαι ἢ εἰσι καὶ
 ὑπέργωγες καὶ οὐκ εὐπύστες· ἡ δὲ ἰαίᾳ,

ἢ καὶ ὀσέριος καὶ τῆς, μαλακωτέρεα
 παρὰ τῇ Ἐπηγάρμῳ καὶ Σώφρονος· οὐ
 μὲν ἀπαιμακτικὴ καὶ αἰολίδες. Conf.
 editum primi idyllii argumentum:
 ubi τραχιάτης, quod malim. Malim
 etiam παρὰ τῇ Ἐπηγάρμῳ.

(2) C, ἀρρενικῶν.

(3) A, μέρι. Mox B, ἴσα.

(4) C, ἀνθρώποι πότες πὴν τ. μα-
 τήσας, ἀρόθιες, versu omisso.
 AC, εἴτας. B, ἀνθρώποι πότες.

(5) B, πρὸς πάσης.

(6) Quaestioni non responde-
 tur, et sequens γὰρ inconcinnum;
 videtur esse lacuna.

Τὸ τύπλω μὲν ἐνέργεια, τὸ τύπλωμα δὲ πάθος (1).
 Τούτοις δ' ἐπενεμήθησαν (2) οἱ μέσοι μέσον χρέον. 45
 Μέσος γὰρ ἐν τὸ τέτυπα, πρὸς δὲ τὸ ἐτυπλάμην (3).
 Ἐκεῖνο ἐνέργητικόν, παθητικόν δὲ τοῦτο.
 Τοῦτο μὲν παρακαίμενος, ἀόριστος (4) δ' ἐκεῖνο.
 Ὀνόματος καὶ ῥήματος ἡ μετοχὴ μεσότης
 Ἀμφοῖν ἐστί μετέχουσα καινῶς (5) ἰδιωμάτων. 50
 Ἐχει πλῆσιν ὡς ὄνομα, πρὸς τούτοις δὲ καὶ γένη.
 Ὁ τύπλων, τὸ τυπλόμενον, ἡ τύπλισσα, τὰ γένη (6).
 Τοῦ ῥήματος διάθεσιν, χρέονους καὶ συζυγίας.
 Τὸ ῥῆμα γὰρ, ὡς ἀπίωτον, οὐ δύναται κλιθῆναι.
 Γέγνηεν οὖν ἡ μετοχὴ, ἵνα κλιθῇ (7) τὸ ῥῆμα. 55

Τύπλω καὶ πλέκω, πείθω τε καὶ φράζω, καὶ τὸ σπείρω.
 Καὶ τὸ ἀκούω, δέσποτα, βαρύτονα τυγχάνει.
 Τὸ δὲ ποιῶ (8) καὶ τὸ βούω καὶ τὸ χρυσῶ τὰ τρία
 Γίνωσκε περισπώμενα· καὶ γὰρ καὶ περισπᾶται.
 Τῶν δὲ εἰς μι τὸ τίθημι, ἴσθιμι, δίδωμι τε, 60
 Καὶ πηγνυμι τὸ τέταρτον, ὡς ἀπὸ τοῦ πηγνύω.

Μάθε μοι καὶ τὴν δύναμιν τῶν λεγόμενων χρέων.
 Ὁ ἐνεστίως ὡς ἐνεστίως, ὡς σήμερον τυγχάνων.
 Ὁ δὲ γε παρστατικός, ὡς παρστατεμένος·
 Ἐτυπλὸν γὰρ ἀπέραντον ἔχει τὴν σημασίαν. 65
 Ὁ δ' αὖ γε παρακαίμενος οὐ κείμενος τελείως,

(1) Et re et verbis consentit qui in AB, quos sequor, numero
 Psellus cum Dionysio Thrace sunt 68, 69.
 Gramm. § 16.

(2) B, ἐπιμεμήθησαν. C, τύποις
 συνεπιμεμήθησαν. Forsitan μέσον
 χρέον.

(3) Post versum 46 sunt in C
 inserti versus Ὅμοιω...ἀόριστος...:

(4) C, ἀόριστου. B, ἀόριστος.

(5) B, καινῶν.

(6) Forsitan deest versus de
 casibus.

(7) C, κληθῇ.

(8) C, βαρύτονα γ. τὸ ποιῶ.

- Ἄλλ' ἔστι παρκαίμενος, ὡς μὴ πεπληρωμένος
 Ὁ ἐνέσι' ὡς συντελικός· οὕτως γὰρ ὠνομάσθη.
 Ἀόριστος ὡς ἄδελος, οὐχ ὠρισμένος χρόνος (1).
 70 Ὁ μέλλων ὡς ἔκ (2) ἐνέσι' ὡς, ἀλλ' αὐτὸ τῷτο μέλλων.
 Καὶ τοῦτο δέ μοι γίνωσκε, καὶ μὴ σε λανθάνει.
 Χρόνοι πολλοὶ λελοίπασιν ἐν τισι τῶν ῥημάτων,
 Καὶ πρόσωπα πληθυντικὰ τῆς κοινῆς διαλέκτου (3).
 Ἄλλ' ἀνταπεφληρώθησαν ἐξ ἄλλων διαλέκτων.
 75 Αὐτίκα γὰρ (4) τὸ τέτυμμαι, πρὸς δὲ τὸ ἐτέτυμμαι,
 Παρκαίμενου πάσχοντος καὶ ὑπερσυντελικού,
 Τὰ τρία τῶν πληθυντικῶν κοινὴν οὐκ ἔχει φράσιν·
 Ἄλλ' ἀνταπεφληρώθησαν τεχνικῶς ἐξ ἑτέρων.
 Καθόλου πρῶτα πρόσωπα προσκτικῶν (5) ἔκ ἐσ. iv.
 80 Εὐκτικός παρκαίμενος ἐκλέλοιπε τελείως.
 Χρόνος ὑπερσυντελικός, σὺν τῷ παρκαίμενῳ,
 Οὐκ ἐστὶν ὑποτακτικός παθητικός οὐδ' ὅλως.
 Τὸν μέσον παρκαίμενον τοῦ τίθημι μὴ ζῆτει·
 Καὶ δεύτερος παθητικός ἀόριστος οὐκ ἔστι.
 85 Πρῶτος πάλιν ἀόριστος ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις
 Οὐχ εὔρηται τοῦ τίθημι· καὶ ζῆτει τὴν αἰτίαν.
 Ἐν μετοχαῖς ἀόριστον τοῦ τίθημι μὴ ζῆτει,
 Πλὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς· παθητικός γὰρ ἔστι.
 Μάθε τὰς πόδας ἀπαφίας, τὰς ἀπλῆς, τὰς συνθέτας.
 90 Μάθε μοι τὰς δακτυλικὰς, σπονδαίους (6) καὶ τροχαίους·
 Ἡρωικοῦ τυλχάουσιν οὗτοι (7) μάλιστα μέτρον.

(1) Versus 68, 69, supra in-
 commodo loco leguntur in C.

Cf. p. 205, n. 3.

(2) B sine ὡς.

(3) B, πῶς καὶ οὕτως δ.

(4) B, ἀπὸ γὰρ. Malim τὴν πύ.

πρὸς δὲ τῷ ἐπ. Syntaxis ita fiat
 nitidior.

(5) B, φωνητικῶν.

(6) B, δακτύλους π. AC, σπον-
 δαίους.

(7) B, αὐτῶν.

Χορείον καὶ πυρρίχιον ὡς ἀσθενεῖς ἑστρέπου (1).
 Ἀλλὰ μὴδὲ τοὺς ἴωνας ἐκτόπως ἀγαπήσεις.
 Ἀγάπησον, εἰ βούλοιο, καὶ ζήλωσον γενναίως
 Τὺς μολοσσούς, τὺς παίονας, πρὸς δὲ τὺς ἐπὶ ῥίτης (2). 95
 Ἀσπαζε καὶ τὸν ἱάμβον, ἀλλὰ καὶ σπώνδιζε μοι.
 Καὶ πρῶτισία ἰάμβιζε, ὕστερον δ' ἥρωσις (3).
 Ὁ τεχνικὸς (4) μὲν δείκνυσι φιλά τε καὶ δασέα,
 Καὶ μέσον (5) τῶτων, δέσποια, τὰ μέσα κεκλημένα.
 Φιλά μὲν, χάππα, πῖ καὶ ταῦ, δασέα, φῖ, χῖ, θῆτα (6). 100
 Μέσα δὲ τούτων ἐκφωνεῖ θῆτα, γάμμα καὶ δέλτα.
 Καὶ τὸ μὲν θῆτα τίθῃσι (7) τῷ φῖ καὶ πῖ πως μέσον.
 Τὸ γάμμα μέσον τίθῃσι τοῦ χῖ τε καὶ τοῦ χάππα.
 Τοῦ ταῦ δὲ μέσον τίθῃσι τὸ δέλτα καὶ τῷ θῆτα.
 Σὺ δέ μοι τούτων μάναε τοὺς λόγους τῆς αἰτίας. 105
 Δασέα μὲν τυγχάνουσιν ὅσα μετὰ δασέος
 Ἐκφέρεται τῷ πνεύματος· ἐκ γὰρ ῥήματος σεύω (8)
 Καὶ τοῦ δα ἐπιτατικῷ τὴν σύνθεσιν λαμβάνει.
 Ἦτοι τὰ ἄζαν τρέχοντα· σεύω γὰρ ἢ (9) τὸ τρέχω.
 Ἦ προφορὰ γὰρ κἄτωθεν (10) στίχοις τῶν δασέων. 110
 Τῶν δὲ ψιλῶν ἐκφώνησις ὡς ἀπεψιλωμένη.
 Ἐξ ἄκρων γὰρ προφέρεται (11) τὰ τρία τῶν χειλέων.

(1) Codd. πυρρίχιον. B, ἀδυνῆς
 ἀστρέπν. C, ἀδυνῆς.

(2) C, οὐκ ἐπὶ ῥίτης.

(3) C, ἥρωσις.

(4) Dionysius Thrax, scilicet, quem vide Gramm. § 7.

(5) C, μέσον.

(6) Codices, κ, π, τ. Ante τ, in C altera manus opportune addidit καί. Ephraemius, Chron. v. 2754, narrat Romanum e

Theophanone duos suscepisse filios, τὸν βασιλίον, πρὸς δὲ Κωνσταντῖνον: lego, ut fiat versus plenus, τὸν βασιλίον, ὥς δὲ καὶ Κωνσταντῖνον.

(7) C, πῖθησι.

(8) C, σέως: mox σέω.

(9) AB, ἢ.

(10) C, ἢ πρ. κατ. Inseruit altera manus π.

(11) C, προφέρεται.

Τὰ μέσα μέσον πνεύματος τὴν ὁρμὴν προσλαμβάνει.
 Αὕτη κοιτὴ ἐξήγησις καὶ καθωμιλημένη.

115 Μάινθαι δὲ τὴν κρείττονα καὶ πολλοῖς κεχυρμένην
 Ἀτρεπία μὲν τυγχάνουσιν ἐν λόγῳ τὰ δασέα.
 Οὐ γὰρ τραπείη τὸ δασὺ δασείας συναφθείσης.
 « Ὅρνυθ' ἱππόδαμοι » φησὶν, « ἀμφ' ἄλα ἔλσαι »
 νήων (1).

120 Σὺ δ' « ἔχ' ἡνία » κράτιστε, ἐπεικῶς ἡρμένα.
 Ἀτρεπία γὰρ μεμένηκε τὰ τρία σοι δασέα.
 Τὰ δὲ φίλα, οἷα φίλα, τρέπεται τῇ δασείᾳ.
 « Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρ' ἅπαντες· αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖ
 » νᾶς τε.

« Σὺ δέ μοι εἴφ' ὅπῃ τὴν ναῦν (2) »· σκόπει πῶς
 καὶ τὰ τρία (3)

125 Φιλά σοι παρετράπησαι, δασείας συναφθείσης.
 Βλέπε καὶ τὴν μεσότητά τῶν ἐτέρων σίλοιχείων,
 Πῶς ἔχουσι δασύτητος, φιλότητος ἐν μέσῳ.
 Ἐπικρατέσιερα καὶ γὰρ τῶν φίλων πέφυκέ πως,
 Μηδὲν περιτρεπόμενα (4), δασείας ἐπηγμένης.
 Ὡς περ « οὐδ' οἱ γ' ὠρμήθησαι », καὶ « λάβ' ἡνία »,
 πάλιν

(1) Libri, ὁρνυθ': quod correxi ex Homero II. Δ, 509. B, φησὶ ὡς λόγῳ καὶ δασείας, male repetitis quae praecesserant. Est sumtum ἀμφ' ἄλα ἔλσαι ex II. Α, 409: quid sibi velit φησὶ non capio. Scripserat forsitan ἡνᾶς vel ἡνᾶς. Mox ἔχ' ἡνία mutuatus est ex H. E, 230.

(2) C, ἄρ' οὐ κρίνεις. AB, ἄρ' οὐ κρίνεις: et sic II. Γ, 95. Sed scripsi ἄρ' ἅπαντες, ut observaretur

accentus regula. In altero hemistichio, codices, χλαῖναι, versu breviorē. Scripsi χλαῖναι π, Homericum sequutus Od. E, 229. Mox AB, σὺ δὲ μοι. Hom Od. I, 279, Ἄλλα μοι εἴφ' ὅπῃ ἔχας ἰὼν ἐνὶ γῆνι ἡνᾶς.

(3) Inserui verbum σκόπει e conjectura, qui hemistichio breviori sua mensura restitueretur. B caret quoque adverbio πῶς.

(4) Forsan παρατρίπ.

« Ὅ δ' ὥς εἰπὼν (1). » Καὶ μένουσιν ἄτρεπ' αἶα τὰ 130
στοιχεῖα (2).

Ἐντεῦθεν ἰσχυρότερα τῶν ψιλῶν σοι τὰ μέσα
Ὅρα πῶς ἀσθενέσιερα τυγχάνει τῶν δασέων.
Τὰ μὲν δασέα, δέσποια, τὰ (3) πρὸ αὐτῶν ψιλῶσιν,
Ὡς εὐσθενῆ καὶ δυνατὰ, Ὀθρυς, ὀφρῦς καὶ ὠχος.
Τὰ μέγα δὲ οὐ δύναται (4), ὥς ἐλατρίοτερα πως. 135
Ἄδωνις, ἥκη, ἡγεμών, πάντα δασύνεται πως (5).
Πῶς δ' ἕκαστον ἀφωρίσθαι μέσον τούτων δείκ' ἔοικεν.
Τοῦ πῖ καὶ φῖ καὶ γάρ ἐστί τὸ ἔητα μέσον, ἀναξ.
Συγγένεια καὶ γάρ ἐστί τῷ ἔητα πρὸς ἐκεῖνα (6).
Ὅσα γὰρ ἔχουσι τὸ πῖ καὶ τὸ φῖ καὶ τὸ ἔητα 140
Ἐν ῥήμασι λεγόμενα, λείβω, τέρπω καὶ γράφω,
Εἰς ψῖ γράφει ἴον μέλλοντα, λείβω, ἱέρβω καὶ ἱράβω.
Τῶν ὀνομάτων δὲ εἰς ψῖ ὅποσα λήγει πάλιν (7),
Τούτων ἐνὶ (8) τὴν γενικὴν, δέσποτα, χρηματίζει.
Ὁ Πέλοψ γὰρ τῷ Πέλοπος, τῷ Κίνυφος ὁ Κίνυψ (9), 145
Καὶ τοῦ λιβός ὁ λῖψ ἐστί· εὐλογος ἢ μεσότης.
Οὕτως εἰσὶ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀπηρεθιμμένων.
Τοῦ γάμμα καὶ τῷ κάππα γὰρ καὶ τῷ χῖ ἐν τὸ γένος.
Τῷ λέγω καὶ τῷ πλέκω γὰρ τὸ ῥῆμα καὶ τῷ τρέχω (10).

(1) Exempla ex Homero, primum Od. X, 214; secundum Il. Θ, 116; tertium forsan Il. A, 68, ubi quidem ὅγ' ὥς εἰπὼν: sed est δ, ut γ, media consonans.

(2) A sine π. Absque articulo hemistichium est curtius. Ephraemius Chron. v. 9313: Ὡς αἰ εἰσὼν δῶσι πθηκέπ· legendum τῷ πθη.

(3) A, πῶν. Mox codd. ὀθρῦς.

(4) B, πῖ μὲν δασία οὐ εἶ. AB, δύναται.

(5) Sed Ἄδωνις vulgo tenui spiritu effertur ac scribitur. Infra v. 160, AB id nomen asperant.

(6) AB, πῖ εἰς πρὸς αἶ. Et C, πῖ.

(7) C, ὅσα λήγει δὲ πάλιν.

(8) B, αἰ. Significare voluit nomina in ψ unam e tribus literis, π, φ, ε, in genitivo sumere.

(9) Grammaticus in Bekkeri Anecdosis p. 1200: Κίνυψ, Κίνυφος· εἶσι δὲ ποταμοὶ Λιβύης.

(10) Deest vers. de futuro per ξ.

- 150 Εἰς ξὶ δὲ λῆθην ὄνομα τὴν γαικὴν ποιεῖται
 Ὡς τετ.ξ γάρ τετ.ιγς (1), τῷ πέρδικος ὁ πέρδιξ,
 Ὁ οἴυξ δὲ τῷ οἴυχος. Ὡς τοῖς τελοῖσι ταυτότης,
 Οὕτω τὸ δέλτα πέφυκε μέσον τῷ ταῦ καὶ θῆτα.
 155 Πᾶν γάρ ῥῆμα λεγόμενον δι' ἐνὸς τούτων, ἀναξ,
 Εἰς σῖ.μα δρᾶ τοῖς μέλλοι.α· ἄδω, πλήθω, αὐτῷ (2).
 Ὁ μέλλων ἄσω γάρ ἐσίν, αὐσω τε καὶ πλῆσω.
 Εἰς σῖ.μα δὲ γε τελευτῶν ὄνομα κατ' εὐθεΐαν
 Τὴν γαικὴν τούτων ἐνὶ δείκνυσι τελουμένην.
 160 Ἄδωνις γάρ Ἀδωνίδος, ὄρνις ὀρνίθος γράφοις (3).
 Ἐρως δὲ πάλιν ἔρωτος· ἴδε τὴν συμφωνίαν.

- Οὐ πάντων ἡ γραμματικὴ πέφυκε ἐμπειρία (4).
 Τῶν πολιτευομένων γάρ (5) λέξεων ἐπιστήμη,
 Οὐ τῶν (6) ἐν παραβύσῳ δὲ τισὶ συμπιπλασμένων.
 165 Τὰς γὰρ ἐν τῷ Λυκόφρονι εὐώπας κόρας κώπας (7),
 Καὶ τὸν παρὰ τῇ Σύριγι (8) ἀτίπετρον ὅς οἶδεν.
 Ἀλλ' οὔτε τὸ βαλάντιον (9) ὥς ἀκόντιον ἔχει,

(1) C, εἰ πέτιξ γάρ πῦ πέτιγος.

(2) B, ἀνίθω. C, αὐτότω.

(3) BC, ἱράφης. Cf. p. 207, n. 6.

(4) Respicit verba Dionysii Thracis initio Grammaticae: ἱεραμματαῖς ἐστὶ ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τι καὶ συγγραφεύσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος λεγόμενα.

(5) C, γ. Respicit verba commentatoris in Dionysium Thracem ap. Basil. Epist. pag. 267 = 225: τῶν πολιτευομένων λέξεων ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ γραμματικὴ, ἣ μὲν τῶν καθάπερ καὶ κατὰ μέτρον χρῆσιν ἐκμαίεται· ὡς παρὰ πρὸς λίγα τοῦ ἐκείνου πρὸς ἑλπίαν διὰ τὸ ἐκείνου πρὸς

ἄλλα, καὶ πεπείσμενος πρὸς ἐξ ἐρίων ἐνδύμα, ὅτι περὶ ἑλπίαν ἐστ.

(6) A, πῦ τῶν.

(7) Lyc. 23: αἱ δὲ παρθενολόγισσι θέουσιν ἱερόταται θυγατέρες... κόραι. Lycophronis mentio mihi epigrammatis renovabat memoriam, quod olim legeram in codice 1310, p. 216: Φειρούμενος λάλοιχρον πην κλησσι μέγας, Σαυτοπά φροῖζον ἢ φροῖζον, ἢ Λυκόφρον.

(8) Scilicet in Syringe Theocritea.

(9) Sic ineptiuscule Iussisse historicum quemdam discimus e scholiis in Dionysium Thracem

Οὐτ' ἔριον τὸ σκέπαρνον, ἐκ τῷ τὸν ἄρνα σκέπειν (1).

Οὔτε φησὶ ποτὶ ἔνδυμα ἐξ ἐρίων (2).

Ἐλκυσθῆναι οὐ τίθησιν οὐδέποτε τὸν κέδον (3).

170

Τὸν τόνον ὁ γραμματικὸς τίθεται προσῳδία.

Πρὸς τόνον γὰρ τὸ (4) μελωδεῖν, πρὸς τόνον ἁρμονία.

Τέσσαρες πρὸς τοῖς εἴκοσι (5) τῶν ποιήσεων τρέποι.

Παραβολή, ὑπερβολή καὶ ἀνωμασσία,

Ἄλλοι τε προφανέστατοι καὶ γινώσιμοι τοῖς πᾶσιν.

175

Τρόποι δ' ἐπωνομάσθησαν, ὡς τρέποντες τὴν φράσιν.

Τὸ τρίτον τῆς (6) Γραμματικῆς τὶτο τυγχάνει μέρος,

Ἰσθιοῦν ἀπόδοσις καὶ γλωσσῶν πολυτρεπών.

Ἐκείνη γὰρ διάλεκτος ἔχει παμπόλλας γλώσσας.

Ἡ γὰρ δωρὶς διάλεκτος ἔχει τοιαύτῃς γλώσσας,

180

Ἀρχαίων, Κορινθίων τε καὶ τῶν Συρακουσίων.

Ἡ δ' αἰολίς, τῶν Βοιωτῶν, πρὸς δὲ καὶ τῶν Λεσβίων.

Ὀφείλει δ' ὁ Γραμματικὸς εἰδέναι καὶ τὰς γλώσσας.

Ἰάδος (7) γὰρ τὸ πύοντες, ἀλλὰ Συρακουσίων

p. 734, huc omnino conferendus. Sed et βαλάντης sic detorsisse Dionysium Tyrannum monuit Helladius Photii Bibl. p. 1588.

(1) Et in illo nomine luserat Dionysius Tyrannus : cf. Helladius l. c. Et adde Scholia in Dion. Thrac. p. 734, coll. Bastio l. c. Dixerat etiam poeta tyrannus nec musis amicus μίσηδον πῶν πᾶσιν : vide Proclum in Cratylum pag. 43.

(2) Vide p. 208, n. 9. Ad Proclum loc. cit. ludicrum πομπήν usum ad Dionysium referebam, conjectura probabili : ejus quip-

pe fuerunt, Helladius ait, πομπήν πομπήν κατὰ γλῶσσαν.

(3) Hoc enigma in quadam Dionysii Tyranni tragediā legēbatur, teste Helladio. Derivabat ἔλκυσθαι hoc sensu ab ἔλκυσσιν et ἔλκυσσιν.

(4) B, τῷ.

(5) B, πᾶσιν καὶ πρὸς πᾶσι. C, πᾶσι καὶ πρὸς πᾶσι. Faciles sunt permutata litteræ α et ι. Infra v. 393, B, φύλας.

(6) C, τοῖς.

(7) C, ἰάδης. Hesychius vocem πῶντες tribuit Ἄλτικῃ dialecto.

- 185 Πέμπτον δὲ μέγεθς, δέσποια, Γραμματικῆς (1) τυγχάνει
 Ἐκλογισμῶν ἀκρίβεια τῶν τῆς ἀναλογίας,
 Τουτέστι παρεθέσεως πρὸς ὅμοιον ὁμοίου (2).
 Τὸ Δημοφῶν (3) γάρ, δέσποτα, καὶ Ξενοφῶν κατ' ἴσον,
 Ὅμοίου τις παρέθεσις κατὰ ἀναλογίαν.
- 190 Ἔστι καὶ κρίσις ἀκριβὴς αὕτη τῶν ποιημάτων·
 Οὐ κρίνει δ' εἰ συγγραφαίαι κρειττόνως ἢ χειρόνως (4),
 Ἀλλὰ τίνα νεόθενται, τίνα γνησίως ἔχει·
 Πολλὰ γὰρ ἀμφισβιάλλεται τῶν προσυγγραμμένων·
 Ὅμηρον μὲν τὰ Κύπρια, πρὸς δὲ καὶ ὁ Μαργίτης (5),
- 195 Ἀράτου δὲ τὰ Θυτικά καὶ τὰ περὶ ὀρνέων (6).
 Κρίνεται δὲ ποτήματα χερσὶ καὶ ἰστορίαι,
 Οἰκονομία, λέξει τε, πλάσματι καὶ συνθέσει.
- Βιωτικὴ (7) δ' ἀνάγνωσις ἔστιν ἡ κωμωδία,
 Οὐκ εὐτονος, οὐκ εὐφρονος, ἀλλ' ὥσπερ ὑφειμένη,
- 200 Συνήθους καὶ βιωτικῆς εἰκὼν τῆς ὁμιλίας.

(1) B, *πέμπτον*... γραμματικῆς. Videtur periisse nonnulla. Apud Dionysium Thracem quem sequitur Psellus, sex esse traduntur grammaticae partes: prima, lectio ad prosodiam instituta; secunda, expositio figurarum poeticarum; tertia, explicatio historicarum ac glossarum; quarta, etymologiae indagatio; quinta, analogiae disquisitio diligens; sexta, poematum crisis. Omissit vel Psellus, vel librarius, quartam partem. Potuit tamen sic auctor scribere, qui opusculum *περί κρίσεως* composuit, Dionysium quandoque respiciens, ei non pressim adherens.

(2) Cf. scholia in Dionysium Thr. p. 741.

(3) C, *Διφῶν*.

(4) Polyb. Fragmentis novis: *μακρῶς καὶ ἀσφῶς ἢ τῶν παρὰ χειρὸς ἱζητούμετος*. Sic nuper edidit vir d., quum esset, nec pejus, in editione Romana p. 403, *χειρῶν*.

(5) Codices, *μαργαίτης*.

(6) A, *τῶν ὀρνέων*. C, *Θυτικά*. Putem πᾶ *Θυτικά* idem esse poema ac *ἐπιθυμια*, cujus meminit Suidas. Ad librum *περί ὀρνέων* referendus esse videtur Arati locus apud Suidam in *χειμῶν ὀρνέας*, cujus sedem quærebat Buhlus.

(7) C, *βιωτικὴ*; *ποικ. ὁμιλίας*. B statim, *βιωτικῆς*.

Τὰ γάρ τοι τραχυώτερα ἄλλου τυγχάνει τύπου·
 Ἡρωϊκῶν γὰρ μέσσιωσις ἐστὶν ἡ τραγωδία (1).
 Εὐτόνως (2) προσωσισίλειον δὲ τὸ ἔπος, σίεφνφόρε·
 Ἔπος δ' ὁ τόπος πέφυκεν, ἡ τάσις τῶν ἡρώων.

Τὰ δίχρενα δὲ δίσημα οἱ ἀριθμοὶ χαλοῦσιν (3).

Ἄνω δ' ἀποφνιάμενοι (4) πολλὰς τῶν χρένων λείπειν,
 Αἰτίας οὐ δεδώκαμεν· νῦν δὲ καὶ ταύτας δέχου.
 Τέτυμμαι· καὶ τὸ εὐκτικὸν ἀποίητον (5) τυγχάνει,
 Διότι παραλήγεται οὗτος ὁ χρόνος, ἀναξ,
 Ἄλλῃ συμφώνῃ πρὸ τῆς μῦ· ὃ πέφυκε δ' ἐνέειϋθεν 210
 Γίνεσθαι παρακείμενος εὐκτικὸς πάθος ἔχων,
 Ἄλλ' οὐδὲ ὑποτακτικός· κοινὴ γὰρ ἡ αἰτία.
 Τέθεικα παρακείμενος· ἀπέλιπε δ' ὁ μέσος·
 Καὶ γὰρ ὅταν ὁ δεύτερος ἀόριστος τῆς πρώτης (6)
 Μιᾶ ἐνδῇ (7) τῇ συλλαβῇ, ὡς παραδείξομαί σοι, 215
 Ὁ μέσος παρακείμενος καθ' ὁμοιότητά πως
 Μιᾶ τοῦ ἐνεργητικοῦ συλλαβῇ ἐλατ'οῦται·
 Ὁ πρῶτος γὰρ ἀόριστος ἐλήκησα τυγχάνων
 Ἐλακον ἐληρώσατο τὸν δεύτερον εἰκότως·
 Λελήκηκα καὶ λέληκα ὁμοίως προσελέχθη (8). 220
 Μέσος δὲ παρακείμενος, ἀρχὴν συμφώνων ἔχων (9),
 Οὐδέποτε διούλλατος κενονικὸς τυγχάνει·

(1) Omissum ἐστὶν addidit in C
 ad marginem manus correctoris
 Infra B, πέφυκε.

(2) Vide Dionys. Thr. Gram-
 mat. § 2, ubi ὁπῶως: sed εὐπῶως
 legerunt ejus scholiastae p. 751.

(3) AB, εἰ ἀριθμοὶ καλ.

(4) A, ἀποφνιάμενοι. Cf. v 72.

(5) C, ἀποκτικὸς ποικ, συμφῶως.

(6) B, τοῖς πρώτοις. Fors. πρὸ
 πρώτου.

(7) Codices, ἐνδῇ.

(8) Codd. πενήλχθη.

(9) Id prudenter est additum.
 Theodosius Bekkeri Anecd. pag.
 1047: πῶς γὰρ παρακείμενος υπε-
 ραίτην δέλει πρὸς διουλλατίαν, ἡμαρ-
 τμάν τῇ οἰδῇ.

- Ἐπεὶ δ' ἔστι τρισύλλαβον τὸ τέθεικε, τῇ μέσῃ (1)
 Πᾶς ἂν ὁ μέσος γένοιτο; τοῦτο παρὰ κανόνα·
- 925 Ὁφείλει γὰρ δισύλλαβος παρὰ τὸν λόγον εἶναι.
 Καὶ δεύτερος ἀόριστος ἐν τοῖς εἰς μι οὐκ ἔστι
 (Φημι δ' ἐν τοῖς παθητικοῖς· τοῦτο γὰρ προσθετέον),
 Διότι προϋφάρπασαν τῇ κατάληξιν τούτου
 Οἱ δεύτεροι ἀόριστοι τῆς ἐνεργείας, ἄναξ.
- 930 Τοῦ τίθημι ἀόριστος ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις
 Πρῶτος ἔκ ἔστι, δέσποτα· καὶ γὰρ ἔδῃ τις κλίσις (2)
 Ὅτιέρεα τῶν ὀριστικῶν· εἰ δέ τις λέγειν θέλει,
 Ἡμάρτηται, τὸ ἔδωκα, ἔθηκα, καὶ τὸ ἦκα.
 Ἄλλως τε οὐδὲ δέχονται μετοχὴν τὰ τοιαῦτα·
- 935 Μὴ ἔχοντα δὲ μετοχὴν, ἐστέρνεται τῶν ἄλλων,
 Προσϊακτικῶν καὶ εὐκτικῶν καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων.
 Τὸ ἔσθισα δὲ γράφομαι καὶ τὸ ἔφθισα (3), ἄναξ·
 Τούτων γὰρ ἀπαρέμφατοι σῆσαι καὶ φῆσαι ἱράβαι.
 Τοῦ τίθημι ἀόριστος προσϊακτικὸς καὶ μέλλων
- 940 Οὐκ ἔστι ἐνεργητικὸς καὶ σαφὴς ἡ αἰτία·
 Τοῦ ἔθησα (4) καὶ γὰρ φημι ἐκλέλοιπεν ἡ κλίσις.
 Τοῦ τίθημι ἀόριστος πρῶτος οὐκ ἔστι, ἄναξ,
 Ἐνεργῶν ἐν τῇ μετοχῇ· τοῦτο γὰρ προσθετέον·
 Εἰ γὰρ, καὶ ἔδει γραφεσθαι θήκας, ἀλλ' ἐσιγῆθη (5).
- 945 Οὐδεὶς γὰρ πάντων ἑαυτῷ προσάσσει, σίεφνεφόρε.
 Παθητικὸς δὲ πέφυκε· τεβείς γὰρ πᾶς τις γράφει.

(1) B, πῆσαι τῇ μέσῃ. C, πῆσαι: canonica, scilicet a futuro σίσαι. mox sine ἄν. Vide Theodosium Bekkeri pag. 1047.

(2) C, κλίσις.

(3) C, sine ἔφθισα.

(4) Codices, ἔθηξα, quod non potui relinquere. Scripserat procul dubio ἔθησα, quae forma est

(5) C, ἀλλ' ἔσθισα. Mox, ἑαυτῷ. Locus est vitiosus. Ordinem esse meliorem puto, 244, 246, 247, 245, 248.

Τὰ πρῶτα τῶν προσιακίμων ἐκλέλοιπε τελείως·
 Τὰ τρίτα τ' ἐκλελοίπασι πληθυντικῶς πως (1), ἀναξ,
 Τοῦ τέτυμμα παθητικοῦ καὶ ὑπερσυντελείου·
 Πᾶν τρίτον καὶ γὰρ ἐνικὸν συμφωνῶ παραλήγην, 258
 Μὴ σθέγον πρὸ τῶ ταῦ τὸ νῦ δέξασθαι, σίεφφορέ,
 Πληθυντικὸν οὐ πέφυκε πρόσωπον ποιεῖν τρίτον.

Ὡς πρὸς τι τὰ ἡμίφωνα τυγχάνει τῶν γραμμάτων·
 Πρὸς γὰρ τὴν φύσιν λέγεται ἡμὶ (2) τῶν φωνηέντων·
 Βραχὺ (3) γὰρ ἀπολέλοιπε τούτων τῆς εὐφωνίας. 255
 Καὶ δῆλον ἐκ τῶ συνεισμὸν, μυσμὸν καὶ ροῖζον ἔχειν·
 Τὸ μὲν γὰρ ζῆτα καὶ τὸ ξι, τὸ ψι τε καὶ τὸ σίγμα
 Τὸν συρισμὸν ἐργάζονται, τὸ βῆμα (4) μόνον ροῖζον·
 Μυσμοῖς δὲ πάλιν γίνεται τὸ μῦ τε καὶ τὸ νῦ, ἀναξ.
 Ὁ τεχνικὸς (5) μὲν εἶρηκε τῶν ὑγρῶν τὴν αἰτίαν· 260
 Εἰσὶ γὰρ δυσμαθέσιστα καὶ δυσεξάλειπτα πως (6),
 Τυγστᾶτης ποιότητος κολλητικῆς τὴν φύσιν.

Σὺ δὲ καὶ ταύτην μάθαιε τάχα μουσικωτέρως·
 Τυγρὰ γὰρ χατωνόμασται τῆς προφορᾶς τῶ λείω (7)·
 Τυγρὰ γὰρ ὡς εὐόλισθα, τῇ ἀκοῇ δὲ πλέον. 265

Μάθε καὶ χρῆσιν, δέσποτα, σπανίων (8) ὀνομάτων.

(1) B, πληθυντικόν. Forsan πληθυντικῶν. C, πῶς.

(2) Pro φωνῇ codicum scripsi ἡμὶ, respectu ad nominis etymon. Conf. scholia in Dionys. Thr. pp. 805, 806.

(3) C, τεχνική.

(4) B ex correct. βῆτα. Sed β non est ἡμίφωνον, quum sit αἴφωνον. Sensus postulat πῆμα δὲ.

(5) Dionysius Thrax Grammat. § 7.

(6) Stephanus schol. ad Dionys. p. 817 : ὑγρὰ, τυγστᾶτος ἀναπλά... ἢ ὅτι ἀμετάθετα εἰσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν χωμάτων εἰς δυσεξάλειπτα τυγστᾶται.

(7) C, σφενδαλέως. A, σφενδαλέως τὴν φύσιν, et ad marginem, τῶ λείω. B, σφενδαλέως.

(8) C, σπανίων. Etsi nomina quae sequuntur sint σπανία, praestat tamen lectio σπανίων, quum sint plurimumque rariora.

- Ἄλγεος γάρ, ὁ ἄγγελος. Ἀγῆλα, τὸ σεμνύναι (1).
 Ἀλχέμαχος, ὁ πολεμῶν ἐγγύθεν, σίεφνφόρε.
 Ἀλχώμαλοι, ἰσόπεδον. Ἀχαγεύς, τὸ σχοινίον.
 270 Ἀλχεμαχῶν, ὁ πολεμῶν συσίανην καὶ πλοσίον.
 Ἀκκισμός, ἡ προσποίησις (2). Ἀλέγες, συκλεισθέντες.
 Ἀλίπεδον, τὸ ὁμαλόν. Ἀλίσας, τὸ κονίσας.
 Ἀλίξειν, τὸ ἀλείφειν, ἢ ἄλας ἐπιπάττειν.
 Ἡ λαμπηδὼν, ἀμάρυμα. Ἀμβων (3), ὁ φρὺς τῆς
 πέτερας.
 275 Ἀμοτόν τε, τὸ ἄπλοστον. Ἀμόρη, ἡ τρυγία.
 Ἀμφρεπῆς (4), ὁ πέφυκεν ἐκχευόμενος.
 Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ. Ἀνασειρέω, ἄλχω.
 Ἀναζυγή (5), ἀνάλυσις τῶν σίρατοπεδυμάτων.
 Ἀναρρίχασθαι δὲ ἐστὶ τὸ τῆς σκαλοδασίας (6).

(1) C, Ἀγῆλα π' σμνύται. In aliis codicibus est hic versus initium opusculi Pselliani περὶ ἀντιπύχων: vide Bibl. Græc. t. x, p. 70.—Nicolaus Damasc. p. 232: καὶ ἄμα πμπεὶ πρὸς τῶν πρὸς τῶν ἀλχεοῖ περὶ τῆς βασιλείας ἀγγέλους. Hinc sua sumunt Suidas in Ἀλγεος.

(2) De ἀκκισμῷ (quod et alii per προσποίησιν vertunt: cf. not. ad Nicoet. Eugen. p. 318) et ἀλίζεσθαι egi ad Herodianum Epim. p. 61. Julianus Epist. 5: καὶ μέγας ἄγον ὁλοήν· ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ· οὐ κακίζονται λόγῳ, ταῦτα ἀντήγαφα πρὸς σε. Versio latina: «Et cum otii vix quicquam habere rem (Dii sciunt nihil me ver- bis minuere), hæc ad te rescripsi.» Quæ latinorum sententia bona est, sed græcis vix conve-

nienter corruptis sicque reformandis: x. m. d. ὁλοήν, ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ, οὐκ ἀκκισμῶν λόγῳ. Est καὶ οὐκ ἀκκισμῶν λόγῳ a otium «non simulatum et fictum ver- bis.» Sed Julianus fuerit paulo negligentior; nam ἀκκισμός non cadit in ὁλοήν, sed in μέγας ἄγον. Malim igitur: οὐκ ἀκκίζομαι λόγῳ.

(3) C, ἄμβων.

(4) Forsan, ἀμφρεπῆς.

(5) C alio ordine, 280, 278, 279.

(6) C, καλοδασίας. B, σκαλομασίας. Est σκαλοδασία ascensio per scalæ gradus. Versum hunc protulit Cangius in Glossario, sed ita ut σκαλοδασίαν videatur de arte funambulatorum intellexisse; quod ab Pselli sententia est alienum, et lectioni καλοδασίας melius conveniret.

Ἄροις ἐσὶ τὸ βασίλειμα. Ἀπειξ, ὅλη δυνάμει (1). 280
 Αὐθέκαστος, ὁ αὐσήμεός. Αἱ φάραγγες, αὐλῶνες.
 Αὐτόπρεμνον, αὐτόρριζον. Αὐτόχθων, ὁ πολίτης (2).
 Ἡ δὲ γὰρ ἀφουσίωσις, ποίησις τῆς οὐσίας (3).
 Ὅσας δ' ὀνομάζουσι, δέσποτα, τὴν κηδεῖαν.
 Ἄωρτο (4), τὸ ἐκρέματο. Καὶ ἄωτον, τὸ ἄνθος. 285
 Ἀλίπεδα, τὰ νεύοντα (5) πρὸς θάλασσαν πεδία.
 Ἀνάγωγος, ὁ ὑψοσιγής. Ἀσίεμφως, ἀκινήτως.
 Ἀποκυθίσαι δὲ ἐσὶ τὸ τεμεῖν δέρμα κέρας.
 Ὁ δὲ γὰρ ἀνεψιάδης, υἱὸς ὁ ἀνεψίου (6).
 Ἀλγινες (7), τὰ δρεχτία. Ἀκρήθης, ὁ ἀκμάζων. 290
 Ἀμαλλεῖον (8), δεσμός μαλλῶν. Αἰγίλωψ, κόρης πάθος.
 Εἰληθερές (9), τὸ χλιαρόν. Ἀητόν, τὸ πυρρῶδες.
 Ἀναισιμῶσαι δὲ ἐσὶν, ἀναξ, τὸ ἀγαλῶσαι.

(1) Sic et ab aliis ἀπειξ ver-
 titur: cf. not. ad Eunap. p. 298.

(2) Scribere civem Atticum
 crederes.

(3) Codd. male οὐσίας. Mox,
 pro οὐσίαν, est οὐσίαν in BC.

(4) Respectu forsan ad II. Γ,
 272. — B, ἄωρτο πὶ ἐκρέμαται. C,
 ἐκρέμαται.

(5) C, πὰ δ' ἔντατα. Cf. v. 279

(6) A, ἀνψιῶν. B, ἀνψίου: sed
 deleto, ut videtur, qui fuerat in
 v positus, accentu. Cangius in
 ἀνψιάδης sic versum allegavit
 mendose: ὁ δὲ καὶ ἀνψιάδης, υἱὸς
 ὁ τοῦ ἀνψίου. Qui vulgarem to-
 num ἀνψιῶν prætulerit, rhythmō
 nocuit. Ephremius Chron. de
 Juliano v. 455: Ἰουλιανὸς χρεισμά-
 χης μαυρόλης, Ὅσις ἀποκτείνε διαπύ-
 στωιότης, Καὶ χρειστῶν πύστω
 σπύρεται, Τῇ δαμνῶναι φεῖ! ἀπύ-
 στωι.

προσπύρην. Est σπύρεται mutan-
 dum in σπύρην, illudque pro
 mendo typorum haberem, ni
 latina obstarent. Idem v. 1250:
 Καὶ πλῆθος ἐξώργισεν ἄλλα μύετα.
 Rescribendum μύριον. Joannes
 Diacon. Laudat Joannis Palaeo-
 logi 126: Εἰς δέτεροις ἐνσπύροισι,
 σπύρεται τοῖς σπύρεταις. Rescrib.
 σπύρεταις, vel, quod melius, σπύ-
 ρετοις. Ignatius Diacon. p. 173 Ἐσπύ-
 ρετοι: Βοὸς φαγὼν πύρετας εἰς ἐφ-
 πὴν ἐγκατα· velim reponi ἐγκα-
 ται.

(7) Aliis per ω, ἄλγινες.

(8) C, ἀμαλλεῖον. ABC, αἰγίλωψ:
 cf. t. II, p. 395, n. 2; et ad rem
 t. I, p. 235. C, κρειστῶν.

(9) A, ἀληθερές, scripto τε sta-
 per α. BC, ἀεληθερές. Mox C,
 αὐτῶν πὶ πυρρῶδες. Quod ultimum
 est forsan altero melius.

- Τὸ δὲ γὰρ ἀπεμύλιζε (1), τὸ κατηντέλιζε πως.
 ■■■ Αὐθαίμοι, οἱ αὐτάδελφοι. Ἀχαίνειν δὲ, τὸ παίζειν.
 Ἀνδράχην, χοιροβοτάτον (2). Ἀναιρεῖν, τὸ μαλίσσειν (3).
 Ἀχῶρ, ἀποπιτύρισμα (4). Ἄγεις δὲ, ἡ ὁδὸν.
 Ἀγρυεὺς, τὸ μελίπηκτον (5). Ἀλδαίνειν, μενητένα.
 Ἀλυσθαίνειν, ἀδημονεῖν (6). Τὸ κλαίνειν, ἀλεκλαίνειν.
 300 Βάκχλος, ὁ ἀσότης. Βαλβίς (7), ἀφετηρία.
 Λιμὸς (8) ὁ μέγας, βύλιμος. Βούπαις, νέος, ἀφ᾽ ἡλιξ.
 Βοσὸρ, ἐσθής (9) τις κόκκινος. Βριμάζω, τὸ βρυχώμαι.
 Βέτων, ὁ πάνυ εὐτελής. Βλίτον, εἶδος λαχάρου.
 Ὁ προβαΐώδης, βέκχλος (10). Τὸ δὲ σίριγαν, βλιμαίνειν.
 305 Βριμαίνειν, τὸ ὀργίζεσθαι (11). Βουκάπη, βωὸν φάτην.
 Γνωσιμαχεῖν, ἐπίσῃασθαι τὴν πρὸς κρείττονα (12)
 μάχην.
 Γαισσοὺς δὲ, τὸ δδράτιον (13). Γρυνὸς, τραχεῖα ῥάβδος.
 Γνώρας, ὁ ἀλλότμος. Γέρδος, ὁ ὑφάτης (14).

(1) C, ἀπεμύλιζε. An ἀπεμύλιζε? I Piersonus ad Maerid. pag. 396 adfert hunc versum cum vocale πω in fine, et conjicit, sans audacter, ἀπεμύλιζε.

(2) Hunc Pselli locum memoravit Cangius Gloss. in Χοιροβ.

(3) Hoc hemistichio usus est Koennius ad Gregor. D. Ion. § 89.

(4) B, ἀποπιτύρις. Cf. Arcadius Barkeri p. 90; Bernard. ad Nonn. t. 1, p. 38.

(5) Videtur esse placenta melita cui forma est cucurbitacea. Versum qui recitat Cangius, Gloss. in Ἀγρυεὺς, male exhibet αἰδακίται.

(6) B, ἀδημιῶ. Consentiant libri in ἀλυδαίνειν per θ.

(7) C, βαλβίς.

(8) C, βυλιμός.

(9) BC, ἐσθίς. Herodian, Epim. p. 8. Βοσὸρ, ὁ πάρος. Id quidem puto melius; sed est dubitationi

■■■ (10) C, βέκκλος. Habet Suidas βέκκλος.

(11) B, ὀργίζεσθαι.

(12) B, κρεῖναιός.

(13) BC, γαισσοὺς μὲν. Et habet μὲν, qui adtulit versum, Cangius in Glossario. Vide not. ad Herod. Epim. p. 12; Clericum Bibl. sel. t. xvii, p. 54; Biblioth. raisonnée t. xxii, p. 100.

(14) Versum adtulit Suidas in Γνώρας, Psello laudato, cum varietate, καὶ γάρδος ὁ ὑφ.

Γλάσσω, μωρὸς ἀνούσιτος. Γλαῖχάζειν (1) δὲ, τὸ
κράζειν.

Δάπιδες, ὑποσφύματα. Δέλιθες, τὰ σφηκία (2). 310

Δαίσιμον, τὸ ἐδώδιμον. Δρύφακίλοι δ', αἱ κικλίδες (3).

Δυσάρκωνος, ὁ δύσληπτος. Οἱ δασεῖς, δαυλί-
δες (4).

Δικιάτωρ (5), ὁ διούπατος. Διπλοῖς, διπλῇ χλαῖτα (6).

Διχόμενος σελήνη δὲ, πεντεκαίδεκαταῖα (7).

Ἐγκρίς, ἐλαίου γλύκισμα. Εὐτυχον, ὑδαρῶδες. 315

Ὁ δ' ἐγκρυφίας ἄρτος τις, σποδιασθεῖς ἐν μέρει (8).

Ἐγκίσσωσις, ἡ ὀχευσις, ἡ σύλληψις δὲ πλέον.

Ἐξήνιοι (9), ἀλλότριοι καὶ πόρρω τῶν ἡνίων.

Ἐπαρσύεις, τρυβλίον δὲ τυγχάνει τῷ λυχνάπῳ (10).

Ἐπιφυλλίς, βραχύτατον βοτρυδιον ἀμπέλου. 320

Ἐχῖνος, πολυώνυμον (11). ζῶσι καὶ εἶδος χύτρες,

Ὁ τε μὴν ἀκαινόχοιρες, καὶ ἡ γαστήρ καὶ πόλις.

Κορύμβοις ἐνδιάζεσθαι, τὸ σκιάζεσθαι φύλλοις.

Εὐναῖος δὲ, ὁ λαγωγός (12). Ἐνναον ὕδαρ, βλύζον.

(1) B, κλαῖκάζειν.

(2) A, σφηκία. B, δάπιδες ὑποσφύματα. Hunc locum respicere videtur Koen. ad Gregor. Cor. D. Dor. § 56.

(3) B, ἐδώδιμον δρύφακτοι δαυγκλίδες. C, δαυγκλίδες, scripto αἱ super i.

(4) B, ὁ δύσλ... δαυλίδες.

(5) C, δικιάτωρ. Quum esset in Glossis juris Labbuanis δικιάτωρ... διουπάτης, correxit Schulzing. διούπατης, quod firmat Psellus.

(6) B, διπλὸ δ. C, διπλὴ χλ.

(7) BC, πεντεκαίδεκαταῖα. A, αἱ superscripto i.

(8) B, ἐγκρυφίας... ἀποδιασθεῖς. C, ὁ μίση.

(9) B, ἀξήνιοι. Cf. p. 317, 318.

(10) C, τρυβλίον (et tru.) τ. τ. λυχνάπει B, τρυβλίον.

(11) B, πολυώνυμος. Cangius, qui utrumque versum addidit Glossario Græcitatibus in ἀκαίνοχοιρες, habet πολυώνυμος ὁ γαστήρ. Sunt et hi versus inter Critopoli Meursianas emendationes p. 6, cum pravis lectionibus ἐπ' ἐτό γ. Conf. v. 351.

(12) A, ἐναῖος δ. C, ἀναῖος γάρ. B, ἀναῖος δὲ ὁ λαγωγός. Mox C, ἐνναον ὁ βλύζων.

- 325 Ἐπαύκλια, τετραγῆματα. Ἐλεόν, τετραπέζα τις.
 Εἰρεσιώτη, πλέγμα τι εἰρών προκατεῖων.
 Ἐπάμαιος, ὁ τετράχηλος. Ἐρσεον, τὸ δροσῶδες.
 Ἐψικιλικίζειν δὲ ἐστὶ τὸ πονηρεῦσθαί τι (1).
 Ἐννεός τε ὁ ἄφρωνος (2). Εὐέδρωος, τὸ βεβαίως.
 330 Ἐδῶλια, αἱ ναυτικῇ τυγχάτουσι (3) καθέδραι.
 Τὸ δὲ θυμιατήριον ἐσχάριόν μοι κἄλει.
 Καὶ πάλιν τὸ ἀσύμφωνον ἐτεροφύλοισιν λέγει.
 Ἐντεριώτη, τὸ εὐθέος. Ἐνώπια, εὐθέα.
 Ἐξεστιακέναι δὲ ἐστὶ (4) θαυμάσαι, καταπληῆσαι.
 335 Ἐπανυλις, μάνδρα τῶν βοῶν, πρὸς δὲ καὶ τῶν προ-
 βάτων (5).
 Ἐρίπνη, μέγας ὑψηλὸν (6). Ἐροσίεττα, δροσῶδη.
 Εὖσιος, ὁ Διόνυσος. Ἐφεδρος, ὁ κυβεύων (7).
 Ἐχέβημος, ὁ ἀσφαλής. Ἡ λόγχη δὲ, ζυγὺν (8).
 Ἐτιος δὲ ρόφημα ἐστὶ (9) ἐξ ἀλεύρων παντοίων.
 340 Ἐπίσιον, τὸ αἰδιδίον. Θαλάμας δὲ, τὰ κοῖλα (10).

(1) B, ἐπν. C, ποτηρέσεια.

(2) B, ἀφρωνος.

(3) B, στανπαί. C, τυγχάτουσι.

(4) B, ἐξασπείσαι δὲ ἐπν. C, ἐπν.

(5) C sine μάνδρα. Codex B sine κρεί.

(6) B, ὑψηλόν.

(7) AB, ἔφωδες. C, ἔφωδες ὁ κοσίβων. In codice B, pag. 136, cum lemmate τῷ Ψελλοῦ, repetiti occurrunt ejus opusculi versus 337, 340, 381, 420, 434, 440, 441, 443, 444, 453, 455; et ibi legitur ἔφωδες. Reperi eodemet versus cum lemmate εἶποι τῷ Ψελλοῦ ἀπολιτικῇ ἐρμηκτιύουτις λέξεις, in co-

dice 2599, p. 194, 2; atque ibi est ἔφωδες. Vide Addenda.

(8) B, λόγχι. C, ζυγίτη.

(9) B sine ἐπν.

(10) C, θαλαμάς δὲ ἀκοῖλα.

Prius hemistichium, ob pravam accentus sedem, videtur sic reformandum, π' αἰδιδίον, ἐπίσιον. Sed infra v. 455 eodem modo legitur; nec aliter in B iterum p. 136, 2, et in codice 2599, p. 194, 2. Unde id intactum reliqui. — De utraque voce vide t. 1, p. 240. Ibi in nota ἐπίσιον pro ἐπίσιον legendum est: sic enim citatus Pierseus sui locum Paelli exhibuit.

Εκχύμωμα, παρέχουσιν (1). Τὴν ἐφελκίδα, μύκην.
 Ἐκφυμα, τὸ ἐξάνθημα (2). Τὸ ἐλάπτεσθαι, γυῖσθαι.
 Ζάκλον ἐστὶ τὸ δρέπανον. Ζάκορος, νεώκορος.
 Ζατρεῦειν, τὸ ἐν μύλωνι κυρίως βασανίζειν.
 Τὸ δὲ βασανιστήριον ὀνόμαζε ζητρεῖον. 345
 Ζευγίσιον τὸ τέλοςμα τυγχάνει τῷ ζευγίτου (3).
 Κουρεῖς οἱ τῶν προβάτων δὲ νακοτιλταί (4) καλδνῖαι.
 Ἡ σῖδη, τὸ ροῖδιον. Συκάμινα δὲ, μόρεα (5).
 Ἡμότος (6), μικρὸς αὐλός. Ἦτερον, ὀμφαλῶ μέρος.
 Ἡρδανωμένος, ὁ λεπρός (7). Ἦνυσέρον δὲ, τὸ κῶλον 350
 Ἐχῆος γὰρ καὶ ἡνυσέρον καὶ κεκρύφαλος, μέρος (8).
 Ὁμοῦ γαστέρως πεφυκασι ταῦτα δὲ τρία μόνα.
 Ἡγητορία πέφυκε τῶν σύκων ἡ παλάθη (9).
 Καὶ ἦια, τὰ βρώματα. Ἡίθεος, ὁ νέος.
 Ἰκισίος, ὁ μικρότατος. Ἰλαίνω, τὸ μωραίνω. 355
 Ἠλέματος (10), ὁ μάταιος. Ἠλέκτρα, ὠκείων πύλαι,
 Τὴν (11) ἐκ πολλῶν συναγωγὴν καλῶσιν ἡλιαία.
 Ἠλίβατον, τὸ ὑψηλόν. Ἠλυγῆ, ἡ σκοτία.
 Τὸ καθεκτάσιν ἀριθμεῖν ἡμερόλεκτον λέλει.

(1) A, ἐκχύμωνα. Idem mendum in eodem Psello t. 1, p. 240. Infra post v. 479 codices hunc versum iterum exhibent. Ad rem vide t. 1, p. 233.

(2) Psellus t. 1, p. 241 : ἐκδέματα, καὶ ἐξασθήματα. Rescr. ἐκφύματα. Est et hic versum infra 475^m.

(3) B, ζευγίτου. C, ζευγίου.

(4) A, νακουπλταί. B, νακουπλταί. C, νακουπλταί. Cangiuss Gloss. in Νακοπάτης non valde diligenter scripsit : K. οἱ τῶν σφ. δὲ νακοπλταί κ.

(5) Conf. t. 1, p. 241, 1, 2.

Ordo literarum neglectus fuit, et ita passim.

(6) Corrigendum ἡμότος. — Ad ἦτερον conf. v. 365, 464.

(7) B, ἡρδανωμένος.

(8) C, καὶ κρύφαλος καὶ μέρος. Habuit in suo codice καὶ κρύφαλος μέρος, et correxit, hoc loco usus Piersonus ad Manr. p. 179. Conf. v. 321.

(9) Versum Suidas, laudato Pselli nomine, recitavit in Ἠγήπρε.

(10) BC, ἡλάματος.

(11) B, τῶν.

- Τὸ δὲ ἡμιδιπλοῖδιον (1), ἔσθημα γυναικεῖον.
 Τὸ δίκροσσον ἐξύφασμα ἡμιτύβιον λέγε (2).
 Ἡμιδαῆς, ἡμίφλεκτος. Ἡνία δὲ, τὰ λῶρα.
 Ἦνις, ὁ ὀνιούσιος. Ἀνδρεία (3), ἡνορέα.
 Ἦπιτον (4), ὄρος Θρακικόν. Ἠπύτης, ὁ χειράκης.
 365 Ἦτριον, τὸ ὑπομφάλιον (5). Ἠτριον, ἐνδυμά τι.
 Ἡ μίνθη, τὸ ἡδύοσμον. Ἄρινον (6) δὲ, τὸ νάπυ.
 Θάμιξ, σπάρτος χαυνάβινος. Θεάσις (7), ἀνεμός τις.
 Θαμάλωπες, οἱ ἀνθρακες. Θεῶν, κωστόιον τι (8).
 Θριά, τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Ἰμάντωσις, ἡ δέσις.
 370 Θαιρὺς δὲ χατονόμαζε τῶν θυρῶν τὰς σίεσφείας.
 Θαμάλωπες, ἡμίφλεκτοι. Θεόφιν, θεοῖς, ἴσος.
 Τὸ ὑπὸ σκάληκος βρωθὲν θριπηδέσιαιον λέγε.
 Θωμοὶ (9) σπερμάτιον οἱ σωροί. Θωμίξω, τὸ κεντρίξω.
 Ἰακχος (10), ὁ Διόνυσος. Ἰάλεμος, ὁ θρήνος.
 375 Ἰθματα (11), τὰ βαδίσματα. Ἰθρις, ὁ ἔκτομιάς.
 Ἰλλήμενος (12), δεσμούμενος. Ἰλλίξειν, διαφεύειν.
 Ἰμαῖος, ἐπιμύλιος ὡδή πως χαλουμένη (13).
 Ἰξαλος ὁ ὀρμητικός. Ἰντις, υἱὸς ὁ νέος (14).
 Ἰππος, ἡ ἰῶν μυῶν παγίς. Ἰσμαρος (15), Θράκης πόλις.
 380 Ἰακὴ μὲν ἡ δῖωξις, ἰαχμὸς δὲ, ὁ κλόνος.
 Καρδαί ἐστὶν ὁ βάρβαρος. Ἡ μάκίρα δὲ, καρδόπη (16).

(1) B, ἡμιδιπλοῖδιον. C, ἡμιδιπλοῖδιον.

(2) C, ἡμιτύβιον. Cf. t. 1, p. m. 240.

(3) AB, ἀνδρείον.

(4) C, ἡπιτον. Max B, ἡπύτης.

(5) C, ὑπομφάλιον. Cf. v. 349.

(6) AB, ἄρινον. Psellus t. 1, p. 240, ἄριον, τὸ νάπυ. Ibidem et

μίνθη illustratur.

(7) C, θεάσις.

(8) B, κωστόιον τι.

(9) C, θωμοί.

(10) Codices, ἰακχος.

(11) C, ἰθμα τὰς πύλεις.

(12) Forsan ἰλλήμενος.

(13) C, ὡδή ὅπως x. AB, ὡδή πως. Erat ὡδή restituendum.

(14) Puto eum scripsisse ἴνις.

(15) B, ἰσμαρος.

(16) B, μακίρα. C, μακτερ sine accentu. B rursus pag. 136,

Κεῖχρῖνης, εἶδος ὄφεως. Κέραῖρε δὲ, τὸ κίργα (1).
 Κοάλεμος μὲν, ὁ μωρὸς· κόβαλος δ', ὁ ληστέυων.
 Κεραία δὲ, τὸ πλάγιον πρὸς τὸ ἰστίον ζύλον.
 Ἰκ' αὖ ἐστί, τὸ σύντομον. Ἰππερος, ἵππων ἔρως (2). 385
 Κάμασον, τὸ πικουτζουλον. Κέμφος (3), εἶδος ὀρνέυ.
 Κηλὰς ἀλώπηξ πέφυκε, καὶ κυφὼν ἢ κυνάγχη.
 Κίμβιξ, ὁ φιλοχρήματος. Κνησμὸς, ὁ τραχὺς τόπος.
 Καλχαίνειν, τὸ ταρασσεσθαί. Κωμαίνειν, τὸ νυσθάζειν.
 Κυρίδια, ἐρεῖσματα '4, τὰ ἀπὸ τῶν κυάμων. 390
 Κενῶχος, τὸ θαλάττιον. Κύρβεις (5), ἄξοτες νόμων.
 Κορκορυγή, ὁ θόρυβος. Ὁ δόλιος δὲ, κέρκωψ (6).
 Κλάερα δὲ, τὰ φέλλια. Κιχλισμὸς, μικρὸς γέλως (7).
 Κρηΐζειν μὲν, τὸ ψεύδεσθαί· κόβαλος δ', ὁ πανδρὸς (8).
 Κορδαχισμὸς, ἡ ὄρχησις. Κωμάζει, κῶμον (9), ἄδει. 395
 Κνώδαλα τὰ θαλάσσια ὀνομάζονται ζῶα.
 Κολλήριον, ἄρτος μικρὸς, 10 Κομφὸς δὲ, ὁ πανδρὺς.
 Κυρηάσει, μαχήσεται. Κύρητα, ἡ Δημήτηρ.

μακρὰ. Scholiastes Nub. 672 :
 μακρὰ δὲ ἡ μικρὰ θυρία, ἡ δὲ καρ-
 δος, μεγάλη.

(1) C, κεραῖρη δὲ τὸ κίργα.

(2) A, ἵππερος. C, ἵππερ ὡς ἱ.
 ἔρερ.

(3) C, κέμφος. Versum citavit
 Cangius Gloss. in Κάματος.

(4) C, ἐρεῖσματα.

(5) B, κύρβης.

(6) C, κέρκωψ.

(7) Est verus in Cangii Glos-
 sario sub Κλάερα, eum mala scri-
 ptura, καλισμός.

(8) B, κρηΐζειν. C, κώλαος. Cf.
 v. 383.

(9) C, κῶμον. Choricius in

Procop. § 15 : καθάπερ πὴν Πολέ-
 ματα λόγος, ἐπιπὶ τὴν Σισυράτην
 περὶ ἐλπίδα, πὴν περιήγειρεν ἀπὸ βα-
 λῆν ἀπὸ ξίας, ἐφοφάγειεν πὴ καὶ αὐτὸς
 καὶ τὸ κωμάζειν αὐτοχρῶς. Codex
 3087 : αὐτὸς καὶ μέγην καὶ τὸ κωμ.
 Habet et Sisyrañ. Illud autem est
 optima lectio, quum saepissime
 jungantur κῶμος et μέγην : vide not.
 ad Herod. Epim. p. 71.

(10) Adduxit versum Cangius
 Gloss. in Κομνείας. Ibi etiam ad-
 duxit verba Pselli a me edita t. I, p.
 237, κομνείας καὶ ἀνακλίσματα,
 ὀφθαλμικὰ φάρμακα, scripto ὀφθαλ-
 μικὸν φαρμακον, quod non exhibet
 codex.

- Κολχύλια, τὰ ὄσπρεα. Ὡχρες, εἶδος ὀσπρείου.
 400 Ὡσαύτως δὲ καὶ ἑλέκος, ὅπως τοῖς λαθύρεσι.
 Καλύντρω, τὸ φιλοκαλῶ. Ὁ πάσσαλος δὲ, κάμαξ.
 Ἀτέραμνα, ἀνέψπτα, οἷα τὰ κερασδόλα (1).
 Λάχανον (2), τὸ καπύριον. Λορζὴν, συσκευασμένον.
 Λυκάβας, ὁ ἐνιαυτός. Ἡ δ' ἄμαξα (3), ἀπήνη.
 405 Λευρὴν, τὸ λεῖον καὶ πλατύ. Λήδιον (4), ἔσθημά τι.
 Λειρόφθαλμος, εἰ διφθογγῶν, τὸν προσνηῖ σημαίνει (5).
 Εἰ δὲ ἰῶτα γράφουσι, τὸν ἀναίσχυτον κάλει.
 Λέπεδνα, ἱματιόδετα (6). Τὰ χέρνιβα δὲ, λέβης.
 Μαζὰς, σάνις τεύραγονος. Μαιμάσσειν δὲ (7), τὸ
 σφυρίζει.
 410 Μύρτα, μυρρίνης ὁ καρπός. Ὁ δὲ ποιμὴν, μηλάτης.
 Μηρυμα, τῆμα, κατάσμα. Φωλεός, μυαζία.
 Μονόφωνος, ὁ μάχιμος. Μαμωνᾶς δὲ, ὁ πλούτος.
 Μαζονομεῖον, ἄλγος τι (8) ἐν ᾧ φυεῖται μάζα.
 Μαργίτης, ὁ αἰόητος (9). Μακοᾶν, τὸ μωραίνειν (10).

(1) B, ἀνέψπτα. Quid sint πῶ
 κερασδόλα abunde docet nota
 Ruhnkenii: ad Timæi Κερασδόλα.

(2) B, λάχανον: quod et inve-
 nerat Cangius et correxit, hunc
 versum allereus in Gloss. sub
 Καπύριον.

(3) B, ἀμάξα. Pro λορζὴν συ-
 σκευασμένον, legi velim λορζὴν, συ-
 σκευασμένον. Suidas: λορζὴς. . . .
 συσκευασμένος τὸ σῆμα.

(4) A, λήδιον.

(5) B, λειρόφθ. . . προσνηῖ. C,
 λειρ. αἰ διφθογγῶν. Mox C, γράφω σοι.

(6) C, λέπεδνα. ABC, ἱματιό-
 δετα. Puto eum scripsisse λέπε-
 δνα. Mox C, λέβης.

(7) B, μαιμάσσειν, duplici mendo

Abest integer is versus a cod. C.

(8) AB, π. Alciophron III, 49:
 ἢν μὴ τι δέξαιτ' ἢ πύχ' βουλευσάται.
 Codex 2720, ἢν μὴ π, recte om-
 nino; ac puto π esse mendum ty-
 pographicum Wagnerianæ, qua
 uitor una eaque mendosissima.
 Aliud notabo notabilius. Mox Al-
 ciphron: οὐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περὶ
 βλαπτός οὗτος ἐξ αἰσίδιμος γάμος Κα-
 ρεπὺς καὶ Λιναράπυς. Idem co-
 dex non incommode ἔσθ' inser-
 tum habet ante γάμος: habet et
 εἰς μακράν.

(9) Conf. t. II, p. 356; et quæ
 sunt collecta in Classico Diario
 t. XII, p. 164.

(10) Conf. not. ad Planud. Me-

Τὸ μεταξὺ δὲ τῶν μαζῶν μεταμάζιον χέλει. 415
 Νάκος, δέρμα τὸ αἷγιον (1). Νασμός, ὁ μέγας ὄμβρος.
 Ξύρεος ἐστὶν ὁ κίνδυνος (2). Ἐρεκλῖα (3), τὰ σχισιὰ δὲ.
 Ξυσίς, τὸ περιβάλειον. Ὁ λησίης δ', ὁ διδύκος (4).
 Οἰσυπηρὲς, ὁ ῥυπαρὲς· οἰσύπη γάρ, ὁ ῥύπος (5).
 Οἶδακες, τὰ μὴ πέπτια ἀκρόδρα (6) τῶν δένδρων. 420
 Γύναιχα δὲ τὴν φίλοιον οἰνοκάλχλαινα (7) λέγει.
 Οἶνος δὲ βίβλινος ἐστὶν ὁ βλύζων (8) ἐκ τῆς Θράκης.
 Πλῆμμαλον (9), τὸ μολιόδιον. Τὸ σήπομα, πλαδῶν.

tam. p. 371; Class. Diar. ib. pag. 166. — Plerumque per duplex α scribunt μακκῶν: sed librarii literas pro libitu repetunt, aut non. Nescio an hinc fuerit juvandus Pindarus Olymp. vi, 106, ubi μακκῶν τί τι νίος doctos impedit. Propono μακκῶν, pro μακκῶν, ab μακκῶν, eritque senarius «respondebat», μακκῶν, μακκῶν, synonymus praecedentis verbi ἀποφθιγῶν.

(1) Conf. Class. Diar. t. xiv, pag. 360, et Notit. Mss. tom. ix, part. ii, p. 238.

(2) B, ἐκ. De proverbio, quod respicitur, ὅτι ξυρεὺ ἀκμῆς, vide t. ii, p. 199, 262. Niceph. Callistus Laud. Marie Magd. p. 42: καὶ ὅτι ξυρεὺ ἀκμῆς τῆς τοῦ ἀποστόλου· loquitur de lege judaica, quae quasi umbra erat christianae legis, et tunc in eo fere erat periculi ut deleteretur. Synesius De regno p. 21: τὴν γὰρ πάντα ὅτι ξυρεὺ ἵσταται ἀκμῆς, ἢ δι' οὗτο ἢ βασιλῆος ὅτι τὰ πράγματα, τὴν ἀδικομένην χροίαν ἢ ἀσυχρόν τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς τὴν εἰμω-

μένην φεραμένην. Non male delebitur alterum τὴν, a duobus codicibus absens. Georgius Acr. Hist. c. 65.

(3) C, ἐρεκλῖα. Photius Bibl. § 261, p. 1460, 3: ὑπαρξάντος ὁ πολλοὶς αὐτὸν λυσσιπλῆς γὰρ δὲ τῇ πόλει. Codex 2967, λυσσιπλῆ φαρυγῶν: bene, modo permutatronicus solitis juvetur lectio, reponaturque λυσσιπλῆ φαρυγῶν.

(4) B, ἐδιδύκος.

(5) Conf. t. ii, p. 403 Versum habet Kænius ad Greg. Cor. D. Ion. § 150.

(6) B, ἀκρόδρα, et altero loco, scilicet, p. 136, ἀκρόδρα.

(7) Vocem unde habuerit nescio. Vicinum est, idque rarum, πομπὴ οἰνοκάλχη.

(8) B, βίβλινος. Vinum Biblium, scilicet ab urbe Thraciae Biblina vel Biblia: vide tom. ii, p. 241, n. 3.

(9) B, πλούμαλον. C, πλούμαλον. Cangius versum adfert Gloss. in Πλούμαλον, et πλούμαλον contra libros scribit. Est et πλούμαλον in Zonaræ lexico, accentu latino.

- Τὰ τῶν ποδῶν εἰλήματα ὀνόμαζε ποδεία (1).
 425 Πρυτανεῖον, τὸ νόμισμα, ὁ τόπος (2) δὲ πολλάκις.
 Ποταίνιον, τὸ πρόσφατον. Πυρὴν, ὁ σῖτον ἐλαίας (3).
 Πρήνικος, ὁ εὐκίνητος. Πέριλος, τὸ αἰδοῖον (4).
 Ὁ κύριος τῶ ἄρματος καλεῖται παρσίδατης (5).
 Περίττιαινος, ὁ περιττίως αἰνούμενος εἰς κάλλος.
 430 Ῥαϊκὸς (6), ὁ Ἕλλην λέγεται. Ῥῶπος, ποικίλος φόριος.
 Ῥάδαμνος, κλάδος καὶ βλαστήος. Σκυλίωμας, λωρ-
 τόμος (7).
 Διὸς βαλάνης λέγουσι τὰ κάρνα οἱ πλείους (8).
 Καὶ πιτύνα (9) πέφυκεν ὁ καρπὸς τῆς πιτύας.
 Κόκαλον δὲ, ὁ σίρῳλος (10). Καὶ τὸ κρέμνον, γῆθον.
 435 Αἱ τῶν σκορῶδων κεφαλαί, μάλυζαι, γέλγιθες τε (11).

(1) C, εἰλήματα ὁ. ποδεία B, ποδεία. Versum protulit Cangius Gloss. in Ποδεία.

(2) C, τόπος, sine articulo. B, ὁπος.

(3) Prius hemistichium adtulit Koenius ad Gregor. Cor. D. Ion. § 170. De altero vide supra t. II, p. 404.

(4) C, αἰδοῖον. Nuper scriptum fuit e Suida περίλος: sed in Suida, saltem Kusteriano quo utor, est περίλος.

(5) C, παρσίδατης.

(6) In B e correctione fuit additum Ἰαντε ῥαϊκός. Sed nihil mutandum. Hesychius: Ῥαϊκός, Ἕλλην. Vide notas interpretum, inter quos Albertius Psell: loco est usus.

(7) Piersonus, ad Mærid. p. 354, versu Pselli allegato, errorem in σκορῶδες, pro σκορῶδες,

notat, et ait homini esse relinquendum, quum non aliter scripsisse e versus positici dimensione liqueat. Cangius Gloss. in Λωρτόμος, versum recitans, scribit σκορῶδες, λωρτόμος, additque sic in cod. regio esse. Equidem σκορῶδες in nullo reperi, sed in B, idque omnino malum, λωρτόμος.

(8) C, πλείους.

(9) C, πιτύνα, superscripto πι. Bene πιτύνα, scilicet κάρνα. B, πίφυκα.

(10) Codices, σίρῳλος: quod non mutavit, hoc versu usus, Casaubonus ad Athen. II, 78, pag. 461. B, altero loco, p. 136: σίρῳλος, πὶ δὲ κρέμνον γῆθον. Emendatior est scriptura codicis 2599, p. 194, 2. Conf. et t. I, pag. 241.

(11) B, μάλυζαι. C, μάλυζαι σίλγιδες. AB, γέλγιθες. Codex quo

Ὁ πέπων δὲ γε, σικυός (1). Ὁ δὲ ἐρυός, πῶμά τι.
 Ἡ φύσις εἶδος πέφυκε μάλης ὑδατουμένης (2).
 Ὑπότειμμα βαρβαρικὸν χέλει τὴν ἀδурτάκην (3),
 Καὶ σίραιοι (4), τὸ ἔψημα· πικαίειον, τὴν ῥίζαν.
 Τὸ δὲ μαλάξαι λέγουσι πολλάκις ἀγοράσαι (5). 440
 Σκύται καλεῖτ' ἡν κεφαλὴν πολλάκις Ἰπποκράτης (6).
 Στροφέα δὲ γε σπόνδυλον φασὶ πῦν (7) τὸν ὀδόντα,
 Καὶ αἰετοὺς ἀνόμασε (8) τὰς φλέβας τῶν χροτάφων·
 Τὰς δ' ἀρτηρίας εἶρηκεν αὐτὸς οὗτος ἀόρτας (9),
 Καὶ κέβλην μὲν τὴν κεφαλὴν (10), κύβιον τὸν ἀγκῶνα, 445
 Τὸν θάλακκα δὲ κίθαρον, κρατῆρας τὴν ὀδόντας (11),
 Τὸ κῶλον δὲ τὸ ἔντερον ἐσχάτην πῦν γαστήρα (12).
 Ἔσσι δ' ὅπου τὸν τρέχηνλον σλόμαχον τῆς ὑστέρας,
 Τοῦ δὲ ἐνίερου τὸ λεπίον κατονομαεὶ δέριρον (13).

Koenius est usus ad Gregor. Cor.
 D. Dor. § 56, habuit μοιζαί (cor-
 rexat Koenius μάλοζαί) γέλοζαί
 π. Cf. Psellus Lexico supra t. I,
 p. 241.

(1) B, σικυός. Mox AB, πῶμά
 π. C, πῶμά π. Malui πῶμά π. Cf.
 t. I, p. 239, 3.

(2) A, ὑδατουμένη. Et ita in B
 esse videtur.

(3) AB, τὴν ἀδурτάκην. Cf. t. II,
 p. 484, Add. ad p. 317.

(4) A, σίραιοι. Conf. tom. I,
 p. 239, 4; t. II, p. 405.

(5) C, λέγουσιν π. ἀγοράσαι.

(6) C, σκύπ. . . ὑπocrάτης. B,
 altero loco, scilicet p. 136, ἱπ-
 οκράτης. Vide t. I, p. 239, et Foe-
 sii Œconomiam.

(7) Hippocrates scilicet. Vide
 Foesium in Σπόνδυλος.

(8) Hippocrates. B, altero lo-

co, βελέας. Cod. 2599, κρατῆρας.
 Vide t. I, p. 239.

(9) Codd. ἀόρτας. Et sic AB
 loco altero. Codex 2599, ἀόρτας.
 Vide t. I, p. 239.

(10) Vid. t. I, p. 239. Versum
 habet Cangius Gloss. in Κύβιος.
 Cf. t. I, p. 239.

(11) Ad utrumque nomen cf.
 t. I, p. 239.

(12) Conf. Pselli Lexicon su-
 pra t. I, p. 239.

(13) A, κατονομαεῖ. B, ἐπocrα-
 ζει. Est ἄρτης apud Hippocra-
 tem, unde rejeci imperativum.
 Et κατονομαεῖ habet Suidas Psel-
 li versum rectans in Δύρτης. De
 Δύρτης nonnihil fuit dictum ad
 Manassem, post Nicetam Euge-
 nianum, p. 409. Adde Schellen-
 bergium ad Antimachi fragmen-
 ta pag. 107.

- 450 Τίτιδας (1) φλέβας λέγῃσι τὰς περὶ τὴν καρδίαν·
Πολιπτερινίδας δὲ φασὶ τὰς ὕσας ἐν ταῖς πτέρυασι (2).
Τὸ δὲ ἀσφρεῖον μύριον πτερά που καλῶσι (3).
Κορώνην δὲ τὸ κάρωνον λέγῃσι τοῦ ἀλκῶνος.
Ἦτρον τὸν ὑπομφάλιον ὀνομάζουσι τόπον (4).
455 Ἐπίσιον τὸ αἰδῶιον· θαλάμας δὲ, τὰ κοῖλα (5).
Στόρβη (6), ἡ ἐπιδόρατις. Σχάδνεις, τὰ κηρία.
Σκυῖάλη, τὸ φράγγελλον. Στίβη, ψύχος καὶ πάχη (7).
Στραβγαλίδες, τὰ δύσληπτα (8). Τορεύειν δὲ, τὸ
γλύφειν.
Τηλαύγημα, λέπρας ἀρχή. Τευτάζειν, τὸ πλα-
νᾶσθαι.
460 Τυπὰς ἡ σφύρα πέφυκε, τυμβὰς, ἡ φαρμακίς τε.
Τετύφωται, τὸ μέμπει (9). Θριγκὸς δὲ, τὸ τειχίον.
Ἐπερμαζᾶν δὲ, τὸ πλεῖν. Ἐδατίδες (10), σιγῆνες.
Ἦπαφρον μὲν, τὸ χυφίον. Πέζας, τὰ (11) πρὸς τοὺς
πόδας.
Τὰς ἀρτηρίας, ἱεῖδας (12). Τὰ δὲ ὅσ' αἶμα ῥοαῖ.
465 Ἐπόξυσεν, τὸ ἀποξυ. Σφάκελος (13), τὸ φλεγμαίνειν,
καὶ τὴν φθορὰν καὶ νέκρωσιν, καὶ χέκωσιν παντοίας (14).

(1) BC, ἱπιδας.

(2) B, πτερινες.

(3) C, πτερά που καλῶσι.

(4) Conf. supra v. 349; et t. 1, pag. 239.

(5) Fuit jam lectus hic versus post v. 339. Vide ibi notam. —

C, ὀπίσιον μὲν τ. B, κοῖλον.

(6) C, στόρβη: forsan, στόρβη.
A, στόρβη. B, ἐπιδόρατις.(7) Habet Cangiis versum
Gloss. in φραγγέλλον, cum maius
scriptura cōn(8) C, φραγγαλίδες. For-
san δύσληπτα. Suidas: φραγγαλίδες, πῆ
δύσληπτα ἄμματα. Sed et bene
δύσληπτα, translato nomine ad
aenigmata et verba obscuriora.

(9) C, μέμπει.

(10) B, ὑδατίδες.

(11) C, πῆς.

(12) C, ἱεῖδας. Mox forsan
ῥοαῖσιν: vid. t. 1, p. 240, 4.(13) C, ἀποξυσφάλκος: cf. t. 1,
p. 240, 5.

(14) Conf. t. 1, p. 236, 8.

Φωίδας (1), τὰ φλογίσματα. Καταφοράν δὲ, κῶμα (2),
Φάτνωμα, τὸ σασίδωμα. Φόδερα (3), αἱ συνθήκαι.
Φλογμός ἐστὶν ἡ φλεγμονή (4). Χελύσσειν δὲ, τὸ
βήσσειν (5).

Τινὲς δὲ καὶ τὴν πύρρῳσι ὀνομάζουσι φλέγμα (6). 470

Χρόνια δὲ ἀλγῆματα τὰ κέδματα τυγχάνει (7).

Σπάδωνα δὲ, τὰ σπασματα (8). Πάθος δὲ τι, χυόνην.

Ἐκχύμωμα, παρέκχυσιν. Τὴν ἐφελκίδα, μύκην (9).

Ἐπέρινος, κατ'ἀξρος (10). Βλοσίρισμοι (11), ἀπορίαι.

Ἐκφυμα, τὸ ἐξάνθημα. Τὸ ἐλάπτεσθαι, γυῖσθαι (12). 475

Ἄλλα τε πλεῖστα πέφυκεν ὀνόματα σκοταῖα (13).

Ἄλλ' ἀποχρῶντα πέφυκε καὶ ταῦτα, σίεφνφόρε (14).

Χελιδωνίς, τὸ πάτημα τὸ κάτω τῆς εἰσόδου (15).

(1) Conf. notula mea ad Plu-
tum v. 535.

(2) Conf. t. i, p. m. 240.

(3) Latinum est *fœdera*. Hunc
versum habet Cangius Glossar. in
Φοίδας. Ait et esse *φύδες* in alio
codice; quod non inveni, mutan-
dumque fuerit in *φωίδας*. In
Glossis juris Labbæanis est *φω-
ιδέαι*: latine, *fœderati*.

(4) B, *εία*. — Cf. t. i, p. 240.

(5) Codd., *χελύσσειν δὲ π βήσσειν*.
Et ita codex Bernensis, unde ver-
sus abhinc postremos recitavit
Sinnerus Catal. Bern. tom. i,
pag. 587; nec aliter codex quo
usus est Pierzonus ad Mœr. pag.
109. Correxerit Pierzonus eo quo
scripsi modo. Ipse Psellus cor-
rectus a librario habitus tom. i,
p. 240: *χελύσσειν, βήσσειν*.

(6) A, *φίγμα*.

(7) B, *χρόσι*. Cf. t. i, p. 241

(8) Bern. *σπιδωνη*. Forsan *σπι-
δωνη*. Vide t. i, pag. 240.

(9) Hic versus jam exstat post
v. 340. Videtur abesse a codice
Bernensi, ut et sequentes duo.

(10) Vide t. i, p. 240.

(11) Psellus t. i, p. 241: *ὀβλι-
τηρισμός, ἡ ἀπρία*. Ex utroque loco
veram scripturam eliciat alius.

(12) Exstat supra post v. 341.

(13) Est *σκαταῖα* in codd. et
libro Bernensi.

(14) Hic versus ultimus est in
codice Mediceo, teste Bandinio
Catal. t. ii, p. 373, qui invenit,
vel, quod solet facere, male scrip-
psit, *ἀποχρώται*. Qui sequuntur
versus in Parisinis et in Bernen-
si, suo loco sunt moti.

(15) C, *χελιδωνίς*, ut et Bern.
Cangius versum habet Gloss. in
Χελιδωνίς, cum ea scriptura quam
exhibui. Est aliorum *χελωνίς*.

- 480 Φαίρειν, τὸ φαίνειν καὶ κινεῖν (1). Ψεφαῖον, τὸ σκοτίζων.
 Ὁ δὲ ἀγκών, ὠλέκρανον (2). Ὀρεσίος, ὁ ἀκμαῖος.
 Ἄλφιτα δὲ προκάνια, τὰ ἐκ χριθῶν ἀφρύκλιων (3).
 Ἄλφιλα δὲ προλαίνια, τὰ πρόσφατα τὴν φύσιν (4).
 Καταίτυξ, περικεφαλαία δὲ μὴ ἔχουσα τὸν λό-
 φον (5).

(1) Bern. φαίν, si Catalogo
 fidendum. AB, ψ. π. uer. C et
 Bern. καί.

(2) C, αἰγών. Bernensis liber,
 δ' ὠλέκρανος.

(3) Non est hic versus in A nec
 B. Est in Bernensi. Exstat in A,
 p. 213; in B, p. 136. C et Bern.,
 φρεσάνια. Bern. ἀφρύκλιων. Cf. t. I,
 p. 238. Est ἀφρύκλιων in cod. 2599,
 p. 194, 2, qui hunc versum cum
 pauculis aliis tenet.

(4) Abest a libris et a Bernen-
 si. Addidi eum ex cod. 2599,
 l. c., et ex codd. A, p. 213, B,
 p. 136. Primus male, στροπαλία:
 vide v. 426.

(5) Accedit et hic versus ex
 iisdem fontibus quibus præce-
 dens. B, καπῶξ, περικεφαλαία δὲ.
 Est καπῶξ in H. K, 258. Prius
 hemistichium longius est, nec
 facile corrigetur, si dematur δὲ,
 scripto περικεφαλαία.

ΠΟΛΥΒΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Τῶν (1) περὶ τὰς λέξεις ἀμαρτημάτων ἃ μὲν περὶ μίαν λέξιν γίνεται, ὡς ὁ βαρβαρισμός· ἃ δὲ περὶ λόγον, ὡς ὁ σολοικισμός· ἃ δὲ περὶ ἐναλλαγὴν λέξεων ἐν συντάξει, ὡς ἡ ἀκυρολογία (2).

Βαρβαρισμός ἐστὶν ἀμάρτημα ἐν μιᾷ λέξει παρὰ

(1) E codice 2552. Quo fuit tempore scriptus nos docuit librarius: σὺν Θεῷ ἰσὺ Ἰλαρίῳ μεταχὸς ἔγραψα πῦν τὴν λέξιν, καὶ ἐπλάσθη πρὸ ἑκτωδρίου (voluit ἑκτὸν scribere) ἑκτὴ ἡμέρα χυρς (anno scilicet 1496). Δόξα τῷ Θεῷ. Intelligendum πῦν τὴν λέξιν de Harpocrationis compendio. Sed plus fecit quam significavit bonus Hilarion. Descripsit enim et alios libellos complures in quibus est Polybianus. Auctores Catalogi, qui in codicis ætate non fuerunt satis accurati, nec fuerunt de Polybio prudentes satis: « Polybius » aiunt « vel » potius Herodianus. Ignorabilis quidem valde est Polybius ille, sed non ideo cum Herodiano confundendus. Sunt enim et alii codices (vide Bibl. Græc. t. vi, p. 349) in quibus illud de solæcismo opusculum et alia nonnulla Polybii nomen præferunt,

in his Matritenses duo, apud Yriartem pp. 148, 373, in quibus Πολυβίου Σαρδιανῶ. Inde magis etiam fit inter Polybium et Herodianum discrimen, quum Herodianus fuerit Alexandrinus. Yriartes quidem Polybii libri particulam de solæcismo Matritensi Catalogo pag. 148 inseruit, sed corruptam adeo et maculatam, ut nemo velit aut queat legere. Idcirco eam secure pro inedita habui, et infra suo loco reddidi. Cangius in indice-Glossarii libelli leptomus longius fœcit, prima ipsius operis verba leptomati contribuens, hocce modo: Πολ. σ. β. α. σ. πῦν περὶ τῶν λέξεων ἀμαρτημάτων.

(2) Polybii ipsius exstat observatio de acyrologia in Yriartus Catalogo pag. 148, nonnullis scripturæ vitis lœdata, quæ obiter emendabo: αἰνίματα pro αἰνίματα, πνίχθαι pro πνίχθαι, ἢ ὡς pro εἰ πρ.

τὴν παρ' Ἑλλήσι (1) συνήθειαν. Γίνεται δὲ κατὰ τρόπον τέσσαρας· ἑνδεῖαν, πλεονασμὸν, μετάθεσιν, ἀναλλαγὴν ἥτις καὶ ἀγτίθεσις καλεῖται. Κατὰ μὲν οὖν ἑνδεῖαν, εἴ τις λέγει Δημοσθένου χωρεῖ τοῦ σ, καὶ γέγραφα καὶ πεποίηκα, ἀπὸ τοῦ γεγράφασι καὶ πεποίηκασι. Περὶ δὲ πλεονασμὸν, εἴ τις λέγει Αἰσχύνους σὺν τῷ σ, καὶ ἐλέησας καὶ ἐφέησας, ἀπὸ τοῦ ἔλεησεν καὶ ἐφερον, καὶ κοιμᾶσαι καὶ σίεφαοῦσαι, τὸ δεύτερον παθητικόν, δέοι κοιμᾶ καὶ σίεφαοῖ, ἢ εἴ τις διαιροίη μὴ χαλῶς, ὥς τὸ κοῖλον, κοῖλον. Περὶ δὲ μετάθεσιν, εἴ τις φαίη κότρεαφον τὸν πρόταφοι, καὶ δρίφον τὸν δίφρον (2). Περὶ δ' ἀναλλαγὴν γίνεται βαρβαρισμός, καὶ (3) περὶ τὰς προσωδίας, καὶ ὅταν ἕτερα ἀπὸ ἑτέρων λαμβάνηται (4, γράμματα, οἷον εἴ τις λέγει φιέλην φιάλην, καὶ ὕελον τὴν ὕαλον, Κλεινία τε καὶ Λυσία τὴν γεικὴν, δέοι Κλεινίου καὶ (5, Λυσίου,

(1) Cod. παρ' ἑλλήσιν. Auctor de barbarismo ap. Valck. p. 194: *βαρβαρισμὸς δὲ εἰς λέξεις ἡμαρτημέναι παρὰ τὴν τῶν ἑλληνιστῶν συνηθειαν*. Alius pag. 197: *συναπεία ἐστὶν ἀκατάλληλος πρὸς τὴν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ τὴν τῶν ἑλληνιστῶν συνηθειαν*. Conf. et infra p. 338. Hinc Ἑλληνιστῶν restitui.

(2) Hoc metatheseos exemplo grammatici uti solent. Sic vulgo tamen loquuti sunt Dorienses. Hesychius: *δρίφον, τὸν δίφρον· Δωρικῶς*. Sed grammatici linguam vulgarem vel atticismum sequuntur. Conf. p. 338.

(3) Inserui καί. Debit auctor ipse scribere, καὶ παρὰ τ. παρ. καὶ παρὰ τοὺς χρόνους.

(4) Codex, λαμβάνεται. Sed infra recte ἵπαι subjunctivo jungitur, et est hic loci indicativus librari sphalma. Anonymus vel Proclus de epistolico charactere sic epistolam petitoriam conclusit: *δικαίως γάρ ἐστι τοὺς γράμλους φιλοῦς περὶ τῆς αἰτίας, ὅταν αὐτῇ μὴ περὶ τῆς αἰτίας μάλιστα*. Praetulerim lectionem codicis 1630: *ἵπαι... περὶ τῶν μάλ*.

(5) Codex: *οὐ φιέλην καὶ ὕελον τὴν ὕα ἀπὸ τῆς γεικῆς*. Ceterum φιέλη et ὕελος barbarismi sunt, sed respectu tantum dialecti Atticæ; et, Phrynicho iudice, homine severissimo, ὅσως est ἀδεύμων, quod a barbarismo longissime abest.

καὶ πετάμενος (1), δέον πετόμενος, καὶ εἰλάμην (2), ἀλλὰ οὐχ εἰλόμην. Περὶ δὲ τὰς προσωδίας (3), εἴ τις λέγει ὀξύτόνως μὲν φιλός, βαρέως δὲ σόφος, καὶ περισπωμένως σαιδῶν, βαρέως δὲ θράκων. Περὶ δὲ τοὺς χρέιους, εἴ τις τὸν μὴ (4) ἐργαζόμενον συνεσφαλμένως ἀρξὴν λέγει, τὴν δὲ πόλιν ἐκτεταμένως Ἄρξας. Γίνεται δὲ καὶ ἐν γραφῇ μόνῃ βαρβαρισμός, ὅταν τις μὴ κατὰ τὸν τῆς ὀρθογραφίας λόγον γράφῃ, διὰ μὲν τῆς εἰ διφθόγγου τὴν νείκην, διὰ δὲ μόνον τῆς τοῦ νίκης, καὶ τὸ ἐνκέφαλος διὰ τοῦ ν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ γ. Βαρβαρίζουσι δὲ καὶ οἱ ὅλως ἐκφύλοις (5) ταῖς λέξεσιν ἢ καθόλου ὑπερλαϊσμέναις χράμενοι, καὶ λέγοντες σίλλλον μὲν τὸ γραφεῖον, καὶ κράβατον (6) τὸν σκίμποδα, ἐνὶ (7) δὲ τὸ ἐσίιν.

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Σολοικισμός ἐστὶν ἡμαρτημένη λέξεων σύνθεσις παρὰ (8) τὴν παρ' ἐχασίοις συνήθειαν. Ὡς περὶ δὲ ὁ

(1) Et *πέταμος* non fuit quidem *atticum*, sed *hellenicum*. Puto *Mæridem* non pro barbaris habuisse voces quibus suum ἑλληνικῶς adfixit.

(2) Nec caret *εἰλάμην* auctoritatibus quibus vindicetur. Nonnulla notavi ad Theophrastum p. 966.

(3) Codex: *περὶ δὲ πὺς πότους πὺς προσωδίας περὶ δὲ πὺς πότους*. Forsan legendum, *περὶ δὲ πὺς πότους ἢ πὺς προσωδίας*.

(4) Codex, *τὸν μὴ... ἀργε*.

(5) Codex, *ἐκφύλος*. Cangius, eo loco usus, Gloss. in *Κράβα*-

τον, non offendit ad *ἐκφύλος*, et *ὑπερλαϊσμέναις* scripsit de more negligentior. Pro *ἐκφύλος* maluit *ἐκφύλος*: est latinum *stilis*.

(6) Cangius scripsit *κράβατον*. Scholiastes Nubium 629 nomen *ἀσκάτης* vertit *σκίμποδα*, *διφθον* *εἰδος*, ἢ *κράβατον*. Ceterum non omnino displicuit id nomen veteribus scriptoribus; sed non erat *atticum*.

(7) Quis id expectaret?

(8) Codex, *περὶ*, et sic statim bis. Yriartes, *παρὰ*: et id quidem recte inter quæ plurima *sphalmata*.

βαρβαρισμὸς παρὰ τοὺς βαρβάρους εἴρηται, οὕτως
καὶ ὁ σολοικισμὸς παρὰ τοὺς σολοίκους· καὶ γὰρ ὅπως
τινὲς προσηγόρευσαι τοὺς βαρβάρους (1)· ἢ κατὰ τὸ
ἔτυμον σολοικισμὸς ἐστὶ σώου λόγου αἰκισμὸς (2).
Γίνεται δὲ κατὰ τρέπους δύο (3)· κατὰ ἐνδειαν,
ὡς ἐν τῷ,

ἔρχονται πάλαι (4).

ὧνδεῖ γὰρ ἢ διὰ πρόθεσις· κατὰ πλεονασμόν·

Σαίρη (5) χρυσίη ἐξ ἡραθῆν κριμάσπητις·

πλεονάζει γὰρ ἢ ἐξ.

Κατὰ δὲ ἑναλλαγὴν γίνεται σολοικισμὸς, ἥτοι
ὅταν μέρος λόγου ἀνθ' ἑτέρου τεθῇ, οἶον, εἰ οὕτω
τύχοι, ὄνομα ἀπὸ ῥήματος·

Ὅς (6) πρὸς οὐρανὸν ἔβλεπε πᾶσαν αὐτὴν εἰδὼς,

ἀντὶ τοῦ τοξεύειν· ἢ ὄνομα ἀπὸ ἐπιρρήματος·

..... πόν (7) δ' ἐσαγμάτω θυμῷ,

ἀντὶ τοῦ νεωσί· ἢ μετοχῇ ἀπὸ ῥήματος·

Αἰὼς (8) ἀκρίαντων ἰσότης,

ἀντὶ τοῦ εὐρίχθαι· ἢ ἄρθρον ἀντὶ ἀστωνυμίας·

Τῷ γὰρ (9) εἰπὼς φρεσὶ θυμῷ.

(1) Eustath. ad II. B, p. 368 :
πρὸς βαρβάρους σολοίκους εἰσιν.
Cf. Weickeriana Hippocratis edi-
tio pag. 59.

(2) Coactam etymologiam ad-
hibuit et scholiastes quidam Dio-
nysii Thracis p. 659. Cf. Gram-
maticus Valckenarii pag. 303,
cum nota ; et Anonymus de so-
lécismo infra p. 239.

(3) Codex, δύο. Forsan γρεῖς.
Nam, si libellus est integer, tres
indicantur solécissandi modi :
defectus, pleonasmas, enallage.

(4) II. B, 801.

(5) II. Θ, 19.

(6) II. Δ, 176.

(7) II. Ο, 240.

(8) II. Κ, 547.

(9) II. Α, 55.

ἔδει γὰρ τούτῳ· ἢ ἄρθρον ἀντὶ ἐπιρρήματος·

Τῷ τοι (1) προσφώνως ἴστω,

ἀντὶ τοῦ διό· ἢ ἐπιρρήμα ἀντὶ προθέσεως·

..... ἀλλὰ Σαμάμαθρος (2)

Οἷσι διήκεις εἶσω ἀλὸς εὐρία κόλπον,

ἀντὶ τοῦ εἰς ἀλὸς κόλπον· ἢ ὅταν τὰ συμβεβηκότα τοῖς τοῦ λόγου (3) μέρεσιν εἰς ἄλλα ἐναλλάσσονται, εἶδος, γένος, ἀριθμός· ἢ ὅταν αἱ διαφοραὶ τῶν ἐπιρρημάτων, ἢ αἱ προθέσεις, ἢ οἱ σύνδεσμοι ἢ αἱ τάξεις τῶν συνδέσμων, ἐναλλάσσονται. Εἶδος ἐν μὲν ὀνόμασι·

..... δῖα γυπαῖον (4),

ἀντὶ ὑπερθετικοῦ, διωτάτη· καὶ,

..... μιλάτηρον (5) εὖτε πάντα,

ἀντὶ ἀπολύτου, μέλαν ὡς πίσσα· ἐν δὲ ὠτωνυμίαις εἶδος, ὡς Ζηνόδοτος γράφει,

Μηῖσι (6) πατρὶς οἶο,

ἀντὶ τῆς σοῖο κτητικῆς (7)· ἐν δὲ ἄρθροις εἶδος·

καὶ (8) θάρσῃ, ἢ γὰρ ᾗ οἱ,

ἀντὶ τοῦ ὅς γὰρ ᾗ οἱ· καὶ,

Μῦθος (9) δ', ὅς μὲν τῶν ὑμῶν, εἰρημάτων ἔστω,

ἀντὶ τοῦ ὁ μὲν νῦν. Γένος δὲ ἐν μὲν ὀνόμασι·

Δῖον (10) Σῆλως ἐοῦσα,

(1) H. E., 816. Est σοι pro τοι in codice Matritensi, et συνδέσμου pro ὅπρ. Illud hoc melius.

(2) H. Φ., 123.

(3) Codex, λόλου.

(4) H. B., 714.

(5) H. Δ., 277

(6) H. Ω., 486.

(7) Codex, οἶο κλητικῆς.

(8) H. Σ., 460.

(9) H. Θ., 524.

(10) H. Ψ., 409.

ἀντὶ τοῦ θήλεια· καὶ,

..... ἡδύς (1) αὐτμῶ,

ἀντὶ τοῦ ἡδέϊα· ἐν δὲ μετοχαῖς γένος·

Οὐκ (2) ἀν' ἐφ' ἡμαρτῶν ἔχων πληγῆτι κραιναῖ,

ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι, δυνικῶς. Ἀριθμὸς δὲ ἐν μὲν
ὀνόμασι·

Θιασιῶν (3) Γερῶν π.

ἀντὶ τοῦ Θεσπέας· καὶ,

Μειδιῶν (4) βλοσυροῖσι κροναῖται,

ἀντὶ τοῦ προσώπων· καὶ,

Ἀμφότερα (5), κῶδός π καὶ ἀγλαίη καὶ ὅπια·

τὸ γὰρ ἀμφότεροι ἐπὶ δύο καὶ οὐκ ἐπὶ πλειόνων τάσ-
σεται. Ὅμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τοῦ λόγου μέ-
ρεσιν ἐναλλάσσονται (6) οἱ ἀριθμοί.

Περὶ δὲ σχῆμα, ὡς ἐν ἁπλωνυμίαις·

Ζωγρηῖτ' (7)· αὐτὰρ ἔχον ἐμὲ λύπημα,

ἀντὶ τοῦ ἑμαυτὸν συνθέτου.

Πτώσις δὲ ἐν μὲν ὀνόμασιν·

Νισαρίδα (8) δ', ὃ μὲν οὐπὼν,

ἀντὶ τοῦ Νεσίοριδῶν· καὶ

Τρωῶν (9) μὲν προμαχέιν,

(1) Od. M, 369.

(2) Il. Θ, 455. Addidi κραιναῖ
ex Yriarte. Mox pro πληγῆσαι,
Matr. codex πληγῆται habet, unde
fecerim πληγῆται. Conf. pag. 239.

(3) Il. B, 498. In Θιασιῶν ac-
centum codicis retinui.

(4) Il. H, 212.

(5) Odys. O, 78. — Codex,

ἀγλαγῆ.

(6) Codex, εἰ ἐγαμάνεον.

(7) Il. K, 378.

(8) Il. Π, 317. Notandum
dualis Νισαρίδα. Editi Νισαρίδας,
quod est et in codice Matritensi.

(9) Il. Γ, 16. Codex, τρωῶν.

ἀντὶ τοῦ Τρώων· καὶ,

..... μητίετα Ζεύς (1),

ἀντὶ τοῦ μητιέτης. Ἐν δὲ μετοχαῖς πῶσις·

Ἀνδράων (2) ἐπὶ δέξια, ἰαίσμα σήματι φαίνον,

ἀντὶ τοῦ ἀσπράπτοντα καὶ φαίνοντα. Ἐν δὲ ἀπτανυ-
μίαις πῶσις·

.... Ἡμῖν (3) δ' αὖτε καπκλάδῃ φίλον ἦτορ,

ἀντὶ τοῦ ἡμῶν. Ἐν δὲ ἄρθροις πῶσις·

..... Διούης (4) δ' ἄρ' ὑπὸ λυγρῷ θαύματι

ἔξωθεν προῦπας, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἰλαίης,

ἀντὶ τοῦ, τὸν μὲν φυλῆας, τὸν δὲ ἐλαίης.

Περὶ δὲ τὰς ἐγκλίσεις·

..... ἦα (5) εἶδοναι ἄμφω,

ἀντὶ τοῦ εἶδωμεν· καὶ

Μη' (6) ἴσμεν Δασαῖος μαχησάμεναι,

ἀντὶ τοῦ μὴ ἴσμεν.

Διαθέσεις ἐν ῥήμασιν·

..... ὀφθαλμοῖσιν (7) ὀρῶμαι,

ἀντὶ τοῦ ὀρῶ. Διαθέσεις ἐν μετοχῇ·

..... πόλεις (8) εὖ ναυπηγασίας,

ἀντὶ τοῦ εὖ ναυομένηας· καὶ,

(1) Il. Δ, 175, et multis Homericorum operum locis.

(2) Il. B, 353. Addidi ἐν. σήμ. φαίνον, propter sequens participium φαίνοντα.

(3) Od. I, 256. Inserui δ', ex Metrit. Ut bene intelligeretur cur sit ἡμῖν pro ἡμῶν, addendus fuit,

quem forsan addiderat Polybius, versus sequens: Διυσάντων φηγ-
ζον...

(4) Od. E, 476.

(5) Il. A, 363.

(6) Il. M, 216. Scr. μαχησάμεναι.

(7) Il. N, 99.

(8) Il. B, 648.

..... κρία (1) πικρά
Δαίματος,

ἀντὶ τοῦ δαίον καὶ μερίζων.

Πρόσωπα ἐν ῥήμασιν·

Ἄλλοι (2) μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θιοὶ εἰν' ἐν' Ὀλύμπῳ,
Σοὶ τ' ἐπιπέθεται ἢ δεδμήμεθα ἑκάστος,

ἀντὶ τοῦ ἐπιπειθόμεθα καὶ δεδμήμεθα. Πρόσωπα ἐν
ἀντωνυμίαις·

Διὺν (3) δι' ἐνέπην σφίπερον πικρὸν ὑμείνεαι,

ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον.

Χεῖνοι ἐν ῥήμασιν·

..... ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλω (4) Χρυσίδα,

ἀντὶ τοῦ ἄζω. Ἐν δὲ μετοχαῖς χεῖνοι·

Τοῖσι (5) δ' ἀνταίματος μάτην,

ἀντὶ τοῦ ἀναστιάς.

Ἐν δὲ ἐπιρρήμασι γίγεται σολοικισμὸς, οὕτως·

..... καὶ ἴστω (6) δόρπον ἐκόςμαι,

ἀντὶ τοῦ ἐνδόν· καὶ,

Ἐγγύθεν (7) ἱσαμένα,

ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Ἐν δὲ προθέσεσιν·

Εἰς (8) Ἀγαμέμνονα δῖον,

(1) Od. P, 331. Codex, κρία-
ματος.

(2) H. E, 877. Codex, δεδμή-
μεθα... ἀντὶ ἐπιπ.

(3) Hes. Opp. 2. Codex, σφί-
περον Διὺν δι' ἐνέπην. Matr. δὲ
melius.

(4) H. A, 184. Oportuit Βελ-
σιδῆ. Cf. p. 239, n. 5.

(5) H. A, 58.

(6) Od. H, 13. Cf. Apollo-
nius De adverb. pag. 609, inter
Bekkeri Anecdota.

(7) H. K, 508. De versu Ili-
adis A, 485, similis est observatio
Apollonii De adverb. pag. 608,
quem et vide p. 624.

(8) H. H, 312

ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα· καὶ,

..... ὑπὲρ (1) Ἰλίου ἦλθον,

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Ἰλίον. Ἐν δὲ συνδέσμοις·

Αὐτὸς (2) μὲν γὰρ ἐγὼ μάρτυς πῶς ἐν ἀγοῇ,
Ἄλλ' ἵππερσι πίμπω,

ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον δέ· καὶ,

Ἄλλα (3) κακῶς αἰεὶ, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῶτον ἵππῳ,

ἀντὶ τοῦ κρατερόν γάρ.

Περὶ δὲ τὴν ἀναλλαγὴν τῆς συντάξεως τῶν συνδέσμων (4) γίνεται σολοικισμὸς, οὕτως ὡς παρὰ Μενάνδρῳ·

Θυγάτερον ἢ νῦν ἡμέρᾳ δίδουσί μοι,
Ἢ δόξας ἦτοι διαβολὴν

Ἐχρῶν γάρ, ἦτοι δόξας ἢ διαβολὴν (5).

Ταῦτα δὲ πάντα παρὰ τοῖς μὲν ποιηταῖς σχήματα, καθ' ὑπόθεσιν δὲ ἐν χώρᾳ σολοικισμῶν παρὲλ-
ληπτά.

(1) Il. B, 249.

(2) Il. II, 239. Codex, κῶν.

(3) Il. A, 25.

(4) Inserui συνδέσμων ex Matritensi.

(5) Est enim ἦτοι conjunctio *ᾠρεπακικῆ*, quum sit ἢ conjunctio *ᾠρεπακικῆ* καὶ ὑποτακικῆ: vide Apollonium De conjunct. p. 486. Peccavit Pindarus eodem

quo Menander modo, teste Antisthioista Bekkeri p. 99: ἦτοι, οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσόμενον· Πίνδαρος Ὀρήτῳ. Superest disertum exemplum Nem. vii, initio: ἀλλὰ πᾶσι φέρωμεν ἔμπης, ἢ μέγιστον νόον, ἦτοι φύσιν ἀθανάτων. Cf. Grammaticus ap. Valckenar. post Ammonium pag. 202; Boeckhii nota ad Pindari fragmentum 103.

ΑΝΩΝΥΜΟΤ ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Βαρβαρισμός (1) ἐστὶ ἀμάρτημα ὃν λέξει, γινόμενον παρὰ τὴν τῶν ἑλληνιζόντων συνήθειαν. Εἴρηται δὲ οὕτως βαρυαυδατισμός τις ὢν (2). Γίνεται δὲ τρόποις ε', προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, καὶ περὶ (3) προσωδίας. Προσθέσει γράμματος, ὡς ἔαν τις λέγῃ Αἰσχίνους, δέον Αἰσχίνῃς. Ἀφαιρέσει, ἔαν τις λέγῃ Δημοσθένῃς, δέον Δημοσθένους. Ἐναλλαγῇ γράμματος, οἷον ἔαν τις λέγῃ (4) δρίφος, ἀπὸ τοῦ δίφρος. Μεταθέσει (5) γράμματος, ὡς κίσσπλις, δέον κίσσπρις. Γίνονται δὲ καὶ βαρβαρισμοὶ περὶ προσωδίας.

Σολοικισμός ἐστὶ ἀκατάλληλος πλοκή (6) τῶν τῷ λόγῳ μερῶν. Εἴρηται δὲ σολοικισμός, ἥτοι ἀπὸ τῶν εἰς Σόλους μετοικησάντων, οἱ, πειράμενοι (7) τῇ Σόλωνος χρῆσθαι διαλέκτῳ, ἡμάρτανον, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν σῶον λόγον λυμαίνεσθαι (8), ἢ ἀπὸ τοῦ Σολισμὸν

(1) Quae sequuntur a praecedentibus librarius relicto tenui intervallo distinxit. Lemma addidi. Infra pag. 260, sese similia sub nomine Herodiani repetam.

(2) Etymologia est prorsus absurda. Legetur infra βαρυαυδατισμός. Codex hic, βαρυαυδατισμός.

(3) Codex, παρὰ.

(4) Cod., εἰὼν λέγει. Cf. p. 230.

(5) Male sedem permutarunt nomina ἐναλλαγῇ et μεταθέσει: est

enim μετέθεσις in δίφρῳ, ἐναλλαγῇ in κίσσπλις. Cod. κίσπλις et κίσπρις.

(6) Addidi παρὰ. Grammaticus ap. Valckenar. pag. 197: σολοικία ἐστὶ ἀκατάλληλος πλοκή τῶν πρὸ λόγου μέρος παρὰ τὴν τῶν ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

(7) Nota haec est etymologia, de qua vide Valckenar. p. 203; Sallier. Hist. Academ. Inscript. t. v, p. 210.

(8) Cod. λυμαίνεσθαι. Cf. p. 232.

εἶναι τοῦ λόγου, τοῦτ' ἔστι σκοτισμὸν. Γίνεται δὲ περὶ τὰ μέρη τοῦ λόγου καὶ περὶ τὰ παρεπόμενα (1)· περὶ τὰ γένη, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ·

ὦ Κύπρις (2), ὡς εἶδ' αὖ καὶ μοχθηρὸς!

περὶ τὰς πλώσεις, ὡς, ὦ φίλος· περὶ τὰς ἀριθμύς.

Τὸ μὲν π χαίρων, τὸ δὲ π καὶ λυπούμεθα.

Περὶ δὲ τὰ σχήματα σολοικίζουσιν οἱ λέγοντες ὄναγρον· τὰ γὰρ σύνθετα ἐκ διαίρεσέως προφέρονται Ἀττικῶς (3). Περὶ τὰ εἶδη, ὡς,

Οἰδίπους ἀπόλλος (4), Οἰδίπους δ' ἐμὶ.

Περὶ δὲ τοὺς χρόνους·

... ἐγὼ (5) δὲ κ' ἄγω Χρυσίδα καλλιπάρην.

Περὶ τὰς διαθέσεις, ὡς παρὰ Πινδάρῳ·

Καλῖτ' ἐς χερσὶν Ὀλύμπια,

ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε (6). Περὶ τὰς ἐγκλίσεις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ·

Ἰξε, πίπες, μὴ πῖθι·

προσδιακτικὴ ἀνθ' ὑποδιακτικῆς τῆς μὴ πίης (7). Περὶ πρόσωπα, ὡς ἐν ἀντωνυμίαις·

..... σφίπεσθ (8) πατέρ' ὑμετέρουσι,

ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. Περὶ τὰς μετοχάς·

Οὐκ (9) ἂν ἐφ' ὑμετέρων ἐλάωτ' ἀπὸ πλάγχθη λαχούσῃ,

(1) Codex, περὶ πλάμα.

(2) Non reperitur versiculus in indice Beckiano.

(3) Inde Phrynichus Epit. p. 381: σάγωγος οὐ ῥητότος οὐδ' ἄχρισ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι.

(4) Codex, ἀπόλλων. Versus corruptus ex Euripidis Alcmæo-

ne Fragmento n' mihi, alias 17.

(5) Il. A, 184. Cf. p. 236, n. 4.

(6) Codex, καλεῖσθαι. Respicit forsitan fragmentum 45 in Beckiana: Διὶτ' ἐς χερσὶν Ὀλύμπιοι.

(7) Codex, πῖθις. Cf. p. 256.

(8) Hes. Opp. 2. Cf. p. 236.

(9) Il. Θ, 455. Cf. pag. 234.

ἀντὶ τοῦ πληγαῖσαι. Περὶ τὰ ἄρθρα·

Μακρόν (1) ξυγῖσι πᾶσι ῥά σφ' ἐπὶ πρῶτον ἔκστα.

Περὶ τὰς προθέσεις, ὥς,

Κάππτον (2) ἐν Ἀίμω·

καὶ παρὰ Θουκυδίδη (3)· « εἰς τὸ Ἑσπῖον ἐκαθέ-
 » ζοντο. » καὶ παρὰ Μενάνδρου·

Καθίζον (4) μὲν ἐπὶ τὸ εἰς τὰ σήματα·

καὶ ὦν Ψοφοδεῖ (5)·

Ἐπίσταν οὗτ' πρὸ ἀσπίδ' εἰς τὴν τῷ Διὸς
 Σπῶν ἀνέθικαν.

Περὶ τὰ ἐπιρρήματα, ὥς παρὰ Εὐριπίδῃ (6)·

Πολλὰ μὲν ἐν βροτῶσι, κοῦκ ἀνάνυμος,
 Θιὰ κίκλημαι Κύπρις, οὐρανὸν τ' ἴσα.

Περὶ τοὺς συνδέσμους, ἕαν τις τῷ μὲν τὸν δὲ μὴ
 ἐπινέγκῃ, οἷον·

Τρωπὴν (7) μὲν φεμᾶχ' Ἰλίου πτόλιος Διοκλῆς,
 Παρθενὸν ἄνωγον ἔχον ἢ καμπύλα πῆξα.

(1) H. O., 388. Omisit, puto, librarius grammatici observationem, scilicet articulum πᾶσι esse ἀντὶ τοῦ ἄ.

(2) H. A., 593. Codex, κάππτον. Cf. p. 256.

(3) Ex Thucyd. 1, 24, sed memoriter nec accurate. Conf. pag. 257.

(4) Codex, ἐπὶ τὸν. Mæris pag. 351: σήματα, καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ πέπλος οὗ ἀπὸ τῶν. Quæ observatio ad hunc Menandri versum referenda videtur. De usu loca vocandi a rerum nominibus ibi vendendarum notavi ad Medicam 68, ubi inter alia allegavi Vale-

kenarium Schol. in N. T. t. 1, p. 306, male pro p. 316.

(5) Notum est fabulae nomen, fragmentum novum. Cf. p. 257.

(6) Euripid. Hipp. 1.—Codex, παρὰ ὁπῖρ. Ac sic infra; et supra non semel permutatae sunt praepositiones πρὶ et παρὰ. Eumathius Hysm. x, p. 385: καὶ γὰρ παρὰ τὴν παῖδα μοι χρησιμώτερι· cod. 2897 correctius, πρὶ. Idem viii, p. 286: εἰ γὰρ περ παρὰ παρ- ἴκων διψώχῃ· bene codex, πρὶ.

(7) H. Γ., 16. Codex, τρωπῶν. Ceterum grammatico ausim contradicere; nam conjunctioni μὲν opponetur recte v. 21, τὸν δ'.

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.*

Πᾶς λόγος, οὐκ ἀκριβῶς (1) τὴν ὁμιλίαν ἔχων, ἀπαιδευσίας ἱκανὰ φέρει τεκμήρια (2)· ὅθεν τοὺς πειρωμένους τὴν γραμματικὴν μεταδιδάσκειν ἀναλκασίον ἐστὶν ἀσολοικισίον καὶ ἀβαρβάρισίον τὴν προφορὰν τοῦ λόγου (3) ποιῆσθαι, εἰδύτας τὴν ὧν αὐτῇ γιγνομένην (4) ἀμαρτίαν. Μήτηρ γὰρ φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς γέγονε γραμματικὴ, καὶ πάσης καλῶς λεγόμενης ἐπιστήμης τε καὶ (5) τέχνης ῥίζα (6) καὶ γένεσις πίπτουσα αὕτη, θρέψαι δυναμένη παιδὸς ἀρετὴν, ἀκριβομένη διὰ τεχνικῆς ἐμπειρίας, εἰς τὴν ἀναμάρτητον τῆς λέξεως ἐμπειρίαν, ἐξ ἧς (7) πᾶς ἔπαινος ὑφούται. Ἐπὶ τὴν εὐθύνην (8) οὖν τῶν σολοικισμῶν καὶ βαρβαρασμῶν (9) τὸν λόγον ἡμῶν ἀναλκασίον ἐστὶν ἐσπεύσθαι (10). Πειράσομαι δὲ κατὰ πάντα προνοῆσθαι τῷ διδασκαλικώτατα καὶ σαφέστατα λέγειν (11)· μία

* Recensui id opusculum ad codices 1270, 2551, 2720, 2929, quos literis signabo A, B, C, D. — D, περὶ σολοικισμῶν καὶ βαρβαρασμῶν.

(1) AC, μὴ ἀκριβῶς.

(2) C, φέρει ἱκανὰ. BD sine ἱκανὰ.

(3) B, εἰς... προφορὰν. AC, πῶς λέγεται.

(4) BD, τὴν ἰαυοῦς. C, γιγνομένη.

(5) C sine γέγονε. D, γραμματικῆς. B sine καλῶς. A, τ' ὅπως. καί: delete τ' punctis

(6) B, καλῶς ῥίζα.

(7) BD, εἰς τὴν ἀναμάρτητον τ. λ. ἐμπειρία καὶ ὁμολογία ἐξ ἧς. In D, e correctione ὁμολία, quasi voluisset corrector fieri ὁμολία. In B videtur fuisse prius ὁμολία. Forsan ὁμολίας legendum pro ἐμπειρίας.

(8) A, εὐθύνη. C, εὐθύνη.

(9) B, τῶν βαρβάρων. καὶ σολ. καὶ βαρβάρων. C, τῶν βαρ. D, τῶν βαρβάρων καὶ σολ.

(10) BD, ἔπειτα.

(11) C, πῶς λέγεται διδ. καὶ σαφ. BD, διδασκαλικῶς ταῦτα.

ζὰρ αὕτη πρὸς νέον λόγον ὁδὸς, εὐκόλως καὶ λευκῶς ἐπὶ (1) τὴν μάθησιν ἔλθεῖν.

Τρεῖς οὖν γίνονται κακίαι περὶ λόγον σολοικισμὸς, βαρβαρισμὸς, καὶ ἀκωρυλογία.

Πρῶτον δὲ τὰ τοῦ σολοικισμοῦ κατὰ μάθωμεν (2).

Γίνεται οὖν σολοικισμὸς (3) ἐν συμπλοκῇ λέξεων ἀλλήλαις ἀναρμόσιων εὐκόλος (4), ὅταν ἡ διαίρεσις πρὸς τὴν συμπλοκὴν τῶν λόγων μὴ ἄγαν ἢ εὐάρμοσιος (5). Ὡς γὰρ καλοῦμεν ἢ προφερέμεθα (6) πάντως ἕκαστον ἐσὶν ἢ ὄνομα, ἢ προσηγορία, ἢ ῥῆμα, ἢ μετοχή, ἢ ἄρθρον, ἢ ἀπωνυμία, ἢ πρόθεσις, ἢ ἐπίρρημα, ἢ σύνδεσμος· ἐντέα γὰρ ταῦτα ἐσὶ (7) μέρη τοῦ λόγου, ὧν ἕξωθεν οὐδεμία πως ὁμιλίαις ἐμπολιτεύεται λέξις (8). Ἢ δὲ παραλλαγὴ τούτῳ εἰς τὸν τῶν ἀμαρτημάτων ὀλισθόν (9, ἀλίσκεται.

Προσηγορία μὲν οὖν (10) ἐσὶ λέξις γενικὴν τινα ἐμφαίνουσα διάνοιαν, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, βοῦς· ἔθνος γὰρ τούτων ἕκαστον καὶ γένος (11).

Ὄνομα δὲ ἐσὶν, ὃ ἀπὸ τοῦ γένους (12) τὸ εἶδος

(1) BD, ὁμοίᾳ προμεία—BCD, λόγῳ. C, ὁδὸς ῥαδίως ὁπῆ. D, ὁδὸς εὐκόλος ὁπῆ.

(2) C, κατὰ μάθησιν δὲ προῶπιν πρὸς τοῦ σολοικισμοῦ. BD, προῶπιν μὲν οὖν πρὸς τοῦ σολοικισμοῦ.

(3) BD, ὁ σολοικισμός.

(4) C, εὐκόλος ἐν συμπλ. λέξ. ἀλλ. ἀναρμ. B, ἐν συμπλοκαῖς λέξ. ἀλλ. ἐναρμυστῶν εὐκόλος: id e correctione; prius fuit εὐκόλος. D, ἐν συμπλοκαῖς λ. ἀλλ. ἀρμυστῶν εὐκόλος. Scripsi ὅταν pro ὅπιν.

(5) A, ὥς πρὸς τὴν σ. τ. λ. μὴ

αγατακτῆ. In B post ἄγαν est lacunula. C, ὥς πρὸς σ. τ. λ. μὴ ἀγατακτῆ.

(6) BD, ὡς καλ. καὶ προφ.

(7) A, ὄνομα ἢ εὐτὸς. BD, εἰς ταῦτα. Mox B sine πῦ.

(8) A, πῆς pro πως. D, ὁμιλία. C, οὐδ. λέξις πῆς ὁμ. ἐμπολ.

(9) C, πῶν ὁλ. τῶν ἀμαρτ.

(10) BD sine μὲν: πρὸς σ. τ. λ. μὴ.

(11) AB sine βοῦς. D, ἀνθρωπῶν, ἵππων, εἶν. C, πῶν γὰρ ἔκ. ἔθνος π. καὶ γένος.

(12) BD sine πῦ.

χαρκτηρίζει: ἄνθρωποι γὰρ πολλοί· ὅταν δὲ εἴπω-
μεν Δημοσθένης ἢ Αἰσχίνης (1), τῷ ὀνόματι τὸ εἶδος
ὑποκίπτει.

Ῥῆμα δὲ ἐστίν, ὃ τῶν πραγμάτων τὰ πάθη δηλοῖ
ἢ τὰς ἐνεργείας, οἷον, ὃ μὲν ἄνθρωπός ἐστι προσηγο-
ρία· εἴτα ἠρωτήσαμεν, τίς; ὑπήντησε τὸ ὄνομα,
Δημοσθένης· ἀνάγκη τῷτον τί ποιεῖ κατηχηρεῖσθαι (2).
Τὸ γὰρ ῥῆμα οὐκ ἐν σώματι νοεῖται (3), ἀλλ' ἐνε-
ργεία ἢ πάθει· δηλοῦται (4) γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν προση-
γορῶν τὰ γένη, ὑπὸ δὲ τῶν ῥημάτων αἱ πράξεις.

Ἰδωμεν οὖν πῶς πρῶτον (5) ὁ σολοικισμὸς περὶ
ταῦτα συμβαίνειν τὴν (6) ὀρθοέπειαν ἀδικεῖ.

Ἀρξόμεθα δὲ ἀπὸ τῶν προσηγοριῶν (7) καὶ τῶν ὀνο-
μάτων.

Παρέπονται δὲ ταῖς προσηγορίαις καὶ τοῖς ὀνό-
μασιν (8) ἀριθμοὶ μὲν τρεῖς, πέντε δὲ πέντε, καὶ
γένη (9) πέντε, ἀρσενικόν, θηλυκόν, ὑδέτερον (10), κοινόν
καὶ ἐπίκοινον.

(1) C, εἴπωμεν. AC sine ἢ.

(2) D, τί ἠρωτῶμεν τίς ὑπ. π. δόκως ἀνάγκη τ. π. ποιεῖ κατ. In B compendium nominis Δημοσθένης valde est contortum et obscurum vicinissime voci δόκωσις. A, ἀνάγκη πῶς κατηγ.

(3) AC, καίτοι.

(4) BD, δηλοῦται: mox φρεσηγοριῶν.

(5) B, δῶκεν. . . . πρῶτος: qui jam p. 242, 5, πρῶτον. D, πρῶτος.

(6) AC, περ. Mox BD sine πρ.

(7) ABC, ἀρξόμεθα. BD, φρεσηγοριῶν.

(8) BD sine καὶ τοῖς ὅς et mox sine μὲν. Tantam jejunitatem qui corrigat, accedat Choricus in vocula μὲν corruptus. Πλὴν τῷ χήματος μόνου, Choricus ait in Procop. § 17, πάντα ἢ ἡρώς· τί μὲν δόγματε τῆς ἐπιστάσεως, τί τε πότις ἀπλήρει ἐπιχειροῦντα, πῶ μὲν ὅπως ἐπιτηδεύει μάθω, πῶ δὲ φρεῖς ἐλγρον ἐπιτάμειος, ἀμφω καλῶς ἐπιταύθω. Bene cod. 1087, τί τε γὰρ δόγματα: velim etiam ἐπιτηδεύει.

(9) AB, γένη δέ.

(10) BD, ἀρσενικά, θηλυκά, ἐνδέπερα.

Ἐν τάξει δὲ ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν εὐθύνομεν (1) τὸ σφάλμα τοῦ σολοικισμοῦ.

Ἀριθμός ἐστίν ἐνικός, ὁ Αἴας, δυικός δὲ, τῷ Αἴαντι, πληθυντικός δὲ (2), οἱ Αἴαντες. Δεῖ τοίνυν ἐνικὸν ἐνικῶ (3) ἐπιφέρειν, καὶ δυικῶ δυικόν, καὶ πληθυντικῶ πληθυντικόν (4). ἔαν δὲ τις ἐνικῶ πληθυντικόν, ἢ πληθυντικῶ ἐνικόν, ἢ πάλιν δυικῶ πληθυντικόν ἐπενέγκῃ, περὶ τοὺς ἀριθμούς (5) ὁ σολοικισμός. Οἷον ἐπὶ ἐνικοῦ (6).

Ὅστις γὰρ ἀνδρῶν αἴται (7) μῆζον φερῆν,
Οὕτω διαπύχνης ἀφθονοί κισοί.

τῷ γὰρ ἐνικῶ τὸ πληθυντικὸν ἐπενεχθὲν ἀναρμόσιως (8) τὸν λόγον ἔβλαψεν. Ἐπὶ δυικοῦ.

Αἴαντι δ' ὀρμήσας ἐκ ξυνοείδος (9).

ἔδει γὰρ ἐπενεχθῆναι δυικῶ δυικόν (10). Τὸ δὲ πληθυντικὸν τῷ ἐνικῶ (11) συναφθὲν ἀσχημονεῖ.

Ἦλθε δ' ἀπὸ μωρίας πρὸς νότα (12).

(1) BCD, εὐθύνωμεν. Ignatius Diaconus, qui sub Gabriæ vel Babriæ nomine circumfertur, Fabula de ovo aureo p. 71 Corayi: Ἐκπῖσι ταύτης χρυσὸν ὡς λαζίη θάλασσιν. Ἐλπίς δὲ μῆζον δῶρον ἀνέκω πύχης. Longe melior legitur versus in codice 2991 A: Ἐλπίς δὲ μῆζον δ. αἰεσίς πύχης. Possit et αἰεσίς scribi; sed in tali metro non tam anxia quaeritur diligentia.

(2) AC sine utraque conjunctione δ.

(3) BD, ἐπικῶ ἐνικόν. AC, ἐνικόν τῷ ἐν.

(4) CD, πληθυντικὸν πληθυντικῶ.

(5) BD, ἔαν δὲ τις ἐν. πληθ. ἔπιν. πρὸς ἀρ. C, ἔαν δὲ τις πληθ. ἐν. ἔπιν. πρὸς ἀρ. A, ἐπινέγκω.

(6) AC sine ὅτι ἐν.

(7) BD, αἴται ἀνδρῶν. — Vide Soph. Antig. 699.

(8) BD, ἀρμόδιως.

(9) BD, αἰ. διαμύσας. A, συναφίδος.

(10) BD, δυικόν δυικῶ.

(11) A, τῷ δὲ πληθυντικῶ ἐνικόν.

(12) ABCD, πλ.λ. D, πιδία. B, εἰδέα.

πληθυντικῷ γὰρ ἐπιφερμένῳ τῷ λαοῖ (1) μυρίοι ἔδει συνῆθαι πληθυντικὸν τὸ ἦλθεν, οὐχὶ ἦλθεν (2).

Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πτώσεων ὀνομαστικῇ μὲν ἐπιφέρειν ὀνομαστικὴν, γενικῇ δὲ γενικὴν (3), καὶ πάσαις τὸ ἀκάλυτον. Εἰ δὲ τις παραλλάξει τὰς πτώσεις, σολοικισμόν ἀκούει· « Νέσιωρ » γὰρ εἰπὼν, « οὐδὲν » αὐτῷ γλυκύτερον », εἰ ἐπενέγκοι παρὰ τὴν πῶσιν, ἀμαρτήσεται (4). Ὁμοίως δὲ, καὶ δοτικὴν τις ἀντὶ γενικῆς ἐπενέγκῃ, τῶν ἐπιφερμένων οἰκείων τῇ γενικῇ τυγχάνοντων, ἀμαρτήσεται (5), οἷον·

Τρωσὶ μὲν ἡμιόνοι (6),

ἀντὶ τοῦ Τρώων ἢ πάλιν, αἰτιατικὴν ἀντὶ δοτικῆς (7)·

Χεῖρας δὲ Τρώων ὅπλ' ἔδωκαν Ἑλλάδες,

ἀντὶ τοῦ δοτικῇ χρῆσασθαι·

Χεῖρας δὲ Τρώων ὅπλ' ἔδωκαν

(1) BD, λαῶ. Mox C, συναφθῆναι. Pari solacismo Niceph. Gregoras Epist. 8, p. 10 Mustox. : φαίνεθι πῶρ τῶν ἐναυπουμένων, ὥτε φοβεῖται γλῶσσι ποικερεῖ καὶ παρὰ τομοί. Non potuit Gregoras jungeret φοβεῖται γλῶσσι. Egregie restituit vitiosam sententiam codex 2991 A : φαίνεθι πῶρ κατὰ τῶν ἐναυπουμένων, ἢ πφορῶνται γλῶσσι..

(2) BD sine αὐτῷ ἦλθεν. Mox BCD, δὲ pro αὐτῷ. Et BD sine ἐπιφέρειν.

(3) C, ὀνομαστικῇ μὲν ἐπιφέρειν ὀνομαστικὴν γενικῇ δὲ γενικῇ.

(4) B, πῶσις οὐ μὲν αὐτοῦ γλυκ. ἀμαρτ. Et sic D, cum μὲν, si bene

memini. Forsan ἐπιήχοι, περὶ τῶν πῶσιν ἀμαρτήσεται. Saepissime permutatas vidimus περὶ et παρὰ.

(5) A, καὶ δοτικῇ πῶς ἀντὶ γεν. τυγχ. ἀμαρτ. C, ἐπιν. ἀμαρτ. B, ὁμοίως δὲ δοτικῇ πῶς ἀντὶ γενικῆς χρῆσται, τῶν ἐπιν. : sic D cum δοτικῇ et χρῆσται, probabiliter, modo si post δὲ inseratur.

(6) Sic est in AC, BD, ἡμιόνοι. Voluisse puto grammaticum verum citare Homeri II Γ, 16, Τρωσὶ μὲν ἡμιόμαχον, in quo scholiastes Venetus πῶπος καὶ ἡμιόμαχον ait; Τρωσὶν scilicet pro Τρώων. Conf. pag. 234.

(7) C, γενικῇ ἀντὶ δοτικῆς

καὶ πάλιν (1) ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικῆς (2).

Τιμᾶν Μακεδόνα εἶπε· εὐαγγελίας (3),

ἀντὶ τοῦ αἰτιατικῇ χρήσασθαι, Μακεδόνας τιμᾶν (4).
καὶ πάλιν εὐθεΐαν ἀντὶ κλητικῆς, οἶον,

Χαῖρ, φίλος (5),

ἀντὶ τοῦ κλητικῇ χρήσασθαι, χαῖρε, ὦ φίλε (6).

Γενῶν δὲ, ἀρρένικόν (7) μὲν ἐστὶν ὁ Αἴας, Ξηλυκὸν δὲ ἡ Ἑλένη (8), οὐδέτερον δὲ ἀπὸ τοῦ μηδετέρου τὴν ἔμφασιν ἔχειν, οἶον τὸ βῆμα, τὸ παιδίον· κοινὸν δὲ ὁ ἰδιὸν ἐστὶ τῶν δύο γενῶν ἀρσενικοῦ καὶ Ξηλυκοῦ (9), οἶον ὁ ἀνθρώπος· ἐπικοινωνοῖ δὲ, ὁ τῇ μὲν δυνάμει τάσσεται κατὰ τῶν (10) δύο γενῶν, οὐκ ἐπιδέχεται δὲ τὸ ἀρρένικόν ἄρθρον, οἶον, γαλῇ (11), περισίερα· καὶ γὰρ ἡ Ξήλεια καὶ ὁ ἄρσεν ἐπικοινωνοῦν (12) ταῖς προσθηγείαις· τὸ δὲ ἄρθρον ἀσαιρεῖται· οὐδεὶς γὰρ λέγει, ὁ

(1) A, ἡ πάλιν χίρας Tr. ὅπα... ὅπα... πάλιν. AC, χίρας δέ. BD, ἡ πάλιν δὲ χίρας Tr. . . . ἑκάστος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχρήσατο τῇ αἰτιατικῇ, καὶ πάλιν. Addam levandi minutionum id genus congerendarum τῶνδ' αἰτιατικῆς syntaxin verbi δωρεῖμαι cum accusativo esse animadvertam et illustratam a grammatico in Bekkeri Anecdotis p. 133. Sic Pindarus Ol. vii, 131: ἐδωκεσαν ἡτῶν κάρυκα ληπίς δωάρας. Cf. Bachmanni Anecd. t. ii, p. 304, 4. Hic et in similibus exemplis δωρεῖμαι est proprie πᾶσι δωρεῖται.

(2) C, ἀπὸ γενικῆς αἰτιατικῆς.

(3) A, καὶ πάλιν τιμᾶν. BD, καὶ πάλιν τιμᾶν Μακ. εἶπε· εὐαγγελίας.

(4) C, ἀπὸ τῶν τιμᾶν Μακεδόνας.

(5) B sine οἶον. A, καὶ πάλιν

χαῖρ. Pind. N. iii, 132: χαῖρ, φίλος. Hom. Od. Θ, 413: Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρ. De quo nominativo cf. pag. 239, 6.

(6) A sine ὦ. C, ἀπὸ τῶν χαῖρ ὦ φίλε. BD, εὐαγγελίας· ἀπὸ τῆς κλητικῆς χρήσεως τῇ εὐθείᾳ, οἶον χαῖρ φίλος, ἀπὸ τῶν χα. φίλε. B bis φίλος.

(7) BD, ἀρσενικόν, et sic infra saepius.

(8) BD, Ξηλ. δὲ ἡ μεῦσα. Mox AC sine τὸ βῆμα.

(9) BD, ἐστὶν ἀρσενικὸν καὶ Ξηλυκοῦ ἔχον τῶν δύο γένων.

(10) BD, καὶ τῶν.

(11) Codices, γαλῇ, hic et infra.

(12) BD, ἐπικοινωνοῦνται: πᾶσι γὰρ pro δέ.

περισίεσθαι, ὁ γὰρ αὖ (1). Ὡς περ οὖν καὶ ἐπὶ τῶν προ-
αζήντων (2) εἴρηται, δεῖ καὶ ἐπὶ τῶν γενῶν ἀρρενικῶν
μεν ἀρρενικῶς ἀκολουθεῖν (3), θηλυκῶ δὲ θηλυκῶν, οὐ-
δετέρῳ δὲ οὐδέτερον (4). Ἡ δὲ γε ἀντεμβολὴ καὶ τούτων
σολοικισμόν ἐνόησεν (5), οἶον,

..... φερεῖ κίονα μακρὴν (6)·

ἀρρενικῶς γὰρ ὄντι τῷ κίονα ἐπήνεγκε θηλυκὸν μακράν,
ἔδει δὲ ἀρρενικῶς ὄντι τῷ κίονα ἀρρενικὸν ἐπετέλειν (7)
τὸ μακρόν. Πάλιν τὸ ἐναντίον ἐν τῷ (8),

..... κλυτὴς Ἰπποδάμεια·

ἔδει γὰρ τῷ Ἰπποδάμεια ὄντι θηλυκῶ (9) συμφώνως

(1) C, ὁ γ. καὶ ὁ πρ. D, εὐπὶ ὁ
πρ. εὐπὶ ὁ γ. B sic, cum ὁ γ.

(2) BD, ὡς περ οὖν ὅππὶ τούτῳ πρὸς-
αζήντων.

(3) C, ἀρρενικῶς μεν ἀρρενικῶς ἀκο-
λουθεῖν.

(4) C, θηλυκῶν δὲ θηλυκῶν, οὐ
δέ περ δὲ οὐδέτέρῳ. BD, καὶ θηλ.
θηλυκῶ καὶ οὐδέτῳ. οὐδέτέρῳ.

(5) BD, καὶ τῶν σολοικισμῶν
ἐνόησεν.

(6) Odyss. A, 127. — BD, μα-
κρά.

(7) A, κ. μακρὴν· ἔδει δὲ ἀρρε-
νικῶς τῷ κίονα... C, μακρὴν· ἀρρε-
νικῶς γὰρ ὅτι τῷ κίονα ἐπετέλειν ἀρρε-
νικῶς. BD, ἀρρεν. γ. ὅτι τῷ κίονι
ἐπὶ. θηλ. τὸ μακρά· ἔδει δὲ ἀρρ.
τῷ κίονι ἐπὶ. ἀρρ.

(8) BD, ὡς π. Exemplum se-
quens est ex II. B, 749. Ceterum
legitimus est ille soloeisismus ver-
borum κλυτὴς Ἰπποδάμεια. Gra-
vius peccavit Niceph. Gregoras
Epist. 4, p. 9 Mustoxydianæ, si

sic scripsit: πεπύπται ἐν τοῖς ποιού-
ταις ἀφίλεισσι ἀκούσαντες ὅτι προ-
ξενούται τὴν ἱπποκρίαν, ἔπειτα οὐκ αἶ ποτὶ
οὐθ' ὅππῳ ἐπὶ ἑτέρῳ πρὸς ἐπισκευὴς
περιτήρηται. Non potest ἑτέρῳ ἐπι-
σκαυῆς stare; et ἑτέρῳ, quod vel
contra codicem scribendum fuit,
inveni in codice 2991 A. Obiter
eidem epistolæ prodero, sic edi-
tae: μέγιστον π βεβήθημα φερεῖ κατὰ-
σκευαστὴν ἐπιστήμης ἀπίστος ἔργον τὸν
φιλοσημίαν πάλαι ἔχω καταλειφθῶς,
ἢς αἴτιον εἶς οἰσθήσονται ἔργασια
ἐπὶ τῇ ἐργίᾳ, οὐδὲν π. ὁμοῦ, πῶς ἀρ-
κεύονται ἀπίσται αἶ. Proponerem
pro ἀρκεύονται legi ἀρκεύονται, ni
esset in eodem codice πῶν τερ-
καίτων. Ibidem, ὡς ἡ σκαπτήν:
codex commode, αὐτὴ σε σκαπτήν.
Nec omittendum eam epistolam,
quæ in Mustoxydianæ inscripta
est τῷ, sic, pleniori in codice
eodem instructam esse lemmate,
τῷ μεγάλῳ λογαριασῷ.

(9) C nine ὄντι. BD, θηλυκῶν.

καὶ τὸ κλυτὴ συμπλέξαι. Καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου·

Δωρὲν πινέει, πάντων φίλος (1).

οὐδετέρῳ γὰρ οὐδέτερον ἔδει συνεξεύχθαι, καὶ εἰπεῖν ὡς τέκτον οὕτω καὶ φίλον (2). Τὸ δὲ κοιτῶναι τοῖς γένεσι τὸν τοῦ σολοικισμοῦ κίνδυνον ἐκφεύγει.

Τῷ δὲ (3) ἐπικρίνει ἔστιν ἐλχωντὸν ποτὲ εἰς ὀλισθον σολοικισμοῦ ἐμπεσεῖν, ἔαν προτάξῃ τις τὸ μὴ ὀφειλόμενοι ἄρθρον, ὃ περιστέρεθ', ὃ γαλῆ (4).

Συγκρίσεις δὲ ταῖς προσηγορίαις παρακολυθῶσιν, ὅθεν καὶ περὶ (5) σύγκρισιν γίνονται σολοικισμοί. Απολελυμένον μὲν γὰρ ἔστι ταχύς, βραδύς, συγκριτικὸν δὲ ταχύτερος, βραδύτερος, ὑπερθετικὸν δὲ ταχύτατος, βραδύτατος. Ὅταν μὲν οὖν μηδὲν μηδενὶ συγκρίνων ἐπαινῆς, λέγε, ταχύς, παχύς, βραδύς, κυρτός· ὅταν (6) δὲ πρὸς ἑα τὴν παρθεσίαν προσάγῃς, λέγε, ταχύτερος ὁδὲ τοῦδε· ὅταν δὲ ὑπερβάλλῃς (7) τὸν ἐπαινον, λέγε, ταχύτατος. Ὅταν οὖν, ἢ μηδενὶ συγκρίνων, ἀπὸ ἀπολελυμένου (8) τοῦ ταχύς, τῷ συγκριτικῷ προσέλθῃς, ἢ ἐνὶ συγκρίνων, ἀπὸ τοῦ ταχύτερος, τὸ ὑπερβολικὸν (9) εἴπῃς, ὁδὲ τοῦδε ταχύτατος, ἀμάρτημα μετὰ (10) σολοικισμοῦ συναρτήσῃ. Γίνεται δὲ οὕτω τὸ ἀμαρτανόμενον, οἷον, Πηλεΐδης

(1) Od. O, 125.—BD, π καὶ γαί. C, φίλος πάντων.

(2) C, συμπλέξαι ἔδει, A sine εἰπεῖν. BD, ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὡς πάντων οὕτω καὶ φίλον.

(3) BD sine N. Mox ἐμπεσεῖν ex BD; alius πεσεῖν.

(4) D, εἰάν δὲ ποτε... ἢ γαλῆ. Sic B, sine δέ. A sine ἄρθρον.

(5) BD, σύγκρισις δὲ ἐν πλείοις πρ.

παρακαλουσῶν. AC, παρὰ. Mox BD sine μὲν.

(6) C, παχύς· ὅταν.

(7) C, ὑπερβάλλῃ.

(8) A, βραδύτατος· ὅταν μ. ο. μ. μηδ'. συγκρ. ἀπὸ ἀπολελυμένου, D, ὅταν οὖν ἐστὶν μηδὲν συγκρίτων ἀπὸ ἀπολελυμένου.

(9) D, τὸ ὑπερθετικόν.

(10) BD, μετὰ τοῦ.

ἐσὶν Ὀϊλιάδου (1) ὀξύτατος, ἀπὶ τῷ ὀξύτερος· πρὸς ἓνα γὰρ ἢ παρθέσις (2). Καὶ πάλιν, ὠκύτερος πάντων εἰπεῖν ἀμάρτημα· δεῖ γὰρ τοῦ πάντων κειμένου, προτετάχθαι τὸ ὑπερβολικόν (3) ὠκύτατος.

Τῷ δὲ ὀνόματι καὶ ταῖς προσηγορίαις ὃν τάξει τῶν λόγων ἐπιζεύγνυται (4) τὸ ῥῆμα· ἐπιδείκνυμεν γὰρ ὅτι τὸ ῥῆμα ἐστί· ὃ ἐνέργεια ἢ πάθος δηλοῖ· ἐνέργεια μὲν, ὅταν εἴπω γράφω, πάθος δὲ, ὅταν εἴπω γράφομαι.

Περὶ δὲ πρῶτον αὐτὸ (5) γίνεται σολοικισμός, ὅταν τις τῷ (6) πάσχοντι ἐνεργητικὸν ῥῆμα περιάψῃ, οἶον,

Ἐγάμησεν (7) Ἑλένη πρὸς θεοὺς ἐνζεύμενοι·

ἔδει γὰρ τὸ παθητικὸν τῇ γυναικὶ περιάψαι, ἐγάμησεν Ἑλένη· νῦν δὲ ἀντεισηλθε τὸ ἐνεργῶν, ἐγάμησεν Ἑλένη. Πάλιν, ἂν τις τάξῃ τὸ παθητικὸν αὐτῇ

(1) AC, ὀϊλιάδου. B, οἰλιάδου. D, οἰλιάδου.

(2) BD, ὑπέρθεσις: μοχ πάντως.

(3) B, πρὸς δὲ. D, πρὸς δὲ πρὸς θεοὺς.

(4) AC, ἐπιζεύγνυται. Mox BD, ἐπιδείκνυται. Et statim πρὸς ex BD. Articulus ex aliis codicibus non uotavi.

(5) AC, παρθεῖς. Et A, παρθεῖς. BD sine αὐτῇ.

(6) AC, περὶ τῷ.

(7) C, ἐγάμησεν. Scripto ἐγάμησεν, versus erit bene græcus. Est enim ἐγάμησεν de muliere solœcum, et quod infra reponi jubet grammaticus, ἐγάμησεν, pessimum est, ut vix putem id esse

ab Herodiano scriptum. Pro ἐγάμησεν, quod poeta scripsit, vel quod grammaticus pro re nata finxit, proponi debuit παθητικὸν ἐγῆματ: proposuitque Herodianus. Unde putem varietatem ἐγῆματ, in C superiore loco eoque incommodo lectam, mox esse pro ἐγάμησεν reponendam. Nota sunt de verbo γαμίζω præcepta grammaticorum. Moschopolus II. χ. p. 205: γῆμαι, ὅπῃ ἀνδρὸς· γῆμασαι δὲ, ὅπῃ γυναικός. Codex 2599, ὅπῃ τῷ ἀνδρὸς: bene, et velim addi πρὸς ante γυναικός. Lexicon de adfinium differentia in cod. 2552: γαμίζω μὲν ὁ ἀνὴρ, γαμίζεται δὲ ἡ γυνή. Conf. p. 263, 4.

ὀνεργητικοῦ, τὴν ὁμίλειαν ἀδικεῖ (1), οἷον, ἀπόλωλα δὲ παρθένας· τὸ γὰρ ἀπόλωλα παθητικὸν ἐστίν· ἔδει δὲ τῷ ἐνεργητικῷ χρήσασθαι (2), ἀπολάλεκα παρθένας.

Ὡς περ δὲ ἐπὶ τῶν προσηγοριῶν (3), οὕτω πάλιν καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων ὡς τῶν παρεπομένων γίγεται σολοικισμός. Παρέπεται δὲ τοῖς ῥήμασι πρόσωπα, εἶδη, χρόνοι.

Πρόσωπα μὲν τρία, ἐγὼ, σὺ, ἑκαῖνος· οἷον, τρέχω ἐγὼ, τρέχεις σὺ, τρέχει ἑκαῖνος (4). Γίγεται τοίνυν περὶ τὰ πρόσωπα (5) σφάλματα, ὅταν μὴ τῷ πρώτῳ προσώπῳ (6) τις τὸ πρῶτον ἐπενέγκῃ, ἢ τῷ δευτέρῳ τὸ δεύτερον, ἢ τῷ τρίτῳ τὸ τρίτον (7), ἀλλ' ἢ τὸ τρίτον (8) τῷ πρώτῳ, ἢ ἓν τι τῶν ἄλλων ἀνακαλθῶς ἑτέρῳ· οἷον (9), «ὥς δὲ ἐγὼ γελᾷ (10)», παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐγὼ πρῶτον ἐστὶ προσώπου (11), τὸ δὲ γελᾷ τρίτου. Διότι (12) τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ ἀνακόλουθον (13), τὴν ὀρθότητιαν ἔβλαψεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἐγὼ γελῶ, ἢ ἐκαῖνος γελᾷ. Καὶ τὸ Ὀμπρικόν (14).

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν ὀλύμπῳ,
Σοὶ τ' ἐπιτίθεται, καὶ δευμήμεθα ἑκάστωι.

(1) BD, ἀδικεῖσι.

(2) BD, οἷον ἀπόλωλα παθεῖς· παθητικὸν γὰρ εἶναι· ἔδει τῷ ἐνεργ. χρῆσθαι. Mox C, τὴν παρθ.

(3) BD, προσηγορικῶν : ποικίλον ὅτι.

(4) A, ἐκαῖνος· τρέχω, τρέχεις, τρέχει. BD, τρία τρέχω.

(5) AC, περὶ ὧν.

(6) AC sive προσώπων. Mox A, ἐπενέγκω.

(7) A, πρὶ τρίτῳ τῷ τρίτῳ.

(8) AC, ἀλλ' ἢ πρὶ τρίτῳ.

(9) AC, ἀνακαλθῶς. BD, ἐν πᾶσι θεοῖς. C sive ὅσοι.

(10) BD, γελῶ.

(11) C, προσώπου εἶδος.

(12) BD, Σιμωνίδῃ· διότι.

(13) C, ἀκόλουθον.

(14) IL E, 877. — A, εἰσὶν. BCD, δευμήμεθα : et sic infra. Confer pag. 236, 5.

τὸ μὲν γὰρ ἐπιπιθονταί τρίτου προσώπου, τὸ δὲ δεδμήμεθα πρώτου· ἔδει τοίνυν συναλῆαι τὸ ἀκλόλουθον, ἢ πειθόμεθα καὶ δεδμήμεθα, ἢ πιθονταί καὶ δέδμηνται.

Εἶδν δὲ τοῖς ῥήμασι ταῦτα παρέπεται, ὀρυσίικόν, εὐκτικόν, ἐπίζευκτικόν ὃ καὶ ὑποτακτικόν (1) καλεῖται, προσίακτικόν, ἐρωτηματικόν (2), ἀπαρέμφατον. Ὀρυσίικόν μὲν, ὃ καὶ καταφατικόν (3) καλοῦσιν, ὄον, γράφω, παιδεύω. Ταῦτα γὰρ πρόσσώμενα (4) ποιεῖ τὴν ἐπίζευξιν. Ἐρωτηματικόν δὲ ὀρυσίικοῦ (5) τῷ τόνῳ τῆς προφορᾶς παραλλάσσει· Ἰράφω, παιδεύω· τὸ δὲ ὑποτακτικόν πρώτῃ προσώπου κατὰ τὴν πρόσ.αξιν ἐρημοῦται· οὐδεὶς γὰρ ἑαυτῷ προσίασσει· ληεται γὰρ ὀρυσίικόν (6), εἴ τις ἐβελήσει (7. λέγειν προσίακτικῶς, εὖ γράφω (8)· ἀλλὰ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ, γράφε, γράφετω. Ἐπὶ μέντοι τῶν πληθυντικῶν (9) τοῖς τεισὶ προσώποις ὁλόκληρον τὴν πρόσ.αξιν (10) ἐκσῶζει, γράφωμεν, γράφετε, γράφετωσαν. Ἀπαρέμφατον δὲ λέγεται, τὴν ἐτυμολογίαν ἔχον ἀπὸ τῆς μήτε πρόσωπα μήτε ἀριθμούς ἐμφαίνειν· γράφειν γὰρ ἐμέ, καὶ γράφειν σέ, καὶ γράφειν ὅποιον, τὸ ῥῆμα τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν τειῶν προσώπων νοεῖται· γράφειν γὰρ (11) ἓνα καὶ γράφειν πολλούς, οὐδὲν τι

(1) A, ὑπεζευκτικόν, quod mutavit. BD sive ὑπεζευκτικόν. CD sive καί.

(2) AC, ἐρωμαπτικόν.

(3) A, καὶ φαπέν. BD, καὶ φαπρον.

(4) BD, φραγ. Hic nonnulla peritiae manifestum est.

(5) BD, ὀρυσίικόν.

(6) BD, γ. δὲ ὁ. Hic deficit C.

(7) BD, ἔπει εὐχάλετο πρ.

(8) BD, φραγπαπικόν σοὶ γ. Mox BD, ἀλλ' εὐχάλετο.

(9) BD, τῶν Σολοικῶν.

(10) BD, φραγ.

(11) A sive γάρ. For. N. Mox scripsi π pro πι librariorum. Statim BD sive ἄ.

μᾶλλον εἰς ἀλλοίωσιν ἐπὶ τοῦ πλήθους μεταβαίνει τὸ ῥῆμα. Ἐν δὲ τοῖς εἶδεσι τούτοις σπανίως ὁραται ὁ σολοικισμός· ἀφέςθηκε γὰρ ἀλλήλων. Σολοικισμός δὲ γίνεται (1) ἐπ' ἐνίων ἀντὶ τοῦ προσίακτικῷ τῷ ὀρσιτικῷ χρωμένων κατὰ συνήθειαν· οἷον, ἐντέλλομαι σοι, εἶπον τῷ δεῖνι ἐλθεῖν· τὸ γὰρ εἶπον ὀρσιτικόν ἐστὶ πρώτῃ προσώπου· δεῖ δὲ προσίακτικῷ χρῆσθαι, εἰπὲ ἐλθεῖν· Πλειστοῖοι (2) δὲ ἐν τοῖς εἶδεσι περὶ (3) τὰ ἐπιβεκτικὰ ζήνεται σολοικισμοὶ, ὡς ὁμοίως, καθάπερ ἐπὶ τῶν ὀρσιτικῶν λέγμεν· τὸ γράφω γράφεις γράφει, καὶ κατὰ (4) τὸ ἐπιβεκτικὸν τὸ αὐτὸ νοήντων, εἰς γράφω, εἰς γράφεις, εἰς γράφει· δεῖ (5) δὲ ὅσα τῶν ὀρσιτικῶν διὰ τοῦ εἰς εἰ, ἢ εἰς εἶ, τὴν (6) ἔξοδον ἔχει, ἐπὶ δευτέρῃ καὶ τρίτῃ προσώπου ἐν τοῖς ἐπιβεκτικοῖς διὰ τοῦ η (7) ἐκφέρεσθαι, ποιεῖς, ποιεῖ, εἰς ποιῆς, εἰς ποιῇ· εἰς δὲ διὰ τοῦ α καὶ ι (8), ὁμοίαν τοῖς ὀρσιτικοῖς προφορὰν ἔχει τὸ ἐπιβεκτικόν, οἷον, γελῶ, γελᾷς, γελᾷ, εἰς γελῶ, εἰς γελᾷς, εἰς γελᾷ.

Παρέπονται δὲ καὶ (9) χρῆνοι τοῖς ῥήμασιν, ἐνεστίως,

(1) BD sine γίνεται: mox sine πῶ.

(2) B, ὡς πῶ τῷ δεῖνι ἐλθεῖν πλειστοῖοι. Et sic D, cum πλειστοῖοι. Ceterum severior esse videtur grammaticus. Nam εἶπον potest esse imperativus, et praesertim, si pronuntietur ὡς πῶ, nemo legens vel audiens impediatur. Vide de imperativo ὡς πῶ, ὡς πῶ, Buttmann. Excurs. ad Menon.; Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 381.

(3) A, περὶ.

(4) A, γράφω καὶ γράφεις κατὰ.

(5) A, εἰς γράφω, εἰς γράφεις, εἰς γράφει. B, καὶ γράφω, εἰς γράφεις,

εἰς γράφει· διττ. Et sic D, cum εἰς γράφω.

(6) BD, διὰ πῶ εἰς πῶ. A, διὰ πῶ εἰς πῶ εἰς πῶ. Mox BD, ἢ pro καὶ.

(7) A sine διὰ πῶ η.

(8) A, πῶ α καὶ ι. Forsan πῶ α καὶ ι, A sine πῶ ἐπιβεκτικόν.

(9) BD sine καὶ. Et A sine καὶ ante μέλλω, ut B mox ante ἵκναι. Maximus Planudes Dialogo grammatico p. 3: εἰς πῶ καὶ αὐτὸς διαρμάνει οἷον πῶ καὶ αὐτὸς εἰς πῶ, φημί, παρεληλυθὲς καὶ μέλλω. Micos editorem, qui notulum marginalem descripsit, ἐπ

παρεληλυθώς καὶ μέλλων. Καὶ ἐνεσίως μὲν ἐστὶ τὸ γράφω, παρεληλυθώς δὲ τὸ (1) ἔγραφα, μέλλων γράψω. Ἔτι δὲ ὁ παρεληλυθώς (2) ἐν τέσσαρσι διαφοραῖς βλέπεται, μίαν μὲν ἔχων τοῦ παρῶν μένου καὶ παρῶχημένου, οἷον (3) γέγραφα, δευτέραν δὲ τοῦ (4) παρῶτατικῷ, οἷον ἔγραφον, τρίτην δὲ τοῦ ἀρεσίου συντελικῷ (5), οἷον ἔγραφα, τετάρτην δὲ τοῦ ὑπερσυντελικῷ, οἷον ἐγγράφειν. Πολὺ τοίνυν ἀρῶμα περὶ τοὺς χρόνους (6)· αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις τῇ προφορᾷ (7) τοὺς λόγους ἐφαρμόζει· καὶ ὁ λέγει τις ὅτι οὐ πεποίηκεν (8), οὐ λέγει ἐποίησα, ἀλλὰ ποιήσω, καὶ ὁ πεποίηκεν, ὅτι ποιήσω οὐ λέγει, ἀλλὰ πεποίηκα (9). Ἔσθ' ὅτε δὲ τινες, ἀντὶ τοῦ παρῶχημένου χρῆσθαι, τῷ ἐνεσίῳτι χρῶνται, οἷον (10),

Γαμῆ δ' ἡ μὲν δὲ Τυτῶνισι κέρει μίαν (11),

ἀντὶ τοῦ ἐγράμψε· καὶ,

Θύρην δὲ πρὸ λαβῶνς ἔπεισε εἰς πόλιν,
ὅθεν δροσίδης ὕδατος ἐκπαδῆνός (12),

ὁ χρόνος εἰς τρία διαιρεῖται, non correxisse δηρημάτων: quod ipse in codicibus a me adhibitis reperit. Arographum enim Planadis meum nitide δηρημάτων tenet.

(1) BD sine π.

(2) A, ἔπρ ὅτι ὁ παρ.

(3) BD, ἔχων πὺ παρῶχ. οἷον.

(4) BD, πὺ προ πὺ.

(5) BD, ἀρεσιπυτελικῷ.

(6) A, παρῶ πὺς χρόνους. BD, ἀρῶμα.

(7) A, πὺτε. BD, πὺς προφορῶς.

(8) A, ὅτι πεποίηκα.

(9) BD, ἐφαρμόζει καὶ ὁ μέλλω.

ταῖς πρὸς ποιήσιν οὐ λέγει ὅτι πεποίηκα, ἀλλὰ ποιήσω, ἢ ὅτι πεποίηκα ὅτι ποιήσω, ἀλλὰ πεποίηκα.

(10) A, ἀντὶ παρῶχημένου τῷ ἐνεσίῳτι χρῶνται.

(11) BD sine δν.

(12) Eurip. Bacch. 695 — A, ἔπεισε. BD, θύρην δ'. γ. λ. ἔπεισε εἰς π. ἢ μὲν δροσ. — Sappianine ἔπεισε et ἔπεισε librarii confundunt, quod π et ε sono non distent. Bution, Bionis Borysthenitae discipulus, isque, ut magister, homo impudentissimus, Menedemo aliquando dixisse a Diogene Laertio refertur IV, 54:

ἀντὶ τοῦ ἐξεπύδισεν (1). Ἐκείνοι δὲ μᾶλλον ἄξιον τὸν
 σολοικισμόν ἐπακρίβωσαι (2), ἀσπιδόσθερον δ' ἐπιτολ-
 μῶντα τῷ περὶ τοὺς χρόνους ἀμαρτήματι (3). Λέ-
 γουσι γάρ τινες (4) γέγραφα πέρυσιν (5), καὶ χρωῖνται
 τῷ παρωχημένῳ παρκαίμενῳ ἀντὶ τοῦ ἀοριστώδους
 συντελικοῦ (6) ἔγραφα· ὁ μὲν γὰρ ἀοριστώδης συν-
 τάσσεσθαι (7) δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ πάλα, ἔγραφα
 ἄρτι καὶ ἔγραφα πάλα (8), διὰ τὸ τῆς συντελείας
 ἀοριστίον· τὸ δὲ γέγραφα συντέτέλεσθαι (9) μὲν καὶ
 παρωχηκεν· ἐπὶ δὲ τὸν χρόνον παρκαίμενον ἔχει (10)
 τὸ γέγραφα, ἄρτι, οὐ πέρυσιν, ὥφειλε λέγειν.

Τοιοῦτους (11) καὶ ἐν τοῖς ῥήμασι σολοικισμοὺς
 ἐννοοῦμεν. (12).

Μετοχὴ δὲ ἐστὶ ῥῆμα εἰς τῶσιν κεκλιμένον (13),
 οἷον ῥῆμα ἐστὶ γράφω, μετοχὴ δὲ γράφων γρά-
 φοντος. Μετοχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ μετέχειν καὶ τῶν
 τοῖς ῥήμασι παρεπομένων (14) καὶ τῶν τοῖς ὀνόμασι·
 μετέχει γὰρ πάντων, ἄρθρων, γενῶν, πτώσεων,
 ἀριθμῶν, χρόνων, παθῶν καὶ ἐνεργειῶν. Περὶ ταῦτα
 πάντα γίνονται σολοικισμοί, ὡς ὑπεδείξαμεν. Δεδή-

ἰκνῶται νύκτωρ συνδύμασι βίαισι, καὶ
 οὐδὲν ἄποκος δικάει γὰρ πεποιθέναι.
 Legerim συνδύκισμαι, dividor.
 Verbum est prae-textatum.

(1) A, διεπύδισεν. D, ἐπέδισεν.

(2) A, ἀπακρ. BD, πῶς σολοικισμὸν
 ἀξιοῖ.

(3) A, παρκαί. BD, πῶς περὶ τ.
 ἁμαρτήματος.

(4) A, λέγουσι δὲ τ.

(5) BD, πέρυσιν.

(6) B, ἀντὶ ἀοριστώδους συνε-
 λικτοῦ. D, ἀορίστου συνελίκτου.

(7) A sine συντάσσεται.

(8) A, ἔγραφα καὶ ἄρτι ἔγραφα π.
 Forsan ἐπὶ τῷ ἄρτι καὶ ἐπὶ τῷ πάλα.

(9) B, συντεπλήσεται. D, συντέ-
 λεται.

(10) BD, ὅτι δὲ τὸν χρόνον παρκαί-
 μένος ἔχει. A, ἔπ' δὲ... ἔχει.

(11) A, ἔχει γὰρ. αὐτὸ οὐ π. πρὶν-
 τος. BD, πρὶντος.

(12) BD, πρὶντος σπλ. ὅ τ. ρ
 νοοῦμεν.

(13) Hic deficit codex A

(14) BD, παρεπομένων.

λωται γὰρ ὡς (1) περὶ τὰ γένη, περὶ τοὺς ἀριθμοὺς, περὶ τὰς ψήφους, περὶ τὰς χεῖρας, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰς ἐνεργείας, γίνονται σολοικισμοί.

Ἄρθρον δὲ ἐστὶ λέξις ὃν συλλαβικῇ δυνάμει προτακτικὴ καὶ ὑποτακτικὴ τῶν ἐμφαινόντων γένη καὶ ψήφους. Προτακτικὰ μὲν ἀρσενικά, ὃ, τθ, τῶ, τόν· ὑποτακτικὰ δὲ, ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν· πληθυντικά δὲ ἀρσενικά προτακτικά, οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς· ὑποτακτικά δὲ, οἷ, ὧν, οἷς, οὖς. Κατὰ μέντοι Ὅμηρον πληθυντικά ὑποτακτικά οὐκ ἐστίιν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ τῷ προτακτικῷ (2), καθὰ φησι·

....πὶ δ' ἐπὶ θηὶ θαλάσσης ἥρα ῥέζον (3).

Γίνεται τοίνυν σολοικισμὸς περὶ τὰ ἄρθρα, ἀρσενικοῖς ἀκολουθῶς (4)· αὐλῶνά τε ἦν ἄρδουσι, δεῖον λέγειν ὃν ἄρδουσιν· ἢ ὅταν ἀπὸ ψήφους ἐτέρα ψήφους παρεληφθῇ· « ὁ μὲν ψιλένης (5) ὁ δ' ἐλαίης »· ἢ ὅταν ἀπὸ προτακτικοῦ χρησθῇ τις τῷ ὑποτακτικῷ.

Τοῖσι γὰρ ἀνδρῶν ἀνίμ' ἔδωκεν Ἑλένης

τῆς κατὰ Τροίαν (6). Τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων προτακτικῶν ἄρθρων καὶ ὑποτακτικῶν.

Εὐπαρθήρητος δὲ ὁ περὶ τὰς προθέσεις σολοικισμός. Γίνεται δὲ ἄλλως εἰ ἄλλης μετατεθείσης (7). Ἐλέγχεται δὲ περὶ τὴν διάνοιαν τῶν παραγμάτων καὶ συνεργίαν· οἷον,

(1) Addidi γὰρ ὡς.

(2) B, πὸ προτακτικόν.

(3) Od. Γ, 5.

(4) Locus est lacunosus, sine codice non restituendus.

(5) Cf. Od. E, 477.

(6) BD, ἀνίμια ἔδωκεν. Correctionem non reperio, nec multum quero. Est lacuna.

(7) Et hic lacuna est.

Εἰς ἐλάτῃ (1) ἀναβὰς περιμέλειται,

ἀντὶ τοῦ ἐν ἐλάτῃ. Καὶ ὥς (2) ἁμαρτάνουσιν περὶ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν πολλοί· ποῦ ἐσὶν ὁ πατήρ; εἰς βαίται· ἀντὶ τοῦ, ἐν βαίτῃ. Ὅμοιον γάρ ἐστί τῆτο, εἰα τις πυθομένῳ τινὶ, ποῦ πορεύεται (3), ἀπεκρίθη, ἐν βαίτῃ.

Ἀντωνυμία δὲ ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος τιθεμένη, ἢ ἐνέργεια καλεῖται. Ἐπιδέχεται δὲ πρόσωπα μὲν ὁμοίως τοῖς ῥήμασι, πρῶτοις δὲ ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν, ὅσον, ἐγὼ, σὺ, οὗτος, ἐκεῖνος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, κωϊτερος, σφωϊτερος. Εἰσὶ δὲ καὶ ἀπλᾶί τινες τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ σύνθετοι· ἀπλᾶί μὲν, ἐμέ, σέ. Ἐ· σύνθετοι δὲ, ἐμαυτὸν, σαυτὸν, ἑαυτὸν (4).

Ὑποτακτικὰν, μὴ πῆης.

Περὶ πρόσωπα, ὥς ἐν ἀντωνυμία (5)· « σφέτερον » πατέρ' ὑμνεύουσαι (6) », ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. Περὶ τὰς μετοχὰς, ὥς

Οὐκ αἶ (7) ἐφ' ὑμᾶς ἔχουσιν ἀληγῆτε παραπῶ,

ἀντὶ τοῦ, πηληγῆσαι. Περὶ τὰ ἄρθρα·

Μακροῖσι ξυστοῖσι πάλαι σφ' ἐπὶ πρὸς ἔκειτο (8).

Περὶ τὰς προθέσεις·

Κάππισσι (9) ὡς Λήμμεν·

(1) Il. Ξ, 287. — BD, περιμέλειται.

(2) Codices, ὥς.

(3) Legerim ἀναβῆναι.

(4) B, pro εἰαυτὸν ἑαυτὸν, lacunam exhibet. Debuit lacuna esse multo maior; nam quod sequitur manuum est. Refero observationem de μὴ πῆης ad Calli-

machi fragmentum supra p. 239. Plura, inquam, perierunt.

(5) Non est ἐν D. Ceterum locus est confusus ac mutilus. Conf. supra pag. 239.

(6) Hes. Opp. 2.

(7) Il. Θ, 455.

(8) Il. O, 388. BD, σφιν.

(9) Il. A, 593. — B, λήμμεν.

καὶ παρὰ Θουκυδίδην κεῖται· « εἰς (1) τὸ ἥραϊον ἐκα-
θέζοντο »· καὶ παρὰ Μενάνδρου·

Καθηζάμεν μὲν ἐνὶ τῷ εἰς τὰ σάμα·

καὶ ὃν ψεύδει, ἐπίσημον (2)· παρ' Εὐελπίδην·

Πολλὴ μὲν ἐν βροπίῃ (3), καὶ ἀνέτημας
Θιὰ κάλλιμα Κύπρις, αὐραυτὶ τ' ἔσση,

ἀπὲρ τοῦ ἐνδόν. Περὶ τοὺς συνδέσμους, ἕως τις τῶ
μὲν τὸ δὲ μὴ ἐπειτέγκη· οἶον,

Τρωπὴ (4) μὲν περιμάχεται Ἀλέξανδρος Σισσιδὴς,
Παρδάλιαν ἀμύισιν ἔχον καὶ καμπύλα πῆξα.

Τοῦ λόγου (5) ἀρεταὶ μὲν εἰς, ἑλληνισμός, σαφή-
νεια, συντομία, κυριολογία, εὐσυνθεσία, εὐπρέπεια·
κακία δὲ ταύταις ἀντικείμεναι, ἀσάφεια, μαχρο-
λογία, ἀκυρτολογία, κακοσυνθεσία, ἀπρέπεια, βαρ-
βαρισμός.

Ἑλληνισμός μὲν οὖν ἐστὶ λέξις ὑγιὴς καὶ ἀδιάστρο-
φος (6), ἢ λόγου μερῶν πλοκὴ κατὰλληλος· βαρ-
βαρισμός δὲ ἐστὶ λέξις ἡμαρτημένη παρὰ (7) τὴν
συνήθειαν. Διαφέρει δὲ βαρβαρισμός σολοικισμοῦ,
ὅτι ὁ μὲν σολοικισμός τὴν τάξιν βλάπτει τῶ λόγῳ,
ὁ δὲ βαρβαρισμός τῆς λέξεως (8).

(1) Thuc. I, 24. — B, πρὶ
Θουκυδίῃ. BD, ὅραον. Cf. p. 240.

(2) Legendum ἐν Ψοφιδίῃ. Cf.
p. 240, ubi locus est integrior.

(3) Eurip. Hipp. I. — Inserui
ἐν βροπίῃ. B, ἕραον. Cf. p. 240.

(4) Il. Γ, 16. Sustuli δὲ ante
ἄμ. et mox addidi καὶ. Cf. p. 240.

(5) Quae inde sequuntur con-
sentient cum tractatu anonymo
a Valckenario post Ammonium

edito pag. 193, quem Herodiani
esse quum nos jam docuerit Vil-
loisonius Distr. p. 175, id nunc
nostris codicibus confirmatur.

(6) Codices, ἀσάφης.

(7) Codices, πρὶ.

(8) Scilicet ἐστὶ τῆς λέξεως.
Valckenarianus textus, τὰ ἔσση
τῆς λέξεως, sensu caret; varietas
Villoisoniana, τὰ ὅπῃ τῆς λέξεως,
non est nitida.

Γίνεσθαι δὲ ὁ βαρβαρισμὸς καὶ τῶν τρόπων ὀκλῶ; καὶ ἀπὸ προσθεσιν, ἢ ἀφαίρεσιν, ἢ ἐναλλαγῇ, ἢ συναλοιφῇ; ἢ διαίρεσιν, ἢ τόνους, ἢ χρόνους, ἢ πνεῦμα.

Περὶ μὲν οὖν προσθεσιν (1) βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην· τὰ γὰρ εἰς πρὶς λήγοντα σύνθετα οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν, ὅταν παρ' οἰδέτερον (2) πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ἐπὶ τέλος ἐμφαίηται.

Περὶ δὲ ἀφαίρεσιν, ὡς εἴ τις λέγει τὸν Ἑρμῆ· δεῖ γὰρ τὸν Ἑρμῆν (3).

Περὶ δὲ μετὰθεσιν (4), ὡς οἱ λέγοντες τὸν δίφρον δῖφρον, καὶ τὸν μυτιληναῖον μῖτυλκηναῖον (5)· ἀπὸ γὰρ Μύτωνος τοῦ κτίσίου Μυτιλήνη καλεῖται.

Περὶ δὲ ἐναλλαγῇ, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην ἡβουλόμην, ἐδυνάμην ἡδυνάμην· ἕσα γὰρ ἀπὸ συμφώνων ἀρχεται τῶν φωνηέντων (6) ὡς τὰ ἐνεσθῶτι χρόνῳ, ταῦτα καὶ παραταλὶχὸν ἀπὸ τῆς ἀρχεται, οἷον, λέγω ἔλεγον· οὕτω καὶ μέλλω ἔμελλον, καὶ βούλομαι ἐβουλόμην, καὶ δύναμαι ἐδυνάμην.

Περὶ συναλοιφῇ, ὡς Μένανδρος λέγει,

Ὁ θάπρος δὲ τῶν ἀνὰ δισκόρων (7),

ἀντὶ τοῦ φάμαι ὁ ἕτερος· ἢ γὰρ τοιαύτη συναλοιφή γίνεται ἐπὶ οὐδέτερον ἄρθρον, ὅταν αὐτῷ ὄνομα

(1) B, παρὰ μ. ο. προσθεσιν.

(2) Codices, παρ' οἰδῆ. Valck. ὅταν ἢ παρ' οἰδέτερον, sine sensu fere. Villois. ὅταν ἢ παρ' οἰδέτερον; bene. Forsan, παρ' οἰδέτερον.

(3) D, Ἑρμῆ.

(4) Erunt ergo barbarismi species novem. Et supra Valck. ἐνταῦθα pro ὅκτι exhibuit, ac in in-

dice ματαθῆσι est post ἐναλλαγῇ.

(5) Codices, μυτιλ. μυτιλ. De hujus nominis scriptura monui ad Aristoph. Eq. 834; ad Herod. Epim. p. 84.

(6) Valcken. τῶν ῥημάτων.

(7) Ut Menander, dixerat Chrysippus πρὸς θάπρον ἢ δισκόρων: cf. not. ad Mar. p. 439.

ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον ἐπιφέρηται, ὅον τὸ ἕτερον λέγων θάτερον· ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ οὐδαμῶς.

Περὶ δὲ διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ (1).

Μάγνης δὲ κατ' αὐτὴν καὶ ἀντίστοιχον Παλουδέυκα·

ὃ γὰρ διαιρεῖται ὥν ἡ αἰτιατικὴ εἰς γ λήγει (2), ἀλλ' εἰς η· ὅον Δημοσθένεα Διογέnea, Δημοσθένη Διογένη.

Περὶ δὲ χρέιους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες ἕαν βούλωμαι καὶ ἕαν ἔρχομαι, ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ὁριστικοῖς μιγνύουσι· φέρομαι, ἕαν φέρωμαι, λέγωμαι, ἕαν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἕαν βούλωμαι, ἕαν ἔρχωμαι.

Ὁμοίως καὶ (3) περὶ τόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες ἀκράτον προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν, ἀκρατόν ἐστιν· ἢ γὰρ σιέρησις, προτιθεμένη τῶν δι- συλλάβων ὀνομάτων εἰς ος ληγόντων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ὅον, ἀκακος, ἀφθαρτος· οὐκοῦν ἀκρατος.

Περὶ (4) χρέιους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πίνα- κισ (5) ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πινακὶς καὶ κε- ραμὶς, ὡς θυεῖς καὶ σανίς.

Περὶ δὲ πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔριον δασέως· δεῖ γὰρ φιλῶς, ἐπεὶ εἶρηται παρὰ (6) τὴν αὔραν, ἥτις ἔωθεν ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναδιδόσθαι φιλεῖ.

Αὔρη δ' ἐκ πταμοῦ ψυχρὴ πτεῖν ἠῶρε σφό (7).

(1) D, λέγω. B, λέ. In ipso versu codicum exhibeo scripturam. Alius est textus Valckenarii, quem nolui tacuisse. Tacuit et Villosionus. In editiones Hesiodi versus nondum fuit receptus.

(2) B, λέγουσα.

(3) Si schedulis fides, est ὁμοίως δὲ in D.

(4) D, ἐπὶ, si bene notavi.

(5) Ita codices scrunt. Forsan πτάκισ.

(6) B, καί.

(7) Odys. E, 469. — BD, ψυχρ.

Ἄλλως τε καὶ διὰ φιλοῦ ἀντιστοίχου (1) ἐστὶν ἡ συναλοιφή· εἰ γὰρ ἐδασύνετο, διὰ τοῦ θ ὠφείλε συναλειφθαι (2).

Ἔνιοι (3) μὲν λέγουσιν ἑλληνισμὸν εἶναι τὸν ποιητὴν (4), ἔνιοι δὲ τὴν κοινὴν διάλεκτον, ἣτις ἐγένετο συνελθόντων τῶν Ἑλλήνων εἰς Ἴλιον, ἄλλοι δὲ τὴν ἐτυμολογίαν ἣτις ἄχει τοσούτω ἦλθεν εἰς Κόρινθον (5), καὶ πρὸς παιδεύσειν γρᾶμματικῆς ἔλαβε τοὺς παῖδας τῶν πολιτῶν. Ἐπειτα ἐρωτηθεὶς τις τί ἐστὶν ἑλληνισμός, ἔφη, τὸ πάσαις ταῖς διαλέκτοις ὀρθῶς χρῆσθαι.

Βαρβαρισμός ἐστὶν ἀμάρτημα ἐν (6) λόγῳ γινόμενον παρὰ (7) τὴν τῶν ἑλληνιζόντων συνήθειαν. Βαρβαρισμός εἶρηται οἰονεὶ βαρβαρισμός (8) τις ὢν. Γίνεται δὲ τρέποις πέντε, προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, καὶ περὶ προσοδίας. Προσθέσει γρᾶμματος, ὥς ἐάν τις λέγῃ Λίσχινους, δεῖον εἰπεῖν Λίσχινου· ἀφαιρέσει, ὥς ἐάν τις λέγῃ Δημοσθένου, δεῖον εἰπεῖν Δημοσθένους· ἐναλλαγῇ γρᾶμματος, ὥς

(1) BD, ἀντίστοιχον : imo συγχείου. Vide Valck. editionem. Mox B, διὰ τοῦ θ.

(2) BD, συναλειφθαι. Requirebatur tempus verbi συναλειφειν.

(3) Quae inde sequuntur non comparent in Valckenarii editione praeter unam sententiam suo loco infra indicandam. Alius sunt, opinor, auctoris.

(4) Sic codices. An τὴν συνήθειαν?

(5) Sic codices. Locus incognitus. Statim D, τὴς γρᾶμμ., καὶ

tamen bene notavi; quod moneo ac jam monui, quia schedulis utitur ante multos annos scriptis, et quibus nunc parum fido. Res tamen non tanti est, ut eas ad ipsum codicem exigam.

(6) D, οὐ pro ἐν.

(7) BD, περὶ. Scholiastes Pindari Ol. viii, 51 : ἀποζόμενον, ἢ περιπρόμενον . . . ἢ περὶ τὴν αἴαν, πυπύαν ἐν αἴτῃ ἐγάνην. Legendum περὶ. Cf. p. 230.

(8) D, βαρβαρισμός. Conf. supra pag. 238

τὸ δῖφρος, δῖον εἰπεῖν δῖφρος (1)· μεταθέσει ἱεράμματος, ὡς κίσπηλις, δῖον εἰπεῖν κίσπηλις. Γίνονται δὲ βαρβαρισμοὶ καὶ περὶ προσφθίας. Λέγμεν (2) δὲ βαρβαρίζειν καὶ τὸν ἄλλοφύλον λέξει (3) χρώμενον, ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχένιον κερβίκαλον λέγει, τὸ δὲ χειρόμακτρον μάκπαν.

Ἐμφασις (4) δὲ ἐστίν, ἥπερ δι' ὑπονοίας ἐπιτάσιν τοῦ λεγόμενου παρίσθισιν, οἷον·

Αὐτὰρ (5) ἔτ' εἰς ἵππον καταβαίνομεν ὃ καμ' Ἐπιός.

Ἐν τῷ καταβαίνομεν τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου ἐμφαίνει. Ὅμοιον δὲ καὶ αὖτις·

Πᾶν δ' ὑπὸ ἡμῶν ξίφος αἵματος (6)·

καὶ γὰρ ἐν τούτῳ παρέχει μείζονα ἔννοιαν, ὡς βασιλοφειδότης τοῦ ξίφους οὕτως, ὥστε θερμανθῆναι.

(1) B sine δῖον εἰπεῖν δῖφρος. Male sedem permutaverunt nomina ἱεράματι et μεταθέσει. Conf. pagg. 230, 238, 258.

(2) Hæc sententia, λέγμεν... μάκπαν, est apud Valckenarium pag. 102.

(3) Addidi λέξει. Cangius, qui, Gloss. sub Κερβίκαλον et Μάκπαν, eum locum e codice 2929, mihi

D, protulit, exhibuit male ἄλλοφύλου.

(4) Sequentia de emphasi sua sede mota sunt, pertinueruntque ad librum de figuris. Similia reperi in Vita Homeri pag. 397 Galeanæ.

(5) Odyss. A, 523. — BD, ἀπέρ.

(6) Il. Π, 333.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΟΛΟΓΙΑΣ*

Ἀκυρολογία ἐστὶ λέξεων τῶν περὶ τὸν (1) αὐτὸν
 τρέπον ἀναστρέφομένων οὐ προσεχῆς χρῆσις. Γίνεται
 δὲ ἀκυρολογία, ὅταν τις ἀκύρῃ φωνῇ χρῆσθῃαι, παρὲς
 τὴν κυριωτέραν· οἷον, ἐάν τις εἴπῃ ῥύγχος ἀνθρώ-
 που (2), ἀπὲς τοῦ προσώπου. Ῥύγχος μὲν ἐπὶ τετρα-
 πόδων ζώων τάσσεται, ῥάμφος δὲ ἐπὶ πτερυγίων, ὅφεις
 δὲ καὶ πρόσωπον ἐπὶ ἀνθρώπου. Διαφέρει δὲ ῥύγχος
 καὶ πρόσωπον ὡς περ τοῦ φωνεῖν τὸ ὠρύεσθαι, καὶ
 τοῦ γῆμαι τὸ γήμασθαι, καὶ τοῦ τεκεῖν τὸ γεννῆσαι,
 καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐξῆς ἐπαγόμενα κατ' ἀντιπαράθεσιν.

Διαφέρει μὲν οὖν τὸ φωνεῖν τοῦ ὠρύεσθαι (3), ὅτι
 τὸ μὲν φωνεῖν ἐπ' ἀνθρώπου τάσσεται, τὸ δὲ ὠρύε-
 σθαι ἐπὶ λύκῳ. Παρατηρητέον οὖν καὶ ἐπὶ τῶν λοι-
 πῶν τὸ οἰκτεῖον ἐκείνου ὄνομα, οἷον, μυχεῖσθαι ἐπὶ
 αἰγῶν, βληχεῖσθαι ἐπὶ προβάτων, βρωμαῖσθαι (4)
 ἐπὶ ὄνων, χρεμετίζειν ἐπὶ ἵππων, βρυχαῖσθαι ἐπὶ
 λεόντων, ἀρρίζειν (5) ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ
 τῆς ἀρ φωνῆς (παρ' ἡμῶν τούτοις τὸ ὑλακτεῖν λέγε-

* E codd. regg. 2551, 2929.

(1) Inserui πρ.

(2) Araros Athenais III, 48, et
 Grammatici in Bekkeri Anecd.
 p. 113, de deo ῥύγχος dixit: Ὁ γὰρ
 θεὸς πρὸς ῥύγχος εἰς ἡμᾶς σφίσει. Sed
 talia non grammaticorum legibus
 sunt obnoxia, quum sint ridiculi
 causa quesita.

(3) De vocibus animalium
 nonnulla protuli ad Herodiani
 Epimerismos. Cf. Fabric. Bibl.
 Gr. tom. I, pag. 724, et ad Sext.
 Emp. p. 698; et Addenda.

(4) De hoc verbo vide not. ad
 Herod. Epimer. p. 9.

(5) Simile ferme verbum illud
 latino *hirsire*.

ται)· καὶ ἐπὶ τῶν πίπνων, κρώζειν μὲν ἐπὶ κορωνῶν καὶ κορέκων, κοκκίζειν (1) δὲ ἐπὶ ἀλεκτρούων καὶ κοκκίαν, τρυγάζειν ἐπὶ τρυγάνων.

Τὸ δὲ γῆμαι (2) τοῦ γήμασθαι διαφέρει, ὅτι γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. Καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ γήμασθαι εἰπὼν,

Γημαμένη (3) ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ἐν πατρὶ ἐξισαρίζας,
Γῆμα·

καὶ διασύρων τινὰ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλύτῃ (4).

Καὶ Σάλαμος ἐν ᾧ κῆπος
Οὐκ ἔγματος, ἀλλ' ἰγμάματος·

καὶ Αἰσχύλος ἐν ἀσυμβάσῃ (5).

Σοὶ μὲν γαμῖδας μάρτυρον, γαμῖν δ' ἰμοί (6)

Τὸ μὲν γενῆσαι ἐπὶ τοῦ πατρὸς, τὸ δὲ τεκεῖν ἐπὶ τῆς μητρὸς· ὅθεν οὐ κυρίως εἰρήκεν Ὅμηρος,

Σείτου (7) διήτης, ἐν ἀθάνατος πάσι Ζεύς·

καί,

Τίτη (8) μ' ἀπὸ πολλοῖσιν αἰσάσαν.

Θῦσαι μὲν τὸ θυσιάσαι (9). Θυεῖ γὰρ τὰ βρώμα' α' σφάζει (10), τό τε ζῶον ἱερουργῆσαι. Καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν αὐτῶν τετήρηκεν, ἐπὶ μὲν κ' Θῦσαι εἰπὼν,

(1) Mann. κικκίζειν.

(2) Nil differt hic loci Herodianus ab Ammonio p. 36.

(3) Od. A, 973. Mann. ἔδ' ἔκ-
πο ἰξισαρίζας γῆμαι.

(4) Anacreon Fragm. p. 345, Fisch.; mihi p. 77: cf. Elmsl. ad Acharn. 859.

(5) Ammon. ἐν Ἀμμομένει.

(6) Mann. σὺ...ἰμοί δ' ἰγαμῖν.

(7) Il. Z, 434. Mann. πελ.

(8) Il. Φ, '188. Mann. τίττι.

Ceterum pervulgatum est poetas sæpius verbo ἔκπειν sic esse abusos.

(9) Lacuna hic est paucorum verborum, facile supplendorum. De discrimine verborum θῦσαι καὶ σφάζειν, cf. Ammon. p. 79, et Hesych. in θῦσαι cum nota.

(10) Hæc non capio. Est lacuna.

.....διώσιν (1) δι' ὧν αἰώνας
Πάτραλλον... ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλει θυλάκι·

ἐπὶ δὲ τοῦ σφάζει,

Λύουσαν (2) ἐπὶ πυρὶ καὶ ἑσφάζει καὶ ἑδμεν.

Τὸ δὲ ἀνακατεῖν μὲν τὸ (3) ὀργίσεσθαι· διαπο-
τεῖν (4) δὲ τὸ περὶ τι καταγίνεσθαι καὶ ἐνεργεῖν· ὡς
Ὅμηρος·

Ὡς (5) οἱ μὲν πείσονται·

τούτέσιν ἐπόνουν καὶ ἐνήρουν (6)· καὶ τὸ σύνθετον
διεπονούντο. Καὶ πάλιν,

Λύταρ (7) ἐπὶ πείσονται πίνου.

Πορεύεσθαι (8), βαδίξειν· ὑπάγειν, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν
βόας ἢ ἵππους, ἢ γυναῖκα ὑπὸ τὸν ἄνδρα, ὃ καὶ βέλ-
τιον, κατ' ἐμὴν δόξαν, ἢ τι τοιοῦτον. Καὶ Ὅμηρος·

.....ὑπάγει (9) ζυγὸν ἀκίας ἵππους.

Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγο-
μεν ἀπὸ τοῦ προάγειν, ὥσπερ ὑπόγχαμμον ἀπὸ τοῦ
πρόγχαμμον, καὶ ὑφνηγητὴν ἀπὸ τοῦ προνηγητὴν,

(1) H. I, 219. Mann. αἰώνας δὲ
ὅλον ἐν πυρὶ βάλλει θυλάκι, et Spā-
λας.

(2) H. A, 459. Man. αὐτὸν ἑρ.

(3) Mann. τοῦ.

(4) Etymol. Gud. corrigatur
ex hoc loco, διαποτιῖσαι prave
exhibens pro διαποτιῖσαι: διαπο-
τιῖσαι τὸ ἀνακατεῖν διαφέρει· δια-
ποτιῖσαι μὲν τὸ περὶ τι γίνεσθαι καὶ
ἐνεργεῖν· ἀνακατεῖν δὲ τὸ ὀργίσεσθαι.
Eadem comparatio verborum
ἀνακατεῖν et διαποτιῖσαι reperitur
in Lexico Differentiarum quod
e codice 2552 mihi descripsi:

διαποτιῖσαι τὸ περὶ τι καταγίνεσθαι
καὶ ἐνεργεῖν· ὅτι τὸ ἐπίπουν καὶ ἐνή-
ρουν, καὶ συνθέσει διαποτιῖσαι· ἀνα-
κατεῖν δὲ τὸ ὀργίσεσθαι. Intelligit,
me non monente, lector verba
ὅτι τὸ ἐπίπουν referenda esse ad
Homeri locum, quem librarius
indiligens omisit. Ceterum hanc
comparationem fieri posse nun-
quam putaveram.

(5) H. E, 84.

(6) Man. ἐνήρουν. Cf. p. 366.

(7) H. A, 467. Mann. αὐτὸν.

(8) Conf. Ammon. p. 140.

(9) H. II, 148.

καὶ ὑψηλοῦσθαι ἀπὸ τοῦ προκηγεῖσθαι, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός· « ἐγὼ δ' ὑπέρω (1) τὸν ὄρθριν παιτὶ » ποροῖς. » Καὶ οὕτως ὑπάγειν λέγμεν ἀπὸ τοῦ προάγειν, τῷτέστιν εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορεύεσθαι· καὶ κέχρηται τῇ λέξει καὶ Εὐπολὺς ἐν Βάκχαις (2).

Σὺ δ' ὑπαγ' εἰς (3) πύμπερον.

Τὸ ἰχθυέσθαι τοῦ κινηγεῖν διαφέρει· κινηγεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κύνας ἄγειν, ἰχθυέσθαι δὲ τὸ ἰχθύας ἀγρεύεσθαι. Ὁ οὖν λέγων, ἐκινηγήτησα τοὺς ἰχθύας, ἀκυρλογοῖ (4).

Ὁ τείρων (5) τῷ ῥάκῳ διαφέρει· ὁ τείρων γὰρ τὸ ἤδη ἀποδεσλῆκός τὰς κροκίδας (6), παρὰ τὸ ἤδη τετρίφθαι· ῥάκος δὲ, τὸ διετρώγῃς ἱμάλιον· ὡς Ὅμηρος·

.... ἦ ὦ (7) δὲ τὰ σά ῥάκια διηπαλίζεις·

τούτέστι διὰ χειρῶν ἄξεις, περιβάλλεσθαι μὴ δυνάμενος.

Λίβανος (8) μὲν αὐτὸ τὸ δένδρον καὶ ὁ τόπος· λίβανωτός δὲ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸ θυώμενον (9). Ὁ γυνὴ λέγων λίβανον τεθυμένον (10), ἀκυρλογοῖ· δέον γὰρ λέγειν λίβανωτόν.

Πένης μὲν ἐστὶν ὁ διὰ τῆς πενίας τὰ πρὸς τὴν

(1) In loco desperato ipsissimam exhibui diligentissime codicis scripturam. Cf. Ammonius, et Brunck. fragm. Aristophanis pag. 170.

(2) Ammon. Βάκχαις.

(3) Mann. ὑπάγεις.

(4) Man. ἀκυρλογοῖς.

(5) Man. τείρων, sine ῥ.

(6) Malim κροκίδας: conf. ad Aristoph. t. iv, p. 222. Ac prae-

terea puto scribendum ὅτι ἀποδεσλῆκός. Ceterum eadem scriptura est et in Lexico Differentiarum, quod modo memoravi.

(7) Odys. Σ, 612. Mann. εἴωθον... διαπαλίζεις.

(8) Conf. Ammon. p. 89.

(9) Mann. θυώμενος. Scripsit forsitan auctor Συμμάχων, ut est apud Ammonium.

(10) Man. πθυμένον.

τρεφὴν ^{ἀν}πείζων (1)· πένεσθαι γὰρ τὸ ἐνεργεῖν· ὡς
"Ομηρος·

ἴσως (2) οἱ μὲν πείζοντες·

τουτέσιν ἐπόνουν καὶ ἐνήργουν (3). Πτωχὸς δὲ, ὁ δὲ
ἐνδείκων τῶν (4) πρὸς τὴν τρεφὴν πείσσεων· ὡς "Ομη-
ρος (5)·

Ἄλλ' (6) ἐπὶ οὗτ' ἐργα κακ' ἔμμελ' ἦν, ἃ ἐπ' ἡλπίσι
ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πείσων κατὰ δῆμον
βύλινται αὐτίζων βόσκων ἦν γαστὴρ ἀκαλῆν.

Οὐλὴ μὲν ἐστὶν ἡ ὑγιασμένη (7) σὰρξ ἐκ τραύ-
ματος παλαιοῦ· ὡς "Ομηρος·

Οὐλὴν γὰρ πέπευται (8) εὖς ἥλασεν·

ὡτειλὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶ-
σθαι· ὡς "Ομηρος·

Λύκα (9) δ' ἔρμεν αἶμα κατ' οὐταμένῃ ὡτειλῆν,
καὶ « κελαινεφές ἐξ ὡτειλῆς. »

Νεαρὸν μὲν ἐστὶ τὸ νεωσὶ ἀρυσθὲν ὕδωρ, πρόσ-
φατον δὲ τὸ κρέας τοῦ νεωσὶ ἐσφασμένου (10) ζώου,
ἀντὶ τοῦ πιφορευμένου· σφάζει γὰρ τὸ φονεῦσαι· ὡς
"Ομηρος·

Τραῖς (11) εἰδὲς αὐτὸ σφάσσει.

(1) Sisio Herodianus scripsit,
ipse ἀκνεργαῖ, δὲτοι πειζόμενος
λέγει, ἢ αὐτῷ πείζων. Ammo-
nius, conferendus p. 111, ut est
scriptor diligentissimus, recte
dixit: πείζων... ὁ ἀπὸ τῶ ἐργάζεσθαι
ἢ πειπνόμενος τὸν βίον.

(2) Il. E, 84.

(3) Man. ἐνέργουν. Cf. p. 264.

(4) Mann. τῶν.

(5) Odyss. P, 226.

(6) Mann. αὐτ' ἐπὶ τῷ ἐργῷ
ἔργον ἐπ. α. πτωχὸς κ. δ. β. αὐτ.
βόσκων γὰρ γαστὴρα αὐτ.

(7) Cf. Ammon. p. 107. Mann.
ὑγιαμένη.

(8) Odyss. T, 393. Mann. πῶ
ἐμνητ.

(9) Il. P; 86, et Δ, 140. Vide
Valcken. ad Ammon. p. 107.

(10) Man. ἐσφασμένου.

(11) Il. N, 447.

Ὁ οὖν λέγων νεαρὸν τὸ κρέας, καὶ πρόσφατον τὸ ὕδωρ, ἀκυρλογοῖ (1).

Τὸ μὲν φωλεὸς ἐπὶ τῶν ἐρπιτῶν ζώων τάσσεται, καίτη ἐπὶ ἀνθρώπων ῥητέον τὸ κοιτάζειν (2), ἐπὶ δὲ τῶν ἐρπιτῶν τὸ φωλεύειν, ἐπὶ δὲ τῶν πίνων τὸ νοσσεύειν. Ὁ γρὺν λέγων νοσσιὰν τέκνων, ἀκυρλογοῖ· τέκνα γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων, νοσσοὶ ἐπὶ ὀρνίθων, σκύλακες δὲ κινῶν, νεβροὶ ἐλάφων, σκύμιοι λεόντων. Παρρητητέον δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν τὰ οἰκεία ἐχέσθαι, ὡς ἔφην, ὀνόματα, πρὸς τὸ μὴ ἀκυρλογοῖν.

Τὸ ἔνεκεν (3) τοῦ χάριν διαφέρει, περὶ τὴν τῶν προσώπων διαφορὰν· τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐναντίων, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν οἰκείων καὶ φίλων· ὡς τὸ (4) ἃν τις εἴπῃ, ὁ Ὀδυσσεὺς ἐσίχρατευσεν εἰς Ἴλιον χάριν Ἀλεξάνδρου, ἀκυρλογοῖ· τὸ γὰρ ὀρθὸν οὕτως ἔχον ἐσθίειν, ἔνεκεν Ἀλεξάνδρου, χάριν δὲ Μενελάου καὶ Ἀγαμέμνονος.

Τὸ θραύσος τοῦ θάρρους (5) διαφέρει, ὡς ἀρετὴ κακίας· τὸ μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβάνεται, τὸ δὲ ἐπὶ κακοῦ· καὶ τὸ μὲν θαρσεῖν ἐπὶ τοῦ ἀνδρείου τάσσεται, τὸ δὲ θρασύνεσθαι ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ οὕτως αὐτὸ ὀρίζονται· θάρρος δὲ ἀλόγιστον τόλμα (6). Ὅθεν Εὐριπίδης ἀμαρτάνει λέγων·

(1) Man. ἀκυρλογοῖα.

(2) Hic est lacunula, sic implenda: καίτη ἐπὶ ἀνθρώπων· ὥστε ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων ῥητέον τὸ κοιτάζειν· cf. Ammon. p. 145, qui fons est loci.

(3) Cf. Ammon. pag. 53, et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 805.

(4) Pro ὡς πρὸς forsan legendum

ἄνε, quod cum ἀκυρλογοῖ jun-gatur. Man. mox sine ὁ.

(5) Man. θάρρεν. Cf. Ammon. p. 71, et Matth. ad Eur. Med. 466.

(6) Non haec sunt omnino integra. Pro θάρρος, ut sibi auctor constet, scribendum θράος, et ἀλόγιστος.

Οὐκ (1) ἤρασε πᾶς ἐόν, οὐδ' εὐπαμία,
Φίλους καλῶς δράσαντ' (2) ἱταίην βλέπειν.

Σικελοὶ (3) μὲν λέγονται οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ
βάρβαροι, οἱ ἀπὸ Σικελοῦ τοῦ Ἰταλοῦ βασιλέως
κατοικήσαντες τὴν νῆσον· Σικελιῶται δὲ, οἱ ἀπὸ
τῶν Ἑλληνίδων πόλεων Ἕλληνες μετοικήσαντες εἰς
Σικελίαν.

Τὸ πρότερος (4) ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, ὡς Ὅμηρος
ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος·

Τὸν (5) καὶ Τληπόλεμος ὥςπερ ὥς μῦθος ἔστι·

τὸ δὲ πρῶτος ἐπὶ πλειόνων, ὡς Ὅμηρος ἐπὶ τῶν
ἀριστιέων·

Ἦρπ (6) πολὺ φῶς μὴ ἀναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων.

Τὸ δὲ ἕτερος (7) ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, ὡς Ὅμηρος·

Φαλῆς (8) ἔην, χαλὸς δ' ἔπει πίδα·

τὸ δὲ ἄλλος ἐπὶ πλειόνων, ὡς Ὅμηρος·

Οἷσσι (9) δ' ἄρ', ἔπει λευκὸν, ἐπὶ δὲ μελαίναν,
Γῆ τ' καὶ Ἥλιόν· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσμεν ἄλλαν.

Τὸ ἑκαστός (10) ἐπὶ πλειόνων, οἷον, ἐπὶ ἅσας οἱ
ἐπὶ Θήβας σιγατεύσαντες· τούτων ἑκαστός μὲν πῶ-
λιν (11) κατέσχε.

(1) Eurip. Med. 466.

(2) Mann. δραπίντ'.

(3) Cf. Ptolem. Ascalon. apud
Fabric. Bibl. Gr. t. vi, p. 169, et
ap. Valcken. ad Ammon. p. 77;
Larch. ad Herod. iv, 15.

(4) Mann. ὥςπερ. Cf. Am-
mon. p. 119.

(5) Il. B, 639.

(6) Il. H, 169.

(7) Mann. ἔπει. Cf. Ammon.

p. 61; Bachm. Anecd. t. II, p. 376.

(8) Il. B, 217.

(9) Il. Γ, 103. Mann. ἀντὶν...
ἔπει δὲ μέλανα, et μέλανα.

(10) Mann. ἑκαστῶν.

(11) Man. πάλιν. Locus est
mutilis, quum μὴ indicet fuisse
oppositionem cum conjunctione
δὲ, et deest discriminis signifi-
catio, quod inter ἑκαστος et ἑκάστος

MANUSCRIPT

Τὸ μὲν πότερος ἐπὶ δυοῖν τάσσειται, οἷον· πότερος ἀνδριότερος Αἴας ἢ Ἑκλῶρ; τὸ δὲ τίς ἐπὶ πλειόνων, οἷον· τίς ἀνδριότερος τῶν ἐπ' Ἰλίου σιρρατευσάντων;

Τὸ μὲν δύο ἐπὶ προσώπων τάσσεται, οἷον· δύο ἦσαν οἱ Διόσκουροι· τὸ δὲ δεύτερος ἐπὶ τάξεως, οἷον· « πρῶτοι παρετάξαντο (1) Θηβαῖοι, δεύτεροι Πλαταῖες. »

Τὸ δὲ ὅμοιον παρατηρητέον καὶ ἐπὶ τρεῖς· καὶ τρίτον ἀπὸ τοῦ τρεῖς καὶ τέταρτον ἀπὸ τοῦ τέσσαρα, ἀκυρλογία περὶ τὴν τάξιν τῶν ἀριθμῶν. Τινὸς ἀπὸ ἀλλήλων (2).

Τὸ μὲν ἑαυτοὺς ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς λεγόμενων ἐστί, οἷον, Αἴας ὁ Τελαμώνιος καὶ Μειοικεύς καὶ Κρέων ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, τοιτέσιν ἕτερος τὸν ἕτερον (3). Ὅθεν καὶ Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀκυρλογεῖ λέγων· « οὐκ ὀρίσαμεν αὐτοῖς ἤδη εἰμι σῶς (4). »

(1) Mann. παρέπλεον. Summi lectionem meliorem Lexici Differentiarum de quo supra fuit injectamentum. Modomann. διήκρον.

(2) Man. ἀνάλους. Nexum quis sit non capio. Lacuna est. Puto hæc corrupta et hiulca pertinere ad sequentem regulam qua dis-crimen vocum ἰσχυρὸς et ἀνάλους grammaticus explicabat, eodem fere modo ac Etymol. Gud. quod

cf. pag. 156. Inde correxi mann. lectionem, ὅτι τῶν καθ' ἑαυτῶν.

(3) Est et hic lacuna sic fere supplenda ex Etym. Gudiano: ἀπέκτειναν, τοιτέσιν ἑκάτερος ἑαυτῶν· καὶ δὲ ἀνάλους ἐπὶ τῶν συμπεπληγμένων, οἷον, Ἑκκλῶς καὶ Πολυπίπας ἀνάλους ἀπέκτειναν, τοιτέσιν ἑτέρος τὸν ἕτερον.

(4) Scripturam codicis 2551 fideliter exhibui. Alter, ἀστῆς ἥδε εἰμι σῶς.

ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.*

Τοῦ λόγου εἰς εἶδη (1) μεριζομένου, τὸ μὲν ἐστὶ κυριολογία, τὸ δὲ σχῆμα καὶ τρέπος.

Κυριολογία μὲν ἐστὶν ἡ τῶν κατὰ φύσιν λέξεων τετυχυῖα φράσις· τότε γὰρ οἰκείως προφέρεται ἅ τις, ὅταν μὴ παρὰ τὴν τοῦ κυρίως λεγόμενου, οἶον,

Πῦξ μὲν οἰκίκα (2).....

Ἰσικλος δὲ πόδας παρίδραμον ἐσθλὸν εἶπα.

Τρόπος δὲ ἐστὶ λέξεως φράσις ἐκ τῆς καθ' ἑαυτὴν ὁπωσοῦν ιδιότητος μετατροπὴν εἰληφυῖα· διὸ καὶ τρόπος καλεῖται. Παρείληπται δὲ ἦτοι χρεῖας ἕνεκα, ἢ (3) τοῦ κόσμου περὶ τὴν φράσιν.

Τρέποι δὲ εἰσι κ', ἀλληγοί, μεταφορὰ, κατὰ χρῆσις, μετάληψις, ὑπερβατὸν, ἀναστροφὴ, συνεκδοχὴ, ὀνοματοποιία, μετωνυμία, περίφρασις, πλεονασμός, παραπλήρωμα, ἔλλειψις, ὑπερβολὴ, εἰρωνεία, σαρκασμός ἢ γυνὴ χλεύη, ἀστεισμός, ἀντίφρα-

* E codd. regis 2551 et 2929. Diversus est hic tractatus ab alio Tryphonis opusculo περὶ τρόπων, quod fuit a Blomfieldio, in Museo Cantabrigiensi t. 1, p. 43, editum, indeque repetitum inter liminares libellos quos Londinensi Stephaniani Thesauri editioni praeiixit Barkerus; et, quod ex praeclara G. Hermannii Disser-

tatione De hyperbole didici, in Museo Vratislaviensi t. 1.

(1) Cod. 2929, vel B, εἶδη. In altero, vel A, videtur esse εἶδη, e correctione. Matritensis liber, cujus prima verba protulit Yriartus Catal. p. 373, recte habet εἶδη.

(2) Il. 8, 634....

(3) Inserui ἢ.

σις, ἐναντίας (1), ἀνώνυμασία, ἀμφιβολία, σὺλληψις, αἰνίγμα, ἐπαύξεις, ἐξοχή, ὑπερβολία, καὶ σχῆμα.

Ἀλληγορία (2) ἐστὶ φράσις ἕτερον μὲν τι δηλῶσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα. Τότε δὲ καταχρῶνται θεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν, ἢ δι' εὐλάβειας, ἢ δι' αἰσχύνης, οὐ δύνωνται (3) φανερώς ἀπαγγεῖλαι, ὅν τρέπον παρὰ Καλλιμάχου ἐν ἰάμβοις· « Τὸ πῦρ » ὅπερ ἀνέχευσας πολλὴν πόρρω κίχρηκε φλόγα· « ἔσχε δὲ δρόμον μαρτυνίος (4) ἵππου. » Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἶρηται· οὐ πυρὸς, οὐδὲ ἵπποδρομίας ἐστὶ λόγος, ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδηλῶν ἠλεγξε (5) τὴν ὑπερβολὴν τῆς θεασύτητος.

Μεταφορὰ ἐστὶ λόγου μέρος μεταφερόμενον, ἢ τοι ἐμφάσεως ἢ ὁμοιώσεως ἕνεκα. Τῶν δὲ μεταφορῶν εἶδη ἐστὶ πέντε· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶν ἀπὸ ἐμφύχων εἰς ἀψυχα, αἱ δὲ τοῦναρτίον ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἐμφυχα, αἱ δὲ ἀπὸ ἐμφύχων ἐπὶ ἐμφυχα (6), αἱ δὲ ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἀψυχα, αἱ δὲ ἀπὸ πράξεως

(1) *Ἐναντίας* infra in troporum explicatione non comparebit; sed post ἀμφιβολίας exhibetur παραδείσις, quæ ab indice abest, explicatio. Matritensis troporum index ἀπαρίσσει hoc ipso loco tenet.

(2) Diversus est valde Trypho de allegoria a Blomfieldio editus p. 45: ἀλληγορία ἐστὶ λόγος ἔπος μὲν τοι κυρίως δηλῶν, ἵππερ δὲ ἔννοιαν παριστάνων.... Scribo, μὲν π. Ipsum illum locum ediderat ex codice Leidensi Hemsterhusius ad Callim. Fragm. 456.

(3) Codex Leid. Hemsterhusii δύναται, quod relictum a viris doctissimis fuisse miror.

(4) Hemsterh. μαρτυνίος. Sed Ernestius ex eodem Leidensi libro eadem recitans verba, in epistola ad Ernestium, p. 45 collectionis Tittmannianæ, habet πῦρ φρεσ-αίχρηκε.... μαρτυνίος.... Et μαρτυνίος recitat, ibid. pag. 47, Valckenarius. Mei libri AB, μαρτυνίος.

(5) B, ἠλεγξε. Hemsterhusius, ἠλεγξε.

(6) Codf. ἀψυχα.

ἐπὶ πρᾶξιν. Ἀπὸ μὲν ἐμφύχων ἐπὶ ἄφυχα, ὅταν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῶν δρεσάτων λέγῃ (1).

Παλὰ δὲ (2) καὶ μισογῶ, παρὸς χροῖα λευκὰ ἐκαστῶν,
Ἐν γαίῃ ἵστατο, λιλαιμένα χροὸς ἀσπῶ.

τὸ γὰρ προθυμεῖσθαι ἐπὶ ἐμφύχων ἐστίν, ὅπερ τῷ δρεσάτι πειρέθηκεν ἄφύχῳ ὄντι· τοῦτο δὲ εἴρηται κατ' ἐμφασιν. Ἀπὸ δὲ ἄφύχων ἐπὶ ἐμφυχα, ὥς τὸ,

Ἄσπερος δ' ἄρ' (3) ἄνθρωπος γέλωτος.

τὸ γὰρ ἄσπερον ἀπὸ ἄφύχου τοῦ πρὸς μετηνέχθη ἐπὶ ἐμφυχον τὸν γέλωτα· καὶ τοῦτο κατ' ἐμφασιν. Ἀπὸ δὲ ἐμφύχων ἐπὶ ἐμφυχα, ὅσον, « ποιμένα » λαῶν (4), τὸν βασιλέα τῶν ὄχλων· ἢ γὰρ ἀμφοτέρω ἐπὶ ἐμφυχα· ὥς γὰρ ὑποτέταται τῷ ποιμένι τὰ ποίμνια, οὕτω τῷ βασιλεῖ οἱ ὄχλοι· ποιμὴν δὲ ὁ βασιλεὺς· εἴρηται δὲ τοῦτο κατ' ὁμοιότητα. Ἀπὸ δὲ ἄφύχων ἐπὶ ἄφυχα, ὥς ἐπὶ τοῦ,

Σπέρμα (5) πρὸς σάζων, ἵνα μὴ πῦρ ἀλλοθι αὐτῶν.

καὶ γὰρ ἀμφοτέρω ἄφυχα. Ἀπὸ δὲ πράξεως ἐπὶ πρᾶξιν, ὅσον·

Ἦδη πύπτα κίρκος ἐπὶ φρεσὶ μῦθον ὑφαίνει (6).

Τὸ γὰρ ὑφαίνειν ἐπὶ τῇ ὑφασμάτων τάσσεται κυρίως, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῆς βουλῆς εἰληπία. Τῶν δὲ μεταφορῶν αἱ μὲν εἰσιν ἐμφάσεων δηλωτικαὶ καὶ οὐ σώζουσαι τὴν ὁμοιότητα, αἱ δὲ ὁμοῦ καὶ τὴν ἐμφασιν.

(1) B, λέγει.

(2) H. A, 573. Addidi N.

(3) H. A, 599. Codd. δ' ἄνθρωπος

(4) Serpius hoc in Iliade est.

(5) Od. E, 490. Cf. p. 292.

(6) Codd. ὑφαίνει.

Κατάχρησις ἐστὶ μέρος λόγου, κυρίως καὶ ἐτύμως (1) κατονομασθέν, λεγόμενον ἐπὶ τινος ἑτέρου ἀκατονομάσιου (2) κατὰ τὸ οἰκεῖον, ὅσον, πυξίς, χαλκίς (3), καὶ τριήραρχος (4). Καὶ ἡ μὲν πυξίς κυρίως καὶ ἐτύμως ἐστὶν ἡ ἐκ ξύλων πυξίου κατεσκευασμένη· καὶ τὰ μολύβδινα χαλκίδας προσαγορεύομεν, καὶ τειρήραρχον οὐ μόνον τοὺς τειρήρων ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ πετρήρων καὶ ἐξήρων· καὶ τὸν ἀνδριάντα καὶ γυναικὸς λέγομεν. Καὶ Ὅμηρος, « νέκταρ (5) ἐφ' ὁχοίει » οὐ κατὰ τὸ οἰκεῖον, ἀλλ' ἀκατονομάσιόν (6) ἐστὶν.

Μετάληψις ἐστὶ λέξις διὰ τῆς συνωνύμου τὸ ὁμώνυμον δηλοῦσα, ὅσον·

Ἔσθιν (7) δ' αὖ πόσισις ἐπιπεσέμεν δεῖται·

καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος μεταληπτικῶς τὰς νήσους θοάς εἶρηκε. Τὸ γὰρ θοὸν καὶ ὄξύ (8) συνωνυμὸν ἐστὶ, καὶ τούτω δὲ ὁμώνυμὸν ἐστὶ πᾶν τὸ κατὰ σχῆμα ὄξύ. Ὅφειλόν γὰρ ὀξείαις εἶπειν, θοῇσιν εἶπεν, ἐπεὶ τὸ θοὸν σημαίνει καὶ τὸ ταχύ καὶ τὸ ὄξύ. Καὶ πάλιν·

(1) Codd. hic et infra, ἐτύμως.

(2) Codd. ἀπὸ...ἀκατονομάσιου. In Blomfieldiano Tryphone pag. 44 κατὰ π οἰκεῖον mendosum esse patet.

(3) A, πυξ χαλκῆ. B, χαλκῆς.

(4) Videtur excidisse, καὶ ἀνδρίας. Conf. Trypho Blomf. pag. 44, ubi, πυξ μὲν λίγισται ἢ οἱ πυξοὶ κατεσκευασμένη· reponendum πυξίς. Cf. p. 290.

(5) II. Δ, 3. De illa catachresi verbi εἰσοχέει, ut et de εἰσοδεμαῖν πάλιν αὖτοῖς, cf. Niceph. Gregorus inter meas ad Aristæm. no-

tas p. 731; notula ad Phœn. 28, ubi ἐπιπεσέμεν; Schachtius ad Matth. xxi, 33, ubi ἐπισπόμενος πύργον. Incertus scriptor ex quo Eustathius, referente Valckenario Schol. in N. T. t. 1, p. 229, citavit verba ἐπισπόμενος θοπάσιον, auctor est libri Genesios XII, 7.

(6) Codd. ἀπὸ κατὰ.

(7) Od. O, 289.

(8) Codd. θοάς. Addidi καὶ ὄξύ. Trypho Blomf. p. 48: π γὰρ θοὸν καὶ ὄξύ συνωνυμοῖ. Mox codices, τὸ π.

Τις κρος (1) δὲ, πῶς χαίματος φειδωλίας,
Ἵπὸ πέρου πιδώτας ἴσσι Φρύγας·

ὁ γὰρ κατὰ τὸν βίον φειδωλὸς συνωνύμως καὶ ἀκριβοῦς
καλεῖται, ὁ δὲ συνωνυμεῖ τῷ κατὰ τὴν τέχνην ἀκρι-
βεῖ, τούτέστιν εὐσλόχῳ.

Ἵπερβατόν ἐστι φράσις ἀναμέσον τὰ ἐξῆς ἔχουσα.
Γίνονται δὲ τὰ ὑπερβατὰ ὅν εἶδеси δυοῖν, εἴτε ὅν
λέξει, οἶον·

Πάντη (2) γὰρ περὶ πῆχας ἰσχυροὶ διαποδαῖς πῶρ
λαίον·

ἔστι δὲ καὶ ὅν συνθέτοις λέξεσιν ὑπερβατὰ γινόμενα,
οἶον·

Νήπιοι (3), οἱ κατὰ βοῦς Ἵπείρεος Ἡλιάσιοι
Ἡσθιοί,

ἀπὸ τοῦ κατησθιον. Τὰ δ' ὅν λόγῳ γινόμενα ἔχει
οὕτως· παρ' Ὀμήρῳ·

Ὡς (4) ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱάχον—ἀμφὶ δὲ πῆς
Σμυρδαλίοι καταδύσαντες αὐσπείτων ὑπ' Ἀχαιῶν—
Μῦθον ἱπαινόμενους Ὀδυσσεὺς Διόω·

τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως ἀποδίδεται· ὥς ἔφατο· Ἀργεῖοι
δὲ μέγ' ἱάχον μῦθον ἐπαινέσαντες. Ἐνιοὶ δὲ καὶ ὅν
ταῖς συλλαβαῖς ὑπερβατὰ πεποιήκασιν, ὥς καὶ Σι-
μωνίδης ὅν ἐπιγράμμασιν (5)· α' Ἑρμῆν τόνδ' ἀνέθη-

(1) Codd., T. δὲ π' πῶς φειδω-
λίας ὑπὸ... Sequitur sum Try-
phonem Blomfieldii. Versus sum-
tos esse putat Blomfieldius e So-
phoclis Teucro. Mox pro συνωνυ-
μῶν malim ἑνωσυνμῶν.

(2) H. M., 177. Addidi λαίον.
— Verbatim π' ὡς λέξει non habere

suam antithesin videntur, scili-
cet εἴ π' ὡς λόγῳ. Sed mox eam
habebunt, syntaxi immutata, id-
que legitime.

(3) Od. A, 8.

(4) H. B., 333.

(5) An sit editum id Simonidi-
dis fragmentum non memini.

« κεν Δημήτριος, ὀρθία δ' οὐκ ὦν προθύρις », ἀντὶ τοῦ οὐκ ὀρθία δέ.

Ἀναστροφὴ δέ ἐστὶ λέξις ἣν χρὴ προηγεῖσθαι τῆς σημαينوμένης διαστοίας, δεύτεραν ἔχουσαν τάξιν (1). Ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων λόγων μερῶν. Ἐν μὲν προθέσει οὕτως· « ὧ ἐπι (2) πόλλ' ἐμόγησα· » ὦν δ' ἐπιρρήματι·

Τὰς (3) Εὐμπαλὸς ἔλαυε, ποδάστας ὄριθις ὥς,

ἀντὶ ὧς ὀριθίας· ὦν δὲ συνδέσμοις·

Ἦπι (4) μὴν σπηχεῖα καὶ οὐχ ἰππάλαιες ἐστὶν,
Οὐδέ λην λυπρὴν, αὐτὰρ δ' εὐρεῖα τίπτεται.

Ταῦτα μὲν πρὸς μίαν (5) ἀναστρέφεται λέξιν· ἀλλὰ τοῦ δέ ἐστι πρὸς πλείονα μέρη λόγου τὴν ἀναστροφήν ἔχειν, οἷον·

Ἐκτορος (6) ὠφέλιον ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοιαύτῃ πρῶτον.

ἢ γὰρ ἀντὶ πρόθεσις οὐκέτι μιᾷ συντάσσεται, ἀλλὰ δυοὶ λέξεσι, καὶ τὸ ἐξῆς, αὐτὸ Ἐκτορος ὠφεύλετε.

Συνεκδοχὴ ἐστὶ φράσις οὐ κατὰ τὸ πλῆρες ἐκφρασμένη, προσδοκώμενη δὲ τινος ἔξωθεν διαστοίας. Ἐχει δὲ τέσσαρας διαφοράς. Καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον δηλοῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβόλου τὸ κύριον. Ἀπὸ μὲν οὐκ μέρους τὸ ὅλον, οἷον, « θεὰ λευκώλετος Ἥρη· » ἀπὸ γὰρ τοῦ βραχίονος τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὅλου τὸ μέρος, οἷον « βόας αὐὰς », ἀντὶ τοῦ βύρσας, τουτέστι τὰς

(1) Tryph. Blomf. p. 50: ἀναστροφὴ ἐστὶ λέξις ἣν χρὴ προηγεῖσθαι δεύτεραν ἔχουσαν τάξιν. Cf. p. 300.

(2) Il. A, 162.

(3) Il. B, 764.

(4) Odys. N, 242.

(5) Cód. B, λίαν.

(6) Il. Ω, 254.

ἀσπίδας· ἀπὸ γὰρ ὅλου τοῦ βοός ἐδήλωσε τὸ μέρος, ἤρουν τὸ δέρμα. Ἀπὸ δὲ συμβαίνοντος τὸ προκηρύμενον, οἶον,

Ἐξέμασι (1) λούκαται ὕδωρ ξιστῆς ἐλάττω·

τὸ λεύκαινον γὰρ ἀπὸ τῆς συντόμως ἤρεσσον· ἐκ γὰρ τῆς κωπηλατεῖσθαι συμβαίνει λευκαίνεσθαι τὸ ὕδωρ. Ἀπὸ δὲ συμβόλου τὸ κύριον, οἶον (2),

Σκῆπτρον (3) μένοι δῶκα πημῶσαι περὶ πάντων·

ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὴν βασιλείαν, εἶπε τὸ σύμβολον, δεικνύς ἐκ τούτου τὸ κύριον, ἤρουν (4) τὴν βασιλείαν· σύμβολον γὰρ ἐστὶ τῆς βασιλείας τὸ σκῆπτρον.

Ὀνοματοποιεῖται ἐστὶ μέρος λόγου πεποιημένον κατὰ μέμνησιν τῶν ἀποτελουμένων ἡχων, οἶον,

Λίγχι βός (5).

Ἀνλώπης (6) σφυφάλια χαμαὶ βόμβησι ποσῶσα.

Φωνῆς δὲ τὸ τοῖστον, οἶον, ἡ ὀλολυγὴ καὶ ὁ μυκηθμός. Καὶ

... πύς (7) ἐλκεῖ καπῶσαι πειγῶτας·

Μετωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου ἐφ' ἑτέρου (8) μέν τινος κυρίως κείμενον, ἕτερον δὲ σημαῖνον κατὰ τὸ οἰκέϊον.

..... ὑπέρμαχος (9) Ἡφαίστιος·

(1) Od. M, 172.—Poterit conferri auctor Vitæ Homeri pag. 295 Galeanæ, ubi de synecdoche apud poetam agit.—Mox codex B sine γάρ.

(2) A sine οἶον.

(3) Il. I, 38.

(4) B, κύριον ῥῆμα.

(5) Il. Δ, 125.

(6) Il. N, 536.

(7) Il. B, 314.

(8) Codd. εφ' ἑτέρου.

(9) Il. B, 426. Hesychius: Ἡφαίστος, ἐπὶ μὲν ὁ θεὸς, ἐπὶ δὲ μετωνυμικῶς τὸ πῦρ. Male editum fuit ἐπ. . . ὅπ. De tropo cf. Fabric. ad S. Empir. p. 552. Exempla latinæ metonymiæ in nomine

σημαίνει δὲ τοῦ πυρὸς, ὅπερ ἐστὶν οἰκείον τοῦ Ἡφαίστου. Καὶ πάλιν·

.... ἴθα (1) δ' ἵππῃ ἀφίει μῖτος ὄμβριμος ἄτης,

ἀντὶ τοῦ ὁ σίδηρος. Καὶ ὅταν λέγωμεν τὸν οἶνον Διονυσον, καὶ τὸν σῖτον Δήμητραν, καὶ τὰ παραπλήσια.

Περίφρασις ἐστὶ διὰ (2) τῆς αὐτοτελοῦς καὶ κυρίας λέξεως διὰ πλειόνων αὐτὸ τὸ κύριον δηλοῦσα, πρὸς αὐξήσιν τοῦ σημαينوμένου, ὅσον (3), « βίη Ἱερά- » κλην (4) « καὶ » ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο » ἀντὶ τοῦ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀλκίνοος.

Πλεονασμός (5) ἐστὶ φράσις ἐν αὐτῇ πλεονάζουσα, ἢ ὡς ἀνδέχεται κατὰ ἀναλογίαν. Τῶν δὲ λεγμένων πλεονασμῶν, ἃ μὲν μέτρων ἕνεκα φράζονται, ἃ δὲ ἐμφάσεως· καὶ μέτρων μὲν τὰ τοιαῦτα, ὅσον, « Αἰνείας, » Περίμοιο, λελοῖχασιν », καὶ πᾶν ὁ λέγεται κατὰ παραγωγὴν· ἐμφάσεως δὲ σημαντικὰ τὰ τοιαῦτα.

Ἑμοφάγοι (6) μὲν οὖν ἐν οὐρῇ διαδράκτουσι·

καί,

Ἐρμύζον (7) παρὰ Στῆ·

Vulcanus collegit Roselus, qui contendebat in Horatianis verbis « graves Cyclopium Vulcanus »ardens uris officinas » Vulcanum esse tropice ignem, quod nemini probabit, qui oden lyrico, ut fuit a poeta composita, intellexerit.

(1) Il. N., 444.

(2) Sic codex. Forsan διαστροφῆς.

(3) A sine ἄτης.

(4) Codd. ἱερακλήν. Pindarus Ol. x., 29 : ἀγῶνα δ' ἱερακλήν.

αἰῶσι θύμης ἄρας Διός, ἐν ἀρχαίῳ στίχῳ παρ Πίδατος ἐστὶ Ἡρακλῆος ὁκρίαντες. Jungunt interpretes θύμης Διός, non sine difficultate; equidem malim struere, θύμης ἄρας αἰῶσι ἀγῶνα Διός. Erit θύμης pro θυμῆς, ut in Callimachi loco de Tiresia, οὐκ ἔχλησθ' εἶδ' ἐπὶ πᾶ μὲν θυμῶδες : et Olympicum certamen apte vocari ἀγῶνα Διός quis neget?

(5) B, ὁ πλεονασμός.

(6) Il. A., 479.

(7) Od. N., 220.

τὸν νωθεὲν ἐμφαίνει καὶ ἄσφατον· καὶ,

Πόντος (1) ἐπ' ἀτρυγὰν ἀρκέειεν δάκρυα λείπον.

Παραπλήρωμά ἐσσι φράσις ἢ λέξις ἐν περισσοῦ
παραλαμβανομένη, οἷον,

Ἀρχὴς (2) αὐτῶν ἐρεῖ πᾶς π' ἀποπάσας·

ἢ γὰρ πρὸ παρέλκει· καὶ,

Ἀσπὶς ὑπεριπῶ (3) ὁταλύνως, ὅτε μάλιστα,

ἀσπί τοῦ ὅς μάλιστ'· καὶ ἐπὶ τοῦ,

Καὶ κ' περ (4) ὅδ' ἐρεῖ Τρώων ὑπονοηθέντων.

Ἐμμεψίς ἐσσι φράσις οὐ κατὰ τὸ πλῆρες ἐν-
φερμένη, ἀλλὰ μιᾷ λέξει ἢ πλείουσιν ἐμλείπουσα,
οἷον, « κόπιων ἀμφοτέρησιν (5)· » ἐλλείπει γὰρ ταῖς
χερσίν. Ὀμοίως,

Ἐν καθαρῷ (6), εἰς δὲ πικρὴν διαλείπει χῶρον.
Ἀλλ' εἰ μὴν (7) δώσωσι χέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
Ἀσπερὶς κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντίχ' ἐσται·

ἐλλείπει γὰρ τὸ (8) καλῶς ἂν εὖ ἔχοι· ἀπαχρέματο
γὰρ ἢ διάνοια. Ἐνιοὶ δὲ τὸν τρόπον τοῦτον προσυπα-
κχόμενον καλοῦσιν.

Ἐπερβολὴ ἐσσι λόγος ὑπεραίρων, ἐμφάσεως ἕνεκα,
τὸ ἀληθές· ὡς τὸ,

Ἀλλ' ὅτι (9) δὴ σικετῶν ἐπὶ ζυῖωρον ἄβυσσον,
Ἄκρον εἴπ' ἀνελείκον καρπὸν δάον, οὐδέ κατὰ λαν,

(1) Od. B, 84. Codd. ἀρκέ-
ειεν.

(2) Il. B, 493. Cod. A, πῶν
ἀρκέων. Cod. B, ταῖων ἐρέων.

(3) Il. E, 5.

(4) Il. Δ, 176. Cod. A, πῶ κα
περ. B, τῷ κέν περ.

(5) Od. Σ, 28.

(6) Il. K, 199. Omiserunt li-
brarii annotationem de ea quæ
est in καθαρῷ clippsi.

(7) Il. A, 135.

(8) Codices, πῶ.

(9) Il. Γ, 226. . . .

καὶ

Ἀλλ' ὅπ' δὴ σκαρτῶν ἐπ' εὐρία τῶν θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥήμῳτος ἄλος πολλοῦ θύσσεται.

Εἰ μὲν οὖν μυθικῶς τις ἀκούει τὸ τοιοῦτον, ἀκυ-
ρτολογία φανήσεται· εἰ δὲ μὴ, ὑπαχθήσεται τῇ ὑπερ-
βολῇ· ὥς τὸ,

Διυκίπερι (1) χότος, θύσσ' δ' ἀνέμισσι ἑμοῖσι.

Εἰρωνεία ἐστὶ φράσις τοῖς ῥητοῖς λεγόμενη τού-
ναντίον μεθ' ὑποχρίσεως, οἶον,

Ἀπτό', ἦ (2) μάλα καλὰ πατὴρ ὡς κίεαι υἱοῦ.

Σαρκεσμός ἐστὶ φράσις τοῖς ῥητοῖς λεγόμενη τῶ-
ναντίον μετὰ χλευασμοῦ, οἶον,

Νῦν μὲν (3) δὴ μάλα πῆχυν, Μελάνθην, τῦκα φυλάξεις
Εὐνὴν οὐ μαλακῶ καταλίμενος.

Ἀσείεισμός ἐστὶ φράσις διὰ τῶν ἐναντίων τὸ κρεῖτ-
τον ἠθικῶς ἐμφαίνουσα· οἶον εἴ τις, πλούσιος ὢν,
εἶναι πένης λέγει, καὶ ὁ τεχνίτης ἄτεχνος, καὶ ἀγα-
θὸς φαῦλος. Ἕνιοι δὲ τὸν ἀσείεισμόν ὠρίσαντο προο-
ποίησιν εἶναι τῆς ἀληθείας.

Ἀντίφρασις ἐστὶ φράσις τοῖς κρείττοσι τοῦ παρι-
στάμενος (4) τὴν κακίαν ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ περιστέλλουσα·
οἶον ὅταν πτωχὸν πλούσιον καλῶμεν, τὴν χολὴν
γλυκεῖαν (5). Ἡ ἀντίφρασις ἐστὶ λέξις τὸ ἐναντίον
διὰ τοῦ ἐναντίου σημαίνουσα, χωρὶς ὑποχρίσεως.
Τίθεται δὲ ἥτοι κατ' εὐφημισμὸν ἢ κατ' ἐναντίωσιν·

(1) H. K., 437.

(2) Od. E, 397. A, ἦ μεν καλά.

(3) Od. X, 195.

(4) B, περιεσπόμενον : πωκ, ἐφ'
ἑαυτῇ.

(5) A, γελήν : in B prima lito-
ra fuit crasa. Trypho Blomf. p.
57 : ὅταν πῶν γελήν ἄδωται λέγεται.
Erat in codice ἡδύτης : unde scri-
bendum fuit γολήν ἡδύτης.

κατ' εὐφημισμὸν μὲν, ὅταν τὴν ἀκανθαν βάτον λέ-
γωμεν, πς οὐκ ἐστὶν ἐπιβῆναι, καὶ τὴν χολὴν γλυ-
κεῖαν· κατ' ἐναντίωσιν δέ·

.... οὐδ' ἄρα (1) πᾶσι ἰδὼν γήθησι Ἀχαιοί,

ἀντὶ τοῦ ἠνιάθη.

Ἀντωνομασία ἐστὶν ὄνομα ἐπιθετικόν, ὃ καὶ μόνον
ἀντὶ κυρίου παραλαμβάνεται, οἷον,

Ὅφ' εἰδῶ (2) Γλαυκῶπις ὅτ' αἶψ' πατρὶ μάχεται,

ἀντὶ τοῦ ἢ Ἀθηνᾶ· καὶ οὕτω γὰρ δηλοῖ. « Γαίφ' οὐχε (3)
» κυανοχαῖτα », ἀντὶ τοῦ, ὧ Πόσειδον. Ἡ ἀντωνο-
μασία ἐστὶ λέξις δι' ἐπιθέτων ἢ διὰ συσσήμων ὀνο-
μα ἴδιον ἢ προσηγορικὸν σημαίνουσα· δι' ἐπιθέτων
μὲν, οἷον, « Ἀτρεΐδῃ κύνισις (4) », ἀντὶ τοῦ, ὧ Ἀγά-
μεμνον· διὰ δὲ συσσήμων, οἷον, « ἐρίδδουπος (5) πόσις
» Ἥρης » καὶ « Λητοῦς καὶ (6) Διὸς υἱός. »

Ἀμφιβολία ἐστὶ φράσις δύο ἢ πλείονας ἐννοίας
σημαίνουσα, οἷον,

Χεῖρας (7) ἐπ' ἀερόφονος θήματος σήκωσι ἐπίεργ·

ἄδηλον γὰρ πότερος τὰς τοῦ Πατρώκλ' χεῖρας λέγει
ἢ τοῦ Ἀχιλλέως. Καὶ τὰ ἐπὶ (8) τοῦ Ἑρμοῦ εἰρημένα·

Σύγαν' ἐπ' ἐπὶ κύμα, λάρυ ὄρεϊν ἰοπαός,

Ὅτε κατὰ θλαπὸς κόλπου αἰὲς ἀτρυγέταιο

Ἰχθὺς ἀχρύωσιν ποταπὰ πλέει δύνεται ἄλμῃ (9),

(1) H. A., 330.

(2) H. O., 406.

(3) H. O., 174.

(4) A., μέγισ, superscripto κῶ-
διν. Cf. H. A., 122.

(5) H. H., 411.

(6) H. A., 9. Addidi καί.

(7) H. Σ., 317.

(8) Inaerni ἐπὶ.

(9) Od. E., 51. Addidi ποτα-
πὰ... ἄλμῃ. Lexicon in Bekkeri
Anecdotis p. 339 male exhibet
ἰχθύων ἀχρύωσιν. Recte ἰχθὺς in
alio Lexico ibid. pag. 313. — Ut
sententia non titubet, puto scri-
bendum, ἄδηλον πότερος λεπίων....

ληπίλέον ἢ ἢ πυκινὰ (1) ἀγρώσσων, ἢ πυκινὰ πλείεθ
δεύεται ἄλμυ.

Κέρκυρας (2) δ' ἀνὰ αὐτῶν φέρον ὄρεα·

τοῦ θεῶν δυναμείου κεῖσθαι ἐπὶ τε τῶν κηρύκων καὶ (3)
τῆς πόλεως καὶ τῶν ἱερῶν, ἐπεὶ ἡ Ἴλιος τετείχισται
ὑπὸ τῶν θεῶν· διὸ καὶ πολλάκις αὐτὴν λέγει Ἴλιον
ἱρὴν (4). Καὶ πάλιν·

Τρηχόν (5) τ' αἰχμητὴν Αἰτωλίου Οἰόμεν π·

καὶ ὁμοίως·

Δειπὸν (6) δ' ἄμφ' Ἀχαιῶν κυκόμενον ἴσατο κύμα.

Γίνεται δὲ ἡ ἀμφίβολία λέξει, ὥς, Αἴας· ἄδηλοι γὰρ
τίς τῶν δύο· καὶ λόγῳ·

Δὸς (7) δ' ἔμ' ἀνδρα ἐλεῖν καὶ ἐς ἑρμὴν ἔγχος ἐλθεῖν.

Παρέκθασίς ἐστὶ λόγος χάριν ἰστορίας ἢ γενεαλο-
γίας παραλαμβανόμενος, ὥς τὰ τοῦ Φοίνικος περὶ
Κουρήτων·

Μέμνημαί (8) τίδ' ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὐκ ἴδον γ,

Ὡς ἦν, ὅτ' ὅμ' ἔβλεπ' ἀπ' αὐτοῦ φύλασσι·

Κουρήτις τ' ἑμάχεται καὶ Αἰτωλοὶ μετόχιστοι,

καὶ τὰ ἐξῆς.

Σύλληψις ἐστὶ, δυοῖν ὑποκειμένων πραγμάτων, τὸ
πραχθὲν ἰδίᾳ ὥς (9) κοινῶς παραλαμβάνουσα· οἷον,
Ὀδυσσεὺς περὶ τῆς ἀναιρέσεως Δόλωνος λέγει Νέ-
στορι,

(1) B, πυκνόν.

(2) H, Γ, 245.

(3) Addidi καί. Mox A, ππι-
χίσει.

(4) Codex B, Ἴλιος εἰς ἱερὴν: et
ut in A.

(5) H, E, 786. Codd. Τρηχόν.

(6) H, Φ, 240. Codd. Δειπὸν.

(7) H, E, 118. Codd. δὲ γ.

(8) H, I, 527.

(9) Cod. H, non ὡς Proximus
locus Homeri est H, K, 561.

Τὸν ἡρικαιδίκατον σκοπὸν εἰλομεν

καὶ τοι τοῦ Διομήδους μόνον αὐτὸν ἀνελόντος. Τὸ μὲν ὑπόδειγμα τοῦ ἐνὸς ἔχει πρὸς ἓνα τὴν σύλληψιν· ἀλλαχθ' δὲ ἔσιν ἃ συλλαμβάνει ἓνα πρὸς πολλοὺς, ὡς ἔχει τὰ ὑπὸ Θερσίτου λεγόμενα πρὸς Ἀγάμεμνονα·

Παῖδά' πι (1) χαλκῷ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυαῖναι

Εἰσὶν οἱ κλισίαι ἑξαιρέτως, ἃς πι Ἀχαιοὶ

Πρωτόν τε δίδωμεν, εὐτ' αἶψ' ἠπολύβοτον ἔλωμεν

συγκραταειθμεῖ γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἀριστέουσιν, ἀσθενὲς καὶ οὐδαμινὸς τυγχάνων.

Αἰνιγμὰ ἔσιν φράσις διάνοιαν ἀποκεχυρμμένην καὶ σύνθετον πειρωμένη ποιεῖν, ὡς τὰ παρ' Ἡσιόδου τὰ περὶ (2) τῆς κύλικος λεγόμενα·

Μηδ' (3) ποτ' οἴεσθ' ἐπὶ κρητῆρος ὕπνου

Αὐτὰρ (4) ἐπὶ δ' αὐτὴ μὴν κρητὴς ἐξ ἔργου ἐγείνηται.

Οἶον, « οὐ μητέρα μητρὸς ἄρηντο αὐαλέην καὶ ὀπία-
» λέν », ἐπεὶ δοκεῖ πρῶτα μὲν ξηραῖεσθαι, εἴτα ὀπίσθασθαι· « ἐφ' ἐτέροισι τεκέεσσι », τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις· λέγει δὲ τοῖς ξένοις· τὸ δὲ τεθνήσκειν, καθὼς δοκεῖ ὅτι τῆς ὕλης εἰληφθαι.

Ἐπαύξησις ἔσιν φράσις κατὰ πρόσθεσιν (5) αὐξάνουσα τὸ σημαίνόμενον· ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα·

Τῶν (6) κίς ἀκίᾳ ὥσπερ πτερόν κ' ἰόντα·

ὠκύτερον γὰρ παρέσκησε τῶν νηῶν τὸ τάχος, ἐπισυνάψας τῷ προτέρῳ (7) τὸ νόημα·

(1) H. B. 226.

(2) Codd. παρὰ.

(3) Hcs. Opp. 742.

(4) A, αὐτὰρ ἐπὶ δὲ μὴν κρητὴς ἐξ — Id et sequentia non poterant intelligi, nisi meliore

codice reperto, vel noto enigmati quod Trypho explicavit. Pro εἰληφθαι, A, ἀκατέφθαι.

(5) B, προσήσαν.

(6) Od. H. 36.

(7) Imo, ut videtur, τῷ πτερόν.

...ἀμφὶ δὲ (1) χαλκὸς ἐλάμπεται ἱκελος αὐγῇ
Ἡ πρὸς αἰθεράτοιο θ' ἡελίου ἀνιόντος·

ἱκελὸν γὰρ τὸ ἱκελος αὐγῇ· προσίθεις δὲ τὸ ἐξῆς,
ἠΰξῃσε τὸ σημαϊνόμενον.

Ἐξοχή ἐστὶν ὀνόματος διασίολη κατὰ διαφορὰν
πρὸς τὰ σημαϊνόμενα (2), οἶον,

Ζεὺς (3) δ' ἐπὶ εὖν Τρώας τε καὶ Ἑκτορα στυγὲ πύλασσι·

ὥσπερ τοῦ Ἑκτορος οὐχὶ εἰὸς τῶν Τρώων, ἐπὶ τοῦ-
τον ἦνεγκε (4)· κατ' ἐξοχὴν γὰρ αὐτὸν ἐδήλωσε. Καὶ
ὁμοίως·

Οὐ (5) γὰρ εἴτ' Οἰῆος μεγαλήτορος νῆες ἦσαν,
Οὐδ' ἀρ' εἴτ' αὐτὸς εἶεν, θάνα δ' ἔσθλοός Μενελάος

Ἑστρεβλογία ἐστὶ μέρος λόγου, ὅταν ὁ δεῖ πρῶτον
λέγειν ὑπερὸν τις ἐπιφέρει (6), οἶον, « ἅμα (7) τρέ-
φειν ἦδ' ἐγένοντο », ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἐγένοντο καὶ
ἐτρέφοντο· καὶ « δούπησε (8) δ' ἐπεσὼν », ἀντὶ τοῦ
πεσὼν ἐδούπησε· καὶ,

Ἄλ' αἶα (9) μοι πὸν ὄππῃσιν ὑπόκριται καὶ ἄκουσον,

ἀντὶ τοῦ ἄκουσον καὶ ὑπόκριται· καὶ,

κῆματι (10) δ' ἀμφίστασι θυώδεια καὶ λούσαντα,

καὶ,

Λαοὶ δ' (11) κήσαντες, θηῶσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον.

(1) Il. X, 134.

(2) A cum bona varietate : γράφ. τὰ ὅμοια.

(3) Il. N, 1.

(4) B, ἐπὶ πύλῃσιν ἤνεγκε. Sed timesin in tali oratione vix feram. Forsan ὅππῃ τῷπῃ ἤνεγκε scribendum est.

(5) Il. B, 641.

(6) B, ὑπερὸν πῶς ἐπιφέρει. A,

ὑπερὸν πῶς, tantum.

(7) Il. A, 251. Addidi ἦδ' ἐγένοντο.

(8) Il. Δ, 504.

(9) Od. T, 535. Codd. ἐπί- κρισι, ut et statim.

(10) Od. E, 264.

(11) Il. Γ, 318.

Σχῆμά ἐστί σολοικισμός ἀπολογία ἔχων, ὡς ὅταν εἴπωμεν· ὁ Φίλιππος, ὃν πάντες μισοῦσιν, ἀγαθός ἐστί. Διαφέρει (1) δὲ σχῆμα σολοικισμῶ, ἐπεὶ δὲ σχῆμα μὲν ἐστί ποιητοῦ ἢ συγγραφέως ἀμάρτημα ἐκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξυνοφωνίαν ἢ καλλωπισμὸν, σολοικισμὸς δὲ ἀμάρτημα ἀκούσιον, οὐ διὰ τέχνην, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον.

(1) Hanc ultimam sententiam e cod. Leidensi adtulit Valckenarius ad Leshon. p. 177. Vellem et præcedentem adtulisset, ob illud de Philippo exemplum, in quo quid sit schematis non perspicio. Codex A, ὁ Ἰωάννης ἐν πῶντις ἔμοῦσαν ἀγὰς ἐστ. Ceterum de differentia schematis et solæcismi vide Grammaticum Valckenarii p. 192. Herodianus

initio libri De figuris: σχῆμα ἐστὶν ἀνάλλαξις φρεσίνος ἀπὸ τοῦ κατελλήλου ὅπῃ τὸ κριτῆρον μετὰ πινος ἀναλογίας· διαφέρει δὲ τοῦ σολοικισμοῦ, ὅπῃ τὸ μὴ εἶναι κατὰ νόμον, ἀλλὰ τὸν ἐξάλλαξιν εὐλογος ἔχει, ὁ δὲ σολοικισμὸς ἀμάρτημα, μηδὲν αἰτίαν τῆς ἀκαταλληλίας ποιούμενος. Codices 2551, 2529, σχῆμα ἐστὶν ἐξάλλαξις· quod prætulerim. Judicium olim penes Walzium esto.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.

Τρόπος (1) ἐστὶ λέξις ἢ φράσις πεποιημένη ἢ τετραμμένη ἀπὸ τοῦ κυρίου ἐπὶ τὸ μὴ κύριον κατὰ τινα λόγον εἰς δὴλωσιν εὐπρεπεσίεραν. Τὸ δὲ ὄνομα ῥηματικόν· ὡς παρὰ τὸ λέγω λόγος, καὶ παρὰ τὸ τρέπω τρόπος. Λέγεται δὲ τρόπος ἑξαχῶς· τὸ ἐκασίου ἦθος, καθὸ εὐτρεπον τινὰ καὶ κακότερον φαμέν· καὶ σχῆμα λόγου τὸ ἐν διαλεκτικῇ· εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴ ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστὶν ἄρα. καὶ ὁ ἐν μουσικῇ Λύδιος, Φρύγιος· καὶ ἡ ἐπὶ πολλῆς (2) τῆς δαιρείας τρεπὴ, καθ' ὃ σημαίνόμενον καὶ ὁ ποιητὴς τὸν Ὀδυσσεά πολύτερον εἴρηκεν·

Ἄνδρα μοι ἔπει, Μοῦσα, πολύτερον·

καὶ ἡ αἰτία, ὅτε φαμέν, τίνα τρόπον ἀναπνοή· καὶ ὁ ἐν τῇ φράσει, εἰς ὃν ἐμπίπτει ἡ μεταφορὰ, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν τρεπικῶν ὀνομάτων. Τρόποι δὲ εἰσι πλείονες· γενικώτατοι μέντοι τάξιν ἔχοντες, ἰε'· μεταφορὰ, κατὰχρησις, συνεκδοχή, μετωνυμία, ἀλληγία, ὑπερβολή, εἰρωνεία, αἰνίγμα, ὑπερβατὸν, ἀνωμασία, ἀντίφρασις, μετάληψις, πεποιημένοι, ὀνοματοποιία, σύλληψις. Εἰσὶ δ' οὗτοι κοινοὶ μὲν καὶ

(1) Quæ sequuntur a precedentibus in codicibus non separantur. Quum non sint Tryphonis, lemma novum addidi. In codice Matritensi apud Yrartum p. 373, Tryphonis opusculum

desinit in voce *παραπνοή*, isque libellus peculiari lemmate *πρὸς τρεπικῶν* insignitus est.

(2) A, ὅτι πολλῆς. *πρὸς τῆς* Forssan scribendum ὅτι πολλῆς. Cf Cocconius statim

τῆς ἡμετέρας συνθείας· ἐπιπολάζουσι δὲ ὧν ποιη-
τικῇ, διὸ καὶ ποιητικοὶ κέκλινται. Παρελήφθησαν (1)
δὲ αὐτῶν οἱ μὲν κόσμου χάριν, ὥς ἡ μεταφορὰ, οἱ
δὲ τοῦ ἀναλκχίου, ὡς ἡ κατὰχρησις.

Μεταφορὰ ἐστὶ λέξις ἀπὸ τοῦ κυρίως ὀνομασμέ-
νου ἐφ' ἑτέρῳ ὀνομασμένον μετνηλεμένη, ἀπὸ τοῦ
κυρίου ἐπὶ τὸ μὴ κύριον, ἢ ὁμοιώσεως ἢ ἐμφάσεως
ἐνεκα· ὁμοιώσεως μὲν·

Πάρις (3) δ' ἰσοσίον πίδαρ πολυπύδακον ἴδους

ὃν γὰρ ἔχουσιν οἱ πόδες ἐπὶ τοῦ σώματος λόγῳ,
τοῦτον ἐπὶ τοῦ ὄρου ἢ ὑπώρεια· ἐμφάσεως δέ·

..... τὴν (3) δὲ γυναῖκα
Εὐρεῖν ὅσων τ' ὄρεος κορυφῇν·

μεταφορικῶς γὰρ ὄρου ἐξοχὴν εἶπε, βουλούμενος
ἐμφῶναι τὸ μέγεθος τῆς γυναικός. Ἔτι τῶν μετα-
φορῶν αἱ μὲν (4) ἀπὸ πράξεως εἰς πράξιν μεταφέ-
ρονται, αἱ δὲ ἀπὸ σώματος ἐπὶ σῶμα. Ἀπὸ μὲν οὖν
σώματος ἐπὶ σῶμα, ὡς τό·

Αἴας (5) δὲ πρῶτος Τηλαμῆος ἦρος Ἀχαιῶν·

ἀπὸ δὲ πράξεως εἰς πράξιν, ὡς τὸ ὑφαίνειν καὶ τὸ
βουλεύεσθαι. Ἔτι τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀντιστρέ-
φουσιν, αἱ δὲ οὐ. Καὶ ἀντιστρέφουσι μὲν αἱ τοιαῦται·

Φθίγγατο (6) δ' ἥνοχος πρὸς κυανοπύρεον,

καὶ ἰππῶν κυβερνητῆρες (7)· ἢ ἔχουσι γὰρ τι μέσον
πρὸς ἀλλήλους· ὁ μὲν γὰρ τὴν τῶν ἰππῶν ἐξισύει

(1) Codices, παρελήφθησαν.

(2) Iliad. γ', 59.

(3) Odysse. K, 112

(4) Addidi καὶ μὲν.

(5) Respiciat, puto, Il. ε', 511.

(6) Adfertur, ut Homeri, ab
auctore Vitae Homeri p. 294 Ga-
leanae editionis.

(7) Dixit Oppianus Cyn. 1.

96, ἰππῶν κυβερνητῆρα χαλκόν.

πορείαι, ὃ δὲ τὴν τῶν νεῶν. Οὐκ ἀντιστρέφουσι δὲ αἱ τοιαῦται·

Νῆες (1), πᾶν πῆλ ἀπύκτους ἐσιφάνονται·

ἐσφ.εφανῶσθαι γὰρ εἶρηκε τὴν νῆσον, ἀντὶ τῆς κύκλωθεν περὶρρεῖσθαι, ὅπερ οὐκ ἀντιστρέφας εἴποι ὅτι σιέφανος ἡμῶν κύκλω τὴν κεφαλὴν περὶρρεῖ· τὸ γὰρ τοιῦτο γελόιον. Ἔτι τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ γένους ἐπὶ γένῃ μεταφέρονται·

Νῆες (2) ἀνυπάρων ἐπιβαινέμεν, αἰδ' ἀλός ἵπποι

Ἀνδράσι γένονται, πρέσβει δὲ πολλὴν ἐφ' ὕχνην.

Ἴππους μὲν εἶρηκε κατὰ μεταφορὰν τὰς ναῦς· ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν ἵππων ὀχούμεθα, οὕτως ἐπὶ τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν κυφιδόμεθα (3).

(1) Odys. K, 195.

(2) Odys. Δ, 708.

(3) In hac voce desinit libellus. Codicis Matritensis, qui amplior est, alius est finis, scilicet: οἶον, « Οὐκὰν πᾶν Χρύσει πῆμασιν

« ἀρπῆρα· » ο ἀπὶ πῦτος ἀρπῆρα Χρύσειν. Quae pertinere ad ὑπερβαπὴν videntur. Pro πῦτον scribendum πῦν ὄν. Ea articuli trajectio fuit a scholiastis ad Homeri locum animadversa.

ΚΟΚΟΝΔΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.*

Τρέπος ἐστὶ φράσις ἐκβεβηκυῖα τὴν κοινὴν καὶ πρωτοτύπου λόγου χρῆσιν ἐπὶ τὸ κρείττον, ἢ λέξις ἢ φράσις ἐκ τοῦ συνήθους παρετετραμμένη ὡς ἐπὶ τὸ βέλτιον. Εἴρηται δὲ τρέπος ἀπὸ τοῦ τετραφθαί παρὰ τὴν κυρίαν καὶ νενομισμένην τοῦ λόγου φράσιν, κατὰ μεταφορὰν τῶν ὁδῶν τῶν μὴ ἔχουσῶν ἐκτερπὰς μηδὲ ἀποκλίσεις (1)· μετατρέποντες γὰρ ἀπὸ τῆς κυρίας (2) καὶ πρωτοτύπου φράσεως, ἐγκλίσεις καὶ ἐκτερπὰς μεταφορικῶς, κατὰ τὸ ἀρρένικόν σχηματίζοντες, τρέπους ἐκάλεσαν.

Λέγεται δὲ τρέπος, κατὰ πρῶτον μὲν σημαίνονμενον, τὸ ἐνὸς ἐκείνου ἦθος, καθ' ὃν τρέπον κακότερον καὶ κακοῦν λέγουμεν· κατὰ δευτέρου δὲ, ὃ ἐν μουσικῇ, οἷον Λύδιος, Φρύγιος, Δωριεὺς· κατὰ τρίτον δὲ, τὸ ἐν μουσικῇ (3) σχῆμα λόγου ἴδιον, ἢ τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον. Καλεῖται δὲ καὶ ἡ αἰτία τρέπος. Κατὰ τοῦτο οὖν ζητοῦμεν τίνι τρόπῳ ἐπιγίνεται ὕπνος ἢ ἀναπνοή, ἀπὸ τοῦ τίνι αἰτία. Λέγεται δὲ τρέπος καὶ ἡ τρεπὴ ἐπὶ πολλὰ καὶ ποικίλα τῆς διανοίας, καθ' ὃ σημαίνονμενοι τρέποι νῦν εἴρηται.

Τῶν δὲ τρέπων οἱ μὲν περὶ μίαι λέξιν θεωροῦνται, οἱ δὲ περὶ σύνταξιν, οἱ δὲ περὶ ἀμφοτέρω. Περὶ

* E codice 1970, p. 215. De Coccondrio nihil reperit.

(1) Ita codex. Forsan τῶν ἐχ. ἐκτρ. καὶ ἀποκλ.

(2) Codex, κυρίως.

(3) Forsan λογικῇ vel διαλεκτικῇ: conf. pag. 285 Sed est et in proximis vitium.

μὲν οὖν μίας λέξιν, ὀνοματοποιία, πεποιημένον, κα-
τάχρησις, μεταφορά, μετάληψις, ἀντίφρασις, με-
τωνυμία, ἀνωνομασία· περὶ δὲ σύνταξιν, ἀλλη-
γεία καὶ τὰ εἶδη αὐτῆς, καὶ ἡ συνεκδοχὴ καὶ ὑπερ-
βολή, καὶ περίφρασις καὶ σύλληψις· περὶ δὲ ἀμφο-
τέρω ταῦτα, ὑπερβατὸν, ἀναστροφὴν ὥστε εἶναι τῆς
σύμπαντας τρέπους δέκα καὶ πέντε, ὀνοματοποιία,
πεποιημένον, κατάχρησιν, μεταφορὰν, μετάληψιν,
ἀντίφρασιν, μετωνυμίαν, ἀνωνομασίαν, ἀλληγ-
είαν, συνεκδοχὴν, ὑπερβολὴν, περίφρασιν, σύλληψιν,
ὑπερβατὸν, ἀναστροφὴν. Τὴν δὲ εἰρωνείαν καὶ τὸ αἰνίγμα
οὐ τακτέον ἐν τοῖς γενικοῖς τρέποις, ὥσπερ οὐδὲ τὴν
ἀναστροφὴν· ἡ μὲν γὰρ τοῦ ὑπερβατοῦ εἶδος, ἡ δὲ
εἰρωνεία καὶ τὸ αἰνίγμα τῆς ἀλληγείας.

Ὀνοματοποιία.

Ὀνοματοποιία ἐστὶ λέξις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ παρὰ
τὰς τῶν ἥχων ιδιότητας μιμητικῶς κατεσκευασμένη.
Γίνεται δὲ ἐπὶ ὀνόματος, ἐπὶ πάθους, ἐπὶ φωνῆς.
Ἐπὶ μὲν ὀνόματος·

..... σὺ ὀφθαλμὸς (1) ἐλαϊφὶ περὶ μοχλῶν·

ἐπὶ δὲ πάθους·

Σὺν (2) τῇ παφάσσουσά διέσπον λαὸν Ἀχαιῶν·

ἐπὶ δὲ φωνῆς· ῥοῖζος, βόμβος, καλοσυρτός, ὀρυγμα-
δός (3).

(1) *Odyss. I, 394. Cod. ὀφθαλμὸς ἐλαϊφί.*

(2) *Il. B, 450. Cod. παφάσσουσά διέσπον λαῶν.*

(3) *Frustra esset qui corrige-*

ret ὀρυγματός. Nam et ὀρυγμαδός reperitur, v. c., in Scholiis ad Dionys. Thr. p. 877, quæ videris. Lexicon in Bachm. Anecd. t. I: ὀρυγμαδός· ὀρυγμός, τάρταρος, κτύπος.

Πεποημένον.

Πεποημένοι ἐσὶν λέξεις ἀπὸ τῶν ἐν βίᾳ πεποημένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ γεφυῖα. Εἶδ' δὲ αὐτῆς εἰς τρία, μετωνομασία, μετασχηματισμός, μετατύπωσις. Μετωνομασία μὲν ἐστίν, ὅταν (1) ὅταν ὁ Εὐριπίδης (2) τὸ σίεφανῶσαι καὶ κισσῶσαι λέγῃ, καὶ Σοφοκλῆς (3), ἀπὸ τοῦ παιδαγωγῶ, γεφυταῖω. Μετασχηματισμός δὲ, ὅταν ἡ Πηνελόπη λέγῃται (4) Πηνελόπεια, καὶ ἡ ἑσπέρα ἑσπερος, καὶ ὁ Βελάρης Βριάρεως (5) λέγῃται. Μετατύπωσις δὲ, ὅταν ἡ ἀχρόπολις πόλις ἀκρα λέγῃται.

Κατάχρησις.

Κατάχρησις ἐστὶ μέρος λόγου ἀπὸ τοῦ πρώτως κατωνομασμένου κυρίως καὶ ἐτύμως ἐπὶ τινας ἀκατονομασίου τασσόμενον κατὰ οἰκεῖον, ὥσπερ ὅταν ὀφθαλμὸν ἀμπέλῃ λέγωμεν (6), καὶ πυξίδα, καὶ μὴ ἐκ ξύλου ὑπάρχει, ἀνδριάδα, καὶ γυναικὸς εἰκὼν, γαλεάγειν τε καὶ τὴν ἄρκτου καὶ λέοντος, ἀλιέα τε καὶ τὸν κατὰ τὸν ποταμὸν ἰχθύος ἀδρεύοντα, τριήραρχον καὶ τὸν πεντήρεος ἢ ἑξήρεος ἱπὸς ἐπιμελητὴν, ἀνδροφόνον τε καὶ τὸν γυναικὸς ἢ παιδίου φονέα.

(1) Cod. εἶν ἐστίν.

(2) Eurip. Bacch. 903.

(3) Œdip. Colon. 339; Pel Fragm. 1. Trypho Blomf. pag 49: ἀναλόγως γὰρ τῷ γεφυτωριῷ συνηθὺς ἀπὸ τῷ παιδαγωγῷ. Ait editor se Phavorinum sequi. Codex ipsi exhibebat ἀναλ. γ. τῷ γμ. σ. οὕτω τὸ παιδ. Hinc scriben-

dum erat: ἀναλόγως γὰρ τῷ γεφυτωριῷ συνηθὺς οὕτω τὸ παιδαγωγῷ. Est enim, docente Tryphone, γεφυτωριῷ exemplum onomatopœiæ κατὰ ἀναλογίαν.

(4) Cod. λέγεται, qui statim recte λέγεται exhibet.

(5) Veluti Il. A, 403.

(6) Cod. λέγεται.

Μεταφορά.

Μεταφορά ἐστὶν μέρος λόγου ἀπὸ τοῦ κυρίως λεγόμενου μεταφερόμενον εἰς ἕτερον, ὁμοιωσεως ἢ ἐμφάσεως ἕνεκα.

..... Γίλασσ (1) δὲ πᾶσα περὶ χθών,

καί,

..... τῇ (2) δ' ἐπὶ ῥίει ἐθέτα πίζων,

καὶ τὰ δόξατα

..... λιλαιώματα (3) χροὺς ἄσαι.

Γίνεται δὲ ἡ μεταφορὰ κατὰ τρόπους τέσσαρας· ἢτοι γὰρ ἀπὸ ἐμφύχου ἐπὶ ἀψυχον, ἢ ἀπὸ ἀψύχου ἐπὶ ἐμφυχον, ἢ ἀπὸ ἐμφύχου ἐπὶ ἐμφυχον, ἢ ἀπὸ ἀψύχου ἐπὶ ἀψυχον. Ἀπὸ μὲν οὖν ἐμφύχου ἐπὶ ἀψυχον·

κορυφὴν (4) ἔρκος — πόδας (5) ἴδης·

κυρίως μὲν γὰρ κορυφὴ λέγεται ἐπὶ τῶν ζώων καὶ πόδες, ἐπὶ δὲ ὄρεσις ἀκρόρεια καὶ ὑπώρεια. Ἀπὸ δὲ ἀψύχου ἐπὶ ἐμφυχον·

ἔρκος (6) Ἀχαιοῖσι πέλειται πολέμοιο κακῶν·

ἔρκος γὰρ εἶρηκε τὸν Ἀχιλλεῖα μεταφορικῶς τῶν Ἑλλήνων· ἦν περ γὰρ ἀσφάλειας παρέχει τὰ τεῖχη ταῖς πόλεσιν, ταύτην ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Ἕλλησιν. Ἀπὸ δὲ ἐμφύχου ἐπὶ ἐμφυχον·

Βῆ (7) εἰ ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πειμένα λαῶν·

(1) Π. Τ, 369.

(2) Π. Α, 794.

(3) Π. Α, 574. Vide Tryphonem supra p. 272.

(4) Odysseus, I, 481.

(5) Iliad. B, 824: πόδα πιάπτει ἴδης.

(6) Π. Α, 984.

(7) Respiciit, puto, II. B, 18, 243, &c.

κυρίως γὰρ ποιμὴν καλεῖται ὁ νομεὺς τῶν προβάτων·
ἔμφυχος δὲ ὁ ποιμὴν καὶ ἔμφυχος ὁ βασιλεὺς. Ἀπὸ
δὲ ἀψύχου ἐπὶ ἀψυχον·

Σπέρμα (1) πυρὸς σπάζει, ἵνα μὴ ποθὲν ἀλλοθὲν αὐτοῖ·

καὶ γὰρ τὸ σπέρμα τὸ εἰς γῆν βαλλόμενον ἀψυχοῖ,
ἀψυχον ὁμοίως καὶ ὁ σπινθήρ τοῦ πυρὸς.

Ἀντίφρασις.

Ἀντίφρασις (2) ἐστὶ λέξις διὰ τῶν ἀντικειμένων
τὸ ἐναντίον ἢ παρὰκειμένων (3) παρὰχρῆσις. Καὶ διὰ
μὲν τῶν ἐναντίων·

...οὐδ' (4) ἄρα πάντα ἰδὼν γῆπον Ἀχαιοὺς,

ἀντὶ τοῦ ἐλυπήθη· καὶ

... τῷ δ' (5) εὐκ αἰκνὸν ἐπέσθην,

ἀντὶ τοῦ ἐκόντες. Διὰ δὲ τῶν παρὰκειμένων, καθα-
περ εἰώθαμεν τὰς Ἑρινύας καλεῖν (6) καὶ σεμνάς
Θεάς, καὶ μελιτώνην τὴν Περσεφόνην (7), καὶ καλῶν
τὸν Πύθηκα (8), καὶ τὰ τούτοις παρὰπλήσια.

Μετωνυμία.

Μετωνυμία δὲ ἐστὶν λέξις ἀντὶ ἐτέρας λέξεως

(1) Od. E, 490. Cf. pag. 272.

(2) Metalepsis, cui hic erat locus dandus, fuit post anastrophe posita.

(3) Codex, παρὰκειμένοι. Trypho Blomf. p. 57: ἀντίφρασις ἐστὶ λέξις διὰ τῶν ἐναντίων ἢ παρὰκειμένων τῶν ἐναντίων παρὰχρῆσις.

(4) H. A., 330. Cf. p. 280.

(5) Od. Γ, 484

(6) Legendum, καλεῖν Ἑρινύδας καὶ c. Cf. Trypho, l. c.

(7) Theocritus xv, 94, Proserpinam vocavit μελιτώδη: notat scholastica id nomen dictum esse κατ' ἀντίφρασιν. Huc respexisse rito grammaticum, quem sefellit memoria, vel corrupti librarius.

(8) Cf. Trypho non tentandus pag. 58

παρελαβατομένη κατὰ τινὰ κοινωνίαν τῶν πραγμάτων. Γίνεται δὲ πολλαχῶς· ἢ γὰρ ἀπὸ τοῦ εὐρέντος τὸ εὐρέθεν, ὅταν Δημήτηρ ὁ σῖτος καὶ ὁ οἶνος Διόνυσος (1)· « ἐπίσθη (2) δὲ Διονύσω κύπελλα· » ἢ ἀπὸ τοῦ εὐρέθεντος τὸν εὐρέντα·

Οἶνος μ' ἔπιση (3) δαμόνιον ὑπέρπασι,

ἀπὸ τοῦ Διόνυσος· ἢ ἀπὸ τοῦ κυριεύοντος τὸ κυριευόμενον, ὡς ὅταν σίδηνος ὁ Ἄρης καὶ τὸ πῦρ Ἥφαιστος λέγανται· ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον, ὡς, « ἔκπιε τὸ ποτήριον », ἀπὸ τοῦ ἐκ τοῦ ποτηρίου οἶνον· ἢ ἀπὸ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον, οἶον ὅταν Ἀμφιτρίτην τις τὴν θάλασσαν λέγῃ. Καί,

Ταῖον (4) εἰ πῦρ δαῖται ἀπὸ κρατὶς π καὶ ὄμματι.

ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπιχειμένων ὅπλων ἐπιφέρει·

Δαῖτ' οἱ (5) ἐκ κόρυθος π καὶ ἀσπίδος ἀνάμματι πῦρ.

Ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος τὸ διακρίναι· ὡς τὸ,

.....χλωρὸν (6) θέος,.....

καὶ

.....πόλεμος (7) πολυδάκρυτος,.....

(1) Omissum videtur λέγεται, et, post ἐφθὲν, σημαίνεται. De tropo cf. supra p. 276.

(2) Forsan ἐπλήσθη.

(3) Codex, με πῖσι. Cf. Trypho Blomf. p. 48, qui hoc versu anonymo utitur.

(4) Il. E, 7.

(5) Il. E, 4. In his librariis textum Cocondrii nonnullorum omissionem vitiauit.

(6) Il. H, 479. Vide Fabricium ad S. Empir. p. 366. Dixit χλωρὸν Διῖμα Æschylus Suppl. v. 567.

(7) Il. Γ, 165.

καὶ μαϊνόμενον Διόνυσον, καθάπερ ἀποσημαίνεται ὁ ποιητὴς λέγων·

Ὅς (1) πῶς μαϊνόμενος Διονύσιος πῆναις
Σαῦε κατ' ἡγάθειον Νηπίον.

Ἀντωνομασία.

Ἀντωνομασία ἐστὶ λέξις ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος παρεληπμένον ἔχουσα ὅτε μὲν τὸ ἐπίθετον, ὅτε δὲ τὸ πατρωνυμικόν, ὅτε δὲ τὰ παρακολουθοῦντα ἰδίως τῷ κυρίῳ. Τὸ μὲν οὖν ἐπίθετον, « Ἐνὸςίχθονι (3) » κυανοχαίτη, ἀπὸ τῆς τῷ Ποσειδῶνι, καὶ,

.....εὐσκόπῳ (3) Ἀργεφόντῃ,

ἀπὸ τοῦ τῷ Ἑρμῇ· ὅτε δὲ τὸ πατρωνυμικόν·

Πηλεΐδης (4) μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ τῆς εἰσας
Ἦν σὺν τῇ Μαινοπαίδῃ,

ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς καὶ Πάτερσκλος παρεληπταί· ποτὲ δὲ τὰ παρακολουθοῦντα· ὡς α Διὸς (5) καὶ Ἀητοῦς « υἱὸς », ἀπὸ τοῦ ὁ Ἀπόλλων, καὶ « Πειάμοιο πόλιν », ἀπὸ τοῦ τὴν Ἴλιον· καὶ παρὰ Εὐφορίωνι· α ἡελίους « τεικεσίους ἐφόρησα (6) », ἀπὸ τοῦ ἡμέρας.

Ἀλληγορία.

Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μὲν δηλοῦσα κυρίως, ἑτέρας δὲ ἔννοιαν παρεσίῳσα, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ (7)·

(1) Π. Ζ, 132.

(2) Odyss. Γ, 6.

(3) Odyss. Η, 137.

(4) Π. Α, 306.

(5) Π. Α, 9.

(6) Meinekium, qui Euphorio-

nem edidit, consulere non potui.

(7) Sequens fragmentum ex alio grammatico nitidius in Blomfieldii aut Matthiae editionibus, aut in mea legi potest. Primi versus corrupta verba, sed nova.

Συτήμει πῶν ἀπέμειν τὴν εἰσάν·
 Τὸ μὲν γὰρ εἶπεν κῶμα κυλινθίται,
 Τὸ δὲ εἶπεν· ἄμμι δὲ τὸ μέντοι
 Αἰεὶ φερήμεθα· σὸν μέλαι
 Χερσὶν μογίοτις μάλα·

διὰ γὰρ τούτων ἐξῆς ἐκ μὲν τῷ προσφυχόντος χει-
 μῶν θαλάσσιος ὑπακούεται, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν
 πολιτικῶν πραγμάτων ταραχὴ τις ἐκφαίνεται. Ἦδη
 δὲ καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀλληγείας μόναι·

..... εἰ μὴ
 Λάττοι (1) ἔωσι χιτῶνα, κακῶν εἶναι ὅσα ἔργας·

καὶ τὸ,

Καὶ (2) δὴ φυλόπιδος πίεται κόρος ἀνθρώπων·

καὶ τὸ,

.... καὶ δὴ χβοὶ (3) χαλκὸς ἔχει·

καὶ τὸ,

Ἄμμι (4) δ' ὀλέγμεν,

καὶ τὸ,

..... ἐπὶ (5) κλίμῃσι πύλασσι
 Ζεὺς, ὅτι ἀνθρώπων παμὴς πολέμοιο τέκνεται.

Εἶδη δὲ τῆς ἀλληγείας εἰσὶ δύο, εἰρωνεία καὶ τὸ
 αἰνίγμα.

Εἰρωνεία ἐστὶ λόγος διὰ τῷ ἐναστίῃ τὸ ἐναντίον
 μετὰ τινος ἠθικῆς ὑποχρίσεως δηλῶν (6)· ἐστὶ δὲ αὐτῷ
 τὸ μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ πλησίον. Καὶ τὸ μὲν ἐφ'
 ἡμῶν ἀσείεισμός κελεῖται καὶ ἀντιμετάθεσις· τὸ δὲ ἐπὶ
 τῷ πλησίον, χλευασμός, μυκτηρισμός, χαριεντι-

(1) II. Γ, 57.

(2) II. Τ, 221.

(3) II. Τ, 222.

(4) II. Τ, 223.

(5) II. Τ, 223.

(6) Cf. Heracl. Alleg. p. 212.

σμὸς, ἐπικερτόμησις, διασπρμὸς, ἑναντίωσις· ταῦτα γὰρ τῆς εἰρωνείας τὰ εἶδη. Ἀσφείσμος μὲν ὅτι ἐστὶ λόγος ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἑτερον ἔχων τὴν διαβολὴν, οἷον·

Ἀπὸν (1), ἢ μὲν καλὰ πατὴρ ὥς κἀδὲ υἱός.

Ἀντιμετάθεσις δὲ ἐστὶν εἰρωνεία προσποίησιν ἐμφαίνουσα λόγῳ μὲν εἰς αὐτὸν, ἐπαίνου δὲ εἰς πλησίον, οἷον « οὐ γὰρ ἐμαχόμεν, οὐδ' ἐσίρατευόμεν, » ἀλλ' ἔφευγον· τὸ ἑναντίον δὲ οὗτος ἔδρασε. « Μυκτηρισμὸς δὲ ἐστὶν χλευασμὸς μετὰ ποιᾶς κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μυκτηρῶν (2)· σαρκισμὸς δὲ καὶ χλευασμὸς μεχεῖ τοῦ σεσηρέναι καὶ παρεμφαίνεσθαι τοὺς ὀδόντας (3)· χαριεντισμὸς δὲ μετὰ προσποιήτου φιλοφροσύνης εἰρωνεία ἐπὶ κακῷ καὶ βλάβῃ γινομένη. Ἐπικερτόμησις δὲ ἐστὶν εἰρωνεία ἡδονὴν ἐκφέρουσα τοῦ λέγοντος, ὡς ἔχει

Ἦ πάποι (4), ἢ μάλ' ἐλαφρὸς αἰὴρ, ὡς ρῖα κυδιστῶ·

Εἰ δὲ πῶν καὶ πάποι ὡς ἰχθυόεσσιν γίνονται,
Πολλοὺς αἶε κρέσσιν.

Διασπρμὸς δὲ εἰρωνεία διασύρσας τὸ ἔπος (5), οἷον·

Θέροντ' ἀκριτόμωθε (6), νηὺς περ ἐὼν ἀγορητής.

Ἐναντίωσις δὲ ἐστὶν λέξις διὰ τοῦ ἑναντίου τὸ ἑναντίον σημαίνουσα, οἷον· « οὐ μὲν ἔφευγεν Ὀδυσσεὺς, οὐδ' ἐμαίαν ὑπεκρίνατο (7). » Ἄπασι δὲ τῆτοις παρεχολουθεῖ τὸ σκῶμμα οὐ διακχωρισμένον. Τὸ δὲ εἴκασμα ἐστὶ σκῶμμα καὶ ὁμοιότητα, ὡς

(1) Od. P, 397. Codex, μὲν
πατ... κἀδὲται.

(2) Cf. Trypho Blomf. p. 59.

(3) Conf. Trypho ibid.

(4) Il. Π, 745.

(5) Ito codex.

(6) Il. B, 246.

(7) Auctor, cujus haec sunt verba, cum Phidestrato consentit Her. p. 708.

ἔχει τὸ παρ' Εὐπόλιδι (1)· «κατειχάζουσιν ἡμᾶς σχε-
 » δὲν βολῶν. » Τινὲς δὲ καὶ τὰς περιμίτας τάσσουσιν
 ὑπὸ τὰς ἀλληθρείας, καὶ τοὺς μύθους, οὐ πάνυ ἀσφείως.

Αἰνίγμα ἐστὶ λέξις ἢ λόγος ἀποκρύπτων τὸ νοούμενον
 διὰ τὰ ἀνακχωρηκότα τῶν συμβεβηκότων, ὅσιν ἐστὶ
 Χαιρήμονος· «ἔαρος ἢ νύμφη, τέκνον τι μετὰ· θέ-
 » ρως ἐς ὕψιερν· ἐν χειμῶνι δ' οἴχεται σὺν τῷ ἀέμῳ
 » κεκαρμένη (2). » Ἀμπελον γὰρ δηλοῖ διὰ τούτου.

Συνεκδοχή.

Συνεκδοχή ἐστὶν λέξις ἢ φράσις ἀπὸ μέρους ὅλην
 διανοίαν ἐμφαίνουσα, ἢ διὰ τοῦ παντός τὸ μέρος.
 Γίνονται δὲ αἱ συνεκδοχαὶ κατὰ τέτρους τέσσαρας·
 ἢ γὰρ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον, ἢ ἀπὸ ὅλου τὸ μέρος, ἢ
 ἀπὸ ἐπωνύμου τὸ κύριον, ἢ ἀπὸ τοῦ παρεπομένου τὸ
 κύριον (3). Ἀπὸ μὲν οὖν μέρους τὸ ὅλον·

Ἀπριτιά π (4) καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

ἀπὸ γὰρ τῆς εὐκνήμιδες συνεκδοχικῶς τὸ ὅλοι εὐοπλοι·
 καὶ ἔτι, «λευκάλεος (5) Ἥρη», ἀπὸ τοῦ ὅλη λευκή.
 Ἀπὸ δὲ ὅλου τὸ μέρος·

Οἱ δ' εὐθύς (6) πρὸς πῆχος εὐδμῆτος βόας αὔας·

βόας γὰρ αὔας λέγει τὰς ξηρὰς βύρσας, ὅτι δὲ τῶν
 βυρσῶν τὰς ἀσπίδας, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος
 δεδῆλωται. Ἀπὸ δὲ ἐπωνύμου τὸ κύριον·

(1) De Eupolideis verhis in-
 quirant critici fragmentipetæ.

(2) Chæremonis ænigma exhi-
 beo ad fidem codicis. Puto dictam
 fuisse vitem veris conjugem, ob
 florem; æstatis filiam, ob fru-
 ctum qui tunc maturescit; se-

rius, autumnino nempe, fieri ma-
 trem, vini scilicet; dein hieme
 mori vento attonsam.

(3) Ita codex corrupte.

(4) Il. A, 17.

(5) Il. A, 55.

(6) Il. M, 137. Cf. p. 275.

Φοῖτος (1) αἰμασκήμης, ἡδ' ἄρπυιες ἰοχάισα·

ἀπὸ γάρ τοῦ φοῖτος ἐπωνύμου τὸν Ἀπόλλωνα δεῖ
κυρίως συνεκδέξασθαι· καὶ,

Ὅρσο, Τρυφήν (2); φίλον τίως·

πάλιν γάρ ἀπὸ τῆς τρυφαιῆς τὴν Ἀθηναῖαν δεῖον συν-
εκδέξασθαι. Ἀπὸ δὲ τῆς συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον·

Οἱ (3) δὲ παημέλειαι πῶς ζῶσι ἀμφὶς ἔχοντα,

ἀντὶ τοῦ ἔτρεχοι· πρότερον γάρ ἔτρεχον οἱ ὕπποι,
ἐπὶ οὕτως συνέβαιεν σείεσθαι τὸν ζῦγν· καὶ,

Ἐξέμωσι (4) λυκάπτεσθαι ὅδω ξισαῖς ἐλάττωσι,

ἀντὶ τοῦ ἐκωπηλάτουν. Ἀπὸ δὲ τοῦ παρεπομένου τὸ
προηγούμενον·

Λῦσι (5) δὲ παρθένην ζώτην,

ἀντὶ τοῦ διεκώρευσεν.

Ἵπερβολή.

Ἵπερβολὴ ἐστὶ λόγος σημαίνων μετὰ πλήθους
ἐπιτατικὸς, ἢ λόγος ὑπεραίρων τὴν ἀλήθειαν. Βλέπον-
ται δὲ ὡς τρισὶν αἰ ὑπερβολαί, αἱ μὲν κατ' αὐτάς,
αἱ δὲ πρὸς ἕτερον, αἱ δὲ κατ' ἐξίσωσιν. Καθ' αὐτάς
μὲν, ὥς,

.....σιδὲρμένον (6) τὸ πικρὸν.

Πρὸς ἕτερον δὲ,

Λιυκόπερι (7) χάρος, θύει δ' ἀνέμωσι δόμοισι.

(1) Il. Γ, 39. Codex sine φώ-
cos.

(2) Il. Θ, 39.

(3) Od. Γ, 486.

(4) Odys. M, 172. Videatur

Trypho de synecdoche supra
pag. 276.

(5) Odys. A, 245.

(6) Il. Ω, 205.

(7) Il. K, 437.

κατ' ἐξίσωσιν δέ,

Ἴσος (1) Ἐνναλίφ κορυθαίω πλοκίμοσ' ἦ.

Περίφρασις.

Περίφρασις ἐστὶ φράσις διὰ πλείονων ὀνομάτων
δηλοῦσα τὸ κεφαλαιωδῶς ἐξενεχθῆναι δυνάμενον·
« βίη (2) Ἡρακλείη », ἀπὸ τοῦ Ἡρακλῆς, καὶ, « ἰε-
« ρὸν (3) μένος Ἀλκινόοιο », ἀπὸ τοῦ ὁ Ἀλκίνοος, καὶ,
« Πυλαιμένεος (4) λάσιον κῆρ », ἀπὸ τῆς ὁ Πυλαιμένης,
καὶ, « βοῶν (5) ἴφθιμα κάρηνα », ἀπὸ τοῦ τὰς βοῶς.

Ἵπερβατόν.

Ἵπερβατόν (6) ἐστὶ πρώτη καὶ συνήθως τάξεως λόγῳ
μετακίνησις. Γίνεται δὲ τετραχῶς, ἥτοι ἐν λέξει, ἥτοι
ἐν λόγῳ, ἥ ἐν νοήματι, ἥ ἐν πρᾶγματι. Λέξει μὲν·

Νήπιος (7) οἱ κατὰ βοῦς ἡελλίος — ἦσαν·

τὸ γὰρ ἐξῆς κατήσθιον· καὶ,

Ἄθ' ὁ (8) κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐκ' ἔχον — Ἄρως·

τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ἀντέσχεον. Λόγῳ δέ·

Ὡς (9) ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μὲν ἴσχαν' ἀμφὶ δὲ πῖς
Σμυρδαλίῃσι καταβήσαντι αὐσούτων ὑπ' Ἀχαιῶν·
Μῶνον ἐπαπίσταντες Ὀδυσσεὺς Σείειο.

Νοήματι δέ·

Πάντῃ (10) γὰρ περὶ τῆς ὁράφει Στασθαίης πῦρ
λαῖνον·

(1) Π. X, 132. Cod. κορυθαίω.

(6) Omitit librarius regulam

(2) Ἴσο Ἡρακλήη: cf. Π. A, de σμυρδαλίῃ.

690.

(3) Od. H, 167.

(7) Od. A, 8.

(4) Π. B, 851. Cod. λασιόιο.

(8) Od. P, 391.

(5) Π. Ψ, 260.

(9) Π. B, 333.

(10) Π. M, 177.

οὐ γὰρ λέγει τὸ πῦρ λάινον, ἀλλὰ τὸ τεῖχος. Πράγματι δὲ, ὅταν τὸ πρῶτον γινόμενον δευτέρῳ τάξῃ ὁ ποιητής· οἶον,

Τὰς (1) μὲν ἄρα θείψασα πευῦσά π·

καί,

Ἦ δ' ἐπὶ (2) εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαίαντες οὐδὲν,

ἀπὸ τοῦ πρότερου ὑπέρβη καὶ τότε εἰσῆλθεν. Εἶδος δὲ ὑπερβατοῦ ἐστὶν ἡ ἀνασίεφῃ.

Ἀνασίεφῃ.

Ἀνασίεφῃ ἐστὶν λέξις, ἣν χρὴ προηγεῖσθαι τῆς σημαινομένης διανοίας, δευτέρῳ ἔχουσα τάξιν, οἶον·

Ἦ ἐπὶ (3) πόλιν ἐμήνησα,

ἀπὸ τοῦ ἐφ' ᾧ· καί,

... εἰ (4) μὲν καὶ λείπω κατὰ πύχνα καλά,

ἀπὸ τοῦ καταλείπω· καί,

..... πῶν (5) ἄπο καὶ κλισίων·

ἔστι γὰρ ἀπὸ νεῶν· καί,

..... ὄρνθεις (6) ὡς,

ἀπὸ τοῦ ὡς ὄρνιθες.

Μετάληψις.

Μετάληψις ἐστὶ λέξις διὰ τῆς ὁμωνύμου τὴν συνώνυμον δηλοῦσα, ἢ κατὰ συνωνυμίαν μόνον παρελμβανομένη, οἶον,

(1) Od. M, 134.

(2) Od. Ψ, 88 Cod. μὴ δ' ἐπὶ.

(3) Il. A, 162.

(4) Il. P, 91.

(5) Il. B, 91.

(6) Il. Γ, 2.

ὅτε δὲ πάθος πρὸς πάθος·

Ὡς δ' (1) ὅταν ἀσπασίως βίητος παίδῳ φαίνεται
Πατέρης, ὅς ἐν κούφῳ κίτῳ κρατῇ· ἄλγος παχύν·

ἢ διαθέσεως πρὸς διάθεσιν·

Ὡς δ' (2) πρὸς δρᾶσιν ἰδὼν παλίσφορος ἀπέστη·

ἢ φύσεως πρὸς φύσιν·

Ὡς πρ (3) φύλων γυνή, πηδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Εἰσὶ δὲ τινες τῶν παραβολῶν, αἵτινες αὐξήσεις
ἡδονῆς καὶ λύπης, καὶ πάθους καὶ φόβου, καὶ ἐννοίας
παρέχουσιν· ἡδονῆς μὲν·

Ὡς (4) λέων ἔχρη μεγάλῳ ὅπῳ σῶματι κέρσας·

λύπης δέ·

Ὡς (5) δὲ χῶν καταπίπτει· ὅς αἰροπίλοισιν ὄρεσι·

πάθους δέ·

Ὡς δὲ λίων (6) ἐλάφῳ παχίῳς ῥέσις τέκεα·

φόβου δέ·

Ὡς δ' (7) πρὸς δρᾶσιν ἰδὼν παλίσφορος ἀπέστη·

ἐννοίας δέ·

Ὡς (8) δ' ὅταν ἄγχευται πέλις πρὶ βιῶς ἀγλαίας.

Εἰκὼν ἐστὶν, ὅταν ὅλα σώματα σώμασιν ἀντιπα-
τεθῇ, οἷον·

Ὄμματα (9) καὶ κεφαλὰς ἱελες διὰ πρῆπτερόν·
ἄρσεν τε ζῷον, σῆρος δὲ Ποσειδάωνι.

(1) Od. E, 394. Codex, ἀσπα-
σίως πατὴρ. φ. πατήρ.

(2) H. Γ, 33.

(3) H. Z, 146.

(4) H. Γ, 93.

(5) Od. T, 905.

(6) H. A, 113. Codex non ὡς
δὲ.

(7) H. Γ, 33.

(8) Od. K, 410. Cod. ἀγαύ-
λου πολλῶς.

(9) H. B, 478.

Εἰκονογραφία ἐστί, ὅταν τὰ μέρη τοῖς μέρεσιν ὁμοιωθῇ; οἶον·

Ἦν (1) ἂν ἐν μαγείᾳ πείθων Πηληϊότεια,
Ἀρτίμωδ' ἱκέειν ἢ χροῦν Ἀφροδίτῃ.

Χαρακτηρισμός ἐστί, ὅταν ὁ τύπος τοῦ ὑποκειμένου σώματος περιγράφεται, οἶον·

Γυρὲς (2) εἰ ὤμοισιν, μελαγχρὺς, οὐλεκαρῆτος.

Εἰδωλοποιία ἐστί ἀνάπλασις προσώπων, ἢ ἐπὶ τραγμάτων, ἢ ἐπὶ ζώων λογικῶν μὲν, ἀποικομενῶν δὲ, ἢ ἀλόγων, λογοποιουμένων δὲ· τραγμάτων μὲν, ὡς ὅταν τὴν ἀρετὴν πρὸς τὴν κακίαν ἐλάττωμεν (3) διαλεγεμένην· ἀνθρώπων δὲ ἀποικομενῶν, ὡς ὅταν λέγωμεν ποίους λόγους (4) εἶπεν Ἀχιλλεὺς ἰδὼν τὸν Πάτροκλον ὦν τῷ ἄδῃ· ἀλόγων δὲ, ὡς ὅταν λέγωμεν ποίους λόγους εἶπεν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λύκον.

Παράδειγμα ἐστὶ παράσiaiς τινὸς πρὸς τινα δικτικῶς. Γίνεται δὲ ἢ προτροπῆς, ἢ ἀποτροπῆς, ἢ ἀπαγωγῆς ἕνεκα· καὶ προτροπῆς μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου·

Ἦ οὐκ (5) αἰεὶς αἶον κλῖος ἔμαυε δῖος Ὀρίσῃς
Πάπτεε εἰς ἀνθρώπους, ἐπὶ ἑκάτῃ πατρὸςφίλῃ;
Καὶ σὺ, φίλος (μάλα γὰρ σ' ὀρέω καλὸν τι μάλα τι),
Ἄλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφείλων εὖ εἴπῃ·

ἀποτροπῆς δὲ·

Ὅρῃς (6) πῶν Ἀκκίονος ἄθλιον μόρον,
Ὅν ὀμῶσαι σκύλακες, αἳ ἐβρέχασαν,
Διαισώσαντο.

(1) Od. P, 36.

(2) Od. T, 246.

(3) Ut fere in Xenophontea
de Hercule Proditio narratione.

(4) Codex, λόγους οὐς.

(5) Od. A, 298.

(6) Eurip. Bacch, 337. Codex,
ὁμῶς σπῆσις.

Ἀπαγωγῆς δ' ἐ' ἔνεχα·

Μήτι (1) πῖ δρυτῆμος μ' ἄγ' ἀμείψω πᾶ βίβρι,

Μήτι δ' ὅττι κωδερῆτες ἐπὶ οἴοντι πάντα

Νῆα θεῶν ἰθύνηι ἱερχομένην ἀνέμοισιν.

Ἄνταπόδδσις.

Ἄνταπόδδσις ἐστί φρεσίς ἀκολουθῶς ἐκφερομένη
ταῖς ὑποκειμέναις ὁμοιώσεσιν καὶ παρεβολαῖς, οἶον·

Ὡς ἐχάρη (2) Μισέλας

καί,

Ὡς πῶν (3) εἴητα πολλά....

καί,

Ὡς (4) δ' αὐτὸς καθ' ὁμολαν εἶδεν Τρώων ἀγαυόων.

Ἑλλειψίς.

Ἑλλειψίς ἐστί φρεσίς μέρει λόγῳ τινὶ ἐλλεί-
πουσα·

Αἰτωλὸν (5) μὴ ἀμυτῶμενοι Καλυδῶνος ερχετοῦς,

ἀντὶ τοῦ περὶ Καλυδῶνος· καί,

Ἔως ὃ (6) πῶν πεδίοιο δικάκετο πυροφόροιο,

ἀντὶ τοῦ διὰ πεδίου· καί,

Χωόμετος (7) κατὰ θεῶν ἐνζώοιο γυναικός,

ἀντὶ τοῦ περὶ γυναικός.

(1) Π. Ψ, 315. Codex, θεῶν

ιδέται νῆα ὅσι χρομ.

(2) Π. Γ, 27.

(3) Π. Β, 91.

(4) Π. Γ, 36.

(5) Π. Ι, 531.

(6) Π. Φ, 602

(7) Π. Α, 429.

Πλεονασμός.

Πλεονασμός ἐστὶ φράσις μέρει λόγου τινὶ περισ-
σεύουσα, οἷον,

..... πᾶς τε (1) περιπάσας·

καί,

..... βοῶν (2) ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,

ἀντὶ τοῦ βουκόλος.

Ἐπανάληψις.

Ἐπανάληψις ἐστὶ τῶν προειρημένων πάλιν ἐξ ὑπαρ-
χῆς κατὰ λόγον, οἷον,

Αλλ' ὁ μὲν (3) Αἰθίοψας μετεκίαζε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοψας, εἰ διχθεὶ διδιδάσται, ἔλαπι ἀνδρῶν·

καί,

..... καὶ (4) εἰ πνεὶ χεῖρας ἔοικας,
Εἰ πνεὶ χεῖρας ἔοικα, μῆνός δ' αἴδαναι ἀνδρῶν

καί,

Τῷ (5) ὀαεῖζέμεναι, ἅτε παρήντος ἡΐθιός τε,
Παρήντος ἡΐθιός τ' ὀαεῖζιπαι ἀνῆλαιπαι.

Ἀμφιβολία.

Ἀμφιβολία ἐστὶ φράσις (6) δύο ἢ καὶ πλείονα
σημαίνουσα δι' αὐτῆς, οἷον,

(1) Il. B, 493. Post exemplum
omisit librarius, ἀντὶ πᾶς πᾶσας.
Conf. Trypho supra p. 278, et
idem editionis Blomf. p. 51.

(2) Od. Γ, 422. Quae ad hanc
Odysseae protuli Planudis verba
tunc inedita, reperientur nunc
in Bachm. Anecd. t. II, p. 106.

(3) Odys. A, 22.

(4) Il. Υ, 371.

(5) Il. X, 127. Librarius hoc
et praecedens exemplum male
curtaverat.

(6) Addidi φράσις. Vide Try-
phonem supra pag. 280, qui
restitutionem confirmabit.

Ἄρματα (1) δ' ἔκλιναν πρὸς ἰσότηα πημφατόωντα·

ἀμφίβωλον γὰρ πότερσιν τὰ ἄρματα εἶρηκεν ἢ τὰ
ἐνώπια· καὶ,

Διδῶς (2) δ' αὖ πόν ἀνδρα γρηκίτερσιν ἐξηρίδαυ·

καὶ,

.... χαλεπὸν (3) γὰρ ἔρυκακίειν ἕνα πολλούς·

καὶ « ζεύγος βοῶν ἤλαυνεν » ἀμφίβωλον γὰρ πότερσιν
βοῶν, ἢ τῶν βοῶν (4).

(1) H. G., 435. Conf. Trypho
Blomfieldianæ p. 57.

(2) Odyss. Γ, 24.

(3) Odyss. Υ, 313.

(4) Scilicet ambiguum utrum
clamans, an dormi.

ΖΩΝΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΝ.*

Τῶν τοῦ λόγου σχημάτων τὰ μὲν εἰσι κατ' ἔννοιαν, τὰ δὲ κατὰ λέξιν.

Καὶ τὰ κατ' ἔννοιαν εἰσὶ ταῦτα· προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀμφιδιόρθωσις, προκατάληψις, ὑπεξαίρεσις, αἰτιολογία, συναθροισμός, ἐπιμονή, λεπτολογία, ἡθοποιία, προσωποποιία, ἐπιτερχασμός (1), ἀποσιώπησις, παράλειψις (2), ἀποσίροφῆ, διαπόρησις, ἐρώτημα, πύσμα, διατύπωσις, ἀντεισαγωγή, μετάσλασις, εἰρωνεία, διασυρμός, ἐπανάληψις, ἐπαναφορά, διπλῇ ἐπαναφορά.

Τί ἐστί προδιόρθωσις; Ὅταν θεραπεύωμεν τὸ ῥηθὲν, μᾶλλον ὥς δυσκαεχάδεκτον τοῖς ἀκροαταῖς, ὥς τό· « τολμᾷ τι νεανικὸν ὁ λόγος. »

Ἐπιδιόρθωσις τῇ μὲν χρεῖα ταῦτόν τῇ προδιορθώσει· διαφέρει δὲ, ὅτι τὴν τοῦ λόγου θεραπείαν ὑσίερον τίθησιν, ὥς τό· « οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς τοῦσδε ἐμπί· » πῶ τούς λόγους. »

Ἀμφιδιόρθωσις, μίξις ἀπ' (3) ἀμφοῖν, ὅταν καὶ

* E codice Parisino 2929. Vir doctiss., alicubi hunc libellum ex hoc codice allegans, titulum sic recitat: περὶ σχμάτων τῶν κατὰ βίαν. Sed codex ἁγῶν exhibet, in compendio quidem, sed eo perspicuo nec interpretationis du-

bis. De Zonæo nihil quod dicam habeo, nisi christianum fuisse, quod docent exempla quæ ex Gregorio Naz. sumisit plurima.

(1) Codex, ἐκτερχαίωσις

(2) Codex, παράληψις

(3) Codex, ἐπ'.

πρὸ τοῦ εἰπεῖν τὸ (1) δυσχερές, καὶ μετὰ τὸ εἰπεῖν, θεραπεύομεν (2), ὡς τό· « βούλεσθε προσθῶ τι » νεανικόν; ὁράτε τὰς ἐναντίας γλώσσας ἡμετέρας » γινομένας. »

Προκατάληψις, ὅταν προεκλύῃ τις τὸν ἀντιδίκου λόγον, ὃν ἔχειν ἰσχυρὸν (3) οἶεται, ὡς τό· « ἦκει δὲ » ἡμῖν ὁ λόγος ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. »

ὑπεξαίρεσις ἐστίν, ὅταν ὑπεξέλῃ τις πρόσωπον ἢ πράγμα, καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ποιῇται τὴν σύγκρισιν, ὡς τό· « μετὰ τὴν Ὀμήρειον μούσαν ἡ Ἡσιό- » διος. »

Αἰτιολογία, ὅταν αἰτίαν λόγου ἀποδῶμεν, ὡς τό· « ἡ ἀρετὴ διὰ τὴν παιδείαν καὶ ἡ κακία διὰ τὴν » ἀμάθειαν. »

Συναθερισμός, συναγωγὴ πραγμάτων εἰς ἓν κεφάλαιον, ὡς τό· « δήμου σιασιάζοντος καὶ πόλεις καὶ » γῆν ῥηγνύμενα, καὶ οἰκίαι δισிடάμεναι. »

Ἐπιμονή, ὡς ὅταν ἐπὶ τῷ αὐτῷ πράγματι ἐπιμένωμεν, χάριν αὐξήσεως, ὡς τό· « εἰ γάρ (4) τὸ Βυζάν- » τιον τῆς οἰκουμένης ὀφθαλμός, γῆς καὶ θαλάττης » ὅτι κράτιστος ἐφ' αὐτοῦ καὶ ἐσπερίου σύνδεσμος, εἰς ἣν » τὰ πανταχόθεν ἄκρα συντρέχει καὶ ὅθεν ἄρχεται. »

Λεπίολογία, ὅταν ἐκτρίβῃ τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων δείξωμεν (5) ἀκριβῶς· « ἀνάπτεται πῦρ,

(1) Forsan = pro ἢ.

(2) Codex, θεραπεύομαι. Mox scripsi περιελών, pro codicis lectione περιελών, et infra ποιῇται pro ποιῇται, quod codex soloece exhibet.

(3) Codex, αἰσίων λ. ὅς ἔχει ἰσχ. Permutata sunt et alibi αἰσίων et

αἰσίων: cf. notae ad Tiberium Rhetorem. Apud Dionysium Halic. De Isaeo § II, critici ἀσπιδίων pro αἰσίων rescripserunt.

(4) Gregor. Naz. Or. xxvii, pag. 517.

(5) Codex διζώομαι. Forsan διζώομαι scribendum.

» δαπανᾶται ἡ ναῦς, συνδαπανᾶται ὁ φόρτος· πῦρ
 » ὕδατι μίγνυται, καὶ πυρρὸς ὑπὲρ θαλάσσης αἶρεται
 » ξένος. »

Ἠθοποιία, ὅταν λόγους παρτιθῶμεν ἀφύχοις
 πράγμασιν, ὡς τό· « εἶπε τὰ ξύλα πρῆσαι ἐφ’
 » ἑαυτοῖς βασιλέα, καὶ ἡ θάλασσα τὰ καὶ τὰ. »

Προσωποποιία, προσώπου διάσλασις ἢ μὴ γενο-
 μένου, ἢ γενομένου μὲν, οὐκέτι δὲ ὄντος, ὡς τό· « ἀνα-
 » κληπῆται λίαν ἐλεεινῶς ἡ μήτηρ, τέκνιον λέγουσα
 » δυσλυχὲς καὶ ἀθλίας μητρός ἔκρνον. »

Ἐπιτετρασμός, σχῆμα προσκείμενον (1) τῷ τε
 συναθερισμῷ καὶ τῇ ἐπιμοῇ· διαφέρει δὲ ἐκείνων ὅτι τὰ
 πολὺ διεσπικνῶτα συνάγει, ὡς τό· « ὑπεσπῶντο σύμ-
 » παντές παρὰ τῷ νέου ὑπάτου· πρόσοδον διεκπάζον-
 » το· σίρατιῶται τῶν φρυγῶν οἱ μὲν ἀπηλαύνοντο (2),
 καὶ οἱ δὲ ἀντεισέχοντο. »

Ἀποσιώπησις, λόγους παρελείπων τὸ γινώσκόμενον
 καὶ σιωπῶν τὸ αἰσχυρὸν, ὡς τό· « οἶδεν Ἐλευσίς ταῦ-
 » τα καὶ οἱ τῶν σιωπωμένων, τῶν σιωπῆς ὄντως
 » ἀξίων, ἐπὶ πλεί (3)· » καὶ ὡς τό· « καὶ δύσφημον σιω-
 » πῆσομαι. »

Παράλειψις, ὅταν τι προσποιούμενοι παρελεί-
 πειν, οὐδὲν ἥτιον λέγωμεν (4) αὐτό· « τὸν γὰρ (5) προ-
 » τάξαντα παρέλκει τοῦ μύθου τὸν σοφιστήν. »

(1) Codex, προσκείμενον.

(2) Codex, ἀπηλαύνοντο.

(3) Ex Gregorio Naz. Orat.
xxxix, p. 635.

(4) Codex, λέγωμας: et sic infra ἀπερρέφωμας et ἔχωμας. Lucianus D. D. vi, 4: ἐπειδὴν λυθῇ τι

συμπόσει κακίῳτες ἀχρονῆ. Sic legitur in Bipontina, qua sola nunc utor, et si monuerit Hemsterhusius postulare syntactin ἀχρονῆ. Et recte ἀχρονῆ mihi exhibuit codex 1310.

(5) Greg. Naz. Or. iii, p. 74.

Ἀποσίροφῃ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον πρόσωπον ἀποσπρέψωμεν τὸν λόγον, ὡς τό· « ὡς (1) δὲ » εἶχεν αὐτῷ κατὰ νοῦν τὰ πλησίον, οὕτως ἤδη » πειρᾶται· εὐπρόσβιατε καὶ σκαιοτάτε σὺ κατὰ » τοῦ σοῦ δήμου. »

Διαπόρησις, ὅταν πρὶ ἐνὸς πράγματος, διπλᾶς ἢ καὶ πλείους ἔχωμεν ὀνοίας, ἀγνοοῦντες ὁποτέρω τούτων ἀληθὴς, ὡς τό· « οὐκ οἶδα εἴτε τῇ τάξει » τῆς σίαφews μεριζομένη τὸν πυρετὸν, εἴτε τοῖς » μέτερις τοῦ πυρετοῦ τὴν τάξιν λαμβάνοντες. »

Ἑρώτημα, οὗ σύντομος ἢ ἀπόκρισις διὰ τοῦ ναὶ ἢ τοῦ οὐ προχωροῦσα, ὡς τό· « οὐ δέχει παιδείαν; » οὐ δίδως τῇ κακίᾳ χάραν; »

Πύσμα, οὗ ἢ ἀποκρισις μακρὰ καὶ διεξοδικὴ, ὡς τό· « ἐπὶ ποίας τοι γὰρ ἰτέον; καὶ τίνας φυλακτέον; »

Διατύπωσις, ὅταν ὑπ' ὀλίγῃ ἀγεσθαι δοκῶσι (2) τὰ πράγματα· « καὶ γὰρ ἦν οὕτω κακείνα θρήνων καὶ » ὀδυρμῶν ἄξια· πῶς δ' οὐ τῶν μεγίστων τείχη κατ- » εσκαμμένα καὶ οἶκοι ἀνάσφατοι; »

Ἀντεισαγωγή, ὅταν ἀνθ' ἑτέρου πράγματος ἕτερον ἀντεισάγωμεν τιμιώτερον, συμβουλευόντες ἢ παρκαθυμένοι, ὡς τό· « λυπεῖ σε τὸ τῆς διαζευξέως, » ἀλλ' εὐφραίνεσθαι τὸ τῆς ἐλπίδος. »

Μετάσiaiσις, ὅταν ἀφ' ἑαυτῶν (3) τὴν αἰτίαν εἰς ἕτερον μεθιστῶμεν, ὡς τό· « οὐδὲ (4) τοῦ ἀμήσαντος ὁ » σιάχως, ἀλλὰ τῷ σπειρίντος· ἔδδ' τῷ κατὰσθέσαι » μὴ δυνήθέντος ὁ ἐμπρησμός, ἀλλὰ τῷ ἀνάψαιτος. »

Εἰρωνεία, λόγος προσποιούμενος τὸ ὀνάντιον οὗ

(1) Gregor. Naz. Or. III, p. 75. (3) Codex, ἰωνικῶν.

(2) Codex, δακτύλ.

(4) Greg. Naz. Or. IV, p. 118.

λέγει, ὡς, παρ' Εὐριπίδῃ, προειπουῖσα ἡ Μήδεια (1)
 ὅσων προὔπῃρξεν εἰς τὸν ἄνδρα εὐεργεσιῶν, παθητι-
 κώτατα ἐπιφέρει.

Τοιγάρ μοι πολλὰς (2) μακαρίας αὖτ' Ἐμάδα
 ἔθηκες αἰνὰ πῦρ δὲ θανάτου δέ σε
 ἔχω πῶσι καὶ πῶσι ἡ πάλας' ἐγώ,
 εἰ φεύξομαι γὰρ χείρας ἀβιβλημένη,
 δέμωσ' ἔρημος, σὺν τίποτις μέτοις μένη.

Διασυρμὸς, ὅταν τι διαβάλλωμεν ἀξιοπίστως,
 ὡς τό· « ἡ καὶ τὸ τριβώνιον αἰτιάσῃ καὶ τοῦ προσώ-
 » που τὴν θέσιν οὐκ εὐφυῶς ἔχουσα. »

Ἐπανάληψις, ἀνάληψις προειρημένου, μεταξυ-
 λογίας ἐμβαλλομένης, ὡς εἴ τις εἴποι, « ὁ δειῖνα σίρα-
 » τηρὸς κῆρυξεν τὰ τῶν σιρατικῶν », εἴτα μεταξὺ
 εἰπὼν πῶς κῆρυξεν, ἐπαναμνήσοι πάλιν· « αὐξήσα-
 » τος οὖν τούτῃ τὰ τῶν σιρατικῶν, τὰδὲ γένηεν. »

Ἐπαναφορὰ πλειόνων κώλων ἢ ῥημάτων ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς λέξεως ἀρχομένων συνεκδοχῇ, ὡς εἴ τις λέγῃ·
 « σὺ τὸν Γάργην (3) ἐγαφύρωσας, σὺ τὸ σιράτευμα
 » διαβαίνειν πεποίησας. »

(1) Codex, *μειδία*. — Eurip.
 Med. 508.

(2) Codex, *πολλὰ μακ.* ἑλ. infra
 ἢ φεύξομαι σε.

(3) Codex, *γάργ.* Permutatio
 solita vocalium *η* et *ι*. Sic in Lu-
 ciano D. Mar. xi, 2, pro *Νηρηί-
 δος* codex 1310 tenet *νηριῖδος*.
 Quod notavi, non quod id fuerit
 notabile, sed ut ad corrigendum
 hunc locum mihi transitum fa-
 cerem. Mare cum Xanthe collo-
 quitur, quem Vulcanus, injectis
 totis ignibus, torrefecit, exussit,

siccavit: καὶ εἰπὼς, inquit, ὦ
 Ζεῦ, ὅς ἐπὶ τὴν ἐμὴν νιὸν ἔρμασας,
 οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος νιὸς εἶ.
 Corrīgunt νιὸς δὲ critici, quum
 Achilles non possit dici Maris
 filius. Codex 1310 optime ante
 καὶ εἰπὼς personam Thetidis in-
 serit, et jam plana omnia. Ade-
 rat enim colloquio Thetis. Modo
 dixerat Xanthus a Vulcano
 exussitum se fuisse διὰ τὴν νιὸν τῆς
 Θητιδος: ubi codex plenius et op-
 portunitissime, διὰ τὴν νιὸν παύτως
 τῆς Θητιδος.

Διπλῇ ἐπαναφορᾷ ἐστὶ πελειόνων κώλων ἢ ῥημάτων ἀπὸ τῶν αὐτῶν λέξεων ἀρχομένων συνεκδοχαί, ὡς τό· « παρὰ τοσούτοις οἱ ἡμέτεροι παιδεύται, » παρ' ὅσοις Ἀθηναί· παρὰ τοσούτοις δὲ ἡμεῖς, παρ' ὅσοις οἱ παιδεύται. » Καὶ πάλιν· « σὺ τὸν Ξέρξην, » καὶ τὸν Κύρην· σὺ τὸν Δαρείον, καὶ τὸν Κροῖ-
» σον. »

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΛΕΞΙΝ.

Πόσα εἰσὶ κατὰ λέξιν καὶ ποῖα; ὁμοίως εἰκοσιεῖς, ὡς καὶ τὰ προειρημένα.

Εἰσὶ δὲ ταῦτα· ταυτολογία, παλιλογία, ἀναδιπλωσις, ἀντιστροφή, συμπλοκή, ἐπάνοδος, κλιμακωτὸν, τροδιασάφσεις, πλεονασμός, ἔλλειψις, ἀλλοίωσις, πολυπίωτον, μεταβολή, ζεύγμα, παρωνομασία ἢ καὶ παρήχησις, ὁμοιοτέλετον, πάρισον, ὁμοιόπιωτον, ἀσύνδετον, ἀντίθετον (1), σύγκρισις, ὅ σχήματι πλεονάζει καὶ ἡ ἀντίθεσις (2) καὶ ἡ ἀντιβολή· ἀστεναγτίωσις, προαπάντησις, ὑπαλλαγή, πείφρασις, καὶ ὑπερβατόν.

Ταυτολογία ἐστὶ λέξεων παράλληλος θέσις τὸ αὐτὸ σημαίνουσῶν, οἷον, « ὄξυς ἐστὶ καὶ ταχύς, ἀλλ' » οὐ βωθὴς καὶ βραδύς. »

Παλιλογία ἐστὶ λέξεις ἢ φράσεις τῷ μὲν προσημεινου κώλου κατὰληξις, τῷ δὲ ἐπομένον ἀρχή, ὡς ἂν εἴποι τις· « προὔκυψε μαρμαρυγή, προὔκυψε ξανθὴ » Λαῖς, Λαῖς τὴν τῷ Φιλωτίδου ὕσαν ἐγχαΐασα (3). »

(1) Addidi ἀνέστην.

(2) Forsan ἀνιματώσης. Cf. Alexand. p. 84.

(3) Codex, Φιλωτίδου. Respicitur Aristoph. Pl. 170: Ἐρμὶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ τὸ Φιλωτίδου;

Ἀναδίπλωσις ἐστὶ λέξεων προφορᾷ ἐπάλληλος (1), οἷον· « λέγε, λέγε τάλπηδες. » Γίνεται δὲ καὶ μεταξύ λέξεως ἐμβεβλημένης, ὡς τό· « ἀλλ' οὐκ ἐστὶ ταῦτα, » οὐκ ἐστίν. »

Ἀντισίεσθ' ἐστὶ τὸ ἐναντίον τῆς ἐπαναφορᾶς· ὡς γὰρ ἐκείνη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρχεται, οὕτως αὕτη εἰς τὸ αὐτὸ λήγει, οἷον· « πλῆξον τὸν τύραννον, σφάζον » τὸν τύραννον, κραττόμενον τὸν τύραννον. »

Συμπλοκή, σύνθεσις ἐκ τε τῆς ἐπαναφορᾶς καὶ τῆς ἐπανασίεσθ' ὥς ἂν εἴποι τις· « ὦν ἰδέα μὲν » τὰ μηνύματα ἡμῖν, τῶν τὴν σὴν εἰρήνην κηρυτ- » ῖόντων, ἰδέα καὶ τὰ σλόματα τῶν τὴν σὴν δόξαν » κηρυττῶντων. »

Ἐπάνοδος ἐστὶν ὅταν, τινὰ προτιθέντες (2) κε- » χρυμμένας ἔτι διανοίας ἔχοντα, ἐπανίωμει εἰς αὐτὰ » καὶ σαφηνίζωμεν (3), οἷον· « διττοῦ δὲ ὄντος λόγου » παντός, καὶ τοῦ μὲν τὸ οἰκεῖον κατασκευάζοντος, » τοῦ δὲ τὸ ἀντίπαλον ἀποτρέποντος (4), ἡμεῖς τὰ

(1) Anadiplotoseos exemplum præbebit Persius, II, 35: « Hunc » optent generum rex et regina! » puelle Hunc raptant! quidquid » calcaverit hic, rosa fiat! » Nupera editio, in quam modo forte incidebam, aliter interpunxit, « quidquid calcaverit, hic rosa » fiat »; atque doctus interpres Kœnigio pronomen *hic* placuisse, mihi *hic* adverbium; probavi esse lectionem utramque, et utram admiscris capilli non interesse. Quod quidem non satis perpense dictum videtur. Nam, ni fallor, multum alterutra elige-

tur interest; quum una tantum sit proba, ea scilicet quæ Kœnigio placuit. Vis est magna repetitorum pronominum *hunc, hunc, hic*, quam miror non intellectam fuisse viro ingenioso. Ipsum quoque retinere poterat editorum consensus: nam decem ad minimum editiones, quæ mihi sunt ad manum, Kœnigianæ lectioni præiverunt.

(2) Codex, *προτιθέντες*. Conf Alexand. p. 60; Tiberius Rhetor pag 64.

(3) Codex, *σαφηνίζομαι*

(4) Forsan *ἀντιτρέποντες*.

» οἰκεία ἐκβέμενοι πρότερον, οὕτω τὰ τῶν ἐναντίων
» ἀνατρέψαι πειρασόμεθα. »

Κλιμακωτὸν δὲ γίνεται, ὅταν, ἐπὶ πλέον προ-
τείνοντες τὸ προκείμενον κεφάλαιον, ἐκαστον κόμμα
τελευτήν λόγου καὶ ἀρχὴν ποιήσωμεν, ὡς τό· « Ἡφαι-
» σίος μὲν ἔδωκε Διί, Ζεὺς δὲ τῷ Ἑρμῇ, Ἑρμῆς δὲ
» τοῖς ἄλλοις. »

Προδιασάφους ἐσὶν, ὅταν πεπληρωμένον λόγον
ἐπενεχθῇ ὄνομά τι πλεον διασαφοῦν, οἷον· « πει-
» νοεῖν τι τῇ διανοίᾳ μείζον καὶ ὑψηλότερον. » πλῆ-
ρει (1) γὰρ τῷ λόγῳ ἐπῆκται ἡ διάνοια.

Πλεονασμὸς ἐσὶν ὅταν λόγου μόριον προστεθῇ
περιττὸν κόσμου χάριν ἢ ἐμφάσεως, οὗ ἀφαιρεθέν-
τος ἡ διάνοια οὐδὲν βλάπτεται, οἷον· « τὸ μὲν δὴ
» σὸν, ὦ βασιλεῦ. » τὸ δὴ γὰρ περισσόν.

Ἐλλειψις ἐσὶν, ὅταν ἡ περιηρημένον (2) μέρος λό-
γου τι συντομίας ἕνεκα, οἷον ἐσὶν·

Δώδεκα (3) γὰρ οὐκ ἐστὶ πόλεις ἀλάπαξ· ἀνθρώπων,
Πηζὺς δ' ἐνδεκά φημι.

Λεῖπει δὲ τὸ ἀλάπαξα, νοεῖται δ' ὅτι τῶν προειρη-
μένων. Κάκεινο δὲ λέγεται κατὰ ἔλλειψιν·

Εἷς (4) αἰὼς ἀέρας ἀμώπιδας περὶ πάτρας·

Ὡς δὲ γὰρ τὸ ἐστί. Καί,

Ἦ πάτρα (5), ἥ μαι ἄχρς μαγαλῆτες Αἰπίου·

λεῖπει γὰρ τὸ πάτρασιν ἢ συμβέβηκε. Καὶ μυριαχοῦ
ἐσὶν εὐρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Καὶ τόδε·

(1) Codex, πλήρη.

(2) Codex, περιηρημένον.

(3) II. I, 328.

(4) II. M, 243. Cf. Bachmanni

et Anecd. t. II, p. 107.

(5) II. Γ, 293.

Ἄλ' εἰ μὲν (1) δώσουσι χάρις μαγαθῶναι Ἀχαιοί,
 ἄρσεντες κατὰ θυμὸν, ὅπως αἰνέξιν ἔσται·

λείπει, ἀγαθὸν ἢ δίκαιον ἢ τοιοῦτόν τι δηλονότι ἔσται·
 εἰ δὲ μὴ δώσουσιν, ἐγὼ ποιήσω τάδε. Καὶ παρὰ τῷ
 Κωμικῷ· « εἰ μὲν (2) ἀποφῆναι ἀγαθῶν πάντων αἰ-
 » τίας ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὅπερ αἶ δόκῃ ὑμῖν. »

Ἄλλως. Ἐλλειψις (3) ἐστὶ λέξις οὐ κατὰ τὸ πλήρες
 ὁφειζομένη. Γίνεται δὲ κατ' ἀρχὴν, κατὰ μέσον,
 καὶ κατὰ τέλος. Λέγεται δὲ τὸ κατ' ἀρχὴν ἀφαίρε-
 σις, ὅον, λείβειν εἴβει· τὸ κατὰ μέσον συλκοπή,
 ὅον, μονούχας μώνυχας· τὸ κατὰ τέλος ἀποκοπή,
 ὅον, δῶμα δῶ. Ἐλλειψις στοιχείου, ὅον, γαῖα αἶα.
 Ἐλλειψις συλλαβῆς, ἀσιστάπει σιστάπει, ἀμφιφο-
 ρεὺς ἀμφορεὺς, Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω. Ἐλλειψις λόγου·

Κάτιτ' (4) ἀπὸ παντὸς πρὸς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
 Ἄλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ·

ἐλλεῖπει τὸ ἐβούλου, ἢ εἰ ἦν δυνατόν ἄνθρωπον ὄντα
 διαγνῶναι τὰ θεῖα. Ἐλλειψις ὀνομάτων, ῥημάτων καὶ
 προθέσεων· πάντα γὰρ λόγον ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήμα-
 τος ἀνάγκη συνίστασθαι, ἀλλὰ οἱ Ἀττικοὶ συντομίας
 χάριν ἐνίοτε βιάτερον τούτων νοεῖσθαι διδάσιν. Ἐπὶ
 ὀνόματος, ὅον, « ἐνταῦθα πωλεῖν τε χρὴ καὶ ὠνεῖ-
 » σθαι (5)· » λείπει τὸ τινὰ ἄνθρωπον δηλονότι.

Ἀλλοίωσις, ἥτοι ἐναλλαγὴ, κατὰ πολλοὺς γίνεται

(1) H. A. 135.

(2) Aristophan. Pl. 468. Ex-
 hibui codicis lectionem.

(3) Videntur quæ de ellipsi
 sequuntur in Zonæi libellum
 aliunde fuisse inlata.

(4) Aristoph. Nub. 927. Quæ
 de Aristophanis loco vide Creu-

zer. ad Plotin. de pulchrit. pag.
 963; Wyttenb. ad Plut. p. 750.
 Pariter ellipsis in Dionis Chrys.
 Orat. xxviii, p. 33: ὁλοῦτο δὲ ἵσως
 ἀποκρίνας ὅτι εἴπερ, κατηράδα οὐ πῶς
 φιλοσόφους.

(5) Verba sunt Philostrati
 Her. p. 661.

τρόπους· καὶ γὰρ περὶ γένη ὀνομάτων καὶ περὶ ἀριθμῶν καὶ περὶ πτώσεων καὶ περὶ ἐνεργείας καὶ πάθη καὶ χρόνους. Καὶ περὶ μὲν γένη ὀνομάτων, οἷον, « πᾶσα » ἢ Ἑλλὰς ἐσιδηροφóρει (1) », ἀπὸ τῆς οἱ Ἕλληνες· καὶ, « τίμιον ἢ ἀρετὴ », οἷον ἐνάρτεος. Περὶ ἀριθμῶν, οἷον, « μέγας (2) ὁ καβελὼν τὴν Τερίαν », ἀπὸ τοῦ οἱ καβελόντες. Περὶ δὲ πτώσεις· « Μῆνιν ἄειδε, θεά, » ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς· » ἀπὸ αἰτιατικῆς γὰρ εἰς εὐθείαν μετέπεσε. Περὶ ἐνεργείας καὶ πάθη, οἷον, « οὐκέτι » μιγνύμενοι (3). » Περὶ δὲ χρόνους, ὡς τό· « παρέξομαι τοὺς ὄρῶντας μάρτυρας (4). »

Πολύπλωτον λέγεται, ὅταν ὁ αὐτὸς λόγος πολλῶν πτώσεων ἀντιλαμβάνηται (5), ὡς τό· « ἔστος ἦν φίλος » αὐτῷ, οὗτος προσίατης, οὗτος κηδεμῶν ἦν. »

Μεταβολὴ ἐστὶν, ὅταν τὸ αὐτὸ νόημα διαφόρως ἐξαγγεληῖ, ὡς τό· « τίνος δῶκοντος ἢ συναναγκάζοντος ; οὐδένο· τίνων ἱππέων ; τίνος ὑλακῆς ἢ κραυγῆς ; »

Ζεύγμα ἐστὶν, ὅταν διάφορα κῶλα μία συνδῇ λέξις, ἢ μετ' αὐτῶν τεθεῖσα ἢ πρὸ αὐτῶν, οἷον· « τῶν μὲν τὸν λόγον, τῶν δὲ τὴν πρῶξιν, τῶν δὲ τὸ πρῶτον ; τῶν δὲ τὸ ἥσυχον μιμησάμενος (6). » Τὸ γὰρ μιμησάμενος ζεύγνυσι κῶλον.

Παρωνομασία ἐστὶν, ὅταν τι (7) τῶν ληφθέντων

(1) Thucyd. 1, 8.

(2) Herodianus De figuris ap. Bekkeri Anecd. pag. 1451, habet Αἴας. Praestat μέγας.

(3) Herodianus ibidem habet idem exemplum. Collato Alexandro De figur. p. 76, legendum παύει : « οὐκ ἐπιμαρτυρεῖται ἀλλ' ὡς ἀληθ-

ῆς αἰετ, ἀπὸ τῶ ἐπιμαρτυρεῖται. Sunt Thucydides verba 1, 2.

(4) Demosth. in Neer. p. 169.

(5) Codex, ἀντιλαμβάνεται.

(6) Addidi μιμησάμενος. Mox velim κῶλον ἑκάστω vel κῶλα. Codex, ζεύγνυσι.

(7) Inserui π. Mox codex, λη-

εἰς διάνοιαν ὀνομάτων ἢ ρημάτων βραχυῶς μεταποιήσαντες, ἑτέρας κινήσωμεν ἔννοιαν, οἷον, « οὐ τὴν ὕλην κινῶν, ἀλλὰ τὴν φυλακὴν », καὶ, « τῆς ἐμῆς εἴτε » ἀπονοίας εἴτε ἀνοίας· » ὃ καὶ παρήχησις ὀνομάζεται.

Ὁμοιοτέλευτον ἐστὶν, ὅταν πολλὰ κῶλα τὴν αὐτὴν συλλαβὴν ἔχωσι κατὰληξιν (1), οἷον ἐστὶ τό·

.....εὐτ' ἀνέμοιοι (2) πιάσινται, οὕτω πῦρ ὄμβρος
Δαίτυται, οὕτω χῶν ἐπικύλαται· ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
Πέφθεται ἀπὸ πύλου.

Καὶ ὡς αἱ εἴποι τις· « λέγετε, φέρετε, χαίρετε. »

Πάρεσσον ἐστὶν, ὅταν δύο ἢ καὶ πλείονα κῶλα μάλιστά μὲν καὶ τὰς συλλαβὰς ἴσας ἔχῃ, εἰ δ' οὖν, ἀλλὰ γε τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν ρυθμὸν, οἷον· « τίνα (3) μὲν ἀνθρώπων κινήματα, τίνα δὲ πτόθῃ ὁρμήματα. »

Ὁμοιόπλιτον ἐστὶν, ὅταν ἡ αὐτὴ πλῆσις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα διαφόρως φέρεται, οἷον· « ὃ μὲν (4) » ἐπὶ τὰ μεγάλα τῶν ἔργων ἀχρησιότατον, πρὸς » δὲ τὴν ἐν λόγοις τόλμην θαυμασιώτατον. »

Ἀσύνδετον ἐστὶν, ὅταν χωρὶς τῶν συναπλότων συνδέσμων ἐκφέρωμεν (5) τὸν λόγον, οἷον· « φθάσει τὸς » ταχεῖς, φθάσει τοὺς συνετοὺς, περὶ τρέχει (6) τὸς » ἰσχυροὺς, συστέλλει τοὺς ὑψηλοὺς. »

Ἀντιθέτον γίνεται κατὰ δύο τρόπους· καθ' ἓνα μὲν, ὅταν τὰ ἀντικείμενα ὀνόματα λαμβάνηται (7), οἷον· « μάλλον τιμῶσιν αἱ πόλεις τοὺς ἀδίκους πλε-

φύττωι et μακροχρόνῳ. Emendavi collato Alexandro p. 82.

(1) Forsan κατὰ κατάληξιν.

(2) Odyss. Z, 43.

(3) Greg. Naz. Or. III, p. 102.

(4) Ex Æschine adv. Ctesiph. p. 69 Bekker. Cod. modo φέρται.

(5) Codex, ἐκφέρωμεν.

(6) Codex, περὶ τρέχει.

(7) Codex, λαμβάνεται.

» τοῦντας ἢ τοὺς δικαίως πενομένους· » καθ' ἑτερον δὲ, ὅταν ἀντιδιαστέλληται (1) κατὰ φάσις ἀποφάσει (2), ὡς τό· « σὺ μὲν ἔλαβες δῶρα, ἐγὼ δ' οὐκ ἔλαβον. »

Σύγκρισις ἐστὶν, ὅταν πλεονάκεις ταῖς αὐταῖς χρώμενοι λέξεσιν ἕτερα σημαίνωμεν, οἷον· « εἰ μὲν θεός, » οὐ κτίσμα, εἰ δὲ κτίσμα, οὐ θεός (3). »

Ἀντεναγνίσκεις ἐστὶν, ὅταν εἰπεῖν τι βουλόμενοι διὰ τὸ ἐναντίον δηλώσωμεν, οἷον, « ἴσως οὐ τῶν πολλῶν » ἐγνόνῃ φαυλότερος. »

Προαπάντησις γίνεται, ὅταν, δύο τινὰ θέντες, πρὸς τὸ δεύτερον ἀπαντήσωμεν πρότερον, οἷον· « καλὸν παιδεία καὶ πλοῦτος, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν τὸ σῶμα » κοσμεῖ, ἢ δὲ τὴν ψυχὴν καλλύνει. »

Ἑπαλλαγή ἐστὶν, ὅταν ἐπιτιμήσαντες (4) τῷ πρώτῳ ὀνόματι ἕτερον προσλάβωμεν, οἷον· « οὐκ ἐστὶ » τὸτο φιλανθρωπία, ἀλλ' ἔρω. » καὶ, « οὐκ ἀργίζετο, » ἀλλ' ἐμαίνετο. »

Περίφρασις ἐστὶν, ὅταν τὸ διὰ μιᾶς λέξεως ρηθῇαι δυνάμενον διὰ πλείονων ἐκφέρηται (5), οἷον, « βίη Ἡερakleῖη (6) », καὶ, « μένος Ἀλκινόοιο. »

Ἑπερβατὸν ἐστὶν, ὅταν, τῆς συνεχείας τοῦ νοήματος διακοπίσης ὑπὸ μεταξυλογίας ἐμβληθείσης, ὑστέρον τὸ λείπον ἀποδοθῇ, οἷον, « ἐμοῦ μετὰ », ἀντὶ

(1) Codex, ἀντιδιαστέλλεται: modo, δικαίως.

(2) Codex, ἀπέφασις. Summi dativum ex Herodiano de figuris p. 58 Dindorfianæ, qui est conferendus, ut et Alexander p. 84

(3) Verba sunt theologi scriptoris de Spiritu Sancti vel de

Christi divinitate: conf. Gregor Naz. Orat. xxxvii, p. 596.

(4) Inde est ἑπαλλαγή nomen alterum ἐπιτίμησις: conf. Alexander pag. 94.

(5) Codex, ἐκφράσις.

(6) Codex ita. Cf Trypho supra p. 277; Cocondrius p. 299.

τοῦ μετ' ἐμοῦ, καὶ, « ἀπ' ἐμ' ὅλεις (1) », ἀντὶ τοῦ ἀπολείς ἐμέ.

Περὶ Συνεκδοχῆς.

Πόσας (2) ἀναφορὰς ἡ συνεκδοχὴ ἔχει; γν'. Ποίας ταύτας; Ἡ μὲν ἀπὸ ὅλου δηλοῖ τὸ μέρος, ἡ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον, ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ὕλης τὸ ἀποτελεσμα, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον, ἡ δὲ ἀπὸ συμβόλου τὸ κύριον, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τὸ ἀκόλουθον, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀκολουθίου τὸ προηγούμενον, ἡ δὲ ἀπὸ γένους τὸ εἶδος, ἡ δὲ ἀπὸ εἶδους τὸ γένος, ἡ δὲ ἀπὸ τῶν πολλῶν τὸ ἓν, ἡ δὲ ἀφ' ἑνὸς τὰ πολλὰ, ἡ δὲ ἀπὸ τῶ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον.

Ἀπὸ ὅλου μὲν τὸ μέρος, ὡς τὸ, « βόας αὔας (3) », ἀντὶ τοῦ ἀσπίδας τὰς εἰς βοείων βυσσῶν.

Ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον, ὡς τὸ, « λευκώλενος Ἥρα. »

Ἀπὸ τῆς ὕλης τὸ ἀποίεσμα, ὡς τὸ, « χρυσόν (4) » δὲ αὐτὸς ἐνδύει περὶ χροῖ, ἀντὶ τοῦ χρυσῆν πανοπλίαν.

Ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον, ὡς τό·

Ἐξομῶσι (5) λιύκατοι ὕδωρ ξιστῆς ἐλάττησι.

Ἀπὸ τοῦ συμβόλου τὸ κύριον, ὡς τὸ, σκῆπτρον (6), τὴν βασιλείαν.

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τὸ ἀκόλουθον, ὡς τὸ, ἐναεῖω, τὸ σκυλεύω.

(1) Soph. Phil. 817.

(4) Codex, αὐτῆς. II. Θ, 43:

(2) Quae sequuntur an Zonae Χρυσὸν δ' αὐτῆς ἔδωκε περὶ χροῖ.

sint nescio.

(5) Odys. M, 172.

(3) II. M, 137. Cf. p. 297.

(6) Cf. Trypho pag 276.

Ἄπὸ γένους (1) τὸ εἶδος, ὡς τό· « ζῶον ἐνταῦθα οἰ-
 » κονομούμενον καὶ ἀλλαχῶ μεθιστάμενον. »

Ἄπὸ εἶδους τὸ γένος, ὡς τὸ, αἶψα, τὸ αἰσθάνομαι.

Ἄπὸ πολλῶν τὸ ἐν, ὡς τὸ, « στήθεα μαρμαίρον-
 » τα (2). »

Ἄφ' ἐνὸς τὰ πολλά, ὡς τό· « πέρσεν Ὀδυσσεύς
 » ἱερὸν Τροίας πολίσθερον (3). »

Ἄπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον, ὡς τό·
 « πᾶσα ἡ πόλις ἐταράχθη. »

Ἄπὸ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον, ὡς τὸ (4), ""

(1) Sic codex.

(2) Respicit II. Γ, 337 : Σπῆ-
 γὰ δ' ἰμερόντα καὶ ὀμματα μαρ-
 μαίροντα.

(3) Codex, εἶδ. ἔ. ἱερὸν, quasi
 duo forent exempla. Exemplum
 est ex Odysseæ initio.

(4) Supplexis e pag. 293, 11.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.*

Πάθη τῶν λέξεων εἰσὶν κζ'. Πρὸς θεοῖς· οἶον, θέλω ἐθέλω, εἶπεν εἶπεν. Ἀφαίρεσις· οἶον, ἔφη φῆ, ἅπας πᾶς. Ἐπαναδίπλωσις· οἶον, κλύτε κέ κλυτε, λάχωσι λελάχωσι. Παράλειψις· οἶον, χλιαρόν λιαρόν, ψάματος ἄματος. Ἄρσις· οἶον, βεβλημένος βλήμενος. Ἐκτασις· οἶον, οὗτος οὐ- τοσί. Συσίολη· οἶον, εἶασεν ἔασεν. Ἐπέκλσις· Τρωσὶ Τρώεσι. Συγκαπή· θυγατέρα θυγατέρα, ὀπίσθωθεν ὀπισθεν. Συναίρεσις· οἶον, πᾶις παῖς, πυλέων πυλῶν (1). Συναφή· βάζει βαβάζει. Ἐπένθεσις· οἶον, ξένος ξεῖνος. Ἐκθλιψις· οἶον, ἑταῖρος ἑταερος. Παρέμπλωσις· οἶον, πόλις πλό- λις. Ἐλλειψις· οἶον, σκηπτήρχος σκηπτήρχος. Σύγχρασις· οἶον, ἔλαβε λάβε. Παρέλλειψις· οἶον, Ἀχιλᾶς Ἀχιλᾶ. Περιοχηματισμός· πρὸς ὅσα προσώπατα, ὄνειρα ὀνείρατα, προσώποις προσά- ποισιν. Ἀποκοπή· δῶμα δῶ. Παραδωγή· Πειάμυ Πριάμοιο. Συναλοιφή· ὡς, ἔφατο ὁ ἔφαθ' ὁ (2).

* Recensui ad codices 2720, f. 38; 2408, f. 325. Addidi ἁνω- νύμου. Levissimas quasdam varie- tates notare negligam. Est Try- phonis de eodem argumento li- bellus, a Blomfieldio editus in Museo Cantabrigiensi t. 1, p. 33; cuius, ut inediti, specimen nu- per vir d. in Anecdotis Græcis

exhibuit t. II, p. 423. Poterunt etiam conferri quæ de vocum passionibus edidit Backmann. Anecd. t. II, p. 364 seqq.

(1) Inter πλῶν et ἐπίχως quæ est figura non comparat in co- dice 2720. Codex, βαβάζει.

(2) Codex 2720, ἔφατ' ἔφαθ'· alter, ἔφατ' ἔφαθ'.

Μετασχηματισμός· παρθένος παρθενική. Μετα-
 τύπωσις· οἶον, ἐξ Ἰλίου Ἰλιόθεν. Μετάθεσις· οἶον,
 καρδίη κραδίη. Ἀντίθεσις· Διόνυς (1) Διόνυσος.
 Συναλλαγή· οἶον, Ἦρα Ἥρη. Κεχάσις· οἶον, τὰ
 ἐμὰ τὰμά (2).

(1) Cod. 2720, *Διόνυς Διων*.
 Reposito *Διων*, diminutivo noto,
 non capio quid sit antitheseos.
 Forsan legendum, *Διόνυς Διό-*
νυσος. Literæ enim pro litera alia
 positio est antithesis. Sic in Ety-

mologico Magno ὅπως pro ἄπως
 exemplum est antitheseos. Alii
 tamen mutationem quæ fit in
Διόνυσος vocare solent *ἐκπαι*.

(2) Codex 2408: *τὰμά· ὃ ἐστὶν*
ἀλλοίωσις τῶν φωνημάτων.

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.*

Καιρὸς μὲν ὕπνου (1), καὶ καθεύδειν ἦν δέον·
 Ἄλλ' οὖν δι' ὑμᾶς, παῖδες, ἀγρυπνητέον.
 Ἦ νῦξ δὲ τῷ νῦ λῆξιν ἐξεταζέτω (2).

Πᾶν λῆξιν εἰς ὦν, συλλαβὴν ἔχον μίας,

6 Τηρεῖ τὸ μακρόν, ὃν γίνεσ τῶν ἀρρένων.

Ὁ πρῶν γάρ ἐστί πρῶτος, ὡς κλωνός, μέγα.

Ἦ χθὼν χθονός δὲ, θηλυκὴν, συνεισάλη.

Πᾶν λῆξιν εἰς πν ἦτα γεγράφθαι δελεῖ·

Τροικὴν δὲ, ποιμὴν, μαρτυρεῖ μοι τῷ λόγῳ·

10 Πλὴν ὧν δικατάληκτόν ἐστί που θέμα·

Τέλχιν (3), Σαλαμῖν, ὥσπερ ἀκτὶν ἡλίου,

Δελφίν τε, καὶ ῥὶν μύτης, οὐχὶ τάρνιον (4).

Πᾶν λῆξιν εἰς ὦν, ὃν τέλει τοῖον φέρον (5),

* E codice 9408, p. 217, 2. Lemma codicis, πῦ πῦ σερῶν, in melius immutare placuit. De Niceta Serrarum in Macedonia metropolita vide Fabric. Bibl. Gr. t. VII, p. 760; Creuzer. Meletem. 1, p. 15.

(1) Sunt Oxonii, in codice Barocciano, Psello tributū versus, quorum idem esse initium didici e Fabric. Bibl. Gr. t. x, p. 93.

(2) Significare vult se noctis horas disquisitioni de littera finali r impendere velle.

(3) Est enim τέλχιν, ut et sequentia, duplici prædium desinentia, ις et η. Confer similem regulam Herodiani Epimerismiis pag. 170.

(4) Sensus est ῥὶν, δικαπλήκην (nam et ῥίς dicitur), non scribi per ῥπ, per α vero ῥὶν π ἀρρίον. Talia non queunt facile capere qui Erasmiāna utuntur pronuntiatione. Μύτης est nasus: vide not. ad Herodiani Epim. pag. 119.

(5) De hac regula ac sequen-

- Δι' ὧντος ἐκκλίνουτο· καὶ φυλακτέον·
 15 Ὡς Δημοφῶντος καὶ Ξενοφῶντος κλίσις (1).
 Εἰ δ' αὖ παρτέλευτον αὐχεῖ τὸν τόνον,
 Ὡς τὸ δράκων δράκοντος, οὐ φυλακτέον.
 Τοῦ νῦ δὲ καὶ τοῦ μῦ φαέντος ἐν κλίσει (2).
 Πάλιν ἐξ ἀρχῆς τὰλλά μοι σκοπητέον.
 20 Ὅσοις κορισμός ἐστίν ἐν βαρυτόνοις,
 Τὸ ω μέγιστον τοῖσδε συντηρητέον·
 Ἡφαιστίωνί φημι, Μοσχίωνί τε (3).
 Τοῖς ἐθνικοῖς ξύμπαςι, πλὴν τῶν Κικόνων (4),
 Πατρωνυμικοῖς (5) καὶ παρωνύμοις ἔτι (6).
 25 Τούτων Ἀτρείων, τῶν δὲ γὰρ Πλάτων, Τρύφων.
 Τὰ (7) δ' εἰς ος ὄντα πρὸς τὸν ὄγκον οὐ τρέχει·
 Ἀναίματος γὰρ ἐξ ἀσάιμου ληπτέον.
 Συντακτέον δὲ τοῖς καλῶς ὀγκουμένοις
 Ὅσα βραχυπρόληξιν (8) αὐχεῖ διχρένου·

te conf. Herodiani Epim. pag. 193, 194.

(1) Codex, κλίσις. Cf. v. 50, 57. Forsan etiam κλίσις.

(2) Perit versiculus unus saltem, quo tradebatur regula de nominibus cum με, ut Μέμεντος, Λαμέμεντος.

(3) Diminutivam esse formam ἰων docet et Etymolog. M. pag. 420, 52: παρὰ τὸ αἰπὲς Ἀπίων, ὑπεκλειπὸν, ὡς Ἡφαῖος Ἡφαιδίων. Conf. Moschop. Π. σχ p. 216.

(4) Non solum Κικόνων fuerat excipiendum. Nam dicebant Παρότων, Μαρίων. Vide Etymol. M. p. 583, 49; et Nicetam ipsum infra v. 79.

(5) Etymol. M. p. 540, 25:

πρὸς εἰς ὡν πατρωνυμικά φυλάσσουσιν ὡς ὅτι γαικάς.

(6) Etymol. M. p. 464, 18, nomen Ἰάπων, Ἰάπωνος, non a nomine Ἰάων derivari ait: εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἰάων, ὥφειλε φυλάττειν τὸ ω κατὰ τὴν γαικάν, ὡς παρόντων.

(7) Codex, τῶν. Si nihil desit, illa regula brevior est. Παρόνυμα in ω a nominibus in ος genitivum habent in ὠτος, Πλούτωνος, Ἰέρωνος, Θέωνος: παρόνυμα ab adjectivis in ος, in στος: ἀναίματος, quod ἀνάιμων veniat ab ἀναιμος· ἀπύματος, quod veniat ἀπύμων ab ἀπύμος. Hanc esse Nicetæ sententiam puto.

(8) Codex; βραχυπρόληξις.

Cf. v. 59.

- 30 Ἀμφιτρύωνος καὶ Φάωνος· πλὴν μόνον
τὴν συσφολὴν ἐγνώκειν ἕκ πάντων πείρων·
Ὀπάωνος (1) γὰρ ἐκκλῆσις περὶ τοῦ τέλους.
Μεθ' ὧν ὅσοις διφθογῶν αἱ (2) προληκτέα·
Ἐχοῖτε δ' Αἰθαίωνα δεῖγμα τοῦ λόγου.
- 35 Τὰ κοινὰ δὲ ζύμπατα τῷ τετάρτῳ γένει (3)
τὴν συσφολὴν πέποιθε· χείρων, βελτίων,
Γείτων, ἄφρων, σάφρων τε, λευχείμων, πέπων·
Ὅσοις τε μακρὰ δίχρονα περὶ τοῦ τέλους (4),
Ἀσκληπιάων, Μαχάων, εἴτ' Ἰξίων.
- 40 Παιήωνος δὲ τῆς γαφῆς μηδὲν πλεόν·
τοῦ δ' ἦτα τὴν πρῶτην (5) αἰτιατέον.
Καὶ πᾶν ὃ τὴν διφθογῶν εἰς μων αἱ φέρει (6),
Ὡς Αἰμόνος τε δαίμονος δισυλλάβων,
Οἷς τ' αὖ δύο σύμφωνα πρὸς πεπλεγμένα,
- 45 Ὡς Ἰδμόνος, διφραῖμονος (7), συσφαιτέον·
τῆρεϊ δ' αἶψα ταῦτα τῶν παρωνύμων·
Ἄγων Ἀγωνος· ἕκ γὰρ ἄγνου τυγχάνει.
Καὶ ταῦτα συσφαιλλουσιν ἅ κτᾶται τέλος
εἰς μων ὑπερβάλλοντα συλλαβὰς δύο·
- 50 Ἀνδραίμονος γὰρ καὶ Παλαίμονος κλίσις
τὸν ὄγκον ἠρνήσατο, καὶ συνεσίαλη·
οὐ μὴν αἶψα ἀπλῶν ὥσι καὶ τρισυλλάβων·

(1) Codex, ὀπάωνος. In ὀπάων
penultimæ τὸ δίχρονον longum est.
Cf. v. 39.

(2) Codex ἡ.

(3) Nitidius Herodianus Epim.
p. 194: τὰ εἰς ὡν βαρύνοντα, εἰ μὴ
εἰς σφαιλῶν, διὰ τοῦτο μακροῦ κλί-
νεται.

(4) Conf. Herodianus Epim.

pag. 195; Etymologicum M.
pag. 464, 22.

(5) Codex, πρῶτην. Conf.
v. 39, 33, 70, 91.

(6) Nitidius paulo scripsisset,
διφθογῶν αἱ εἰς μων φ. Mox ἢ me-
lius foret quam π.

(7) Cod. sic, διφραῖμονος. For-
san, ὡς Ἰδμόνος καὶ φραῖμονος.

- Ὁ Πολέμων γὰρ καὶ Ποτάμων ἐξάροι·
 Λάμωι δὲ διττίας συλλαβὰς οὐκ ἐξέβη.
 55 Εἶεν. Τί δ', ἃ σιέρηυσιν ὀξεῖαι τάσιν;
 Ὑπὲρ μίας μὲν συλλαβὴν βεβηκότα,
 Τὸ ω φυλάσσει ταῦτα, καὶ δημοῖ κλίσις
 Αἰῶνος ἢ πλειῶνος. Ἄλλ' ἐτασίεον.
 Εἰ γὰρ βραχυπρόληξις (1) ὀφθῇ διχρόνῳ,
 60 Τῇ τάσιν (2) ἐξημεῖται, ὥσπερ οὖν τάδε,
 Ἀλεκτρυῶν, περικτυῶν. Μῆνες δὲ γὰ
 Ἀπαξάπαυτες Ἀττικῶν φυλακτέοι (3).
 Καὶ συλλαβεῖν δίοιμεν καὶ σοφῶς (4) φράσαι,
 Ὅσοις τὸ βῆτα τὴν τελευταίαν φέρει
 65 Ἦτ' αὖ δασὺ ζύμφωνον ἢ φιλὸν πάλιν,
 Ἦ τῶν ὑγρῶν ἐν τῶν τριῶν, τοῦ μὲ δίχα,
 Τῶν ἐθνικῶν μὴ ὄντα, πάντ' ὄγκοι φέρει.
 Βουβῶν, Ἐλικῶν, καὶ χιτῶν, ξενὸν ἅμα,
 Νυμφῶν, Κιθαιρῶν, τᾶλλα· πλὴν κενὸν μόνος
 70 Ἀσυνθετήσας ἐξ ἀπάντων εὐρέθη.
 Καὶ τὸν λόγον αἰ εἶποι· ἀλλ' ἔρροι φθόνος.
 Τὰ δ' ἐθνικὰ προὔκειτο πρὸς Παφλαγτίας.
 Τοῦ μὲ δὲ χωρεῖς· οἷς γὰρ αὐτὸ τυγχάνει,
 Χρόνοι τε δημοῖ καὶ τόποι, τηρητέοι.
 75 Χειμῶνος καὶ κευθμῶνος (5), λειμῶνος, μέγα.

(1) Codex, βραχυπρόληψις. Cf. supra v. 29.

(2) Codex, πῆξιν. Significare vult in nominibus quæ ante *ων* *ήχων* breve habent, permutationem τῆς πίσεως fieri, id est, *ων* nominativum in *ως* abire: αἰλεκτρυῶν, αἰλεκτρυῶνος.

(3) Nomina mensium sunt

per *ων*, *ωνος*. Vide Herodiani. Epim. p. 198; Arcadium de accentibus p. 18.

(4) Codex, δισημασίην. Rescripsi quod scripsit auctor, qui et *σοφῶς*, puto, dederat. Velim et *δίοιμα*, pro *δίοιμα*; sed conf. v. 92.

(5) Cod., χειμῶνα ἢ κευθμῶνα.

- Ἄλλως δ' ἔχοιτα καὶ γράφῃς ἄλλως ἔχει·
 Στρυμῶν δ' ἐναργές σύμβολον τέτραμμένος (1).
 Τὰς συλλαβὰς δὲ μὴ σιέροντα τὰς δύο,
 Τοῦ τ' ἄλφα τὴν πρόληξιν (2) εὐτυχηκότα,
 80 Τηρεῖ τὸν ὄγκον· καὶ πλαταμῶν δεκνύει.
 Τὰ δ' αὖ παρ' αὐτὰ ταῦτα καὶ βεραχυντέα,
 Ὡς ἡγεμῶν καὶ κηδεμῶν τε σὺν δαιτυμόνι.
 Εἰς δὴν τε μὴν (3) λήγοντα τῷ πρώτου γένους
 Ἐχουσι τὴν βεραχυνσιν, ὡς Μυρμιδόνες·
 85 Τὰ μὴν πόλεις δηλοῦντα δευτέρου γένους,
 Οἷας ποτ' ἄν ἢ λήξεως, οἷου καὶ τόνου,
 Εἰς ὄγκον ἐξήρθησαν οὐ λελυμένοι,
 Σιδῶν, Καλυδῶν, Ἀσχάλων, Πυθῶν, Κρότων,
 Ἄνευ Ὀλοσσόνοιο τε καὶ Τερηδόνοιο,
 90 Ἀνθηδόνοιο (4) τε, καὶ χαλῆς Καλκηδόνοιο.
 Τοῦ δ' ἦτα τὴν πρόληξιν (5) ἔσχον αἰτίαν.
 Ἄν δ' ὀξύνοιο, μὴδὲ σημαῖνοι (6) πόλιν,
 Τὴν συσβολὴν ἐσίτερξεν ὡς ἐξ εἰκόνοιο
 Μαθεῖν πάρεσσι τοῦτο καὶ θηλαμόνοιο.
 95 Τὸ ω δ' ἔχουσιν αἱ βαρυτόνων κλίσεις,
 Γλήχωνοιο καὶ μήκωνοιο. Ἀλλ' ὑπνωτέον·
 Τὸ γὰρ πόνημα σὺν Θεῷ τέλος φέρει (7).
 Τμεῖς δὲ, παῖδες φίλτατοι, πεῖθεσθέ μοι (8),
 Καὶ θῆλυ συμμιξαίτε ἀρρένων γένει
 100 Πανευτρεπεῖς (9), τίκατοιτε παῖδας τοὺς λόγους.

(1) Forsan γράμματός.

(2) Codex, πρόληξιν.

(3) Codex, μὴ.

(4) Et sic ἀνθηδόνοιο, apud. His
 regulis admovetur Herodianus
 Epimerismis pagg. 198, 220.

(5) Codex, πρόληξιν.

(6) Codex, σημαίνει: ob ὀξύνοιο
 n scripsi σημαῖνοι.

(7) Codex, φέρει.

(8) Codex, πεῖθεσθέ μοι.

(9) Forsan πανευτρεπεῖς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΤΑ ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑ
ΚΑΙ ΦΥΛΑΣΣΟΝΤΑ

ΤΟ Π ΤΗΣ ΕΥΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ.*

Ἀγνώμονος, ἀγάσιος (1), Ἀγήμερος, ἀγχιόμος, Ἀγαμέμονος, ἀγανόφρονος, Ἀγαπήνους. Καὶ πάντα τὰ εἰς ὡρ ἑλληνικὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνεται· Ἑκτορος, Νέσιρος, Νιχάνορος· ὡ ἀγνόμονι, ὦ ἀφῆτορ, ὦ Νέσιορ· πλὴν τῶ μήσιωρ. Τὰ μέντοι ῥωμαϊκὰ φυλάττουσιν αὐτό· ῥάβκτωρος (2), κασίσιωρος, πεσίτωρος, σιράτωρος, ἀσιράτωρος, μαίσιωρος, μαιδάτωρος, δικτάτωρος· δεφένσιωρος, τοῦ ἐκδίκου· περάκτωρος, ἐξάκτωρος· πλὴν κρέτορος καὶ τῶν παρὰ τὸ κρατῶ, αὐτοκράτορες· φιλοπάτορες καὶ φρέτορος, ἑλληνικά· Ἀρχιτέρμονος, ἀθρήσιωνος (3), Ἄδωνος, ἀδαήμενος δὲ (4)· αἰρώνος, τῶ ἀθωπεύτω· Ἀετίωνος, αἰσιφρονος· Ἀζωνος, ποταμοῦ, καὶ Ἀζῶνος, κυρίου· ἀπιδόνος, Αἰδόνος δὲ, κυρίου, τοῦ Ἄδου· Ἀδιμῶνος, Ἀθηναίωνος, Ἀθηνίωνος, Αἰδίωνος, Αἰγαίωνος· Ἐδωνος,

* Ex eodem codice 2408, p. 218, 2. Lemma πῶ αὐπῶ non ad huncipsum locum est appositum, sed superiore pagina ad alias regulas.

(1) Codex, ἀγασίως.

(2) Herodianus Epimer. pag. 118 : ῥάβκτωρ, ἀζίαμα. Est et alia, quamque prætulerim, scriptura,

ρέκτωρ. Glossæ juris Labbei : ῥέκτωρ, ποίσις, δούξ, ἱγμαιν. Potuere tamen scribere per diphthongum, ne nomen videretur ab ῥέζω derivari, ut ῥέκτις.

(3) Ita codex.

(4) Videtur omisisse nonnihil librarius. Conjectio δὲ oppositionem quamdam significat.

ἔθνικόν· αἰγείρωνος (1), αἰῶνος, αἰζάρωνος (2), Ὠδωνος, αἰῶμωνος· Αἴμωνος, ποταμοῦ· αἰζώνος, τοῦ ὑπερηφάνου· αἰσάλωνος, ζώου· Αἰσωνος, κυρίου, καὶ παρὰ Λυκόφρονι καὶ παρ' Ὀμήρῳ (3) καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ Αἰσωνος, ποταμοῦ· Αἰσχίωνος, κυρίου, αἰσχίονος δὲ, τοῦ αἰσχροῦ· Αἰσχείωνος, αἰδήμονος· αἰδήφρονος (4), τοῦ αἰσχυντηλοῦ· ἀίσίωρος, Αἰθερείωνος· Ἀχρέμωνος, κυρίου, ἀκρέμονος δὲ, τοῦ κλάδου.

(1) Codex, αἰγείρωνος. Non statim de scribendo αἰγερῶνος cogitandum. Arcadius p. 15 : πὲ εἰς ρων, μὴ παρεληγμένον τῷ οἱ ἢ αἰ διφθόγῳ, εἰ μὴ παλαιὰ εἶη ἢ πόλει ὀνομαζομένη, βαρύνοντι.

(2) Cum dittographia αἰζάρωνος. An αἰαχίωνος?

(3) Videtur et hic esse lacuna; nam apud illos poetas Αἰσωνος non reperiri puto.

(4) Codex, αἰδέφρονος.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΣΧΕΔΟΓΡΑΦΙΑ.*

« Δεικνύς ὁ Χελσιὸς ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἐδημίωρσεν
 » καὶ ἀπὸ χοῆς διήρτισε, πληρῶ χρησάμενος ὀμματοῖ
 » τὸν πεπηρωμένον τῶν ὠκῶν, ἥτοι τῶν ὀφθαλμῶν
 » τὸ φῶς αὐτῷ χαρίζεται. »

« Δεικνύς. » — Συζυγίας τετάρτης τῶν εἰς μι· τὸ
 θέμα δεικνύω, καὶ ὁ παρατατικός ἐδείκνυν, ἢ μετοχή
 ὁ δεικνύς. Τὸ δὲ δίφθογγον διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ εἰκω
 ῥήματα· καὶ ἑμαθες. Τὸ κνὺς φίλον· διὰ τί; Τῶν εἰς
 μι ἢ πρῶτη μὲν καὶ δευτέρᾳ συζυγία τῷ π παραλή-
 γεται, ἢ δὲ τρίτῃ τῷ ω, ἢ δὲ τετάρτῃ διχρήνη ἐκ-
 τεταμένῃ (1).

« Ὅτι. » — Σύνδεσμος αἰτιολογικός· καὶ ἑμαθες.

« Τὸν ἄνθρωπον. » — Εὐθεῖα ὁ ἄνθρωπος. Πόθεν
 ἐτυμολογῆται; Παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, ἥσαν βλέπειν·
 μόνος γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων ἄνω βλέπει (2).

* E codice regio 1720, pag.
 100. Fragmentum est opuscu-
 li grammatici, illi similis quod
 Moschopolus composuit. Initium
 est *δεικνύς συζυγίας*.— Lemma ad-
 didi, et totum ipsum thema,
δεικνύς ἐπ —. Thematis verba ex
 ipsa commentatione grammatici
 excerpti, additis addendis ex Mo-
 schopuli libro *περὶ γενέων* p. 102,
 ubi idem thema exstat, sed alia
 instructum explicatione.

(1) Codex, τὸ κ....τὸ ω....
διχρήνη ἐκτεταμένη

(2) Notus Ovidii locus: « Pro-
 » naque quum spectent animalia
 » cetera terram, Os homini subli-
 » me dedit, cœlumque tueri Jus-
 » sit, et erectos ad sidera tollere
 » vultus. » Seneca De otio sa-
 pientis § 32 habet quæ conferan-
 tur, admota etiam Priscæ nota
 ad Apul. Apol. p. 16. Philemo
 Stobæi tit. 2, 28: *Οἷσι π τῶν ἄλλων*
διαφέρει θεῶν ἄνθρωπον; οὐδὲ
μικρόν, ἀλλὰ θέμιον· Πλάτῃ ἐστὶ
τάλλα, πύτη δ' ἐρῶν θεῶν. La-
 ctantius II, 1, adductis « inge-

ἢ παρὰ τὸ ἄνω θεωρεῖν, ἥδυν διαλογίζεσθαι ἃ ὅπωπεν ἦτοι εἶδε (1). Τὸ θρω μέγα· διὰ τί; Τὰ παρὰ τὸν ὥκα ἐν συνθέσει γινόμενα ὀνόματα διὰ τῷ ω μεγάλη γράφεται, οἷον ἄνθρωπος, πρῶσωπον, μέτωπον, ὤωπιον, βλοσυρῶπός, ἀγρειῶπός, αἰμῶπός (2), σκυθρῶπός, δυσωπῶ, ἄτωπῶ, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τῷ χερσῶπός, μασίρῶπός (3), ὀκθοδοπός (4). Πολυοπὸν ῥάκος, μικρὸν· πολυωπὸν δὲ δίκτυον, μέγα.

« Ἐδημιούργησε. » — Συζυγίας πρώτης τῶν περὶ σπωμένων. Τὸ θέμα δημιουργίω δημιουργῶ, ὃ μέλλων δημιουργήσω, ἀόριστος ἐδημιούργησα ἐδημιούργησας ἐδημιούργησε. Τὸ δη, η· διὰ τί; καὶ τὸ μι ι· διὰ τί; Δημιουργός, η καὶ ι· δημηγέτης δὲ καὶ δημηγερῶ ῥῆμα, ἦτα τὰ δύο. Τὸ γη, η· διὰ τί; Ἐκ τῷ δημιερῶ, δημιουργήσω μέλλοντος.

« Καὶ ἀπὸ χοός. » — Πόσα μέρη λόγῳ εἰσὶ; γ'. Καὶ, σύνδεσμος· ἀπὸ, πρῶθεις· χοός, ὄνομα ἄρσενικόν. Καὶ ἐστὶν ἡ εὐθεία ὁ χοῦς, τοῦ χοός· τὸ βῆς, βοός.

« Διήρτισε. » — Τὸ θέμα διαρίζω. Πόθεν γίνεσθαι; Ἐκ τῆς διὰ πρῶθεις, καὶ τοῦ ἀρτίως, ὃ σημαίνει τὸ ὀλόκληρον. Τὸ ηρ, η· διὰ τί; Ἐκ τοῦ διαρτίζω

• nioxi poetæ • verbis; • hinc uti-
• que ἄνθρωπον Græci appellarant,
• quod sursum spectet. »

(1) Conf. Moschopulus Περὶ χειρῶν pag. 95.

(2) Codex, ἡμῶπός. Est αἰμῶπός apud Moschopulum, quem de hoc epimerismo vide in libro περὶ χειρῶν pag. 96.

(3) De scriptura nominis μαρσῶπός vide notata ad Aristen.

pp. 526, 716. Synesio tamen relinquendum est μαρσῶπός ὅλας, videbret propter metrum, Hymno III, 669.

(4) Moschopulus pag. 96, 4, habet ἐχθερῶπός, hinc corrigendum, ut videtur; invenique ἐχθερῶπός in Moschopuli cod. 2299. Posset et ἐχθερῶπός legi, quod habet Herodianus in illo epimerismo p. 208.

κατὰ τρεπὴν τοῦ α εἰς η. Τὸ τι, ι· διὰ τί; Διὰ τῷ
 ἴζω ῥήματα· καὶ ἔμαθες. Καὶ ἄλλως. Ἀρτῷ, ἐξαρτῷ
 καὶ ἀναρτῷ, διὰ τοῦ η ἔχουσι τὰς μέλλοντας· ἀρτίζω
 δὲ καὶ ἀπαρτίζω καὶ καταρτίζω, καὶ συνετίζω, διὰ
 τοῦ ι.

« Πηλῶ. » — Ἡ εὐθεία ὁ πηλός. Παραγίνεται δὲ
 ἀπὸ τοῦ παλάσσω, τὸ μολύνω· πηλός γὰρ λέγεται
 ἢ βεβρεγμένη γῆ· ὡς καὶ Ὅμηρος· « παλάσσετο (1)
 » δ' αἵματι θύρηξ. » Σημαίνει δὲ τὸν οἶνον, ἢ παρὰ
 τὸ πάλλειν καὶ κινεῖν καὶ σείειν τὰς φρένας ἡμῶν ἐν
 τῷ πίνειν· ὅθεν καὶ κάπηλος (2). Τὸ πη, η· διὰ τί;
 Φαίνεται μὲν καὶ ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, κατὰ τρεπὴν
 τοῦ α εἰς η. Ἀποδίδεται δὲ καὶ οὕτως· τὰ εἰς ρς καὶ
 εἰς λος καὶ εἰς ρα ἅπαντα διὰ τοῦ η γράφεται· εἰς
 ρς, ὅσον ὁδηρς, ποδηρς, ναυπηρς (3), κυνηρς,
 ξυληρς, οἰνηρς (4), σιτηρς, ἀρχηρς, σίεσκτηρς,
 ὀπίηρς (5), καὶ τὰ ὅμοια· τὰ εἰς λος, ὅσον ὑψηλός,
 χαμηλός (6), μιμηλός, σιγηλός, σιωπηλός, αἰσχυν-
 τηλός (7), πηλός ὁ βόρβορος, τρυφηλός, χηλός τὸ κί-
 βώτιον, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ χηλός ὁ σημαίνει
 τὴν τρεπὴν, ἐξ οὗ καὶ Ἀχιλλεύς, νεογμλός (8) ὁ νέος,
 φιλος ὁ γυμνός, καὶ δαφιλῶς ἐπίρρημα, καὶ δαφιλής,
 δαφίλεια· ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ι γράφεται. Τὸ δὲ
 δειλός ὁ ἀσθενής, δίφθογγον. Τὰ εἰς ρος, ὅσον ὀκηρς,
 χαμαίηρς, ξερς, γερς, σκληρς, ὀδυνηρς, πηρς

(1) H. E, 100.

(2) Codex, κάπλος.

(3) Codex, ναυπηγός. Cf. Moschop. Π. εχ. p. 103.

(4) Sic codex. For. σιτηγός.

(5) An ὀπηγός?

(6) Moschop. ibid. : ὑψηλός, ὑπηλός. Cui restituas, post ὑψηλός, e codice 2599 adjectivum χαμηλός.

(7) Codex, αἰσχυτηλός.

(8) Cod. neo ὅς, ceteris deletis.

ὁ τυφλὸς, κομπηρὸς, κηρὸς τὸ κηρίον, καὶ εἴ τι ὅμοιον· πλὴν τοῦ κηρὸς ὁ κίτριτος, καὶ ἱερὸς ὁ ἱερὸς (1). Καὶ ἄλλως. Πηλὸς ὁ βόρβορος, η· πῖλον δὲ τὸ κέντουκλον, ι.

« Χρησάμενος. » — Τὸ θέμα χρεῶ χρω συζυγίας δευτέρας τῶν περικοπωμένων. Τὸ χρη, η· διὰ τί; Χεισάμενος ὁ ἀλειψάμενος, ι, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ χρεῶ τὸ ἀλείφω· χρησάμενος δὲ ὁ χρεῖαι ποιησάμενος, η, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ χρω χρῶσω. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χρῶμαι ἀεὶ μετὰ δοτικῆς συντάσσεται· ὡς τὸ, « ἐχρήσατο ὁ Κύριος τῷ πηλῷ καὶ ἤνοιξε τοὺς » ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ. »

« Ὀμματοῖ. » — Τὸ θέμα ὀμματόω ὀμματῶ συζυγίας τρίτης τῶν περικοπωμένων, τὸ δεύτερον ὀμματόεις ὀμματοῖς, τὸ τρίτον ὀμματόει ὀμματοῖ. Πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ ὀπίω τὸ βλέπω. Τὸ ο μικρόν· διὰ τί; Τὰ (2) διὰ τῷ ὀπίω ῥήματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, ὡς ὀπίω τὸ βλέπω, κόπιω, προσκόπιω τὸ προσκράω, ἐξ οὗ καὶ πρόσκομμα τὸ ἐμπόδιον· πλὴν τοῦ σκώπιω τὸ λοιδορῶ, ἐξ οὗ καὶ σκῶμμα ἢ λοιδορία καὶ σκώπις ὁ λοιδορὸς. Εἰς τὸ ο φιλόν· διὰ τί; Τὸ ο πρὸ τῷ μ, μεθ' οὗ καὶ ἕτερον σύμφωνον, φιλοῦται· ὀμφή, ὀμβρος καὶ ὄμμα.

« Τὸν πεπηρωμένον. » — Τὸ θέμα περῶω περῶ, ὁ σημαίνει τὸ τυφλῶν, συζυγίας τρίτης τῶν περικοπωμένων· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ πηρὸς ὁ τυφλός·

(1) Moschopolus in eadem regula p. 103 : καὶ ἱερὸς ὁ ἱερὸς. (2) Codex : διὰ τῷ ὀπίω τὸ βλέπω π. Quae erant superflua sustuli.

τὸ δὲ πηρὲς παρὰ τὸ πῆθω, τὸ πανθάνω, ὁ μέλλων πῆσω· καὶ ἐξ αὐτῶ πηρὲς ὁ ἐπὶ παντὸς μέρεσι πιπινθῶς καὶ βεβλαμμένος, ἐξαίρετως δὲ ἐπὶ τῆς ὀψέως. Τὸ πη, η· διὰ τί, τὰ εἰς ῥος καὶ εἰς λος· καὶ παρεγέρθη. Καὶ ἄλλως. Ἐκ τοῦ πῆθω τὸ πανθάνω. τὰ διὰ τῶ πθω ῥήματα διὰ τῶ η· γράφεται, οἷον γήθω (1) τὸ χαίρω, κῆθω τὸ κλάθω, λήθω τὸ λασθάνω, σῆθω τὸ κοσκινίζω, πρήθω τὸ κείω, πληθω τὸ γέμω, κινήθω, τὸ (2) διπλῶ περισπωμένως τὸ σακκαλίζω· πλὴν τοῦ βείθω τὸ βαρῶ, ὅπερ γράφεται διὰ τῶ ι, καὶ πείθω τὸ κείαπειθω διὰ διφθογγῆς. Τὸ ρω, μέγα· διὰ τί; Ἐκ τοῦ πηρὲς πηρῶ, πηρώσω μέλλοιτος· ἢ δὲ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων, ὅπερ παρεγέρθη.

«Ὡς παντοδύναμος.» — Τὸ ὡς, μέγα· διὰ τί, τὸ τῆς παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως ὡς διασύνεται, καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. Καὶ ἄλλως. Ὅς ἀπὸ τοῦ οὗτος ὁ ἄνθρωπος δεικτικὸν μετὰ τόνου, καὶ ὅς ἀπὸ τοῦ ὅσις, μικρόν· ὡς δὲ σύνδεσμος χωρὶς τόνου, καὶ ὡς μετὰ τόνου ἀπὸ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρέπον, μέγα. Παντοδύναμος γίνεται ὅτι τοῦ πᾶς παντὸς καὶ τοῦ δύνα τὸ ὑπεισέρχομαι· ἢ δύνοῦσα (3) καὶ ἐνεργῶσα καὶ ἐρεχτίουσα τὸ συμφέρον. Τὸ δυ φίλον· διὰ τί; τὰ διὰ τοῦ υνω ῥήματα διὰ τοῦ υ· φίλου

(1) Conf. de hoc epimerismo Herodianus Epimer. p. 945.

(2) Quum articulus sit contra scriptoris usum positus, puto excidisse verbi κινήω explicationem, scribendumque, κινήω καὶ ξύνω, διπλῶ.

(3) Manifestum est nonnihil

fuisse a librario omissum. Locus forsitan sic fuit conceptus: δύναω τὸ ὑπεισέρχομαι, ἐξ οὗ δύναμις ἢ δύνοῦσα —. Etymologicum M. huc enim ducit: δύναμις, αἰτ, ἢ παρὰ τὸ δεινύω, ἢ παρὰ τὸ δύνω, ἢ δύνοῦσα καὶ ἐρεχτίουσα καὶ διαερῶσα καὶ ἀντιτάμνον.

Γράφεται, ὅον δύνω τὸ ὑπεισέρχομαι, σεμύνω, μη-
κύνω, πλατύνω, καλλύνω, δασύνω, βραδύνω, καὶ
τὰ ὅμοια· πλὴν τῶν περισπωμένων, κοινῶ τὸ μο-
λύνω, θοινῶ τὸ εὐώχῳ, καὶ παρινῶ.

« Τῶν ὠπῶν. » — Ἡ εὐθεῖα ὁ ὠψ, καὶ ἡ γενική (1)
τοῦ ὠπός, ἡ γενική τῶν πληθυντικῶν τῶν ὠπῶν. Γί-
νεται δὲ ἐὰν τοῦ ὀπίω τὸ βλέπω, ὁ μέλλων ὀψω,
καὶ, ἀποβολῇ τοῦ ω μεγάλου καὶ ἐπαυξήσῃ τοῦ ο
μικροῦ (2), ὠψ τῷ ὠπός. Ὁ κενὴν· τὰ εἰς ψ λήγοντα
μοινοσύλλαβα διὰ τοῦ π κλίνονται, πλὴν τοῦ λήψ
λιβός ὁ ἄνεμος, Νήψ Νιβός ὄνομα κρήνης (3), καὶ φάψ
φιβός (4), καὶ φλέψ φλεβός. Τοῦ ὠπός ὁ τόνος, ἡ

(1) E conjectura scripsi ἡ γε-
νική. Codex hoc loco maculosus
non potest legi.

(2) Codex, ἀποβλήσι πὺ ω μεγαλῶν: quod
mutandum fuit. Vult enim dice-
re ex futuro ὀψω fieri nomen ὠψ,
sublato ω finali, et mutato priore
o in ω. Conf. Etymol. M. in ὠψ.

(3) Fons fuit in Thracia, si
Photii Lexico fides. Vide not. ad
Hesychianam glossam, Νῆα...
κρήνη, et Chæroboasum Bekk.
Anecd. p. 1402.

(4) Exstat versiculus inter
Leonis philosophi carmines, ab
Allatio in Excerptis editos pag.
398, hinc explicandus, si fallor:
Ἀβὰ φάψα μίψα φάψα. Verterim:
« Abba, ede valde palumbem. »
Carcinus ab Allatio editus addam,
occasione se præbente quam
quæsisvisse poderet, quos inveni
anonymos in codice 1790, pag.
73, 2: Ἡ πύλα ἰταμῶς σῆμασι καὶ

λύπῃ· Σοφὸς Σαβὰς αἰδᾷ σπύς. Ad-
dam etiam Allatianis, sed quos
ab Arsenio editos puto in libro
raro quem Fabricius recensuit
Bibl. Gr. t. 1, p. 744, carcinus
Tzetze, e cod. 3058, p. 51, 1:
Ἀθλίους ἦδ' ἰπὺν πύλας πιδίους ἤλα·
Νόστον ἱεράιον ὁ λιμὸς, ἐς ἡμῶν
ἤλαστο ὅσον· Ἀμῶντες ἀρδῆν, ὀργ-
φιφόργῃ ἡδρασι σῆμα· Ἀλύξας ὠρη
ἰταμωμένῃ ἡρώσι ξύλα· Ἦδ' ἡμῶν
Διὸς ἄρεα πρὶν παρὰ σοὶ, Διαιμῶν.
Quorum versuum primus, ter-
tius, quintus, sunt sine auctoris
nomine, in cod. 1790; secundus
etiam anonymus in codice 1310,
pag. 65, 2. In tertio codex 1790
habet ἡδρασις ἡμα, in quinto
ἄρεα sine πρὶν. Didici, lecto codi-
ce 3058, ex versibus Leonis tri-
butis ab Allatio, Ptochoprodromo
dandos esse primum, ter-
tium, quintum, sextum, septi-
mum, octavum et nonum. Plura
a me notata omitto, aliis qui

ὥπος πρὸς ἀφιδασίολήν, 1) τῷ ὥπος, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, βαρύνεται. Εἰ δὲ σημαίνει τὴν φωνήν, πόθεν γινέται, Παρὰ τὸ ἔπω, ὃ μέλλον ἔψω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω καὶ τρεπῇ τῷ εἰς ο, ὅψ· κλιεταὶ δὲ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ π. Καὶ Ὁμῆρος, « αἰεϊδόμεναι » (2) « ἐπὶ χαλῇ », καὶ « ἀκούσσαι 3, ὅπα ἀριῶν. » Εἰς τὸ ο φίλον· διὰ τί, Ἐκ τῷ ὅπ·ω, τὸ βλέπω. Τὸ ο πρὸ τῷ π φιλοῦται, εἰ μὴ ἀναφορικὸν εἶναι (1) ἢ ὑποτάσσεται τὸ π (3, ταῦτα γὰρ δασύονται, οἷον ὀπόσος, ὀποῖος, ὀππλίκος, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ ω μέγα, διὰ τί; Τὰ εἰς ωφ ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου τρεφεται, οἷον κύκλωφ, μύωφ, κῆνωφ, κυκάλωφ, κέρνωφ. (6), καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ Αἰβίωφ, Πέλωφ, μέρωφ, Κέρωφ, Δρύωφ, Δόλωφ, ἔλωφ ὁ ἰχθύς, ἔποφ, χάρωφ, νῆρωφ ὁ λαμπρὸς, χαλαρώφ ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος, καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ δὲ μοιροσύλλαβα ἅπαντα

otium et diligentiam circa eas recentiorum ineptias perdere volent, tradita face; unica tamen observatione defunctus, scilicet in versiculo Leonis, Εἰς ὅλα καλὸς εἰ καλὸς εἰ, defendendum esse verborum male repetitorum clausulam καλὸς εἰ, et in ei, non literas duas, sed unum sonum 1, considerandum.

(1) Hæc sunt vitiosa. Sententia postulat sic ferme verba concipi: πῶ ὥπως ὁ πῶτος, ὥπως ἢ ὥπως· ὧπως πρὸς ἀνωδ. Scilicet πῶ ὧπως, nomen proprium, barytonum est, ut ab appellativo πῶ ὥπως distinguatur.

(2) Il. A, 604.

(3) Il. Δ, 435.

(4) Etymolog. M. p. 627, 33 :

τὸ ο πρὸ πῶ π, μὴ κατὰ ἀναφορικὰν ἵκταιν φιλοῦται. Arcadius p. 198 : ὀπόσος ὀπῶτος, καὶ τὸ ὅμοια, ὡς ἀναφορικά, ἀκύνεται. Conf. Lexicon De spiritibus p. 234.

(5) Forsan, ἢ ὑποκλιεταὶ τῇ π π λ : nam Lexicon De spir. p. 234 ait tenuari π ὁ πρὸ πῶ π, καὶ τὴν ἐγένετα τῇ π ἐκτρέμω τὸ λ, εἶναι ἰσχυρὰ. Et Arcadius l. c. : π ὁ πρὸ πῶ π φιλοῦται, εἰ μὴ π λ ἐκτρέμω. Pariter Etymolog. M., posita de tenuitate π ὁ πρὸ πῶ π regula, addit p. 627, 39 : π ὁ πλὴν ἀκύνεται.

(6) Herodianus, de hoc epimerismo agens p. 192, nomen habet κύρωφ, in κύρωφ, ut videtur, reformandum.

μεγάλα, ὅσον ὠφ' ὁ ὀφθαλμός, ῥῶφ' ὁ θαμνός, ἐξ οὗ καὶ ῥῶπες καὶ ῥωπήια, θῶφ' ὁ κόλαξ καὶ κλίνεται θαπός, ἐξ οὗ καὶ θωπεύω, θωπεία ἡ κολακεία, σκῶφ' εἶδος ὀρνέας, κλῶφ' ὁ κλέπτης, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ ὠφ' ὅπως, ὁ σημαίνει τὴν φωνήν· τοῦτο γὰρ ἐκ τῶν μονοσυλλάβων διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται.

«Ἦτοι.» — Ποίου μέρους λόγῳ ἐστί; συμπλεκτικοῦ συνδέσμου, σχήματος συνθέτου. Σύνχεται δὲ ἐκ τοῦ ἡ διαζευκτικοῦ καὶ τῷ τοι διαπορηματικοῦ καὶ διαβεβαιωτικοῦ. Ἐπὶ μὲν τῶν τριῶν φιλοῦται καὶ ὀξύνεται (1). Ἐπὶ δὲ τῆς βεβαιώσεως ἀντὶ τῷ ὄντως (2) φιλοῦται καὶ περισπᾶται· οἱ γὰρ σύνδεσμοι πάντες φιλοῦνται. Τὸ δὲ ἡ ἀντὶ τοῦ καθὰ, καὶ ἡ ἄρθρον ἐπὶ δοτικῆς τῶν ἐνικῶν, δασύνεται καὶ περισπᾶται. Σημείωσαι δὲ καὶ οὕτως. Ἦτοι καὶ ἤρουν διασαφητικὰ ἐπιρρήματα (3), π' εἴτουν δὲ καὶ αὐτὸ διασαφητικὸν ἐπιρρήμα, δίφθογγον.

«Τῶν ὀφθαλμῶν (4).» — Ὄφθαλμός γίγεται παρὰ τὸ ὀπίω τὸ βλέπω καὶ τῷ ἄλλομαι τὸ πηδῶ, ὀπίαλμός, καὶ, τρυπῇ τοῦ π εἰς φ καὶ τοῦ τ εἰς θ, ὀφθαλμός· δι' οὗ ἄλλεται τὸ ὀρεατικόν. Τὸ ο μικρὸν διὰ τί; Τὸ ο παρὰ τῷ φ διὰ τῷ ο μικροῦ γράφεται, ὅσον ὄφελος, ὀφείλω ῥῆμα τὸ χρεωσέω, ὀφειλὴ τὸ χρέος, ὅφισ καὶ κλίνεται ὀφews, ὄφρα ἀντὶ τῷ ὅπως,

(1) Codex, δατύνηται. Locus 106, Etymologicum M. in Ἦ
est mutilus. Dicere voluit gram- et Ἦ.

maticus voculam ἡ tenuari et acui in tribus significationibus, scilicet quomodo sit disjunctiva,

(2) Codex, ἀντὶ τῷ ὄντως.

explicativa, dubitativa. Videatur Moschopuli liber Πτελ σχιδῶν p.

(3) Codex, διασαφητικὰ ἐπιρρήματα.

(4) Inserui τῶν ὀφθαλμῶν, ex themate pag. 330.

ὄφελον (1) ἀπὸ τοῦ ἄμποτε· ὡς μὴ ὠφελον, μέγα· ὄφλω τὸ χρεωσίῳ, ὄφλημα τὸ χρέος, Ὀφνει (2) κύριον, ὀφέλλω τὸ αὐξάνω, ὀφφίκιον, ἐξ οὗ καὶ ὀφφικιάλιος ῥωμαϊκὴ λέξις, ὀφειλέτης ὁ χρεωσίτης, ὀφειλέσιον, ὀφθαλμός, καὶ εἴ τι ὅμοιον· πλὴν τοῦ ὠφελῶ, ὠφέλεια, ὠφέλιμος, ὠφείλεν ἀπὸ τοῦ ἐχρεώσσει, καὶ ὠφασι ἀπὸ τοῦ ἐθεάσασθαι. Εἰς τὸ οὐ φιλον· διὰ τί; Τὸ οὐ πρὸ τῆς φ, φιλεῖται· ὀφείλω, ὀχυρός, ὄχλος.

«Τὸ φῶς (3).» — Φως σημαίνει δύο· ὀξυγόμενον μὲν τὸν ἄνδρα, περισπώμενον δὲ τὸ τῆς ἡμέρας φῶς. Ἀμὴν (4).

(1) Theodorus Prodr. in Notit. Mss. t. viii, p. 88 : χρυσί. . . ὡς ὠφελον, ὅδωρ καὶ γαῖα γιγνόμενος, εἰς πᾶσι ἐξ ὧν συνέστηκε, ἀνελύθη! Reponam ὀφείλον.

(2) Ophni est nomen unius e filijs Heli : vide i Reg. 1, 3. Herodianus in hoc epimerismo pag.

104 : ὀφνῶς, ἐς ἑρπικὸν ὄνομα. Reponendum puto Ὀφνί vel Ὀφνί.

(3) Inserui πὲ φῶς.

(4) Etsi apposuerit librarius bonam precautionem ἀμὴν, quasi absoluto opusculo, omisit epimerismum verborum thematis ultimorum, αὐτῷ χαρίζεται.

ΕΡΜΗΝΕΙΑΙ ΛΕΞΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΑΠΟΣΤΟΛΩ ΠΑΥΛΩ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ.*

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Ἀπαύγασμα [1, 3]. «Ὁς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης
» καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ.» Τὴν ὡς
Πατὴρ οἶονεῖ πως εἰς τὰ ἔξω διεκδρομὴν καλεῖ ἀπαύ-
γασμα, οὔτε εἰς ἅπαξ ἀπηλλαγμένος τῆς ὁθὲν ἐσθλῆς
ὑποστάσεως, οὔτε εἰς ἅπαξ συνεστιάλαμένος (1), προ-
εκκύπτουσιν δὲ ὥσπερ εἰς τὸ ὑφesiάσασθαι καθ' ἑαυτὴν,
καὶ εἰς ὑπαρξίν ἰδιάν ἐμφιλοχρεῶσθαι. Οὕτως ὁ ὢν

* E codice 2551, pag. 132, 2. Quas e codice Mosquensi Lctionibus suis Mosquensibus inseruit Matthaeius Λέξεις τῶν ἀποστολικῶν ἐπιστολῶν, ab illis quas nunc edo plane sunt diversae. Sed et alias inter Glossaria minora vulgavit, quibuscum ne meae istae conspirent valde vereor. Docuit me Harlesius, Bibl. Gr. t. vi, pag. 230, Matthaeianis glossis omnes Epistolas Pauli illustrari, « praeter illam ad Philemona; » idque peculiaritatis habent istae Parisienses, quod ab Epistola ad Hebraeos incipiant, et in Epistola ad Titum desinant, omissa illa quae est ad Philemonem scripta. Quam dubitationem quam non potuissem solvere, quippe qui

Glossaria minora frustra quae- siverim, non putavi tamen esse ab editione abstinendum. Liber enim ille est rarissimus, et glossae istae adeo breves sunt, ut, licet editae, nequeant anecdota mihi qui promiserim serio ob- jici ab aequo lectore et quae praemonuerim. Majus meum fuit pec- catum, quum, inscius ipse, non monito lectore, pro ineditis inse- rui t. ii, p. 475, 476, epigrammata κ', κγ', quae jam prostabant inter Joannis Mauropi versus pagg. 15, 24. Anecdolorum col- lectores nonnunquam sic labi- mur.

(1) Nitidius foret ἀππληγμέ- νου et ἀππληγμένου. Forsan bis τις ἅπαξ, aut bis τις ἀπαρ.

ἀγίοις Κύριλλος (1)· «Ὃς ὡν ἀπαύγασμα τῆς δόξης.»

Χαρακτήρ [ι, 3]. Διὰ τοῦ χαρακτήρ τῆς ὑποστιάσεως τὸ ὁμοούσιον καὶ συναϊδίον τῷ Πατρὶ δηλοῖ· οἷον φῶς ἐκ φωτός (2). Χαρακτήρ, οἷον ὁμοίωμα (3) τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός· ὅμοιος γάρ, καὶ ἀπαράλλακτος τοῦ Πατρὸς, καὶ οἷον εἰς χαρακτήρ ἐν διαφοραῖς ὑποστίάσεσι. «Καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστιάσεως αὐτοῦ.»

Εἰσαγάγη [ι, 7]· ἐλχειρίση. «Ὅταν δὲ πάλιν εἰσέλθῃ.»

Ἀπολοῦνται [ι, 11]· μετασχηματισθήσονται ἐκ τῆς νῦν ὕψους. Δαυίδ· «καὶ ἔργα (4) τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται.»

Παρερυῶμεν [ιι, 1]· ἐκπέσωμεν τῷ κατήκοντος καὶ τῆς ἐπὶ σωτηρίας ὁδοῦ (5).

Μισθαποδοσίας [ιι, 2]· ἀμοιβήν. «Ἐλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίας.»

Σήμερον [ιιι, 7]. Τὸ αἰεὶ δηλοῖ. «Σήμερον τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐὰν ἀκούσῃτε, μὴ σκληρύνῃτε.» Τοῦτο λέγει· ὅτεδήποτε καὶ ἕως ἐστὶν τὸ σήμερον ἐὰν ἀκούσῃτε τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦντος Χριστοῦ, μὴ σκληροὶ καὶ δυσήνιοι γένησθε τὰς καρδίας εἰς τὸ μὴ ἀκοῦσαι αὐτοῦ.

Παρακαλεῖτε [ιιι, 13]· οἰκοδομεῖτε, προτρέπεσθε, ὀρβοῦτε. «Ἀλλὰ παρακαλεῖτε αὐτοὺς καθ' ἐκείνην

(1) Cyrillus Alexandrinus scripsit in Epistolam ad Hebræos commentarium. Vide Biblioth. Gr. t. ix, p. 495.

(2) Vide Valcken. Schol. t. ii, p. 370.

(3) Glossarium Græcum in sacros N. F. libros ab Albertio editum p. 167· χαρακτήρ, ὁμοίωσις.

(4) Psalm. ci, 25

(5) Conf. Glossarium Albertii eum ejus nota p. 169.

« ἡμέραν, ἄχεις οὐ τὸ σήμερον καλεῖται. » Τὸ σήμερον, ἀντὶ τοῦ ἕως τέλους.

Σαββατισμός [iv, 9]· κατὰπαυσις. « Ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμός τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ. »

Μετριοπαθεῖν [v, 2]· συμπαθεῖν (1). « Μετριοπαθεῖν δυνάμενος. »

« Ἀνασίουρῶντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας [vi, 6]. » Ἀνωθεν, φησὶ, σίουρῶντας. Τοῦτο λέγει ὅτι ἅπαξ ἐσίουρώθη ὁ Χριστός, καὶ ἡμεῖς ἅπαξ συνεσίουρώθημεν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος· ὁ τοίνυν, φησὶ, οἰόμενος εἶ καὶ (2) δευτέρην βάπτισμα, ὅσον τὸ κατ' αὐτὸν (3), ἄνωθεν σίουρῶν τὸν Κύριον· ἡγεῖται γὰρ δευτέρην ἐσίουρῶσθαι αὐτόν.

Παράκλησιν [vi, 18]· προτροπήν. « Ἰσχυρὰν παρὰ ἐκκλησίαν ἔχομεν. »

Μετατιθέσθαι· τὸ ἀλλαγῆναι καὶ ἄλλην νέαν ἀντεισυχθῆναι. « Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης [vii, 12]. »

Ἀπαρχάτοιν [vii, 24]· ἀδιάδοχον, ἀτελεύτητον. « Ἀπαρχάτοιν ἔχει τὴν ἱερωσύνην. »

Κατὰ συνείδησιν [ix, 9]· οἷον ψυχικῶς. « Μὴ δυνάμεθα κατὰ συνείδησιν τελειῶσαι. »

ὑποσολῆς [x, 39]· ῥαθυμίας. « Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμέν ὑποσολῆς εἰς ἀπώλειαν. »

Εὐπερίσλατον [xii, 1]· εὐκόλως περισσισμένην ἡμᾶς, ἢ τὴν εὐκόλως περισσίσαι παθεῖν δυναμένην (4). « Καὶ τὴν εὐπερίσλατον ἀμαρτίαν. »

Ἀντιλογία [xii, 3]· τὸν γέλωτα, τὰς πηλῆδας,

(1) Confer Glossar. Albertii pag. 173.

(2) Forsan οἰόμενος εἰκὼ δ.

(3) Codex, πὶ καυόν.

(4) Conf. Glossarium Albertii cum nota p. 180.

τοὺς χλευασμοὺς, καὶ ὅσα ἀντέλεγον (1) τοῖς αὐτοῦ διατάγμασι, καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ Πιλάτου κραυγὰς.
 « Ἐπομεινῶτα ὑπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν. »

Ἀντικατέστητε [κx, 4]· ἀντιπαρετάχθητε. « Οὐ-
 » πω μέγεις αἵματος ἀντεκατέστητε πρὸς τὴν
 » ἀμαρτίαν. »

Ἐπισκοποῦντες [κx, 15]· ἀκριβῶς προσέχοντες καὶ ἐρευνῶντες. « Ἐπισκοποῦντες μὴ τις ὑστέρων ἀπὸ τῆς
 » χάριτος τοῦ Θεοῦ. » Τὸ ὑστέρων, ἀπὸ τοῦ μὴ πω εἶη ἀπολελειμμένος.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Κατεχόντων [i, 18]· φυλασσόντων. « Τῶν τὴν ἀλή-
 » θειαν ὡς ἀδικία κατεχόντων. »

Ἐπιστεύθησαν [iii, 2]· ἐνεχειρίσθησαν. « Πρῶτον
 » μὲν ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. « Λόγια
 » τὸν νόμον λέγει.

Καταλλαγὴν [v, 11]· τὴν οἷον οἰκείωσιν καὶ τὸ
 διαλλαγῆναι ἡμῖν ὀργιζόμενοι πρὸτερον τὸν Θεόν. « Δι-
 » οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν. »

Κατηργήθημεν [vii, 6]· ἀπολελύμεθα καὶ ἡλατίσω-
 μεθα. « Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου ἀπο-
 » θανόντες, ὡς ᾧ κατειχόμεθα: »

Κατάλειμμα [ix, 27]· μέρος. « Τὸ κατάλειμμα
 » σωθήσεται. » Ἠσαίου ἡ προφητεία (2).

Διασίολη [x, 19]· μέσον (3). « Οὐ γάρ ἐστὶ διασίο-
 » λη Ἰουδαίου τε καὶ Ἑλλήνος. »

(1) Codex, ἀπλάγη.

(2) Isai. ix, 22.

(3) Conf. Matthæii Lectiones

Mosquenses, t. II, p. 77, n. 30.

Καταυξίν· τὴν περὶ τὸ χεῖρον ὕξιν καὶ προσοχὴν
τῆς ψυχῆς καταυξίν· καλεῖ· καταυξῆσαι γὰρ ἐστὶ τὸ
ἐμπαυγῆναι σου καὶ προσπλωθῆναι· ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐν
καλῷ καὶ ἐν κακῷ προσπλωθῆναι. « Ἐδωκεν αὐτῷ ὁ
» Θεὸς πνεῦμα καταυξέως [xi, 8]. » Ἡσαΐου ἡ προ-
φητεία.

Ἄγταπόδμα [xi, 9]. « Δαυίδ· καὶ εἰς ἄγταπόδμα
» αὐτοῖς. » Οὕτω λέγει· ταῦτα πάσχοντες ἁμαρ-
τιῶν τίνοσι δίκας.

Συνέκλεισεν [xi, 32]· ἤλεγξεν ἀπειθοῦντας. « Συν-
» ἐκλείσει γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπειθείαν. »

Μὴ συσχηματίζεσθε [xii, 2]· μὴ συμμεταβάλ-
λεσθε. « Καὶ μὴ σχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ· »
ἦτοι τοῖς καιροῖς· ἢ μὴ τυποῦτε ἑαυτοὺς κατὰ τὸ
σχῆμα τούτου.

Φόβον [xiii, 7], τὴν ἐπιτεταμένην τιμὴν καλεῖ, οὐ
τὸν ἐκ τοῦ ποικροῦ συνειδότος φόβον. « Τῷ τὸν φό-
» βον, τὸν φόβον. »

Προσλαμβάνεσθαι· καταλλάσσεσθαι ἑαυτοῖς.
« Διὸ [xv, 7] προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους. »

Διακονία [xv, 31]· ἡ θυσία. « Καὶ ἵνα ἡ διακονία μὴ
» ἢ εἰς ἱερουσαλήμ. »

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Α΄.

Ἀποκάλυψιν [i, 7]· τὴν δευτέραν παρουσίαν.
« Ἀπεκδεχομένους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν
» Ἰησοῦ Χριστοῦ. »

Συζητῆταί [i, 20], οἱ λογισμοὶ καὶ ἐρεῦναις τὰ
πάντα ἐπιτρέψαντες. « Ποῦ συζητῆταί τοῦ αἰῶνος
» τούτου; »

Κατὰ σάρκα [ι, 26]· κατὰ τὸ φαινόμενον, κατὰ τὸν παρὲντα βίον καὶ τὴν ἔξωθεν παιδείυσιν (1). « Οὐ » πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ » πολλοὶ εὐγενεῖς. »

Βάθη τοῦ Θεοῦ [ιι, 10]· τὰς βαθυτάτας αὐτοῦ καὶ λαιθανούσας ἡμᾶς οἰκονομίας. « Τὸ γὰρ πνεῦμα » πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ. » Τὸ δὲ ἐρευνᾷ οὐκ ἀγνοίας δεικτικόν ἐστίν, ἀλλὰ τούναυστίον ἀκριβοῦς γνώσεως.

Καταχρῆσασθαι [ιχ, 18]· τὴν ὁλῶς χρῆσιν καλεῖ, οἷον τὸ ὁλῶς λαβεῖν. « Εἰς τὸ μὴ καταχρῆσασθαι » τῇ ἐξουσίᾳ ἡμῶν ὡς τῷ εὐαγγελίῳ. » Προσέθηκε, δεικνὺς τὸν διδάσκοντα ὀφείλειν λαμβάνειν τοὶ καταπονοῦντα, « εἰμὶ (2) ἀνθρώπος. »

Παραζηλοῦμεν [κ, 22]· πειράζομεν καὶ περικνίζομεν (3). « Ἡ παραζηλοῦμεν τὸν Κυρίον; » Ἐντροπικῶς αὐτὸ τέθεικε.

Παιδευόμεθα [χι, 32]· νοουθετούμεθα. « Κρινόμενοι » δὲ ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα. »

Διακρίσεις [χιι, 10]· τὸ εἶδέναι τίς ὁ προφήτης, τίς ὁ πνευματικός, καὶ τίς ὁ μὴ τοιοῦτος (4). « Ἄλλα » δὲ διακρίσεις πνευμάτων. »

Ἀντιλήψεις [χιι, 28]· τὸ ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν καὶ προσίατεῖν αὐτῶν (5). « Ἀντιλήψεις, κωφεργήσεις, » γένη γλωσσῶν. » Τούτου τοῦ χαρίσματος ἦσαι

(1) Lexicon in Epistolas Apostolorum apud Maith. Lectiones Mosq. t. ii, p. 60 : κατὰ σάρκα καὶ ὑπὸ πνεύματι.

(2) Lege εἰμὶ, ex c. x, 13, quo transiit librarius, facta lacuna.

(3) Cf. Gloss. Albertii p. 128.

(4) Verba fere sunt Joannis Chrysostomi. Vide Albertium ad Glossar. p. 131

(5) Conf. Glossarium Albert. p. 132 ; Lect. Mosq. t. ii, p. 61.

ἡξιωμένοι οἱ Κορίνθιοι, καὶ μέγα ἐπ' αὐτῷ ἐφρόνου·
διὸ κατὰστέλλον αὐτοὺς ἔσχατον ἀποτέθεικεν.

Ἐν ἀποκαλύψει [xiv, 6]· οἷον εὐσύλληπτά τινα
καὶ νούμενα. « Τί ὑμᾶς ὠφελήσω, εἰ μὴ ὑμῖν λα-
» λήσω ἢ ἐν ἀποκαλύψει, ἢ ἐν γνώσει »; τουτέστιν
ἵνα γνώσκηται (1) ἃ λαλῶ.

Ἀποκαλύψεις (2)· ἡ προφητεία (3). « Ὅταν [xiv, 26]
» συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, ἀποκά-
» λυψιν ἔχει. »

Καύχουσιν [xv, 31]· προκοπὴν. « Νῆ τὴν ἡμετέ-
» ραν (4) καύχουσιν. » Καύχσεις γάρ ἐστί διδασκάλος
ἢ τῶν μαθητῶν ἐπίδοσις.

Σῶμα ψυχικόν [xv, 44]· ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ τὸ κύριον
καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. « Σπείρεται σῶμα ψυχικόν. »

Σῶμα πνευματικόν [xv, 44]· τὸ τὴν τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος πλουτῶν (5) ἐνέργειαν. « Εἰλείρεται σῶμα
» πνευματικόν. » Οἰμώζετε ὡς οἱ λέγοντες ὅτι αἱ
ψυχαὶ ἐν τῇ ἀναστάσει λήφονται σῶμα λεπτόμερές
καὶ αερώδες· ὧν ἐστί καὶ ὁ δειγνύς.

Τυχόν [xvi, 6]· ἴσως. « Πρὸς ὑμᾶς δὲ τυχόν πα-
» ραμένῳ. »

Ἐπιγινώσκετε [xvi, 18]· ἀπὸ τοῦ ἐν τιμῇ αὐτοὺς
έχετε. « Ἐπιγινώσκετε (6) οὖν τοὺς τοιούτους. »

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Β'.

Ἐν ἀπλότητι [i, 12]· ἄνευ δόλου καὶ ἐπιχαλύμμα-

(1) Forsan γνώσκηται.

(2) Codex, ἀποκαλύψεις.

(3) Hesychianum ἀποκαλύψεις, τῶν
προφητειῶν, προφητεία, huc potest
referri.

(4) Codex sic, ἡμετέραν.

(5) Codex exhibet solacem κα-

τῶν.

(6) Codex, hic ac supra, ἐπι-
γινώσκουσι καὶ ἔχουσι.

τος καὶ ὑποχρίσεως. « Ὅτι ἐν ἀπλότητι καὶ εἰλικρι-
 » νείᾳ Θεοῦ. »

Ἐπιβαρῶ [ιι, 5]· ἐπιπαροξύνω. « Ἴνα μὴ ἐπιβαρῶ
 » πάντας ὑμᾶς. »

Κατοπιριζόμενοι [ιιι, 18]· ὅσον ἐλλαμπόμενοι τῷ
 πνεύματι. « Τὴν δόξαν Κυρίου κατοπιριζόμενοι. »

Ἄλλ' οὐκ ἐξαπορεύμενοι [ιγ, 8]· ὥστε ὑμᾶς ἐξαπο-
 ρηθῆναι, τουτέστι πεσεῖν, ἡτληθῆναι. « Ἀπορέμενοι,
 » ἀλλ' οὐκ ἐξαπορέμενοι. »

Συνισιῶντες [ιγ, 4]· ἀποδεικνύντες. « Ἄλλ' ἐν παν-
 » τὶ συνισιῶντες ἑαυτοὺς. »

Ἐν ἀγνότητι [ιγ, 6]· τὴν σωφροσύνην, καὶ τὸ ἀδάπα-
 ρον εὐαγγέλιον, καὶ τὸ ἐν ἅπασιν καθαρόν. « Ἐν ἀγνότη-
 τι, ἐν γνώσει. » Γινῶσιν δὲ λέγει τὴν ὄντως γινῶσιν, οὐ
 τὴν ἀνθρωπίνην, ἐν ἣ ἐκόμπαζον οἱ ψευδαπόστολοι.

Συγχετάθεσις [ιγ, 16]· ὁμοίωσις. « Τίς δὲ συγχετά-
 » θεσις καὶ Θεοῦ μετὰ εἰδωλείας; »

Παρεσκέυασίαι [ιγ, 2]· ἀπὸ τοῦ ἐτοίμη ἔσθιν.
 « Ὅτι Ἀχαῖα παρεσκέυασίαι ἀποπέρυσιν. »

Οὐ συνιοῦσιν [κ, 12]· οὐ νοοῦσιν, οὐκ αἰσθάνονται.
 « Καὶ συγκρίνοντες αὐτοὺς ἑαυτοῖς, οὐ συνιοῦσιν. »

Ἀνείχεσθέ μου [κ, 1]· ἀπὸ τοῦ ἡνέσχεσθε. « Ἵψε-
 » λον ἀνείχεσθέ μου μικρὸν τῇ ἀφροσύνῃ. » Ἡ τῆς
 ὑποθέσεως ἀνάγκη ἤμαζεν αὐτὸν ἐκαπεῖν ἑαυτόν.

Ζηλῶ [κ, 2]· ἀπὸ τοῦ περικαῶς φιλῶ. « Ζηλῶ
 » γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλω. »

Οὐ κατενάρκησα [κ, 8]· οὐκ ἐνέδωκα, ἢ ἐξέλυσα
 τὴν ὑπομονήν (1). « Καὶ ὑπέρηθεις οὐ κατενάρκησα οὐ-
 » δυνός. »

(1) Conf. Glossarium Albertii p. 146; Lectt. Mosq. t. ii, p. 61.

Οὐ φραγήσεται [xi, 10]· οὐκ ἐκκοπήσεται, οὐ διαλείψει. « Ὅτι ἡ καύχησις αὕτη οὐ φραγήσεται εἰς » ἐμὲ ἐν τοῖς κλίμασι τοῖς Ἀχαΐας. »

Ἐπισύσας [xi, 28]· τὰς κοινῇ παρὰ (1) τῶν διωκτῶν ἐφόδους· συνίστατο γὰρ κατ' ἐμῶ, φησί, γνώμη κοινῇ. « Ἡ ἐπισύσασίς μὲ » ἡ λαλῶντος Χριστοῦ (2).

Καταρτίζεσθε [xiii, 11]· τέλειοι γίνεσθε, ἀναπληρῶσθε τὰ λείποντα. « Καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, » τὸ αὐτὸ φρονεῖτε. » Τὸ παρακαλεῖσθε καὶ ὑφ' ἑαυτῶν καὶ ὑπὸ ἄλλων.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Οὐ προσωπεύμενη [i, 16]· οὐ παρὰ (3) τῶν ἀνθρώπων ἐδιδάχθη, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ Χειριστοῦ. « Εὐθέως οὐ προσωπεύμενη σαρκὶ καὶ αἵματι. »

Ἐπόρθου [i, 23]· κατὰστέλει καὶ ἀφανίσαι προηρῶμεν τὴν ἐκκλησίαν· ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθου αὐτήν (4).

Τοῖς δοκοῦσι [ii, 2]· τοῖς οὔσι κορυφαίοις. « Κατ' » ἰδίαν δὲ τοῖς δοκοῦσι, μήπω εἰς κενὸν τρέχω ἢ ἔσρα-
« μον. » Καὶ δοκούντων [ii, 6]· τῶν (5) ἀμφὶ Πέτρον λέγει. « Ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων εἶναι τι· ὅποιοι ποτὲ ἦσαν » οὐδὲν μοι διαφέρει. » Τοῦτο λέγει· ἐγὼ οὐ διαφέρω, εἴτε εὐαρεστοῦντες τῷ Θεῷ, εἴτε οὐ, διὰ τὸ συγχωρεῖν περικομὴν· ἕκαστος γὰρ λόγον δώσει, καὶ

(1) Codex, περὶ. Glossarium puto, saltus ad cap. xii, v. 4. Albertii p. 216: ἐπισυλλήσεις φησὶ τὰς παρὰ τῶν διωκτῶν ἐφόδους. Repostas, διακτῶν.

(2) Sic codex. Est lacuna. Fit,

(3) Codex, περὶ.

(4) Cf. Gloss. Albertii p. 149; Lectt Mosq. t. ii, p. 61, n. 59.

(5) Codex, πρὶ.

ἐκ αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐρυθριάσει διὰ τὸ εἶναι κορυφαίους·
 « τρώσωπον γὰρ ὁ Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει. » Οἰκο-
 νομικῶς δὲ συνεχώρην τὴν περιτομὴν οἱ ἀμφὶ Πέτρον·
 οὐ γὰρ εἶπε οἳοί τινές εἰσιν, ἀλλ' ὁποῖοι ποτε ἦσαν.

Προσανέθεντο [ii, 6]· ἀντὶ τῆς προσέθηκας ἡ ἀφεΐ-
 λοι. « Ἐμοὶ γὰρ δοκῶντες οὐδὲν προσανέθεντο. »

Ἐπιδιατάσσεται [iii, 15]· συσίοιχεῖ (1), ἀπίεται,
 γαιτηᾶ. « Συσίοιχεῖ δὲ τὴν νῦν Ἱερουσαλήμ. »

Κατηργήθητε [v, 4]· ἀπεκόπητε, ἀπεπέσατε. « Κατ-
 » ηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. »

Προκαλούμενοι [v, 26]· εἰς ἔριν δηλονότι. « Ἀλλή-
 » λους προκαλούμενοι. »

Προληφθῆ [vi, 1]· συναρπαγῆ. « Ἐὰν καὶ προλη-
 » φθῇ ἄνθρωπος ἐν τινὶ παραπτώματι. »

Καταρτίζετε [vi, 1]· διορθοῦτε. « Καταρτίζετε τὸν
 » τοιοῦτον. »

Κατηχούμενος [vi, 6]· ὁ διδασκόμενος. « Κοινωνεῖ-
 » τω ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι ἐν
 » πᾶσι. » Τοῦτο δὲ λέγει· μεταδίδτω τῷ διδά-
 σκοντι τροφὰς, εὐνοίας, τιμὴν· κοινωνία γὰρ τὸ
 πρᾶγμα· ἐκεῖνος πραγματικῶς, σὺ σαρκικῶς (2).

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Προσαγωγή [ii, 18]· τὴν μεταλλαγὴν καὶ τὴν εἰρήνην
 τὴν πρὸς Θεόν. « Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν πρесо-
 » γωνήν οἱ ἀμφοτέρωθεν ἐν ἐνὶ πνεύματι πρὸς τὸν
 » πατέρα. »

Σαπείν [iv, 29]· ἀρρῆν, σχαῖον, ἡ σεσηπότα καὶ
 δυσεῖδῆ. Τί γὰρ αἰσχερολογίας δυσεῖδίστιες; « Πᾶς

(1) Fit saltus ad iv, 25.

(2) Sic cod. Nonnulla desunt.

» λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ σλόματος ὑμῶν μὴ ἐκπο-
» ρεύσθω. »

Ἐλέγχετε [v, 11]· ἀστὶ τοῦ παιδεύετε. « Μᾶλλον
» δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν
» αἰσχρὸν ἐστί καὶ λέγειν. »

Ἐγείραι [v, 14]· παῦσαι· « Ἐγείραι ὁ καθεύδων. »
Ἐπιφαύσει [v, 14]· λάμψει. « Καὶ ἐπιφαύσει σοι
» ὁ Χριστός. »

Κοσμοκράτορας [vi, 12]· τοὺς δαίμονας. Κόσμον
γὰρ καὶ ἡ γεγραμμένη τὰς πονηρὰς καλεῖ σφάξεις. « Πρὸς
» τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους. » Καὶ ὁ Χριστὸς
πρὸς τοὺς μαθητάς· « Ὑμεῖς οὐκ ἐστέ ἐκ τῆς κόσμου
» τούτου (1). »

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΘΙΑΠΠΗΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Σύμφυχοι [ii, 2]· ὁμόφυχοι ἢ ὁμόφρονες. « Τὴν
» αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμφυχοι. »

Παραβουλευσάμενος [ii, 30]· εἰς κίνδυνον ρήδας.
« Παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ. »

Ὑμμορφούμενος [iii, 10]· ἐξομοιούμενος. « Συμ-
» μορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. »

Ἐκτεινόμενος [iii, 14], τὸν σύντονον δρόμον δηλα-
δὴ. « Τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος. »

Συλλαμβάνου [iv, 3]· σύμπρατις εἰς τὸ πρὸς
Θεόν. « Συλλαμβάνου αὐταῖς. »

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΚΟΛΑΣΣΑΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Κολασσαὶ πόλις Φρυγίας, αἱ νῦν λεγόμεναι Χῶναι·
ᾧθεν καὶ Κολασσαεῖς (2).

(1) Cf. Joann. xv, 19.

(2) Servanda fuit codicis scri-

Ἐκτισίαι [ι, 16]· ἤρτηται ἡ πάντων ὑπόστασις. « Τὰ
 » πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται. »

Συμβιβασθέντων [ιι, 2]· ἐνωθέντων. « Συμβιβα-
 » σθέντων ἐν ἀγάπῃ. »

Χειρὸν γράφον [ιι, 14]· ἡ σκείνην τὴν ιδιόχειρον ἢ
 ιδιόφωνον ὁμολογίαν, ἣν ἔλεγεν Μωσῆϊ ὅτι πάντα
 ὅσα εἶπεν ὁ Θεὸς ποιήσομεν καὶ ἀκουσόμεθα· ἡ τὴν (1)
 ὀφειλομένην τῷ Θεῷ ὑπακοήν, ἡ σκείνην τὴν ἐντο-
 λήν. « ἡ δ' αὖ (2) ἡμέρα φάγη ἀπὸ τοῦ ξύλου, ἀπο-
 » θαῖ. » Ἐκ τῆς ἐνανθρωπήσεως οὖν λέλυται τὸ
 χειρὸν γράφον. « Ἐξαλείψας τὸ κατ' ἡμῶν χειρὸν γρά-
 » φον τοῖς δόγμασιν· » οἷον τῇ εἰς αὐτὸν πίστει.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Α'.

Εὐδοκῶμεν [ιι, 8]· σπουδάζομεν. « Ἱμερόμενοι
 » ὑμῶν, εὐδοκῶμεν μεταδύναι ὑμῖν. »

Εὐδοκήσαμεν [ιιι, 1]· εἰλόμεθα, ἠνεσχόμεθα. « Διὸ
 » μηκέτι σιέγοντες εὐδοκήσαμεν καταληφθῆναι ἐν
 » Ἀθήναις μόνοι. »

Καταρτίσαι [ιιι, 10]· ἀναπληρῶσαι. « Καταρτί-
 »σαι τὰ ὑπερήματα τῆς πίστεως ἡμῶν. »

Φθάσωμεν [ιγ, 15]· προφθάσωμεν. « Οὐ μὴ φθά-
 »σωμεν τοὺς κοιμηθέντας. » Ἡ προλάβωμεν.

Ἀντέχεσθε [γ, 14]· ἀντιποιεῖσθε, ὑποστήριζετε.
 « Ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν. »

Ὀλοτελεῖς [γ, 23]· τετέσθιν ὅλως δι' ὅλων. « Ἀγιά-
 »σαι ἡμᾶς ὀλοτελεῖς. »

ritura. Sic in indice geographico
 post Codinam p. 403: Κολασσαι,
 αἱ Χόσαι. Nec aliter in catalogo
 urbium apud Allatium ad Acro-

pol. c. 24. Vide Smith. Notit. vii
 Eccles. p. 39.

(1) Codex, ἡ ἐν πύ.

(2) Cf. Genes. ii, 17.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ Β'.

Ἐν τῇ ἀποκαλύψει [1, 7]· τὴν δευτέραν τῷ Χριστοῦ παρουσίᾳ. « Ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου » Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ. »

Ἀποσίασας, τὸν Ἀντίχριστον λέγει, ὡς ἀφισιᾶν μέλλοντα πολλοὺς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἢ αὐτὴν τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀναχώρησιν καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. « Ὅτι [11, 3] » ἔαν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποσίασις πρῶτον. »

Τὸ κατέχον [11, 6]· τὸ καλύον, τὸ ἐμποδίζον. « Ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν· καὶ νῦν τὸ κατέχον οἴδατε. » Τί δὲ τὸ κατέχον; πολλοὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον φασίν· ἄλλοι δὲ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, οἵτινες βέλτιον λέγουσιν. Ἄν γὰρ μὴ αὐτὸ λυθῇ, σκεῖνος οὐκ ἔξει.

Πέμψει [11, 11]· ἀπὸ τοῦ συγχωρήσει φαῖναι τὴν πλάνην. « Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐν ἔργῳ πλάνης. »

Στέλλεσθε [11, 6]· ὑποστέλλεσθε, χωρίζεσθε (1). « Στέλλεσθε ὑμᾶς ἀπὸ παντός· ἀδελφοῦ ἀτάκτως » περιπατοῦντος. »

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Α'.

Ἀπεράντοις [1, 4]· τοῖς μὴ ἔχουσι πέρας τι χρησιόν ἢ τοῖς λέγουσιν ἢ τοῖς ἀκούουσι. « Καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις »

Ματαιολογίας [1, 6]· τὰς ζητήσεις καὶ γενεαλογίας λέγει. « Ἐξετεράπησαι εἰς ματαιολογίας. »

(1) Conf. Albertii Glossarium pag 149, cum nota.

Ἀνεπίληπτον [iii, 2]· μηδὲν ἑαυτῷ συνειδῶτα (1).
 « Ἀνεπίληπτον εἶναι »

Ἐν ἀνασίροφῃ [iv, 12]· ὅταν ἐν βίῳ (2) καὶ πολιτείᾳ.
 « Ἐν λόγῳ, ὡς ἀνασίροφῃ. »

Εὐσεβεῖν [v, 4]· τούτέσσι διατιθέναί καλῶς. « Μα-
 » θανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν. »

Ἐπεχε [iv, 16]· ἀπὸ τοῦ περὶ (3). « Ἐπεχε
 » σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. »

Σπαταλῶσα [v, 6]· τρυφῶσα. « Ἡ δὲ σπαταλῶ-
 » σα τέθηκεν. »

Ἐπικολουῖται [v, 10]· ἐκοινώησεν, ὑπηρετήσεν.
 « Εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπικολουῖται. »

Κατασίρηνιάσωσι [v, 11]· καταβλαχευθῶσι (4).
 « Κατασίρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ. »

Ἐλεῖχε [v, 20]· μετὰ σφοδρότητος ἐπίπλητι.
 « Τοὺς ἀμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεῖχε. »

Προχρίματος [v, 21]. « Ἴνα ταῦτα φυλάξης χω-
 » ρὶς προχρίματος. » τούτέσσι χωρὶς τοῦ προπετῶς
 τι καὶ ἀπλῶς, καὶ δίχα κεκριμένης βουλῆς, πρᾶξαι
 σέ τι ὡς τοῖς εἰρημένοις.

Ἀντιλαμβανόμενοι [vi, 2]· μετέχοντες. « Οἱ τῆς
 » εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι. »

Διατριβαί· τῆς νόσου τῶν κακῶν μετάδοσις· ἀπὸ
 μεταφορᾶς τῆς ψεύσεως τῆς τῇ παρὰλήφει μετα-
 διδομένης. « Διαπατριβαί [vi, 5] ἀνθρώπων διεφθαρ-
 » μένων τὸν νοῦν. »

(1) Codex, συνειδῶτα. Confer
 Hensychium in Voce.

(2) Hensychius: ἀνασιροφῆς, ζῆλος.

(3) Suidæ glossam (ἐπεχε· ἐπί-
 μαισι, ἐπίμεισι, φύλασσι) huc omni-

no retulerim, priceunte paulo
 dubitanti G. Ernestio ad Sui-
 dæ Glossas sacras p. 164.

(4) Cf. Glossarium Alberti
 pag. 217, cum nota.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ Β'.

Ἐποτύπωσιν [1, 13]· εἰκόνα· ὁμοίωσιν, μίμημα.
 « Ἐποτύπωσιν ἔχετε ὑμαινόντων λόγον. »

Περίσπασσ [11, 16]· περισσῶς ἴσπασσ εἰς τὸ παῦσαι καὶ κωλύσαι. « Τὰς δὲ βεβήλους κεκοφονίας περι-
 » ἴσπασσ. » Ἡ ἀντὶ τοῦ παραιτοῦ.

Προθέσει [11, 16]· ὅσον τῇ τροθυμῳ καὶ τῷ παρ-
 σήματι τῆς ψυχῆς. « Τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ
 » πίστει » Ἀγωγὴν, τὴν ἐν βίῳ πολιτείαν.

Ἐπισιῶθης [11, 14]· μετὰ πληροφροῦν ἐμαθες.
 « Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἐμαθες καὶ ἐπισιῶθης. »

Ἐξηρτισμένος [11, 17]· ἀπηρτισμένος, πεπληρω-
 μένος. « Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος. »

Ἀναλύσεως [14, 6]· θανάτου· ἢ διὰ τὸ ἀναλύειν
 ἐξ ἧς ἐλήφθη γῆς, ἢ πρὸς τὸν δημιουργήσαντα Χρι-
 στόν. « Καὶ ὁ κριτὴς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέσπικεν. »

ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Ἐπισιῶμιζεν [1, 11]· μὴ λαλεῖν ἑᾶν. « Μάλιστα
 » οἱ ἐκ περιτομῆς οὓς δεῖ ἐπισιῶμιζεν. »

Ἐκφέρουσα (1)· ἐκθεράσσουσα. Τὸ παρὰ φύσιν τῆς
 ἐκβολῆς αἰνίττεται· δηλοῖ δὲ τὴν ἀχρεὲς τέλους καὶ
 θανάτου ἐκφορὰν. Ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῇ
 ἡ λέξις αὕτη.

(1) Non exstat illa vox in Epistola ad Titum, sed in Epistola ad
 Hebræos vi, 8.

ΣΤΙΧΟΥΣ

ΤΟΥ ΣΗΛΤΒΡΙΑΣ

ΗΓΟΥΝ ΤΟΥ ΧΟΡΤΑΣΜΙΟΥ.*

Φυλατίζόμενοι τὸ μὴ τιθέναι τὴν ἔχουσαν τὸν τόνον συλλαβὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιφερομένου σίλχου, οἷον Ἀλέξιος, οὐ τὸ λέ θέσομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆ ἐπαγμένου σίλχου, ἀλλὰ τὸ ξι· καὶ ἵνα μὴ, τὴν ἔχουσαν φωνῆεν συλλαβὴν καὶ συμπεπλεγμένην μετὰ συμφώνου διακόψας, τὸ μὲν σύμφωνον ὦν τῷ τέλει τῆ σίλχου θήσεις, τὸ δὲ φωνῆεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λοιποῦ, οἷον Ἀλέξιος, τὸ μὲν Ἀλ τυχόν ὦν τῷ τέλει τοῦ ὀρδίνου (1), τὸ δὲ ε ὦν τῇ ἀρχῇ τοῦ λοιποῦ, οἷον ἐξίος· ἢ Ἰσαάκιος, τὸ μὲν σα ὦν τῷ τέλει τοῦ ὀρδίνου, τὸ δὲ λοιπὸν ὦν τῇ ἀρχῇ, δηλονότι ἀκίος. Εἰ γὰρ ὀνταῦθα μὲν ἄρξῃ ἀπὸ τοῦ ἀ, ἐκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ε, ἐπεὶ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχονται, ὀφείλεται τούτοις καὶ πνεῦμα, ὡς φωνήεσιν, ὅπερ ἄτοπον. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ὀντόνου πάλιν συλλαβῆς ἄρξῃ ὦν τῷ ἐπαγμένῳ ὀρδίνῳ, ἀναγνωσθήσεται τάχα Λέξιος.

* E codice 1270, p. 195, 2. Selybrie urbis illum episcopum Chortasmium, qua etate fuerit, ignoro. Sed recentissimum esse qui dixerit, a vero non aberrabit. Cur grammaticorum libris regulas de syllabarum in fine versuum divisione proprias

esse statuerit non capio, quippe quæ ad omnes omnino omnium auctorum codices pertineant; nisi voluerit maximum præcipue grammaticis describendis, ut lingue ac scripturæ canonibus, eam a librariis impondi.

(1) *Ordinis*, versus.

Ὅσαι δὲ πάλιν τῶν λέξεων ἔχουσιν ἐν ἑαυταῖς δύο σύμφωνα ὅμοια ἢ ἀνόμοια ἐν συλλήψει ἢ ἐν διασείσει, διὸν καὶ ἐπ' ὀκείνων τὸ μὲν ἕτερον τῶν συμφώνων ἐν τῇ τέλει τοῦ ὀρδίου τιθέναι, θάτερον δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπαρσμένου (1), ὅσον γάν-νυται, σθέν-νυται. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν δύο ρρ, καὶ δύο κκ, καὶ δύο λλ, καὶ δύο γγ, καὶ δύο δδ, καὶ δύο μμ, καὶ δύο νν, πέφυκε διαιρεῖσθαι. Ὁμοίως καὶ τὸ σιαθ-μψάμενος καὶ τὸ Σαπ-Φικόν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ αὐτὸς λόγος· τῷ τέσσι τὸ μὲν ἐν τῶν συμφώνων ἐν τῇ τέλει, θάτερον δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐπαρσμένου σίγῃ τιθεται. Καὶ τὸ αἴτιον ὅτι διηρημένως ἀναλινώσονται, σιαθ μὸς, Σαπ φικόν, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγουτα· φιλά φιλῶν ἡγίται, δασέα δασέωι, καὶ μέσα μέσων. Καὶ ἅμα δὴλον ὅτι οὐδεμία λέξις ἐλληνικὴ ἀρχεται ἢ ἀπὸ τοῦ θμ (2) ἢ ἀπὸ τοῦ πφ, ὥστε οὐδὲ ὀρδιος.

Ὁμοίως καὶ μονοσύλλαβον σύνδεσμοι, μὲν δὲ τὰ καὶ γὰρ, μηδέποτε γράψῃς ἐν ἀρχῇ ὀρδίου, ἀλλ' ἐν τέλει τοῦ ὀπισθεν· ὡσαύτως καὶ τὸ γσύν, οὗν δὲ καὶ ὅσα τοιαῦτα.

(1) Sed aliam regulam sequuntur nunc grammatici ac correctores, scilicet non eas dividi ignorasse videtur, ut infra significabit.

(2) Wellerus tamen, Grammat. p. 46, divisit βα·θμός. Nemo opponet, puto, nomen Θρωύς.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΧΟΥΤΜΝΟΥ ΠΕΡΙ ΛΟΓΩΝ ΚΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ,

ΤΙΝΙ ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΔΕΙ ΚΑΙ ΟΠΩΣ ΠΡΟΣΕΚΤΕΟΝ,
ΚΑΙ ΤΙΝΟΣ ΑΦΕΚΤΕΟΝ.*

Ἀρετῆς λόγων πῆρι καὶ κακίας αὐθις ἄλλων ἄλλοις καὶ μὴ αὐτοῖς εἶδει κεχρημένων, μηδὲ ταῦτά πάντων σπουδαζόντων, πάντων δ', ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὁμοίως ἐφ' οἷς σπουδάζουσιν ἀποσεμνυνομένων, ἐγὼ θαυμάζω εἴπερ, αὐτὸς ἀγνοῶν, γινῶναι ζητεῖς ὁπότερος τούτων ἄμεινον καὶ μακρῶς δὴ πού προέχον, καὶ ὧς δεῖ σε τίθεσθαι (1) μᾶλλον, καὶ πρὸς τοῦτο βλέποντα τὸν ζῆλον ἔχειν καὶ τὴν σπουδὴν κατατείνειν. Καὶ γάρ, εἰ μηδ' ἦν ἡμῖν οὐδεμία τοῦ λέγειν ἐπιστήμη, μηδ' ὁ διδάξας ἦν οὐδεὶς καὶ δὴ γε συντεταχῶς καὶ νευρομοθετικῶς ὅπως ποτὲ χρὴ τοὺς περὶ τὸ λέγειν καὶ ῥητορεύειν ἐσπουδακότας, ἐπὶ τοῦθ' ἤκοντας, αὐτοῦ δὲ τοῦ πράγματος γίνεσθαι, καὶ τούτῳ γ' ὀνειδοχιμεῖν καὶ ἀείσιλους εἶναι καὶ δοκεῖν, ἀποχρώντως ἂν εἶχον οἷ γε πρῶτοι ποιηταὶ τῶν λόγων καὶ δημιουργοὶ, καὶ τοσοῦτον ἐπὶ τούτοις κατωρθωκότες ὥστί' ἐπὶ τὸ πᾶν τοῦ κατ' αὐτοὺς θαύματος ἀφίχθαι, καὶ μηδὲν τοῖς μετ' αὐτοὺς, καὶ ὁποῖοί τινες ἄρα καὶ γένοιτο θαυμαστοὶ τὰς φύσεις, ἐλλελοιπότες πλεόν καὶ κάλλιον

* E codice regio 3105, pag. 304, 2 Auctor e superioribus tomis jam lectoribus innouit. (1) De sensu verbi πῆρι de t II, p. 360, n. 1. Heliodor. II, 29. πάντα τῶ γράμει πῆριμα.

μήθ' εὐρεῖν μήτ' ἐπινοῆσαι· καὶ γὰρ πάντως ἤρουν
 ἑκείνοι ἡγεμόνες ἡμῖν εἶναι καὶ διδάσκαλοι παντός τοῦ
 γ' ἐν λόγοις ἀρίστου καὶ βελτίστου. Ἐσὶ γὰρ πάντως
 καὶ πρὸς τὰ ἐκείνων βουλομένους ἡμᾶς ὁρᾶν σπουδά-
 σματα, καὶ τὸν ζῆλον πρὸς αὐτὰ καὶ πᾶσαι τὴν
 σπουδὴν ἔχειν, τρέπον γὰρ τὸν ἴσον ὥσπερ οἱ τὰς εἰκόνας
 καὶ τὰς μορφὰς γράφοντες πρὸς πίνακας καὶ τύ-
 πους τοὺς κάλαμους Λυσίππου τινός καὶ Ἀπελλοῦ, καὶ
 εἴ τις ἕτερος κατ' ἑκείνους ζωῶσας εἰκόνας, καὶ πνοῆς
 μόνης καὶ κινήσεως ἀπολειπομένης, ἣν μορφῶν καὶ
 γράφων· καὶ ἐσὶ δὲ τούτοις οὕτως πλάττουσιν καὶ
 δημιουργοῦσιν τὸ δόξαν τυχεῖν τῶν εἰκασμάτων πρὸς
 ὅτι πλεῖστον θαῦμα πλεονεῖν αὐτοῖς δίκου καὶ πᾶσαι
 φιλοτιμίαι. Νῦν δ' ἡμῖν καὶ ῥητορικῆς οὕσης τέχνης,
 καὶ ἐπιστήμης ἐξ αὐτῶν εὐρημένης τῶν ἑκείνοις τοῖς
 ἀρχηγῶς ἀρίστοις δὴ καὶ μεγίστοις ἐσπουδασμένοι,
 ἔτι πρὸς αὐτῇ γὰρ τῇ τέχνῃ, καὶ αὐτὰ δ' εἰσὶν ἡμῖν
 ἀκριβεῖς χαρακτῆρες καὶ τύποι, τὰ ἑκείνων προ-
 γράμματα, καὶ ζῶντες δὲ τινες πίνακες εἰσὶ καὶ λα-
 λοῦντες καὶ διδάσκοντες λόγῳ· καὶ ὅστις ἂν μᾶλλον,
 τούτοις προσέχων, εἰκάζων εἴη, καὶ δὴ γ' ἐφικνούμενος
 ἢ ἐγγὺς ἰὼν τῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ κάλλους τῶν ὁρω-
 μένων, οὗτός ἐστιν ὁ μηδὲ τῆς ἐπιστήμης ἐκκρίπτων
 καὶ ὁ γὰρ περὶ λόγους ἀληθῶς εὐδαίμων καὶ μὴ ψευ-
 δομένην δόξαν εἰκῇ καὶ μάτην ἀποφερόμενος.

Καὶ τοίνυν χρὴ πρῶτως τὸν ἐπὶ λόγῳ δημιουργίαν
 ἱσμέnon, αὐτὸ προθέμενοι τὸ ζητούμενον πρὸς ὃ καὶ ὁ
 λόγος, περινοεῖν καὶ μάλα τι ρυνεχῶς διασκαπεῖσθαι
 δι' ἧς ἂν μεθόδου, καὶ πῶς ἐπιχειρῶν καὶ τὸν λόγον
 διατιθέμενος, τοῦ παντός κατὰ τὴν ἀνάγκην ἂν

ἐφίκοιτο, καὶ, ὥσπερ τις δρομεὺς ἀγαθὸς διὰ λείου πεδίου καὶ μηδὲν σκῶλον ἔχοντας μηδ' ἐγκόπιον καὶ συμποδίζον μετὰ τόνου καὶ δρόμου μάλα τι κατατείων, γυναικίως ἔσται τὸ σύμπαν διηनुκῶς· καὶ μὴ, πρὶν ἐπισκέψασθαι καὶ καλῶς συνιδεῖν ὅθεν ἀρξάμενος ὅποι δὴ καὶ κατὰ τὸ εἶκος συμπεράνοι, καὶ οἶονεῖ πρὶν πᾶν τὸ ἐν μέσῳ σκιαγραφῆσαι καὶ εἰκόνα δὴ τινα χαρακτηρίσαι καὶ στίψαι τοῦ λόγου, ἐπιχειρεῖν ἀπειροσκέπῃως, κατὰ τὸ ἐπελθὼν ὡς ἔτυχε, συντάττειν καὶ δημιουργεῖν· μηδ', ἐπιθέμενοι τῷ ποιήματι καὶ τῇ τούτου ἐργασίᾳ, τοῦ κατευθῦ πρὸς τὸν σκοπὸν φέροντος, ἀποπλασώμενοι εἰς ἀνωμάλους ἐκτρέχειν καὶ κύκλῳ δὴ περιέειναι καὶ περιβάλλειν (1), καὶ ἄλλην ὑποθέμενοι καὶ κατὰ ταύτην τρέχοντα, ἑτέρας βαδίζειν καὶ πόρρω μετέλκυσσαι, καὶ δὴτα συγκεχυμένως καὶ τεταραγμένως ἔχειν τὸν λόγον καὶ τοῖς ἀκούουσιν ἀηδῶς· ἀλλὰ τι (2), πάντων τῶν ἐπιχειρημάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τεινόντων εὐθὺ βάλλοντα, κατευσιλοχεῖν καὶ μὴ διαμαρτάνειν τοῦ σπουδαζομένου.

Χρὴ δὲ καὶ μὴ μακρὰ καὶ περιττὰ σπουδάζειν λέγειν, καὶ μῆκος ἐξεπίτηδες ἐτώσιον ἄχθος (3) ἐπινοεῖν τῷ λόγῳ, ὡς δὴ γε θαυμασιὸν μᾶλλον αὐτὸν ἢ τοῦ περιττεύειν εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶ καλῶς καὶ τῶ κατ' ἐπισίημην ἐπιβάλλοντος αὐτῷ συντεθεῖσθαι, καὶ δὴ γε, εἰπεῖν, μηδὲ πρὸς ὕδωρ μετρήμενον καὶ ῥέον καὶ λῆρην, πρὸς πῦρ δὲ μᾶλλον ἀκμάτοι καὶ ἀναλίσκον καὶ ἀποτεφρῆν, εἶναι τὴν ὕλην τῶ λόγῳ, εὐπρήστου δὴ τινος καὶ θαφιλοῦς ταύτης δεόμενοι ἐμπεφορῆσθαι, καὶ πῦρ

(1) Plato Symp § 45: κενόως κύκλῳ περιβαλλόμενος.

(2) Conf. t. 1, p. 456.

(3) Hom. Il. Σ, 194.

δὴ πτέειν ῥητορικὴν τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μάλα τι συμβαίνειν εἶναι καὶ λέγεσθαι. Πλάτων δ' ἔχ' οὕτως· ἀλλὰ τί; Διελὼν τὰ τῶν λόγων ἐν Φαίδρῳ εἰς τε τὰς εὐρέσεις καὶ τὰς διαθέσεις αὐτῶν, ἐπὶ μὲν τῶν ἀναγκαιῶν τὰς διαθέσεις μᾶλλον ἢ τὰς εὐρέσεις τούτων ἐπαινεῖ, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων καὶ χαλεπῶν εὐρεῖν πρὸς τῇ διαθέσει καὶ τὴν εὐρεσιν ἑστίν ἐπαινῶν (1), καὶ αἰεὶ γὰρ τὸ καλῶς διατίθεσθαι περὶ πλείονος ἑστὶ τιθεῖς, καὶ Λυσίου γ' ἐπιλαμβάνεται καὶ σκώπτει γ' εἰς ὀκείνον κατὰ τοῦτο τὸ μέρος.

Καὶ ταῦτα μὲν τῷ μή τί γὰρ εἰκῇ καὶ μάτην συμπεφοῦσθαι καὶ κακῶς διατεθεῖσθαι τὸν λόγον· ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ πρὸ πάντων τὸ σαφές καὶ τὸ καθαρὸν χρὴ σπουδάζειν καὶ μεταδιδάκειν, ὡς τοῦ γ' ἐναντίῳ βαρβαρικῆς μᾶλλον καὶ οὐχ ἑλληνικῆς φωνῆς ὅτος. Ὡς γὰρ ἐπ' ἐκείνων (2) λεγόντων οὐκ ἑστὶν ἡμῖν Ἑλλήσιν οὖσιν ἐπαίειν, οὕτως οὐδὲ τούτων ἐπαισθάνεσθαι πολλὰ φθειζομένων καὶ ῥητορευόντων. Καὶ ὅτ' ἐν βουλευτηρίοις περὶ τοῖς βουλευταῖς, οὐτ' ἐν δικαστήρις παρὰ τοῖς δικασταῖς, οὐτ' αὖ παρ' ἄλλοις σπουδασταῖς ἔστι τῶν λόγων, χωρὶς ἔξει τοῦ λέγειν ὁ γὰρ μετὰ τοιαύτης ἥκων ἐπαχθοῦς γλώττης· πῶς γάρ; ὅς γ', εὐθύς παρὼν, ἐρμηνεύς δεῖται καὶ τοῦ γὰρ ῥητορευόντος αὐτ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τί μᾶλλον (3); ἀπελαθήσεται πόρρω που μακρὰν ἐς Σκύθας. Εἰ δὲ τις ὀκείαζεται καὶ γ' ἐπὶ δικαστήριον καὶ δικαστὰς ἔλξει, καὶ αὐτὸς ἤξει, γρα-

(1) Plato Phædro § 26.

(2) Videlicet τῶν βαρβάρων.

Eadem brevitate Plato Alc. 1,

§ 39 : καὶ μὲν Λακεδαιμονίων, ὡς

πρὸς Ἑλλήνας μὲν ὁμιλοῦσας, με-

τα, ὡς δὲ πρὸς Περσικοὺς καὶ τοὺς ὀκείνους βαρβάρους, οὐδέν· ubi est ἑκείναι προ τῶν Περσῶν.

(3) Meliori : ἀλλὰ π μᾶλλον· ἀπαι... vel αἰμαῖ τι μᾶλλον ἀπ.

φὴν ὑποσίᾳς καὶ φεύγων ὡς παρθομῶν περὶ λόγους, παρθαλοίας ὥσπερ τις καὶ μπερθαλοίας, ἐς τοὺς πρῶτους πατέρας ἐνυβρίζων καὶ τοκίας τῶν λόγων, καὶ μητέρας τὴν ἐπιστήμην ὣν οὐδενὶ δὴ που τιθεὶς καὶ φαυλίζων, ἅτε μὴ τοῖς ἑκείνων προσέχων μηδὲ κα-
 χρημέτος παρὰ γέλοις, καὶ παιδιύμασι, τὰναντία δ', ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἑκείνοις καθάπαξ τιμῶν καὶ σπου-
 δάζων. Καὶ γὰρ τὸν κατ' αὐτοῦ τρέχοντα καὶ διώ-
 κοντα ὥσπερ πρὸς ὕδωρ ἔστι λέγειν καὶ τοῦτο κατὰ
 δικαστικούς νόμους, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸν πρὸς ὕδωρ
 δέησει λέγειν· ἐπ' ἑκείνου μὲν σαφῶς εἰρηκότος τὸ
 πᾶν δὴ πού γ' ὣν βραχεῖ ρυθίζεται, δὴλον τοῖς δικα-
 σιαῖς τῷ κακουργήματος γεγονότος· τέττα δὲ λέξενίος
 πολλάκις καὶ μὴ σαφῶς αἰεὶ λέγοντος, καὶ συχνὰ παρὰ
 τῶν δικασίων ὅτι δὴ πότε καὶ λέγων ἔστιν ἀνερωτωμέ-
 νου, πρὶν ἢ τήτους γινῶναι (οὐδὲ γὰρ ἐγένετο σαφές
 οὐδέν), τὸ πᾶν αὐτῷ εἰκῇ καὶ μάτην, οὐκ εἰς ἀκρά-
 εῖαν, ἀλλ' ἔξω δὴ πού γε παρὰ ῥῆσιν, οἰχίσεται.
 Καὶ, ὅ γε λοιπὸν τῆς ψήφου, ἐπὶ τὰς δίκας ἀχθί-
 σεται, καὶ τίσει ταύτας κατὰ τὴν ἄλλαν κακουρίαν.
 Καὶ ὅρα δὴ τοῦτον ἀγόμενον ὑπὸ δημίων.

Σὺ δ', εἰ βούλει σεσῶσθαι καὶ ἀρεσιεύειν ἐπὶ λό-
 γοις, ὅλος γενοῦ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ταύτη δεδογ-
 μένων καὶ νενομοθετημένων, ὧν δὲ καὶ τὸ πᾶν, ὡς
 εἰπεῖν, αὐτοῦ γ' ἔστιν εἴνεκα τοῦ ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας
 σαφοῦς· καὶ τῆς φωνῆς γενοῦ καὶ γλώττης τῶν ἀρί-
 στων ἑκείνων καὶ μεγάλων, καὶ ὧν οὐδὲν μείζον, πα-
 λαιῶν ἀνδρῶν. Καὶ, ἴν' ἐπιτυχάνης, ἔστω σοι δὴ
 πᾶσα λέξις ἀκριβῶς ἀττική, καὶ κατ' ἑκείνους ὁρθῶς
 ἔστω συντεταγμένη, καὶ ὁμαλῶς καὶ γνησίως κατὰ

ικνουμένη τοῦ πρᾶγματος, καθάπερ τὸ ἐκ τῶν νε-
φῶν κατὰ γῆς ἰὸν πρᾶως ὕδωρ, μὴ πλῆττον, μηδὲ
παρσούρει, ἀλλ' ἡρέμα κατὰ βάθους ἔσσι δυνόμενον.
Καὶ οὕτω δὴ τὸ τῶν λέξεων ἐκ τῶν καθωμιλημένων
ἔσσι σοι μᾶλλον καὶ σαφesiέρων, μὴ παραχρωμένω
ταύταις, ἀλλ' ἐκκαίρως οὕτω χρωμένω καὶ δεξιῶς, καὶ
μάλα τι ἀρμοζόντως ἐπιτύχαιοσί καὶ μὴ διαμαριά-
νonti, ὡς μηδ' ἄν, εἴ τις σφόδρα βύλοιο μετακινεῖν
καὶ μετονομάζειν καὶ μεθαρμόζειν, πόλλ' ἐπισκεψάμενος,
ἔχειν εὐρεῖν καὶ εἰπεῖν βελτίω καὶ κυριώτερον τῆς παρὰ
σου προσφυῶς γ' ἐνημασθείσης, καὶ ταύτης ἐκείνην
ἀλλάξασθαι. Ὡς ἂν δὴ καὶ συμβαίνοι καὶ σοί, κατὰ
Πλάτωνα, τὰ ὀνόματα μάλα τί γ' εἶναι σαφεῖ καὶ
σφελγύλα δὴ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτετορνῶσθαι (1), καὶ συν-
ύφαινε καὶ συντίθει αὐτάς (2) δὴ καὶ τὰ γ' ἐκ ταύ-
ταις δηλούμενα, πρὸς ἅπερ ἔβωγ' ἔφη παραδείγμα-
τα καὶ αὐτοῖς βλέπων, καὶ κατὰ τινα συνάπλων καὶ
ρυθμίζων μουσικὴν ἀρμονίαν.

Καὶ δὴ γε διατείνων, μὴ πάνυ τι ἔσο ὑπερθετικῶς
παρτείνων καὶ διὰ πολλῶν ταμιευόμενος τὰς ἀπο-
δόσεις, ἀλλ' ἐπισύναγε ὡς οἶόν τε καθισίων καὶ συν-
τέμνων. Τὰ γὰρ μακροτενῆ ταῦτα ταῦτ' ἔσσι καὶ
τὰ μαλίστα λωδῶντα καὶ λυμαινόμενα τήν τε συν-
θήκην (3) καὶ ἀρμονίαν καὶ τὸ σαφές τοῦ λόγου.

(1) Plato Phaedro 23: σαφεῖ καὶ
σφελγύλα καὶ ἀκριβῶς ἔκαστα τῶν ὀνο-
μάτων ἀπὸ τῆς πύκνωσης. Cf. l. 1, pag.
359, n. 2

(2) Paulo remotius est αὐτάς
a nomine suo λέξεων, ut supra
κυριώτερον τῆς ab λέξεις.

(3) De accusativo post ὁμαίνο-

μαι vide l. II, p. 360, n. 6. Mo-
schopolus II. σχ. pag. 179: λυ-
μαινομαι, το φθίρω, εἰ παρὰ μὲν τοῖς
Ἀπικαῖς δὲ πᾶσι συντίσσεται, παρὰ δὲ
τοῖς ἄλλοις ἔλλοισι αἰσπατᾷ. Obiter
superiora Moschopuli verba vi-
tiosa senabo: λούτρα, πᾶ ὅτι λυ-
τρώσι καὶ ἐλευθερία πρὸς δόγματα

Καὶ γῶν ἔστω σοι καὶ τὸ ἀναπαύειν ἐφ' ἐκάστου
τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ τό γ' ἔσχατον εἰς ἀκοὰς
ἦκον καὶ ἐνίζαιον ἀετον, καὶ χάριέν τι καὶ τέρπνόν
ἔχον, καὶ μὴ νοθρὸν καὶ κατηναλκασμένον καὶ σὺν μόχθῳ
γ', εἰπεῖν, ἀπαντῶν καὶ πόνα.

Καὶ τό γ' ἐπεισάγειν αὐθις ἔστω μετὰ τῆς αὐτῆς
εὐκολίας ἐλευθέρως ἰόν, καὶ οἶονεῖ ποιοῦν τρέχειν πρὸς
τὴν ἁρμονίαν.

Καὶ γ' ὅν περιβολαῖς μὴ μακροῖς δὴ τισι κατὰ
κάμηνον ὀρχουμένην καὶ πρὸς ἑαυτὴν συσπρεφομένην,
ἀλλ' ὅν βραχέσι συμπέριε κώλοις· καὶ μηδ' ἐπὶ
πολὺ ταύταις χρῶ.

Καὶ σχηματισμὸς ἔστω σοι μετ' εὐκολίας ἀέτως
πυκνῶς (1) ἐξαλλάττων.

Καὶ ἥθους ἐπιμελοῦ καὶ δὴ γε κάλλους, ἐκ τε τῆς
χάριτος τῶν ὀνομάτων, ἐκ τε τοῦ ξενίζοντος τῶν
νοημάτων.

Καὶ γάνος τὸ ἐκ τούτων ὅτι μάλιστ' ἐπὶ παντός
τοῦ λόγου τρεχέτω, ζητεῦον καὶ καταθέλγων τοὺς
ἀκούοντας καὶ κατέχον, καὶ μὴ ἔωτ' ῥαδίως ἀναχω-
ρεῖν καὶ ἀπαλλάττεσθαι, ἐκάστου θηρεύοντος, ὡς εἴ-
πειν, καὶ χειρυσμένου τῶν ἀκροσμάτων, καὶ μὴ τί
γε μηδαμῶς τῶς περιτυλχάοντος, ὡς ἐπὶ λειμῶτος,
ἀκαθιδεῶτος ὄντος τοῦ ἀπαντῶντος, ἀεθλὴ ζητεῖν ἢ ὁμα-
λόν τι καὶ λείον καὶ τῇ ἀφῇ προσπνέειν ἢ τῇ γεύσει
ἡδὺ ἢ τῇ ὀφεί τέρπνόν, ἐπειθ', ὅποι' αὖ βλέψαις,
ἐπιφρίссον καὶ ἠγρυμμένοι ὄραν, ὅτου δ' αὖ ἀφαιντο,

ὅτι τῷ ῥύσασθαι θανάτῳ παρ. Re- τῷ... Conf. schol. ad II. A., 13.
scribendum e cod. 2599 :.....διδύ- (1) Forsan καὶ πυκνῶς, vel
μαρὰ· ἀπὸ τῶν δὲ τὰ διδύματα ὅτι ἀσπίς.

πλήττοντος ἄπλυσθαι, καὶ δὴ γὰρ τῇ γαύσει πολεμῖν, καὶ φεύγειν μὲν ὡς σκυθρωπὸν τὸ θέαμα, μισεῖν δὲ καὶ φεύγειν καὶ τὴν ἐκ τῶν κέντρων πλῆγην.

Μηδ' αὖ κατὰ τοὺς λοιποὺς βούλου καὶ αὐτὸς περὶ λόγους σοφίζεσθαι καὶ κακυργεῖν, τοήματα μὲν ἀποτίκτων τόκους Αἰθίοπας, εἴτ' ἐγκρύπτιων, ζοφώδεις ῥάκεσι, φρέσεσιν ἐκ σκότους, περισιέλλων καὶ συγκαλύπτων ὅψιν αἰσχερόν.

Τί ἐτι; μῦθοι τοῖς παλαιοῖς ἐκείνοις ἐφ' οἷς λέγουσιν ἐγκαταλείγνυνται πρὸς ἡδονὴν ἅμα καὶ θαῦμα τῶν ἀκουόντων, καιοτέρων δὲ τινων ὄντων τῷ διηγημάτων καὶ τῶν ἀκουσμάτων· σὺ δ', εὐσεβὴς ὢν, εἰς ἰστορίας ἀρχαίας ἀνάφερε τῶν τότε ἐν θεογνωσίᾳ ζήσαντων θαυμασιῶν καὶ δικαίων ἀνδρῶν, ὑπερφυῶν δὲ τινωι ὄντων τῶν ἐκείνοις καταπραχθέντων θαυμάτων ἅμα καὶ κατορθωμάτων.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ῥήσεις ποιητῶν Ἕλληνες ἐπεισάγουσι, μαρτυροῦντων αὐτῶν τοῖς λόγοις· ἔχεις καὶ σὺ, καὶ λάμβανε κατὰ χρεῖαν ἐκ τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ βιβλίων, ἑστί μὲν ὅτε καὶ λέξεις αὐταῖς, τοῦτο βέλτιον εἶναι τῆς χρήσεως δοκιμαζούσης· ὃν οἷς δὲ μὴ τοῦτ' ἀνάγκη, ἔμοιγε δοκεῖ βέλτιον αὐθις τὸ μεταποιεῖν καὶ ἐξαλλάττειν, καὶ ὡς μὲν ὑπεμφαίνειν ὅθεν ἐκπορίζῃ, ὡς δ' ὑποκλέπτειν καὶ γνήσιον ποιεῖν τῆς συναφείας τοῦ λόγου καὶ τοῦ αὐτοῦ τόκου, καὶ δοκεῖν πως ἐθέλειν λαμβάνειν μέγιστον σχηματισμοῖς δὴ τισι καὶ μεταεγκλίσει, καὶ λέξεσιν ἐξαμείβομέναις μὲν, μηδὲν δὲ τοῦ βελτιστοῦ τῶν προτέρων γὰρ ἀπολειπομέναις. Ὡραίζει γάρ δὴ καὶ τοῦτο καὶ καλλύνει τὸν λόγον, καὶ τοῖς ἀχροαταῖς εὐθὺς ἐφευρίσκουσιν ἡδονὴν ὅτι πλεί-

σίην ἐμποιεῖ. Καὶ τοῖνον ἀκούοντες γνησίως ἅμα καὶ ἀγαπητικῶς προσφύονται τῷ λόγῳ.

Ταῦτ' ἐγὼ περὶ λόγους καὶ μεμελετηκῶς εἰμι καὶ σπουδάζων· ταῦτα δὲ καὶ σοὶ συμβουλεύω. Εἰ δέ τι τούτων ἔχεις σὺ πλέον καὶ ἄμεινον περινεροηκῶς ἢ καὶ ἐξευρηκῶς, καὶ τούτῳ δὴ μάλλον καὶ προσαπέχεις, ἐρρέτω δὴ φθόρος, καὶ τοὺς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς διδάζον (1).

(1) Parili sententia claudit Chumnnus Epistolam 30^{am} ineditam: εἰ δ' ἡμῖν ἄλλο τι βέλποι καὶ ἄμεινον ἴγῃται, μὴ ἀπεκνήσκει καὶ

ἡμᾶς διδάξαι. Crederes in mente habuisse Horatianum: « si quid » novisti rectius istis, Candidus » imperti. »

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΟΥΜΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΥΣΧΕΡΑΙΝΟΝΤΑΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΕΛΕΓΧΟΙΣ
ΤΩΝ ΛΙΑΦΩΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΤΕΧΝΩΣ ΡΗΤΟΡΕΥΟΝΤΩΝ,
ΚΑΙ ΤΑΝΑΝΤΙΑ ΠΑΔΩΝΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩ ΔΟΚΟΥ-
ΣΙΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥΝΤΑΣ.*

Ἐστὶ δὲ θρασύτης, καὶ ἥθους αὐθις ἀνελευθέρου
ἐπιβουλευόντων καὶ δεινὰ ποιούντων ἀνθρώπων, καὶ
ἄλλα μὲν πλεῖστα γινώσματα τοῖς σκοπεῖν βου-
λομένοις· ἐστὶ δὲ πλεον τῶν ἄλλων καὶ τὸ ῥαδίως
οἷς αὖ βούλονται, μηδὲν ἀδικοῦσιν, ἀπεροπίως, εἰκῇ
καὶ μάτην, ἐπιφύεσθαι καὶ ἐπιπηδᾶν, μηδὲν συνο-
ρῶντας ὅ τι αὖ ἐντεῦθεν αὐτοῖς ἀπαντήσοι, πότερην
χρησιὸν ὄν καὶ σεμνὸν ὄν καὶ λυσιτελές, ἢ μή. Καὶ
τοίνυν εἴ τις αὖ περὶ ἀρετῆς λόγον ἢ κακίας ποιοῖτο,
τὴν μὲν ἐξυμνῶν, τὴν δ' ἐλέγχων, ἐκατέρωθεν πλῆτ-
τονται, μὴ τινος βάλλοντος ἐς αὐτούς. Τί γάρ σοι
πρωῖμα ἢ τί τῶν δεινῶν, σωφρονίως διαιτωμένῃ καὶ
νήφοντι καὶ τὰς φρένας ἐρρωμένῃ, εἰ ἐγὼ γράφω
κατὰ μεθυόντων, τοὺς σπουδαίους ἐπανῶν καὶ πάν-
τι διεγχευμένους; τί δ', εἰ κατὰ φθογούντων, σὺ δὲ

* E codice 9105, p. 309, 2. Scholium est p. 309, 1, huc per-
tinens: ὁ ἐφεξῆς τρίτος λόγος, πὺ
καὶ εἰρωνομάτος, καὶ πύτοι δὲ πύ
σφῶπον πύ ἀγῶνα διασφῶπον, μεθ'
ἐπὶ πολλοῦ πύ κάμου καὶ πύ ἥθους
ἐξείργασται· ἐστὶ δὲ καὶ καπνοσφῶν καὶ
δριμύτητα βάλλον καὶ δάκνον δέπου
καὶ πύ πύκνῳ. Quamvis ad plures

adversarios videatur ex lemmate
haec oratio esse directa, in unum
tamen peculiariter invehitur Ni-
cephorus Chumnus, hominem
Aristotelicum, et astronomicæ
doctrinæ ostentatorem, ac mul-
torum librorum auctorem, cuius-
que verba passim ipsa adducun-
tur ac refelluntur.

πᾶσι πάντα βδ'λει τὰ χρυσία καὶ βελίω, καὶ πάντ' ἔ-
 πράξαις αὐτὸς ἐν τοῖς ἀμείνοσιν εἶναι; τί δ', εἰ καὶ
 φιλαργύρων, σὺ δ' ἐλευθέριος καὶ μεγάλ'ψυχος καὶ
 μεταδοτικός, καὶ πᾶς χρυσός σοι καὶ ἀργυρὸς κατὰ-
 πύσος, καὶ νεμεσᾶς τοῖς γε χρηματιζομένοις. Ἀλλὰ
 μὴ ἅμα τε ἀχθεσθήσῃ τούτων κακῶς ἀκούϊτων, καὶ
 δῦλος ᾖσῃ ταῖς αἰτίαις ταύταις ἀπάσαις ἐνισχη-
 μενος. Καὶ τοῖνυτ, εἰ βδ'λοιο, μηδεὶς πρὸς σέ δισχυ-
 ριζομένην μηδ' ἀγωνίζεσθαι προελομένην, σὺ τὸν ἀγῶνα
 θρασυὺς ὣν ἀσπρῆσθαι, ἐκεῖνο δὲ πρῶτον καὶ γυμνῇ τῇ
 κεφαλῇ (1) σπυρῶσας ἐκ πάντος τρόπου δεικνύειν,
 ὡς καλὸν μὲν τὸ μεθύειν, καλὸν δὲ καὶ τὸ βασκαίειν,
 ἀριστίον δὲ καὶ τὸ χρηματίζεσθαι, καὶ τό γ' ἐξ ἀμη-
 χάνων λαμβάνειν καὶ συνάζειν λυσιτελέσ'ατον τοῖς
 αὐτὸ δὲ τοῦτο μεταδιώκουσι καὶ προαιρουμένοις. Εἰ
 δ', εἰ μή τι ἄλλο, τάς γε κοινὰς δόξας περὶ τῶν
 τοιούτων δειδώς, αἰσχύνῃ τοῖς τοιούτοις ἀποσεμνύ-
 νεσθαι, τί ἄ γε φεύγεις, ὡς διαβολὴν παρὰ πᾶσιν
 ἔχοντα τὴν ἐσχάτην, τῆτοις περιπίπτων οὐ συνίης;

Ἐμοὶ χθὲς καὶ πρότ'ριτα βιβλίον ἐποιήθη, λόγους
 περὶ ἀρετῆς λόγων καὶ κακίας (2), καὶ τίνι τούτων εἶδει
 προσεκτέος καὶ ὅπως, καὶ τίος αὐτοῖς ἀφεκτέον· καὶ
 οὕτω δὲ μοι ἀπλῶς, εἰπέῃ, καὶ ἀφελῶς συιετέθη,

(1) Proverbium est. Scriptor
 a Baodinio prolatus in recensio-
 ne cod. viii plutei viii Laurent.
 ὅπου καὶ μεθ' ὑπερλήθης καὶ αἰὲν ὑπ'
 ἐλπίτι φέρειν, ἀναίθης ἐλπίτι πε-
 καί, ὁ φαν, γυμνῇ κεφαλῇ. Plato-
 nius De differ. charact. : αἰσλῶς καὶ
 κατὰ τὸν περιμίαν, γυμνῇ τῇ κεφα-
 λῇ πῖπας (Κεχαπίας) πῆς βλασφη-

μίας κατὰ τῶν ἀμαρτεμάτων Utitur
 hoc proverbio Niceph. Chumous
 Epistola inedita 43; utitur et ejus
 filius epistola inedita quarta: οὐ
 καὶ ἔτις εἰπέῃ ὡς οὐ μάλιστα πύττω καὶ
 ἀνδρίας, ὅς γε γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, πῶ-
 τὸς περιμίαν, οὕτω χαρὴ κατὰ τῶν
 ἀδυνάτων.

(2) Ipsa quae precedit oratio.

ᾧςτε μὴδὲ περιεργάσασθαί με, μὴδ' ἐπὶ τοῦν βαλέσθαι, μήτε μὴν συλλογίσασθαι δυσχεραίνοντά τινα εἶναι καὶ χαλεπαίνοντα τῷ συντάγματι καὶ ποιούμενον ὡς δεινῶ, ἐπεὶ μὴδ' ἦν πρὸς τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα κατευθῦ τείνον καὶ βάλλον, καὶ ὑπόθεσιν τοῦτον πεποιημένον· ἀλλὰ τί; παιδεία τις ἦν καὶ νομβεσία τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν, ἀεισιλία τε καὶ κάλλιπια, κατὰ γε τὸ ἐμοὶ δοκοῦν, συντάττειν καὶ δημιουργεῖν, ὅροις δὴ τισι καὶ κανόσι κεχρημένους τοῖς ἐκ τῆς ἐπιστήμης, καὶ πρὸς τοὺς πάλαι θαυμασιόους ἐκείνους ῥήτορας καὶ ἡγεμόνας ἡμῖν τῶν λόγων τὸν ᾗλον ἔχοντας καὶ τὴν σπουδὴν πᾶσαν.

Καὶ δὴ γ' ἐπὶ ἡλθέ μοι τοῦθ' οὕτω συντάξαι καὶ σπουδάσαι, κατὰ τρόπον τόνδε.

Καθηγμένων ἐμοὶ καὶ παιδευτῆς καὶ μουσιαγωγῆς ὑπῆρξε καὶ διδάσκαλος μέχρι πατρός τοῦ κατ' αὐτόν βίου (εἶθε δ' ἦν καὶ ἐμοὶ καὶ διὰ βίου πάντος! καὶ ἡγάπων ἅς αὐτῷ αἰεὶ παῖς εἶναι καὶ μαθητῆς) ὁ πολλὸς ἐκείνος τὴν σοφίαν, πολλὸς καὶ τοὺς λόγους, τὸ μέγα θαῦμα τοῦ κατ' ἡμᾶς βίου, ὁ πάνυ Γρηγόριος, ὃν πατεῖς μὲν ἠνεγκε Κύπρος (1), εἴτ' ἦν τῆς οἰκουμένης ἀπάσης χειροτόνηθείς ἀρχιερεὺς (2) καὶ διδάσκαλος. Ἐκεῖνῳ συνέβη περὶ λόγους, ὥς μὲν ταῦτά τῷ ὁμωνύμῳ (3) καὶ πάντων ἐπέχεινα καὶ τῶν πάλαι λόγου δυνάμει καὶ σοφίας ἄλλης τε πάσης καὶ τῆς γε ἀνωτάτω, καὶ ὅση θεολογικὴ καὶ ὕψη καὶ βάθος ἐρευν-

(1) De Gregorio Cyprio quum agerem t. 1, p. 313, hæc Chumni verba adduxi.

(2) Innuitur Gregorii patriarchæ Constantinopolitani digni-

tas. Peculiaris est illius patriarchæ titulus, ὁ οἰκουμανικός. Conf. Cruzii Turcogr. pag. 507, &c.

(3) Gregorio scilicet Nazianzeno.

καὶ (1) οἷδε τῶν ἀποκρύφων τῆς ὑπερυσίου φύσεως καὶ θειότητος, ὡς δ' ὀναγία ἐκείνη καὶ κατὰ διάμετρον εἰπεῖν (2) διεννηχότα καὶ ἀλλήλων διεσπικνότη. Ἐκεῖνος γάρ, οἷον πυρίπνους τις ὢν ἐξ ἐπιπνοίας τῷ Πνεύματος, καὶ ἐπ' ἐκκλησίας ἦν λαλῶν, καὶ πάντ' ἦν ἀναλίσκων καὶ ἀποτεφρῶν (3) τὰ ταῖς ἀντιθέτοις γλώτταις καὶ δεδομένα καὶ κακῶς τοῖς ὀρθοδόξοις παρεισφειρόμενα. Καὶ κάλλος ἦν ἐπὶ τῆς γλώττης ἐκείνης καὶ χάρις, ὡς ἐπ' οὐδενὸς τῶν ἄλλων καὶ μεγάλ' ἀτρία ἐπὶ λόγοις φρογνάντων παλαιῶν ἐκείνων καὶ θαυμασιῶν ἀνδρῶν ἔσθιν εὐρεῖν. Ἦν δ' ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐκείνης καὶ ῥυθμὸς πάντ' ἀεισιος (4), πρὸς ὃν ὢν ὑσιέρις τινὲς ἀπιδόντες, καὶ ἦχον ἦχῳ παραβάλλοντες, τῶν ἄλλων καλῶν ὑπερφυῶν δὲ τιτων ὄντων μηδὲν μήτε συνιδεῖν, μήτε ζηλωσαι καὶ μιμήσασθαι, δυνηθέντες, ἐκ τῷ παντὸς ἐπεσον, ἐπὶ μόνη συμφόρησιν λέξεων, καὶ τούτων ἀγενῶν καὶ ἀχρεῶν καὶ μηδὲ τῶν γραμμάτων ἐφικνουμένων, τὸ πᾶν τῆς σπουδῆς προσδεδαπανηκότες, ὡς περ τινὲς νεοσοὶ πῆρωματος παντὸς δίχα πρὸς αὐτὸν δι' αἰθέρος

(1) Respexit Pauli verba 1 ad Cor. II, 10 : τὸ γὰρ πνεῦμα πάντες ἐκινῶ καὶ πρὸς βαθεῖαν τοῦ Θεοῦ.

(2) Refero εἰπεῖν ad συνέστα. Puto tamen verbum aliud excidisse cum συνέστα jungendum, significareque εἰπεῖν, * ut ita dicam *, quo modo εἰπεῖν saepius Chumppus adhibet; sic interpuncta sententia : καὶ κατὰ διάμετρον, εἰπεῖν, διηκν. . . Cf. n. seq.

(3) Eadem verba junxit pag. 358 Conferam Epistolae locum

inter ineditas decimae tertiae : παραπλημνῆτα, καὶ φαίνονται μόνον ὅλας διὰ κρυπτοῦσας. . . τοῦτο κατεῖν, ἀλλὰ καὶ ποταμὸς δὲ πρὸς ὅλα πρὸς, εἰπεῖν, ἔλαττο, ὁμοῦ μὲν καπαλύζοντες, ὁμοῦ δ' ἀποφροῦντες ποταμὸς αὐτῶν καὶ γλώσσας καὶ πρὸς. Conf. pag. 245, n. 1, locus Gregorae.

(4) Non παρτέλεις. Cf. t. II, p. 294, n. 3; t. III, p. 181, 16. Basilus Epist. extr. 216 : τὸν πᾶν ἀείων ἀνδρα Τριτόντων.

περιπλάμενοι κατ' ἴχνος βαλίνειν καὶ διώκειν διαπλανώμενοι· καὶ τοσοῦτο μόνον ἔκεινοι τοῦ γε ζήλου καὶ τοῦ μεταθεῖν ἀπάναντο. Οἱ δὲ νῦν, ἐφ' οὗπερ ἔφην ἐμοῦ παιδευτοῦ καὶ διδασκάλου, πόσον καὶ οἷον κακῶς ἐζηλωκότες εὐδοκμήκασιν!

Οὗτος, πάντα παρεωρακώς τὰ τῶν ὧν ἔφηνεν νέων καὶ κακοδαιμόνων ῥητόρων, ἔκει γὰρ πρῶτως ἔβλεψεν, ὅποι δὲ ῥητορικῆς ἐπιστήμη καὶ τέχνη ἐπὶ τοῦ ἀρίστου καὶ καλλίστου, καὶ τοῦ γενναίου καὶ ἀσφαλοῦς ἔσθικε, καὶ πρὸς ῥήτορας ἐκείνους εἶδε τοὺς πάλαι, Πλάτωνα, Δημοσθένεις, Ἀριστοίδους (1), οἷς γὰρ δὴ καὶ ἐπὶ πλεόν αἰεὶ προσανεῖχε, καὶ τοῖς ἐκείνων προσφυῶς ἡμιλλήσατο.

Καὶ ταύτην ὁδὸν περὶ λόγους ἀγαθὴν τέμνων, τρέχειν τοῖς ἄλλοις ὑπέδειξε. Καὶ οἱ μὲν εὐφυῶς ἔχοντες, ἱκανῶς καὶ πρὸς τὸν δρόμον, κέτοπιν ἔδραμον τοῦ περὶτρέχοντος, μή τί γὰρ παντάπασι τοῦ παιτὸς ἀπολιμπανόμενοι· οἱ δὲ μή τί γὰρ φύσεως τυχόντες ἀποχρώσεως, καὶ μελέτης καὶ (2) ῥητορικῆς ἐπιστήμης οὐχ ἱκανῶς ἐσχηκότες (τούτων δ' εἴ τίς τινος ἀπολείποτο, καὶ, Πλάτων φησὶ (3), τοῦ παιτὸς ἔστιν ἀπολιμπανόμενος), ἐπὶ τραχύτητος ὠλισθήσαν καὶ κρημινούς, τὴν ἀναγνίσαν παντάπασι κατὰ διάμετρον, ὡς ἔφηνεν (4), τοῖς πρῶτοις μὲν τούτων, νέοις δ' ἔκεινοις ῥήτορι μετὰ τοὺς πρῶτους καὶ ἀρίστους,

(1) In orationibus Gregorii Cyprii, quas edidi t. 1, nonnulla imitationis Aristodem vestigia indicavi.

(2) Inserui καὶ.

(3) Plato Phædr. § 190: οἱ μὲν

οἱ ὑπάρχει φύσεως ῥητορικῆς εἶναι, ἔστιν ῥήτωρ ἐκ φύσεως, περὶπλαῖον ἐπιτέλει καὶ καὶ μελέτην· ὅπου δ' ἂν ἑλλείπῃς τούτων, πάντα ἀπλήρως ἔσθ.

(4) Pag. 368, 3. — Forsan excidit καὶ ante κατὰ.

τούς παλαιούς σκείνους φημί, μετὰ πολλῆς γε τῆς πλάνης καὶ τῆς τοῦ καλοῦ ἀποπίωσέως, δραμόντες, ἀσάφεια ἀμύθητον ὅσῃ ἐν τοῖς λόγοις ἐπιτηδεύοντες, καὶ ῥοφᾶν τινὰ καὶ ὀμιχλῶδη νοήματα γεννῶντες, ταῦτ' ἐκ σκότους αὐθις περιβάλλουσι φράσεων, ἑλληνικῆς ὄντα πόρρω που γλώττης καὶ φωνῆς, καὶ μηδὲν ταύτῃ σαφῶν μηδὲ γνωρίμων οὐσῶν. Εἴτα διαβάλλουσι μὲν σκείνους τοὺς πάλα, ὡς κατ' αὐτοὺς ῥητορεύοντες· διαβάλλουσι δὲ τὸν ἐμὸν διδάσκαλον, ὡς αἴτιον αὐτοῖς τῆς πλάνης ταύτης γενημένον.

Τί γρὺν ἐγώ; Βοηθῶ μὲν σκείνοις· βοηθῶ δὲ καὶ τῷ καθηγεμῶνι τῶν λόγων ἐμοί. Καὶ γρὺν ἢ ἄμυτα ἐκ τῆς σφῶν σκείων φωνῆς καὶ γλώττης.

Καὶ ἄγετε (1) δὴ μοι, Μοῦσαι τῶν νῦν ῥητόρων, τὰ παρ' ὑμῶν καὶ τὰ παρ' σκείων παρέλληλα θέμεναι, ἀμιλλήσασθε μέχρι θανάτου. Καὶ τι πλεον καὶ ἄμεινον ἐρεῖν ἔχητε, ὑμῶν ὁ σίεφατος, καὶ δὴ γε κρατεῖτε· εἰ δὲ τό γ' ἐξισοῦσθαι καὶ παραπλήσια φθέγγεσθαι ἀποχρῶν ἐστί· ὑμῖν εἰς φιλοτιμίαν, ἐπιδείξασθε, καὶ ἀποχρη γ' ὑμῖν νικᾶν τοὺς ἄλλους καὶ τούτω. Πλάτων γρὺν οὗτος (2)· Δημοσθένης σκείνος· ὁ δ' Ἀριστοίδης, καὶ κατάλογος οὐκ ἀγενής ὁ τῶν βεβωμένων ἀνδρῶν τούτων· καὶ πάλα καίμειοι αἰεὶ λέγουσιν ἐν ταῖς βίβλοις, ἃς δὴ χρὴ ἀελίσσασθαι, καὶ λέγειν μὲν ἐξ αὐτῶν, λέγειν δ' ἐκ τῶν ὑμετέρων, καὶ ἡμᾶς, εἴ γ' εἰς ἀκροατὰς δέχεσθε, ἀκροᾶσθαι.

(1) Platonis imitatur locum nobilissimum e Phaedro: ἀγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι.....

(2) Adesse fingit Platonis aliorum volumina, unde, ut apud iudices, loca recitentur.

Καὶ τοίνυν ἀκροώμεθα, Πλάτωνος μὲν οὐκ ἀμαθῶς, οὐδὲ γε Δημοσθένους, οὐτ' ἄλλου του τῶν κατ' ἐκείνους· ὑμῶν δ' ἐπαίνομεν οὐδὲν οὐδεὶός. Πῶς δὴ τοῦτο; ἀμαθεῖς, ἴσως ἐρέϊτε, ὄντες καὶ οὐχ ἐπόμενοι. Ἀλλὰ μὴν Πλάτωνί γε καὶ Δημοσθένει καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς κατ' ἐκείνους ἐπόμεθα. Τί λοιπόν; ἢ δὲ γε κρείττω ὑμᾶς καὶ ὑψηλότερα τῶν ἐκείνοις ἐγνωσμένων εἰδέναι καὶ φθέγγεσθαι, καὶ οὕτως ἡμᾶς ἀποτυγχάνειν, ἐκείνων ἐπιτυγχάνοντας· ἢ, τό γε λειπόμενον, αὐτοὶ γ' ἡμᾶς διδάξατε, εἴ τι σαφές εἰπῇν ἔχετε καὶ διδάξαι.

Ἀλλὰ μὴν καὶ παρ' ἃς ἡμεῖς ἴσμεν περιόδους, ἀφημεριὰς (1) ὅσας καὶ τετταίαις καὶ τεταρταίαις, ὑμεῖς φατέ καὶ πάνυ τι διισχυρίζεσθε ἑτέρας περὶ λόγους εἰδέναι καὶ περὶ αὐτάς κατατείνεισθαι, ἡμῖν καθάπαξ ἀγνωσμένας, οὐκ οἶδα πότερον κρείτίους πάσης ἰατρικῆς τέχνης οὐσας καὶ θάνατον ἐμποιοῦσας τοῖς μὴ θνήσκουσι λόγοις· ἢ φαρμάκοις τισὶν ἐξεμετικοῖς ἔσθιν ἀποκενῶσαι τὸ πολὺ τῆς συμφορηθείσης φθαρτικῆς ὕλης, καὶ ὑμῖν ἀπαλλαγὴν πράξαι τῆς καχεξίας καὶ τοῦ πάθους, καὶ δύναι τι ἐλεύθερον καὶ ὑγιὲς ἀναπνεῦσαι;

Φεύγμεν, λέγετε, καὶ τὰ περὶ τὰ καὶ μακρὰ καὶ διεσπαραμμένα τῶν ἐν τοῖς λόγοις πλοκῶν, τὰς τῆς γραμματικῆς δεδιότες ἐλίξεις, μὴ ταύταις ἀλῶμεν· ὑμεῖς δὲ θαρρόνεις ἐμφιλοχωρεῖτε καὶ ἀπομνησκέσθε καὶ πολλῶν γε ῥέετε τῷ θράσει· ἔστιν ὅτε καὶ νεανειούμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ πολλάκις ἀναλαμβάνοντες, ὡς ἱκανῶς ἔχοντες ἄλλως καὶ ἄλλως ταῦτα διατιθέναι, καὶ ταυτο-

(1) Codex na.

λογζῶντες, ἐφήδεσθε, μή τί γε τοῦτο μὴδὲ τῷ Πλάτωνος ἀποδεχομένου ἐν τοῖς πρὸς Φαῖδρον διαλόγους τὰ τοῦ Λυσίου προβεβλημένον (1). εἴ τί γε χρὴ τὰ παρ' ὑμῶν τοῖς Λυσίου παρεξετάζειν, παντάπασιν ἀπολειπόμενα καὶ μὴδὲν ὄντα πρὸς τὴν ἐκείνου ῥητορικὴν. Ἐγὼ γάρ οὕτω γε ὑμᾶς οἶδα ῥαδίως τῶν τοιούτων καὶ σώους ἀπαλλαττιζομένους, ὥστε δὴ καὶ συχνὰ περιολισθαίνοντας ὡς περὶ τέλμα γε εἶναι σκώληκας ἰλυσσώμενους (2), καὶ πολλὰ ὑμῶν εἶναι τὰ θραύσματα καὶ συντρίμματα, αὐτῆς δὴ ταύτης, ἧς λέγετε, γεσθηματικῆς ἐπιλαμβαομένης συχνὰ καὶ δὴ γε σιζούσης.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ καπηλίδας παρειαγάγετε, λευκάς καὶ διαφανεῖς τὰς φιάλας προβαλλομένας καὶ τὸν ἐν αὐταῖς εὐώνως περιεσπόμενοι οἶνον· καὶ οὐ τί γ' ὑμεῖς βούλεσθε κατ' ἐκείνας τῆς λόγους πιπράσκειν ὀβολῶν δὴ τινῶν ὀλιγίστων· ἀλλ' ἐν σκότει γ' ἐνθαλαμεύοντες ἀποκρύπτετε, καὶ μεγάλων ἀξιούτε τούτους τιμῶν, οὐκ ἐκ τοῦ λαμπροῦς καὶ τιμίους αὐτοὺς εἶναι, ἀλλ' ἐκ τοῦ συγκαλύπτειν καὶ τόποις ἀφελγέσι συκρύπτειν· ἡμᾶς δὲ, τοὺς ἡμῶν αὐτῶν διαλευκαίνοντας καὶ μάλα τι εὐκρετεῖς κερνῶντας,

(1) Plato Phædro 5 23: καὶ δὲ οὐ μοι ἰδοῦν... . δις καὶ τρίς τὰ αὐτὰ εἰρηκίαι, ὥς οὐ πάνυ εὐπερὶ τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ... καὶ ἐφαίνον δὲ μοι πικρύνειν ἐπιδικτούμετος ὡς αἴος τι ὅν, παντὰ ἰπρώς τε καὶ ἰπρώς λέγον, ἀμφοτέρως εἰπὼν ἀεὶ τε.

(2) Cleomedes II, c. I, p. 112, Epicurum ad suas ire meretri-

culas jubet, inter quas multa faciunt foeda, καθάπερ περ σκώληξ ἐν πᾶν ποτηρῷ τε καὶ κοπρώδι βορβόρον καλεσθούμετος. Ibi in Bakii nota locum legi Clementis Alexandrini, quo uitar: οἱ δὲ, σκώληκων δίκην, περὶ τέλματι καὶ βορβόρους, τὰ κδοτῆς ρένυματι, καλεσθούμετοι. Junxit τέλμα et ἰλυσσάδαυ Ἐλιανος H. A. VIII, 14.

ἀχρείους γε ποιεῖν τούτους λέγετε καὶ ἀξιούτε κατα-
πεπατῆσθαι. Καὶ θαυμάζω δὴ ἐγὼ καὶ ἄλλαμα ὑμᾶς
τοῦ σοφίσματος, οὐ τῆς ἀληθείας οὕτω γε πιθόσης,
ἀλλ' ὅτι σοφιστικῶς εὖ μάλα λέγετε. Καὶ γὰρ οὐ
τούτου γ' εἵνεκα κρύπτετε, καὶ φεύγετε τὸν τῶν κα-
πηλίδων τρόπον, ἀλλ' ὅτι μηδεὶς οὐδενὸς ἂν πρίαίτο,
οὐδ' ἂν πολλοὺς αὐτοὺς τροβάλοιθε καὶ κατὰ ποτα-
μοὺς ἐκχέετε ἄν.

Εἶτα τί; μετὰ τὰς τὰ εὐῶνα ταῦτα καπηλευο-
μένας, Θυκυδίδης ὑμῖν ἰστορῶν εἰσάγεται καὶ δημηγό-
ρων, λεόντειόν τι ἐπιδεικνύμενος, καὶ διαβάλλεται γε
τὰ γὰρ πιθήκων κινήματα καὶ βατράχων πηδήμα-
τα παραβάλλετε τοῖς ἐκείνου σκιρτήμασιν.

Εἶτα ὁ Δημοσθένης, καὶ οἱ τῶν λόγῳ, οὓς ἔσσι μὲν
καλέσαι Δημοσθενικούς, ἔσσι δὲ καλέσαι πολιτικούς·
ἄμφω γὰρ ταῦτα λέγετε καὶ εἶναι αὐτοὺς καὶ ὀνο-
μάσθαι. Καὶ διαφέρει μὴδὲν, πολιτικούς εἰπόντας, αὐ-
τὸς γ' εἰπεῖν τὸς Δημοσθενικούς, καὶ αὖθις, Δημοσθε-
νικούς εἴ τις ἐρεῖ, τὸς ἀκρόασις μὴδέναι ἄλλως εἶναι
νομίσαι ἢ πολιτικούς. Καὶ καλῶς λέγετε καὶ πρὸς ἡμῶν
γε ταῦτα, εἴ γε καὶ τῷτο προσθείητε, ἀληθὲς ὅν, ὅτι
καὶ καθαροὺς καὶ σαφεῖς καὶ εὐχρινεῖς οὐδένας ἄλλους
λόγους ἔσιν εὐρεῖν οὐτ' εἰπεῖν ἢ αὐτοὺς τοὺς τοῦ Δη-
μοσθένους λόγους. Πῶς γὰρ (ὦ πρὸς τῆς ἀληθείας καὶ
πρὸς αὐτῶν τῶν λόγων!) ἔσσι πρὸς πόλιν ὅλην καὶ
πρὸς δῆμον ὅλοι διαλεγόμενοι, καὶ ταῦτα περὶ πρα-
μάτων ἐχόντων αὐτῷ τῷ λέγοντι καὶ ἀποτυγχάνοντι
κίνδυνον, ἀσαφεῖς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, καὶ μὴ
μόνον ἀνδεῖς τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ τι καὶ ἐπαχθεῖς;
οὐκ ἔσσι ταῦτα, οὐκ ἔσσι.

Καὶ ἄγε δ' εἰς (1) μέσον, καὶ, ὡς ἐπὶ τοῦ δήμου τότε τῶν Ἀθηναίων, ἐφ' ἡμῶν τῶν τῶν περὶ λόγους ἐχόντων, ἀνάγνωθι· λέγε δὴ καὶ τὰ τῶν τῶν ῥητόρων τῶν εἰς σκείνον, ὡς φασί, βλέπόντων, καὶ δὴ γε λεγόντων καὶ ῥητορευόντων. Καὶ οὕτως σκείνου γ' ἐκπρίπτωμεν ὡς καὶ τούτων διαμαρτάνομεν, λῆρης τὸ καθ' ἡμᾶς πᾶν, καὶ τὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ τούτων κρατεῖται· εἰ δ' ὕβρις εἰς σκείνον πολλὴ καὶ σφόδρα πολλὴ τὸ ταῦτα λέγειν καὶ μαρία δὴ πού γε σαφές, σιγᾶν πάντως ἄμεινον ἢ περὶ τῶν τοιούτων ἐθέλειν ἀγωνίζεσθαι καὶ δισχυρίζεσθαι, καὶ τὰ γ' ἐναντία παντάπασιν καὶ τὰ μηδὲν ὄντα ἢ φαῦλα ὄντα σπουδάζειν ἐξισοῦν τοῖς οὖσι καὶ λαμπρῶς οὖσι, καὶ τοῖς γε τοσοῦτον πλείστοις ὅσον πάντων, εἰπεῖν, προέχουσι καὶ μεθ' ὑπερβολῆς ὑπερέχουσι, καὶ μηδεὶς αὐτῶν μὴτ' εἰς μίμῃσιν μὴτ' ἐγγὺς μηδαμῶς ἥκοντος.

Ἄλλὰ μὴν καὶ ῥήτορας λέγετε γενέσθαι πάλαι ποτὲ ἀφελεῖς καὶ ὑπέρβους, καὶ τὰ σκείνων τῶν ἀγορευομένων διαφέρειν μηδὲν, καὶ πᾶσιν ἐξ ἴσου σκεῖσθαι λόγων εἰδόσι σεμνότητα καὶ μή· ἕτεροι δ' αὖθις αὐτοὺς παρωσάμενοι τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσήγαγον, σεμνὰ δὲ τινα καὶ βέλτιστα καὶ τοῖς συνεισὶν ἐπὶ πολὺ ἀρριστεύοντα. Καὶ τί δὴ τοῦτο ἡμῖν πρὸς τὴν νῦν ἀγωνίαν, εἴ τινες τῶν πάλαι κρείττους τῶν χειρόνων ἐγένοντο, καὶ τὰ σκείνων σαβρὰ μεταβαλόντες τοῖς παρ' ἑαυτῶν ἐξευρημένοις ἐτόνωσαν; οὐ τί γε καλῶς, οὐδ' ἰσχυρῶν ἡμῖν τοῦτο προφέρετε. Συμβαίνει γὰρ ταῦτόν, ὥσπερ ἂν εἴ τινες ἐκλυτοὶ οἶνον καὶ γλίσχρον καὶ ἀνδρ' γ' ἐξιώμενοι (ὅκα γὰρ τοῦ σοῦ γυμνασίου

(1) Forsan δὲ sic.

καὶ τῶν σῶν καπηλίδων τῷ παραδείγματι χρῆσομαι),
 Φαρμάκοις δὲ τισιν αὐσπρεστέροις ἀναμίξαντες ἀγα-
 θὸν χρῆσθαι γε αὐτὸν ἐποιήσαντο, οἱ δὲ παραλαβόν-
 τες καὶ ταῦτο νομίσαντες τὸ αὐσπρεθὲν τῷ πικρῷ, τῇ
 ἀλόῃ τοῦτον κερῶσαντες, ἐδίδουν πίνειν τοῖς τὴν γαῖ-
 σιν ὑμᾶίνουσι καὶ μάλα τι εἰδῶσι τί μὲν αὐσπρεθὲν, τί
 δὲ πικρὸν, καὶ τὸ μὲν προσιεμένοις, τὸ δ' ἀπαται-
 νομένοις καὶ τὴν πικρίας γε φεύζουσι.

Οὐ μὲν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, μέρος ἐν ᾧ ἐγκαλῶ-
 μεθα, τῆς ἀνελικίας ἐνέχεα καὶ ἀμαθίας ἡμῶν, οὕτως
 ἐσμέν οὐκ βραχέσι ἀπολυσάμενοι· εἰ μὲν οὖν ἀπο-
 χράντως· εἰ δ' οὐν, καὶ τὰ πλείω προσθήσομεν. Οὐ
 γὰρ πολλὰ λέγειν καὶ φιλοεικεῖν ἡμεῖς, ἀλλ' ἱκανῶς
 ἀποδείκνυμαι μόνον, σπουδάζομεν. Δεύτερον δὲ τῶν εἰς
 ἡμᾶς ὑβρισμάτων, ὅτι τοῖς Ἀριστοτέλους βραχέα
 τινα καὶ πλημμελῶς ὁμιλοῦμεν, καὶ μηδ' ἔστιν ἡμῖν τὰ
 ἐκείνου βιβλία μήτ' ἐξ ὀνόματος πάντ' εἰπεῖν, μήτ'
 εἰς ἀριθμὸν δεῖναι. Σὺ δ' ἔχεις τὰ ὀνόματα εἰδώς,
 ἔχεις δὲ τὸν ἀριθμὸν εἰπεῖν; Ὡς ὑπέρευγε τοῦ πλεον-
 εκτήματος καὶ αὐχήματος! ὑπέρευγε καὶ τῆς φιλοτι-
 μίας! καὶ δεῖ γε σὴν εἰκόνα καὶ σῆλην χρυσῆν, οὐκ εἰς
 Δελφοὺς, ὡς οἱ ἐννέα τῶν Ἀθηναίων ἀρχόντες, ὑπὲρ
 ὅτου ἂν καὶ χαρίσασθαι βούλοιντο, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Πέ-
 ρεπάτου πρὸς θαῦμα σῆσαι. Καὶ σῆθι σφυρήλατος,
 τοιούτου γ' ἐπιγραμματος μετέχων· « Οὗτός ἐστιν
 » ὁ πάντ' ἐξ ὀνόματος τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους βιβλία
 » εἰδώς ἀριθμεῖν καὶ καλεῖν. » Πρόσθες ὅτι καὶ πλῆτος
 ἐσὶ σοι ταῦτα λαμπρὰς πανταχόθεν ἐρανιζομένα
 καὶ ἀποτιθεμένα. Καὶ αὖτις πρόσθες ὅτι δὴ καὶ μετ-
 εγγράφεις καὶ μετατάττεις ταῦτα καὶ μεταποιεῖς, ὡς

καὶ πλείοσι δὴ τινες ἄλλοι (1) σπουδὴν ἐποιήσαντο, οὐκ οἶδ' ὅ τι βουλόμενοι καὶ τί γε πραγματευόμενοι, πλὴν τοῦ δοῦναι ἀριστοτελικούς αὐτοὺς εἶναι, οἱ μὲν καὶ ὡς ἀληθῶς ὄντες, οἱ δὲ δοῦναι ἐφευρισμένην εἰκὴ καὶ μάτην θηρεύοντες.

Ἔτι ῥησιδίοις τοῦ Ἀριστοτέλους φασὶ λέγειν σε περιτυχόντας ἡμᾶς, τούτοις δὲ καὶ συμπλέεσθαι καὶ προσπαλαίειν καὶ ἀντιθετικῶς αὐτοῖς φέρεσθαι, καὶ εἶναι δὴ πούθεν τοῦτο τετυφῶσθαι καὶ μεμπνέειν ἀντικρυς καὶ παραφρονεῖν. Καὶ τί δὲ σοι βούλεται τὸ ῥησιδίοις; πότερον μὲν ἔχουσι νῦν, μὴδὲ τι συλλελογισμένοι καὶ ἀποδεδειγμένοι ἐν σφίσι αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς ἦχον μόνον καὶ πληγὴν ἀέρος ἐξηγεῖσθαι, ὅποια δὲ καὶ τὰ τῶν ἄλλων νῦν, ἵνα μὴ λέγω τὰ σά; ἢ δὲ καὶ νοήματά εἰσι καὶ ἐπιχειρήματα ἐν αὐτοῖς, ἀποδείξεις ἔχοντα πραγμάτων ζητουμένων, καὶ μή τί γε τοῖς πᾶσι δεδομένων, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῶν ἂν Ἀριστοτέλει; Εἰ δὲ τοῦτο, πάντως δὲ τοῦτο, τί μὴ αὐτὸ λέγεις τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους δόγμα, πρὸς ὃ δὲ καὶ αὐτός εἰμι ἀντιλέγων, καὶ δὴ γε συνηγερεῖς μὲν αὐτῶ, ἐλέγχεις δ' ἐμέ;

Οἷον τί λέγω; Πέμπτιον φησὶν οὐρανός (2) σῶμα πρῶτον καὶ ἀπλὸν, τὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι σῶμα, ὅτι δὲ, τῶν ἄλλων πάντων εὐθὺ φερομένων ἄνω ἢ κάτω, βαρέων ἢ κούφων ὄντων, οὗτος δὲ μόνος φέρεται κύκλῳ καὶ ἀεὶ περιδινεῖται, ἀεικινήτου καὶ τῆς σφαιρικής καὶ κυκλικῆς κινήσεως οὔσης· ἐγὼ δ' οὐ τίθε-

(1) Vide Fabricium Biblioth. Græc. t. III, p. 292, de fatis codicum Aristotelis.

(2) Vide Aristotelem pluribus hanc sententiam tractantem libris De cælo.

μαί (1) τῷ δόγματι τούτῳ (2), οὐδ' εἶναι λέγων ἑτέρον οὐδὲν τῶν πρώτων καὶ ἀπλῶν τεσσάρων σωμάτων, οὐδέ γε πέμπτον, καὶ πρὸς ἑσος, εἴπω, ἀπαντῶν εἰμί (3), καὶ λύων τὰς ἐκείνου θέσεις, ἀναλύων ἅμα καὶ τὰς ἀποδείξεις. Τί γάρ μιν καὶ αὐτὸς τὸν ἴσον τρόπον ἐμὲ διελείχεις, καὶ πολλή σοι δὴ που ῥασίωται, ἐμοῦ γε πρὸς Ἀριστοτέλην ἀγωνιζομένου ἢ καὶ πρὸς Πλάτωνα, ὑπὲρ ἀμφοῖν σε τοὺς ἐλέγχους εὖ μάλα καὶ κράτιστα πρὸς ἐμὲ ποιῆσθαι. Καὶ δὴ γενοῦ γ', εἰ βούλει, ταύτης τῆς ἀγωνίας, καὶ πρὸς τὰ ἐμὰ βάλλε συντάγματα τοῦτον τὸν τρόπον, πολλά γε ὄντα. Περὶ κόσμου φύσεως (4), Περὶ τῶν πρώτων καὶ ἀπλῶν σωμάτων, Περὶ γῆς, ὅτι ταύτης κατ' αὐτὴν οὐδὲν καὶ ὅσον δὴ ταύτης ἐπέκεινα πᾶν ἐστὶν ἄνω, Περὶ ὕλης καὶ ἰδεῶν, ὅτι μήτε τὰ εἶδη πρὸ τῆς ὕλης, μήτε ἡ ὕλη τούτων χωρεῖς, ἀλλ' ὁμοῦ ταῦτα, Περὶ λογικῆς καὶ ἰοεῶς ψυχῆς, Περὶ σωμάτων ἐγέρσεως, Περὶ θρεπτικῆς αὐθις καὶ αἰσθητικῆς ψυχῆς καὶ τῶν κατὰ ταύτας κινήσεων, Περὶ ἀέρος πατασσομένης καὶ τῇ πληγῇ ταύτῃ ψυχρανομένης (5), καὶ Περὶ τοῦ κατὰ ἡμᾶς δὴ πού γε εὐσεβὲς δόγματος, οὐ πῶς εἰ μόνον, ἀλλὰ καὶ φυσικαῖς ἀποδείξεσιν ἀποδεδειγμένου,

(1) De πῶς μαί in assentiendi sensu jam non semel est a me monitum: vide pag. 356. Chumous Epist. inedita 155: πῶς πῶ Πλατωνος λόγους πῶς μαί ὁρῶς ἐξέωσι, καὶ ποσὶ μαί πῶς μαί.

(2) Puto Aristotelis opinionem impugnasse Chumum in opusculo De primis ac simplicibus

corporibus, quod exstat in codice 2105.

(3) Eadem loquutione rursus utetur sub libelli finem.

(4) Exstat et hic Chummi libellus, sed initio truncatus, in eodem codice. Ibidem insunt et reliqua quæ memorat opuscula sua Chumous. Cf. t. 1, p. x.

(5) Quem librum edam p. 392.

ὕδωρ ἐπάνω τοῦ σιερρώματος καὶ ἀποτετάχθαι κατὰ τὴν πρώτην γένεσιν καὶ διαμένειν καὶ διὰ παντὸς εἶναι. Καὶ πολλά γ' ἔστι σοι βουλομένων καὶ δὴ δυναμένων, ἐπὶ τοιαύταις καὶ τοσαύταις ταῖς πραγματείαις καὶ τοῖς περὶ ταύτας ἐμοῖς γε σπουδάζουσι, εὑρεῖν τὰ γ' ἡμαρτημένα· καὶ ῥᾷδίᾳ γε διελέγξαις ἂν καὶ ἡμᾶς σωφρονεσίερος ποιήσας, καὶ τοῦ γε λοιποῦ παύσαις ἂν μῆτε Πλάτωνι περδιαλέγεσθαι, μὴτ' Ἀριστοτέλει, μὴτ' εἴ τις ἕτερος ἔστι μετ' ἐκείνους καὶ κατὰ σέ τῆς ἐκείνων σοφίας καὶ μετεωρολογίας ἐμπιπλησμένος (1).

Οὐ μὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ (2)· ἐγκεκλήμεθα δὲ καὶ ἀπόνοισιν, καὶ μάλα τι ἐγκεκλήμεθα, ὅτι τῶν ἄλλων αἰεὶ ταῖς βίβλοις προσφουομένων καὶ ταύταις γ', εἰπεῖν, προσίετηκότεν, ἡμεῖς, ὅλῃα καὶ βραχέα ταύταις ἐκκύπτοντες (3), νομίζομεν ἢ κατωρθάνειν τι σοφὸν καὶ εἰδέναι, ἢ κατωρθῶσαι. Καὶ πολλή γ' ἔστιν ὑμῖν ἡ φιλοτιμία περιρρέεσθαι μὲν πολλοῖς τοῖς ἰδρῶσι, μῆτε δ' ἐκσπᾶσθαι γ' ἐθέλειν

(1) Loquutio est Platonica: Platoni enim, Phædro § 120, Pericles, qui fuit Anaxagoræ discipulus, μετεωρολογίας ἐμπλησθής dicitur.

(2) Plutarchus Demosth. 4: ταῦτα μὲν ταύτῃ, κατὰ Πλάτωνα. Postrema duo verba deleri jubet Wyttenbachius, quod non sit credibile in re tantula auctorem formulæ fuisse a Plutarcho laudatum. Equidem aliter sentio. In laudato Platonis nomine aliquid ἀφιλοῦς sentire mihi videor, non indignum oratione Plutarchea.

Non ignoro criticum magnum cum Wyttenbachio facere; sed non juro in verba magistrorum.

(3) Fatetur Chumous, Epistola inedita 77, paucos se possidere libros: καὶ γὰρ δὲ ἐμολογῶ κακὸς εἶναι ἀσυνδότης περὶ λόγους, μὴ ὅς ποτε καὶ κάλλιστα κτησάμενος βιβλία... Ἀμαθὴς εἰμι καὶ παιδείας ἐστρημένος, τῶν παιδευόντων βιβλίων οὐκ εὐπορήσας... Σοφίας ἀκρίβεια καὶ τῆς ἀσφαλτοῦς ἐπικύματα, τῶν ἄλλων δὲ πᾶσι λαμπρὰν δίδωσι κηλημάτων ἐκ τοῦ περιττοῦς ἔχον τῶν βιβλίων.

μήτ' ἀπαλλάττεσθαι τῶν βιβλίων· ἐγὰρ δ' ἐκέينو
 πυνθάνομαι καὶ, ἀγνοῶν δὴ πού, μαθεῖν βούλομαι,
 τίνας γ' ἔνσκειν τὸ μοχθεῖν ὑμῖν τοῦτο καὶ πρὸς τί
 γ' ἐστί φέρων ὁ πόνος. Ἐπὶ παιτὸς γὰρ τοῦ σπουδα-
 ζομένου, καὶ γ' ἐπιτηδεύματος ἐπὶ παιτὸς καὶ πάσης
 ἐπὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης, δύο τινῶν ὄντων τῶν κατὰ
 τὸν τρόπον, τοῦ μὲν οὐ εἵνεκα, τοῦ δ' εἵνεκά του,
 καὶ ἐπὶ λόγων πάντως καὶ τῆς κατ' αὐτοὺς ἐπιστή-
 μης ὁ αὐτὸς ἐστί λόγος. Καὶ χαλκευτική μὲν εἵνεκά
 γ' ἐστί τοῦ χαλκεῦσαι καὶ χαλκευτὰ εὖ ποιῆσαι,
 καὶ οἰκοδομική τὸν τρόπον τοῦτον οἰκοδομῆσαι, καὶ γ'
 ὑφαντική καὶ σκυτοτομική ὡσαύτως· καὶ χαλκεὺς
 μὲν οὐδεὶς, ὃς μὴ χαλκεύει μηδ' ἐστί δυνάμενος τὰ
 τῆς τέχνης, οὐδ' οἰκοδόμος, ὃς μὴ ἐστὶν οἰκοδομῶν
 μηδὲ γε δεδύνηται ἐξ οἰκοδομικῆς εὖ ἔχον ἔργον παρ-
 ἔχειν· καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν τεχνῶν τοῦτον ἔχουσι τὸν
 τρόπον, καὶ οἳ γε ταύταις μεμελετηκότες καὶ κεχρημένοι
 οὕτως ἔχουσι καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Καὶ τοίνυν καὶ
 τοῦ ῥητορεύειν ἐπιστήμης οὕσης, καὶ τοῦ γε πείθειν ἐν
 λόγοις καὶ περὶ ὧν ἂν βάλοιτό τις ἀποδεικνύειν, ἐκεῖνός
 γ' ἐστί πάντως (1) ὁ καὶ ἐπιστήμην ταύτην εὖ μάλα με-
 μελετηκώς, καὶ δὴ γε μεμαθηκώς εἴτ' ἐν πλείονι εἴτ'
 ἐν βραχείῃ χρεῖνα, εἴτε πάνυ πεπονηκώς, εἴτε ῥᾶσις
 κατωρθωκώς, ὃς γε δὴ καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης ταύτης
 δεδύνηται, καὶ γ', ἐφ' οἷς λέγει καὶ ποιεῖ, ταῦτ' ἐστὶν
 ἐπιδεικνύμενος ἐφ' οἷς δὴ πού γε καὶ κατ' ὁδοί. Καὶ
 ἀγαθός γ' ἐστί καὶ σοφός, οὐχ ὅστις εἰκὴ καὶ μάτην
 μοχθεῖ, ἀλλ' ὅστις γ' ἐστί, ποιητής φησι (2), « πολλὰ

(1) Videtur uomen *ῥήτωρ* hic
 perisse, vel ante *ἐκείνους*.

(2) Pindar. Ol. II, 154: *σοφός*
ὁ πομπὰ ἰδὼς φύε. Quae Pindari

» φυᾷ εἰδώς· » καὶ αὖθις ὁ αὐτός (1)· « τὸ δὲ φυᾷ
» κράτιστοι ἅπαν· »

Καὶ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει. Τί δὲ καὶ λοιπὸν τῶν
ἐγκλημάτων; ἐπ' αὐτὸ καὶ γὰρ ἤκομεν ἤδη τὸ κε-
φάλαιον, οὗ γε χάριν καὶ ὁ πᾶς πόλεμος, καὶ οὐκ ἀνή-
σειν φασὶν οἱ παλόντες, μέχρ' ἂν ἀπάσας τὰς εὐ-
βύνας εἰσπράξωνται. Ἐστὶ δὲ τοῦτο τί; ἡ τῆς ἀσίρο-
νομικῆς ἐπιστήμης θεωρία, ἣν δὴ πασῶν τῶν ἄλλων
θεωριῶν καὶ ἐπιστήμῶν, πάντων δὲ καὶ τῶν μαθημάτων
ὑψηλοτέραν οὔσαι καὶ προέχουσαι, καὶ τοῦ Πλάτω-
νος ταῦτα δὴ ταύτη προσμαρτυροῦντος, ἔγωγ',
αὐτὸς ἀφυῆς ὢν καὶ δυσμαθὴς πρὸς ταύτην, οὔτε
νομίζω χρῆμα τοσοῦτον ὅσον δὴ καὶ Πλάτων φησὶν,
ἀλλὰ καὶ φαυλίζων εἰμὶ, καὶ μοίρας οὐ τῆς ἀείσης
καὶ θαυμαστῆς καὶ βελτίστης τιθέμενος. Ἐγὼ δ' ὅτι μὲν
κατώτερός εἰμι πάντων τῶν οὐρανίων καὶ χαμαὶ βλέ-
πω, καὶ μή τί γε τῶν ἐκεῖ σαφές καὶ καθαρόν ἰδεῖν
δεδνημένος, ὁμολογῶ καὶ πάνυ τι ὁμολογῶ, καὶ οὐκ
ἂν παραιτησαίμην· ἀλλ' οὐ τί γε τοῦτο ἀδίκημα,
δυσίυχημα δὲ μᾶλλον ἐμὸν καὶ τῆς ἐμῆς οὐκ ἀγαθῆς
περὶ τὰ τοιαῦτα φύσεως. Διὰ τοι τοῦτο καὶ πόρρω
ποῦ καὶ μακρὰν τῶν περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφούν-
των αὐτὸς ἴσταμαι. Ὅτι δὲ τήν τ' ἐπιστήμην ταύ-
την, καὶ τὴν περὶ αὐτὴν ἐσχολακώτας καὶ δὴ γε τὸ πᾶν
ἐξηκριβωκότας, οὐκ ἐξυμνῶν εἰμὶ καὶ μετὰ Πλάτω-
νος θαυμάζων, ἀλλ' ὥν μέρει τιθεὶς σπουδῆς φαύλης,
ὡς οἱ κατηγεροῦντες εἰσὶ διαβάλλοντες, τῆς τοιαύ-

verba recitari ab Apfine De me-
moris p. 2, edit. Morelli, nescio
an fuerit a Lyrici interpretibus

notatum. Quod si omiserint, re-
rum cardo non in hoc vertitur.

(1) Pindar. Ol. ix, 152.

της δὴ πού γε μαρίας οὐκ ἂν αὐτὸς φαίην ἂν οὐτ' εἶναι οὔτε γενέσθαι ποτέ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην θαυμάζων ὀκνέπληγμα, καὶ, εἴ τίς ποτε τῶν πάλας ἢ τῶν νῦν, ὡς ὁ Πλάτων βούλεται γε, ἐπέτυχεν, εἰ μὴ καὶ μοίρας τοῦτον θείην ἔγωγ' εἶναι τῆς κρείττονος, καὶ αὐτὸς λέγω, μαινοίμην ἂν.

Καὶ ἡμεῖς μὲν οὕτω περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἀσείρας θεωρίας ἐπεγνωκοτες ἐσμέν· σοὶ δὲ, τὰ πάντα ῥαδίως καὶ θρασέως τολμῶντι, ὅσον δὴ καὶ τοῦτο καὶ ὅσον τετόλμνται! Βλασφημεῖν ἡμᾶς λέγεις εἰς τὸ ὕψος· τίων δὴ τούτων; Κρόνου καὶ Διὸς καὶ Ἄρεως, Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀφροδίτης καὶ τῆς αὐτῶν πλάνης, καὶ Κελοῦ καὶ Ταύρου καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ τὸν ζωδιακὸν κύκλον καὶ λεγόμενων καὶ φαινομένων; Καὶ ὅρα δὴ ὅποι σε φέρει παρὶνέλχε τὸ θεοῦ τῆς γλώττης. Ποῦ γάρ καὶ περὶ τίνος ῥηθέντος τοῦδε τοῦ ῥήματος καὶ τολμήματος, σὺ, μετακλίνας καὶ μετενκιοχῶς, ἀξιοῖς λέγεσθαι; παῦσαι βλασφημῶν, ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐγκελῶν βλασφημίας τοῖς ἀπαιδεύτοις, ὡς ἐπιγράφεις, τῷ κομφῶ καὶ χαρίεντι λόγῳ, κοσμῶν καὶ μάλα τι κοσμῶν ἡμᾶς γε τοῖς σκώμμασιν. Ἀλλ' ἴσως ἤσθῃς γε καὶ αὐτὸς χαλεποῦ δῆπουθεν ὄντος καὶ πάνυ τι χαλεποῦ (1) τοῦ τολμήματος, καὶ παρσιτούμενος μὲν, μή τι δὲ πάντα θέλων ζημιωθῆναι τὸ λαμπρὸν τῷτο

(1) Amat hanc orationis conformationem Chumous, ut, asseverandi causa, nomen vel verbum repetat, adjecto πάνυ π vel μάλα π: cf. modo κομῶν..., et supra pp. 378, 13; 380, 18; atque t. 1, p. 394, 16, &c. Ipse in li-

bro de anima, quem edidit Crenzerus, pag. 456: οὐχ ὡς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν δίδεσται, καὶ οὐδέποτε οὐ μὴν οὐ παροσμείνεται ἀνεμολογούμεν αὐτῇ· codex 2105, p. 48, 1:..... ἡμῖν δίδεσται, καὶ μάλα π καὶ ἀληθῶς δίδεσται, καὶ οὐδ' οὐμενους πουσ...

πρὸς ὕψος καὶ ὑπερήφανον τόημα, οὐκ ἀφίης τὸ βλασφημεῖν, καὶ τὸ τοξεύειν εἰς οὐρανόθεν αὐτῆς προσίτης (1), ὑπομιμνήσκων τάχα καὶ τὸν σὸν ἡμῖν ἀπειλῶν Τοξότην, ὡς εἶπερ ἡμεῖς εἰς τι τῶν ἐν τοῖς ἀσίστοις ζώων, κριὸν τυχόν ἢ τὸν ταῦρον, τοξεύσομεν, αὐτὸς καθ' ἡμῶν εὐθὺς ἐπαφήσει πεπυρωμένα γε ὄντα ἐξ αἰθέρος τὰ βέλη, καὶ βάλοι ἅν συχνά τὴν φάρετραν ὅλην κενῶν (2). Ἴσως καὶ τὸν νῦν ἀγῶνα σὺ θαρρεῖς, βλέπων ὡς εἰς ἐκθέτον ὀπλίτην αὐτόν· ἀλλ' οὐ τί γε ἡμεῖς ὀρρώδουμεν· ὁ γὰρ Τροχόος εὐθὺς ἐπαρήξει γ' ἅν, ὀναγρία τῷ Τοξότη κενῶν καὶ χέων.

Εἶεν. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ θήσεις (3), καὶ τίνας ἅν μάλ·λοι νομίσεις (4) βλασφημίας, ἢ τοξείας οὐκ ἐφικνύμενης καὶ ὄντα πάμπαν ἀποτυγχανούσης; τὸ ποῖος λέγω; εἶπερ, Πλάτωνος λέγοντος (5) περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων ὅτι δεῖ ταῦτα κατάλληλα καὶ λόγον ἔχειν τινὰ πρὸς ἃ λέγονται; ἡμεῖς ἀγνοοῦντες Κρόνον μὲν ἀπὲρ Διὸς λαμβάνομεν, Δία δ' ἀπὲρ Κρόνου. Καὶ τί γένογ' ἅν ἐντεῦθεν ἐν τοῖς οὐρανόις, ἡμῶν οὐτως ὑποτοπαζόντων καὶ κακῶς δοξαζόντων; Ἄρης μὲν γὰρ, ἐρυθρότατος ὢν τῶν ἄλλων πάντων, εἰς τὴν αὖ τῆτό γε καὶ κληθεῖν, μεσσίος ὢν αἰεὶ θυμοῦ, καὶ ζέοντος αὐτοῦ τοῦ περὶ τῆς καρδίας αἵματος· καὶ γ' Ἑρμῆς, κατώτερος ὢν ἡλίου, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐγγυτέρως, καὶ εἴη γ' ἅν ὁμοῦ θ' Ἑρμῆς καὶ Ἑρμηνεύς ὑμῖν τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀφροδίτη δ' αὖ,

(1) Proverbum est de quo 1. 1, pag. 398.

(2) Conf. p. 368, n. 3.

(3) Eadem formula Diogenes Laert. 1, 104: πῶς οὐκ ἐπιλείπεται

ποῦ τίς; Chamaeus Epist. inedita 95: πῶς τίς; (πρὸς θεῶν!)

ἢ ἡμέτερον;

(4) Deesse ἀξίον videtur

(5) In Cratylō.

τῶν ἀειλαμπῶν ἄλλων ἀσπίρων πρὸς τῇ γῇ μᾶλλον οὔσα, τῆς θαλάττης δοκεῖ πως ὥς μητρὸς ἐξέχουσα, μεμητημένη τῶν ἐξ αὐτῆς ὠδίνων, καὶ μὴ τί γε βουλομένη ταύτης πόρρωτέρω ἀποφοιτᾶν καὶ δὴτ' ἀπαλλάττεσθαι.

Καὶ ταῦτα δὴ πού γε τῶν ὀνομάτων τάχ' ἂν τις φαίη τοῦτοι δὴ τὸν λόγον ἔχειν, καὶ κατὰ Πλάτωνά που ὀρθῶς ὀνομάσθαι· περὶ Κρόνου δὲ καὶ Διὸς, τί ἐρεῖτε; καὶ τίς ὁ λόγος τοῦ τρόπου καὶ τῆς χώρας καὶ τῆς πορείας αὐτῶν; Καὶ αὖθις εἴ τις αὐτοὺς ἀδυνάτω ἐναλλάξ θεῖτο, Δία μὲν ἀνώτερον Κρόνου, Κρόνον δὲ Διὸς κατώτερον, πῶθεν ἂν καὶ διδαχθεῖν, καὶ τίνος ἐκ λόγου, πείας δὲ καὶ ἐξ αἰτίας εἶναι, κατὰ δὴ τὴν ὀρθότητα τῶν ὀνομάτων, τὸν μὲν Κρόνον ὀρθῶς, τὸν δὲ Δία δοξάζων, καὶ μὴ τί γ' εἰς αὐτοὺς ἐξαμαρτάνων καὶ βλασφημῶν κατὰ τοῦτο, ἢ μὴ καλῶς μηδ' ὀρθῶς τοξεύων; Ἀλλ', οἶμαι, καλῶς ἂν εἴχεν ὑμῖν μᾶλλον μὴ τί γε μηδαμῶς τὰ λαμπρὰ ταῦτα καὶ καθαρά φῶτα καὶ κάλλη τοῦ οὐρανοῦ τούτοις καταχραίνειν τῶν αἰσχροῶν ὀνομάτων, καὶ εἰσποιεῖν καὶ ταυτίζειν τοῖς ὑποχθονοῖς ζοφώδεις δαίμοσιν. Ὅλως δ' ἡμῶν περὶ τῶν τοιούτων μηδένα λόγον πεποιημένων (οὐδὲ γὰρ εὖρις ἂν οὐδαμοῦ τῶν ἡμετέρων συγγραμμάτων καὶ συνταγμάτων, ἐπεὶ μηδὲ μέλει γ' ἡμῖν περὶ οὐδενὸς τούτων, ὅτι μηδὲ περὶ ἄλλου του τῶν μηδὲν χρησίμων, καὶ περιττῶν καὶ κενῶν), ἀλλ' ὥν ἑτέροις τὴν σπουδὴν ἔχοντων, τί τοὺς παρ' ἡμῶν, οὓς ἐπὶ σεαυτὸν αὐτὸς ᾄθει, ἀντιπάλους λόγους αὖθις φεύγων καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς πάλιν, ἐπὶ τοὺς ἀσπίρας ἀναχωρῶν ἀποτρέχεις πλασμένους καὶ σε μάλα τι πλανῶντας, καὶ

δὴτ' ἐπὶ τῇ σὴν κατ' αὐτοὺς περὶ χωρεῖς ἡμαρτημένην καὶ οὐκ ἀπλανῆ δόξαν, ἐπὶ ἅπολον, ὡς εἰπεῦ, ἀσβεστομικρὴν ἀσπίδα περὶ βελήμενος, κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἐκείνην Αἰάντειον ἐπὶ ἀδρόειον (1) ἄρρηκτον βύρσαν καὶ δὴ γ' ἐκ ταύτης ἀσπίδα πύων καὶ βροντῶν, καὶ περὶ αὐτὴν καὶ ὑπ' αὐτὴν αἰεὶ σίρεφόμενος καὶ περιειλούμενος ἐπὶ πάντος δὴ πού γε λόγων ἀγῶνος, σίρόμβων δίκην πλεπτόμενων καὶ περὶ τρεχόντων μὲν, μὴ μεταχωρεόντων δὲ, ἀλλ' αἰεὶ γ' ἐπὶ τῷ αὐτοῦ μενόντων καὶ μὴ τί που μηδαμῶς ἐξισιαμένων (2).

Ἀλλὰ λέγε μοι δὴ τὰ τοῦ Πλάτωνος, ὅν σὺ μηδὲν μηδαμῶς μὴτ' εἰδὼς μὴτ' ἡσθημένος μὴτ' εἰς ἐπιστήμην ἀφίσχόμενος, ἐκ τοῦ ὄντος πάντος τῶν σοι σπουδαζομένων ἡκόντων, ὑπὲρ σεαυτοῦ γελοῖως κέχρησαι τούτοις· ἀλλὰ λέγε· « Ἀσβεστομίας (3) » ἀνοεῖτε, ὅτι σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀσβεστομῶνα εἶναι, μὴ τὸν κατὰ Ἡσίοδον ἀσβεστομῶντα » καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμᾶς τε καὶ ἀνατολᾶς ἐπὶ σκεμμένον, ἀλλὰ τὸν ὅκτω περιόδον » τὰς ἐπὶ ἀπεριόδους, διεξιούσης τὸν αὐτῶν (4) κύκλον ἐκείνης οὕτως, ὡς οὐκ ἂν ῥαδίως ποτὲ πᾶσα

(1) Hom. II. H, 320.

(2) Meminit Gregorii Naz., apud quem extrema orat. III: μὴ περὶ αὐτῶν τῶ καλῶ, ... ἀλλ' ὅτι παντὶ μῆτι, κακία δοκῇ, πρὸς μὲν τὴν πᾶν περὶ αὐτῶν, οὐ περὶ αὐτῶν, ὡς εἰς αὐτὴν κινουμένην, ἢ οὕτως εἶπω, τῇ βίᾳ τῆς μάτης.

(3) Plato Epin. p. 990. Critici, qui Epinomidem Platoni abjudi-

cant, objici sibi Chummi auctoritatem non facile patientur. Gravius illis certamen erit cum Jo. Tidemano, qui doctissima de deo Platonis dissertatione, p. 184, id argumentum egregie tractavit.

(4) Codex, αὐτῶν. Atque ita legitur Epistola 155, qua Chummi eundem Platonis locum recitavit.

« φύσις ἱκανὴ γένοιτο θεωρῆσαι, μὴ θαυμασθῆς με-
 « τέχουσα φύσεως. »

Ἀκούεις τοῦ Πλάτωνος; οὐδέχεται, φησὶν, ἀσίρο-
 νομοῦντα τὸν Ἡσίοδον, οὐδ' ἄλλον τινὰ τῶν κατ'
 ἐκείνον δυσμάς τε καὶ ἀνατολάς ἐπισχεμμένον· ἀλλὰ
 τί; φύσιν ἄλλην ἐπιζητεῖ τῆς ἐκείνου φύσεως θαυ-
 μασιώτεραν. Ἡσίοδον· τίνα; τὸν μετὰ τὸν Ὅμηρον
 τὸ τῶν Μουσῶν θαυνοφάγην (1) θρέμμα, καὶ οὐ γ' ἡ
 ποιήσις οὐκ ἐξ ἀνθρώπου τινὸς διδάξαντος, ἀλλ' αὐ-
 ταῖς ἦν ταῖς Μούσαις αὐτοδιδάκτως ἐξειργασμέ-
 νη (2). Λάβε μοι καὶ τὸν χεῖρον ὅτ' ἦν Ἡσίοδος· λάβε
 μοι καὶ τοὺς τότε σπουδασίας τοῦ μαθήματος, καὶ
 ὧν ἐκεῖνος ἀσίρονομοῦντων ἤκουσεν, ὅτι καὶ τῶν πα-
 λαιῶν πάλα καὶ δὴ γ' Αἰγυπτίῳι καὶ Συρίῳι, τῶν
 πρῶτως δηλονότι ἐξευρηκότων, καὶ πανταχοῦ γῆς,
 Πλάτων φησὶ, μυεῖται καὶ ἀπείρα τῶ χεῖρον βέβα-
 σαισμένα (3) ἐκδιδωκότων. Σὺ δὲ πόθεν ἔχεις, καὶ
 παρὰ τίνος λαβὼν, παρὰ τίνος καὶ διδάξαντος με-
 μαθηκώς; « χαλεπὸν μὲν γάρ οὐδὲν » Πλάτων φη-
 σὶ (4), « τούτῳ κατανοῆσαι τίνα, φερόζοντός τινος,

(1) Juvénalis nota est peri-
 phrasis, qua poetam designavit
 VII, 18 : « nectit quicumque ca-
 « noris Eloquentia vocale modis,
 « laurumque momordit. » Vide
 ibi Grangæum. Huc alludit Re-
 gnardus Menechm. Prolog. : « Qui
 « ne mâche chez vous qu'un lau-
 « rier insipide, Court risque de
 « mâcher à vide. » Scarro alicu-
 bi poetam vocavit « un mâche-
 « laurier. »

(2) Ab ipsis scilicet Musis

poeticam acceperat ingenii fa-
 cultatem : vide Theog. 30, ubi
 Ὀρίλαδαι legisse Chumnum pa-
 tet ex præcedenti nomine Ὀρίλα-
 δον. — Dion Chrysostomus Ora-
 tionis LV initio : ὁ μὲν γὰρ (Ἡσίοδος)
 φησὶ ὅτι, ποιμαίνοντες αὐτῶν Ἑλικῶνι,
 παρὰ τῶν Μουσῶν ἐλαβὼν ἐν δόφῳ
 ὅλην τὴν ποίησιν, ἵνα μὴ περισσεύεσθαι
 ἔχοντες τῆ ποίησιν αὐτοῦ τὴν διδασκα-
 λαν.

(3) Plato Epinom. p. 987.

(4) Plato ibid.

- « ἀλλὰ μαθόντα, ὡς λέγμεν, ἡγεῖσθαι δεῖ. » Καὶ τοῖνυν αὖθις λέγω· λάβε μοι καὶ τὸν τῶν Ἑλλήνων ἡῶρον, ἐξ ἧς ἰόντα, Πλάτων φησὶ (1), τοῦ ἀνεφέλῃ καὶ φαεινοῦ Συρίας καὶ Αἰγυπτίων, καὶ οἰκιστοῦντα τῆς ἀστρονομικοῦντας τῶ σκέμματι, ἧς ἐπισκέψεως χωρὶς οὐκ ἔστιν ἀσφαλῶς ἀνύτειν τοὺς ἐπιβάλλοντας. Καὶ οὐδὲ σύ γε πάντως, ὁ τὴν ἄρκτον οἰκῶν καὶ ταῖς ἐκ Πόντου ζοφώσεσιν ἐπιπολὺ σκιαζόμενος, καὶ μηδὲ τῆς ἀειφανείας, εἰπεῖν, τῶν ἀσίτερων κατωπλιεύειν ἔχων, ὃν παλαιοὶ τῇ παχύτητι τοῦ ἀέρος καὶ ταῖς νεφέλαις ἐγκρυπτιομένους.

Καὶ ὅρα δὴ λοιπὸν ὡς εὐδαμόθεν ἔχει σοι τὸ μάθημα, οὗτ' ἐξ ἡγεμόνων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ταύτην εἰδόντων ἢ ἐξευρηκότων, οὗτ' ἐκ τοῦ πολλά σε χαίρειν ἔς οὐρανοὺς ἄνω (2) καὶ τῆς ἀσίτερης περιεργάζεσθαι. Ἀλλ' ὦνταῦθα δὴ καὶ τὰ κράτιστά τῆς ἀπολογίας καὶ ἡ μετὰ πειθαράγκης ἀπόδειξις. Καὶ σκοπεῖτε ὡς θαυμασίῃ. Σοῦ γε φησὶ με ζήτοῦντος (3) ἐπὶ τοῦ κίονος ἐσίαναι, καὶ δὴ γ' ἐπὶ τούτου βλέποντος, τί καὶ πολυπραγμονεῖς τὴν ἀνάβασιν; Ἐγὼ σε βλέπω; μὴ σύ γ', ἐπὶ τῆς σκιάς ἐσίῳς κάτω κειμένης, ἄνω δοχεῖς ἐπὶ τοῦ κίονος ἵσταςθαι, καὶ κλείπεις τὴν ὄψιν, ἡλίου ἐκλείποντος ἢ καὶ σελήνης, ἐξ ὧν τὸ σκιάζεσθαι, τοῦ φωτὸς ὑποχωροῦντος τοῖς σώμασι καὶ σιηλοφροῦντος τὰ σχήματα· ὅτι δὴ καὶ τὸ πᾶν τοῦ κατ' ὑμᾶς σπουδαύματος πρὸς τοῦτ' ἐστί

(1) Plato Epinom. pag. 987.

(2) Aristoph. Nub. 172: Ζητούμενος αὐτὸς τῆς σελήνης καὶ οὐρανοῦ. Καὶ τὰς περιφοράς, ἐν ᾧ ἄνω κειμένης...

(3) Hæc non esse prorsus integra videntur; saltem sunt obscura, quam adversarii libellus, qui respicitur, non possit conserri.

τέλους πάντως ἦσαν, σκιάς γῆς καὶ σκιάς ἐκ σελήνης, τὴν μὲν τὰς πρὸς τὴν σελήνην ἡλιακὰς αὐτὰς ἀποφράττιουσας, τὴν δ' αὖθις, ζοφώδους καὶ ἀφείγους ὄντος τοῦ τῆς σελήνης σώματος, ἐπιπρὸςθοῦσαν τῷ ἡλίῳ καὶ ἀφαιρουμένην τὴν πρὸς ἡμᾶς ἑλλαμψίν· ὥστε δὴ καὶ ἀσίεσσις ὑμεῖς ζητοῦντες οὐ ταύτην, οὐδὲ σκιάς αὐτῆς, ἀλλὰ σκιάς μόνοι γῆς καὶ σκιάς ἐκ σελήνης ἐφεύρετε, ἀγνοῦντες. ὥς ἔοικε, πρότερον καὶ τὸ τῆς νυκτὸς λόγῃ, ὅτι ἐκ σκιάς γῆς, ἀγνοῦντες καὶ τὸ ἀφείγας καὶ ζοφώδεις τοῦ σώματος τῆς σελήνης, ἣ δὲ, κατόπιρου δίχην, τὰς τοῦ ἡλίου φαύσεις εἰσδεχομένη, κατὰ ταύτας ἐσὶ καὶ φωτίζουσα, τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τῇ πυκνότητι τοῦ σώματος ταύτης ἀνακλωμένη, καὶ μή τί γε τῇ ἀπενυσματῶν ὅλων ἐφικνεῖσθαι διδνημένων καὶ διὰ ταύτης ὅλης χωρεῖν. Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο, οὐτ' ἐπισκιάζει ἂν τῷ ἡλίῳ, οὐτ' ἐκλείψει ἐγένετ' ἂν αὐτοῦ, οὐδ' ἦν οὐδεμία, ὥσπερ οὐδ' ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀραιοῦ ὄντος παντάπασι καὶ διαφανοῦς, ἐσὶν ἐπισκιάζον οὐδ' ἐπισκοτοῦν οὐδέν. Ἀλλ' οὐ γ' ἐφημεν σώματος τῆς σελήνης πυκνοῦ ὄντος, ὅπερ ἡ σκιά τῆς γῆς αὐτῇ γ' ἐσὶ τῇ σελήνῃ, ἡμῶν μέση καὶ ταύτης γαληνημένη, καὶ τὰς δοκούσας ἐκλείψεις αὐτῆς ποιοῦσα, τοῦτ' αὖθις ἡ σελήνη τῷ ἡλίῳ ἐσὶν, αὐτοῦ καὶ τῆς γῆς μέση γαληνημένη, καὶ δὴ γε δοκεῖ ποιεῖν ἐκλείπειν αὐτόν· καὶ αὖξει μὲν τοῖς φωτισμοῖς ἡ σελήνη καθ' ὅσον ἐσὶ καὶ συνοδεύουσα τῷ ἡλίῳ, φθίνει δ' αὖθις ἐφ' ὅσον καὶ παρσμεῖβει· ὥστε καὶ μηδὲν πλεονεῖναι τὴν τοῦ ἡλίου ἐκλείψιν ἐπισκιάζουσης τῆς σελήνης γαληνομένην εὐρεῖν καὶ τὴν τῆς σελήνης αὖθις ὑπὸ τῆς σκιάς τῆς

γῆς, ἢ τὴν πανσέληνον εὐροθεωρῆσαι καὶ τὰς κατὰ μικρὸν παρεμείψεις ταύτης καὶ γε μειώσεις τοῦ φωτισμοῦ (1). .

Οὕτως ἡμεῖς ἀγροίκως καὶ ἀφελῶς περὶ τῶν τοιούτων ἴσμεν. Σὺ δὲ καὶ πονήματα δὴ γε σὰ, βίβλους ἀστρονομικὰς, ἀξιοῖς ἀπὲς πολλῶν ταλάντων σίβημάσθαι· τίος οὕτω τιμῶντος; οὐδενός, πλὴν σοῦ. Ὅτι μὲν γὰρ φόρτος πολὺς καὶ δέρματα πολλὰ, λέγω κέγω· φιλότιμος γὰρ εἶ σὺ, πλεονάζων καὶ συνείρων ἐπὶ πλείστον ταῦτα καὶ συντιθεῖς, οὐ τι δὲ τοσούτου γε ἄξια ὅσου δὴ, πρὶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ ταῖς γραφαῖσι κατακεντηθῆναι καὶ μετὰ τῶν ἀχρήσιων ἀειβηθῆναι. Καὶ τοίνυν ἀποδόμενος, οὐδὲν ἂν λάβοις· τίος γὰρ ἂν τις τιμήσαιτό γε, ὦν οὐδεμία χρεῖα καὶ κέρδος οὐδὲν, καὶ οἷς νοῦς ἐνεσθῇ οὐδεὶς ὑγής, καὶ χρήσασθαι ἂν τις αὐτοῖς οὐδεὶς οὐδαμῇ; ἢ σὺ δεῖξον τίς ἐστὶν ὁ καὶ βραχὺ ῥῶν χρησάμενος, ἢ καὶ ὁτιοῦν αὐτῶν ἀποτάμενος. Ἀποσεῖσαιτ' ἂν μάλλον πᾶς, καὶ ἀπεσεῖσατο, ἡναγκασμένος ἄχθος βασιλάσαι, καὶ δὴτ' ἱλιγγῶν (2) καὶ μὴ φέρειν διδυννημένος.

Ἀλλὰ μὴν σὺ ὅτι καὶ ἐκλείψεις λέγεις εἰδέναι καὶ προλέγειν, νῦν μὲν ἐπιτυγχάνων, νῦν δ' ἀποτυγχάνων, καὶ αἰθέριός τις νομίζεις καὶ ὑπερνεφὴς εἶναι καὶ τοῖς ἀστροῖσι συνδιαιτᾶσθαι, καὶ γῆς ἀπάσης καὶ θαλάττης καὶ πελαγῶν ὑπερφέρειν, καὶ, κατὰ Δαίδαλον, βούλοιο ἂν πῖέρυγας ἐκ κηροῦ σεαυτῷ περιτιθέναι, καὶ ἄνω δὲ τρέχειν καὶ τῷ ἡλίῳ προσάπαν-

(1) Notula est in margine: σελήνην ἐπὶ περὶ τὴν ἐκλειψιν ἡλίου καὶ σελήνης ὑφίσταται, καὶ φθίνει αὐτῆς ἐν-
 ριστὶ σελήνης καὶ μείωσιν. Sustuli καὶ post αὐτῆς.
 (2) Coδὲx, ἱλιγγῶν.

τῶν ἑκ σκιάς ἦκοντι καὶ σκότους, καὶ σφοδρότεροι ἢ πρότερον καταφλέγοντί γε οἷς ἂν ἐντύχοι.

Καὶ τοῦτ' ἐστὶ λοιπὸν, ὃ δὴ πλεον καὶ σφωότεροι Ἡσιόδου καὶ τῆς κατ' ἑκείνον ἀστρονομίας περιτρεπκότες καὶ δὴ γ' ἐξευρηκότες ἐστί· ὧν δ' ἐπὶ πλείονων ὁ Πλάτων ἔφη, ταύταις καὶ τὸ πᾶν τοῦ ἀστρονομεῖν ὀλισσάμενος, τούτων ὑμῖν, κατὰ τὸν ἑκείνου λόγον, ἐμέλησεν οὐδὲν οὐδαμῶς. Ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τῆς ὀγδόου μὴ μόνον οὐχὶ ταυτά γ' ὑμῖν καὶ Πλάτωνι δέδοκται, ἀλλὰ τι καὶ πᾶν τούναντίον. Καὶ γὰρ ὑμεῖς μὲν λέγετε· ἄς ἔφημεν ἐπὶ πλείονους πᾶσας τὴν αὐτὴν φερσμένας, ἣ γε ἀνωτάτω καὶ πρώτῃ, ἑκ τῶν ἐναντίων ἀπαντῶσα, σφοδρότερας οὐσης καὶ εὐμεγεθεσίερας τῆς ἑκείνης κινήσεως, καὶ ταύτας μεθ' ἑαυτῆς βίᾳ συμπεριλάγει· Πλάτων δ' οὐχ οὕτως· ἀλλὰ τίς λέγοντος ἀκουσον· « Ἐνα (1) » δὲ τὸν ὀγδὸν χρὴ λέγειν, ὃν μάλιστ' αἱ τις ἀνω » κόσμον προσαγρεύουσι, ὅς ἐναντίος ἐκείνοις ζύμπασιν » πορεύεται, ἄγων τοὺς ἄλλους, ὡς γε ἀνθρώποις φαί- » νοιτ' ἂν ὁλόγα τούτων εἰδῶσιν. »

Ἀκούεις; ὁλόγα σε Πλάτων φησὶν εἰδέναι, ἴσον δ' εἶπεῖν καὶ μηδὲν, μὴ μόνον περὶ τῶν ἐπὶ αἰ, ὡς ἐστὶν ἐκείνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον διεξιούσα, μηδὲν εἰδῶτα, ἀλλὰ τι καὶ περὶ τῆς ἀνωτάτω καὶ πρώτης ἀΐοντα ὡς ἐστὶ κινήσεως ἔχουσα καὶ γε μὴ κατὰ ταυτά ταῖς ἄλλαις περιέχουσα· τοῦ (2) οὐρανοῦ κρινόμενος, γῆς

(1) Plato loco jam citato Epin. pag. 987.

(2) Quum ista sint male connexa, puto, inter περιέχουσα, finem versae paginae 319, 2, et πῶ

initium rectae paginae 320, 1, folium medium perisse. Epistola quidem Chummi inedita 155 hunc locum respicit; sed nil habet quo lectio juvetur.

δ' ἑκατονταπλάσιον, ὡς φατέ, μέγας ὢν, τότε μὲν ὑπερμεγέθει δὴ τινι καὶ ἀπείρῳ ὄντι, καθ' ὃν ἔφημεν τρόπον, τῷ κύκλῳ, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἐπισυρμένῳ, μίαι ἡμέραν ἐκμετρεῖτε, συναπλομένης ταύτῃ καὶ τῆς νυκτός, καὶ ταύτην ἀποχρῶσαι εἶναι λέγετε τῇ πάσῃ περιαγωγῇ τούτου, τοὺς δ' ἄλλους ὥς πολλοῖς δὴ τισι καὶ πλείοσι τοῖς ἑτέροις μόλις λέγετε τὰς περιδιήσεις συμπεραίνειν· οὐκ ἔστι δὲ ταῦθ' ἀπλῶς οὕτως τίθεσθαι, καὶ πείθειν. Καὶ Πλάτωνι δότε περὶ τῶν τοιούτων, εἰ γ' ὑμῖν δοκαῖ, βέλτιον ὑμῶν καὶ ἄμεινον εἰδέναι.

Οὐ μὲν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγὼ, τὰ μὲν πρὸς ἀπολογία. ὢν διαδέβλημαι, καὶ μάτην ἐπῆει μοι χακῶς ἀκοῦσαι, τὰ δ' ὡς ἔτυχε βιασάμενα παρεμπίπτοντα τῷ λόγῳ, καὶ ἃ μὴδ' ἦν ἐμοὶ παρειτεῖσθαι. Καλῶ δ' ἐπὶ τούτοις διχασίας καὶ διαιτητάς, οὐ νέους τιτὰς ἀμαθεῖς καὶ παῖδας ἀπαιδευτούς, ἢ καὶ ἄνδρας δοκοῦντας μὲν, ἴσα δὲ παισὶ φρονοῦντας, ὡς ὁ ὑβρίζων λέγει, μὴ συνιείς μηδὲν τῶν ἐκ φιλοσοφίας ἡμῖν ἐγνωσμένων, ἀλλ' οὐς ἐγὼ τῶν νῦν ὄντων πολλοὺς ὄντας οἶδα, σοφίας μετεληχότας καὶ λόγων ἐπιστήμης πάνυ μεμεσώμενους, καὶ ὑστέρῳ ἔν γε τῷ παντὶ χρεῖα τοὺς σώφρονι νῦν τῷ λόγῳ συνεσομένους καὶ ἅμα ταῖς ἀντιθέτοις συνεσομένους γλώττιαις (1), μακρὰ δὲ νήματ' ἀραχιῶν (2) ἀποπλύσαις ἢ καὶ διατη-

(1) Quos in posterum iudices et arbitros sibi poscit, non jam possunt adversariis interesse sermonibus, qui, ut videtur, porerant.

(2) Jo. Chrysostomus, Eclog.

p. 252, subtiles Platonis disputationes ἀράχια vocat: ibi Matth. Et olim Zeno dialecticas rationes comparabat ἀραχίδια. Vide Menag. ad Diog. Laert. vii, 161; Stanley. ad Aeschyl. Suppl. 894

θούσαις, καὶ μήκιστα μηκίστων (1) συνυφαινούσαις δὴ
 πύ γε καὶ τεχνουργούσαις. Ἄξιόν δὲ καὶ τοὺς βουλο-
 μένους ἡμᾶς διελέσχειν καὶ δὴ γε πειρωμένους εὐθύνειν
 τὸν ἴσον διελέσχειν τρέπον, πρὸς ἕπος, εἰπεῖν, ἀπα-
 τώντας (2), καὶ μὴ, τοῖς παρ' αὐτῶν τὴν ἀλλως λεγόμε-
 νοις ἄλλους ἐνεχομένους, ἢ καὶ μηδέναις ἴσως, καὶ δὴ
 γε τούτους πλήττοντας, ἡμᾶς δοκεῖν πλήττειν.

(1) Aristides Monod. de Smyr- *μηκίστων αἰώνων.* Idem Epist. 8:
 na p. 456: ὁ μήκιστε μηκίστων ἰδὼν *ζώεις ἐς ὅσον αἶον τε μήκιστε μηκίστων*
 καὶ ακούσας ἰσώ! Chumpos Epist. *αἰώνων.*
 inedita 154: ζῶν δὲ καὶ εἰς μηκίστα (2) Conf. p. 377, n. 3.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΟΥΜΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ,

ΤΙΝΙ ΛΟΓΩ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑ, ΘΕΡΜΟΣ ΩΝ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ,
ΨΥΧΡΟΣ ΡΗΠΙΖΟΜΕΝΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ· ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΓΕΝΕ-
ΣΕΩΣ ΧΑΛΑΖΗΣ· ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ ΤΟΥΤΩΝ ΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΩΣ."

Ἀπορεῖς καὶ γινῶναι ζητεῖς, τί δή ποτ' ἀπὸ φύσεως
ὦν ὑγρῶς καὶ θερμῆς, ὁ αὐτὸς, ῥαπιζόμενος καὶ πλητ-
τόμενος, ἄλλος μὲν ἐστί· πρὸ τῆς πληγῆς, ἄλλος δ'
ἐστί μετὰ τὴν πληγὴν, τῆς μάστιγος ὥσπερ ψυχραι-
νούσης αὐτόν.

Τούτου τὴν αἰτίαν καὶ αὐτὸς πολλάκις ἐζήτησα.
Καὶ γὰρ ἔδει τούναντίον πᾶν, ταῦτα πάσχοντος τοῦ
ἀέρος, ὅτι τῆς ἄγαν δηλοῦσι συνολῆς καὶ συνωθή-
σεως, ἐπὶ πλεόν αὐτὸν ἑαυτοῦ γίνεσθαι καὶ τῆς κατ'
αὐτὸν θερμότητος, ἅτε καὶ τὴν φύσιν ὄντα θερμόν.
Ἐστὶ δὲ καὶ κινήσεως σωματικῆς ἐπὶ πάσης θερμαίνε-
σθαι μᾶλλον ἢ ψύχεσθαι, εἰ μὴ τι τὸ κινούμενον
ὑπὸ πάντι ψύχοντος ἐξῶθεν πάθοι· ὥς ἐπ' ἀνέμων
καὶ τῶν σφοδρῶν πνευμάτων ὀρᾶμεν, καπνίσαντες μὲν
μετεχόντων οὐσίας, ἐξ ἀναθυμιάσεως γεννωμένων ξη-
ρῶς, φλέγοντος τοῦ ἡλίου τὴν γῆν, ἀποτικτομένης,
χειμῶνος δ' ὅρα τὸ ψυχρὸν πασχόντων, ἐπὶ δὲ

* E codice 2108, pag. 91, 2.
Oratio fuit, si ipsi auctori cre-
dendum, extemporalis. Scripsit
enim in epistola ineditarum quar-

ta hoc ipse testimonium: ἔχας
ἰδοὺ μετὰ τοῦ περὶ τοῦ ἀέρος λόγου,
καὶ τὰς ἐπιτολὰς αἷς μέγα συνεγίνε,
αὐτοχιδίους πῦρ καὶ πύρις.

ἑρως αὖθις θερμαινομένων. Ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐν ὥραις αὐταῖς τὰ ἴσα πάσχων· ἀλλὰ τι καὶ σιερῶν καὶ πυκνῶν σωμάτων μέσος γενημένος, καὶ τούτοις ἐνισχημένος καὶ δῆτ' ἐνείλουμένος καὶ συσίρε-
φόμενος πυκνὰ καὶ θλιβόμενος, πῦρ γίνεται τῇ συν-
τόνῳ ταύτῃ κινήσει, καὶ καυσθὲν ὃν τὸ ἐκθλίβον ἔστιν ὅτ' ἀππάλωσεν, πάνυ τι κατατῆξας, ταῖς συνεχέσι
τῶν πληγῶν, εἰπεῖν, καὶ τῇ ἐκθλίψει μάλλον τοῦτο
δεδυνημένος. Καὶ ἐπὶ τῶν φυστηρίων οὕτως ὁρώμεν.
Συναγόμενος γὰρ τῇ διατάσει τούτων, εἴτ' ἐκθλιβό-
μενος τῇ συνολκῇ καὶ συνιζήσει, πνεῦμα δὲ γίνεται,
καὶ τῷ περὶ ἐμπνέων τρεφῇ πρόσσεισι δεξιά. Καὶ
τοῖον, ὅπερ ἐλέγμεν, ἔδει ταῖς ῥίπῃσι μασσίησθαι
καὶ ἐλαυνόμενον τὸν ἀέρα θερμαίνεσθαι μάλλον ἢ
ψύχεσθαι· ὅτι δὲ μὴ τοῦτο, ἔμοιγε δοκεῖν, ἔχει γ' αἰ-
τίας οὕτως.

Ἔγερς ὁ ἀπὸ, ὅπερ ἔφημεν, καὶ θερμός· πῦρ δὲ
θερμὸν καὶ ξηρὸν· ὕδωρ δ' ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν (1). Μέσος
γάρ ἐστι ἀμφοῖν, ὕδατος καὶ πυρός, ἀπὸ γενημένος,
χειρὸς, ὡς εἰπεῖν, κατ' ἀμφω, τὴν μὲν τῷ ὕδατι,
τὴν δὲ τῷ πυρὶ ἐπιβάλλει, καὶ ὁρᾷ μὲν ὀλῆσθαι ἐκ
τῆς συμπλοκῆς ἐν τούτοις, πάσχει δὲ πλεῖστον, ὅτι
καὶ πάντων σωμάτων οὗτος τὸ ἀρσιότατον καὶ δῆτα
χαῦνον καὶ σκεδαστὸν καὶ γ' εὐπαθέσιον· πῦρ δὲ,
καὶ κατὰ Πλάτωνα, τμητικώτατον, κατὰ τοῦτό
γ' ἔστι καὶ δραστήκιώτατον, διὰ πάντων χωρῶν καὶ
πανταχῇ διήκειν ὀξύτητι καὶ λεωφίᾳ φύσεως· ὕδωρ
δ' ἀέρος παχυμερέσιον καὶ πυκνὸν καὶ κάτω βριθόν
καὶ βαρὺ· τέμνεται δ' ὅμως ὑπὸ πυρός καὶ πάσχει,

(1) Aristot. De gener. II, 3.

καὶ τὰ τμήματα τούτου καὶ τὰς ἀτμίδας πῦρ ἄνω φέρει· ὅς δὲ τόπος καὶ πυρὸς ἐστὶ τόπος. Τούτου καὶ ἄρ' συμμετέχει· καὶ τοίνυν ἐστὶν ὁ ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν (1) πᾶς μικτός, καὶ σῶμά γ', εἰπεῖν, ἐστὶν ἐν οὐχ ἀπλοῦν, ἀλλὰ σύνθετον, ἔκ τε τῆς ἑαυτοῦ φύσεως καὶ οὐσίας καὶ τῆς ὑδατώδους συνεσίως ὑγρότητος, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑγρῶν καὶ μικτῶν σωμάτων ἐστὶν ἐξ ὧν δὴ καὶ σύγκειται. Καὶ αὐτό γ' ἐστὶν αὖθις τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῶν λεβήτων, μετὰ πυρὸς ἐν οἰονεῖ σῶμα γιγνόμενον.

Καὶ γὰρ κατὰ ταύτην τὴν θέσιν, ὡς μὲν ἐστὶ θερμός ὁ ἄρ', ὡς δὲ ψυχρὸς, τὸ μὲν τῇ οἰκείᾳ φύσει, τὸ δὲ τῇ μετέχει τοῦ ὕδατος· ὁ δ' ὑπὲρ τῦτον ἀνικμος καὶ αὐτὸς πᾶντι, καὶ καθαρός θερμός, πλήσεως πάσης πῖπνῶν καὶ φορῶν ἀέμων καὶ πνευμάτων λοιπῶν ὑπερχειόμενος, καὶ κίνησιν καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν τῷ κύκλῳ τοῦ αἰθερίου περιφερόμενος σώματος· καὶ ὅδε ζῶν οὐδὲν πίφκειν ὡς τούτῳ ζῆν, οὐ μᾶλλον ἢ ὡς πυρί.

Ὅτι γὰρ ὁ προσμειότερος οὗτος ἄρ' οὐχ ἀπλὸς, ἐξ ἀμφοῖν δ' ἐστὶ συνεσίως, ἐξ ἑαυτοῦ δηλοῦσι καὶ τῆς μιγείσεως καὶ συγχρθείσεως αὐτῷ ἐξ ἀτμίδων ὑδατώδους ποιότητος, καὶ πάσχει δὲ ῥᾶσι τὰ πάντα, εὖ μὲν μάλα ψυχραίνόμενος, εὖ δ' αὖ μάλα θερμαινόμενος, τῇ κυκλοφορικῇ τῷ ἡλίῳ κινήσει καθυπεύκων αἰεὶ, ἀπίνοντος ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐπαπίνοντος αὖθις ἡμῖν, καὶ ἐστὶν αἰεὶ ὡς πάθει καὶ οὐ κατὰ φύσιν τὴν οἰκείαν, μὴ συμμεταβάλλων μοῖον κατὰ τὰς ἐξαγωγὰς καὶ μεταβολὰς τῶν περιβημένων ὡρῶν, ἀλλὰ τι καὶ τοῦ-

(1) Conf. t. 1, p. 364, n. 3.

των ἐφ' ἐκείνης ἄλλοτ' ἄλλως συχνὰ καὶ πολλάκις, καὶ παχὺς ἐστὶν ἐξ ἧς ἔφηνεν τῶν ἀτμῶν μίξεως καὶ τῆς τοῦ ὕδατος κράσεως, οὐκ ἀπῆλλακται δὲ πάνπαν οὔτε τὸ ὕδωρ τῆς οἰκείας φύσεως ψυχρῶς οὔσης, οὔτ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ ἀραιοῦ καὶ λεπτῷ δῆτα καὶ θερμῷ τῆς γῆν ῥιπίδος πατασσούσης, ὕδωρ μᾶλλον ἐστὶ τὸ πατασσόμενον ἢ ἀπὸ, ἅτε δὴ καὶ παχυμερέσειεν καὶ ῥᾶσι τῷ τύπῳ ἐγκαταλαμβάνομενον καὶ ἀλίσκομενον καὶ πληττόμενον· ἀπὸ δ', ὥσπερ διηθούμενος, διαρρεῖ καὶ διαχεῖται καὶ τὴν πληγὴν ὑπεκφεύγει. Ὅτι γῆν τὸ ὑφιστάμενον καὶ ὑπομένον καὶ μασιζόμενον ἐστὶν ὕδωρ, διὰ τοῦτ' ἐστὶ καὶ οἷς ἂν ἐμβαλοὶ ψυχρὸν, ὑποκεχωρκότος ἤδη τῇ τοιαύτῃ πλῆγῃ καὶ κινήσει τοῦ κατὰ φύσιν ὄντος τῷ ἀέρι θερμοῦ· ὡς καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ θερμαινέντος ὕδατος ἐκσάρτος καὶ ὑποκεχωρκότος κινήσει τῇ ἰδίᾳ, ἢ καὶ ψυχρῷ τινος ἐξωθεν αἰθέρος, ἐστὶν ὅτε τὸ ἐναπολειφθὲν ἐστὶν αὐθις ὕδωρ ψυχρὸν. Ἀλλὰ μὴ καὶ ἐπὶ τῶν χαλαρῶν τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον.

Θέρους γὰρ ὥρα καὶ σταθερῶς ἐπὶ μεσημβρίας, φλέγοντος τοῦ ἡλίου καὶ κύκλῳ ταῖς ἀκτῖσι πανταχόθι βάλλοντος τοῦ ἀέρος, τὸ ὅν αὐτῷ καὶ διεσκεδασμένοι ὕδωρ ὡς πρὸς ἐν θερμὸν τὸ περιέχον, μετὰ καὶ πνεύματος ἐκείθεν γινωμένου, ἐλαύνον συναῖσι, καὶ ἀντιπερίσσεισι, καὶ νέφος ποιεῖ, καὶ ἀποψύχει καὶ πῆγνυσι καὶ χρυσίαλλοι, καὶ χρυσίαλλοθεν καὶ τῇ συνόδῳ πρὸς αὐτὸν πνεύματι καταθράττεται· καὶ φόφος ἐντεῦθεν μέγας καὶ σφοδρὸς βρογτῶν δαῦπος, καὶ πάταγος ἐσιώσης ἀκοῆς κρείττων καὶ ταύτην ἐκπλήττει, σωματῶν σιγῶν ἐξ ὕδατος

ἀντιτύπω καὶ σιέριον πνεύματι συρρήγνυμένων· εἴθ' ὡς ἔτυχε κλασμάτων καὶ θραυσμάτων ἐκείθεν τέμνεται μερίδη καὶ σχήματα παιτοῖα, καὶ δὴ τ' ἀποπίπλοντα φέρεται κάτω. Εἰ δὲ μὴ τῆς τοιαύτης μετείχεν ὁ ἀὴρ ὑδατώδους ὑγρότητος καὶ ψυχρότητος, πόθεν ἂν ᾔσας ἡμῖν ἐκ θέρους καὶ καύσωνος αὐτοὶ γε οἱ χρυσίαλλοι; πόθεν καὶ τὰ τῶν χαλαζῶν ἅπερ ἔφημεν σχήματα καὶ γένη;

Ἀλλὰ τί γε καὶ παντὶ δῆλον, καὶ ἀποχρώτως, οἶμαι, δέδεικται ἡ αἰτία τῶ ἐν τῷ ἀέρι ψυχρῷ, ἐνότος μὲν, λαυθάνοντος δὲ, πάσχοντος δ' ἅπερ ἔφημεν τοῦ ἀέρος δόλου γιγιομένου. Ἔστι δὲ καὶ πνευμάτων περὶ καὶ τῆς λογικῆς τούτων φορεῖς καὶ κινήσεως ὁ αὐτός, εἰπεῖν, τρέπος καὶ λόγος.

Τοῦ γὰρ ἡλίου τῆς καθ' ἡμᾶς χώρας ἐκτραπέντος καὶ ἀποφοιτήσαντος, καὶ οἱ αἰέμιζεν ἀέρα μεθ' ὑδατος πόρρω που καταλιπόντος τῆς τῶν οἰκείων ἀκτίνων ἀτανακλωμένων θερμότητος, καὶ ἅμα πνοὰς αἰέμων ἀφιέντος ὑπερφυσώσας ἡρέμα τῆς γῆς, αὐτό γε τὸ τοῦ ὑδατος κατὰ φύσιν ψυχρὸν, ἀπαλλαγὴν τοῦ βιάζοντος καὶ θερμαίνοντος πάθους, εἰς ἑαυτὸ αὐθις ἐπάνεισι, καὶ ἄρχεται ἥδη ἐγκαταδυναστεύειν καὶ κρατεῖν· καὶ κρατischύει, καὶ τὰς παιταχόθι τοῦ ἀέρος ἐκσπαρμένας νοτίδας συνάγει ἀθροίζει, καὶ νεφέλας ἡμῖν συνίστησι, καὶ ὄμβρους ἐξ αὐτῶν ἀπογεννᾷ καὶ ἀποτίκτει, καὶ ῥήγνυσι χιόνων πλήθος καὶ τὸν ἀέρα ἐμπίπλῃσι τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, καὶ πληροὶ τῆς κρατούσης ἥδη τούτου δυνάμεως. Καὶ οὕτω δὲ κραταιωθὲν, ἀντιφράττει τῇ τῶν πνευμάτων παρόδῳ, καὶ συνωθεῖ ἐπὶ τὰ κάτω, καὶ βιάζεται τὴν προσ-

γειοτέραν λοξὴν φέρεσθαι κίνησιν, αὐτῶν μὲν ἄνω θείν πεφικότεων, τοῦ ψυχους δ' ἐκείθεν ἀνωθοῦντος, καὶ τῇ τοῦ αέρος πυκνωθέντος ἤδη καὶ παχυνθέντος ἐπιμᾶλλον ἀποτειχίσει ἀπεύρυντος, καὶ πείθοιτος ὑπεκκλίνειν καὶ κάτω φέρεσθαι. Καὶ φέρονται οὕτως ἀνεμοι, ὁμοῦ μὲν σφοδρῶς ἐλαυνόμενοι, ὁμοῦ δὲ σφοδρῶς ψυχραίνόμενοι.

Καὶ τοίνυν ἐγὼ ταύτην αἰτίαν τίθεμαι τοῦ τ' ἐκ ῥιπίδος καὶ πληγῆς ψυχραίνομένου αέρος, μὴ πρότερον ὄντος τοῦτο, τῆς τε τῶν ἀέμων καὶ πνευμάτων μεθ' ὅτι πλείσιου τοῦ ψυχους τοιαῦσδε φορᾶς καὶ κινήσεως· οὐκ οἶδα δ' εἰ ὁρθῶς ἢ μή· ὁπότερον δὲ τούτων αὐτὸς ἂν διδάξας, αὐτὸς ἂν καὶ πείσαις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙ ΣΟΦΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΑΥΤΗΣ ΑΠΟΡΙΑΣ ΕΤΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΗ ΤΑΥΤΑ ΕΙΡΗΚΟ-
ΤΑΣ.*

Ἄ μὲν ἐγὼ περὶ ἀέρος πλεπτιομένου, θερμοῦ τὴν φύσιν ὄντος, καὶ τῇ πληγῇ ταύτῃ δοκοῦντος ἐς φυγὴν μεταβάλλειν, περινεοσκάς εἰμι καὶ δῆτα διεξιὼν, καὶ τὸ δοκοῦν ἀπορῶν λύων, ὃν μέσῳ κείσθω παντὶ τῷ βουλομένῳ πολυπραγμονεῖν καὶ δοκιμάζειν καὶ δὴ καὶ βασανίζειν· χόλος γὰρ οὐδεὶς, οὐτ' ἀποτρῴη, οὐδὲ καὶ νέμεσις οὐδεμία· ἀλλὰ καὶ χάριν ἡμεῖς ὁμολογήσαιμεν ἂν, εἴ τις περιερασάμενος, καὶ εὐρηκῶς ὢν ὅσοις ἀποσφαλέντες ἐσμέν καὶ τοῦ ὀρθοῦ παρενηνεγμένοι, ἐλέγχει καὶ ἀποδεικνύει. Καὶ γὰρ, μετὰ τοῦ ὢν ταῖς Παροιμίαις σοφοῦ ταῦτα καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσαιμεν ἂν (1), οὐχ ὡς σοφοὶ δὲ τινες καὶ αὐτοὶ, ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ καὶ πεπαιδευθαι καὶ διδιδάχθαι ταύτην, ἐσμέν ἐρασταί, καὶ ἀγαπῶμεν ὢν τούτῳ μᾶλλον ἢ ἀνεξετάσιους εἶναι λογιζέμεν καὶ φιλοτίμους παιδευτὰς ἂν ἀγνοοῦμεν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν παρ' ἡμῶν καὶ ἡμέτερα οὕτως ἐχέτω. Χρὴ δ' οἶμαι, καὶ ἡμᾶς τοῖς πρὸ ἡμῶν, καὶ κλέος ἐχόντων (2) τὸν ἴσον προσεννέχθαι τρέποι, καὶ μὴ τὴν

* E codice 2105, pag. 94, 2. verb. XII, 1: ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, Vide Chumni Epistolas infra ἀγαπᾷ αἰσθάν· ὃ δὲ μὲν ἐλέγχει, pag. 407. ἀφρα.

(1) Respectu, puto, ad Pro-

(2) Codex ita. Malim εἶχοναι.

σκεῖναι δεδομέναι δόξαι καὶ τό γ' ἐκ τοῦ πάλα χρόνου κρατῆσαι καὶ νεικηκὸς πρὸςθεῖον. Ἀπίστω δὲ καὶ φθόνος πᾶς, καὶ πόρρω που κρίσεως τῆς ὀρθῆς καὶ γὰρ τῆς ἀληθείας ἀπεληλάσθω. Πρὸς δὲ, καὶ τῷ χρόνῳ μηδεὶς τῶν εὐ καὶ καλῶς βουλομένων ψηφίζεσθαι δουλευέτω, μηδὲ προσεχέτω τούτῳ πλεόν ἢ ταῖς ἐπισήμαις καὶ ταῖς ἐξ αὐτῶν ἀληθείαις. Ὅτι γυν δι-καιοι, ἔστω δὲ καὶ τοῦθ' οὕτως ἔχον.

Ἄλλ', ὅπερ ἐλέγμεν, φασὶ τινες, οἳ γὰρ καὶ τοὺς περὶ φύσεως λόγους προσφυῶς εἰσὶ καὶ μεμελετηκότες καὶ ἐξηκριβωκότες, καὶ δῆτα τοῖς πάλα ποτ' εὐκλέεσι προσίετκότες καὶ προσχόντες περὶ (1) φύσεως τὰ μεγάλα πεφιλοσοφῶσιν, ἀρίστως μὲν ἡμᾶς καὶ πάνυ τι ἀρίστως ἐπισκέψασθαι καὶ συνιενο-κέναι καὶ δῆθ' εὐρεῖν καὶ ἀποδύναι τῇ τοῦ περὶ ἀέρος πληγάντος ἀπορήματος ὅπερ ἔφημεν λύσιν, οὐ μὲν δὲ καὶ ταυτὴν (2) τοῖς πάλα γ' εἰρημένοισι καὶ δῆτα δεδομένοις σοφοῖς τοῖς τότε. Ἐπῆλθε καὶ γὰρ σκεῖνοις ἕτερον εἰπεῖν παρὰ τὸ ἰὺν ἡμῖν καὶ δεδογμένον καὶ λελεγμένον. Ἔσσι δὲ τοῦτο τί;

Τὸν ἀέρα φασὶν ἐμπύπτοντα τοῖς σώμασι καὶ τῶν ἄλλων μὲν ζῶν, ἐπιμᾶλλον δὲ καὶ πλεόν τοῖς σώμασι τῶν ἀνθρώπων, δέρματος λευκοῦ ἐπὶ τῆς σαρκὸς διατεταμένου, ἀεριοῦ ὄντος καὶ εὐρυτέρων μετέχοντος πόρων, τῆς ἐκ τούτων θερμότητος ἀπαλαύειν· πάντα γὰρ ζῶα ὅν τῷ θερμῷ ζῆν πίπκει καὶ σுவεσθῆναι· ὅθεν, καὶ ὅτῳ ἂν οὗτος προσγίηται τῶν

(1) Forsan, articulo iterato, πῶν, exoidisse scriptori elegan-
πῆς περὶ. tissimo. Cf. quae fuerunt notata

(2) Nolim πευτὴν, pro πῆ αὐ- t. II, p. 428, n. 4.

σωμάτων, πρὸς ἑκείνου τὸ θερμὸν, πλέον δέπουθεν ὄν, ἐξ ἐλάττιονος μεταβάλλει, καὶ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον, τοσοῦτον θερμαθεὶς, αὐτὸς ἀντιθερμαίνει. Τῆς γυνὴ ῥιπίδος κατασεισθείσης, ἑκείνος μὲν ἐλαύνεται καὶ ἐξωθεῖται· ἕτερος δὲ ψυχρὸς αὐτὸς ἐμβάλλει, μὴ τί γε παθὼν ἐκ τοῦ βληθέντος σώματος τὰ ἴσα. Καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἱματίων ὁ αὐτὸς ἐστὶ λόγος. Γυμνοὶ γὰρ ἡμεῖς αὐτὰ περιβέμενοι, ψυχρῶν αὐτῶν εὐθύς αἰσθανόμεθα· τῆς δ' ἐξ ἡμῶν θερμότητος ὅλων γεγενημένων, οὐκέτι τοῦτο· ἀλλ' ἡμῶν αὐτῶν μᾶλλον θερμότερων ἐσμέν ἡσθημένοι, καὶ πλέον ἢ τὸ πρότερον, καὶ γε πρὸ τῆς ἀναβολῆς τούτων, ὑφ' ἡμῶν μὲν αὐτῶν θερμασθέντων, ἡμᾶς δ' αὐτὸς ἀντιθερμαινόντων.

Καὶ οἱ μὲν οὕτως· ἐγὼ δ' ἑκείνο καὶ μᾶλλον θαυμάζω, εἰ τοσοῦτον ὁ λόγος ἐξω που τῆς ἀληθείας φέρων καὶ ἐξω κίπῳι τοσαύτης ὑπὸ τῶν ἐντυλχανόντων ἔτυχε συγγνώμης, ὥστε καὶ ἐκ τῶν πάλαι ποτ' εἰρηκότων μέχρι τοῦ νῦν πρεσβεύεσθαι καὶ κρατεῖν καὶ τὴν ἰσχὺν περισώζειν. Πῶς γὰρ, ὦ ῥαβοὶ καὶ φύσεως αὐτῆς αἰτίας καὶ λόγους καὶ τρόπους εὖ μάλα περιεργαζόμενοι καὶ πεινοῦντες, ἀέρα τὸν αἰεὶ χεόμενοι καὶ περιολισθαίνοντα, καὶ σώματα τὰ σίερέα περιρρέοντα, καὶ γυνὴ ἀχρήως, εἰπεῖν, ἐμπίπτοντα ἅμα καὶ ἀποπίπτοντα τούτων, καὶ σκεδασιύμενοι καὶ μηδαμοῦ σῆπαι διδυνήμενοι, τοῦτοι ὑμεῖς ἐπ' αὐτῶν ἐγκαθιδρύετε τῶν σωμάτων καὶ παρσμένειν βιάζεσθε, καὶ διαπνοαῖς τισιν ἐξ αὐτῶν πυρφόροις οἰοεὶ ἐξοπιίζετε, ταῦτά φρῶντες τοῖς ἔφουσι λίθους, Ἀλλὰ μὴν καὶ ταύτην φεύγνιτες τὴν παρσιμίαν ἐπὶ

τῶν ἀδυνάτων οὔσαι (1), ἱμάτια παρεισάγετε καὶ ὑποδύεσθε ταῦτα θερμαινόμενα καὶ ἀντιθερμαίνοντα, μηδὲν ὄντα ταῖς ἀληθείαις πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ζητουμένου· σίερεά γάρ σώματα ταῦτα· καὶ οἷα τούτων ἰσίοι πολλά πρότερον εἰσὶ δεδυνημένοι καὶ ὑποσῆναι καὶ καρτέρησαι καὶ παθεῖν. Καὶ γὰρ ὑπομένουσι χεῖρας ὀρτεινούσας καὶ ἠθούσας, καὶ εἰρμούς ἐξυφασμένους, καὶ τομάς καὶ διαιρέσεις, καὶ γε διατρήσεις καὶ ἐμπερηγήσεις ῥαφίδων· καὶ δὴ τ' ὅα σινδόναι εἰς ἱματισμούς εἰσὶ μετεσκευασμένοι, ἐπιτηδεύμασι καὶ τέχναις τισὶ συρράφοντες πρῶτως· εἴτα τοῖς σώμασι πειχυνθέντες, καὶ τούτοις δὲ προσφύντες, τὸ ἐξ αὐτῶν θερμὸν συγκλείουσι, καὶ ἀποπνίξαντες ἐν αὐτοῖς δαπανῶσιν· ἀναπεπλάμενοι δ' εἰς ἀέρα οὐκ ἂν ἠδυνήθησαν οὔμενον τοσοῦτον.

Ἀλλὰ μήπω περὶ τούτων· ἀλλὰ τι περὶ φύσεως ἀέρος διὲν οἶμαι προδιαλαβεῖν, καὶ τῶν ἐτέρων ἀπλῶν καὶ πρώτων σωμάτων, καὶ τῆς γε γενέσεως καὶ φθορᾶς αὐτῶν (συνεμπίπτει γὰρ τῷ λόγῳ καὶ ταῦτα θεωρῆσαι), μετὰ δὲ τοῦτο, τοῖς ἐλέγχοις προσχώρησαι τῶν ἐτέρως περὶ ἀέρος ἢ ὡς ἡμεῖς ἀποδείκνυμεν εἰρηκόντων.

Ἐστί μὲν οὖν ὁ ἀήρ τὴν φύσιν ὅλην καὶ τὴν οὐσίαν ὑγρῆς, ὡς καὶ τὸ πῦρ ἐστί θερμὸν, καὶ ἡ γῆ ξηρὰ, καὶ τὸ ὕδωρ ψυχρὸν. Τεσσάρων γὰρ οὐσῶν τῶν πρώτων φυσικῶν δυνάμεων κατ' ἐναντίας διπλὴν δυνάδα, θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, ἐξ ὧν δὴ καὶ τὰ ἀπλᾶ ταῦτ' εἰσὶ σώματα καὶ τὰ γ' ἐξ αὐτῶν σύνθετα, ἕκαστον τούτων μιᾶς τὸ ὅλον ἐστὶ τῶν εἰρημένων δυνάμεων· πῦρ μὲν θερμοῦ, γῆ δὲ ξηροῦ, ὕδωρ

(1) De quo proverbio vide t. 1, p. 398, n. 1.

δὲ ψυχροῦ, ὑγροῦ δ' ὁ ἀήρ. Εἰ δὲ μὴ ἐξ ἐνὸς τούτων ἕκαστον ἦν, οὐδ' ἀπλοῦν αὖ ἦν· ἐπεὶ καὶ τὸ διαφέρειν ἔστιν οὐδὲν πρὸς σύνθεσιν ἢ δὺο ἢ πλείονων εἶναι. Ἐστὶ μὲν οὖν οὕτως, καθά δὴ καὶ φαμέν, ἕκαστον ἀπλοῦν· ἐπεὶ δὲ τὸ τῶν ἐναντιοτήτων διπλοῦν (θερμὸν γάρ καὶ ψυχρὸν, καὶ αὖ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν· καὶ τὸ μὲν πῦρ ἔστι θερμὸν, ὁ δ' ἀήρ ὑγρὸς, τῶν δὲ λοιπῶν ἕκαστον ἔστιν ὅπερ ἔστι, δεῖ δὲ ταῦτα καὶ συνιεῖναι, καὶ συνιέοντα συντιθέσθαι τὰ ἐξ αὐτῶν συσχείμενα σώματα), εἰσὶ καὶ ταῦτα πρὸς ἀλλήλα τὰ μὲν ἐναντιώτατα, ὡς ὕδωρ καὶ πῦρ, γῆ καὶ ἀήρ, τὰ δὲ καὶ ὡς μὲν ἐναντίως, ὡς δὲ γνησίως ἔχοντα· ὕδωρ γάρ ψυχρὸν ὃν μετέχει καὶ τοῦ ὑγροῦ, καθ' ὃ δὴ καὶ τῷ αἰεὶ κοινωνεῖ· ἀήρ δ' αὖθις τῷ πυρὶ, κατὰ μὲν τὸ ὑγρὸν οὐδαμῶς, ἀποκλίνων δὲ πρὸς τὸ θερμὸν, αὐτῷ γε καταλλάττεται τῷ πυρὶ· καὶ πῦρ ὁμοίως, κατὰ τὸ ξηρὸν, τῇ γῇ· καὶ τῷ γε ὕδατι ἢ γῇ, κατὰ τὸ ψυχρὸν, καὶ, κατὰ τὸ ξηρὸν, τῷ πυρὶ. Καὶ εἰσὶν οὕτω κατὰ χορείας, εἰπεῖν, ἀλλήλων ὥσπερ ἢ χερσὶν ἐξαπλόμενα παρ' ἐκάτερα. Ὅτι μὲν οὖν τοιαῦτά γε ὄντα ἔστιν ἀπλᾶ, διὰ τοῦτο καὶ παρεμύνουσι· σύνθεσις γάρ καὶ δεσμὸς αἰτία λύσεως· ὅτι δ' ἢ τῶν ἐναντίων εἰσὶ, καὶ γινώνται καὶ φθείρονται· γίνονται μὲν γάρ ἐξ ἀλλήλων, ὑπ' ἀλλήλων δὲ φθείρονται· εἰ δὲ μὴ ἦν ἐναντία, οὔτε γένεσις αὖ ἦν, οὔτε φθορά. Καὶ γάρ τὸ γίνεσθαι τόδε τοῦτ' ἔστι τὸ ἕτερον δηλονότι φθείρεσθαι, καὶ, ὅτι δὴ γιγνέται τόδε, τόδ' ἔστι διεφθόρως. Καὶ ῥᾶσι μὲν ἔστιν ἐν τοῖς ἀπλοῖς τοῖσδε σώμασιν ἢ τε γένεσις ἢ τε φθορά, ὅταν μηδὲν ὥσι πάμπαν ἐναντιώτατα, ὡς πῦρ καὶ

ὔδωρ, γῆ καὶ ἀήρ· χαλεπωτέρα γὰρ ἐπ' αὐτῶν
 τούτων ἡ γένεσις. Ὅλην γὰρ τὴν τοῦ ὕδατος δύνα-
 μιν καὶ φύσιν δεῖ μεταβάλλειν καὶ γίνεσθαι πῦρ·
 καὶ τὸ πῦρ αὖθις ὕδωρ, τὸν ἴσον ἔχει τρέπον· καὶ ἐπὶ
 τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι ὁ αὐτὸς ἐστὶ λόγος. Πῦρ δ' οὐδὲν
 δεινὸν ἐκ γῆς ἢ ἀέρος γινέσθαι· καὶ γὰρ τῇ μὲν γῇ
 φθαρέντος τοῦ ψυχροῦ, τῷ δ' αἰεὶ τοῦ ὑγροῦ, ἐξ
 ἀμφοῖν γῆς καὶ ἀέρος γίεται πῦρ· ὁ γὰρ ἐν τῇ γῇ
 ἐναντίον ἢν τῷ πυρὶ, τὸ ψυχρὸν ἦν, καὶ, τούτου
 φθαρέντος, ἐνέμεινε τὸ ξηρὸν, γηίσιον ὃν τῷ ξηρῷ
 τοῦ πυρὸς. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀέρος δ' ὡσαύτως· ἀντίκει-
 ται γὰρ οὐ τὸ θερμὸν τούτου τῇ θερμότητι τοῦ
 πυρὸς, ἀλλὰ τὸ ὑγρὸν τῇ ξηρότητι· καὶ ζεῖν, τούτου
 μεταβαλόντος εἰς ξηρὸν, οὐσίωται τὸ πῦρ. Ἀὐρ
 δ' αὖθις ἐξ ὕδατος καὶ πυρὸς μάλα τι γιγνέται·
 καὶ γὰρ τῇ θερμότητι συναπτόμενος τῷ πυρὶ, ὕδα-
 τι δὲ τῇ ὑγρότητι, χρὴ μόνον τὸ τοῦ ὕδατος ψυ-
 χροῦ ἀπειῖται καὶ τοῦ πυρὸς τὸ ξηρὸν, καὶ ἐστὶν εὐθύς ὁ
 αἰρ γιγνημένος ἐξ ἀμφοῖν. Ἰὴ δὲ πάλιν ἐξ ὕδατος
 καὶ πυρὸς, τρέπον τὸν ἴσον· μεταβαλόντος γὰρ τοῦ
 ὑγροῦ τοῦ ὕδατος εἰς ξηρὸν, τοῦ δὲ θερμοῦ τοῦ πυ-
 ρὸς εἰς ψυχρὸν, ἐκείνο ἐστὶ γῆ· ὁ δὲ καὶ ἐν ὕδατι,
 τοῦ ὑγροῦ τούτου γινομένου ξηροῦ, καὶ αὐτὸ ὅπερ ἐν
 πυρὶ, τοῦ θερμοῦ τούτου μεταβαλόντος εἰς ψυχρὸν.

Καὶ γίεται δὴ ταῦτα καὶ γιγνῶνται οὕτως ἐξ ἁλ-
 λήλων καὶ φθείρονται ὑπ' ἀλλήλων, τῇ δυνάμει τῆς
 πρὸς ἄλληλα τούτων ἐναντιώσεως· πᾶσα γὰρ γένεσις
 ἐκ τῶν ἐναντίων. Ἐκ τῷ τῷδε γὰρ μὴ οἶτος γίεται
 τὸ κατὰ τοῦτο δύνανται ὃν, καὶ τὸ ὃν αὖθις εἰς τὸ μὴ
 τί γε τοῦτο εἶναι μηδαμῶς ἀναλύει, καὶ αἰεὶ τῷ πλεόν

ἰσχύος ἔχοντι τὸ δεδυνημένον ἔλαττον καθυπείκει καὶ πρὸς αὐτὸ μεταβάλλει. Εἰ δὲ μὴ ἦν τὸ ἐναρτιούμενον καὶ κρατῶν καὶ καταδυνασίου καὶ πείθον μεταβάλλειν, οὐδὲν ἂν οὐτ' ἔφθαρτο οὐδὲ κατ' οὐδὲν μέρος αὐτοῦ, οὐθ' ἕτερον ἐξ ἐτέρου ἐγένετο ἂν (πῶς γάρ;), αὐτὸ ἑαυτὸ μὴ τί γε φθειρεν, μηδ' ἐκ τοῦ ὁμοίου τοῦτὸ γε μηδαμῶς πάσχοι.

Ἔσθι μὲν οὖν ταῦτα. Καὶ ἂν ἔσθιν, ὅπερ ἔφημεν, τὴν ὅλην φύσιν ὑγρὴς, οὐ κατὰ τὸ τῷ ὕδατος ὑγρὸν, ἀλλ' ὅπερ ἔστι μᾶλλον ἐν τῷ ὕδατι τὸ ψυχρὸν καὶ ἐν τῇ γῇ τὸ θερμὸν καὶ ἐν τῷ πυρὶ τὸ θερμόν, δυνάμεις δηλονότι οὐσιόυσαι ταῦτα, τοῦτ' ἔσθιν ἐν τῷ ἀέρι τὸ ὑγρὸν ὑγρὸν γάρ τὸ εὐθρυπίον καὶ εὐτμητόν καὶ σκεδαννύμενον καὶ διαιρούμενον εὖ, καὶ ὁ τοῖς μὲν οἰκείοις μέρεσι δυσόριστον, τοῖς δὲ ἀλλοτρίοις εὐόριστον. Οὕτως δ' ὠρισμένου τοῦ ὑγροῦ, παχυτέρῃ τοῦ ὕδατος ὄντος καὶ μὴ κατὰ τὸν ἀέρα λεπτοῦ, καὶ πυκνοῦ δι' τινος καὶ μὴ τῷ ἀέρι κατ' ἴσον ἀραιῶ, πῶς γε τοῦτο καὶ κατ' ἴσον αὐτῷ μεθέξει τοῦ ὀρισμοῦ; οὐκ οὖν τῷ παθόντι λόγῳ τοῦτό γ' ἔστιν ἐλχόμενον. Τοῖσι καὶ αἰεὶ διαρρεῖ καὶ χεῖται ὁ ἀήρ, καὶ μέρεσι μὲν τοῖς ἰδίοις οὐδαμῇ κρατεῖται, οὔτε κατέχεται, οὐτ' οὐδὲν οὐδαμῶς ὠρῖσται, ὑπ' ἄλλων δ' ἐπεχόντων ἐπέχεται, καὶ πανταχῶ γ' ἔστιν, ὅποι δὴ καὶ κεινὸν ἔστιν ἐτέρῃ σώματος, πεπεδημένος μόνον ὑπὸ τοῦ γε συνέχοντος.

Ἦμεῖς δ' ἐπὶ γυμνῶν ἰδρῦσθαι λέγατε σωμάτων τοῖς ἀέρα καὶ σαρκὸς ἀνθρώπων, καὶ τοῦ γε λείου ἐπὶ ταύτης τεταμένου δέρματος. Ἐγὼ δὲ τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βούλομαι· πότερον ἡρεμούτων τούτων, ἢ

καὶ κινουμένων; καὶ γὰρ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀδύνατον, ἀλλ' ἥτιον μὲν ἴσως ἐπὶ τῶν μενόντων καὶ κατὰ χώραν ἐφεδρευόντων, μᾶλλον δὲ καὶ πλειστάκις μᾶλλον ἐπὶ τῶν ὁρμώντων καὶ μετὰ ῥύμης, εἰπεῖν, ἢ ὁπτασοῦν φερομένων. Μὴ κινουμένων γὰρ τῶνδε τῶν σωμάτων, αὐτὸς ὁ ἀὴρ περὶ ταῦτα ῥέων καὶ περισχιζόμενος καὶ διεκπίπτων, ἐσίως ἔσιν ἐπ' οὐδενός, οὐδ' ἐμμένον, οὐδ' ἐπεχόμενος τοῦ δρόμου καὶ τῆς ῥοῆς, οὐδὲ κατὰ βραχὺ οὐδὲν οὐδαμῶς οὐδὲ μέγας ἔσσι τούτου γε πεδηθέν οὐδὲν ἢ ἐνσχεθέν, ὥστε δὴ καὶ μικρὸν γοῦν κοινωνῆσαι καὶ μετασχεῖν τοῦ ἐκ τοῦ σώματος ἀφιεμένου καὶ ἀπύοντος θερμοῦ. Καὶ τοίνυν οὐδὲ τεβέρμαται τοῦτον τὸν τρόπον ὁ ἀὴρ ἐκ σώματος δεξαμένου τοῦτον οὐδέν· αἰεὶ γὰρ τὸ περιστρέχον αὐτοῦ καὶ περάζει καὶ πρώτως βάλλον ἐν σώμασιν ὑπεκφεύγει, ὑπὸ τοῦ κατόπιν ἥκοτος καὶ ἐπωθοῦντος ἀπεπληλαμένοι, καὶ μὴ ἀναμένον συνεξωθοῦσαι ῥιπίδα καὶ τὴν ἐκ ταύτης πλῆγην.

Ἀλλὰ μὴν καὶ κινουμένων αὐτῶν γε τῶν σωμάτων, πῶς αἰ ἐπὶ τούτων ἐνιδρυθεὶς σίαίη ἀήρ; οὐκ ἔστι τοῦτο, πάντως οὐκ ἔστι, καὶ πάντ' αἰ γίνοιτο μᾶλλον καὶ τὰ γε παντελῶς ἀδύνατα, ἢ ἐπὶ σώματος σπεύδοντος ἢ καὶ ποσῶς φερομένου ἀέρα βέβηλότα ἀτρεμεῖν καὶ ἐσίστασθαι. Ἀλλὰ τί; διαισθόμενος (1) καὶ ὑποχωρῶν τῇ τούτου παρόδῳ, τοῦ προλαβόντος αἰεὶ ἕτερος εἰσπίπτει. Καὶ τοίνυν, ὥσπερ ἐπὶ παντός σώματος, ὁ τέμνων αἰεὶ ἕτερον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ τὸ αὐτὸ ἐν πάσῃ τέμνει τῇ κινήσει, οὕτω δὴ καὶ τὸ κινούμενον ἐν τῷ ἀέρι καὶ τέμνον αὐτὸν δι' ἕτερον

(1) Forsan ἀνά τοι διαρ. Sed cf. pag. 359, n. 3.

χωρεῖ καὶ ἀεὶ ἐξαλλάττει, καὶ μέρος ἐστὶν οὐδὲν αὐτῷ τῷ κινουμένῳ σώματι προσπεπλασμέτοις ἢ ἐνιδρυμένοις· πῶς γάρ; ὅπου γὰρ καὶ ἐσίῳτος τούτου οὐδὲν ἦν, οὐτ' ἠδύνατο οὐδ' ὅποσονοῦν ἠδράσθαι.

Ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ τις ἕτερος κορευομένου τούτου πρὸ πρῶτου κορευοίτο; χρώμενος τῇ ῥιπίδι καὶ πατάσσων καὶ κόπῳν καὶ τέμνων τὸν ἄερα, τό γ' ἐξ αὐτῆς ἐμβάλλον καὶ ἀπαντῶν τῷ πρῶτῳ, ψυχρὸν ὄν, ὑδατῶδες μᾶλλον ἐστὶν ἢ ἀερῶδες, ὡς ἡμεῖς εἰπόντες καὶ ἀποδεδειχότες ἐσμέν.

Καὶ τοίνυν ἀποχρώντως, οἶμαι, τὰ γε δοκῶν ἡμῖν εἶρηται καὶ δίδεικται, καὶ τὰ τοῖς πάλαι δεδογμένα σοφοῖς ἐξήτασαι καὶ βεβαιώσαι, ἵνα μὴ πάντι μέγα καὶ ὑπερήφανον λέγω ὅτι καὶ διελήλεκται. Ὑμεῖς δ' οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα πολλοὶ καὶ περιττοὶ τῆν σοφίαν, πολλοὶ καὶ τὴν σύνεσιν, καὶ τῶν τῶν λόγων διαιτηταὶ καὶ κριταί, μὴ τῷ μακρῷ χρόνῳ μᾶλλον καὶ τῷ ὅτι παντὸς αὐτοῦ κατὰ πάντων ὁγκεχωρηκότι, μηδὲ τῷ κεκραϊηκότι τῆς δόξης, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ προσχόντες, ὁρθῶς ἐπισκεψάμενοι, μὴ ἀποκησῶν καὶ ὁρθὴν καὶ ἀδέκαστον ἐξενεγκεῖν τὴν ψῆφον.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΚΟΤΜΗΝΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΥΟ.

α'. — Τῷ λογιθέτῃ τοῦ γενικοῦ.*

Πολλῶν ἐμοὶ πραγματειῶν καὶ λόγων ἐσπουδα-
σμένων ὑπὸ χορηγῶ τῷ Σωτῆρι καὶ ῥῶν ἀπειργα-
σμένων, ἐν τοῖς φυσικοῖς εἰμὶ τρυφῇ, εἵπειν, τὴν
πᾶσαν πλῆρῶν, καὶ, λύπῃ ἐνοχλοῦσαι καὶ καρδίας
ἄχθος παῦσαι καὶ κουφίσαι βεβουλημένος, ἐπὶ τού-
τους σίεσθαι καὶ τούτοις συνῶν, ὃ θέλω γ' ἔχει.
Καὶ ἀγαπῶ καὶ χάριν ὁμολογῶ, εἴ τις περιεργαζό-
μενος ἢ καὶ ἀπορῶν πρεβάλοιτο δυσχερῇ καὶ τὰ γε
χαλεπὰ λύειν, εἴτ' ἐμοίγε ταῦτ' ἐπιτρέποι. Ἀγα-
νίζομαι γὰρ ἐπὶ τούτοις εὐείσκειν, καὶ ὁ χορηγὸς
ἐμπαρέχει.

Καὶ τοίνυν χθὲς τοῦτον τὸν τρέπον λόγον (1) ἐξ-
ήνεγκε περὶ ἀέρος καὶ τῷ ἐν αὐτῷ δοκῶντος ἀπόρρ,
τί καὶ πόσον δεδυνημένον, αὐτὸς συζητούμενος, αὐτὸς
ἂν καὶ διδάξαις· νῦν δ' ἕτερον (2) αὖτις ἐπὶ τούτῳ,
οὕτω δ' ὀξέως, ὥστε καὶ δοκεῖν τούτους ἅμα γεγενῆ-
σθαι καὶ διδύμους ἀδελφούς εἶναι. Τὸν μὲν οὖν πρέ-
τερον, τὸν δὲ νῦν πέμπω· καὶ πέμπω, σὲ περὶ ἀμ-
φοῖν βουλόμενος ἵκφίσασθαι καὶ κρίναι.

Μὴ ῥῶν ὅτι γ' ἐξ ἐμοῦ τεχθέντες εἰσὶν ἀδελφοῦ

* Epistola est inter ineditas
quadragesima in codice 2105,
pag. 357, 2; quam huc inserere,
ut et sequentem, quae est ibidem
quadragesima prima, opportu-
num visum est, quam præceden-

tem orationem quæcant illustrare.
Ad quem scribit Logotheta est,
opinor, Theodorus Metochita.

(1) Orationem priorem supra
pag. 392.

(2) Orationem præcedentem.

παῖδες, οὐδὲν δ' ἥττιόν γε καὶ διὰ τοῦτο παῖδες σοι, δεκάσης τὰς ἡμέρας (1)· μὴ τοῦτό γε αὐτὸς, ὅτι μηδ' ἐγὼ· αἰδῶμαι καὶ γὰρ μητέρα τὴν ἐπιστήμην (2), ἕτερος λέγειν παρὰ τὰ ταῦτα δοκῶντα.

β'. — Τῷ υἱῷ αὐτοῦ τῷ παρεκκλιμμένῳ.*

Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς καὶ αὐτῷ, ἄερος φημί, καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἀπορίας οὐχ εἷς, διτίοι δ' ἡμῖν γεγνηνται λόγῳ, μικρὰ μὲν καὶ ἄμφω τὸ δέμας, ἀλλ' ὅς γε δεύτερος αὐτῶν, ἔστι καὶ μαχητής (3). Ἀποδύεται καὶ γὰρ πρὸς ἑλεγχον καὶ παρατάσσεται παραβαλλόμενος πρὸς τοὺς πάλαι σοφοὺς, περὶ τοῦ αὐτῷ κακείνους εἰρηκότας. Εἰ μὲν οὖν καὶ ἀγωνοθέτης ἦν βραβεῖον ἀνασείων ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, τάχ' αἶ καὶ νεανικώτερον ἠνδρίσατο καὶ γενναιότερον ὁ μικρὸς οὗτος ἐμὸς παῖς, καὶ διεξῆλθεν ἀριστεύων μέλει πολλοῦ· ἐπεὶ δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο βλέπων ἔξετο τὴν σπουδὴν, ἣ τὸ δοκῶν ἡμῖν καὶ κρατοῦν ἀποδείξαι, καὶ ἀπέδειξεν, ἔστιν τῆς ὀρμῆς καὶ τῆς πάλης, κλονηθέντων ἥδη καὶ πεισόντων τῶν ἐναντίων.

(1) Conf. t. II, p. 156.

(2) Conf. p. 360, 4.

* De Joanne Chumno, Nicephori Chumni filio, ac cubiculario, cf. t. I, p. 290.

(3) Respectu ad Il. E, 801: Τυδεὺς τι μικρὸς μὲν ἐστὶν δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Corpore parvum fuisse Tydean, virtute magnum, multis docemur locis: cf. quæ exenavi ad Æschyl. t. I, p. 295, illustraturus S. ad Th. v 416. Junius, qui cum fractu legetur

Adag. v, 18, locum adtulit ex Menandro historico de milite quodam, qui fuit τὸ μὲν σῶμα ὥς ὁ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Τυδεὺς αἰνυμένου, τὴν δὲ γύμνιν καὶ περιστάσειν Τυδείως. Quæ verba non Menandri sunt, sed Theophylacti Simocatis II, 18, p. 57. Obiter addere liceat virum doctiss., nuper Theophylacteis usum, ac quæ fuerit Tydei brevitas forte oblitum, a sensu paululum aberravisse.

ΠΕΡΙ
ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ
ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

ΟΠΟΙΑΙΣ ΔΕΙ ΧΡΗΣΘΑΙ ΤΡΟΦΑΙΣ ΕΝΙ ΕΚΑΣΤῳ ΑΥΤῶΝ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΙΩΝ ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ.*

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ.**

Ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ ἀρμόζει (1) γαλακτοτροφεῖν καὶ γαλακτοποτεῖν· ὥς δὲ τῶν κρεῶν ὀρνίθας ἐσθίειν, καὶ πρῶδειά (2), καὶ περυσίερας, καὶ ἡσσας καὶ τραγάδας (3), ὄρτυγας, καὶ λακτέντα ὀπρία ζὺν ὀξυμέλιτι ἐσθίειν. Ἐκ δὲ τῶν ἰχθύων, λαμβάνειν πάντας τοὺς τρυφεροὺς καὶ πετρελαίους καὶ μαλακοσάρκους, καὶ κεφάλους, καὶ πάντα τὰ ἀλέπιδα (4). Ἐκ δὲ τῶν ὀσπρίων, κυάμων καὶ φακῆς ἀπέχεσθαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἐσθίειν. Ἐκ δὲ τῶν λαχάνων, κράμβης, ραβδύλης καὶ

* E cod. regio 3035, p. 233. Poterit hic libellus conferri cum simili alio Hierophilii de alimentis opusculo, quod inter Notitias Mes. t. xi edidi, et animadversionibus quibuscumque meis illustravi. Nunc brevitati consolam, et omnes fere animadversiones, nisi quae sunt criticae generis, omittam.

** Hierophilus a mense Januario annum inchoavit.

(1) Ἀρμόζει est medicum orationis proprium, quo Hierophilus

sepe usus est. Vide Hippocratem Aphor. v, 64; Theophrastum Nonnum t. 1, pag. 209; t. II, pag. 37.

(2) Cod. πρῶδεια. Cf. Hierophil. pag. 192, 237, 249, 253. Sic et passim nostrar.

(3) Apud Hierophilum in septembre, ubi τραγάδας, bene modo τραγάδες, seu τραβοῖς, cogitasse inde patet.

(4) Hierophilus aliter sentit; a cephalis et piscibus non squamosis abstinere jubet.

ἐλαίου μαύρου (1) ἀπέχεσθαι. Δειμυφαγίαις δὲ χρᾶσθαι μερικῶς, οἶον ῥέπανον, σίναπι, πέπτερι, κιννάμωμον καὶ σιάνχος. Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν, σίαφυλὰς καὶ ἀπίδια καὶ δαμασκηναὶ λευκὰ καὶ μῆλα, καὶ ῥοδάκινα καὶ πεπόσιον (2), καὶ τὰ ὅμοια τούτων. Καὶ οἶνους πίνειν ἀφινθοκράεις (3), καὶ ἀφινθάτους. Λουτρὰ ὀκτώ· σμπήγματα δὲ κεφαλῆς, χιμουλία (4) μετὰ ὄξους, καὶ ἔρροδάκηνα (5), ἕως καὶ (6). Καὶ συνουσιάζειν. Χεῖσμα δὲ κοινὸν ποιεῖν.

Μητὶ Ὀκτωβρείῳ.

Ἀρμόζει δειμυφαγίαις πάσαις χρᾶσθαι, πρὸ πάντων δὲ πρῶτα (7) ἐσθίειν ἐφθὰ καὶ ὠμά. Καὶ τὸ ζέμα πίνειν. Καὶ σκόρδα ἐφθὰ, κερυκευτὰ, οἶον σιάνχος, πέπτερι, κιννάμωμον, κερυόφυλλον, καὶ ταῦτα διὰ τῶν ἀρωμάτων ἐσθίειν. Ἐκ δὲ τῶν κρεῶν, πρῶτα καὶ ὀρνίθεια, καὶ περιστέρωπουλα (8), καὶ χῆνας, καὶ ὀρτυγμήτρας, καὶ λακτέντα ἐσθίειν, νήσσας τε καὶ φάσσας, καὶ τρυγίας (9) καὶ πέριδικας. Βόεια (10)

(1) Forsan ἐλαίων μαύρων.

(2) Abbreviatio ejus vocis non est nitida; obscure etiam superius ῥέπανον brevitur.

(3) Desinentiæ compendium est obscurum, sequentis quoque obscurius.

(4) Melior et usitatior scriptura est per syllabam *μη*.

(5) Sic codex. Forsan ἔλαια ῥοδάκηνα, olea persici, vel ἔλαια ῥοδάκων, oleum persici.

(6) Id est, usque ad diem mensis xxiv.

(7) Hierophilus prave πρῶτα.

(8) Sunt περιστέρωπουλα pulli columbarum, *des pigeonneaux*. Symeon Sethi p. 95: ἡ τῶν περιστέρων ἀπὸ τοῦ θηρίου ἐστίν. Codex 9031 melius, περιστέρωπων. De terminatione recentiorum nominum in *pulos*, quæ diminutiva est, notavi p. 141.

(9) In Hierophilii Octobre, ubi junguntur περιστέρων φασσῶν καὶ τρυγίων, serius video omissam esse φασσῶν versionem, quam reponat, rogo, lector diligens, scripto *de ramiers*.

(10) Cod. *βία*, siue sensu. Re-

δὲ καὶ ἐλάφια καὶ δορκάδας καὶ τριφυλῶν. (1) καὶ συνάγρους καὶ λαγῶν (2) ἀπέχεσθαι χρή. Ἐκ δὲ τῶν ἰχθύων, κεφάλους καὶ μίχλας (3), καὶ πάντα τὰ ἀλεσίδα μὴ ἐσθίειν, τὰ δ' ἄλλα πάντα. Ἐκ δὲ τῶν ὀστέων, κυάμους καὶ φακῆς καὶ λαθύρων (4) ἀπέχεσθαι· τὰ δὲ λοιπὰ ἐσθίειν, καὶ ἀσπεράγγους πάντας, καὶ ἄμανιτάς λευκὰς. Ἐκ δὲ τῶν ὀστέων, σφαυλάς ἀσπρας, ἀπτιούς τοὺς ἀκμάσαντας (5), καὶ μῆλα τὰ γλυκέα, σῦκα δὲ ἄσπρα, ρόδαινα περσικὰ, καὶ φοίνικας καὶ ροιάς, καὶ μπλοκυδῶνια ἐσθίειν. Ἐκ δὲ τῶν ξηρῶν πάντων τῶν ὀστέων, τισιάκια, κάρυα τὰ βασιλικὰ καὶ ἀμύγδαλα, καὶ κοικουάκια, καὶ λεπίδια (6) ἐσθίειν. Οἶνους δὲ λευκοὺς καὶ ἐλαιοχρώους πίνειν καὶ ἀψιθάτους. Λουτρὰ ὀκτώ. Καὶ ἀφροδισιάζειν. Καὶ χεῖεσθαι ἅπαξ· καὶ σμήχεσθαι, ὡς εἴρηται.

Μηνὶ Νοεμβρίῳ.

Ἀρμόζει εἰς λουτρὰ μὴ λούεσθαι, μηδὲ χεῖεσθαι·

scripsi βόια, præceptum imitatus simile medicastri mense proximo.

(1) Ita codex.

(2) Codex, λαγῶν et λαγῶ. Nominis præcedentis finis est dubius, ut legi possit συνάγρου et συνάγρους. Prætulī accusativos ob vicinos casus similes, ἐλάφια δορκάδας κισσῶν. Poterām et genitivos accusativis miscere, ut fiet infra; sed hic solœcismi constantia placuit.

(3) Sic cod. Reponendum est κίχλας. Cf. pp. 412, 7; 414, 8

(4) Κυάμους, ut et φακῆς, nitide scriptum est, sic casu variato. Desinentia in λα casus electionem permisit; elegi quem jussit syntaxis.

(5) Codex, ἀκμάσαντας. Hierophilus edere jubet, ἀπὶ δὲ ἄγρια ἀκμάζοντα. Fere cogitabam de varietate quadam pyri; cui nomen ex italicis vocibus *alma santa* formatum fuerit.

(6) Lexicon in notis ad Hierophilum pag. 258: κάρυα περσικὰ, αὐτοκάρυα. Noces sunt avellanæ, des avellines.

εἰ δὲ καὶ συμβῇ (1), δύο λουτρὰ καὶ μόνα δεῖ. Ἐκ δὲ τῶν κρεῶν, μὴ ἐσθίειν ἐλάφους, καὶ βόεια, καὶ δορ-
κάδας, καὶ λαγῶν (2), καὶ σιάδρας, καὶ ἀγριοαἰγας·
τὰ δὲ λοιπὰ κρέα ἐν πετεινοῖς ἐσθίειν ψαχνὰ καὶ
λίαν διεφθα, καὶ κερυκευτά· καὶ λακτέντα τὰ με-
κρά. Ἐκ δὲ τῶν ἰχθύων, πάντας ἐσθίειν, πλὴν τῶν
ὕγρετέρων, καὶ κίχλας καὶ κωσίου, καὶ πάντα τὰ
ἀλέπιδα, καθὼς προλέλεκται ἐν τῷ ὀκτωβρίῳ. Τοῖς
δὲ θριμέσι χρᾶσθαι, οἷον πίπτει, καὶ ὅσα διὰ τῶν
ἀρωμάτων καὶ περαιομολοχα ἐσθίειν. Ἐκ δὲ τῶν
ὀσπερίων, κυάμους καὶ λουρινάκια ἀπέχεσθαι· τὰ
δὲ λοιπὰ πάντα ἐσθίειν. Ἐκ τῶν ὀπωρίων, φοίτικας μὴ
ἐσθίειν· ὅλας δὲ τὰς ξηρὰς ἐσθίειν. Ἐκ τῶν οἶνων, τὴν
παλαιὰς καὶ λεπτίους καὶ λευκοὺς καὶ εὐώδεις πίνειν.
Ἐκφεύγειν δὲ πάντων τῶν ὕγρετέρων τὰ βρώματα.
Λαμβάνειν δὲ καὶ τὸ ἀπόθερμον τῆς τίλης (3) ἐκ δια-
λείμματος. Καὶ ἀφορδοσιάζειν.

Μηνὶ Ἰανουαρίῳ.*

Ἀρμόζει οἴνου χαλοῦ εὐωδεσίᾳτου λαμβάνειν ῥο-
φήματα τεῖα, μετὰ ἀτάκτης, καὶ ἐπινησιεύειν ἕως
ἕως τρεῖς (4), καὶ τρέφεισθαι τοῖς ἐκ κρεῶν περαιοίς
χάλοις καὶ ὀπίοις, καὶ χοιρείοις ὡσαύτως μικροῖς
ὀπίοις. Καὶ ζωμὸν κατὰσκευάζειν κερυκευτῆς, σιά-
χος, κιννάμωμον, καὶ ἔρην (5) τριπλὸν ἀρτύματι,
καρναβάδιον (6) ἀνατολικόν, πέπτει, καὶ τὰ λοιπὰ.

(1) Codex, συμβῇ.

(2) Codex, λαγῶν : et sic in
Julia.

(3) Conf. p. 415, n. 4.

* Desunt in manuscripto præ-

cepta ad mensem decembrem.

(4) An σείκε? Cf. Junii init.

(5) Ita codex. Conf. ἔρην in
Janio.

(6) Quum sit finis anceps,

Ἐν δὲ τῇ ὀπίῃσι τὰ τῶν χοιρείων κρεῶν ἀλειφένθω-
σαι οἶνομέλιτι· τὰ δὲ ποδοκέφαλα τῶν οἰῶν, τῆτέ-
σι περβατικά, ὀξυσία· Ἐκ δὲ τῶν ὀρνέων, ὀρνίθας,
περιοισιέρπουλα, λευκά δὲ, ἕως εὐρεθῶσι, καὶ βρα-
χέα· ταῦτα γὰρ εἰσὶ τὰ κρεῖττίονα· χλῖα δὲ καὶ
ὀπία ἐσθίειν· καὶ χῆνας καὶ ἡσσας, καὶ χίχλας, καὶ
ὄρτυγας, καὶ τραυλίτας· τούτων δὲ ἀγρίων γινομέ-
νων, ἐπιβάπτιν αὐτὰ σίταπυ, ἀλοκύμινον (1), καὶ
οἶνόφαρον· Ἐκ δὲ τῶν ὀσπείων, λαθύριον (2) καὶ αὖχος,
ἀλεσία· ἡ δὲ ἄρτυσις αὐτῶν, ἄλας, ἔλαιον, καὶ κύ-
μινον τριπλόν· Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν, σίαφίδας, ἀμύγ-
δαλα, πισιάχια, κουκουάρεα· λαμβάνειν (3) δὲ
ὀλίγην κίτριν, καὶ ῥοῖδιν καὶ φοίνικας, καὶ πρῶτον
γάλα μετὰ μέλιτος, καὶ σίαχος τριπλόν, καὶ κιν-
νάμωμον· Καὶ δι' ὅλου τῷ μῖνός, λουτρὰ τέσσαρα·
σημηχόμετος νίτρον ὀπίῳ, ὃν οἶνον λειωθέντι· Καὶ χεῖ-
σμα ποιῇν σκευασίον, τούτέσι ψίλλιθρον, καὶ βάλλειν
ἀλόνις ζ' γ' καὶ σμύρνας ζ' α' (4), καὶ χρόνον ὧν δύο.
Ταῦτα πάντα ἐνώσας, χεῖρου· αὕτη δὲ ἡ σκευὴ, ἐνὸς
ἀνθρώπου· Ἀρμόζει δὲ πρὶν χεῖρασθαι, εἰσελθεῖν εἰς
τὸ λουτρὸν, καὶ περιχύσασθαι σίτλας δύο ἢ τρεῖς,
πρὶν ἰδρώσῃ, καὶ ἐξελθεῖν· καὶ ἀποσκοπίσασθαι

malui sic scribere, quam cum Hierophilo καρταδάιν. De neutris nominibus per π monui tom. II, p. 408, n. 6. Lexicon in Fabricii Bibliotheca Gr. t. VI, pag. 646: σκῶλος, ἀκατὴ ἐμπυγόν. Legerim, ἀκάθην, vel ἀκάθισον. Quo loco incorrecto secure utebatur Erpesius ad Suidæ Glossas sacras pag. 133.

(1) Codex, ἀλοκύμινοι, et modo τρογύλις.

(2) Compendium est anceps. Malui formam vocis probam, quam λαθύριον, quod est in Martio.

(3) Codex, λαμβάνει: mox κύτρεν.

(4) Ponderis notas interpretor, * drachmas tres, drachmam * unam. *

καλῶς· καὶ οὕτω χεῖσασθαι. Καὶ μὴ βράδυνε μετὰ τῷ χεῖσματος. Μετὰ δὲ τὸ χεῖσμα, ἀποτεῖβεσθαι δεῖ διὰ οἰνοποτηρίου καὶ κρόκων ὠν, ῥοδελαῖα ἀναμεμιγμένων. Καὶ ἀφροδισιάζειν μέχρις ἡμέρας (1) μαρτίου.

Μηνὶ Φεβρουαρίῳ.

Ἀρμόζει σέυτλον μὴ ἐσθίειν, μηδὲ ἄγριοι τὸ οἶον δῖποις, μήτε κίχλας τῶν ἰχθύων· μήτε ζέμα πίνειν τὸ οἰονδήποτε, ἄνευ τῷ πρασοζέματος, καὶ τῷ μαλάθρῳ, καὶ τῷ σκορδοζέματος κερυκευτῷ. Οἶνους δὲ παλαιούς καὶ εὐώδεις πίνειν. Ἐν δὲ κρέασιν ἐσθίειν, κατὰ τὸν προλεχθέντα καιόνα τοῦ ἰανουαρίου μηνός. Καὶ ἐκ τῶν ἰχθύων τὰ προλεχθέντα, καὶ ὅσα ὀστρακώδη, τὰ λεγόμενα ὀστρεα, καὶ πάτερυς (2), καὶ ἀσιακούς, καὶ μύδια καὶ κτένια, καὶ ὅσα τῶν ἰχθύων τετραχία, ὡσαύτως ὀρφούς, λαπίνας, σπάρια (3), κρείδας (4), καὶ ὅσα πετρώδη, πλὴν διὰ σήπηι. Τὰ δὲ βάμματα (5), καὶ τὰ ὀπωρινά, ὅσα προελέχθησαν τῷ ἰανουαρίῳ μηνί. Ὡσαύτως καὶ ἐκ τῶν λαχάνων, καὶ κοδιμέντων τὰ προλεχθέντα. Ὁμοίως καὶ τὰ λουτρα, καὶ τὸ χεῖσμα. Καὶ ἀφροδισιάζειν ὁμοίως.

Μηνὶ Μαρτίῳ.

Ἀρμόζει πᾶσι τοῖς γλυκείοις χρῆσθαι ἐν τερφαῖς

(1) Forsan μέχρις ἰσημῖας : Scarovam meminist Hierophilus. conf. Hierophilus.

(4) Cod. compendiosius, κα.

(2) Sic legi debere putavi compendium, non πατέρους. Forsan φάτχους.

(5) Nescio an scriptoris manum exhibuerim. Cod. β'. Agitur de juribus eo condimentis :

(3) Ita codex. An σάκρια? conf. Hierophilus.

καὶ ποτοῖς Ἀρχατὰ δὲ ταῦτα ἐν τούτοις· καὶ γὰρ
τὸ πολὺ τῇ φύσει πολέμιος, τὰ δὲ κατὰ μικρὸν
ἀσφαλῇ (1). Δριμυφαγίας δὲ πάσης καὶ περὶ φαγίας
ἀπίχεσθαι. Ἐκ δὲ τῶν ἰχθύων, παττοῖα ἐσθίειν, ἅπαν
τῶν ἀλεπίδων· τοὺς δὲ λάβραχας (2), καὶ κεφάλους
ἐσθίειν συγχῶς. Καὶ ἐκ τῶν ὀσπρίων, τὸν ἄλιχα διε-
φθοι καὶ ὑδαρώτερον καὶ κερυκευτὸν μέλιτι, σιάχει (3),
κινναμώμα, καὶ οἶνον εὐωδισιάτω. Τὸν δὲ κύαμον, τε-
τέσι φάβα, βρέχειν δεῖ καὶ ὀκζένειν καλῶς, καὶ
ἄλασι καὶ ἐλαίῳ ὀμφακίῳ καλῶ ἐπιβάλλειν. Λαμ-
βάνειν δὲ καὶ τῆς τίλης τὸ σπέρμα, τετέσι κέρι (4),
ἀπόθερμον (5), διεφθοι, ἀρτυθὲν μέλιτι καὶ σιάχει.
Πλύνεσθαι δὲ δεῖ τὴν τίλην τρίτον, καὶ τρίβειν ταῖς
χερσὶ, καὶ τότε ἔλπειν, καὶ μερικῶς ἀποξεματίζειν·
ἐὰν γὰρ πᾶν ἀποξεματισθῇ, γίνεται δύσπεπτος,
ἐφεκτικὴ καὶ πονηρὰ, καὶ ἐμφρεακτικὴ κοιλίας· μὴ
πάνυ δὲ ἀποξεματισθεῖσα τὸν ἴδιον χυλὸν, τουτέστι
τὴν ἰδίαν πικρίαν, γαστέρα ἐμφρεατίζει (6). Γλύκεινε
οὖν τὴν πικρίαν αὐτῆς μέλιτι. Λαθύριν δὲ καὶ αὐχως,

(1) Hunc aphorismum ex Hip-
pocrateis mutuatus est medica-
ster.

(2) Codex, λαύραχας, ut et in
Aprilī; sic in Maio πύρων pro ἰέ-
ρων. Hæc permutatio est notis-
sima. Miror Boivinum in Grego-
ra vi, 5, 3, e codice receperisse
γαύρων ἰππων, pro γαύρων, idque
non fuisse nuper ab editore do-
ctius correctum.

(3) Finis vocis est anceps. Mox
codex, ἀπάμωμον.

(4) Cf. nota ad Hieroph. p. 210.

(5) Codex, ἀπὸ θερμῶν. Intelli-

go esse frigidum. Hierophilus in
loco simili videtur corruptus:
ejus verba ἀπὸ θερμῶν διεφθον,
quæ tunc vertit quæ potui, nunc
mutanda puto, et rescribendum,
ἀπὸ θερμῶν, διεφθον, vel διεφθον. In
Hierophili Novembre jam nescio
an verba πὲρ ἀπὸ θερμῶν τῆς πίλης in-
telligenda sint de decocto scabi-
græci; quam animadversionem
admovent nostro in Novembre
fine.

(6) Locus est mendosus, quem
collatus Hierophilus potest re-
sarcire.

ἀλεσίᾳ· τὸν δὲ φασίουλον, τοῖς εὐαρέστοις, λαμβά-
νειν ἐκζεσίῳ, διεφθον ὀξύμέλιτι. Ἐκ δὲ τῶν λαχάνων,
σεύτλον καὶ μολόχιν, καὶ χρυσολάχανον ἐσθίειν, καὶ
πάντας τοὺς ἀσπάραγας (1), καὶ ἀμαίντας, ἀνευ
τῆς βρουνίας καὶ τῆς χαμαιδάφνης, διότι πικρὰ εἰσίν.
Ἐκ δὲ τῶν συνθέτων, ἐσθίειν ἐλαίας κολυμβάδας καὶ
ὀξύμέλιτα ἐκ διαλείμματος (2). Καὶ δριμέος πατ-
τοίου μηδὲλως ἀπίεσθαι τὸν μῆνα τὸν μάρτιον,
ἀλλὰ παντοῖα γλυκία ἐσθίειν. Ἐκ δὲ τῶν ὁπωρῶν
πασῶν, τὰς περλεχθείσας, φοινίχας κατὰ κρέος.
Ἐκ δὲ γλυκοποσίας, λαμβάνειν κοινύτοι, ἔχοντα πύ-
πειρα, κινιάμωμον, καρυόφυλλον, καὶ σίαχος πλεῖστον.
Καὶ λουτρὰ τὸν μῆνα ἐξ, τὰ μὲν τεῖα χρεῖσθαι ἐν
ἡμέρᾳ γ', ὥρα γ', ἀνευ τῆς ἀλόης καὶ τῆς σμύρνης·
τὰ δὲ ἄλλα τεῖα λουτρὰ λούεσθαι ἐν ἡμέρᾳ πέμ-
πτῃ, ἀνευ τοῦ χρείσματος. Σμήγματα δὲ ὅσα διὰ
νίτρου. Οἴου δὲ λεπτίου καὶ εὐωδισιάτου, καὶ ἐλαιο-
χρῶ (3) μεταλαμβάνειν· καὶ σιτουσίας μετερίως.

Μηνὶ Ἀπριλίῳ.

Ἀρμόζει μὴ ἐσθίειν (4) ῥάφανον ἢ ἡδυσμον, κα-
παριν, πεπερχύμινον, θρίμπον (5), καὶ πάντων τῶν
δριμέων ἀπέχεσθαι παντάπασιν. Ἐν δὲ κρέοις (6), ἀρ-
μόζει ἐσθίειν τρυφερὰ καὶ εὐσάρκα, ὅσον ἄρνας νεμο-
μένας καὶ γαλακτοτέρους, καὶ ἐρίφους γαλακτο-

(1) Ita codex.

(2) Codex, διαλείμματος.

(3) Οἷος ἡλύχερος Hierophili,
unde impediēbar, hinc forsan
mutandum.

(4) Ex pleniore et disertio hoc

precepto patet in simili loco
Hierophilii male me fuisse ver-
satum.

(5) Ita codex. Forsan θρίμψον.

(6) Ita codex. Mox τειφίχας, et

infra τειφίχας.

τρέφους· καὶ ὅσα διατρέβεια (1) κρεῶν τῶν νέων καὶ εὐνούχων, ψαχνὰ καὶ διέφθα· ἐκ τούτων λαμβάνειν καὶ ζωμούς μετρίως καρυκευτούς, διὰ τὸ εὐλυτοῦ ποιεῖν τὴν κοιλίαν. Τῶν δὲ χοιρείων ἀπὲχσθαι χρὴ. Ἐκ δὲ τῶν ὀρνέων, ἐσθίειν ὀρνίθας καὶ ὀρνιθόπουλα τὰ ἄρρῆνα, καὶ περισφιρόπουλα τὰ λευκὰ, καὶ νήσας, καὶ χήνας τρυφεράς, ψαχνὰ καὶ διέφθα, καὶ γλυκέα, καὶ ὀπία. Γλυκοφαγεῖν δὲ καὶ γλυκοποτεῖν, ὡς περιλέλεκται. Καὶ ἐκ τῶν ἰχθύων, λάβρακας καὶ κεφάλους, σνάκια καὶ χρυσάφια, καὶ φάγους, ζωμῷ ὀλίγῳ, καρυκευτῷ· λαπίνας δὲ καὶ χάους, καὶ κοίμια, σαύρους καὶ μελανόρους (2), καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅσα μαλακίσσαρχα, ἔχοντα λέπια, ἐσθίειν τηλένου, καὶ ἔργ (3), ὡς εἴρηται· ὀλίγον δὲ καρυκεύειν καὶ μὴ πελειόσια. Ἐκ δὲ τῶν ὀσπείων, παντοίων ἀπὲχσθαι τῷ ξηρῷ, τὰ δὲ χλωρὰ ἐσθίειν μετὰ τῶν προλεχθέντων κρεῶν. Καὶ ἐκ τῶν λαχάνων, ὅξει σκυλλιτικῷ (4) χρυσολάχανον, ἄσπερον, κοιλίαν τερον χλωρῶν,

(1) Codex, διατρέβεια. Forsan καὶ ὅσα δὲ τρέβεια.

(2) Ita codex.

(3) Compendium ἢ non satis scio qui legam. Confer nomen ἔργον in Januario, ἔργα in Junio, quae non intelligo.

(4) Codex, σκυλλιτικῷ. In Junio est κλητικῷ. Eadem permutatione vocalium = et scriptum est σκυλλια in Septembre, Martio ac Junio, σκυλλια in Aprili, σκυλλια in Januario. Auctor Vitae Platonis in Bibliotheca antiq. liter. Tycheana, part. v, p. 17: τὸ γὰρ πρὸς πελάδας κοιλιοτρικὲς εἶναι

αὐτὸς πρῶτος εἰρήνην, ὡς πελυκαριστοῖται. Lego πρὸς πελάδας. Circularem ac rotundam tororum formam primus reperit Plato, qui sic sunt capaciores. Dixit auctor de Platone, εἶναι δὲ καὶ πολιτικά, quod ea circa πελάδας, potius πελάδας, formam inventionem confirmat. Non sunt πολιτικά politica, sed civilia, quae ad civilem ac communem vitam pertinent. Iudicet editor doctissimus, quem hic locus valde impediēbat, de mea lectione et interpretatione, si forte tenuis mea in ejus manus scripta inciderint.

μαρτύρια, ἐσθίειν, καὶ ὀξυφαίρειν· καὶ σκίεσθαι χλωρὰ ἐσθίειν μετερίως, ἐλαίῳ καὶ ἅλατι πρὸς ὀλίγην. Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν, παντοίας ξηρὰς ἀπέχεσθαι. Καὶ αἰσάτους (1) χεῖσθαι. Μυρία ὁσφραίνεσθαι, οἷόν τι κάρδον, κρίνα, χαμαίμηνλα τὰ εἰς ὁσμήν, καὶ τῶν ξηρῶν μυρίαν τὸν μύσχον καὶ ῥοδόσκιμα. Καὶ μετερίως ἀφροδισιάζειν. Λουτρὰ δὲ ὀκτὼ δι' ὅλου τοῦ μηνός. Σμήχεσθαι δὲ σαπωνίῳ γάλακι (2). Φίλιθρον δὲ δι' χεῖσθαι ἅπαξ τοῦ μηνός, ἄνευ τῆς ἀλότης καὶ τῆς σμύρνης· εἰ δὲ μὴ, μόνοις λυτοῖς ἔχον κράσι ὧν τειῶν καὶ ῥοδέλαιον· καὶ ταῦτα ποιεῖν, ὡς περὶ ῥηται.

Μηνὶ Μαΐῳ.

Ἀρμόζει μὴ ἐσθίειν πᾶν κεφάλαιον (3) καὶ κακόχυμοι καὶ κωλιῶδες (4), οἷόν τι ποδοκέφαλα καὶ ὀντέρεσκοιλα, καὶ νευρώδη. Ἐσθίειν δὲ καὶ τὰ περιεχθέντα κρέα τῷ ἀπειλίῳ μηνί· καὶ ὅκ τῶν ἰχθύων τοὺς πσιόεις καὶ ξηρούς. Νέβρων δὲ θαλάσσης ἀπέχεσθαι χρὴ. Διάγειν δὲ καὶ πολιτεύεσθαι κατὰ τὸν περιεχθέντα ἀπείλιον, ἔν τε τερφαῖς καὶ ποτοῖς, καὶ λατρεῖς. Καὶ ἐκ τῶν λαχάνων, ἐσθίειν ἐλαιοσκάραλην (5) καὶ ἀλειοσπάραλην. Ξυροζέχμη (6) τε καὶ ἀπόθερμα, καὶ μίλια, καὶ ὑδρόγαροι (7) καὶ τίλην, πάντα τὰ

(1) Subaudi ὄνους, οἱ νοσηντὶ la perierint. Conf. Hierophilus ad eundem mensem.

(2) Forsan γαλικὴν vel γαλαπικὴν. Conf. Hierophilus.

(3) Ita codex. Forsan καρφαλίσ. Hierophilus poterit et eodem modo sanari.

(4) Forsan χαλιῶδες.

(5) Sic codex. Conf. Hierophilus.

(6) Obscuram abbreviationem in fine non potui capere, nec representare possum. Est quoque vox corrupta in prima syllaba. Cogitavi de ξυροζέμακ.

(7) Codex, ἰσρόγ.

ξηρὰ καὶ ἀλμυρὰ καὶ πικρὰ, μὴ ἐσθίειν. Γλυκοφαγίῃ δὲ καὶ γλυκοποιεῖν μετερίως, καὶ ὡς περιέλεκται τῷ ἀπειλίῃ μνηί. Ὡσαύτως καὶ χρεῖσθαι λουτρῷ, χρεῖσμασι, σμήμασι (1), καὶ ἀφροδισίοις.

Μηνὶ Ἰουνίῳ.

Ἀρμόζει ροφᾶν ὕδωρ ψυχρὸν βούχθους τρεῖς, νήσις, ροφήματα δὲ μικρὰ καὶ μὴ ἀπλῶσις· καὶ ἐπιπυσιεύειν ἕως ἄρας τρίτης. Καὶ παῖσι τοῖς γλισχευτέροις μετερίως χρεῖσθαι, τῶν δὲ σφιμυτέρων καὶ ξηρῶν ἀπέχεσθαι, καρυφύλλων, κινναμώμου (2), καὶ ὅσα διὰ τῶν ἀρωμάτων ἐσθίειν (3). Ἐκ δὲ τῶν κοδιμέτων, σκόρδα, κρίνα, ῥάφανον, εὐζωμον, κάρδαμον, σίναπι (4) χλωρὸν καὶ τριπλὸν, οὐρίανον, ὕσσωπον, πήγανον, περῶσα, χαμαιδάφνην, μὴ ἐσθίειν. Ἐκ τῶν κρεῶν, ἐσθίειν τὰ πρῶτα τὰ τυρφερά, ταῦτάσι τῶν κρεῶν καὶ εὐνούχων· λάμβανε δὲ ψαχνὰ καὶ διέφθα· σίεατος δὲ μὴ ἀπίου· αὐτὸ δὲ τὸ κρέας λιπαρὸν κριοῦ ἐσίω. Δεῖ ἐσθίειν καὶ ἀρνὸς νεομμένους καὶ γαλακτοτεσφέντας ψαχνὸς καὶ διέφθους, μὴ καρυκεύειν δὲ τὸ σύνολον, ὡς εἴρηται, ἄνευ τοῦ κολιάτρου καὶ σιάχους καὶ αἰίου. Ἔργα (5) δὲ ἐσθίειν μετερίως. Καὶ ἀπέχεσθαι ζεματοποιίας παντοίας. Καὶ ἐκ τῶν ὀρνέων, ἐσθίειν ὄρνιθας καὶ ἀλεκτορόπουλα, καὶ περιστέρουλα λευκά, βορκατὰ, ψαχνὰ, διέφθα καὶ ὀπία. Καὶ ἐκ τῶν οἴων λαμβάνειν

(1) Codex, σμήμασι. Id nomen librario superius fraudi fuit: conf. pag. 417. tem est loci sententia Potest et major esse lacuna.

(2) Codex, κινναμώμου.

(3) Forssk. ἐσθίειν ἕως.

(4) Codex, σίναπι.

(5) Sie codex. Conf. p. 417, n. 3

τούς λεπτούς καὶ εὐώδεις, μὴ παλαιῆς, ἀλλὰ χροα-
κοῦς (1). Καὶ ἄνισον λιτὸν πίνειν μετὰ θερμοῦ. Ἐκ δὲ
τῶν ἰχθύων, πάντας τῆς τρυφεροσάρκους ἐσθίειν, οἷον
λαπίνας, κόκκινα (2), χάνους, σπάργους, σκάρους,
χρύσαφους (3), γυβίους (4), καὶ ὅσα μαλακώσαρκα·
λάβρακας (5) δὲ καὶ κεφάλους, γυλάρους (6), τεί-
γλας, σκορπιούς, ἀστιάκους, πάργους, καὶ ὅσα ὀλίγα-
κόδερμα καὶ σκληρῶσαρκα, μὴ ἐσθίειν. Ἐσίωσαι δὲ
τὰ ἐμβάσματα τῶν περὶ τῶν ὀξυμέλιτι. Τούς δὲ
τῶν ὀφθαλμῶν ζώμους κερκεύειν διὰ σιάχους καὶ κο-
λιάτρου χλωροῦ, καὶ τὰ τήγματα (7) μετείως. Ἐκ
δὲ τῶν λαχάτων, ἐσθίειν χρυσολαχάνου τρυφερά,
σεῦτλον, κολοκύνθην (8), μετὰ τῶν εἰρημένων κρεῶν,
καὶ αὐτὰ (9) ὀξυμέλιτι, καὶ ἀνδράχην ἐφθὴν μετὰ κρέα-
τος· ὀξύγαρον (10) δὲ μερικῶς· μαρούλιν (11), ἰντύ-
βιον, σελίνιον (12) ἐν ὅξει σκιλλιτικῷ βαπτίόμενον,
μετρίως. Κατὰ πολὺ γὰρ ἐσθιόμενοι τὸ μαρούλιν ἀμ-
βλύνει τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν,
ἀσπρα κεράσια (13), καὶ ἄλγυρα (14) ἐσθίειν με-
τείως· ὅσα δὲ ἔξω τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ μὲν
τούτῳ, ἀπέχεσθαι χρή. Λουτρὰ δὲ ὁκτώ· ψίλλισον

(1) Codex, χρωακοῦς.

(2) Codex, κόκκινα.

(3) Sic codex. Forsan χρύσα-
φον, vel χρυσάφους, vel χρυσάφια.

(4) Sic. An κωβίους?

(5) Videtur esse λαύρους in
codice.

(6) Codex, γυλάρους.

(7) Codex, ἡ. Potest πύματα
et de ipso cibo dici cocto in sar-
tagine.

(8) Codex, κολοκύν.

(9) Codex, αὐ.

(10) Codex, ὀξύγαρον.

(11) Codex, μαρού. Vide not.
ad Hierophilum p. 229.(12) Sic scriptum, non ὀλίγον,
quoniam vocis abbreviatæ tonus
est super αἰ.

(13) Codex, κερ.

(14) Codex, ἄλγυρα.

δὲ μηδὲλως· σμήγματα τῶν αὐτῶν ἅπαντα, ἕως καὶ
καὶ ἀφροδισιάζειν μετερίως.

Μηνὶ Ἰουλίῳ.

Ἀρμόζει ἀφροδισίων, καὶ πλείστης τροφῆς παν-
τοίας, μόχθῳ τε βιαίου (1) καὶ πλείστης κραιπάλης,
ἀπέχεσθαι. Ἐν δὲ κρεοῖς, ὡς προελέλεκται τῷ Ἰουλίῳ
μηνί· χορὴ δὲ λαμβάνειν κρέα αἰγία, τρυφερά, εὐδύ-
χα· λαγόν δὲ, καὶ δορκάδας καὶ ἐλάφους, τρυγίνας
καὶ φάσσας ἐσθίειν μετερίως· ἀνεῦ δὲ ὅξους ταῦτα μὴ
ἐσθίειν. Ἐν κοδιμέντοις, ὡς προελέλεκται τῷ Ἰουλίῳ
μηνί, μὴ θριμέα (2) καὶ πικρά καὶ θερμά·

(1) Codex, βίον.

(2) Codex, θριμία

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΚΩΟΣ

ΠΤΟΛΕΜΑΙΩ ΒΑΣΙΛΕΙ

ΧΑΙΡΕΙΝ.*

Ἐπιμελούμενοι (1) τῆς σῆς ὑγείας, ὁ βασιλεῦ,
καὶ ταύτης φροντίδα τιθέμενοι, τὸ κράτιστον τῶν
τῇ διαίτῃ καὶ τῷ σώματι καθηκόντων ὑποθέσθαι σοι
ἀκρεβῶς κητανοῦσάντες, τὰ ἀποβαίνοντα τῷ ἀνθρω-
πίνῳ σώματι ἐξ ἐκτέρων, ἀσφρων τε καὶ ὠρῶν καὶ

* E codice regio 1630, pag. 215, 1; in quo lectiona: ἱπποκράτης πρὸς Πτολεμαῖον βασιλέα· πῶς δὲ πρὸς ἑαυτὸν ποιεῖται ὑγίαν διατηρεῖσθαι. Lemma probabilitus summi e codice 2301, p. 124, 1, in quo, post χαίρειν, ἐπιμελῶ, quod additum est inopportune, omisi. Supposititiam esse epistolam præfixum medici nomen statim producit. Quid enim esse potuit commercii epistolici Hippocrati illi cum rege Ptolemæo? quod et intellexerat librarius, qui codici 2301 indicem præfixit. Ejus enim verba sunt hujusce modi: συγγραμμάτων πρὸς ἀσθενεῖς ἱπποκράτους Πτολεμαῖῳ τῷ βασιλεῖ προσφωνηθείς. Sed reponi potest ætate Ptolemæi medicum vixisse, cui nomen fuerit Hippocrati, ac Cos patria; quod præfracte negare nolim. Jam in ipsum inquirere Ptolemæum, quis e tot Ptolemæis fuerit, prorsus frivolum opinor.

Indubitanter quidem Lemonius, vel Boivinus, in Fabricii Biblioth. Gr. t. XI, p. 575, scripsit Ptolemæum esse Aloritem Macedoniæ regem, quem vellem id vel verbulo confirmasset. Exstare videtur et in aliquo epistola codice sub nomine Dioclis ad Antigonom regem, siquidem id tituli versionem latinæ est impostum quæ Meletio De structura hominis addita sunt. vide Hassium in Notitiis Mss. t. IX, II, p. 130; a quo etiam id didici epistolæ ipsi Dioclis in codice 1631 duplex fuisse præfixum nomen et Dioclis et Hippocratis, hocce scilicet modo: ἐπιμελῶ καὶ διατηρεῖσθαι ὑγίαν ἐξ ἱπποκράτους προσφωλευθείς πρὸς ἑαυτὸν πῶς ὑγίαν ποιεῖται ὑγίαν διατηρεῖσθαι. Quam sit utriusque epistolæ magna circa argumentum ejusque tractationem similitudo, hinc nominum confusio.

(1) Cod. 1630, vel A, ἐπιμελόμενοι. Scripsi ἐπιμελούμενοι,

κέντρων, ὑποτετάχαμέν σοι, ἀναγράφαντες ὧν κεφαλαίοις καὶ πεπομφότες σοι, ὥστε περιγνώσκειν τὰ μέλλοντα, καὶ βοηθεῖν τῇ τῆς διαίτης ὕλῃ, ὡς οὕτως ποιῶν, ἐρρωμένος διατελέσης τὸν ἅπαντα χρόνον.

Γνωστέον οὖν τὴν τῆς ὑγείας δύναμιν ἀκριβῶς, ὅποια δὴ εἰς ὠφέλειαν ὑπάρχει τῷ ἀνθρωπίνῳ γίνοι.

Ἔστι δὲ ὁ λόγος πρῶτον μὲν περὶ τῆς ἐγκυκλίου σφαίρας κοσμικῆς τε καὶ τροπικῆς.

Ἀπὸ πλειάδος δύσεως μέχρι τροπῶν χειμερινῶν, ἡμέραι μθ', τουτέστιν ἀπὸ μηνὸς νοεμβρίου εἰς, ἕως δεκεμβρίου πεπεσυμέναι. Αὗται αἱ ἡμέραι (1) αὖξοσι φλέγμα πολὺ σφόδρα· διὸ χρῶ τοῖς λουτροῖς, καὶ πλείοσι ξηροτεταῖς καὶ τρυφαῖς, καὶ ἀφεσθισίοις.

Ἀπὸ δὲ τροπῶν χειμερινῶν ἕως ἰσημερίας ἐαρινῆς, ἡμέραι πδ', τουτέστιν ἀπὸ μηνὸς ἰανουαρίου πρῶτης μέχρι μηνὸς μαρτίου κ'. Αὗται αἱ ἡμέραι αὖξουσιν ὑγραιότητας καὶ ἐμέτων πλῆθος (2)· διὸ χρῶ τοῖς περιπάτοις καὶ ἐμέτοις καὶ λουτροῖς πυκνοῖς, καὶ τρυφαῖς (3), καὶ ἀφεσθισίοις.

Ἀπὸ δὲ ἰσημερίας ἐαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, ἡμέραι μθ', τουτέστιν ἀπὸ μηνὸς μαρτίου κς' (4) ἕως μηνὸς μαΐου ιγ'. Αὗται αἱ ἡμέραι εἰσὶν ἐαριναί, καὶ

quod reperit Hasius, quem vide I. I. Longe diversa est codicis 2301, vel B, scriptura, scilicet: τῆς πρὸς ὕλης, βασιλεῦ, ἐπιμελουμένου ἅμα τι καὶ τῆς πάντων, ἐποπύδεξαι ὑπὸ δίδαι σοι τι ἀποδοῦναι τῷ αἰσθητῶν ὅτι τῷ σώματι, ἅπαντα καὶ ὅτι τῆς ὑπερταλμίας κεφαλαίους ἔπαια, ὅπως περιγνώσκεις (leg. περιγνώσκεις) βοηθεῖν ὅτι τῇ διαίτῃ. Ἔστι γὰρ λόγος πρῶτον μὲν περὶ τῆς

ὅτι κύκλος σφαίρας κοσμικῆς τε καὶ τροπικῆς οὕτως ἀπὸ πλειάδος δύσεως καὶ μέχρι τροπῶν. . . .

(1) B, αὗται αἱ ἡμέραι χειμεριναὶ τρυφαί. Mox B, λουτροῖς.

(2) B, αὗται αἱ ἡμέραι εἰσὶν χειμεριναί· αὖξοσι δὲ ὑγραιότητας καὶ ἐμέτων.

(3) B, περιπάτοις καὶ λουτροῖς καὶ τρυφαῖς.

(4) B, εἰσὶν αἱ ἐαριναί.

αὔξουσιν αἷμα πλέει· διὸ χρῶ τοῖς εὐώδεσιν οἴνοις καὶ ἀχράτοις καὶ θερμοῖς, καὶ πυκνοῖς ἐμέτοις, καὶ πόνοις (1), καὶ ἀφροδισίοις.

Ἀπὸ δὲ πλειάδος ἀνατολῆς ἕως τροπῶν θερινῶν, ἡμέραι μβ', τούτέστιν ἀπὸ μηνὸς μαΐου ιδ' (2) ἕως μηνὸς ἰουνίου κδ'. Αὗται αἱ ἡμέραι εἰσὶ τροπαὶ θεριναί. Αὔξουσιν δὲ χολὴν πυρρὰν· διὸ χρῶ τοῖς γλυκεσί καὶ ὑδαρέσι, καὶ λυτικαῖς κοιλίας, καὶ μὴ πονεῖν, (3) μήτε κάμνειν, μήτε ἀφροδισιάζειν, ἀλλ' ἡσυχῶς διαμένειν.

Ἀπὸ δὲ τροπῶν θερινῶν ἕως ἰσημερίας μετοπωρινῆς ἡμέραι γγ', τούτέστιν ἀπὸ μηνὸς ἰουνίου κδ' ἕως σεπτεμβρίου κ'. Αὗται αἱ ἡμέραι γεννώσι (4) μέλαινα χολὴν· διὸ χρῶ τοῖς ψυχροῖς καὶ ὑδαρέσι καὶ εὐώδεσιν οἴνοις, καὶ δεῖ (5) μήτε πονεῖν, μήτε ἀφροδισιάζειν.

Ἀπὸ δὲ ἰσημερίας μετοπωρινῆς ἕως πλειάδος δύσεως ἡμέραι μη' (7), τούτέστιν ἀπὸ σεπτεμβρίου κ'

(1) B, αὐται αἱ ἡμέραι εἰσὶ τροπαὶ ἰσημερίαι· αὐξ. αἷμα· διὸ χρῶ οἷνους πύκτους καὶ ἀχράτους καὶ θερμούς (I. θερμούς) καὶ πόν.

(2) B, τεσσακιδεκάτης.

(3) B, αὐξ. χολ. π. διὸ χρῶ πῖς γλ. καὶ ὑδαρῶν οἷνους χρεῶν καὶ μῆτι πόν.

(4) B, μηνὸς σεπτεμβρίου.

(5) B, αὐξουσιν.

(6) B sine dñ. Et poterit quidem abesse, contractione infinitivi nota. Libanius Ep. 330: πρᾶξας ἐφ' αἷς ἀπῆρας, ἥτοις ὡς πᾶσαι· ubi cf. Wolfius. Ibidem glossator, in cod. 3035 ad ἥτοις, ἐλθ', qui et ad ἀπῆρας habet ἀπιδήματα. Illud ἀπῆρας nos paulisper

abducit ab Hippocrateis nugulis. Aeneas Gaz. iustio Theophrasti: Ἐγὼ τοῦτ' οὐκ οἶδα ποσῶν ἀληθῶς, ὡς ὅτι παρ' ἡμῶν ἀπῆρας πᾶσις αἰφίης πασὼν γυνάσας πῖς Σύνερος· καὶ συχνὸς μὲν ὁ χρόνος, ἔπειτα δὲ κατέλυσεν πῖς ἔρωτα, ἀλλ' ὁμοίως ἀεμαζῖν ὡσπερ αὐτὸς εἶχε ὅτ' ἀπῆρας. Correctior ac recipienda lectio codicis 461: ἔγωγ' οὐδ' οὐκ οἶδα ποσ. ἀληθῶς, ὡς ὁ π. ὁ ἀπῆρας π. σ. σενπὲρ γ. τ. Σ. ὡσπερ αὐτὸς εἶχε ἀπῆρας.

(7) B, μζ'. Prosit minutissime observatio meliori scriptori, et fiat π' πῖς quān π' ἔργον melius. Quantitatum per cifras scripturam nonnunquam fuisse men-

ἕως (1) μηνὸς νοεμβρίου 16'. Αὐται αἱ ἡμέραι αὐξοῦσιν ἰχθῦρας καὶ χολάς· χρῶ τοίνυν τοῖς δι' ὅξους ἐδέσ-
μασι καὶ δριμέσι (2), καὶ πόνοις καὶ καμάτοις, καὶ
ἀφροδισίοις.

Διαιεσῶμεν δὲ τὸν ἀνδρωπον εἰς μέρη δ', κεφαλὴν,
θώρακα, κοιλίαν, καὶ κύσιν.

Ἐὰν οὖν τι μέλλῃ περὶ τὴν (3) κεφαλὴν συνίστασθαι
πάθος, τὰδὲ προγίνεται (4) τὰ σημεῖα· σκοτοδιναίαι,
ἀλγηδόνες κεφαλῆς, βάρες ἐν ταῖς ὀφρύσι, σφυγμοὶ
χροτάφων (5), ὀφθαλμῶν δάκρυα, ἀμβλυωπίαί, ῥίνες
ἐμπεφραγμέναι, ἥχος ὠτων. Τῶτων οὖν τῶν σημείων
γινομένῳ, δεῖ καθαίρειν τὴν κεφαλὴν, φαρμάκῳ μὲν
οὐδενί· λαβὼν δὲ ὑσώπου καὶ ὀρεγάνου τὰς ρίζας,
ἀνάζεσσι ἐν γλυκαίᾳ ἡμικτύλῃ, καὶ τοῦτο ἡσίοις

dorum causam bene norunt
grammatici. Auctor Vitæ Platonis
in Bibliotheca antiq. litt. Tychse-
niana part. v, pag. 18 : ὁ γὰρ π-
θεὶς τῶν Μουσῶν ἀειμῶς, ἐφ' ἑαυ-
τὸν πικροσασαζόμενος, ἀπηγγέλλει τὴν
καὶ ἀειμῶν. Monemur in notula
πθεὶς fuisse ab editore rescriptum
pro codicis lectione εἰός. Sed εἰός
falsa est interpretatio cifræ ε',
quæ pro compendio male fuit vel
ab editore vel ab aliquo librario
habita, retinenda quum esset vel
in ἐνία mutanda. Restituendus
igitur hocce modo locus : ὁ γὰρ ὅ-
πως Μουσῶν ἀειμῶς. . . Librarii
manus non intellecta alio loco ejus
opusculi valde nocuit. Hæc est
sententia p. 7 : Σωκράτης ὁ πύπυ
διδάσκαλος, τῷ περὶ τῶν αἰνῶν
αὐτῶν φησὶ τὴν αὐτῶν, ἵδ' ἔταρ. Ad
quæ verba editor ait se περὶ τῶν

dedisse pro περὶ τῶν, « quod cor-
rupto legebatur in codice. »
Sed περὶ τῶν rectissime habet.
Notum est librariorum in nonnullis
formula verba vel jungere vel
separare, scribereque ὅτι μάλιστα
et ὅτι μάλιστα, τὸ τὸν et πύπυ, τὸ πύπυ
et πύπυ, et sic plurima id genus
variare, quod et de περὶ τῶν et
περὶ τῶν tenendum est. Nil er-
go mutandum, et, rescriptio περ-
τῶν τὸ μάλιστα, verterim : « pridie
quam esset ad ipsum venturus. »

(1) B, ἀπὸ μηνὸς νοεμβρίου ἕως.

(2) B, δριμέας.

(3) B, εἰς πέντε μέρη, οὕτως·
εἰς κεφ. εἰς θώρακα. εἰς π. ἢ εἰς π. Καὶ
ἕως μὲν συνῶν εἰς πῆν.

(4) B, πάθος συνίει. τὰδὲ προ-
γίνεται.

(5) B, ἐκείναι, ἀλγηδόν., κεφ. C.
πῆς ὀφρ. σφ. ἢ κρ.

ἀποφλεγματίζου. Τοῖς δὲ ἀμελοῦσι τῶν σημείων τῶν-
των, τὰδε ἐπιγίνεται πάθη· ὑπογλαυκώσις ὀφθαλ-
μῶν, ἔμφραξις ἐκκεφάλῃ, χοιράδες, τριχῶν μάδισις,
ἐλκώσις κεφαλῆς, ὀδόντων πόνος (1).

Ὅταν δὲ μέλλῃ περὶ τὸν θάρακα συνίστασθαι πάθος,
τὰδε πρσγίνεται, καὶ τὰ σημεία· ἰσθῶτες στήθους καὶ
θώρακος, τραχύτης γλώττης, πύελοι ἀλυκοὶ ἢ πι-
χροὶ (2), πλευρῶν καὶ ὠμοπλατῶν ἀλγηδόνες, ὀδεντίας
πρεφάσεως πρεσπικειμένης (3), κισμοῖν τε στήθους
καὶ βρεγχιόνων, χειρῶν τε θρόμβοι, καὶ βήχες ξηραί.
Τούτων δὲ οὕτως γινομένων τῶν σημείων, βοηθεῖν (4)
δεῖ τῷδε τῷ τρόπῳ· ἀρμοῦσι μὲν γὰρ οἱ ἀπὸ δει-
πνίου ἑμετοὶ καὶ ἐκ πλκμοῦν γινόμενοι διὰ πάσης
φαρμακείας· ἐμοίς δὲ καὶ ἡσὶς λάμβανε τοὺς κα-
λυμένους συμφύεις α. Γίνονται δὲ οὕτως· λαβὼν ῥαφά-
νεως καὶ καρδάμου καὶ σιήπεις καὶ εὐζύμοι σπέρ-
ματα, ἐκάστου κοχλιάριον, καὶ διαμασσοσάμενος,
καὶ ἐκροφῶν κοχλιάριον ὕδατος χλιαρῆς, οὕτως ἔμει.
Τοῖς δὲ ἀμελοῦσι τῶν σημείων τούτων, τὰδε ἐπιγι-
νεται τὰ πάθη (5)· πλευρίτιδες, πρεσπνευμοίαι,

(1) B, ῥιπς ἑμπ. ἢ ὤπα, καὶ πᾶς
εὐλα τῶν ὀδόντων μετὰ τὴν χητῆν·
νύκτωρ οὐν. τ. ε. πρσγ. τῶν κεφα-
λῶν, δεῖ καθ. φ. μὲν μάδισι, ἢ λα-
βὼν ὑπὸ πον καὶ ἰρ. τ. ρ. καὶ ἀτα-
ξίως ὕδατι κοτύλης ἢ ἱψίματις,
πᾶσι τοῖς ἀποφλεγματίζουσιν· πῶς δὲ
ἀμειλύνει ἐπὶ πῶς δὲ πῶς σημείους
πᾶσι πρσγίνεται π., ὀφθαλμῶν ἀπο-
γλ. ὅταν ἔμφραξις, χοιρ., ἐκκεφά-
λου ορακτισμός, τριχῶν μάδισις,
ἐλκ. κεφ. καὶ ὀδ. πόνος.

(2) B, π. οὐκ. τ. πρσγ.

(3) B, πῶς. δοφ. τραχύτης, πύε-
λοι ἀλυκοὶ ἢ πικροί.

(4) B, ὑποκαίμενης.

(5) B, κισμοῖν τῶν καὶ βρεγχί-
ων· τῶν δὲ σημείων γινόμεν. βοηθεῖν.

(6) Forc. συρματισμός. Cf. II, 406.

(7) B, τρέπω· ἐμὲν ἀπὸ διεί-
πτον καὶ μετ' ἐμπροσθέν, ἀλλὰ πῶς
λαμβάνειν καρδάμην καὶ σιήπην καὶ
εὐζύμην σπέρμα ἀπὸ κοχλιάριον ἑνός,
ὥς ἐκροφῶν χλιαρὸν ὕδωρ καὶ
ἐκτελεῖν· πῶς δὲ κατὰ πρσγῶν
πᾶσι τὰ σημεία πᾶσι πρσγ., πᾶσι.

φρενίτιδες, μελαγχολία, πυρετοὶ ὄξεις, ληθαργίαι, λοιμοί (1).

Ὅταν δὲ μέλλῃ περὶ τὴν κοιλίαν πάθη τινὰ συνίστασθαι, τάδε προγίνεται τὰ σημεῖα· κοιλία συσφίγγεται, καὶ ταράσσονται ὡς αὐτῇ τὰ σιτία, καὶ τὰ ποτὰ πικρὰ φαίνεται (2), γυνάτων βάρος καὶ ὅλου τοῦ σώματος, νάρκη σκελῶν, πυρετοὶ (3) λάβροι. Τούτων δὲ τῶν σημείων οὕτω γινομένων (4), διττὴν κοιλίαν τοῖς ἀπαλοῖς κατευνάξουσιν (5), ἅψου φαρμακείας. Λαβὼν οὖν λαπάθου καὶ λινοζώσ.β, ἔσθις μετὰ γάρου καὶ ἐλαίου, καὶ σέυτλα μετὰ μελικράτους καὶ κνίκου καὶ μελιτώματος ἐψηθέντα σφόδρα· καὶ κάτω λύοντα κοιλίας ὠφέλιμα (6). Ἐὰν δὲ τι ἐπὶ πλεῖον τῶν περειρημένων σημείων ἐνοχλῇ, πρὸς μίσην τέτοις τοῖς περειρημένοις ἐφήμασι καὶ κνίκον· κόψας δὲ καὶ χυλοποιήσας τὴν κνίκον ὕδατι, πίνε. Ποιεῖ δὲ καὶ τῆς κράμβης τὸ ὕδωρ ἐψημένον πολὺ μετὰ μέλιτος, καὶ περπινόμενον (7). Τοῖς δὲ ἀμελοῦσι τούτων τῶν σημείων τάδε προσγίνεται (8) τὰ πάθη· διάρροια καὶ δυσεντερίαι, ἰσχυιάδες καὶ ἀποπληξίαι, καὶ κοιλιακαὶ

(1) B, περιπν. φρενίτιδες, μελ. π. ὄξ. ληθαργίαι.

(2) B, πάθος σιτίος. γ. περσιγ. πῶ σημ. παραέσθι πῶ σιτία καὶ πῶ ποτὰ ἢ κοιλία ταρασμένη, καὶ πικρὰ φαίνεται τούτων.

(3) B, νάρκας σκελῶν καὶ πυρετοί.

(4) B, γ. οὐ γ. σ. οὕτως γινομένων.

(5) B, κοιλ. ὡς ἀπλοῦν π. κατεσκευάζουσιν.

(6) B, λαβ. γὰρ λάπατον καὶ

ἐψήσας μετὰ γ. κ. ἐλ. πῶς λαμβάνει καὶ σέυτλα μ. μελ. καὶ κνίκον καὶ μελιτα, τὰ πάντα πιπτικά ὅπως καθόλου καὶ λίαν ὠφέλιμα.

(7) B, εἰάν δὲ πλείον πύτων τῶν περσιγ. ἐνοχλῇ γὰρ τοῖς ἐψ. τὴν κνίκον ἐξ τῆς κρ. πῶ ὕδωρ πύπων μετὰ μέλιτος καθιψήσας πῶς. Non male brassica uti suadet, quae cinnum sistit: cf Geop XII, 17.

(8) B, πύτων σημ. τάδε συνίσταται. A, προσγίνεται, ergo e ui videtur.

διαθέσεις, ὅον εἰπεῖν κώλικες καὶ κοιλοσίμαχοι, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια (1).

Ὅταν δὲ μέλλῃ τι περὶ τὴν κύσιν συνίστασθαι πάθος, τὰδὲ γίνεται (2) τὰ σημεῖα· σιτίων δυνέντων ὁ σίμαχος πλεθρῦται, καὶ γίνονται φύσαι, ἐρυγαί, οἰδήματα περὶ τὰ αἰδοῖα. Τύτων (3) οὖν τῶν σημείων γενομένων (4), βοηθεῖν δεῖ τῷδε τῷ τρόπῳ· λαβὼν μάραθρον καὶ σέλινον, ἐκαστὸν δεσμίδιον χειρὶ πλεθες, πρὸς ῥέξας αὐτὰ εἰς οἶνον εὐώδη ἡμέρας μίας, πρὸς πεκνάτους β', καὶ κίρνα μετὰ ὕδατος τοῦ ἴσου. Τοῖς (5) δὲ ἀμελουσὶ τῶν σημείων τούτων, τὰδὲ συνίσταται τὰ πάθη· ὕδρωπες, ἥπατος πόνοι, σπληνὸς ὄγκος, φρενίτιδες, σίραγγουρία, ἐμπρησμοὶ κοιλίας, σιέσφοι τε καὶ πόνοι βαρύτατοι (6).

Τούτοις οὖν χρώμενος, εὐρήσεις τὴν τοῦ σώματος ὑγίαν καὶ ἡμῶν τὴν ἑκθεσὶν ἀληθῆ (7).

(1) Διαρ., δις., ἰσχ. ἢ κοιλίαι διαθ., τὰ τιμαχὰ πάντα ἢ τὰ ὅμοια τύποις. De Iectione κώλικες potest dubitari. A, κωλοσίμαχοι superscripto κω. Visum est scribere κωλος. Erit κοιλοσίμαχος vacuatis in stomacho et cavitatis sensus.

(2) B, μέλλει π. τ. κ. πάθος συν. τὰδὲ πρὸς ἡ. Est in μέλλει solloecismus. Libanius t. iv, p. 44: εἰ γὰρ ἰππικαῖς πρὸς πύς κδικαῖας χρῆσταιμετες, ἐπιπιδὲν ὑπερφερεῖταις τύχει, χαλεπώτερος γίγνεται. Melius codex 3017, πύχρ.

(3) B, σιτίων δυν. εἰ ε. κλ.

ἰρυγῶν καὶ φυσῶν, οἰδ. π. τ. αἰδοῖα, καὶ τὰ οὗτω κολληόμενα καὶ γλικοῦδα, καὶ λυθουρία· τίττω...

(4) B, ἐπηρεαζόμενος.

(5) B, λαβὼν μάραθρον καὶ σπληνὸν τὰς ρίζας οἷον εὐώδη ἡμέρας μίας καὶ ζῖτους, πρὸς πεκ. δύο κερύων μεθ' ὕδατος· λαμβάνει δὲ ἢ τὰ ὅμοια τύποις· πύς...—A, κρίρνα, quod mutavi in κίρνα.

(6) B, τυττω τῶν σημ. πιαδὲ πάντα συν... ὄγκος καὶ ἱπαρσις, φρεν., σιέσφ., πληρώσεις (imo πυρώσεις) καὶ... πόνοι βίαιοι.

(7) Ultima sententia caret codex A.

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΟΥ

ΨΕΛΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΝ ΔΟΥΚΑΝ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.*

α'. — Ἀγγελος.

Ἐσθί (1) τι ζῶον λογιῶν, δέσποτα σίεφνφόρε,
Ὅρῶν, οὐκ ἔχον ὀφθαλμούς, ἐκτὸς ποδῶν βαδίζον,
Ἐσίερμμένον κεφαλῆς, ἀκέραιον τὰς φρένας,
Πνεύμονος ἄτερ καὶ λοῦῶν, καρδίας καὶ κοιλίας,
Ἐσίερμμένον τοῦ παντός, τίνος (2) οὐ λελειμμένον.
Τί τῆτο; φράσον, ἔξειπε, λέξον (3), δῆλωσον, ἱράψον,
Ὡς συνετός (4), ὡς νυγεχῆς, ὡς ὑπερφέρων πάντων.

β'. — Σελήνη.

Σφαῖρά τις (5) ὑπὲρ τῆς γῆς, πετάλοις σκεπομένη,

* E codice regio 968, p. 207.
In margine e regione novem primorum enigmatum scriptum est *κεπεδόν* : πελικῶν, ἀραλιγῶν, ἱαμζωαί. Fabricius tria prima enigmata specimenis vice exhibuit Bibl. Gr. t. XI, p. 699.

(1) Lemma Fabricianum : νῆς ἢ ἄγγελος.

(2) Cod. et Fabric. , πός. — Illa omnia conveniunt Spiritibus vel Angelis. Græcis quoque Angeli peculiari nomine vocantur, οἱ ἀγγέλων.

(3) Cod. et Fabric. , φράσον, λέξον, ἔξειπε, turbatis ac confusis hemistichis.

(4) « Quippe qui doctus sis ac « sapiens. »

(5) Lemma Fabricianum, σελήνης, non facit ad rem; aptius est quod e codice protuli, etai πετάλοις σκεπομένη luna vix convenire videatur. An vertendum? « cujus lumen velant arborum « folia. » Neo ὑδάτης πληρημένη facie de luna dictum fuerit. Primus versus atque secundus

Ἵψίλιος ἐπανάκειται, ὕδατος πεπλησμένη,
 Καιρῷ πρεσφόρῳ λάμπουσα, πάλιν μαρμαρινομένη,
 Ὅλα τῷ χρόνῳ λάμπουσα, φθίσιν οὐ δεχομένη (1)
 Ἀλλὰς ἀποτίκτουσα, σφεινύουσα τὴν ζέσιν,
 Τοῖς εὐπαθοῦσι πρεσφορεῖς, τοῖς δυσπαθῶσι πλέει,
 Νοσήματος (2) γεννητικὴ, λυτήριος τῆς νόσου;
 Τίς αὕτη, πορφυρόβλαστος (3); τῆς λύσεως τίς λόγος;

γ'. — Χρόνος.

Εἶδον ἀρρήτοις ὅμμασι, δέσποτα σιεφνφόρε,
 Νέον, πρεσβύτην ἐν ταυτῷ τέλειον λελειμμένον,
 Ὑψιπύτη καὶ χθαμαλὸν, κλονούμενον, ἐσθραῖον,
 Φωτίζοντα, σκοτίζοντα, τέμνοντα, συνουλοῦντα,
 Τοὺς μὲν ἐκ γῆς ἀάζοντα, τοὺς δὲ πρὸς γῆν κρα-
 τοῦντα
 Καὶ σώζοντα, καὶ τῇ φθορᾷ τῆς ὕλης συμπηλύνοντα.

δ'. — Καπνός.

Εἰμὶ (4) πατρὸς λευκοῦ μέλας τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
 Ἄχει καὶ οὐρανίων ἐπιδάμενος νεφέων·
 Κούρεϊς δ' ἀπιδόμενῃσιν (5) ἀπειθέα δάκρυα τίκτω·
 Εὐθὺ δὲ γεννηθεὶς λύομαι εἰς ἀνέμους (6).

cucurbitaceo fructui apprimē
 conveniunt; sed λάμπουσα aliud
 esse querendum monet. Quer-
 rant amplius alii.

(1) Absent hic versus Fabri-
 ciana.

(2) Fabricius, νοσήματα.

(3) Cf p. 164, n. 1. Xanthopo-
 lus in catalogo imperatorum: Κλα-
 τὸς Μανουὴλ πορφυρόβλαστος καλῶδες.

(4) Exstat anonymum in An-
 thol. Palae. xiv, 5.

(5) Anthol., ἀπιδόμενον. Bene
 ἀπιδόμενον: « puellis et pupillis
 « tactis. »

(6) Symposiastis aenigm. 8 de
 fumo: « Sunt mihi, sunt iacry-
 « me; sed non est causa doloris.
 « Est iter ad caelum. » — An-
 thol., τις αἶσα.

ε'. — Ἀγκινάρα ἢ Μήκων.

Ἐγκέφαλον φορέω κεφαλῆς ἄτερ· εἰμὶ δὲ χλωρὴ (1),
 Αὐχένος ἐκ δολιχοῦ γῆθεν ἀειρομένη·
 Σφαῖρην δ' ὡς ὑπὲρ αὐλὸν εἰδόμαι· ἦν δὲ ματεύσης,
 Ἐίδον ἐμῶν λαγῶν μκτρὸς ἔχω πατέρα.

ς'. — Ὀνυξ.

Ἀνθρώπου (2) μέγας εἰμὶ, ὃ καὶ τέμνει με σίδηρος·
 Γράμματος αἰετού, δύεται ἥλιος.

ζ'. — Δέρμα προβάτου.

Ἐξω ὅτ' ἔξω, πλὴν λόγῳ παντὸς δίχα·
 Ἐθαιὼν ἄρτι, καὶ γέμω παντὸς λόγῳ.

η'. — Τὸ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαῦμα τοῦ Μοῦσέως.

Ξύλου μὲν ἢ κλείς (3), ἢ δὲ κιγκλὶς ὑδάτων.
 Διέδρα λαγῶς, καὶ κύων συνεισέχθη.

(1) Primum versum, quo codex caret, restitui ex Anthologia Palatina, xiv, 58, ubi exstat id ænigma sine auctoris nomine. De papavere ob versum tertium posset intelligi; sed ἐγκέφαλον prius versu uoce cinare convenit. Est ἐγκέφαλον edulis placenta. — Codex, *μκτρὸς φέρω*.

(2) Exstat et in Anthol. Pal. xiv, 36, pariterque sine auctoris nomine. Chard. Rochettus Miscell. t. 2, p. 206, id exhibuit cum alia lectione ὃ καὶ, articulo ita posito ut ferri nequeat. Est δ, quod inveni et in cod. 1409,

vertendum *ideiros*, quare, δ' ἔ. Basilus Megalomytes infra, ænigmati ἰ, eandem sententiam in eodem argumento reddidit conjunctione usus οὐκ ὄν, quod est ipsius illud ἔ Psellianum.

(3) Scilicet lignea virga Moisia. Cf. Basil. Megalom. ænigma κα', p. 444. — Theod. Prodromus Tetrast. in Exod. de maris Erythræi transitu: Καὶ τᾶλλα μὲν οὐ, *ῥάβδον, φερέτω δὲ ξύλον*, Το δὲ ξύλον θαλάσσης εἰς μέγα ὄμιον, *Ἐπὶ δὲ δὶξαι πὺν πῶς ὕγρὰς φύσσ,* Ἀναξαρτῶς ἀπαρτῶ *παρὰ τὰ ξύλα*. Melius in cod. 2834, *ἐπὶ τὰ*.

Ζ'. — Ἐρως.

Πτερωτός (1) εἰμι, τοξότης καὶ πυρφόρος.
 Διπλῇ με συντέθεικε θυὰς γραμμάτων,
 Μονάς τε διπλῇ συλλαβῶν. Τὸ πᾶν μάθε·
 Τῆς γῶν κορυφῆς ἡρμένης τῶν γραμμάτων,
 Τοῖς βαρβάροις πέφυκα συντεταγμένος (2).
 Ἄν δ' ἡμισευθῶ, σώματος δηλῶ μέρος (3).

Ι'. — Γραφίς.

Οὐδεὶς (4) σπορεύς μου, καὶ φύω σπορᾶς δίχα.
 Τρέφει με πέτρα, καὶ καλοῦμαι πρὸς τόδε (5).
 Τέμνει σίδερος· εἰς δέον τε (6) λεπτιύνας,
 Ἄνῃ χαρσγμὸν εὐφυῶς ποιεῖ μέσον.
 Ὑγρὸν ζοφῶδες ἄρρει μιν συχιάκας·
 Τὸ δ' ἄκτελεσθὲν τίμιον βροτοῖς πέλει (7).

ΙΑ'. — Τέντα.*

Ἀπείρός (8) εἰμι καὶ κινούμενος δῶμος,
 Ἐν γῇ βέβηκώς, γῇ δὲ μὴ συνημμένος·

(1) Conf. Basilii Megalomytis
 ænigma κ', infra p. 446.

(2) Sublato primo elemento,
 sit *ῥωρ*, *Russus*.

(3) Nominis dimidiati parti-
 cula posterior est *ᾠς*, pro *εὐς*,
auris.

(4) Est in codice 1630, inter
 Basilii Megalomytis ænigmata,
 cum lemma *κένδυλος*. Est *κένδυ-
 λος* calamus scriptorius.

(5) Obscurus hic versiculus
 non est in cod. 1630

(6) Codex 1630, *δλ*.

(7) Codex 968, *πίλω*.

* Nomen est barbarum, ver-
 nacole *tente*. Conf. infra Basilii
 Megalomytis ænigma ζ'.

(8) Est id ænigma in cod.
 2991 A, p. 443, sub nomine *τῷ
 ἀντικαλᾶμον*, deficientibus versi-
 bus 2, 9, 10; et cum varietatibus
 hisce: v. 3, *εὐκαρπες*, quod et
 habet codex in ænigmati Basili-
 ii; v. 5, *πὲ βάραθρα μέγα*: v. 6,
ἢ πῆρων: v. 11, *εἰ ἢ καταξες μέ*.

Οὐ πηλὸς, οὐκ ἄσβεστος ἐξήγειρέ με.
 Πείων δὲ καὶ σκέπαρτον οὐ τέτμηκέ με,
 Εἰ μὴ κορυφὴν καὶ τὰ βάθρα μου λέγεις.
 Φῶς εἶδον ἔλκω, καί περ ὧν πεφραγμένος.
 Λοξοὺς συνισιῶντάς με κίονας φέρω.
 Τῶν κίωνων μου· πάντοθεν κλονουμένων,
 Τὸ σχῆμα σώζων, ἀβλαβὴς, ἐσίως μένω.
 Τὸ καινόν· εἴ με καὶ κατασίρέφεις βία,
 Οὐκ ἂν καταρράξῃς (1) με· σῶος εἰμί σοι·
 Ἀνίσταμαι γάρ, καὶ πάλιν μένω δόμος.

ιβ'. — Ὁ πρεφίτης Ἀμός.

Εἰς τοῦ χοροῦ πέφυκα τῶν θεοπρεφῶν.
 Δισυλλαβῶν (2) δὲ γραμμάτων τετρακτῷ
 Τὴν πῆξιν ἔσχον· ἂν δὲ τὴν χάσιν τέμῃς,
 Νηφάλιον θήσεις με τοῖς βεστοῖς πόμα (3),
 Καὶ σωματικῶν ρυπτικῶν μολυσμάτων.
 Διχῇ δὲ διελών με καὶ τεμὼν μέσον,
 Μέρος μὲν τοῦ σώματος αὐτίκα νόει (4).
 Ἀντιστρέφως δὲ τὴν ἀνάγνωσιν δράσας,
 Ἐναντίον θήσεις με τοῖς ἀσωμάτοις (5).

ιγ'. — Κρείον.

Τρισύλλαβον (6) πέφυκα. Σὺ δὲ μοι σκόπει·

(1) Cod. περᾶς. Cf. p. 440, 7.

(2) Ita codex.

(3) Sublato capite, scilicet α, restat μῶς, αραα. Philo de Vita Mosis p. 605 B: τὸ γὰρ μῶς ἐνμαζίνον Αἰγυπτίον. Vide Goulmin. ad Vitam Mosis p. 194;

Passer. Lexicon Egypt. in MO; Wakefield. Silva crit. t. 1, p. 7.

(4) Nomen ὤς, pro οὖς.

(5) Nam si αὐτὸς legens retro-versim, reperies οἶμα. Οἱ αἰεῶ-μασι sunt angeli: conf. p. 429.

(6) Cf. Basilii Megal. en. ε'.

Ζῶόν με γαιᾶ· ζῶον οὐκ οὐν τυγχάνω.
 Ἄν μου τὸ πρῶτον ἀφέλης τῶν ἱεραιμάτων,
 Εὐρῆς με κατὰ παυσιν ἀνθρώπων γένους·
 Τὸ δεύτερον δὲ γέφυμα συναφανίσας,
 Γῆς πρὸς θάλατταν ὅξυ κατίδης τέλος·
 Κἄν τὸ τρίτον γέφυμα δὲ πάλιν ὑφέλης (1),
 Εὐώδαις ἔχον με πολλὴν κατίδης·
 Εἰ γέφυμα μου τέταρτον πάλιν ἐκβάλοις,
 Ὅντως ὃν εὐρήσεις με, κἄν δίχα τόνου (2).

ιδ'. — Ναῦς.

Ζῶόν τι πεζόν (3), ἀλλὰ ἱπκτόν, εὐρέθη
 Ἐμψυχον, ἀλλ' ἄψυχον, ἔμψυχον, ἀλλ' ἄπνουν,
 Ἐρπον, βαδίζον, καὶ πῆρεσις καχρημέον.
 Ἀκουε, καὶ θαύμαζε, καὶ δίδου λύσιν.

(1) Codex, ὑφέλης, superscripto ὑφέλοις, hærente scilicet librario ob prononciationem utriusque temporis similem. Hinc toties in codicibus orta menda, libraris alterutram vocalem eligentibus, eamque sæpe quam non erat eligendu. Numerius Orat. 1, 10: ὑμῆς δ' αὖ ἐκ παρὰ Μουσῶν ὁ γάμος. Legerim, ὑμῶν δ' αὖ: ac si pariter ὡμῶν αὖ mutaverim. Theophrastus Orat. xxiv, p. 301: καὶ οὗτ' οὐδ' ἐν ὑμῖν ὑπερίδουσι τοῦ ξηλῆς ἐπιχειροῦντες ἐν λίαν καχευμένους ξηλῶς legi: velim e cod. Valesiano, ὑπερίδουσι. Libanius Epist. 1385: αἱ εἰς αὐτὸν καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἔχουσιν, αὐτὸς αὖτ' αὐτῶν. Wollfus recipere

debuisset, quas in nota reliquit, lectiones ἐκτῆς, ἀρδῆς. Inveni etiam ἀρδῆς in codd. 2991 A et 3002. Hic exhibet οὗ πρὸς αὐτῶς ἐκτῆς. Oportuit cum οὗ scribi ἐκτῆς, quod est in altero libro. Et v. 6 codex, καυδῆς, et κατῆδης. In sensu futuri κατῆδου melius quam κατῆδου. Est κατῆδης in codice v. 8. Infra non semel eadem occurret optativi ac subiectivi aoristi secundi variatio. Hunc prouti; ille forsan magis placebit aliis.

(2) Interprete tacente, statim lector intelligit ex καρίων fieri κέρων, κέρων, et si sine accentu pro ὄν.

(3) Cui scilicet sunt remi pro pedibus, ut mox vela pro alis.

16'. — Τρυτάνη.

Δίκαιός εἰμι, καὶ δικαίαν ἀχρότης·
Ἐξ τὰ σκέλη μου, ἔξνπερ οἱ πόδες δύο (1).

17'. — Ἰωάννης.

Κλῆσις πέφυκα καὶ Θεοῦ δηλῶ χάριν (2).
Ἐκ σχετλιασμοῦ συλλαβὰς φέρω δύο (3).
Πτώσῃς με θῆλυς συμπεραίνει δευτέρα
Ἵπὲρ γυναικὸς, εἰ διαιρεῖν με θέλεις (4).

18'. — Εὐα.

Ἄνὴρ με γεννᾷ καὶ πατὴρ ὑπὲρ φύσιν·
Ζωὴν καλεῖ με, καὶ θάνατον προσφέρω (5).

19'. — Αἱ Ἰβραῖ.

Ἡμεῖς ἀδελφαὶ γνήσιαι ψυχῶν δίχα.
Ἄλλη μὲν ἄλλης τῷ χρένῳ πρεσβυτέρα,
Ἰσαὶ δὲ πᾶσαι τοὺς διαύλους τῶν χρένων.
Αἱ καὶ καλοῦμεν, οὐκ ἀποίγνυσαι σίόμα,
Βαδίζομεν δὲ, μὴ πόδας κεκτημένα.

(1) Sex suspensa funibus vel eruribus, duos habet pedes, lances duas scilicet. Cf. p. 445, κς'.

(2) Ἰωάννης hebraice gratiam significat: conf. p. 144, n.

(3) Exclamatio doloris est ἰώ.

(4) Si dividere, velis nomen Ἰωάννης, secundos casus foemini-nus nomen claudit, scilicet genitivus Ἰανης, quæ Ἰανη fuit ὑπὲρ γυναικός.

(5) Synceffus Chron. p. 5 D: ἢ (Εὐα) ὁ Ἀδὰμ λαβὼν σπέρμασιν Εὐας, ὁ ἔρμηνεύει ζων. Philo, Quis rerum p. 488 D: ἢ ὃ γένος τοῦτο Ἀδὰμ ἰδὼν διαπλαθείσας, πὴν ἑαυτοῦ ζῶσαν ζωνὴν ἐκείνην σπέρμασιν, κ. τ. λ. Eadem sententia Lamot-tæus in enigmate de Eva: « Le « genre humain me doit ses jours, « Quoique de son trépas je sois « aussi la cause. »

Ἐνταῦθά σοι λαλοῦμεν, ὡς ὄρεν ἔχεις,
Καὶ πανταχοῦ πάρεσμεν, εἰ σκοπεῖν θέλεις (1).

(1) Non plura sunt in codice regio ænigmata Pselli; sed multo plura exstant in aliis bibliothecis. Vide Fabricium Biblioth. Gr. t. x, p. 77. — Paginæ nimium vacuæ inseram, nec ab argumento recedens, ænigma aliud e codice 968, p. 310, idque bellum, si librario fides: Ἐπερσ αἶνγμα ὡ-

ρεῖον, αἶνγν εἶχον. Σμα. Ἐπ πεφό-
σις ὡς θνητοῖς, ἥτις ὡς μὲν τῶν φώτων
γινέσι ἐπιμακιστέται τὸν πλάσιον εἶναι,
πρὸς αἰμὴν δ' ἐλάττωσε βεσχυρότε
καὶ παχυστά ζήσται, αὐτὸς δὲ πρὸς
ζήσας ἐλθῶσα ἐπιμακισ καθίσταται,
οἷα καὶ κατὰ τὸν βρεφικὸν χρόνον ἔν.
Conferatur Symposii ænigma de
umbra

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΣΥΝΤΕΘΕΝΤΑ

ΠΑΡΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΙΤΟΥ.*

α'. — Φθόνος.

Φυτοσπόρος τις τῶν κακῶν τῶν ἐν βίῳ
 Ἐγὼ τὰ πάντα συλλαβῶν περιφέρω.
 Ζητεῖς δὲ μαθεῖν καὶ τίνα κλῆσιν φέρω (1);
 Μήτηρ ἐμὴ μὲν συλλαβῶν δυάς μία (2).
 Διπλὴ δὲ φωτίζει με τριὰς γραμμάτων.
 Καὶ πρῶτον ἐν μου, δεύτερον, γράμμα ἔσας (3),
 Παιευφυῶς εὖρης με (4) χεῖρα θαλάτου.
 Καὶ δεύτερον δὲ καὶ τὸ πρῶτόν μου πάλιν,
 Ζῶνι βροτοῖς χρήσιμον εὖρης (5) τετράπουν.

β'. — Φῶς.

Οὐδεὶς καθαρῶς τὸν φύσαντά με βλέπει,

* E codd. 1630, p. 138, 2, et 968, p. 208. In illo cognomen auctoris vix potest legi. E litterarum evanidarum vestigiis fuisse videtur scriptum μαγμαῖ. In indice autem, qui in codicis lumine exstat, legitur μαγμαῖ Steph. Lemonius apud Fabricum Bibl. Gr. t. xi, p. 370, legit τῷ Μάμα μῆρ, et vertit ineptissime: «coni-
 * gmata composita a Mahomete
 * imperatore.» Codex 968 nitide: ἐπεὶ αἰνίγματα Βασιλείου τοῦ μαγα-
 λομίτου. Melior fuerit scriptura, μαγαλαμῖτον: quum sit formatum ab μῆρ, παμας, cognomen ho-

minis nasi longitudine conspicui. Adde Fabric. Bibl. Gr. t. xi, pag. 698.—In notis A erit codex 1630, B codex 968.

(1) A, κλῆσιν ἔχω.

(2) Nī fallor, λόπν. Joannes Damasc. schol. in Joannis Clim. Epistolam ad Past. o. 2, p. 475: φθόνος δὲ λόπν (ἐστὶ) ὑπ' ἀποστείνας ἀγαθῶν leg. ἐπ'.

(3) B, ἔσας.

(4) A, εὖρὲς με. — Invenitur, demto φ, πόρος, mortis scilicet manus. Conf. schol. Soph. Aj. 157.

(5) A, εὖρὲς. — Demtis φδ, fit quadrupes ὄνος.

Ἄ δὲ βλέπει τις δι' ἐμοῦ ταῦτα βλέπει (1).

Καὶ τὸ μοχθεῖν τοῖς ὀρώσι παρέχω.

Ἐμὴν δὲ κλῆσιν συλλαβὴ πλεονάζει μία,

Ταύτην δὲ πάλιν ἑξήματα μόνα τρία.

Θήσκω καθ' ἡμέραν δὲ καὶ βιώ πάλιν.

γ'. — Χαρά.

Πέφυκά (2) τι δούλλαρον τετραγράμμον ἐν βίῳ,

Παμπόθητον, φιλούμενον, καὶ πάνυ ζητητέον,

Ὡς θυμῷ δὲ πρῶτον καὶ πλεονάζει εὐφροσύνης.

Τούτῃ τὸ ἑξήμα δὲ τὸ καθ' ἀρχὰς εἰ ξύσεις (3),

Εὐρήσεις πάλιν γένος λύπης μεσίον ἀπέχου (4),

Ἀπόθητον τοῖς ἅπασιν, μισθόμενον, φευκτέον.

Εἰ δὲ καὶ τὸ δεύτερον (5) πάλιν πρὸς αἰρέσεις,

Ἰδῆς αὐτὸ γινόμενον γέλωτος πεπλοσμένοι,

Ἐμπαικτικὸν προσφώνημα κατὰ μελαγχιτώνων (6).

δ'.

Ὅλος (7) ὁ νόμος δι' ἐμοῦ καὶ πάντες οἱ πρὸς φῆται

Συνίσταται καὶ τὴν ἀρχὴν λαμβάνουσι καὶ ῥίξαι.

Τὸ δ' ὄνομά μιν συμπληροῖ σύλλαβων δυνὰς δὲς μοι.

(1) Soli, apud Ovidium Metamorph. IV, 227 : « Omnia qui video, per quem videt omnia » telus. »

(2) Aenigma non est in B.

(3) Versus est brevior. Foras, καὶ πρὸς πρὸς τὴν γ. Est brevior quoque Ephraemii v. 1807 : Τούτῃ πρὸς πρὸς τὴν γ. Lego, T. δὲ πρ.

(4) Invenies scilicet, deinde χ, ἀπὸ.

(5) Secundum, non nominis χαρά, sed nominis ἀρχή, elementum si demseris, erit α', ridentium exclamatio, quam aspirant alii, scribes α' α'.

(6) Erant ergo ex ætate scoli qui, nigros homines, monachos scilicet, quum viderent, exclamabant α' α' cum sarcasmo et irrisione.—Codex, ἰδῆς, quod et mutabo infra æn. ιε'. Cf. p. 434.

(7) Non est in B hoc ænigma.

Τετράκις δὲ τὰ χίλια παρέξ μιᾶς καὶ μόνης
Μετρῶν εὐρήσεις ἀριθμὸν πάλιν ἐμῶν Γραμμάτων (1).

ε'. — Χείρ.

Μέλος πέφυκε σώματος βεστησίου,
Μοιροσύλλαδοι, βαρὺν τὸν τόνον φέρει·
Τοῦ γῶν κατ' ἀρχὴν Γράμματος κρατουμένου,
Κλῆσιν ποταμίου λαμβάνω παρυπὶ τῆς (2).

ς'. — Κηρίον.

Πτηνὸν με (3) γενᾶ, καὶ βεστὸν (4) μαῖαν φέρω,
Οὐ πρέσβεις οὐράσιος ἀπὶ λλος πέλω.
Ἄν δ' ἀποτάμης τὴν κατ' ἀρχάς μου κέραι,
Δάκρυα κινῶ (5) καὶ μόνης ὅκ τῆς Δίας·
Εἰ δ' ἀφέλης (6) μου καὶ κέραι τὴν δευτέραν,
Ποθητόν (7) εἶμι ναυτίλοις ὅν ταῖς ζάλαις·
Εἰ δ' αὖ κεφαλὴν ἀφέλης μου καὶ τρίτην,
Ἔαρ τὸ τερψιδυμον εἰς μέσον φέρω (8)·
Εἰ δ' ἀποκόψῃς καὶ τετάρτην μου κέραιαν,
Ἦ παρξίν ὅκ ῥήματος καὶ μόνῃ (9) ἔχω·

(1) Scholium : ἐπὶ δὲ ἀφράδηνως. Sed ἀφράδηνως non efficit significatum numerum, 3999.

(2) Εἰς nomen Iuvii exstat in Lexico apud Albertinum ad Hesych. p. 1112, n. 39.

(3) Cf. p. 433, Pselli ver. γγ'.

(4) B, βεστῶν.

(5) Scilicet ῥέειν movet intuitibus lacrymas. — A, κινῶ.

(6) AB, ἀφελίς. Mox A, ἀφελίς· B, ἀφελίς. A, pro κέραι, κέραια.

(7) B, ποθητόν. Id optime illustrabit Caesarius Quaestionum initio : ἐπεὶ πῶς κλησὶν, τί τέχνη, τίς οὖν διὰ τῶν ποθητῶν τὴν ἀκρότητα ἐκείνου... ταύτη δὲ κλησὶν οὖν, ἢ ὅτι τὴν ἀκρότητα τῶν ἀκροτερίων ὑποφύγῃς ἐπὶ τὴν ἀκρότητα θαλάσσης... εἰς ποθητόν...·

(8) Producit scilicet, veris symbolum ac nuntium florem, ἴον, violam.

(9) Praestaret μέσον : scilicet ο solo verbo ὄν.

Εἰ δ' αὖ σὺν αὐταῖς καὶ πέμπτην διατέμης,
Γεγμμά συνηΐδωσί με τρεῖς (1). Σοφὲ, νόει.

ζ'. — Τέντα.

Ἀπιτρὲς (2) εἶμι καὶ κινούμενος δῶμος·
Πρίων δὲ καὶ σκέπατος οὐκ οὖν με τέμνει,
Εἰ μὴ κορυφὴν καὶ τὰ βάθρα μου μόνα.
Εἰ γοῦν καταρράξεις με, σῶος εἰμί γα.

η'. — Κοντοπαλάτης.

Ἐστί (3) τι δένδρον τῶν ἀνακτόρων μέσον,
Οὗ ῥίζα καὶ ῥῆ καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα.
Ὡρα δὲ μιᾷ καὶ φυτεύεται ξένως,
Καὶ πάλιν πίπτει καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν.

θ'. — Αἰῖξ.

Ζῶον μὲν εἶμι τετράπουν κερῶν δίχα·
Ἐν εἰρίοις πέφυκα πεπυκασμένον.
Πρώτου δέ μου γεγμμάτος ἀκλελοιπότης,
Μιᾷ συλλαβῇ καὶ τόνοις ἐν τοῖς ἴσοις
Κλῆσιν ἀπεχθοῦς εἰσφέρω ζωῦφίου (4).

(1) Demtis quinque primis elementis, reliquum est N, quod tribus constat lineis.

(2) Confer Pselli *αἰ.* *αἰ.*, supra p. 439. — Non est enigma in codice B.

(3) Ferme descripsit Juliani Caesaris enigma εἰς *κομποπάτης*, quod exstat Anthol. Pal. App. 49, ad quod vide Jacobsium. Huc referenda Jo. Chrysostomi

verba in Casaubonianis p. 54: *κόννη ἐπὶ φρεσὶ σου λαλῶν*. Scholiastes Dionysii Thracis p. 659: *ματαιότης δὲ ἡ κομποπάτης, ἥτις ὁ ὅς τῃ καὶ τῇ περιπατεῖ, καὶ ὡς τῇ ὁ κομποπάτης*. Vide Cangii Gloss. in *Κομποπάτης*.

(4) Ex αἰῖξ, demto α, fit ἰξ, eodem cum tono. Est ἰξ vermiculus vitibus infestus. Vide not. ad Herodian. Epim. p. 58.

ι'. — Ὀνυξ.

Μέγας (1) μὲν εἰμι σώματος ἀνθρωπίνου·
 Οὐκοῦν με καὶ σίδερος ἐκτέμνει λίαν.
 Πέλω (2) δὲ δισύλλαβον· ἀλλ' οὖν, ὑστέρω
 Ὀφθὲν μονοσύλλαβον ὧν διαιρέσει,
 Δύνω παρευθὺς ἡλίου λαμπροδόνα.

ια'. — Καεῖς.

Θάλασσα (3) οἰκῶ, καὶ βροταῖς βρώσις πέλω.
 Ἄν δ' ἀφέλης μου τὸ κατ' ἀρχὰς σοιχεῖον,
 Δόκιμον εὐρήσεις με ταῖς τεχνουργίαις (4).
 Εἰ γοῦν ἀφαιρήσεις (5) καὶ μετὰ τὸδε
 Τὸ δεύτερον, νόει με βρόττειον μέλος·
 Εἰ δ' αὖ τὸ τρίτον ἐξέλης (6) τῶν ῥαυμάτων,
 Ἰδῆς φέρον με ῥώσεως σημασίας.

ιβ'. — Ποῦς.

Κατώτερον μὲν εἰμι τῶν ὅλων μέρος·
 Ἀνώτερον δὲ γίνομαι πάλιν ὅλων,

(1) Confer Pselli ap. ε', supra pag. 431.

(2) A, τάχα.

(3) Confer infra Anticalami ap. γ'. — Καὶ ξανθαὶ καρίδες, ἱερυνθίαις π. πύργους, Marcellus Suidetes ait De piscibus v. 32. Quem versum quam describerem, non sine fastidio incidbam in v. 30, sic a Schneidero nimis cum securitate editum: Καὶ μύτις ὑπὸ ῥηκας ἢ ἀνθρώπων π. σάλπι. Codex 2408 caret vocula

π, quam quidem non delendam puto. Deleto potius ἢ, et facta transpositione, legendum esse videtur: Καὶ μύτις ὑπὸ ῥηκας σάλπι τ' ἀνθρώπων.

(4) Demto κ, sit ἀρίς. Suidas: ἀρίδες· ἢ ὑπὸ ῥηκας ἀρίς, ἢ περὶ πύργους ἱερυνθίαι.

(5) A, ἀφαρήσεις. Demto α, sit ῥίς.

(6) B, ἐξέλης. Demto ε, videbis roboris significationem, scilicet ἦ.

Πρώτου γράμματος ἀφαιρεθέντος μόνου (1).

Τοῦ δευτέρου δὲ πάλιν ἀβεβλημένου,

Κλῆσιν παρενθὺς λαμβάνω τετραπόδου (2).

ιγ'.

Ἔχω τετραχλὸν, καὶ κεφαλὴν οὐκ ἔχω·

Τετρασκελὴς τίς εἰμι καὶ ποδῶν διχα,

Ἐμπνους τε νεκρὸς, ἀλλὰ χωρεῖς ὁσίεων.

ιδ'. — Γύψ.

Ἔσσι (3) τι πίνον μονοσύλλαβον πέλον·

Κλάνοις κέθηται μονοσυλλάβου δένδρου (4),

Καὶ κατεσθίει μονοσύλλαβον θῆρα (5).

ιε'. — Βιβλίον.

Λευκὸν πεφυκὸς, ὅον οὐδαμῶς (6) πέλω·

Φύλλα φέρει δὲ, ῥαφαὶς οὐ τυγχάνω.

Θείους δ' ἐν αὐτῷ καὶ σοφοὺς λόγους φέρον,

Καὶ τραπίζη δὲ κείμενοι καὶ πολλάκις,

Πρὸς βρῶσιν οὐκ ἔτ' εἰμὶ τισὶν (7) δεκτέον.

ις'. — Νοῦς ἢ Οὐρανός.

Τοῦ παντὸς ἑατὸς καὶ κινούμεαι καὶ τρέχω·

(1) Scilicet ex τοῦς fiet οὔς, ex parte ima corporis pars superior.

(2) Ex οὔς, dempto ο, fit οὔς, quadrupes sus.

(3) Lemma in B est γύψ, quod mutavi; in A est γύψ. De avis nomine dubito. Γύψ enim, vultur, ramis quercus non insidere

solet, nec suam edere. Agi videtur de pice, et ejus praeda vermiculo, *in*, *Spini*, alio.

(4) Est *δρὺς*, monente glossatore in AB.

(5) B, *θηρ*, adscripta glossa, πὴν *οὔς*.

(6) B, οὐδαμῶς *ὥς*.

(7) A, *πὴν οὔς*. Forsan τὴν *οὔς*.

Πάλιν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀφείς τόποι, τρέχω.
 Ὀρίζομαι δὲ καὶ τόπων μικρῶν τρέχων.
 Πῶς γρῦν κινουμαι, μὴ κινούμενος; λέγα.

17.

Ἐκτον (1) μὲν οὖν ἴσῃατο, τὸ δὲ δὲ δ' ἐλάλει.
 Πέμπτον δ' ἀππλέγχετο, πρὸς δ' αὖ ἠπέρει.
 Τὸ δωδέκατον θαυμάζον θαῦμα ξένον.

18. — Κάλας.

Διττίας συλλαβὰς καὶ τόποι δ' (2) ἔτα φέρων,
 Πατὴρ βροτῶν χορήσιμος τυγχάνω γένει,
 Μᾶλλον δὲ τοῖς πλέουσι θαλάσσης πλάτη.
 Τοῦ γρῦν κατ' ἀρχὰς (3) γράμματος λελοπτότος,
 Συντάσσομαι γῆ, καὶ τρέφω πᾶσαι κτίσιν.
 Ἀφ' ὧν νέμω (4) ζύμπασι καρπῶν ἡδέων.
 Χωρεῖς γὰρ αὐτῶν τὴν βροτῶν πᾶσαι φύσιν (5)
 Οὐκ ἔστι ζῆσαι καὶ φυγεῖν μοῖραν μόρον.

19. — Μῆλον.

Καρπῶν (6) ἀπάντων ἡδύτατόν τι πέλω,
 Ἐνα τόποι φέρον τε συλλαβὰς δύο.
 Ἐρωτικῶς δ' ἔχουσι φιλοῦμαι πλέον (7).
 Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀφελὼν τῶν γραμμάτων,

(1) *Ænigma non est in B. Integrum esse non puto; atque sensum non assequutus sum.*

(2) *B, πέντε ἔτα. Mox A, βεγτά.*

(3) *B, ἀρχή.—Demto κ, fit ἄλως.*

(4) *A, γίμω.*

(5) *A, πᾶν φύσιν. B, π. φ. φ.*

(6) *Ænigma non est in B.*

(7) *Erat malum symbolum olim amoris. Notum malis se petere amantes, qua de re videsis Burdcl. ad Heliod. p. 64; Verheyk. ad Anton. Liber. pag. 5; Jacob. ad Luc. Toxar. p. 66; interpret. Aristen. i, 25, p. 563.*

Εὔρης με δυσφώρατον σιδήρου γένος (1),
Πεπηγμένον τάχιστα καὶ πλεῖστον ἄκρας.

κ'. — Κάσιρον.

Ἐμοῦ σίλφη μένοντα (2) τῶν βροτῶν ἔσω
Φρουρῶ μαχισμῶν, φυλάσσω καὶ κινδύνων.
Ἐν γῇ πεπηγὸς καὶ σιέριῶς ἡφρασμένος.
Ἀλλὰ παθὼν σιέρῃσιν γράμματος μίαν
Ἐν τῷ πόλῳ δέικνυμι λαμπρὸν ἰδέαν (3),
Καὶ καταφωτίζω δὲ (4) νυκτὸς τὸ σκότος,
Καλλωπίζον μάλιστα τοῦ πόλου πλάτος.

κα'.

Ξύλον (5) τὸ κλειδίον, ὅδωρ τὸ κατηνάειν.
Ὁ μὲν λαγὼς ὀκλύτωσεν, ὁ κυνηγὸς δ' ἐσχέθη.

κε'.

Ἰσθμῶν (6) ὁ γυμνός· ὁ δ' αὖ ἐνδεδυμένος.
Ἐτρεμεν δεινῶς· ὁ τρέχων δ' αὖθις ἔσθλη.

(1) Invenies, demto κ, ἦλον.

(2) A, μένοντες.

(3) Videhetet ἀρεστ.

(4) A, π. Saepe illas voculas librarii confuderunt. In Dionis Chrys. Orat. xx, pag. 495, 6, Reiskius e conjectura scripsit πάλυ δὲ πλεῖστος pro vulgato πάλυ π πλεῖστος, paulo inconsideratio: π enim, quod et mihi exhibuit codex 2958, bene habet. Dionysius Halic. Cena. c. 4: μμμπίων δὲ μάλιστα Ζεσιφῶνα ἢ Πλάτωνα τῶν δ' ἡθῶν χάρις ἢ πῶς ἡδέως... Grossius, lector non monito,

edidit recte τῶν πλεῖστος: quae conjunctio π exstat in codice 1741. In eodem loco idem codex lacunulam inter δὲ et μάλιστα exhibet unius vocis capacem.

(5) Conf. supra, p. 431, Pselli aenigma κ'. — Est κλειδίον forma barbara pro κλειδίον. Κατηνάειν (codex, κατηνάειν) est pro κατηνάειν, diminutivo nominis κατήνα, quod ipsissimum est Latinorum catena.

(6) Non est in B hoc aenigma. Videtur respici fabula de Sole ac Borea.

κγ'. — Ἀλέκτωρ.

Ἐστί τις ἄρσιν ἐξελθὼν λευκῆς πέτρας (1),
 Οὐ πάγων ὡς πῦρ ἀπασί γ' ἵππει μακρόθεν.
 Αὐτοῦ δὲ ποσὶ συνταράσσεται γαῖα.
 Αὐτοῦ δὲ φωνήσαντος πᾶς δαίμων φεύγει (2).
 Τούτου τε ταῖς ψιέρουξιν ἀέμος πνέει.

κδ'. — Ἰωνᾶς ὁ πρεσβύτερος.

Ἰχθύς ἢ χύτρα· τὸ δ' ἐφόμενον ἔνδον
 Ἐμπνουν, λογαῶν, αἰσθητὸν, ζῶν τε (3) κρέας.
 Ὁ δ' ἔστ' ἐξελθὼν θρηγεῖ περὶ λαχάτων (4).

κε'. — Ἐρως.

Οὐκ (5) ἔσιν οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ζώων,
 Ὁ μὴ συνέσχον καὶ κατέσχον καιρίως,
 Καίων, τιτρώσκων, δίχα πυρὸς καὶ τόξου.
 Πλὴν ἀλλὰ παθὼν γράμματος ἄρσιν μίαν,
 Ἐθνος δυσμακὸν γίνομαι δοῦλον πάλιν.
 Αὖθις ἄλλου δὲ γράμματος αἰεθυμένου,
 Βεστῶν μέλος γίνομαι. Πῶς; τοῦτο λέγε.

κς'.

Δίκαιός εἰμι (6) καὶ δικαίων ἀκρότης.
 Ἐξ τὰ σκέλη μου, καὶ οἱ ταρσοί μου δύο.

(1) Πέτρα λευκὴ est ovum.

(2) Prudentius Cathem. i, 38:

• Ferunt vagantes daemonas, Læ-
 • tos tenebris noctium, Gallo ca-
 • none exterritos Sparsim timere
 • et cedere. »

(3) A, αἰσθητὸν π.

(4) Dixit enim Jonas tristem
 esse animam suam usque ad
 mortem super colocynthide.

(5) Cf. Pselli æn. 3, p. 432.

(6) Cf. Pselli æn. 4, p. 435.

κζ'. — Σηματήριον.

Τραφέν (1) ὄρεσι καὶ φάραγγιν ἀλείαις (2),
Κήρυξ πίφυκα τῶν λόγων ὑμνοδίας·
Φωνὴν μὲν οὐκ ἔναρθρον, εὐήχον δ' ἔχω.

κη'.

Δούλος (3) κελεύω σὺν τάχει τῷ δεσπότη,
Σαφῶς τὰ μέτρα δημοποιῶν εὐφρόνης (4).
Ἀνασίδης ὑπνῶν (5), ἔρρει εἰς χεῖρας φέρε. "

κθ'.

Ἰδὼρ τὴν ῥύσιν ἄνωθεν ἔχω καὶ τὴν αἰτίαν·
Λευκαίνομαι τὴν κεφαλὴν· τοὺς πόδας δὲ ϕεχάζω .
Χιόνος ὥσπερ ἐμπιπλῶ τὴν φάτιν· περιῤῥέω
Τὴν δ' ὑπόδαρσαν τῶν ποδῶν ὕδατος γλυκυτάτη.

λ'. — Ἄρτος.

Ἄπνους μὲν εἰμι, τοὺς βροτοὺς δὲ ῥωννύω.
Τὴν κλῆσιν ἔσχον εὐαεῖθμητον πάνυ.

(1) Σηματήριον, id est σημα-
τήριον, Græcis vocatur, σημα-
τήριον etiam, lignea tabula qua pro
campanis utuntur. Ob materiam
σηματήριον dictum fuit a poeta
natum esse in montibus. De illo
instrumento vide Allatium De
templis Græcorum 1, § 3; Ma-
gnum De tintinnabulis c. 15;
Vansleb. Hist. eccles. Alexandr.
p. 59; Gudlej. Lacedæm. p. 81,
qui voce *σημαδῖρι* usus est mu-
tanda in *σημαδῖρι*, &c.

(2) A, ἀχίαις.

(3) Significari videtur gallum
gallinaceum. Non est in codice B
ænigma.

(4) Prudentius Cathem. Hymn.
1, 1: «Alas diei nuntius Lucem
» propinquam præcinit.»

(5) Persii verbis: «Mane, pi-
» ger, stertis! surge.» Quo in
loco *sepe* puto verba, «Mane, pi-
» ger, stertus», danda esse A-
varium loquenti, quæ sic ab abra-
pto dormientem excitet et incre-
pet, hoc esse poetæ narrantis.
Judicent grammatici.

Ἀσπάζομαι γὰρ τὸ τετρακῶς δις μόνον,
Δις τετράκοντα καὶ μίαν πρὸς τοῖς δέκα (1).

λα'. — Σὺς.

Ἔχω τρία Γράμματα, καὶ τι (2) τυγχάνω.
Ἐνὸς σίεροῦμαι· ταυτὸ τυγχάνω πάλιν (3).
Οὐκ ἔσσι καινόν· Ἄλλο τι κρεῖττον μάθε·
Τὴν ἐσχατίαν τῶν τριῶν μου Γραμμάτων
Ἔχω κατ' ἀρχάς, τὴν μέσσην ἔχω μέσσην,
Καὶ τὴν κατ' ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ τέλους φέρω.

λβ'. — Μῦς.

Ζῶν (4) τι μικρόν εἰμι τῶν οὐ βρωσίμων·
Τρία μόνον (5) Γράμματα τῇ κλήσει φέρω·
Ἄν γρῦν τὸ πρῶτον ἐξέλης (6) τῶν Γραμμάτων,
Ζῶν μέγα γνοίης με τῶν ἐδωδίων.

λγ'. — Νοῦς.

Εἰμι (7) μὲν ἀσώματος· ὁ φρονῶν, νόε·
Ἔχω δ' ἀριθμὸν τετρακοντάκις δέκα (8)
Καὶ τὰ δέκα δις. Συλλαβὴ δέ μοι μία·
Ἔχω δὲ καὶ Γράμματα πάντα δις δύο.
Ἄν γρῦν τὸ πρῶτον ἐξέλης (9) τῶν Γραμμάτων,

(1) Literæ enim nominis ἄρης
numerus efficiunt 671.

(2) B, καὶ π.

(3) Idem enim sunt οὗς et ὕς.

(4) Ænigma non est in A. Est
in codice 2991 A, p. 443, sub
nomine πῦ ἀντικαλούμεν.

(5) Cod. 2991 A sine μόνον, et
πὺν κλησὶν φέρων. B, τῇ κλησὶ φέρω.

(6) B, ἐξελίξ. Mox cod. 2991
A, μέγαν ζῶν εὐφρεμα. — Demato
μ, sit ὕς.

(7) Non est in B ænigma.

(8) Imo ἑττακοντάκις δέκα,
quum nomen τοῦς numerum pa-
riat 720.

(9) Codex, ἐξελίξ, et mox
ἀκρίτως. Hesychius Miles. p. 9 :

Αὐτίκα σῶμα γίνομαι (1) ξένῳ τρέπῳ.
 Ἦν δ' αὖ τὸ πρῶτον ἐκξέσης τῶν δευτέρων,
 Εὐθύς με μάθης ζῶον ἐν τῶν ἀλείων (2).
 Ἐμοῦ δὲ τὰ τέταρτα Γράμματα πάλιν
 Φέροντος, ἅν τις τὸ τρίτον πρῶτον τάμῃ,
 Ἀντισιρόφως τε καὶ καλῶς συλλαβίσῃ,
 Εὖρῃ με τειγέμματον ἐν μέρος λόγῳ (3).

λδ'.

Γράμμασι (4) τεισὶ συλλαβὴν μίαν φέρω.
 Ἔχω δ' ἀριθμὸν ἑννέα δις ἐπτάκις
 Καὶ δώδεκα τεῖς καὶ δεκάκις τεῖς τεῖα,
 Καὶ πεντάκις ἕξ καὶ τοὺς πέντε δις πάλιν,
 Καὶ τετράκις δις καὶ πάλιν δις τὰ πέντε (5).
 Ὁ γῶν ἀναγνούς τὴν Γραφὴν, ἀντισιρόφως,
 Καὶ τῷ μέσῳ Γράμματι περσθήσει δύο,
 Εὖρῃ (6) πτοῖς ὄχημα τῆς βιοτερέφου (7).

Ἀρχὴς ὁ Πιθαρχεὺς τραπηζῶν
 πῶς πολλῶν οὐδέποτε ἠδῆσεν· φθο-
 ρηθεὶς δ' ἀπαξ ἀφῆκε τὸν τραπηζῶν,
 καὶ οἱ αὐτίκα εὐλαβήσαντο. Cod. 3025,
 εὐλαβήσαντο, bono augmento, sed
 male scripto et pro a. Dandum
 igitur Hesychio εὐλαβήσαντο.

(1) Scilicet αἶς.

(2) Restat ὄς.

(3) Demto u, si quis reliquas
 literas nos retroversim legerit,
 fiet σῶν, pronomen.

(4) Non est in B enigma.

(5) Codex, πεντάκις τεῖς κ. π.
 Λ. π. δύο. Scripsi δις, et pro δύο,
 recepi variantem πέντε, ut fiat
 numerus 310, quae summa est
 arithmetica nominis quæsti, ρίς.

(6) Reliqui παραθήσει, barba-
 rismum plus quam solacismum
 metuens. Hic εὖρῃ, aptissime fu-
 turi sensu, pro εὐρεῖ, quod jun-
 feci nec semel. Juvante iotacis-
 mo, talia menda corrigo plerum-
 que. Gregorius Naz. t. II, p. 186:
 Ὡς πρὸς φυλαξὶ πῶς καὶ συνήσεται;
 Codex 3058, p. 31, 1: καὶ χάειν
 εὐρεῖ. Mallem, mutata mutandis,
 καὶ εὖρῃ χάειν, nec mallem etiam vul-
 gariam lectionem. Ex eodem Gre-
 gorii poematio desumpta est sen-
 tentia, Εὐεργατῶν νόμιζε μισθῶσαι
 Θεόν, quam Joanni Chrys. male
 tribuit Antonius in mea t. I, pag.
 46, allegatus nota.

(7) Jungo ἀντερέφως εὖρῃ:

Ἐκ τῶν τριῶν δὲ Γραμμάτων πρῶτον ξέσας,
Τῶν ἀρετῶν γινώσκς με τῶν πρῶτων μία.

λδ'. — Πρίν.

Τῆς ὀγδοάδος τῶν μερῶν σοι τοῦ λόγου
Ἐν τι πέφυκα· συλλαβὴ δέ μοι μία,
Καὶ Γράμματα τέσσαρα· καὶ μέτρον τόσον,
Τετράκις πεντήκοντα, τετράκις δέκα (1).
Ἄν ἀφέλῃς τέσσαρας ἀρχῆς εἰκάδας (2),
Εὐρῆς με κρατὸς διέξοδον ρευμάτων·
Ἄν δις δὲ πεντήκοντα πάλιν ἀφέλῃς (3),
Ἐχεις δύναμιν σὺν Θεῷ σεσωσμένην.

λε'. — Ποῦς.

Ἐν Γράμμασι τέσσαροι συλλαβὴν μία
Εἰς κλῆσιν αὐχῶ· τῶν βροτῶν δ' εἰμὶ μέλος.
Ὁ γρῦν τὸ πρῶτον ἐξελὼν τῶν Γραμμάτων
Εὐρῆ με πάντως ἄλλο τι βροτῶν μέλος (4)·
Τούτων δὲ πάλιν τις τὸ πρῶτον ἐκξέσας (5),
Ἐξεῖ με πάντως ζῶον ἐν τῶν χρησίμων,
Ἐν τῇ τελευτῇ καὶ μόνη βροτὸς τρέφον.

λζ'.

Καὶ (6) τῶν Χερουβὶμ εἰμι τιμιωτέρα,

* pariter inveniet respirationis
* esse viam qui legerit ρίς, et qui,
* insertis literis duabus, ρίς le-
* gerit. — In fine datur ις.

(1) Ex φρὶν fit summa 240.

(2) Demto numero 80, scilicet
π, restat ρίς. — Mox cod. σύμφε.

(3) Demto numero 100, sci-

licet ρ, litera, habes nomen ἦ.

(4) Qui enim demserit π, in-
veniet οὐς.

(5) B, τ. δ. π, εἴ τις τὸ πρ.
ξίσι. Nominis οὐς prima litera
sublata, fit υς.

(6) Non est in B. Versu ter-
tio, codex, αὐτοτέλει.

Καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερολβιωτέρα,
 Καὶ σίλπιπτοτήτων ἡλίου πλέον φέρω.
 Μὴ Παρθένον τις ἐλπίσῃ με τυγχάνειν (1),
 Γυναῖκά τινα τῶν ἑναρέτων μίαν.
 Ἐχω δὲ καὶ Γράμματα πάντα καὶ μόνον.

λη'. — Ἰωάννης.

Ἐξ ἐπὶ ἀ συνέσκηκα Γραμμάτων (σκόπει)
 Λύχνος φερρυγῆς τοῦ τεισηλίου φάους.
 Ἄν οὖν ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει τῶν Γραμμάτων
 Διτλήν δυάδα προσφυῶς ἀποξέσης,
 Αὐθις τὸν αὐτὸν ὠνόει με τὴν φύσιν (2).
 Καὶ θαῦμα πῶς, μου τῶν ἄκρων τετμημένων,
 Σώζω τὸ σύμπαν ἀβλαβὲς τῆς οὐσίας.

λθ'. — Βίβλος.

Ἔσσι (3) τις φύσις δήλεια, φωνήεσσα καὶ λάλος,
 Καὶ βρέφη (4) περικάλπια σώζει καὶ περικρύπτει.
 Ἄγλωσσα δὲ καὶ λαλιᾶς ἀδίδακτα τὰ βρέφη.
 Ἄλλ' ὅμως ἔντρονον αὐτοῖς καὶ μηχανὸν τὸ φθέγμα.
 Καν τοῖς ποντίοις ὕδασι οἷς θέλουσι λαλῆσι,

(1) Monet ne quis de Virgine cogitaverit, cui primi versus convenire videntur, quippe quam prae Cherubim ac Seraphim laudant et admirantur pii ejus adoratores: vide supra p. 45, n. 2. Quae sit sancta foemina enigmate significata nescio. Ad marginem codicis est adscriptum ἀγάπη, quod non satisfacit. Forsan est Μαρία Aegyptia, vel alia, Virgini cognominis.

(2) B, τῇ φύσει. Ex nomine Ἰωάννης demittis *ω* et *ας*, restat *αν*. Quum Ἰωάννης et Ἄννα significant χάρις (cf. supra pp. 12, 21, 435), sic puto facile aenigma solvi. In A lemma est ἀγίλιος, unde nihil extricare valeo.

(3) Non est in A aenigma. Conf. aenigma α', p. 442.

(4) Illa βρέφη folia sunt. Poterit conferri Lamottei ingeniosissimum de libris aenigma.

Καὶ τοὺς ἐν νήσοις φθάουσι καὶ τὸς ἐν ταῖς ἡπείροις.
Πολλοῖς δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῶν ἀκούειν καὶ παρῶσι·
Τῆς δ' ἀκοῆς τὴν αἰσθησιν κωφὴν ἔχει τὰ βρέφη.

μ'. — Νοῦς ἢ Ψυχὴ.

Βαίνω (1) κατὰ γῆς, καὶ πρὸς ὕψος αὖ τρέχω·
Χαίρω πρὸς ὕλην, οὐ φιλῶ δὲ τὴν ὕλην·
Εἰ γὰρ ἐφίλουι καὶ προσεῖχον ὡς φίλῳ,
Ὅμως δι' αὐτῆς καὶ κορύσσομαι πλέον·
Καὶ γῆθεν ὕψους τὴν κεφαλὴν ἀνάγω.

μα'. — Οὐρανός.

Στοὰ ξύλων ἄμοιρός εἰμι καὶ λίθων,
Ἐλθὼς τε λοιπῆς γῆτις πάσης ἅμα·
Οὐδεὶς περιστρέφει με, καὶ παρatreχω·
Οὐδεὶς ἐγείρει, καὶ συνίσταμαι πάλιν.

μβ'. — Κόρος.

Ὅρεξιν ἐμπίπλημι τῶν ζώων ὅλων.
Πεντάλεσμοι πέφυκα διουλλαβία·
Ἄν οὖν κεφαλὴν ἀφέλῃς τῶν λεσμάτων,
Εὐρὴς με πάντων φυλακὴν τῶν λεσμάτων (2).

μγ'. — Ψυχὴ.

Τῶν θηλέων μὲν εἰμι· σῆμα δ' οὐ φέρω
Μέλος δι' οὗ τὸ θῆλυ πᾶν γινώσκεται.
Τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα μακρὰς μου πέλει·

(1) *Aenigma non est in A, quo*
absunt et μ', μβ', μγ'.

(2) *Invenietur ἄρος, qui φυλακὴν*
τῶν λεσμάτων dici potest, quum

res circumscribat ac finibus li-
miibusque certis includat, et
unicuique suam servet proprie-
tatem et naturam.

Στοιχεῖα δ' ἄλλα τέτλιαρα (1) πρέσεισί μοι.
 Ποσού τὸ μὲν πρέσεισί· πλῆθος γὰρ φέρω
 Καὶ τῶν ἀτμήτων οὐσιῶν ἀπειρία·
 Τὸ πηλίκον δὲ παντελῶς ἀπείρατόν φημι,
 Ὡς μηδὲν οὐδαμοῦ λαβεῖν ἔχειν μέρος·
 Καὶ γὰρ μερσίην οὐκ ἔχω τὴν οὐσίαν.
 Φωτὴν πρῶτον μὴδαμῶς ὁραμένη (2)·
 Ὅρῳ δὲ πάντα, καὶ τὰ πόρρω μου λίσσιν,
 Ὡς μυθικῶς λέγουσι Λυδῆώς χάριν.
 Κλῆσις δ' ἀειβμόν συμποσούμενον φέρει,
 Κύβον τὸν εἰς δις ἔξ, τετραπλῆς πεντάδδς
 Ἀφαιρεθείσης ἔξ ὅλων τῶν τοῦ κύβου (3).

(1) Quatuor elementa, scilicet summa cubi dempto numero 20.
 Literæ. Atqui $12^3 = 1728$, et $1728 -$

(2) Codex, ὁράμενον.

$20 = 1708$; qui numerus 1708

(3) Literæ ψυχε numerum efficiunt, qui sit cubus numeri 12, ex summa est literarum ψυχε, pro cifris habitarum.

ΤΟΥ ΑΥΛΙΚΑΛΑΜΟΥ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.*

α'.

Δίκωρος εἰμί, καί περ ἀψυχουμένη,
Ἐτάλιός τε καὶ γηρὰ τὴν φύσιν.
Ἄν γῶν τέμης μου διπλοσύνθετον κέραν,
Ἥμειψας οὐ τὴν κλῆσιν, οὐδὲ τὴν φύσιν.

β'.

Σὺ τετράγραμμον, συλλαβὰς φέρεις δύο·
Δηλοῖς καθαρῶς τὴν γυναικίαν φύσιν·
Ἄν ἄκρᾳ δύο ἱσχυμάτων συνεξέλῃς,
Ἐν σοὶ καλεῖται τοῦ θεοῦ κλῆσις μία (1).

γ'.

Ἐτάλιον πέφυκα μικρόν τι ζῶον (2)
Ἄν γῶν ἐξέλῃς τῶν ἱσχυμάτων τὸ πρῶτον,
Εὐχρηστον εὐρήσεις με ταῖς ξυλκρηταῖς·
Εἰ δ' αὖ καὶ τὸ δεύτερον προσαφαιρήσεις (3),
Εὐχρηστον εὐρήσεις με τῶν βροτῶν μέλος.

* E codice regio 999: A, pag. 443. Esse puto ipsum nomen αὐλικαλάμου aenigmatice compositum. Est enim in αὐλικαλάμος significatio aulici hominis a secretis vel caniculi praefecti. Omissi aenigmata codicis primum et secundum; quod primum jam sit supra inter Pselliana α', secundum

dum autem inter Basiliana λδ'.

(1) Forsan est γῶν, Hippocrateum τῆς μήτρας nomen. Demum extremis γ et τ, restat ἔν. Forsan etiam ὄν, unde, resectis extremis literis ὅ et υ, fit ἔλ, hebraicum Dei nomen. Hoc illo melius.

(2) Est καεῖς. Cf. p. 441.

(3) Codex, προσαφαιρήσεις.

Εἰ δὲ καὶ τρίτον τὴν ἐμὴν χάραν τέμης,
Εὐρύης (1) χρησιμεύοντα πᾶσιν ἀνθρώποις.

Δ'.

Μονοσύλλαβον καὶ πεντάβραχμον (2), ξένη,
Ἐμὴν παροισίων κληῖσιν ὅκ τῶν βραχμάτων,
Ἐτὸς σου μένω καὶ χρήσιμοι εἰμί σοι.
Εἰ δὲ κεφαλὴν καὶ δευτέρην ὀκλύφεις (3),
Ἦλθόν σου πάλιν κρατὸς ἐνδοθεν ἔξω.
Εἰ δὲ καὶ τρίτην ὁμοίως συνέξελης,
Ἐγκυβισίᾳ με τῷ βορβόρῳ κατίδης (4).

Ε'.

Ψάχης (5) φέρει μοι τοὺς ὀδόντας τὸ στόμα·
Ὡς καρχίνος τρέχω (6) δὲ καὶ βρύχω μέγα.
Σφοδρῶς μασῶμαι, καὶ μασηθὲν (7) ὀκπίύω,
Καὶ χεῖρ ἐφέλκῃ, καὶ μεθέλκει με ξύλῳ.

(1) Codex, ἰούριε.

(2) Est πούριε.

(3) Codex, ὀκλύφεις. Si demas caput et secundam litteram, π et ι, ex πούριε, qui est in capite, fit ούριε, quod est extra caput.

(4) Cod., ἐγκυβισίᾳ... κατίδης.

Demta tertia litera σ, restat ὄριε,

* amica luto sus. *

(5) Sic codex. Forsan παχίς.

(6) Forsan τρέχω.

(7) Codex, μασθίε.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦν (1) ὅτ' ἔην βροτῶν εἶκελος ἄλφα καὶ νόημα,

Καὶ νόος ἐσίγμειν (2) πᾶσαν ἀγνορίαν·

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐδάην κεκένν σοφίη καὶ τυφόν,

Καὶ πάντ' ἤμειψα, χρώτα, νόον, μέλεα.

Δάκτυλον (3) ἐκπάγλως πόδα, καὶ πόδα δάκτυλον (4)
ἴσχω·

Ὅμματά μοι ποῦς καὶ δάκτυλος, ἀνθερέων ποῦς (5),

Καὶ (6) ξύμπαντα μέλη ποῦς (7), αὐτὰρ ὁ ποῦς οὐ μοι
ποῦς (8)·

Καὶ κεφαλὴν φορέω δακτύλῳ ἀντίθετον (9).

(1) E cod. 2599, pag. 81, 1.
Ænigma non prorsus illepidum.

(2) Codex, εἰσμίει.

(3) Dactylum scilicet, metri-
cum pedem, non digitum.

(4) Dactylus est καὶ πῶδα.

(5) Scilicet ἀνθερέων est pes
choriambus.

(6) Addidi καί.

(7) Quoties enim occurrit vox
μέλη, pes est iambus.

(8) Sed pes ipse corporis non
est pes metricus, quum vox ποῦς
una constet syllaba.

(9) Κεφαλὴ anapestus est, qui
dactylo est contrarius.

ΣΤΙΧΟΙ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ
ΕΝ ΣΧΗΜΑΤΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΣΟΦΗΤΑΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΤΟΥ ΣΩΖΟΠΟΛΙΤΟΥ.*

- Εἰ, πλεισίαις ἀμαρτίαις,
Τοσαυτάκις ὑπεσχέθην
Ἀποσχέσθαι τῆς κακίας,
Μὴ τὸ συνειδὸς μου φέραν,
5 Μὴ τοὺς ἀληθεῖς ἐλέγχους,
Μὴ τὸν νῦν παρόντα σκοτον
Ἐκ τῶν ἔργων τῶν τοῦ σκότους,
Μὴ τὸ πῦρ τὸ τῆς γέννης,
Μὴ τὴν τήμερον αἰσχύνην,
10 Μὴ τὴν πάνδημον ὀκείνην
(Τὰ δεινὰ μοι γὰρ ὀκχεῖται),
Κάτα μετ' ὀλίγον αὖτις
Τῶν πρῶτερον ἐγερῶναι,
Καὶ παρέβην τὰς συνθήκας,
15 Πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀφλισκάνων
Καὶ τὰς ἐπὶ τούτῳ δίκας·
Ἀλλὰ τί χεῖ δὴ παθεῖν με;
Τίνι πρὸς πεσεῖν με πρέπει;

* E codice 3025. De Joanne Comneno homine recenti nihil novi; et Bibliotheca Græca, ad cuius t. xi, p. 644, amando lectorem, non valde profuerit. Ce-

terum quos vocat auctor vel librarius anacreonticos, versus sunt octosyllabi, quorum penultima accentu notata est. — Εξομολόγησις, confessionis: cf. p. 123.

- Καὶ πρὸς τίνα καταφύγω;
 20 Παρὰ τίνος ἐξαιτήσω (1)
 Τὴν συγγάμην καὶ τὸν οἶκτον,
 Ἐξὸν σοῦ, τοῦ φιλαδελφίου,
 Ποιητὰ μου καὶ θεέ μου;
 Σὺ γὰρ μόνος ἐλεήμων,
 25 Καὶ ποτὶν τὴν σωτηρίαν
 Τῶν ἀμαρτανόντων, σῶτερ·
 Ὅτι ἐν ᾧ εἰς γῆν κατήλθες
 Καὶ σαρκὶ παθεῖν ἠέσχου
 Καὶ σίαντ' ὡς πρὸς πλῶτον.
 30 Καὶ σου δέομαι δακρύων,
 Καὶ σ' ἀντιβολῶ σιενάζων
 Ἐν ὁδῷ τῆς ψυχῆς μου
 Καὶ καρδίας ὀλοφύρσει.
 Τὰ γυνὸν ὅσα καρδίας λέξω.
 35 Ἀπὸ τῆς γυνήσεώς μου
 Ὡδινήσας ἀνομίαν,
 Ἥγαγον εἰς τόνδε βίον
 Ἐκτρώμα καὶ τέρας μέγα,
 Παρὰ φύσιν ζέον τόκον,
 40 Ἐμδρυον ἐξημβλωμένον,
 Ὁ, συχαῖς ἐπιμελείαις

(1) Codex, ἐξαιτέω. Ubivis obtinet permutatio vocalium *ai* et *i*. Hesychius Miles. de Arcesilio p. 8: ἢ φιλαμεικίας ἢ κατὰ φρενός, ἢ ἐπὶ φρεσὶ συγγαμῇ. Non ausi sunt Junius ac Meursius, quod reponendum sciebant, ἐπιμελίας reponere; forsitan non sine codicis auctoritate licere sibi tam auda-

cibus esse opinantes. Est ἐπιμελίας in codice 3025. Sequentia simul tangam. Καὶ πάλιν, Hesychius ait, πρὸς ἐρωμένον αὐτῷ ἀμαρτάνει ἀμειλίπει κατὰ πλῶτον, ὅτι ἀντιβολῶν πρὸς πλῶτον ἔφη. Junii conjectura ὅτι ἀντιβολῶν, satis jam a Laertio stabilita, et eodem est codice confirmata.

- Καὶ μεγίστην περιθάλλει
 Καὶ τροφαῖς ἀφθονωτέρεσις,
 Ὅφιν γένηται καὶ δράκων,
 45 Πολυκέφαλον θηρίον,
 Ἐκ μιᾶς ἀρχῆς κακίσης
 Εἰς πολλὰ διηρημένον,
 Καὶ κατὰ τοῦ θρεψαμένου
 Τὰς συχίας περιβάλλοντες.
 50 Ὅφρατι ἐγὼ τοῦτο λέγω.
 Ἐτεὸν γάρ, οὐχὶ μῦθος.
 Κἄν γὰρ σκετεμεῖν ὁρμήσω
 Μίαν ἐκ τοσοῦτου πλήθους,
 Ἐκπληξὴν ὁρῶ μεγίστην,
 55 Τὴν τμηθεῖσαν μίαν οὔσαν
 Εἰς πολλὰς διηρημένην.
 Ἀπορῶ τοῖσιν εἰς τέλος.
 Ἀπορῶ πρὸς γὰρ θείου,
 Ὁ καταναλίσκει ταῦτα
 60 Καὶ μαρμαίρει τὰς ἐκφύσεις
 Καὶ τὴν βλάβειν τῆς κακίας.
 Ἀπηχευκῶς οὖν καίμαι,
 Καὶ θανάτου προσεγγίσας.
 Ἴδε μου τὸ πάθος ὅσον.
 65 Κτεῖνον τὸ δεινὸν θηρίον
 Ῥήματι τῆς σῆς ἰσχύος,
 Ἐπιπάσσω φάρμακά μοι
 Τὴν ὑγίαν αὐτὴν παρέξει.
 Ἄκου εἰδὼς εἰργασάμην
 70 Ἀδελῶς ἀκύλαστος.
 Τὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς μου,

- Ὡς βέρυπωμένοι (1) φέρω.
 Κόλασόν με καταπύξει
 Καὶ συντετριμμένη γνώμη·
 75 Δάχρυσι καθαρτηρίοις
 Τὴν σὺλὴν ἀπόπλυτόν μου,
 Ἵνα σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου
 Ἀπολαύω σου τοῦ γάμου,
 Ἵνα σὺν τοῖς σοῖς ἁγίοις
 80 Ἐμφορῶμαι τῶν ἁγίων,
 Τῆς γλυκείας ἀμβροσίας
 Καὶ τοῦ Θεοῦ ποτηρίου,
 Τῆς πηγῆς τῆς ἀθανάτου,
 Τοῦ ζωοποιῦ καὶ Θεοῦ
 85 Αἵματος καὶ σώματός σου.
 Οὕτω, βασιλεῦ, ὀναίμην·
 Οὕτω προσεγγίσαιμί σοι,
 Τῷ ἀγαλλιάματί μου,
 Τῇ τοῦ κόσμου σωτηρίᾳ,
 90 Τῷ φωτὶ τῷ αἰδίῳ,
 Τῇ πηγῇ τῇ αἰνάῳ,
 Ἵνα, καθαρῶς βιώσας,
 Καὶ νικήσας τὸν ἐχθρόν μου
 Μετὰ τῆς δυνάμεώς σου,
 95 Μετὰ τὴν τοῦ βίου λύσιν
 Καὐτὸς εἶην λειτουργῶν σοι,
 Σὺν χοροῖς ἁγίων πάντων,
 Σὺν χοροῖς τε τῶν Ἀγγέλων,
 Αἵεσιν (2) συμφωνοτάτην

(1) Vide de hac perfecti forma p. 133, n. 4

(2) Gregor. Naz. Or. ix, edit. λειτουργοῦσαν Θεῷ τὴν αἴτην.

- 100 Ἄλκτόν τε λειτουργίας,
Ἄμα τῷ Γεννήτορί σου
Καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματί σου,
Τῇ τεισυποσίᾳ φύσει,
Τῇ μοναδικῇ Τριάδι,
105 Τῇ δημιουργῷ τῶν ὅλων.
-

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΗ

ΣΤΙΧΟΙ.*

α'.

Ψυχὴ λησὴν ἐνέκησας τοῖς παραπλῖώμασί σου.
Λησὴς γάρ, ἄλλος ἀναιρῶν, αὐτῷ φείδεται πάντως.
Σὺ δ', ἀφειδίσασα σαυτῆς, καὶ τοῖς ἐχθροῖς πει-
σθεῖσα,

Τοῖς τούτων δόλοις πέπλωκας. "ὦ πάθους! πῶς οὐκ
ἔγνω;

Καὶ γυνὴ ὅλ' ἐμετάμαθε σαυτῆς τὴν σωτηρίαν,
Καὶ πένθησον καὶ σιέναξοι καὶ κλαῦσον κατωδύνας,
Ὡς ἐκ πυρὸς ἀπάπεμψον καπνὸν τῶν σιναγμάτων,
Καὶ πρὸς τὸν εὐδιάλλακτον Θεὸν ἐκ βάθους κράζον.
"Ἡμαρτον, ἀσμάρτητε· νῦν μετανοῦσας δέχ'."

β'. — "Ἐτερεῖ.

Μεῖα κλαυθμῶν, μεῖ' ὀδυρμῶν ἐκτήκω μὲ τὸν βίον,
"Ὅτι, τὸ πρὶν παράδεισον λαχὼν εἰς κληροχίαν,
Ἐξώσθην τούτου καὶ πρὸς γῆν ἐν λύκαις κατηνέχθην,
Καί, μετὰ ταύτην τὴν ποινήν, ἄλλη μὴ μένει δίκη,
Φλοῖμος πυρὸς ἀκέματος, σκότους ἀορρασία.
"Ὡν με, καὶ πλάσσια καὶ κριτὰ καὶ λυτρωτὰ καὶ σῶτερ,
Ἄρπασον, ἐλευθέρωσον, λύτρωσαι, ῥῦσαι, σῶσον.

γ'. — "Ἐτερεῖ.

Παρθένος, μήτηρ ἀναισρος, μὴ διδαχθεῖσα γάμους,

* E codice regio 1211.

Τὸν, ὃν ὠδίνων ἀνευθεν ἀπέτεκεν, υἷα
 Βλέπουσα πρὸς πηλινύμενον ἐν σίναλμοις τῷ ξύλῳ,
 Ἐπη τοιάδῃ γερεῖ σὺν σίναλμοις ἡφίει·
 «Ἐξέφυγεν τῷ τόκῳ σου τὴν Εὐας καταδίκην
 »Καὶ θαυμάσίῃ τις ἔδδξα· νῦν δ', ἵνα μὴ τελείως
 »Δόξῃ τοῦ γίνους τὴν σειρὰν ἐκ ταύτης μὴ καθέλ-
 κειν,
 »Ρομφαία θλίψας, υἱέ, σπαράσσομαι τὰ σπλάγχνα.
 »Ἐτι τελεῖς φθονούμενος καὶ πάσχω, εὐεργέτα,
 »Καὶ κέρως οὐ τις κατὰ σοῦ τὸς ἀχαρίστους ἔχει·
 »Ἐνθεν καὶ λόγῃ τὴν πλευρὰν ἀηλεῶς κεντοῦσιν,
 »Ἐμοὶ δὲ διαρρήσσουσι τὰ σπλάγχνα καὶ καρδίας.
 »Τί γυν, ἀμέτοχε παθῶν, τὸ πάθος βούλεται σοι;
 »Δί' οὐ καρδίας τὴν ἐμὴν πάθος πικρὸν εἰσέδν,
 »Πάθη βορῶν ἐκκράσασθαι τῷ πάθει τῷ σῶ βύλει.
 »Πλὴν ἀλλ' εἴω καὶ δάκρυσι καὶ σίναλμοις ὑμῶν σε.»

Δ'. — Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἐκλόλπιον (1) ἔχον τὸν ἄγον
 Στέφανον τὸν πρωτομάρτυρα.

Ὡς μαρτύρων σε πρῶτος ἐκ βολῆς λίθων
 Χρυσὸς μετάλλῳ πρῶτος ἐν λίθῳ σιέφει.

ε'. — Εἰς τὸν ναὸν τῶν ἀγίων Μαρκαίου
 καὶ Μαρτυρίου.*

Ἄρσει, πῶς φής; πῶς τὸν Τιδὸν εἰς κτίσιν
 Τολμᾶς καθέλκειν, καὶ θεὸν δοκῶν σέβειν,
 Σαυτὸν λέλπθας κλίσματος φύσιν σέβων,

(1) Nomen explicat Cang. Gl. sed valde corrupta, ut opere pre-
 Poematiola ista ε' et ε' jam tium fuerit, quum tam brevia
 edidit Cangius ad Zonar. p. 44, sint, ea hic repetere.

Οὐ κτίσμα ταυτὸν καὶ θεός. Μήπω τόσον
 Ἐξω φρεῶν πίσσι τις, ὡς ἔποιτό σοι,
 Μεμνημένος σου τοῦ θεπλάτου μόρου.

ζ'. — Ἐτεροι.

Κακῶς Ἀρεῖα ταυτὰ πιφρονηκότες
 Ἄνδρες φονῶντες, πλῆρες αἱμάτων σίλφος,
 Καλῶς Θεοῦ πρὸς πέμψαν ὑμᾶς εἰς δόμους.
 Καὶ γὰρ Θεοῦ μὲν οἶκος ὑμᾶς ἀμφέπει,
 Τοῖς δ' οἶκος ἄδης καὶ τὸ μυρίον σκότος.

ζ'. — Στίχοι ἐπιτάφιοι εἰς Ἰωάννην τὸν Χαμέαν.

Τί σοι τὸ σεμνὸν, ὦ βροτῶν φύσις, γένος;
 Εἰ καὶ σὺ πρὸς γῆν καὶ κόνιν κατασίρφεῖς,
 Καὶ πρὸς τὸ μηδὲν ὡς τι πρὸς τέλος τρέχεις,
 Ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑπὲρ γῆς ἐμφύχων.
 Ἰδὺ γὰρ ἀνὴρ οὗτος εὐκόσμου βίου,
 Θεοῦ φόβον σύνοικον ἐν ψυχῇ φέρων
 Καὶ τῷδε πρᾶξι πᾶσαι αὐτοῦ ρυθμίσεις,
 Καὶ μέτερον φρόνημα καὶ χρησίον τέχπον,
 Ἦθη τε χαρίεντα σὺν τούτοις ἔχων,
 Καὶ βασιλικῆς ἐσίας ὑπηρετής,
 Ἠδὺς, πρῶσσηνής, πιστὸς, οἰκεῖος μένων,
 Καὶ, συνελόντα πᾶν ὃ χρὴ φάσαι λέγειν,
 Ἐπάξιος ζῆν μυρίους ἐτῶν κύκλους,
 Ὡς ἀρετῆς πρῶθυμος ὄντας ἐργάτης,
 Ἀπῆλθεν ἔνθεν καὶ πρὸ γήραος ἠρπάγη,
 Ἐξ ὀρφανῶν σύσσημα πάντα τεκνίων
 Λιπῶν, ἐπειδὴ θάνατον τῆς συζύγου
 Φθάσας μικρῷ πρὶν ἢ θανεῖν ἠκηκόει.

Πρὸς τῷ τέλει πλὴν καὶ σίολῃ μονοτρέπων (1)
 Πρὸς οἷσι, καὶ τὴν κλῆσιν αὐτ' Ἰωάννου
 Πρὸς τὴν Ἰωσήφ ἐξαμείβει γνησίως,
 Ὅ πασι γνωστός Χαμέας Ἰωάννης
 Καὶ πᾶσιν ἡδύς καὶ ποθεινός, εἴ γέ τις.
 Πᾶς οὖν ὄρων σίεναζε τὸν θνητῶν βίον
 Καὶ τῷ θανόντι ψυχικὴν σωτηρίαν
 Εὐχου, τὰ κοινὰ τοῦ γένους μεμνημένος.

ή. — Στίχοι εἰς τοὺς ὑποκριτὰς ἠρωελεγεῖοι.

Μηκέτι μηδεὶς προσφερέτω παραμύθιον ἀνδρὶ,
 Ἥ τέκνον ἢ χαμετὴν γῆ κατωρυχότι.
 Καὶ γὰρ νῦν εἰ πρὸς τινα τούτων αὐτὸς ἀπέλθοις,
 Ὡς πενθοῦντι φράσης ῥῆμα παρηγορίας,
 Δόξα σπουδάζων ἀπαθείατος, εὐθύς ἐκείνος
 Ὡς ἀπὸ Πυθαγόρου φθέγγεται ἢ νεφέων·
 Καὶ σὲ σοφιστεύων ἀναλαμβάνει, ὥσπερ ἂν εἰ σὺ (2)
 Τέκνον ἔχοις, ὁ δὲ σοὺς ἤλθε γένους σίπορέων.
 Ἐνὶ οὗτος ὁ μῶς τὸ πάθος τῶτον κατακέρδεια πλῆττει,
 Ὡς ξίφος ὀξύτατον πάντα διερχόμενον.
 Εὐ γέ, Ὑπόκρισις, εὐ γέ! σὺ φιλτάτη ἐσοὶ θεάων·
 Σὴν κεφαλὴν τιμᾶν ἄξιον ὃν σίεφάοις·
 Τοῖς γὰρ σοῖς θερέπουσιν ἐπάξια δῶρα χαρίζῃ,
 Ἀλγεῖν, καὶ (3) φράζειν, ὡς ἀνιῶντο πλέον.

(1) Mori voluerat Chameas (2) Inserui ei. Sensus flagitat, ille in habitu monachorum. Με- ὥστε ἂν εἰ σὺ πόντος ἔχοις, vel si- νέτερον enim sunt monachi: nile quid.
 vid. Fogg. ad Theod. Dinc. II, 28. (3) Codex, καὶ οὐ.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΙΝΑ.

Ούτε (1) γὰρ ὁ μὴ ῥαθυμῶν εἰς ἀπολῶσιν πέσοι
 ποτέ, οὔτε ὁ τρεφόμενος ἐλπίσι χρησάις καὶ μὴ
 ἀπογινώσκων ἑαυτῷ εἰς ῥαθυμίαν δυνήσεται ἐμπεσεῖν.

Κωλύει δὲ οὐδὲν τὸν ἀγαθὸν καὶ πολιτικὸν ἄνδρα
 μήτε τῶν περὶ τῶν κτῆσι ἐν σπουδῇ τίθεσθαι,
 μήτε τῆς χρείας τῶν ἀναγκαιῶν καὶ ἱκανῶν κατα-
 φρονεῖν.

Οὐδὲν γὰρ οὕτως εἰς θυμὸν ὀξύνει τὸν ἀδικοῦντα,
 ὡς τὸ (2) ἐξω τοῦ δικαίου ἐλέγχεσθαι δεῖν.

Κρεῖσσον ἄρχεσθαι (3) ἀκινδύνως ἢ ἄρχεῖν ἐπικιν-
 δύνως.

Οὐ γὰρ ἐσὶν, οὐκ ἔστιν ἐλεύθερος, ἀλλ' ἢ μόνος ὁ

(1) E codice regio 2991 A, p. 361 sqq

(2) Codex, ὥς.

(3) Non rarum est ἄρχεσθαι sensu passivo: vide t. I, p. 130, cum nota 6. Democritus Stobaei tit. 44, 14: κρεῖσσον ἄρχεσθαι πῶς ἀκούσιως ἢ ἄρχειν. Idem tit. 45, 27: χαλεπὸν ἄρχεσθαι ὑπὸ χειρὸς. Quas sententias reperi et inter Democriteas pp. 627, 631. Rursus tit. 74, 39: ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὕψους ἀνδρὶ ἰσότης. Quae sententia exstat apud Democritum p. 631, et apud Antonium S. 124, p. 97, sub Philonis nomine; nec utrobique sine varietate. Hinc explicabo Pindarum Ol. viii, 55: Πύρραμος ἀμφὶ παῖς, ἥρως, χερσὶ ἔργασταις ἀλισσεταί... οὐκ αἶψα παίδος σῖθι· ἀλλ' αἶμα πρῶταίς ἀρεταῖς

ἢ πρῶταίς Verba sunt Phocbi vaticinantis, quem poeta σάφα ὑπὸ narrat. Sed interpretes eo modo ἀρεταῖς reddunt, ut jam non σαφές fuerit dictio dei, sed flexa valde ac contorta. Mihi videtur ἀρεταῖς sensu positum passivo, qui sensus in futura mediis est obviis, et verterim, regnabitur, imperabitur, parebit: sed » primis ac quartis parebit » In Medea v. 130, Ὀλγ' ἀρχόμενοι, πᾶσι κρατύνεις, est ἀρχόμενοι, quod non recte ceperunt omnes, eodem passivo sensu intelligendum. Prosaici scriptores antithetice opponunt ἀρχαίους καὶ ἀρχοντας, v. c., Clitarchus supra t. I, pp. 118, 4; 131, 3; Plato loco valde dubio Rep. iv, p. 442 C, &c. Vide schol. Soph. El. 258

Χειρίῳ ζῶν· οὗτος ἀνώτερος ἀπάντων ἐσίηκε τῶν δεινῶν.

Ὅτι οὐδὲν οὕτω πρὸς ἄνεσιν ἀχρησίον, ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις ἐσίη· πᾶσαι γὰρ κακίαι, φησὶν, ἐδίδαξεν ἡ ἀργία (1).

Ψυχὴ, μὴ μελετήσασα τῶν μικρῶν καὶ βιωτικῶν καταφρονεῖν, οὐ δύνησεται θαυμάσαι τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Εἴωθεν ἡ τῆς λύπης ὑπερβολὴ, ὅταν ἡμῖν ἐπισκήψῃ σφοδρότερον, ἀπασας πεινάζειν τῆς ψυχῆς τὴν ἰσχύν.

Οἰεῖσθαι μὲν (2) ἀνθρώπων μὴ φοβεῖσθε καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτῆσθε, ὅτι ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ, ὡς ἔριον ὑπὸ σιτοῦς, οὕτως βρωθήσεται.

Πολλὴ διαφορὰ μεταξύ φιλίας, ἐλεημοσύνης καὶ φιλανθρωπίας· ὅτι ἡ μὲν φιλία ἐξ ἀμοιβῆς γίνεται, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη ἐκ φυσικῆς συμπαθείας, ἡ δὲ φιλανθρωπία, ἄνευ τοῦ φυσικῶς πειθοντος, πάντα ἄνθρωπον, καθό ἐσιν ἄνθρωπος, φιλοῦσα εὐεργετῇ.

Πῶς αὖ ἀριστία τις ἄρξῃ; Ἀόρητος, ἔφη (3)· ὁλῆα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

Ἐσίω, λέγων (4), πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκούσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι καὶ βραδὺς εἰς ὀργήν.

Εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος· εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

Ὁ τοῦ καθαρεύοντος ἑπαινος τῶν μολυνομένων οἰεῖσθαι ἦν.

(1) Conf t. i, pag. 2, n. 6.

(2) Ikal. l. i, 7: μὴ φοβεῖσθαι ἀπιδιομέναν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτῆσθαι· ὡς γὰρ ἱμάτιον

βρωθήσεται ὑπὸ χροῖου, ὃ ὡς ἔλεα

βρωθήσεται ὑπὸ σιτοῦς

(3) Ita codex.

(4) Ita codex.

Ἀγαιεύσθω σοι ὁ περὶ τῶν ἀγαθῶν λόγος καθ' ἡμέραν, ἢ τὸ σῶμα τοῖς σιτίοις.

Ἀρχὴ (1) ἀνδρα δείξει· ἢ γὰρ ἀρχὴ πάσης φανεροῖ.

Ἀνὴρ (2) δίκαιος καὶ καλὸς ἐστίν, οὐχ ὁ μὲν ἀδικῶν, ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, οὐ βούλεται.

Ἀρετὴ ἐστὶ τὸ ἄτοπον φεύγειν αἰεί.

Ἀγῶναι ὀφεί μὴ φύλασθε, θηπὸς ὦν.

Ἀμεινον (3) εἰς κόσους ἐμπνεῖν ἢ εἰς κάλακας· οἱ μὲν γὰρ τὰς σάρκας ἐσθίουσιν, οἱ δὲ τὴν ψυχὴν λυμαίνονται.

Ἀριστοτέλης ἐρωτηθεὶς διὰ τί, μέλας ὢν, γυναῖκα μικρὰν ἔλαβεν, εἶπεν· «Ἐδεῖ με, τῶν κακῶν ἔκκλο·» γῆν ποιοῦμενον (4), τὸ ἑλαττίον λαβεῖν. »

Ὁ αὐτὸς (5), θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυομένον, ἔφη· «Νεανίσκε, οἷος μὲν δοκεῖς σεαυτὸν εἶναι, » ἐγὼ γενοίμην· οἷος δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχεις, τοιοῦτοί μοι οἱ ἐχθροὶ γίνονται. »

Ἀνάχαρσις (6) ἐρωτηθεὶς πῶς αἶσ τις μὴ μεθύσκοιτο, ἔφη· «Ὅρῶν τοὺς μεθύοντας, οἷα πάσχουσιν. »

(1) Sententia vel Pittaci, vel Biantis, vel alius Variant scriptores de auctore. Georgius Lapitha poemate ethico inedito v. 960: Ἀρχὴ γὰρ ἀνδρα δείκνυσσι καὶ πᾶσι ἐμφανίζει. Libanius, t. III, p. 377: ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἐγὼνυμαι μέγιστον ἀρχῆς τις γινώμην βιάσασθαι· οἷμαί δὲ καὶ τῇ παρορμῇ πικρὴ δεικνύμαι, ἢ φησιν αἱ ἀρχαὶ πᾶσι ἀνδρα δείκνυσθαι. Notabo alia ad G. Lapitham, in Notitiis Mss. t. XII.

(2) Mutavit scriptor versus duos Philemonis Stobaei tit. 9, 22: Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ

ἀδικῶν, Ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν ἀσάμικτος, μὴ βούλεται. Conf. supra t. I, p. 153, n. 5

(3) Sententia alius verbis alibi expressa: conf. Antisthenes Stobaei ut. 14, 17; et nota Schweigh. ad Epict. Fragm. 103. Pariter Georg. Lapitha ineditus v. 1379: Φιλοῦσι τὸ φιλοτερεῖν τὴν μετὰ τῶν μακρῶν καλῶν· Κόσους γὰρ ἐδιδουσι εἴματα πηπέοντες· Οἱ κάλακες δὲ τὸς ζῆρας ἀνδράσιν ὡς κύβητες.

(4) Codex, ποιοῦμετος.

(5) Codex, αὐτός.

(6) Est apud Stobaeum ut. 18,

Τὶς λοιδορούμενος ὑπὸ τινος φαλακροῦ, εἶπεν.
 « Ἐγὼ μὲν σε οὐ λοιδορήσω· ἐπαινῶ δὲ σὺ τὰς τρίχας,
 » αἱ τινες κακὸν κράνιον ἐξέφυγν. »

Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς πῶς (1) τοσοῦτων ὦν ὀλίγα
 χροῖα ἐκράτησεν, ἔφη· « Μηδὲν ἐς αὖριον ἀναβαλ-
 » λόμενος. »

Ὁ αὐτὸς, παρεχελόμενος ὑπὸ τῶν φίλων νυκτὸς
 ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις, ἔφη· « Οὐ βασιλικὸν τὸ
 » κλέπτειν νίκην. »

Τὶς εἰπὼν αὐτῷ, « Πολλοὶ εἰσιν οἱ κακὸν σε παρ'
 » ἐμοὶ λέγοντες καὶ κατηχερόντες· » αὐτὸς ἔφη·
 « Οὐκ αὖ ἐκεῖνοι εἶπον, εἰ μὴ σὺ ἡδέως ἤκουες. »

Δισχερὲν ἐστὶ τὸ τὸν ἄνδρα νικήσασα (2) ὑπὸ
 γυναικῶν ἡττηθῆναι.

Ἀνδρείος (3) ἐκεῖνος, οὐχ ὁ τῶν πολεμίων μόνον,
 ἀλλὰ καὶ τῶν ἡδονῶν κρατῶν.

Ὁ λόγος μετὰ τῆς πρῆξεως τὸν ἄνδρα κοσμεῖ.

Τὶς σοφὸς, ἰδὼν φθορερὸν λυπούμενον, ἔφη· « Τού-
 » τῳ ἢ μέγα τι κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλα (4) μέγα
 » ἀγαθόν. »

35. Remittitur lector ad Men-
 agium in Diogen. Laert. 1, 103;
 quem quum adiassem, intellexi
 eum prae calami festinantia con-
 fudisse Stobaei ss 34 et 35.—Sto-
 baeus, ποῦον. Sententia bona
 fieret melior, utroque verbo re-
 cepto: οἷα ποῦον ἢ πύχονσι.

(1) Addidi πῶς.—Alexander
 scilicet fuit, ut Cæsar Lucani,
 « Nil actum credens, quum quid
 » superesset agendum. » Simili
 interrogationi aliud Alexandri

responsum refert Stobæus tit.
 54, 48.

(2) Codex, νικασαυτις. Dictum
 est Alexandri. Vid. Stob. tit. 5,
 36, ubi πὺς αἶδρας νικασαυτις.

(3) Conf. Democritus Stobaei
 tit. 7, 26; 17, 40. In priore
 loco Stobaei insunt mixta Plato-
 nis verba: cf. ut. 6, 11.

(4) Codex αἶμα. Sapiens ille
 Bion est Borysthenita, quod e
 Diogene Laertio notum est iv,
 51. Conf. mox p. 470, nn. 1, 7.

Βέλτιόν ἐστί σῶμα ἢ ψυχὴν νοσεῖν (1).

Βούλει γνωσθῆναι Θεῷ, ἀγνοήθητι μάλιστα ἀνθρώποις.

Τῆς γὰρ τῆς (3) οὐκ μὲν κρατῖν ἐπίσταται,
οὐκ οὐκ πᾶσι πάλιν τῶν κακῶν ἔχει κακά.

Γίλωις (3) ἀμεινότερος ἐστὶν ἀπορρηξίας.

Διογάνης ἐρωτηθεὶς τί κακὸν ἐν βίᾳ, ἔφη· « Γυνή
* καλὴ τῷ εἶδει. »

Ὁ αὐτὸς (4) ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ φίλος, ἔφη· « Μία
* ψυχὴ ἐν δυοὶ σώμασιν. »

Διὰ τί τὸ χρυσίον ὡχρὸν ἐστίν; ὅτι πολλοὺς ἐπι-
βούλους ἔχει (5).

Ὁ φιλάργυρος, βίῳ ἀδύωτον βιώσας, ἐτέρις τὸν
βίον (6) κατέλιπεν.

Ὅστις πατὸς ἐρεῖ, οὗτος οὐκ ἄξιος τοῦ ζῆν.

Ἐκτρέπου ἀγαθοῦ ἀνθρώπου ἔχθραν, καὶ ποικεῖ
φιλίαν.

Τινὸς ἐπικαλουμένου καὶ ζητοῦντος τὸν θάνατον,
ἔφη τις· « Τί καλεῖς, ἄνθρωπε; ἂν μὴ καλέσης, ἔρ-
* χεται. »

(1) Videtur iambicum latere :
ἤμιστον ἐστὶ σῶμα γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν·
τὸ σῶμα βέλτιον ἐστὶν ἢ ψ. v. Conf
ad sententiam t. 1, p. 132, 12.

(2) Addidi πᾶσι. Scripsi οὐκ
pro οὐκ.

(3) Vertisse videtur Rufinus
p. 652 : « nimis risu indicium
* est animi negligentis. » De risu
nimio vide t. 1, p. 56, n. 6. Gre-
gorius Naz. Orat. vi, p. 139 :
γίλωνος ἀμεινότητος καταγλαύσμιον.
Iohannes Mauropus De physio-

gnomonias in meis ad Marin. no-
tis p. 133 : ἀπὸ κατὰ κράτος συνεχρὸς
ἢ γίλωνος, ἀπορρηξίας· ἀπὸ μειδιῶντος
γίλωνος, ἰχθύων. Vide Γίλωνος in-
ter Sententias monasticas; Epi-
ctetum Man. 33, 4; Isocratem
supra t. 1, p. 59.

(4) Aristotelis simile respon-
sum est ap. Diog. Laert. v, 20.

(5) Diogenis est dictum apud
Laert. vi, 51.

(6) Prius Glor est vitam, alte-
rum facultates

Τὶς ἐρωτηθεὶς διὰ τίνα αἰτίαι οἱ ἄνθρωποι πάντες λυποῦνται, ἔφη· « Ὅτι οὐ μόνον αὐτοὺς τὰ ἴδια » κακὰ λυπεῖ (1), ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλότρια ἀγαθὰ. »

Ζημίαν αἰεστῷ (2) μᾶλλον ἢ ὄθεν οὐ δεῖ κέρδους.

Ὡς ἀληθῶς ὅμοιος θεῷ ὁ αὐτάρκης καὶ ἀκτήμων ἄνθρωπος (3).

Ἡ περιστάσεων (4) ἡμέρα τοὺς μὲν φίλους δοκιμάζει, τοὺς δὲ προσγεγεῖς ἐλέγχει.

Ἡδονὰς τὰς τοιμίμης μετρίως σιέργει· τὰς δὲ ἐπικινδύνους φεύγει.

Ἡ τύχη πολλάκις καὶ τὸν μηδὲν πράξαντα σίεφασι.

Κύριος δεῖται (5) οὐδενός, σοφὸς δὲ μόνῃ δεῖται Θεοῦ.

Τὶς ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶν ἢ κακὸν ἢ ἀγαθόν, « Ἡ » γλῶσσα = , ἔφη (6).

Οἱ φθονερεῖ (7) τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως εὐφραίνονται ἐπὶ τοῖς ἰδίῳ ἀγαθοῖς, ὥς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

(1) Codex, λυπεῖ. Ad sententiam conf. p. 468, n. 4.

(2) Codex, ἰεστῷ. Est Chilonis dictum ap. Stobæum tit. 5, 31.

(3) Scripto ζῆ ὡς ἀλ... φιλόσοφος, habebis verba Demophilæ p. 623. Crates Epist. 10 Comm. : ἀρετὴν οὐλῶν διηθῆσαι· πῶς γὰρ ἐργασίῃ θεῷ. Vide Socratem Stobæi tit. 6, 34; et quæ notavi in Notit. Mss. t. XI, II, p. 7; coll. J. Morellio ad Aristud. p. 106. Sextus Rufini p. 645 : « sapiens » vir, et pecuniæ contemptor, « similis est Deo. »

(4) Est fragmentum Epicteti

154, cum varietate : conf. supra t. I, p. 42, p. 132, n. 2.

(5) Vide t. I, p. 127, n. 3.

(6) Responsum fuit Anacharsidis apud Diogenem Laert. I, 105. Fuit et aliorum : vide Menagium ad Diog. loc. In codice alio regio, cuius numerum non memini tributum legi Antagoræ, cum scriptura, πῶς ἐστὶν ὁ ἀνθρώπος ἀγαθὸν ἢ κακὸν, quæ est et ap. Laertium.

(7) Sententia est Theophrasti apud Stobæum tit. 38, 30. Vid. Plutarchus ibid. § 32, et rursus Theophr. § 43. Cf. p. 468, n. 4.

Ὁφείλομεν ἑαυτοὺς ἐξίξειν ἀπὸ ὀλίγων ζῆν, ἵνα
μὴδὲν αἰσχερὲν ἔνεχεν χρημάτων πωράτῳμεν.

Τὴν παιδείαν δευτέρου ἥλιον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
φαιμέν.

Θάνατον μὴ φοβῆ· τὸ δὲ καλῶς ἀποθανεῖν εὖχῃ.

Ἴσος ἴσθι κρίνων φίλους καὶ ἐχθρούς.

Κρεῖσσον ἐστὶν ἐμπροσθεῖν εἰς πῦρ ἢ εἰς γυναῖκα
πονηρὰν.

Καλὸν (1) ἐστὶ θανεῖν ἢ ζῆν ἀθλίως. ●●

Καλὸν (2) δὲ γέροντι μαθεῖν τὸ καλόν. ●

Βασιλεὺς ἐστὶν ἄριστος, ὁ τοὺς φίλους δωρεαῖς συνέ-
χων, τῆς δὲ ἐχθρῆς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν φιλοποιῶμενος.
Λαβὼν δὸς, ἵνα καὶ πάλιν λάβῃς (3).

Λύπης θεωρεῖται εἰς γήρας φίλος.

Μὴ τοῖς λόγῳις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις τοῦ λέγοντος
πίστευε (4).

Μὴ θέλε τὰ γινόμενά σοι γίνεσθαι ὡς θέλεις, ἀλλ'
ὡς γίνεται θέλε (5).

Ναὸς Θεοῦ σοφῶ νοῦς (6), ὃν οὐχ ἄπαξ, ἀλλ' ἀεὶ χρὴ
κοσμεῖν εἰς παραδοχὴν Θεοῦ.

(1) Est metrica sententia ad
prosaum orationem depressa. Phi-
lemon Stobaei tit. 191, 81: Θανεῖν
ἀειπνὲς ἐστὶν ἢ ζῆν ἀθλίως. Sententia
inter Monostichas: Κρεῖσσον τὸ μὴ
ζῆν ἢ ζῆν ἀθλίως.

(2) Et hic apparent metri vo-
stigia. Forsan fuit: Καλὸν δὲ καὶ
γεροντὶ μαθητέον καλόν. Aeschylus
Stob. 99, 94: Καλὸν δὲ καὶ γέροντι
μαθητέον σοφά. Notissimus est So-
lonis versiculus: Γεράσκει δ' αἰ-
ωνία διδασκόμενος

(3) Conf. supra p. 198, n. 2.

(4) Demophilus p. 693: πῶρας
ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἔργων μάλλον λαμβά-
νεται ἢ ἐκ τῶν λόγων· κ. τ. λ. Cf.
l. II, p. 448, n. 1; Stobaeus
tit. 37, §§ 19, 24, 34, &c.

(5) Cf. Aristoteles Stob. 3, 53.

(6) Porphyrius ad Marc. 19:
οὐδὲν, ὡς αὐτὸν εἶπεναι (cf. § 11), πῶς
μὴ ἴστω τὸ Θεοῦ ὁ ἐν σοὶ νοῦς. Sex-
tus Rufini pag. 646: « templum
« sanctum est Deo mens pii. »
Ibid.: « habes, inquam, in te

Ὅρχον φεύγε, καὶ δικαίως ὁμύτης (1).

Ὁ τὸν ἴδιον οἶκον οἰκονομῶν κακῶς, πῶς ἂν σώσειεν
οὗτος τῶν ἔξω τινά (2) ;

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐν βίᾳ βέλτιον φίλου (3).

Οὔτε παρὰ νεκρῷ ὁμιλίας, οὔτε παρὰ φιλαργύρῳ
δεῖ χάριν ἐπιζητεῖν (4).

Οὐδὲν σιωπῆς εὐκαίρου χρησιμώτερον (5).

Ὅπως ἄλλος πῦ (6) πλησίον καταργεῖν,
.. ὅπως αὐτοῦ φράσσιν ἐπιστάπην κακὰ.

Σοφία μὴ μαθεῖν ἢ μὴ νοεῖς (7).

« aliquid simile Dei; et ideo utere
» te ipso velut templo Dei, pro-
» pter illud quod in te simile est
» Dei. » Et huereferendum quod
dixit p. 649 : « sapientis mentem
» Deus inhabitat. » Barnabas Ep.
p. 13 : πνευματικὴ κατοικία ταῖς
πλάσις τῶ Θεοῦ· ubi Menard. pp
89, 121, 212.

(1) Codex, ὁμύτης. Hypseus
Stobæi tit. 120, 13 : Νέος δ' αἰσά-
λουθ' ἔσται φιλήθης. Wyttenba-
chium miror qui ad Plut. p. 790
recepit securus Grotianam scri-
pturam, ὅπως ἂν φιλήθης : legen-
dum fuit, ἔσται ἂν φιλήθης.

(2) Euphron Stobæi tit. 15, 3 :
Ὁ γὰρ πῶς ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς
βίαν, πῶς οὕτως ἂν σώσει τῶν ἔξω
τινά ; Conf. Isocrates supra t. I,
p. 121, n. 6.

(3) Sententia inter Monosti-
chas : Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλ-
ιον φίλου. Et hanc poteris in me-
trum redigere, scripto λόγῳ pro
ῥήματι.

(4) Socrati tribuit Stobæus
tit. 10, 56, ubi ζήτησιν. Præpositio-

nes compositorum sæpius negli-
gunt librarii. Julianus Epist. 87 :
πῶς πάλαι αὐτῆς ἐρηγισμένα κατα-
ργήματα καταργεῖται· mihi placet le-
ctro codicis 1310, ἀετηγισμένα.
Versa vice superfluit præpositio
ap. Moschopulum Π. σχ. p. 109 :
διμάλοισι... ἀπὸ τῶ ὑποδύμου, τὸ ὑπε-
πλήματον τῶ ἀλλοῦ οἰκοδομῶσι. Mani-
festo legendum est πύμου, et sic
est recte scriptum in cod. 2599.

(5) Cod., χρησιμώτερον. Agno-
sco sententiæ inter Monostichas
vestigia : Οὐδὲν σιωπῆς ἐστὶν χρησιμώ-
τερον. Hinc illustretur similis sen-
tentia in Georgidia Gnomologio
supra t. I, p. 78.

(6) Codex, θίλεις πόν. Theodo-
sius Diaconus II, 157 : Μηδὺς το-
κίσι τῶν πικρὰν ἀναδράσιν· Μηδὺς
φρονηθῆς ἢ φανῆναι ῥάμους καλῶδες. Re-
ponendum, τοκίσι, φανῆναι. Id. III,
223 : Πλούτῳ γὰρ ἐξείργοντα ῥα-
μαῖον κράτι. Ibi vir d. : « fort.
» κράτι » Pro fort. scribi debuit
omnino; nec κράτι in nota lin-
quendum erat.

(7) Codex, νοεῖς.—Sententia

Πῶς ἂν δυναίμην ἀναμαρτήτως διαλέγεσθαι; Εἰ
μηδὲ λέγεις ὧν μὴ σαφῶς οἶδας (1).

Πῶς ἀριστία αἱ πόλεις διοικοῖντο; Ἐὰν οἱ πολῖται
τοῖς ἀρχοῖσι πεῖθωνται, οἱ δὲ ἀρχόντες τοῖς νόμοις (2).

Τους νόμους τοῖς ἀρχαίοις ὁμοίους εἶναι νόμιζε.
Ἐκείνοις γὰρ ἢ μυῖα ἢ κῶωι συνέχεται· ἐὰν δὲ τι
τῶν ἰσχυρῶν ἐμπέσῃ, ἀπορρήξας (3) ἀποτρέχει.

Σαυτοὶ μῆτε ἐπαινεί, μῆτε μέμφου· τὸ μὲν γὰρ
ἀνοίας, τὸ δὲ ἐπάρσεως.

Υφ' ἡδονῆς ὁ φρόνιμος οὐχ αἰσίσταται (4).

Ἵπερ ὧν θέλεις ζῆν, ὑπὲρ τούτων καὶ θνήσκει.

Ἵπερ πατρίδος ποιεῖ πᾶν ἐτοίμως ὃ μὴ ἔστιν αἰ-
σχρὸν.

Φιλάργυρος οὐδεὶς ἀγαθός, οὔτε βασιλεὺς, οὔτε
ιδιώτης (5).

Φιληδόνου Θεὸς οὐκ εἰσακούει (6).

Φοβοῦ βιαίους καὶ δυναίτας ἐν πόλει.

Φεῦγε ἐν παντὶ τὸ δοκεῖν.

Φοβοῦ πόρναις ὁμιλεῖν, μὴ θάλας χακῶς.

Φοβοῦ καὶ μαυικάς ἐπασιδίας.

Φοβοῦ ψευδοζῶντα, καὶ μισθὸς τινά.

Φοβοῦ ὠροσκοπῆσαι.

Menandrea inter Monostichas :
Σοφία γὰρ ἐστὶ καὶ μακρὴν ὁ μὴ νοῦς.
Est et ὁ in codice 396; Meine-
kius habet ἄ.

(1) Addidi, τι et μὴ. Possit et
legi, μηδὲν λέγων. Supra tom. I,
pag. 129 : περὶ ὧν οὐκ οἶδας σάμα.

(2) Est Solonis dictum : conf.
Stobæus tit. 43, 89 Ibi αἰεῖται,
quod malum.

(3) Codex, ἀπορρήξας. Zaleuci
sunt sententia apud Stobæum
tit. 45, 25; tributa et aliis : vide
ibi Gaisfordii notam.

(4) Codex, ὑπὸ ἡδονῆς οὐκ αἰσ.

(5) Antistheni tribuit senten-
tiam Stobæus tit. 10, 42. Ibi
ἐλευθέρως. Præstat ιδιώτης.

(6) Sextus Rufini p. 647 : « vo-
luptuosum Deus non exaudit. »

Καλεπὸν εὐεργεσίας γνέων ἀμεΐλαι.

Ψέγειν ἄνδρα σοφὸν καὶ Θεὸν, ἴσοι ἐσὶ τὸ ἀμάρ-
τημα.

Τερφεῖν γὰρ εἶδα τὴν σωτὴν τῆς πόσε (1).

Διδάσκαλός ἐστι ὁ χεστός τῶν ἀσέβητων.

Τὸ γὰρ (2) γυναικῶν συμπηχέσθαι φῶλον·

Ἐπιμομφεὶς ἐστὶ καὶ ξένης πόσε.

Ὁ λόγος δὲ (3) παλαῖος τὸ ἔλατ φερεῖται.

Τὰ δάκρυα καὶ λησίων αἰσχύνεται.

Ἐρως ἀποτυχὼν εἰς μαίαν τρέπεται.

Θυμὸν χαλίνου, μὴ φητὼν ἔξω πίσει.

Σοφία ἐστὶ γένσις θεῖωι καὶ ἀνθρωπίνων πραγμά-
των, καὶ τῶν τούτοις αἰτιῶν, αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ
νόμου παιδεία, δι' ἧς καὶ τὰ θεῖα σεμνῶς καὶ τὰ ἀν-
θρώπινα συμφερόντως μαθαίνομεν. Τῆς σοφίας αἱ
ιδεαὶ καθεσλήκασι τέσσαρες, φρόνησις, δικαιοσύνη,
ἀνδρεία, καὶ σωφροσύνη· κυριωτάτη δὲ πασῶν ἡ φρό-
νησις. Ἐξ αὐτῶν (4) παθῶν ὁ λογισμὸς ἐπικρατεῖ.

(1) Conf. Gruterus ad Syri-
versum : « Heu! dolor quam mi-
ser est, qui in tormentis vo-
cem non habet! » Euripides
Orestes fr. 7 : τῶ δὲ δυστυχιστῇ πῶς
τιμὸν τί λέγει καὶ ἀποδύεσθαι πά-
λιν. Niceph. Gregoras Hist. viii,
515 : ὡς περὶ δ' ἔλατ καὶ πρὸς τὴν
καλῶν καὶ χεστός πρὸς ἐπιφύκει
τροφῇ, αὕτη καὶ σωτὴ, πρὸς τὴν
φυλὴν ἡδονομαίους ἐκείνουσα τῆς
λυσσεὶ πρὸς ἀσέβητας, καλῶν ὅλην

αὐτῆς καὶ τροφὴν αὐτῇ χρησάμ...
Conf. Not ad Ariston. p. 460,
ad Manassis Fragm. i, 46; Bur-
delot ad Heliod. pp. 17, 80.

(2) Hanc sententiam, etsi edi-
tam, servavi, quum sit ex aucto-
re deprompta, quem vix ac ne vix
quidem flosculorum id genus de-
cerptores attingebant, Niceta
scilicet Eugeniano ix, 191.

(3) Inserui δὲ.

(4) Sic codex. Aliquid periit.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 1, n. 2. Moschopolus Π. σχ. p. 173, 4. ἡ δὲ θύα φέρεται πρὸς ἀπὸ τοῦ συγκροτήματος κριβίων ἐπὶ συγκριτικῶς.

Pag. 3, n. 2. Psalm. cii, 12· καθύπερθε ἀνέχονται ἀσπληνὲς ἀπὸ δυνάμεως.

Pag. 6, n. 2. Conf. p. 39, 10.

Pag. 9, n. 5. In Germani homilia de Mariæ dormitione p. 93, Christus matrem vocat κλημα οὗτος οὐδεὶς πὺς ἀνδρώπυς ἀναδιδάξας ἰχθυῖνται.

Pag. 11, 12. Eadem sententia Nacephorus Callistus Homil. in Mariam Magdal. p. 42: ἴδε τὴν παύσαν. μὴ ἄλλως αἰποῖς πῆς, ἴπο πῆς τις φῶς πρὸς δὲν παύσαν χησπαδὸς ἢ δὲ ὡς γὰρ πῆς, καλαίονες μὴ ἄλλως ἢ παύσαν παύσαντες ὁρῶνται.

Pag. 18, n. 5. Et Launus interpres legebat *enim*. Verut enim: « ibique fixit tentoria. »

Pag. 24, n. 1. In Observationibus Halens t. x, p. 91, lego hæc Theodoretī verba: ἀνεβὼν ἐν χυμῶν τῷ εἰ δὲ πρὸς φαινομένων δάμασι, πυνήσῃ ἀπὸ τοῦ, δὲ οὗ οἱ πολλοὶ εὐρυζοῦνται οἰμαζοῦνται. Puto terponendum εὐρυζοῦνται. — N. 4. Illa Gregorī verba adposuit auctor Etymologici Magni, inde inferens Αἰγυπτῶν apud Theologum significare ἀμαρτίαν. Sed allegorice Gregorius est loquutus, non grammaticè, mysticum venatus sensum, non veriverbium. Ejus scholastes ineditus Basilus (in cod. 573, p. 13, 2), quum egerit grammaticum, est reprehendendus. Gregorianæ orationis xxxviii, p. 623, locum de Herode ac Christi fuga in Αἴgyptum interpretaturus, ἰερμανήσας, ait, Ἡρώδης παῖδες καὶ δαμασκῶντες εὐνοῖς. Αἰγυπτῶν δὲ πρὸς ἄλλως καὶ καὶ ἀμαρτία καὶ ἀγνοία καὶ κακίαι. Talia ridere puto qui hebraice sciunt.

Pag. 27, 28. Scripsi ἴδιως e divinatione. Quæ fuit in codice vox, est nunc prorsus evanida.

Pag. 39, n. col. 2, 7. Pro ἰμέχρια scrib. αὐτῶν. Mox pro ἀμαρτίαι, est in codice male ἀμαρτίαι Epiphanius monachus, c. 6, Aphrodisianum describens μαρτυρῇ τῇ ἀποκρίσει αὐτῶν. Est recentiorum nomen μαρτίαι, de quo multus est in Glossario Canonicis, qui et de dlo ipso Virginis μαρτυρῇ egit. Acta Theolæ in Græbi Spicilegio t. 1, p. 119: οὐκ ἴδμεν ἰσχυρῶς τῶ πῶ θιῶν δούλων, ἀλλὰ ἡ μὲν πῶ μαρτυρῇ αὐτῶν ἰσχυρῶς. Quod scripsi αλγυρταί, non alio est recentis notatum in codice, nec in Epiphanio Mingrelli, nec in Canan nota, qui, ad Zonaram p. 50, Aphrodisiani locum describit non multum diligenter. Joannes Mauropus inter uiras notas ad Marini Proclum pag. 133. ἀνδρώπυς κατὰ.

αἰνέλαγός ἐστι... ἀπὸ ἐλγέλαγος παχέως. Sed codex meliore tono αἰνέλαγος, ἐλγέλαγος. Idem ibidem quid sit κατὸς explicuit: ἀθροῦτος κατὸς ἔργου τῆς ἡλικίας μεγάλης sed κατὸς inter operarum digitos peritiass videtur. Ibidem pag. 131, manus mea non semper nitida, hominibus praesertim exteris, non videtur intellecta fuisse: εἰ περ ἀνελῶν τὸ διξὺν ὀφθαλμὸν καμμῶν, εἰ μὴ διὰ πυχῆς, στελαῖς, ἥθις δὲ, ὅπως ἀελαμῶν. Sententia bona; sed codex non ἔστι, sed εἰ πὺν, quod scripsi vel scribere debui. Sunt et in eo opusculo alia menda, quae alibi emendandi erit locus.—Monebo obiter in eisdem Cangu commentariis ad Zonaram, pag. 162, reperiri, nec plurimis sine mendis, locum Gregorii Cyprii de Byzantii laudibus, qui apud me legitur nitidior supra t. 1, p. 161, 90, ad p. 165, 17.

Pag. 41, n. 5. Germanus in Mariæ dormitionem, p. 94, Mariam vocavit γάρουρον κλυδιτζαμέναν.

Pag. 42, 1. Forsan, una voce, ἀπαιτίδαν.—8. Forsan πὺς π-
 ἢ λόγους.

Pag. 46, 90. De οὐδὲν ὁ π vide t. 1, p. 317, n. 1. Justinus in Grabii Spicilegio t. II, p. 181: οὐκουσίας δὲ (ἢ οὐκ) ὑπερυμνῆται αἰώνων, οὐδὲν ὁ π πῶς κακόν. Male legit Gravius ἔν pro ὁ π. Apocryphum in Procopius ad Legationes Byzantinas: ἀφελῆς ἢ παρ' ἡμῶν ἢ ἀφελῆς ἡμῶν ἀποτίλλονται τὰς μὲν οὖν ἀφελῆς ἀποτίλλονται, χεῖρ φιλοσύμης τὴν καὶ ἀκρίτως πύπυς ἀποτίλλεται, . . . πύπυς δὲ ὑπερυμνῆται αἰώνος δι' ἀσφαλείας ἔχει τις τὴν μηδὲν διδόνται ἐκπρωτουμενους αἰώνος. Est recentior, Niebuhrri, puto, emendatio μηδὲν, pro veteri scriptura μηδὲν π· quam nollem mutatam, quum διδόνται ὁ π in tali scriptore ferri possit. Inveni μηδὲν π in codice 2931 A.

Pag. 54, n. 4. Sic in homiliis Judaeum alloquuti sunt Joannes Chryz. p. 60, 61, Coteler., Severianus pag. 295, Combef.

Pag. 65, 2. Codex, ὑπερπ. Puto Theodorum, quum confabularetur cum amicis familiari modo, augmentis vix esse usum Sed scribens, idque oratoris, a regula non recedebat. Choricio in Summum § 24 Fabriciana dedit verbum ἀπνίχθαι: sed est rectius in codicibus regiis ἀπνίχθαι. Constantinus Porphyrr. De admin. c. 21: χερώνων πὺς τῷ Λιβαῖου περιωπῆς· melius ἐχέρωνων in codice 2967.

Pag. 71, n. *. Gabræ euidem scripsit Nicephorus Chumnus; atque Joanni Gabræ Gregorius Palamas, teste Fabricio Bibl. Gr. t. XI, p. 499.

Pag. 83, 6. Codex, πὲ ἀπρῆς.—n. 1. Videtur fuisse olim scriptum recte κατῆν, quod ex ducta literarum obliterationo conjicio.

Pag. 88, 12. Forsan παρῆχον.

Pag. 111, 2. Genitivus formæ ἰσταντωπίως legitur infra pag. 134, 2, 30, Μαζάρως.

Pag. 115, n. 1. Lucianus D. M. XIII, G: οὕτω γὰρ ὡς πάντες ἐπὶ τῆς Λεστυπλου ἀγροῦς ἀειματες Codex 1310 caret particula ὡς, quam non valde desiderabo Basilus Mac. Præc. c. 93 ἡ μὲν γὰρ ἀνιδάκεις περὶ πύρι φιλὰς γῆρας, ἀνιδάκεις ἂν καὶ περὶ σι γαρίδας πνεύματος Codex 2991 A dat ἄρα pro ὡς non spernendum. Idem c. 46: μάλιστα δ' ὡς ὑπόκριταις, σὶ τοὶ ἱκανῶς χαίρει ἀπιδάκεις Codex, ἂν ὑπόκριταις: forsan legendum, ὡς ὑπόκριταις.

Pag. 130, n. 3. Narrationculæ auctor est Maximus Planudes. vide Bibl. Gr. t. xi, p. 688.

Pag. 131, n. 3. Possunt conferri de eodem argumento versus Jo. Mauropi p. 51.

Pag. 137, 8. Forsan εὐκαρ καὶ μαζ' ἡμῶν: qua formula sæpissime auctor est usus.

Pag. 135, 22. Pro καὶ, forsan καὶ.

Pag. 139, 19. Codex, φιλετ', ὁλόωλα. Et sic sæpissime ὁλόωλας cum tenui.

Pag. 143, 11. Codex, σι.

Pag. 144, 4. Codex tenet φῶξ. forsan φῶ — 12. Non est nitide scriptum nomen μαχαίρ de line dubio — 15 Forsan, junctis sententiis: οὕτως ἔχον.

Pag. 150, n. 5. Est σείπας vox turcica, nomenque prætoris in vico, ut age prætoris in urbe nomen Id me docuit Νικολάουλος. In itinere Cypri per Turciam memini me de præfecto militiæ urbanæ legere, quem vocat *soubachi*.

Pag. 151, n. 1. De verbo χαίνα vide etiam Glossarium Cangii, qui et protulit e codice 1334 versus quos in codice 1310 obvios habui. Nec omittendum numeros 1334 et 1310 ad unum eundemque codicem pertinere, qui et numero 3118 fuit olim inscriptus. In illis igitur versibus, quos de more Cangius inaccurate tractavit, onusit male præfixum lemma, πὺ Μελιπώου, male scripsit ζῆς pro ζῶς, male πὺν καλὸν πρὸς τὴν βίαν pro τ. σ. π. πρὸς C. Dein addit carcinum, Νόστι ἔχων ὁ λῆξ ὁ δὲ μὲν ἔχων ὅσον, codice bene tenente ὅς. Qui versus est Tzetze, ut monui p. 335.

Pag. 152, n. 4. Comparandum est omnino librari Græci nomen qui descripsit codicem Monacensem VII. ἑμμενέλος μενένης ὁ δὲ μενένης καὶ πύρι τοὶ βιβλὸν ἐξίλεται. Harduo vocatus est *Embebenes*, qui vocandus erat *Bovenis*.

Pag. 155, n. 5. Potuit tamen nomen illud officii in cognomen vel nomen abire. In Catalogo bibliothecæ Scorialensis, quem Cyrillo in Jereniam præfixit Barvoetius, repert p. xxvij Lampadarium, et p. 22ix Joannem Lampadarium, ac Manuelem Lampadarium Chrysaphem, quem Chrysaphem forsan respicit Palæologus p. 186.

Pag. 163, 20. Codex πειράσας. Sed verbo πειράζω utitur

pp. 189, 23; 182, 5; 183, 21. Inde *περιέλας* habui pro mero iotacismi mendo.

Pag. 184, 10. Oportuit *ένειν*, scilicet *έναλλάξιν*. Lapsus est calami vel auctoris ipsius, vel librarii, quem correxissem, ni serius animadverissem.

Pag. 168, 21. Codex, *έχαιρίστω*. Habet p. 169, 2, dittographiam *έχαιρίσας* et *έχαιρίσας* : p. 172, 2, *έχαιρίσας* : p. 172, 12, *έχαιρίσας*. Sic p. 179, 6, codex exhibet *διαχαιρίσας*, quod mutavi.

Pag. 177, 1. Prævisse Labanius videtur t. III, p. 343: *Αλέμου μὲν οὐδ' ὁμοίῳ κακῶι καὶ ἰσὺς κακῶι*.

Pag. 178, 17. Est in *Ἰερί* et *ἤρας* consonantia quesita, quæ perit, si Erasme legeris.

Pag. 179, 14. Thomas Eleabureus, scriptor theologus, memoratur in Btbl. Gr. t. XI, p. 719.

Pag. 183, 26. Postulat *ἀμνημόνης* verbum *ἔρα*, vel, ut homo iste scribit, *ἔστω*, vel simile aliud.

Pag. 187. Est hæc epistola in codice x^{mo} Monacensi, fol. 435, cum fine *αἰθρωνίων* (sic) *ἀνταξία*. Vide Hardui Catalogum.

Pag. 188. Epistola secunda exstat ibid. fol. 436. Codex Monacensis voce *σφοῦ* carere videtur.

Pag. 189. Epistola tertia exstat ibid. f. 390; et quarta fol. 366.

Pag. 190. Epistola quinta est in Monacensi libro fol. 406; ibid. etiam sexta.

Pag. 191. Epistola septima exstat ibidem fol. 374, inscripta, ut videtur, Joanni Chrysoloræ.

Pag. 193. Exstat ibidem fol. 392 hæc epistola, et integra, cum fine, *οὐ μωρίς ὀφειλόμεναι*.

Pag. 194. Hæc epistola, quæ integra exstat in Monacensi libro fol. 281, inscripta est, *τῷ καθηγουμένῳ πῶς μωρίς πῶς χρησάμεν ὁ Θεοκλαστὴς Μαξίμου* : initio hæc : *Ἀλλ' ἔσθ' ἵνα φανῇ*. Conf. Boivinianus Epistolarum Gregoræ catalogus in *Μαξίμου*.

Pag. 197, 24. Pro codicis lectione *ἀπαρμήνεις*, scribe *ὀρθομήνεις*.

Pag. 211, v. 210. B, *πέρς*. — 218. C, *ἐλπίκα*.

Pag. 213, n. 1. Πῶς et πῶς passim permutantur. Plato Epin. p. 977 (t. VI, p. 481 Tanchouizianæ, quæ una nunc est ad manum) : *ἐν δὲ θιόν ἡγούμαι φερέειν γῆν, καὶ πῶς ἄπαν ὄντα καὶ πῶς οὐκ ἄπαν αὐτῶν*; legerim : *καὶ πῶς οὐκ ἄπαν αὐτῶν*. Quod firmat locus similis initio libri : *ἀπαν μὲν ἀκούσθαι πὺ λόγον οἶμαι, καὶ πῶς φέρεται οὐκ ἄπαν αὐτῶν*.

Pag. 214, v. 277. BC, *ἀνασχεῖν*.

Pag. 218, v. 334. Recepti hunc versum Cangius Gloss. in *Ἐκακίαι*, cum mala lectione *ἐκκακίαι*. — n. 7. Repetiti sunt iidem versus in A, p. 213, ubi *ἐφιδρας*, superscripto *ἐφιδρας*. —

n. 10. Et altero loco A hemistichium exhibet eodem scriptum modo. Occurrunt nonnunquam politici versus accentu male posito, nec facile corrigendi Acindynus inter elogia ante Gregoriam § VII: Καὶ φρεσὶ λαλοῦντα φιλικῶς φρεσὶ ῥημασι. Transpositio, Καὶ φιλ. φρονημασι προσλ., tentanda forsitan. Auctor Prosopopoeiae Virtutum a Morellio editæ, de Ἀντρ. Ερμολομαὶ δὲ καὶ λογαζοῦνται ὁκαταῖνις: reponas ex editione Gesneriana, ὁκαταῖνις Theodorus Prodr. Rhod. IV, p. 177: Καίτοι βροχῆς τῷ μεγάλῳ Μίσυλῳ Restitutus facili opere, Μίσυλος. Bis in eodem nomine parique modo peccatum est p. 121. Difficilior res erit in primo versu fabellæ, quam in codice 2991 A, p. 420, repertis inter Ignationas, quamque conferendam moneo cum fabula 194 collectionis Κορυανῆς. Θῆρα κυνάρης ἵλα πρὸ δὲκα πηπὶ, Θῆρα δ' ἵμμελλαν ἢ (cod. τί) δ' ἄφρις ζῆπ ἢ λῆρι (cod. λῆρι) ἢ Φαλαῖς ἑμῶς γὰρ πρὸ δὲκα πηπὶ πλῆθος λαβῆς (cod. λαβῆς) ἢ Πᾶσα ἢ φίλος πια γὰ τῆς δίκης δικῆς ἢ Forsan ἦρα πηπὶ πρὸ δὲκα πηπ. ἵλα. Ultimo versu respondet venator nec nitide Durum est jungere πᾶσα τῆς δίκης, ἢ omnis omnino justitiæ devota ἢ lego τῷ δίκῃ, et jungo πᾶσα ἦρας, ἢ tota moriens, idque merito, quæ talis adversus annu- ἢ eos sies. ἢ Malim etiam πρὸ δὲκα.

Pag. 290, n. 16. A altero loco, μάκτερε.

Pag. 223, 3. Disertum habes hic exemplum encliticæ δι: conf. pag. 192, u. 2.

Pag. 224, n. 10. A altero loco, εὐόπλος. . . γῆν.

Pag. 227, 1. Hic versus recitatus fuit a grammatico in Matthæi Leott. Mosq. I, II, p. 76.

Pag. 237, 12. Me monet Νικηφόρος hoc Menandri distichon fuisse a Gaza eo grammaticæ loco adlatum, quo de conjunctionibus ἢ ἔτι agit. Gazæ libro careo; sed amici doctissimi memorie accurus confido. In suum librum plurima e veteribus grammaticorum codicibus ἀνταξίῃ Gaza transtulit.

Pag. 238, 15. Codex, ἵριπαι. — 16 Codex, ματιμωσῆται.

Pag. 241, 11. D, ἀκρίβωμῆται.

Pag. 249, 14. C, περιόποι τὸ παρ. τῇ γυταίαι.

Pag. 257, n. 2. B, φανδῆται.

Pag. 258, 11 B sine ὡς. In D ὡς lineola subterducta notatum, quod est delendæ vocis signum. — 23. BD, αὐτί.

Pag. 260, n. 5. Illum codicem D inspexi. non habet τῆς, ac p. 269, nn. 3, 4, habet δὲ et ἐπί.

Pag. 262, n. 3. Quæ promisi addenda de vocibus animalium alio, si tanti est, loco proferentur.

Pag. 263, 10. Codex 2929, ὁκίνας. Codl. ἱμμάται.

Pag. 264 4. Mann. ἀρῶται et ἀρῶται.

Pag. 273, n. 8. Augustinus De doctr. Christ. II, 12 (apud

Menard. ad Barnab. p. 156). « εἰς apud Græcos et acutum et « velocem significat. »

Pag. 275, 23. B sine εἶς.

Pag. 277, 15. Codices, μολόχαι.

Pag. 279, 4. A, αἰούσι.

Pag. 301, 24. Codex, ὅτι : et sic p. 302, 1. .

Pag. 308, 9. Addidi καί.

Pag. 309, 9. Codex, ἐλαττωθῆς.

Pag. 310, 9. Forsan μελεζόμενι. — 14. Codex, διξοδιωῆς. — 26. Codex, οὐδὲ κατισχύσαι διττῶ.

Pag. 324, v. 25. Est dittographia Πάντων.

Pag. 347, 12. Codex, πρὶ.

Pag. 348, 28. Codex, διυπεδέσθην.

Pag. 352, 18. Forsan ὡςπιπῶς π καί. — 24. Codex, περλαίμαι.

Pag. 373, 12. Conf. p. 317, 14.

Pag. 449, 9. Cod. ῥεμύπτων διέξοδον, contra legem accentus. Theodorus Prodr Tetrast. in Genes p. 12 : Ὡ πῖπτε ἄεσμε, πῖπτε ἀκραφιστάπ! « Ἐξέλθι γῆς τ ἡμεῖς « οἷς « καί. φηὶ πῶχους! Ἐξῆλθι εὐθὺς Sannivagnus, illa lege ignorata, edidit, facta mutatione easque pessima : ἐ φυγα πῶχες : ita ut etiam syllaba longior versus protrahatur. Vertendum : « Egrede de terra tua, audit : atque (oh « celeritatem! egressus est illico. » Sic Ephræmio longiorem versus 3419 contribuit editor Κωσταῖον καὶ περλαμδάπ πὲ κρέπες. Defendus est articulus Rursus longior est versus 10307 : Ἀπὸ ἀμυμφῆς πωδῖνος διδ βῖν. In nota relicta est, ibi non relinquenda, Allati bona lectio παρῆτες. Ut fieret compensatio, brevior editus est versus 3443 : Σὺν οἷς λαμῶς π καὶ βροπῶς εῖπες. Reponendum λαμῶς λαμῶς π (quæ nomina sæpissime junguntur), vel δειπῶς εῖπες. Atque brevior est versus 315 : Ὡς ἐξ αὐτοῦ συλλογισαμένη δὲ forsan, αὖς ἐξ ἀεῖον σου.

Pag. 471, -6. Codex, ἴθι.

Pag. 473, 19. Codex, θάπτε.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Θεοδώρου εϋτελοῦς τοῦ Ἑρτακηνοῦ λόγος ἐκω- μιαστικὸς εἰς τὴν ἐπὶ γῆς πολιτείαν τῆς ὑπερ- ευλογημένης δεσποίνης ἡμῶν ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου τῆς ἀχαταμαχήτου.....σελ.	1.
Τοῦ αὐτοῦ ἐκφρασις εἰς τὸν παρὰδεῖσον τῆς ἀγίας Ἀννης τῆς μητρὸς τῆς Θεοτόκου...	59.
Τοῦ σοφωτάτου Ἰωάννου τοῦ Γαβρᾶ λόγος εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τὴν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων...	71.
Ἐπιδημία Μάζαι ἐν ἄδδου, ἢ πεῦσις νεκρῶν ὄντων περὶ τινων τῶν εἰς τὰ βασίλεια συν- αναστρεφομένων.....	112.
Νικηφόρου τοῦ Γρηγορᾶ ἐπιστολὰν.....	187.
Μιχαὴλ τοῦ Φελλᾶ στίχοι πολιτικοὶ πρὸς τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν Μονομάχον περὶ τῆς γραμματικῆς.....	200.
Πολυδίου περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ..	229.
Ἀωνύμου περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ..	238.
Ἡρωδianoῦ περὶ σολοικισμοῦ.....	241.
Ἡρωδianoῦ περὶ ἀκνευλογίας.....	262.
Τρύφωνος γεωμετρικοῦ περὶ τρόπων.....	270.
Ἀωνύμου περὶ τρόπων.....	285.
Κοκονδρίου περὶ τρόπων.....	288.
Ζωταίου περὶ σχημάτων τῶν κατὰ λόγον...	307.

Ἀνωνύμου πάθη τῶν λέξεων	321.
Νικητᾶ τοῦ Σεργίου σίχιοι περὶ γραμματικῆς	323.
Τοῦ αὐτοῦ τὰ συστέλλοντα καὶ φυλάσσοντα τὸ αὐτῆς εὐθείας καὶ τῆς γενικῆς	328.
Ἀνωνύμου σχεδογραφία	330.
Ἑρμηνείαι λέξεων τῶν ἐν τῷ ἀποστόλῃ Παύλῳ ἐμφερεσμένων	339.
Πᾶς διαιρήσομεν ὁρθῶς τοὺς γεσφομένους ἐν βιβλίοις τῶν γραμματικῶν σίχους, τοῦ Σηλυβείας ἤρουν τοῦ Χορτασμίου	354.
Νικηφόρου τοῦ Χούμνου περὶ λόγων κρίσεως καὶ ἐργασίας κ. τ. λ.	356.
Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰς δυσχεραίνοντας ἐπὶ τοῖς ἐλέγχοις τῶν ἀσάφως καὶ κακοτέχνως ῥητο- ρευούτων κ. τ. λ.	365.
Τοῦ αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀέρος κ. τ. λ.	392.
Τοῦ αὐτοῦ ἀντιθετικῶς πρὸς τοὺς πάλαι σοφοὺς περὶ τοῦ αὐτοῦ κ. τ. λ.	398.
Τοῦ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ δύο	407.
Περὶ τῶν δώδεκα μηνῶν τῆς ἐνιαυτοῦ, ὅποιας δεῖ χρῆσθαι τροφαῖς ἐν ἑκάστῃ αὐτῶν καὶ ἀπὸ ποίων ἀπέχεσθαι	409.
Ἰπποκράτης Κῶος Πτολεμαίῳ βασιλεῖ χαί- ρει	422.
Φελλοῦ αἰνίσματα	429.
Αἰνίσματα συντεθέντα παρὰ Βασιλείου τοῦ Μεγαλομίτου	437.
Τοῦ Αὐλικαλάμου αἰνίσματα	453.

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.	483
Αἰνῖμα ἀδέσποτον.....	455.
Στίχοι ἀναχρεόντριοι ἐν σχήματι ἐξομολογή- σεως τοῦ θειοτάτου καὶ σοφωτάτου Ἰωάννου Κομνηνοῦ τοῦ Σαζοπολίτου.....	456.
Μαξίμου τοῦ Πλανούδη στίχοι.....	461.
Γνωμικὰ τινὰ.....	465.
Addenda et corrigenda.....	475.

INDEX ANNOTATIONIS.

- Accentus versus politici, 215, 218, 479, 480.
 Accusativo abutuntur recentiores, 146.
 Acindynus, 479.
 Æneus Gazæus, 424.
 Ænigma ineditum, 436.
 Æschines, 317.
 Æchylus, 18, 188, 199, 263.
 Æsopus, 156.
 Alcæus, 294.
 Alcinoi hortus, 67.
 Alciphron, 222.
 Alexander, 468.
 Allatius, 335.
 Amico nil pretiosius, 472.
 Anacreon, 202, 263.
 Anastrophe, 300.
 Anatolica, 148.
 Anchora sacra, 188.
 Andronicus Virgini Deiparæ devotissimus, 1.
 Anecdota Bekkeri, 280.
 Anecdotorum editio, 339.
 Angeli secunda lumina, 43; Angelorum decem ordines, 43.
 Animæ morbi morbus pejores corporeis, 469; animæ mortuorum cicatricosæ, 115.
 Animalium voces, 262.
 Anna quid valeat hebraice, 456; Annæ hortus, 19, 20.
 Anonymus de officiis, 120; de S. Theodoro, 18; inter Byzantinos scriptores, 476; de prosopopœia Virtutum, 479.
 Antagoras, 470.
 Anthologia Græca, 430, 431, VII.
 Antiochus, 148.
 Antiphrasis, 292.
 Antithesis, 322.
 Antonius, 448, 465.
 Aphrodisianus, 39, 475.
 Arabiæ et Indiæ odores, 65.
 Aratus, 210.
 Arbazacius, 143.
 Aristodes, 369.
 Aristophanes, 114, 117, 138, 145, 148, 149, 156, 159, 162, 167, 171, 265, 312, 315.
 Aristoteles, 376.
 Arrianus, 104.
 Arsenius, 335.
 Articuli bini similes, 9, 92.
 Asan, 160.
 Assumptionis festum, 1.
 Ausonius, 76.
 A et α, 209.
 Ά, α, 438.
 Άβρααμ, 7; Τριόδος ἐισαίτωρ, 8.
 Άβραάμ, 225.
 Άγαθὸν ἀγαθίδης, θάλασσα, 12.
 Άγαπαπίς, 264.
 Άλφραγς, 214.
 Άλλας, 214.
 Άδης et ἀσπίδης, 308.
 Άετι, 225.
 Αι et ε, 134, 141, 155, 253, 437, 470.
 Αἰγίον, 329.
 Αἰγίον, 215.
 Αἰγυπῖος hebraice peccatum, 475; Αἴγ. διώκτης, 35.
 Αἰδύρα, 329.
 Αἰματῖς, 331.
 Αἰκάνθι, 413.
 Αἰαντίωνες, 273.
 Αἰκισμῶς, 214.
 Αἰετωτής, 50.
 Αἰετιπῆρας, 183.
 Άλις ὁ στρατιζα, 16.

- ἁλόνειον, 215.
 Ἀλλήλοι, 269.
 Ἀλυσιαι, 216.
 Ἀλφειὰ περὶ κάσια, περὶ κάσια, 228.
 Ἄμα πῦ, 148.
 Ἀμαλθίας κίερα, 12.
 Ἀμαλαιν, 215.
 Ἀμύαν, 214.
 Ἀμφερειός, 214.
 Ἀν cum futuro, 115, 477.
 Ἀνατολίζω, 478.
 Ἀνατολῆν, 352.
 Ἀνθράς, 273.
 Ἀντιφθορος, 16.
 Ἀντιφάδης, 215.
 Ἀνθρως, etymon, 330.
 Ἀνατολῆς, 225.
 Ἀνθρ, 131.
 Ἀνθρ, 225.
 Ἀνθρ, 424.
 Ἀντιφάδης, 162.
 Ἀνθρ, 415.
 Ἀνθρ, 362.
 Ἀνθρ, 345.
 Ἀνθρ, 7.
 Ἀνθρ, 216.
 Ἀνθρ, 368.
 Ἀνθρ, 215.
 Ἀνθρ, 300.
 Ἀνθρ, 441.
 Ἀνθρ, 409.
 Ἀνθρ, 362.
 Ἀνθρ, 220.
 Ἀνθρ, 465.
 Ἀνθρ, 467.
 Ἀνθρ, 86.
 Ἀνθρ, 1, 45.
 Ἀνθρ, 67.
 Ἀνθρ, 433.
 Ἀνθρ, genitivus, 160.
 Ἀνθρ, 106, 126.
 Ἀνθρ, βασιλῆα καὶ βασιλῆα, 18.
 Ἀνθρ, 433, 453.
 Ἀνθρ, 136.
 Ἀνθρ, 371.
 Bajazetus, 128.
 Basilus, 119.
 Basilus, Gregorii Naz. scholias-
 tes, ineditus, 475.
 Basilus Macedo, 477.
 Basilus Megalomytes, 431, 432,
 437, vii.
 Bblia, 29, 88, 89, 109, 107,
 340, 342, 349, 350, 466.
 Bion Borysthenita, 468.
 Brassica, 427.
 B et u, 415.
 Bbl et Bbl, 432.
 Βάλαν Διός, 224.
 Βάλαν, 209.
 Βασιλῆα καὶ βασιλῆα, 238;
 quot ejus species, 258.
 Βάλας, 216.
 Βάλας, 124.
 Βάλα, 108.
 Βίος, 130, 469.
 Βίος, 210.
 Βάλας, 156.
 Βάλας, 171.
 Βάλας, 227.
 Βάλας, 145.
 Βάλας, 216.
 Βάλας, 173.
 Βάλας, 225.
 Βάλας, 262.
 Βάλας, 27.
 Βάλας, 216.
 Βάλας, 249.
 Βάλας, 415.
 Γυ et Γα, 139, 175, 388, 420.
 Γαλαθῆς καὶ Γαλαθῆς, 194.
 Γαλαθῆς, 220.
 Γάλα, 224.
 Γάλα, 224.
 Γάλας, 216.
 Γάλας, 216.
 Γάλας, 463.

- Γεφυμαῖς ὡς σφράγις, 193.
 Γρομίζω, 156.
 Γυμνὴ κεφαλῇ, 366.
 Γυῖ, 442.
 Callimachus, 256, 271, 277.
 Cangii Glossarium, 477.
 Carcini versus, 335, 477.
 Chæremon, 207.
 Charsianites, 146.
 Choricus, 60, 117, 134, 221, 243, 476.
 Christus ἀνάτωρ et ἀμείνωρ, 59; novus Adam, 22; novus Noë, 23; panis vivens, 99; lapis angularis, 96; margarita, 96.
 Chrysaphes, 477.
 Cifre male lectæ, 424.
 Cocondrius, 288.
 Comæ tinctura, 150.
 Comparativi et superlativi desinentiæ, 77, 97, 181.
 Cononis, 146.
 Constantinus Manasses, 15, 18.
 Constantinus Porphyrogenetus, 52, 130, 476.
 Cornua maritorum, 140.
 Cyrillus, 340.
 Democrates, 465.
 Democritus, 465.
 Demosthènes, 149, 165, 316.
 Deo similis quis homo? 470.
 Desidia vitiorum mater, 466.
 Diadema et diastema, 61.
 Diocles, 422, vii.
 Diodorus Siculus, 176.
 Diogenes Laërtius, 253.
 Dion Chrysostomus, 5, 12, 315, 444.
 Dionysius Halicarn., 122, 308, 444.
 Dionysius Thrax, 205, 211.
 Dionysius Tyrannus, 209.
 Δάκρυον τὸ χιλις, 120.
 Δέ et δέ, 69; δέ pro enclitica, 479; δέ et τί, 444.
 Δέη pro δέη, 47.
 Δεκάζω τὰς ψήφους, 408.
 Δελφικὴ τριπόδος ἀσφαλίστρα, 193.
 Δέρτρον, 235.
 Διτύπρος ποιοῦς, 196.
 Διαληφθεῖς, 129.
 Διοσκληρομένη, 156.
 Διούης, 322.
 Δομώτης, 158.
 Δουλοσύνη, δουλοσύνη, 181.
 Δούται ἑαυτῶν, δούται εἰπε pronominis, 199; δὲς λαδῶν, 471.
 Δρίφες, 261.
 Δρομαίος, 141.
 Δρογκαλιος, 139.
 Δροσκαίζωσαι, 150.
 Δύταμμε, 334.
 Δωριθεῖαι πτα π, 246.
 Eleaburchus, 478.
 Emphasis, 261.
 Enoch, 48.
 Ephremius, 205, 207, 215, 438, 480.
 Epicharmus, 198.
 Epictetus, 470.
 Epiphanius, 26.
 Epiphanius monachus, 38, 50, 475.
 Erasmi pronuntiatio, 323, 478.
 Etymologicum Gudii, 264.
 Eumathius, 60, 61.
 Eunapius, 143.
 Euphorion, 294.
 Eupolis, 297; ejus Bacchæ, 265.
 Euripides, 116, 239, 240, 253, 257, 268, 290, 303, 311, 465.
 Eusebius, 119.
 Eustathius, 273.

- 'Ede cum subjunctivo, 171, 238.
 Ἐγγεῖλαι, 478.
 Ἐθνα, 212.
 Et ei ω, 81; et υ, 130.
 Εἰδάμην, 231.
 Εἰληθής, 215.
 Εἰπὴν, 368; εἶπεν, εἶπὴν, 252.
 Εἶρ, 439.
 Ἐκκλησίῃ, 180.
 Ἐκφυμα, 219.
 Ἐκχρίμαμα, 219.
 Ἐλαχίστην, 157.
 Ἐλευθερίαν, 209.
 Ἐμβατήρια τῷ λόγῳ, 108.
 Ἐπειτα, 267.
 Ἐξακριβάζω, 62.
 Ἐξάπτεται, 128.
 Ἐξακάλειται λιμνες, 26.
 Ἐξουολογήσατο, 458.
 Ἐπισφράγι, 112.
 Ἐπισσ et ἱπαισ, 253.
 Ἐπίχρη λόγον, 61.
 Ἐπιστην, 218.
 Ἐπιτίμωσι, 318.
 Ἐπίτα, etymon, 174; numerus virgo, 174.
 Ἐργον et λόγος, 60; γνέσθαι φόνον, 57, 63; ἔργον, ἔργα, 412, 417; ἔργον πιστὸν, οὐ λόγος, 471.
 Ἐπιμῶσι et ἐπιμῶσι, 273.
 Εἰρηαῖος, 217.
 Εὐροῖος, 24, 475.
 Εὐρύκλιος, 127.
 Εὐφρόνης, 218, 478.
 Ἐφ' φ, 23.
 Ἐχεν et ἐπὶχεν, 61, 62.
 Ἐχθροδότης, 331.
 Ἐχθροδότης, 331.
 Ἐχτες, 217.
 Ζιζάνιον, 18, 155.
 Gabrias, 244.
 Galli cantus fugat dæmonas, 445.
 Georgides, 472.
 Georgius Lapitha ineditus, 5, 16, 467.
 Glossæ juris, 217, 227.
 Glossarium sacrum, 347.
 Grammaticus ineditus, 130.
 Gregorius Cyprius, 367, 369, 476.
 Gregorius Naz. 147, 308, 309, 310, 317, 448, 475.
 Gregorius Nyssenus, 38.
 Guillet, 446.
 Harpocratio, 113, 229.
 Herodes quid hebraice significet, 475.
 Herodianus, 121, 229, 257, 284, 316, 336, 338.
 Hesiodus, 161, 171, 236, 239, 256, 259, 283, 385.
 Hesychius, 133, 276, 345.
 Hesychius Milesius, 447, 457.
 Hierophilus, 409, 410, 415, 416.
 Hilarton librarius, 229.
 Himerius, 434.
 Hippocrates, 225, 422.
 Holobolus, 120, 477.
 Homerus, 37, 66, 67, 119, 131, 133, 142, 206, 207, 215, 232—239, 245, 247, 248, 250, 255, 256, 257, 259, 261, 263, 264, 265, 270, 272—283, 286, 287, 289—306, 314, 317, 318, 320, 332, 336.
 Homo tertium lumen, 43.
 Horatius, 277, 364.
 Hypallage, 318.
 Hysterologia, 300.
 H et ω, 4, 55, 72, 171, 472; et ω, 12, 25, 101, 109, 119, 139; et ι, 83, 173; et υ, 120, 121, 142, 150, 159.
 'H, 337.

- Ἡδὴ et εἶδεν, 270.
 Ηλ, 453.
 Ἡμόσπε, 219.
 Ἡμυόσιον, 220.
 Ἡτοι, 237.
 Ἡτραι, 219.
 Ἡφαίστες, ignis, 276.
 1 Ὁδὸν αἰχλόν, 12; δαλαΐαν κο-
 πῶλη ἐξαρτμῶν, καθάρ μαιρῶν,
 36.
 Ὁάπρε, 258.
 Ὁίμης, 277.
 Ὁισπίτης David, 76.
 Ὁιός et ὅ, 425.
 Ὁλλυκὴ et πηλυθυακὴ, 251.
 Ὁός, 273, 301.
 Ὁεστός et ἡύρος, 267.
 Ὁυσία, 16.
 Ὁυάστες, 265.
 Ignatius Diaconus, 244, 479.
 Infinitivus pro imperativo, 424.
 Invidus tristis, 468.
 Iotacismus, 130.
 Ironia, 295.
 Jacobi Protevangelium, 18, 83.
 Jesse, 11.
 Joachim, quid hebraice velit,
 12; ejus dolor, 17.
 Joannes Chrysostomus, 133,
 448.
 Joannes Comnenus, 456.
 Joannes Damascenus, 24, 437.
 Joannes Diaconus, 216.
 Joannes Gabrus, 71, 476.
 Joannes Glycys, 190.
 Joannes Mauropus, 151, 339,
 475.
 Joannes Palaeologus, 144.
 Josephus Mariae sponsus, 50.
 Josephus philosophus, 189.
 Josephus scriptor, 83.
 Julianus, 472.
 Justinus, 476.
 I et ει, 59, 117; et υ, 127, 157,
 158; et αι, 159.
 Ἰανουῶναι, 372.
 Ἰμαῖος, 220.
 Ἰνις, 220.
 Ἰξ, 440.
 Ἰππρος, 221.
 Ἰεός, 333.
 Ἰσραηλῆτης, 151.
 Ἰεμαρος, 220.
 Ἰωάννης quid hebraice valeat, 450.
 Καθήμιτες et καθημιώτες, 72.
 Κακοαλίξις, 149.
 Καλίας, εἰπια, 292.
 Καλοθασία, 214.
 Καλύπτειν οὐρανούς, 99.
 Καμότης, 150.
 Κάπλος, 332.
 Καρχαρόδων, 150.
 Κάσσανος, 138.
 Καταχυρομῆτος, 137.
 Καπιγίς, 18.
 Καπίτουξ, 228.
 Καπαγὼς κληῖν, 123.
 Κατήι et κατήι, 83.
 Καττάειν, 444.
 Καππί, 2.
 Κίβλη, 225.
 Κίδματι, 227.
 Κικεσυρομῆι, 148.
 Κικρύφαλος, 219.
 Κίμφο, 221.
 Κίτριν· λείπεσθαι ὡς κίτριν ἀπὸ
 κύκλου, 34.
 Κιζάριον, 221.
 Κιζαρόβη, 222.
 Κιζαρόβος, 140, 143.
 Κιζικάβη, 261.
 Κίρκω, 221.
 Κιρὺ μαλθακάπερος, 130.
 Κίβδαλος, 144.
 Κίδαει, 157.
 Κίτπερος, 226.

- Κόρυς, 207.
 Κρχαμεός, 221.
 Κλειδί, 444.
 Κλίσις, κλήσις, 212.
 Κρήν, 334.
 Κόζαλος, 221.
 Κοιάντωρ, 120.
 Κοιλοστυμαχος, 428.
 Κοιτά τά τὰτ φίλωσ, 189.
 Κοίτη, 267.
 Κολασσαί, 350.
 Κομάδεον, 221.
 Κόμματις κριτήριος ὢν, 53.
 Κόνδυλος, 432.
 Κοττοπαίκτης, 440.
 Κοτίς, 476.
 Κοτρογάρις, 23.
 Κίεσσις καὶ κίλασις, 467.
 Κοκκίον φέρει ὕδωρ, 52.
 Κουμπάρι, 136.
 Κραββάτος, 231.
 Κραττήρ, 225.
 Κρηπίς, 221.
 Κριασώ, 127.
 Κροκάδιλος, 179.
 Κριαίς, 265.
 Κρίεον, 135.
 Κυβιστητήρ ἱππου, 286.
 Κύβητος, 226.
 Κυμοτοπρίσις, 149.
 Κύρσις, 221.
 Κυρίβια, 221.
 Κύριος καὶ μάθη, 221.
 Κώτιον, 146.
 Lampadarius, 477.
 Laurum mordent poetæ, 385.
 Leo philosophus, 335, 336.
 Lex judaica umbra futurarum bonorum, 51.
 Lexica inedita, 249, 264, 265, 269; Lexicon aliud, 413.
 Libanius, 20, 25, 119, 177, 424, 428, 434, 478.
 Liberi sunt parentum oculi, 76.
 Librarii syllabas male iterant, 41, 65; omitunt, 98; literas male tenuant, 137, 138, 158, 473; solæcismos faciunt, 478.
 Lingua bona ac mala, 470.
 Loca a rebus vendendis vocata, 240.
 Lucianus, 6, 139, 199, 309, 311, 477.
 Lycophron, 208.
 Lydus, 133.
 Λάρατος, 222.
 Λιβάδασις, 149.
 Λιγέσθραλμος, 222.
 Λιτωργίη τῶν χειρῶν, 69.
 Λιφθίς et λιφθίς, 316.
 Λιθοκάρνα, 411.
 Λίσσις ἐξ ἐνθῶν, 32.
 Λήματα κακά, 177.
 Λίσσι et μίσσι, 275.
 Λίθους ἐνθῶν, 401.
 Λορδός, 222.
 Λυμαινόμεν, 261.
 Λύπη φθόγου μήτηρ, 437.
 Λύτρεα, 361.
 Magi Persarum reges, 4, 51; Magorum dona allegorica, 4.
 Malacenus, 140.
 Manuel Palaeologus, 65, 112, 122, 144, vi; Thasom recipit, 177; isthmum Peloponnesi munit, 177.
 Marcellus Sidetes, 441.
 Margites, 222.
 Maria Deipara a Davide duxit originem, 11; quid nomen hebraice possit, 21; arca, urceus, mensa, 23, 26; coelum alterum, 72; dux errantium, 41; forceps, 26; lampas, 24, 59, 98; nubes, rubas, 24, 83;

porta clausa, 49; liber ob-
signatus, 49, 51; portus navi-
gantium, 41, 476; scala, 8,
83, 476; tabernaculum, 99,
96; thuribulum, 23; velius,
25, 31; urbs Dei, 94; pul-
chra, 38, 39; tricola fuit
quum presentaretur, 33.

Matthæii Glossaria, 339.

Matthæus monachus, 120.

Mazaris, 119, 119, 476.

Menander, 237, 240, 257, 258,
269, 473, 479.

Metonymia, 293.

Mæris, 240.

Monasterium Evergetæ, 156.

Mors inevitabilis, 119; vita mi-
sera potior, 471.

Moschopulus, 92, 112, 113,
121, 127, 171, 181, 240,
330, 331, 332, 333, 361,
472, 475.

Moschus, 168.

Mundus duplex, 38.

Myrtæites, 120, 134.

Μακρίτης, 222.

Μάκτες, 231.

Μάλα π, μάλα πι, 194.

Ματθίας, 157.

Μάττις, 261.

Μαργήτης, 210, 222.

Μαργυρ, 271.

Μαργυρίτης, 420.

Μαργυρής, μαργυρής, 331.

Μαργυρίτης, 475.

Μερίτης, 477.

Μερίτης, 138.

Μελέτης, 151.

Μελετιός, 150.

Μελέτης, 104.

Μελέτης, 129.

Μελετιός τῷ φραγμαῖ, 99.

Μελετιόνης ἡμελετιός, 378.

Με et μέ, 231.

Μέλλος μελέτης, 391.

Μερόττης, 464.

Μενοκαχέτης, 154.

Μενοκάτης, 134, 138.

Μερίτης, 152.

Μερίτης, 113.

Μύτης, 323, 437.

Μυνητής, 258.

Μύτης, 224.

Μύτης, 117.

Μύτης, 433.

Natus non sibi, sed aliis, 190.

Nicephorus Callistus, 223, 475.

Nicephorus Chumanus, 366, 365,
381; ineditus, 364, 366, 368,
377, 378, 382, 384; ejus filius
Joannes Chumanus, 408; ejus
filii Epistola inedita, 366.

Nicephorus Gregoras, 1, 71,
194, 245, 247, 444.

Nicetas Eugenianus, 474.

Nicetas Serrarum, 223.

Nicolaus Damascenus, 214.

Nomina in ὀνόμα, 181; in ἰόν,
324; paronyma in ὀν, 324;
mensium, 326; neutra in π,
413, 420, 444, 446; compo-
sita cum neutro in fine, 258.

Nominativus pro vocativo, 246.

Numeratio per digitos, 143.

Ναζαρεῖτης, 156.

Ναζα, 223.

Ναζα, 121.

Ναζ, 335.

Ναζ, 152.

Νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας, 122,
126, 477.

Ξυρός ἐπὶ ξυρῷ, 223.

Omissio prepositionis in com-
positis, 472.

Onosander, 133.

Ophni, 338.

- Optativi barbari, 118, 169, 168.
 Orpheus ecclesiarum David, Christi, Gregorius Naz., 40.
 Ovidius, 164.
 'Ο δὴ et ὁδὴ, 192; δ, δι' δ, 431.
 Οἶα et ὡα, 58.
 Οἶδα, 211.
 Οἶδάκας, 223.
 Οἶπτος, 332.
 Οἰκαδόχλαινα, 223.
 Οἰοφλυγία, 159.
 Οἰοφλυξ, 142, 150, 175.
 Οἰοχλὴν πύκτωρ, 273.
 Οἶδα et ἦδα, 130.
 Οἶσιν, 223.
 'Ολιγάλας, ἑλιγάλας, 475.
 'Ολοκαύτωμα, ὀλοκαύτωσις, 16.
 'Ομολίη καρή, 176.
 'Οπείνος, 146.
 'Οξύς, 480.
 'Οπῶν, 325.
 'Οπῶν metaphorice, 38.
 'Ορμῆς, 166.
 'Ορυμαδός, 289.
 'Οσα et οὔσα, 73.
 'Οπῶν cum subjunctivo, 211, 230, 242, 259, 271, 272, 283, 290, 308, 309, 310, 316, 317, 318, 428.
 'Οπ' et ὄπ, 276.
 Οὐδὲν ἰσὺν, 68; οὐδὲν ὁ π, 478.
 Οὐκ ὡδ' ὄλνι καὶ ἄπας, 15.
 Οὔτω π, οὔτω πῶ, 194.
 'Οφίλοι et ὄφιλοι, 338.
 'Οφθαλμός, metaphorice, 195; ὀφθαλμοὶ διάφοροι, 159.
 Passio S. Perpetuae, 61.
 Patriarcha oecumenicus, 367.
 Paulus, D., 16, 176.
 Paulus Silentarius, 81.
 Perapomenus, 146.
 Persius, 313, 446.
 Philemon, 467.
 Philes, 120; ineditus, 23.
 Philommateus, 163.
 Philo, 44, 465.
 Philostratus, 315.
 Photius, 223.
 Phrantzes, 134.
 Pindarus, 32, 143, 223, 237, 239, 277, 379, 380, 465.
 Pittacus, 190.
 Planudes, 252, 306; ineditus, 476.
 Plato, 6, 359, 361, 369, 370, 372, 378, 384, 385, 386, 465, 478.
 Plutarchus, 62, 378.
 Polybius, 210.
 Polybius Sardinus, 229.
 Proclus, 230.
 Procopius Gazæus, 2.
 Pronuntiationis negligentia vocabulorum distinctiones obliteravit, 6.
 Proverbiorum Appendix Vaticana, 188.
 Psellus, 200, 214, 219, 227, 323, 436.
 Pythagoricorum silentium, 193.
 Παλαιός τῶν ἡμερῶν, 30.
 Πᾶν et πᾶν, 268.
 Παράλειψις, 368.
 Πάνυ π, πᾶν πῶ, 194.
 Παράλειψις σφραγῆς, 31.
 Παράλειψις, 307.
 Παραπύγνυμ, 147.
 Πάσας ἀνθρώπων, 18.
 Παχυτήτις, 10.
 Πύλας σφραγίσταις, 187.
 Πήλικες, 127.
 Πηλιδὸς, 151, 159.
 Πέμπτη ἡ σπ, 154.
 Πέπας, 225.
 Πᾶσι et πᾶσι, 70; et πᾶσι, 231,

- 238, 239, 243, 245, 260, 262, 317, 347.
 Περιβάλλειν κάλαρ, 358.
 Περίγυις κύκλος, 25.
 Πέλος, 224.
 Πεπεισμένος, 410.
 Πεπαισμένος, 231.
 Πίσυρις, 209.
 Πιπύρα, 224.
 Πλευμματορ, 223.
 Πρίν πνα, 56.
 Πονήν φάρμακα, 184.
 Παιμήν λαόν, 272.
 Περσέβλαταις, 430.
 Πεντάτες, 154.
 Ποτίειν, 209.
 Πού πής; 382.
 Πυλος, desinentia, 410.
 Πράγμα et γράμμα, 24.
 Πράξις καὶ θεωρία, 34; *op. et*
θεωρητικαί, 251.
 Πρεβία, 112.
 Πρέβια, 112.
 Προβύπια, 112.
 Πρόβιος, 409.
 Προμαῖς, *πρὸς μᾶς*, 425.
 Προμηθεύς, 159.
 Προξένος, 125.
 Πρύπις, 305.
 Πρύς, *insuper*, 175; et *πρὸς*,
 213, 258, 282, 309, 313.
 Πρόβιος et ἀπρίβιος, 258, 282.
 Προκάμασις, 156.
 Προποδ, 18.
 Προπαις, 228.
 Πυξίς, 273.
 Πύρ καὶ δρόσις, 100.
 Πυρήν, 224.
 Πάμα, 225.
 Πῶς ἂν ἴπωμα, 95.
 Rhetoricæ leges de encomiis, 37.
 Ritus niniis, 469.
 Rufinus, 469, 471, 473.
 Ῥαδαμάθιας, 159.
 Ῥαϊκός, 224.
 Ῥαμπατός, 153.
 Ῥέκτωρ, 321.
 Ῥεφανιδυμάνος, 155.
 Ῥουπυμάνος, 459.
 Ῥυγμός, 65.
 Ῥίφας, 141.
 Ῥοῖος ἢ Ῥῶ, 213.
 Ῥύχας, 262.
 Sancta Sanctorum sacerdotibus
vix ingredi licuit, 23.
 Schema, 284.
 Scholiastes Pindari, 260.
 Scholiastes Theocriti, 202.
 Seleucus avis, 57.
 Schisus, 141.
 Senem discere decet, 471.
 Septenarius numerus, 43, 44,
 174.
 Silentium de iis sit quæ quis ne-
 scit, 473; morbum alit, 474;
 est rex utilissima, 472.
 Simonides, 250, 274.
 Somnia, 172.
 Sophocles, 70, 145, 244, 274,
 290, 319; Sophoclea editio,
 70.
 Sophron, 202.
 Stephani Thesaurus, 15.
 Stobæus, 465, 468, 472, 473.
 Suidas, 143, 210, 214, 216,
 224, 225, 352.
 Sybariticæ mensæ, 37.
 Symbolum fidei, 154.
 Symeon Sethi, 410.
 Synecdoche, 298.
 Syneusius, 37, 120, 145, 146,
 167, 223, 331.
 Syntipæ editio, 141.
 Σιλίτιον, 420.
 Σιμαντιέον, *σιμαντιέον*, 446.
 Σιελός, 120.

Σικελιώτης, 268.
 Σικελός, 268.
 Σικχαίνω, 127.
 Σίγματον, 225.
 Σικαλοβάσις, 214.
 Σίσιππος, 209.
 Σικυή et σικυή, 18.
 Σικυιανός, 417.
 Σικυάιος, 227.
 Σικυώ, 225.
 Σικυώμιος, 224.
 Σικυώλιξ ὁ βαρβόρος, 372; σκ. ἰο-
 βόλος, 162.
 Σικύμα, 417, 419.
 Σικυμάει, 417.
 Σιλοποιμέος, 232, 238, 284.
 Σίλακις, 232.
 Σούπαις, 477.
 Σπαδών, 227.
 Σπαθῆν, 148.
 Σπυδῆ, 16.
 Σπύδουλος, 225.
 Σπυδαῖος κυκλοπρεῖς, 417.
 Σπῆν, 226.
 Σπῆος, 231.
 Σπύρην, 226.
 Σπυργαλίς, 226.
 Σπυρίλος, 224.
 Σπυρίμπος, 384.
 Σπύριος, 229.
 Σπύρισμα, 57.
 Σπυρολομαίος, 154.
 Σπύριος, 141.
 Σπυριανός, 184.
 Σπυριόμας, 254.
 Σπυρίων, 15.
 Σπύρισμα ὡσπερ ἀπὸ, ἐξ ἑνὸς συνθέ-
 ματος, 66.
 Σπυρίσις, 136.
 Σπύρ, 145.
 Σπυριανός, 426.
 Σπυριανταίος, 145.
 Templum Dei anima, 471.
 Themistius, 434.
 Theocritus, 138, 148, 202,
 208, 222.
 Theodorus Gaza, 479.
 Theodorus Hyrtacenus, 1, 2, 4,
 17, 19, 20, 27, 32, 47, 53,
 56, 56, 57, 58, 63, 67, 63,
 141, 476.
 Theodorus Metochita, 407.
 Theodorus Palaeologus, 118.
 Theodorus Prodromus, 8, 9,
 39, 150, 151, 156, 335, 336,
 431, 479, 480.
 Theodosius Diaconus, 72, 109,
 472.
 Theophylactus Simoc., 408.
 Thucydides, 240, 257, 316.
 Tideman, 384.
 Trypho, 270, 271, 273, 275,
 279, 285, 290, 292.
 Tydeus corpore brevis, 408.
 Tzetzes, 335, 477.
 Τάπαρον, 163, 168.
 Ταπαρίζω, 17.
 Τάξις et πάσις, 226.
 Ταράττω et καταγράφω, 432.
 Ταῦτα μὲν πάντες, 378.
 Τε et η, 222; et ηι, 271.
 Τεχνίζω, μηχανίζω, 178, 179.
 Τέπει, 432.
 Τερεθισσος, 170.
 Τεπρίσις, 165.
 Τέπειος, 165.
 Τετραμάνω, 134.
 Τεχνικός, ὁ, 205.
 Τέλειος, 164.
 Τέλεισμα, 121.
 Τερατον, 420.
 Τετταδὶς πη, 377.
 Τίαντα de viro, 263.
 Τίλη, 415.
 Τίσιος, 226.
 Τετάρτος εἰς ἀνέκδοτον, 382.

Τετραχῆς et βετραχῆς, 213.

Veccus, 193.

Versus inediti in imaginem Christi, 10; in Davidem, 40; in Salutationem, 59; in nomen imperatoris literis rubris subscriptum, 131; in Lycophronem, 208.

Vinum Biblum, 223.

Vita Platonis, 417, 425.

Vulcanus pro igne, 277.

Ulysses furorē non simulavit, 295.

Υγρὰ αἰχμή, 213.

Υγας, 230.

Υπάρχει, 265.

Υπεράλλα, 197.

Υπέμετος, 227.

Υπνῆ, 153.

Φερακίζω, 477.

Φέρω πλ. πρώτῃ, 20; φέρον, 131.

Φάλη, 230.

Φαλέν cum dativo, 154.

Φίπτος, 127.

Φληταφός, φλητάφης, 129.

Φόδιεα, 227.

Φρῶ, 112.

Φύεγμα, 34.

Φυπὴν φυμπτύει τὴν καρπὸν, 39.

Φῶδες, 148, 227.

Φῶξ, 477.

Χαλεπὴ ἐσθλὴ ἐμμεται, 190; χ. χερῶν κῦτα χυῶσι, 191.

Χάρις, 151.

Χαῖται, 477.

Χασσυχτὴρ, 340.

Χάρις χάρις τίπτει, 70; χάρις et ἰπικη, 267.

Χασσύνυμος, 143.

Χιρρὶς τὴν χεῖρα, 198.

Χιρρῆτος, 210.

Χιλιδωτὴς, 227.

Χιλιόσση, 227.

Χλωρὸν δῖος, 293.

Χολὴ et χαλὴ, 279.

Χρημαὶ εὐπὴ γὰρ εὐπὴ εὐχαρῶ ἀπὸ-
μαται, 87.

Χρυσὴς et Βελισίς, 236.

Χρυσῆς γῆ, 22.

Χῶται, 350.

Xanthopulus, 430.

Zacharias, summus Judæorum
pontifex, 33.

Zaleuci sententia de legibus,
473.

Zonpeus, 307.

Ω et ο, 167, 171, 174, 185,
189, 244.

Ὀλίκρατον, 228.

Ὀμοφροειν, 475.

Ὀς et ὄς, 73, 79, 89, 91, 92

Ὀχρίαν, 134.

